

ഗദ്യമാലിക

(വിശിഷ്ടഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ)

മൂന്നാംഭാഗം

GADYAMALIKA

PART III

SELECTIONS IN MALAYALAM PROSE

EDITED BY

H. H. RAMA VARMA,

the 9th Prince of Cochin.

SELECTED BY

Messrs. G. Raman Menon M. A.,

M. Krishnan B. A. B. L., F. M. U., M. R. A. S.,

C. S. Gopala Panikker B. A.,

K. Velu Pillai,

K. Parameswaran Pillai M. A.,

O. M. Cheriyan B. A. L. T.,

P. K. Narayana Pillai, B. A. B. L.,

C. N. Anantha Ramayya Sastri M. A.,

K. S. Raman Menon and others.

---:o:---

Dedicated

By Kind Permission

TO

HIS GRACIOUS HIGHNESS

THE MAHARAJA OF COCHIN.

B. V. BOOK DEPOT,

TRIVANDRUM.

(Copy Right)

PUBLISHER—Kulakkunnathu Raman Menon.

ഗദ്യമാലിക

(വിശിഷ്ടഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ)

മൂന്നാംഭാഗം

പ്രസാധകൻ

കൊച്ചി ൻ-ാംക്രറ് രാമവൎമ്മ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ

തിരുമനസ്സിൽ നിന്നു്.

മ. രാ. രാ. എം. കൃഷ്ണൻ

ബി. ഏ., ബി. എൽ., എഫ്. എം.

യു., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്., സി. എസ്സ്.

ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. ഏ., ഒ. എം. ചെറിയാൻ

ബി. എ. എൽ. റ്റി., പി. കെ. നാരായണപിള്ള

ബി. എ. ബി. എൽ., ജി. രാമൻമേനോൻ എം. ഏ., സി.

എൻ. എ. രാമയ്യാശാസ്ത്രി എം. എ., കെ. പരമേശ്വ

രൻപിള്ള ബി. എ., കെ. വേലുപ്പിള്ള., കെ.

എസ്. രാമൻമേനോൻ മുതലായവർ

ചേൎന്നു് തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

കൊച്ചി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു തിരുവുള്ളപ്രകാരം

സമൎപ്പിക്കുന്നതു്.

പ്രകാശനാധികൃതൻ:—കല്ലുക്കുന്നത്തു് രാമൻമേനോൻ.

ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ

തിരുവനന്തപുരം.

വില ൧ ക. തപാൽക്കൂലി പുറമേ.

തിരുവനന്തപുരം

ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ പ്രവൎത്തകന്മാൎക്കുവേണ്ടി

തിരുവനന്തപുരം "കമലാലയ" പ്രസ്സിൽ

അച്ചടിച്ചതു്.

൧൦൯൯-ലെ ൧-ാംപതിപ്പു് കാപ്പി ൧൦൦൦.

൧൦൯൯.

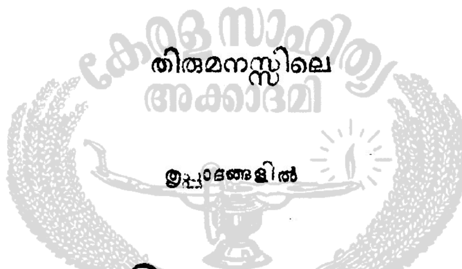
ബഹുമാനപ്പെട്ട

സർ രാമവൎമ്മ,

ജി. സി. എസ്. ഐ., എഫ്. എം. യു.

കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ

തിരുമനസ്സിലെ

തൃപ്പാദങ്ങളിൽ

ഗദ്യമാലിക മൂന്നാംഭാഗം

വിനയാദരപുരസ്സരം

തിരുമനസ്സിലെ പ്രജകളിൽ ഒരുവനായ പ്രകടനാധികൃതൻ

സാനുവാദം

സമൎപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗദ്യമാലികാ ഗ്രന്ഥാവലിയെപ്പററി

പൊതുജനാഭിപ്രായം

1. **കേരളപത്രിക.**

സർവ്വകലാശാലാവക പരീക്ഷകൾക്ക് നാട്ടുഭാഷാപ്രബന്ധങ്ങൾ നിർബ്ബന്ധവിഷയമാണെന്ന് ഗവൺമെന്റു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള അവസരത്തിൽ ഗദ്യമാലികയുടെ ആവിർഭാവം വളരെ സമയോചിതവും ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ ഈ പരിശ്രമത്തെപ്പററി ശ്ലാഘിക്കേണ്ടതുമാണ്. പ്രസ്തുത പുസ്തകം എല്ലാ മലയാളവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും എന്നു മാത്രവുമല്ല സ്വഭാഷാപോഷണത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന എല്ലാവർക്കും ഉപകാരമായി പരിണമിക്കുമെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

2. **സ്വദേശാഭിമാനി.**

ഉത്തമങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്ന തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ പ്രവർത്തകന്മാരെക്കുറിച്ച് മലയാളികൾക്ക് അഭിമാനം തോന്നുവാൻ സംഗതി ആകുന്നു. ഇത്ര ഏറെ വിഷയങ്ങളെപ്പററി ഇത്ര ഏറെ അറിവു നൽകുന്നതായ ഒരു ഗദ്യഗ്രന്ഥം ഇതേവരെ മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. തങ്കത്തിനു സുഗന്ധം കയററിയ മാതിരി ഈ ഉപന്യാസസഞ്ചയത്തിന് കൊച്ചി 5-ാംകൂർ കേരളവർമ്മ ബി. എ. തമ്പുരാൻ അവർകളുടേയും "വിദ്യാവിനോദിനി" പത്രാധിപരായിരുന്ന സി. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ. അവർകളുടേയും മുഖവുരയും ആമുഖോപന്യാസവും ശോഭിപ്പിക്കുന്നു.

3. **സുഭാഷിണി.**

സാരംകൊണ്ടും, സാരസ്യംകൊണ്ടും ഉൽകൃഷ്ടത ഏതിനാണെന്ന് ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ വാസ്തവത്തിൽ മത്സരിക്കുന്നുണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ അദ്വിതീയമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അനേക യോഗ്യന്മാർ തങ്ങൾക്കു പ്രത്യേക നൈപുണ്യമുള്ള ഓരോ വിഷയങ്ങളേ യഥാമതി തിരഞ്ഞെടുത്തു പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യാധർമ്മത്തിന്റെ സമ്മേളനമാണ് ഈ ഗദ്യമാലിക എന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥം. ഓരോരുത്തന്റേയും ചിത്തവൃത്തിയെ സന്തോഷിപ്പിപ്പാൻ ഉചിതമായ ഓരോ വിഷയവും ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവശ്യകത ഒരു ഭാഷയ്ക്കു അപരിത്യാജ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ഗദ്യമാലികാപ്രസിദ്ധീകരണവിഷയത്തിൽ ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ ഭരണാധികാരികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം അത്യന്തം ആദര

ണീയവും പ്രോത്സാഹകരവും ആണ്. ഓരോ ഉപന്യാസവും അതാതിന്റെ രസത്തെ പൂൎണ്ണമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വിജയപ്രദമായി യത്നിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒന്നിനെ പ്രത്യേകം ഉദ്ധരിക്ക എന്നുള്ളത് ദുസ്സാദ്ധ്യമാണ്.

4. വിവേകോദയം.

ഇതിലെ ഓരോ ഉപന്യാസവും സാരംകൊണ്ടും സാരസ്യംകൊണ്ടും അദ്വിതീയമായവിധത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജ്ഞാതവ്യങ്ങളായ നാനാവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് ഇത്ര സരസമായ നിരൂപണങ്ങൾ അടങ്ങിയതും ശുദ്ധിയുള്ള ഭാഷയിലും അനുകരണീയമായ വാചകരീതിയിലും എഴുതപ്പെട്ടതുമായി ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇതിന്റെ മുമ്പേ പോവാൻ മറെറാരു പുസ്തകം മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. കൊച്ചിയിലെ ഒമ്പതാംമുറ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചെഴുതിയ സാരഗൎഭമായ ഒരു മുഖവുരയും സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ ചിരനിദ്രിതമായിരുന്ന സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകളുടെ പേരെടുത്ത പേനയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട പ്രകൃതിസരളമായ ഒരു ആമുഖോപന്യാസവും ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സവിശേഷം അലങ്കരിക്കുന്നു.

ഈ വിധം ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളെ സമ്പാദിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഇപ്പോൾത്തന്നെ നല്ല പേരെടുത്തവരാണ്. ഈ ശ്രമത്തിന് അവരെ വേണ്ടതിലധികം ശ്ലാഘിപ്പാൻ ആൎക്കും കഴിയുകയില്ല.

5. തത്വാന്വേഷിണി.

മലയാളഭാഷാകാസാരത്തിൽ ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ ആകുന്ന ബാലാൎക്കപ്രഭാവത്തിനാൽ അനല്പശ്രീയോടുകൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന അഭിനവഭാഷാഗ്രന്ഥപ്രസൂനങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചു വിശേഷിച്ചൊരഭിപ്രായം പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നില്ല. പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, പ്രാണിധൎമ്മശാസ്ത്രം, പുരാണം, ചരിത്രം, ഭാഷാ ഇവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അനേക ബൃഹൽപ്രമേയങ്ങൾ ഇതിൽ സരസവും നിൎമ്മലവും ആയ മലയാളഗദ്യരീത്യാ പണ്ഡിതന്മാരാൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

6. ഭാരതശോഭിനി.

എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു എം. ഏ. മുതൽപേർകൂടി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒന്നാണെന്നു പറയുമ്പോൾ തന്നെ അതിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തെപ്പററി കൂടുതലായി പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ല.

7. മലയാളി.

ആകപ്പാടെ ഈ പുസ്തകം ഒരുത്തമഗ്രന്ഥമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

8. **കേരളതാരക.**

കേരളീയ ഭാഷാപോഷണത്തിൽ തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ പ്രവൎത്തകന്മാർ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമത്തിന്റെ മറ്റൊരു ലക്ഷണംകൂടി ഇതാ നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗദ്യമാലിക ൨-ാം ഭാഗം വിശിഷ്ടങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മലയാള ഭാഷാഗദ്യരചനയിൽ ഉത്സുകന്മാരും നിപുണന്മാരും എന്നു സൎവസമ്മതന്മാരായി ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെല്ലാം ചേൎന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ രത്നാകരത്തിലെ വജ്രങ്ങളെന്നവണ്ണം ശോഭിക്കുന്നതു് ആശ്ചൎയ്യജനകമല്ലല്ലോ. ൩൰-പ്രകരണങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ കേരളീയജനങ്ങൾ വായിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടവയായ ൩൰-ശ്രേഷ്ഠതരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തി ചേൎത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇവ ഓരോന്നും വിദ്വാന്മാരായ മലയാള ഗദ്യമെഴുത്തുകാരാൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണു്. ഇവയ്ക്കും പുറമെ കൊച്ചി ൫-ാംകൂറു കേരളവൎമ്മത്തമ്പുരാനവർകൾ എഴുതിയിരിക്കുന്ന മുഖവുരയും സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ആമുഖോപന്യാസവും ഗദ്യമാലികയിലെ അമോഘങ്ങളായ രണ്ടു മണികളാണെന്നു് അഭിപ്രായം പറയുവാൻ ഞങ്ങൾ അശേഷം അധൈൎയ്യപ്പെടുന്നില്ല.

9. പ്രാചീനതാരക.

സരസോപന്യാസസമ്പൂൎണ്ണങ്ങളായ ഇത്തരം കൃതിരത്നങ്ങളുടെ ആവിൎഭാവം, എത്രമേൽ അഭിനന്ദനീയമാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

10. കേരളസഞ്ചാരി.

ഉത്തമങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധന്മാരായ പല യോഗ്യന്മാരുംകൂടി തിരഞ്ഞെടുത്തു ശേഖരിച്ചതാണു് ഗദ്യമാലിക ൨-ാം പുസ്തകത്തിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ. ഗദ്യമാലികയുടെ ഒന്നാംഭാഗംപോലെ തന്നെ രണ്ടാം ഭാഗവും 'വിലയേറിയ ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതാകുന്നു' എന്നു കൊച്ചി ൭-ാംകൂറു കേരളവൎമ്മത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് വാസ്തവമാണെന്നു ആ വക ഉപന്യാസങ്ങൾ വായിക്കുന്ന ഏവനും പിൻതാങ്ങാതിരിക്കുന്നതല്ല.

11. മലയാളമനോരമ.

യോഗ്യന്മാരായ പല ലേഖകന്മാരാൽ എഴുതിച്ചേൎക്കപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് യഥായോഗ്യം ക്രമീകരിച്ചു ചേൎത്തു് അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് ഈ പുസ്തകം. ഇതിൽ ൩൰ ഉപന്യാസങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. (൨-ാം ഭാഗം.) ഇതുകളെല്ലാം അത്യന്തം സാരഗൎഭങ്ങളും ജ്ഞാതവ്യങ്ങളുമാണു്.

12. ദ്വിജരാജൻ.

ഈ വിശിഷ്ട ഗദ്യഗ്രന്ഥം എത്രയും സാരവത്തായ ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നു അതു എഴുതീട്ടുള്ള ആളുകളുടെ പേരുകൾ തന്നെ സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നു. യശഃപ്രാർത്ഥികളായിട്ടോ ധനസമ്പത്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ചോ വകയ്ക്കുകൊള്ളാത്ത ദുർഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചരിപ്പാനാരംഭിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു് ഏതാദൃശങ്ങളായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ എത്രയോ അത്യാവശ്യകമാണെന്നു സർവസമ്മതമാണല്ലോ.

13. മിതവാദി.

വായിച്ചു രസിക്കത്തക്കതും അറിവു സമ്പാദിക്കത്തക്കതുമായ നാനാ-വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പല ഗദ്യമെഴുത്തുകാരും എഴുതപ്പെട്ട ഉപന്യാസങ്ങൾ ഇതിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ടു്.

14. മംഗളോദയം.

കേരളഭാഷയെ വാസ്തവമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ആർക്കും ഈയിടെ തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോവിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതായ 'ഗദ്യമാലിക' അസാമാന്യമായ ആശ്ചര്യത്തേയും തൃപ്തിയേയും കൊടുക്കാതിരിക്കയില്ല. അനേകപണ്ഡിതന്മാരെക്കൊണ്ടു നിർമ്മിപ്പിച്ചു്, 'രഞ്ജിനി' ഉടമസ്ഥനായ കൊച്ചി, [illegible] രാമവർമ്മത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പ്രസാധകത്വത്തിൻകീഴിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതാണു് ഈ ഗ്രന്ഥമെന്നു പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ ഇതിലെ വിഷയവിഭാഗത്തിന്റെ സൌഷ്ഠവത്തെപ്പറ്റി വായനക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ലൌകികങ്ങളായും ശാസ്ത്രീയങ്ങളായും അവശ്യം പഠിച്ചറിയേണ്ടുന്ന പല വിഷയങ്ങളും ഇതിലന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ബഹുഗഹനങ്ങളായ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെക്കൂടി കഴിയുന്നേടത്തോളം സുഗമമായ രീതിയിലാണു് എഴുതീട്ടുള്ളതു്. ഭാഷാസംബന്ധമായി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥാവലി ഉത്തമമലയാളഗദ്യരീതിയുടെ ഒരു മാതൃകയാണെന്നുതന്നെ പറയണം.

15. സുദർശനം.

ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ വല്ല പഴങ്കഥകളേയും ചവച്ചുതുപ്പുന്നവയായിരിക്കാതെ കുട്ടികളെ സന്മാർഗ്ഗനിരതന്മാരും ലൌകിക കാര്യജ്ഞന്മാരും ആക്കിത്തീർക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങനെ ഒരു നല്ല ഗ്രന്ഥാവലിയാണു് ഈ ഗദ്യമാലിക.

ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ,
തിരുവനന്തപുരം.

OPINIONS.

:o:

MADRAS MAIL,

Prince Rama Varma of Cochin has brought out the second Part of "Gadyamalika" or Selections from Malayalam Prose. In the selection of choice passages and chapters from works of well known writers of Malayalam he has had the co-operation of a dozen enthusiastic students of that language such as Mr. M. Seshagiri Prabhoo M. A., Mr. O. M. Cheriyan B. A. L. T., Mr. S. Parameswara Iyer etc. He has thus brought together in this volume a large varied collection of interesting prose pieces. Scholarly introductions to the book are contributed by Mr. Kerala Varma, the 9th Prince of Cochin and Mr. C. Achutha Menon B. A. (late Editor of Vidya Vinodini). The book is admirably adopted for use as a text book in Malayalam classes. It is printed by the B. V. Book Dept, Trivandrum and is dedicated to Mr. A. R. Rajaraja Varma, himself a well known scholar and writer of Malayalam.

THE COCHIN ARGUS.

This book contains choice selections in Malayalam Prose.

The pieces are selected by eminent Malayalam Scholars, Messrs. G. Raman Menon M. A., M. Seshagiri Prabhoo M. A., O. M. Cheriyan B. A. L. T., and by 9 other gentlemen. Besides being a very useful edition to Malayalam literature whose repaid development in recent years was to some extent due to the efforts of the authors of these essays, the book will be found beneficial to the students preparing for the University Examinations.

K. PARAMU PILLAI.

Good wine needs no bush and your excellent book needs no puff or praise. It will make a way for itself.

Gadyamalika Series.

(SELECTIONS IN MALAYALAM PROSE)

Compiled by a committee of eminent Scholars and University Examiners.

Admirably fitted to be used as a text book, in Malayalam prose and composition for the Middle and the High School Classes.

Universally acknowledged as the finest prose book in the Malayalam literature.

Accepted and prescribed by the University of Madras and by the Text Book Committees of Madras, Travancore and Cochin.

Each part contains 36 essays written by the best prose writers of the day.

The series has been particularly selected by the Committes and contains instructive essays written by the following best writers of the day. H. H. Kerala Varma C. S. I., H. H. Rama Varma, H. H. Kerala Varma B. A., (8th Prince of Cochin, University Examiner,) Messrs M. Rajaraja Varma M. A., B. L., M. Seshagiri Prabhoo, M. A. (University Examiner,) G. Raman Menon M. A C. Achutha Menon B. A., (late Editor of Vidya Vinodini,) S. Parameswara Iyer M.A.B.L M.R.A.S., (University Examiner) K.Paramu-Pillay M.A., A. R. Rajaraja Varma M. A. M. R. A. S., (Member of the Dravidian and the Sanskirt Boards and University Examiner,) O. M. Cherian B. A. L. T., P. K. Narayana Pillai, B. A. B. L. etc.

—(o)—

വിജ്ഞാപനം

ഗദ്യമാലിക ഒന്നാംഭാഗത്തിലെ അവതാരികയിൽ 'ഭാഷാപോഷിണി' സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ കേരളവൎമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം, ഈ ഗദ്യമാലിക മൂന്നാംഭാഗം ഭാഷാപോഷിണി, വിദ്യാവിനോദിനി, രസികരഞ്ജിനി മുതലായ മാസികകളിൽ നിന്നും മററു പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും ഉചിതങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ ചേൎത്തുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതാകുന്നു.

'ഭാഷാപോഷിണി'യിൽ നിന്നും ലേഖനങ്ങൾ എടുത്തു ചേൎക്കുന്നതിനുള്ള അനുവാദം തന്നതിനു സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളോടും, സിക്രട്ടറി കെ. സി. മാമൻമാപ്പിള ബി. എ. അവർകളോടും ഞങ്ങൾ സവിശേഷം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പാഠപുസ്തകക്കമ്മിററിക്കാരുടേയും വിദ്യാലയ പ്രവൎത്തകന്മാരുടേയും അഭിനന്ദനത്താൽ പ്രോത്സാഹിതന്മാരായ ഞങ്ങൾ അവരുടെ സഹകരണത്തെ വീണ്ടും പ്രാൎത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ ഗദ്യമാലിക മൂന്നാംഭാഗവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ഞങ്ങളെ ആത്മാൎത്ഥമായി സഹായിക്കുന്ന കമ്മിററി മെംബർമാരോടും ആമുഖോപന്യാസകൎത്താവിനോടും ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞത ഇവിടെ പ്രദൎശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗദ്യമാലിക ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങളെ ആദരിച്ചു കാണുന്നപോലെ ഈ മൂന്നാംഭാഗത്തേയും ജനങ്ങൾ കൊണ്ടാടുന്നതായാൽ ഇതരഭാഗങ്ങളും താമസിയാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണു്.

കുമാരമന്ദിരം
തൃശ്ശിവപേരൂർ

എന്നു്, പ്രസാധകൻ.

ഗദ്യമാലിക
വിവരണം

(വിശിഷ്ടമാതൃകാഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ)

ഈ ഗദ്യമാലികാഗ്രന്ഥങ്ങൾ സർവകലാശാലക്കാരും മദ്രാസ്, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി ഈ ഗവർമ്മെൻറു ബുക്കുകമ്മിററിക്കാരും അംഗീകരിച്ച് പാഠ്യപുസ്തകമാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു.

സർവകലാശാലാവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രബന്ധമെഴുതുന്നതിന്ന് മാതൃക ആയിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ലൌകികജ്ഞാനപ്രദമായ ഒരു ഗ്രന്ഥാവലി ആകുന്നു ഇതു്.

ഈ ഗ്രന്ഥാവലി ൨-ാം ഫാറം മുതൽ മലയാള ഗദ്യപാഠ്യപുസ്തകമായിട്ടും പ്രബന്ധമെഴുതുന്നതിന്ന് മാതൃകാഗദ്യഗ്രന്ഥമായിട്ടും ഉപയോഗിക്കാനുള്ളതാകുന്നു.

ഇവയിൽ, അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടവയായ അനേക വിഷയങ്ങളെപ്പററി അനേക പണ്ഡിതന്മാർ എഴുതീട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഇവയിലെ ഗദ്യരീതി വിശിഷ്ടവും അനുകരണീയവും ആണെന്ന് മലയാളഭാഷയെപ്പററി അഭിപ്രായം പറവാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ 'ഒന്നാംതരം ഗദ്യമെഴുത്തുകാർ' എന്ന് പേർ കേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കമ്മിററിക്കാർ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

താഴെ പറയുന്ന മഹാന്മാരുടെ സഹകരണവും ഉപദേശവും ഈ ഗ്രന്ഥാവലിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മ സി. എസ്സ്. ഐ. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സ്, മ. രാ. രാ. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ എം. ഏ. എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. (സർവകലാശാലാപരീക്ഷകൻ), മ. രാ. രാ. കേരളവർമ്മ ബി. ഏ. കൊച്ചി വ-ാംകൂറുതമ്പുരാൻ (സർവകലാശാലാപരീക്ഷകൻ), മ. രാ. രാ. രാമവർമ്മത്തമ്പുരാൻ (പ്രസാധകൻ), മ. രാ. രാ. എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു എം. ഏ. (സർവകലാശാലാപരീക്ഷകൻ), മ. രാ. രാ. എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. ഏ., ബി. എൽ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. (സർവകലാശാലാ പരീക്ഷകൻ), മ. രാ. രാ. എം. രാജരാജവർമ്മരാജാ എം. ഏ, ബി. എൽ, മ. രാ. രാ. ഒ. എം. ചെറിയാൻ ബി. ഏ. എൽ. ററി., മ. രാ. രാ. ജി. രാമൻമേനോൻ എം. ഏ,. മ. രാ. രാ. പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ., ബി. എൽ., മ. രാ. രാ. കെ. പരമുപിള്ള എം. ഏ., മ. രാ. രാ. സി. അച്യുതമേനോൻ (വിദ്യാവിനോദിനീ പത്രാധിപർ), മ. രാ. രാ. സി. എൻ. അനന്തരാമയ്യാശാസ്ത്രി എം. ഏ. (സർവകലാശാലയിൽ പരീക്ഷകനും മലയാളപഠനനിയാമക ബോർഡിലെ മെംബറും)

ആമുഖം

[അജ്ഞന്മാരേയും അല്പജ്ഞന്മാരേയും എന്നു മാത്രമല്ല ചില പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളിൽ പ്രാജ്ഞന്മാരായവരെപ്പോലും] വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ ജിജ്ഞാസ ജനിപ്പിച്ചു ഒന്നുപോലെ ഇളക്കിത്തീൎത്തു് ലോകത്തിൽ അറിവു വൎദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നതു് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്ന ഒരു കാൎയ്യമല്ല. ആ വഴിക്കല്ലാതെ മറെറതൊരു മാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി പോയാലും അഭിവൃദ്ധി കിട്ടുവാനും പ്രയാസം. ഈ ഒരു തത്വം അറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിച്ചു്, പ്രയത്നസാഫല്യം നേടീട്ടുള്ള മഹാന്മാരെ ലോകാചാൎയ്യന്മാരെന്നുതന്നെ വേണം പറയാൻ. ഇങ്ങിനെയുള്ള ലോകാചാൎയ്യസ്ഥാനം സമ്പാദിപ്പാൻ മഹൎഷികല്പന്മാരായ മതപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കോ മഹൎഷിശ്രേഷ്ഠന്മാൎക്കോ ദിവ്യന്മാരായ അവതാരപുരുഷന്മാൎക്കോ മറേറാ അല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അസാദ്ധ്യമായ ഈ കൃത്യത്തിന്റെ ഭാരം ലഘൂകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി പണ്ടുള്ളവർ ഒരു കൌശലം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതാണു് ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണം.

തത്വദൎശികളായ ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടുള്ള ആവക തത്വങ്ങളെ സാധാരണ ഗുരുക്കന്മാൎക്കും ശിഷ്യന്മാരിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ പിന്നീടു വളരെ എളുപ്പമായിത്തീൎന്നു. പക്ഷെ കാലക്രമേണ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ജിജ്ഞാസ കുറഞ്ഞുവന്നുതുടങ്ങി. അപ്പോഴാണു് രസകരങ്ങളായ പുരാണം വായന, ചാക്യാർക്കൂത്തു് മുതലായ പ്രരോചനാസമ്പ്രദായങ്ങളുടെ ആവിൎഭാവം. കാലാന്തരംകൊണ്ടു് ആ വക വിഷയങ്ങളിലും അഭിജ്ഞന്മാരും അഭിരുചിയുള്ളവരും ലോകത്തിൽ ചുരുങ്ങുവാൻ തക്കവിധം ഒരു മാററം സംഭവിച്ചു. പുതിയ പരിഷ്കാരപദ്ധതിയുടെ രീതിയും അതിന്നു കാരണമായിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

നാടടക്കം പലതരം പാഠശാലകളും പല വിഷയങ്ങളിലും പരന്നുപിടിക്കുന്ന പഠിപ്പിന്റെ സമ്പ്രദായവും ജാതിമതാദിഭേദം നോക്കാതെ ജനങ്ങൾക്കു ചില ചില വിഷയങ്ങളിലെങ്കിലും ഐകമത്യത്തോടുകൂടി ചേൎന്നുള്ളിരിപ്പും സാധിച്ചുംകൊണ്ടുള്ള പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ലോകത്തിന്നു് മുൻനിലയിൽ നിന്നു് ഒരു വലിയ മാററം ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു. വിവിധവിഷയജ്ഞാനവൎദ്ധനയ്ക്കു പണ്ടത്തെ സമ്പ്രദായത്തിലല്ലെങ്കിലും മറെറാരു പ്രകാരത്തിൽ പല സൌകൎയ്യവും ഉണ്ടായിവന്നു. ജിജ്ഞാസാവൎദ്ധകങ്ങളായിട്ടു് ഓരോമാതിരി സഭാപ്രസംഗങ്ങൾ, മാസികകളിലും മററുമുള്ള വിവിധ സരസോപന്യാസങ്ങൾ, വൎത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ മുതലായവയാണു് നാട്ടിൽ ജനങ്ങൾക്കു തങ്ങൾ അറിയാതെ തന്നെ ജിജ്ഞാസയെ കൂട്ടിപ്പെരുക്കി അറിവു വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു വഴി തിരിക്കുന്ന ചില സൂത്രങ്ങൾ: ക്രമേണ ഇവയ്ക്കു പ്രചാരവും വൎദ്ധിച്ചുവന്നു.

പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ തത്വദർശികളായ മഹാന്മാർ വിവിധ തത്വങ്ങളെപ്പററി സരസമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള പലതരപ്രസംഗങ്ങളേയും, ഉപന്യാസങ്ങളേയും സംഗ്രഹിച്ചു പുസ്തകരൂപേണ അച്ചടിച്ചുപരത്തുക എന്നൊരു സംപ്രദായം ഉണ്ട്. നമ്മുടെ മലയാളത്തിലും ആ ഒരു അത്യുത്തമസംപ്രദായം നടപ്പായിത്തുടങ്ങിയതു് ഒരഭിവൃദ്ധിലക്ഷണമാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ അഭിവർദ്ധനമാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു ഒന്നാമതായി കാലിട്ടവർ ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ പ്രവർത്തകന്മാരാണെന്നല്ലാതെ മേല്പോട്ടു വല്ലതും പറയുന്നതായാൽ ഈ ആമുഖത്തിൽ ആയതു് മുഖസ്തുതിയായിപ്പോയെങ്കിലോ എന്നു ശങ്കിച്ചു ഞാൻ ആ വിഷയം മറച്ചുകളയുന്നു.

ഏതെങ്കിലും പ്രശസ്തതരങ്ങളും ഉപകാരപ്രദങ്ങളുമായ അനേകം മലയാളഭാഷാപുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിന്റെ തെക്കേഭാഗത്തിൽ നിന്നു തുടരെത്തുടരെ പുതുമയോടുകൂടി പുറത്തിറങ്ങി പുറപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വലിയ സന്തോഷാവഹമായ കാര്യംതന്നെ. പദ്യപാഠാവലി, കഥാരത്നമാല, ഗദ്യമാലിക എന്നീവക പുസ്തകസഞ്ചികൾ ആബാലവൃദ്ധം മലയാളികളെ ആകർഷിക്കുന്നവയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളെക്കാൾ ഈ വക സരസങ്ങളായ തത്വസംഗ്രഹപുസ്തകങ്ങൾക്കാണ് അധികം ജനരഞ്ജകത്വമെന്നതു് ഇവയുടെ പ്രചാരംകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ഗദ്യമാലിക അവയിൽ വെച്ചു് വിലപിടിച്ച ഒരു പുസ്തകമാലികയാകുന്നു. അതിന്റെ ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ ക്രമേണ പുറത്തു വന്നപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്കതിൽ ഉത്തരോത്തരം അഭിരുചി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ പുറപ്പെടുന്ന മൂന്നാംഭാഗം ഒന്നുംകൂടി അധികം രുചികരമായിത്തീരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പ്രവർത്തകന്മാരുടെ പ്രയത്നത്തിനു് അതുതന്നെയാണ് ഒരു വലിയ പ്രതിഫലം. ഇപ്പോഴത്തെ ഉദ്ദേശപ്രകാരം ഗദ്യമാലികയ്ക്കു് ഏഴു ഭാഗങ്ങൾ ക്രമത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം എന്നാണ് പ്രവർത്തകന്മാരുടെ ആലോചന. ഈ ഭാഗങ്ങൾ ഏഴും ഏഴുലോകങ്ങൾപോലെ ഉപര്യുപരിയായി ജനങ്ങൾക്കു് തെളിഞ്ഞു കാണുമാറാകുവാൻ പൌരുഷപ്രസന്നമായ ദൈവം സംഗതി വരുത്തട്ടെ.

തൃശ്ശിവപേരൂർ
൧൦൭൩ വൃശ്ചികം ൩൦-ാം

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ

സംഗതിവിവരം

ഒന്നാംപ്രകരണം.

രണ്ടാംപ്രകരണം.

മൂന്നാംപ്രകരണം.

ഗദ്യമാലിക

മൂന്നാംഭാഗം

ഒന്നാം പ്രകരണം.

ചരിത്രം

അനേകശാസ്ത്രസമുദ്രങ്ങളുടെ തിരമാലകളിൽ കുതൂഹലത്തോടെ നീന്തിക്കളിച്ചു നിർഭയം മറുകരയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുപണ്ഡിതന്മാർ ചരിത്രത്തിൽ ഒന്നിൽ മാത്രം ദൃഷ്ടിവെയ്ക്കാതെ അനാസ്ഥ ഭാവിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി അക്ബർ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് അതിന്റെ മുഖവുരയിൽ ശോചിച്ചിട്ടുള്ളതു കേവലം പ്രാചീനന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണൊ എന്നു വളരെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'പ്രാചീനാര്യാവർത്തം' മുതലായ ചില തർജ്ജമകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ അപൂർവം ഈയിടയ്ക്കു മലയാളത്തിൽ ജനിക്കാൻ തുടങ്ങീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ചരിത്രം എന്നാൽ എന്താണെന്നോ, അതിനാൽ എന്തുഫലം സാധ്യമാണെന്നോ, കേരളീയന്മാരിൽ വളരെ ചുരുക്കം ആളുകളേ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ ഈ അനാസ്ഥയുടെ കാരണമെന്തായിരിക്കാം? മുമ്പിലിരുന്നവർ എന്തു ചെയ്തു എന്നും, അവരുടെ ബുദ്ധി ഏതു വിഷയങ്ങളിൽ ഏതുപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചു എന്നും, എങ്ങനെ ജനസമുദായം ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചു എന്നും അറിയുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു കഥ കേട്ടു രസിക്കാമെന്നല്ലാതെ മേലുള്ളതിനു എന്തു പ്രയോജനമാണെന്നുള്ള വിചാരമായിരിക്കുമോ ഇതിനു നിദാനമായി തീർന്നിരിക്കുന്നതു്? എന്നാൽ ഇതു് ഏററവും ശോചനീയയായ അവസ്ഥതന്നെ. അപ്പക്ഷക്കാരുടെ അഭിപ്രായം അജ്ഞാനമൂലമെന്നുള്ളതു ചരിത്രത്തിന്റെ വിഷയത്തേയും പ്രയോജനത്തേയും പററി നിരൂപണംചെയ്തു വിശദീകരിക്കാം.

ഒരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ ലക്ഷണത്തെ രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണു്. തദ്ഗതങ്ങളായ ഗുണങ്ങളെ വിവരിച്ചും അതദ്ധർമ്മങ്ങളെ നിവർത്തിപ്പിച്ചും അതിനെ സമർത്ഥിക്കാം. ഉദാഹരണത്തിനു മനുഷ്യൻ എന്ന ശബ്ദത്തെ എടുക്കാം. ഇതിന്റെ ലക്ഷണം വൃക്ഷങ്ങളും നാൽക്കാലികളുമല്ലാത്ത ജീവികൾ എന്നോ, സംസാരിക്കാവുന്നതും ബുദ്ധിശക്തിയുള്ളതും രണ്ടു കയ്യുള്ളതുമായ ജന്തു എന്നോ, രണ്ടുമാതിരിയിൽ പറയാം. ഇവ രണ്ടും കൂടി ചേർന്ന ഒരു ലക്ഷണമാണു് ഉത്തമലക്ഷണമെന്നു നൈയായികന്മാർ വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പ്രകൃതത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷണം പറയുമ്പോൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽത്തന്നെ ഭിന്നവിഷയങ്ങളായ, ജ്യോതിഷം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, ഇത്യാദികളിൽ നിന്നും വിവേചിക്കേണ്ടതാവശ്യമില്ല. പിന്നെ തദാഭാസങ്ങളെ

നിവൎത്തിപ്പിക്ക മാത്രമെ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളു. ചരിത്രം എന്നാൽ മുമ്പിലുണ്ടായി രുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ വംശപരമ്പര, അവരുടെ രാജ്യഭരണകഥ, ജയപരാജയങ്ങൾ, അതിക്രമങ്ങൾ, രാജധാനിയിലുള്ള കൃത്രിമോദ്യോഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ച്, ഇടയ്ക്കിടെ ഭംഗിയെന്നു തോന്നുന്ന സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രസ്താവിച്ച് രസം പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമെന്നാണ് മിക്ക ജനങ്ങളും വിചാരിക്കുന്നത്. ബുദ്ധിക്കുറവാലൊ, അഥവാ, ശ്രമവൈമുഖ്യത്താലൊ ഗഭീരങ്ങളായ ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രവൎത്തിക്കാൻ കഴിയാത്തവർ വല്ലതും ചില പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു വല്ലവരുടേയും ഒരു കഥ എഴുതിയുണ്ടാക്കി വലിയ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരായി ഭാവിക്കുന്നവർ ഉണ്ടായേക്കാം. ഇപ്രകാരം ചരിത്രത്തിന്റെ വിഷയത്തെ സങ്കോചിപ്പിച്ചു പ്രധാനത്തിനെ തീരെ വിസ്മരിച്ച് നിസ്സാരമായുള്ളതിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ദോഷം സ്വല്പമല്ല. അതിന്റെ ഫലമാണ് മുൻപിൽ പ്രസ്താവിച്ച അനാസ്ഥ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

ഇപ്രകാരം ചരിത്രാഭാസത്തെ വേർതിരിച്ചതിന്റെ ശേഷം അതിന്റെ വാസ്തവഗുണങ്ങൾ എന്താണെന്നു ആലോചിക്കുന്നതിനു വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. ജനസമുദായത്തിന്റെ ബുദ്ധിയുടേയും ജ്ഞാനത്തിന്റേയും പ്രകൃതികളേയും തത്കാരണങ്ങളേയും തന്നിയാമകങ്ങളായ സാമാന്യ വിശേഷന്യായങ്ങളേയും തജ്ജന്യഫലങ്ങളേയും വിഷയീകരിച്ച് പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു 'ചരിത്രം' എന്നു ഇതിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യന് പ്രത്യേകസ്ഥിതി എന്നും, സാമുദായികസ്ഥിതി എന്നും രണ്ടു അവസ്ഥകളുണ്ട്. ഓരോരുത്തരേയും ഇതര സംസൎഗ്ഗമില്ലാതെ പ്രത്യേകമായി കല്പിച്ച് അവരവരുടെ അനുഭവങ്ങളേയും, വിചാരങ്ങളേയും, പ്രവൃത്തികളേയും, അവയിൽ നിന്നുള്ള അനുമാനങ്ങളേയും, അവയുടെ ഫലങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തിന്, ശീലനിരൂപണം, (Ethnology) എന്നും, ഇവയെ അപ്രധാനീകരിച്ച് ഒരുവനെ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ അംശമാത്രമായി കല്പിച്ച് പൊതുവെയുള്ള ബുദ്ധിവികാസസങ്കോചാദികൾക്കുള്ള കാരണങ്ങളെ പൎയ്യാലോചിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തിനെ ചരിത്രം എന്നും നമ്മൾക്ക് മൊത്തമായി പറയാം. അതിനാൽ (൧) ചരിത്രം ശാസ്ത്രമാകുന്നു; (൨) ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ ഇതും അനുമാനനിഷ്ഠമാകുന്നു; (൩) ഇതു മനുഷ്യസമുദായത്തെ വിഷയീകരിക്കുന്നു; എന്നുള്ള മൂന്നു സംഗതികൾ പ്രത്യേകിച്ചു ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ശാസ്ത്രീയമായ ചരിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷണം ഇന്നതെന്നു വ്യക്തപ്പെട്ടു എങ്കിലും, ശാസ്ത്രം എന്നാൽ സാമാന്യേന എന്താണെന്നു ഒരു ആശങ്ക ജനിക്കാവുന്നതിനേയും ദൂരീകരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. ശാസ്ത്രം എന്നാൽ തൎക്കം, വ്യാകരണം, മീമാംസ എന്നുള്ളവയാണെന്നല്ലാതെ സാമാന്യമായ അതിന്റെ ലക്ഷണമെന്താണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നവർ ചുരുക്കം. എന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞവ എന്തുകൊണ്ടാണു ശാസ്ത്രങ്ങൾ എന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നാലോചിച്ചാൽ ഇതിന്റെ തത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതല്ല. ഒരു വിഷ

യത്തെ സംബന്ധിച്ച് അനേക പ്രത്യക്ഷസംഭവങ്ങളെ കണ്ടും പരീക്ഷിച്ചും അറിഞ്ഞ്, അവയെ കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്ത്, തദ്ഗതങ്ങളായ സാമാന്യവിശേഷാംശങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ച്, കാരണങ്ങളെ അനുമാനങ്ങളാൽ കണ്ടുപിടിച്ച്, പുനരപി, തന്ന്യായങ്ങളുടെ യാഥാൎത്ഥ്യത്തെ തജ്ജന്യങ്ങളായ പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങളാൽ സ്ഥിരീകരിച്ച് വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിനാണ് ശാസ്ത്രം എന്ന നാമധേയം കൊടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എല്ലാ ശാസ്ത്രത്തിനും അടിസ്ഥാനമായി ഏതാനും ഭൂമികകൾ വേണം. അവ ആ ശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം വിവദിക്കാവതല്ല. ഇപ്രകാരം ഓരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിലുമുള്ള ഭൂമികകളുടെ തത്വത്തെ കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനാണു തത്വശാസ്ത്രമെന്നു പേർ. അപ്പോൾ ഒരു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രയോജനം തദ്വിഷയങ്ങളായ പൂൎവസംഗതികൾക്കു കാരണം പറകയും, ഭാവിയായുള്ളവയെ മുൻകൂറായി ആലോചിക്കയും ആകുന്നു. ഇവയെ എത്ര ശരിയായി നിർദ്ദേശിക്കാൻ കഴിയുന്നോ, അത്രയും ഒരു ശാസ്ത്രം പൂർണ്ണമായി തീരുന്നു. അതിനാൽ ചരിത്രം ശാസ്ത്രമാണെങ്കിൽ വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലൊ.

ഇനി ചരിത്രം ശാസ്ത്രമാണൊ എന്നാണു വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഇതരപ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളെപ്പോലെ മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനം, വിചാരം, പ്രവൃത്തി ഇവ ഒരു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ക്ലിപ്തിയെ അനുസരിക്കുന്നതല്ലെന്നു പൊതുവെ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ട്. ഈ വാസ്തവസ്ഥിതി മുഴുകെ ആലോചിക്കാത്തതിനാൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഒരു നിയതമായ ക്രമത്തെ അനുസരിക്കുന്ന സകല സംഗതികളേയും ഒരു ശാസ്ത്രനിബ്ബയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ വിചാരങ്ങൾ ഒരു ക്രമത്തെ അനുവൎത്തിക്കുന്നൊ, അതൊ കേവലം യദൃച്ഛാസംഭവങ്ങളൊ എന്നു നമ്മൾക്കു മേൽ ആലോചിക്കേണ്ടതിനാൽ അതിനെപ്പററി ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ട. ഈ ക്രമം ഏതുവിധമാണ് കണ്ടുപിടിക്കുന്നത്? ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അറിവുകളിൽ നിന്നു അത് അശക്യമാണെന്നിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. എങ്കിലും ചരിത്രത്തിനു ശാസ്ത്രത്വം കല്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വിരോധമില്ലെന്നു ഉദാഹരണത്താൽ സ്ഫുടീകരിക്കാം. കാലാവസ്ഥകളെ സാധാരണമായി നക്ഷത്രമംഗ്ലാവുകളിൽ കണക്കു കൂട്ടുകയും, അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് എന്നും നാം വൎത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിൽ വായിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടല്ലൊ. ഈ കാലാവസ്ഥാനിരൂപണത്തിനു എത്രമാത്രം ശാസ്ത്രത്വമുണ്ടെന്നു നമുക്കു നോക്കാം. മഴ, വെയില്, കാററ്, ഇവ ഏതുദേശത്ത്, ഏതു സമയത്തുണ്ടാകുമെന്നോ, ഇല്ലാതിരിക്കുമെന്നോ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഒരു നിയമവും നമ്മളാൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എങ്കിലും, ഇവ ഉഷ്ണം, വിദ്യുച്ഛക്തി, ആവി, ജലം, ഇവയെ സംബന്ധിച്ച സാമാന്യന്യായങ്ങളുടെ സമ്മേളനത്താൽ സിദ്ധിക്കുന്ന ചില ഉപന്യായങ്ങളെ അനുവൎത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു പ്രകൃതിശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാൎക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇവയുടെ പൂൎവവൎത്തികളായ സകല സംഗതികളും നിൎണ്ണയിക്കാമായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ സാമാന്യന്യായങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെ കണക്കുകൂട്ടി ഇന്ന സമയത്തു ഇന്നമാതിരി കാലാവസ്ഥ ഇന്നദിക്കിലുണ്ടാകുമെന്നു പ്രശ്നം പറയാം

എന്നുകൂടി അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ പൂർവസംഗതികളെ മുഴുക്കെ അറിയാനുള്ള അശക്യത നിമിത്തം ഈ ശാസ്ത്രം ഏററവും അപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു എന്നെ വിചാരിക്കാനുള്ളു. അല്ലാതെ അതിന്നു ശാസ്ത്രത്വമേ കല്പിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നു വരുന്നതല്ല.

ഒരു ശാസ്ത്രത്തിന്നു പരിപൂർണ്ണതയ്ക്കും അത്യന്താപൂർണ്ണതയ്ക്കും മദ്ധ്യേ ഒരു സ്ഥിതി നമുക്കു ആലോചിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു കൂട്ടം സംഗതികളുടെ സാമാന്യകാരണങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങളാൽ അറിയാവുന്നതായിരിക്കാം. അപ്പോൾ ഇതരവിശിഷ്ടകാരണങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി ഇല്ലാതെ ഇരുന്നാൽ ആ സംഗതികളെ എന്നുമാത്രമല്ലാ, അവാന്തരഭേദങ്ങളേയും കൂടി നല്ലവണ്ണം വിശദീകരിക്കാം. പക്ഷെ, സാധാരണ പ്രത്യേകദശയിൽ നിസ്സാരങ്ങളും സംഘാതത്തിൽ പ്രബലങ്ങളുമായി അനേകം സഹായികളും വിരുദ്ധങ്ങളുമായ വിശിഷ്ടകാരണങ്ങൾ സാമാന്യകാരണങ്ങളോടു ചേരുന്നതുകൊണ്ടു് നമ്മളാൽ ഊഹിതമായിരിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിനു വളരെ വ്യത്യാസം വന്നുപോകുന്നു. അതിനാൽ ഈ വിശേഷകാരണങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ന്യായത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുവരെ നമ്മുടെ പ്രശ്നം മൊത്തത്തിൽ ഫലിക്കുന്നതല്ലാതെ വിശേഷത്തിൽ ശരിയാകുന്നതല്ല. ഏററമിറക്കങ്ങളെ പററിയുള്ള ന്യായങ്ങൾ ഇതിനെ കുറേക്കൂടെ വിശദീകരിക്കും. സൂൎയ്യചന്ദ്രമസ്സുകളുടെ ആകൎഷണത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ചലനങ്ങളുടെ ക്രമം നല്ലവണ്ണം അറിയപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ഭൂമിയുടെ ഏതുഭാഗത്തിലും ഇന്നപ്രകാരമിരിക്കുമെന്നു് നിശ്ചയമായി അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വേലാചലനങ്ങൾക്കു മുഖ്യകാരണമിതാണെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. എന്നാൽ സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയുടെ മാതിരി, കരയുടെ അടവ്, കാററിന്റെ പോക്ക്, എന്നു തുടങ്ങി ദേശഭേദംപോലെ ഭിന്നങ്ങളായ അനേക പ്രത്യേകകാരണങ്ങൾ വെള്ളപ്പൊക്കത്തേയും വലിവിനേയും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ പരിഗണിക്കാവുന്നവയുമല്ല. അതിനാൽ നാം കണക്കുകൂട്ടി കാണുന്നതിൽനിന്നു ഏററമിറക്കങ്ങൾ സ്വല്പം ഭിന്നങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഈ ഭേദത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളുടെ ന്യായത്തെ നമുക്കു കിട്ടുന്നതുവരെ സാമാന്യേന അവയുടെ സ്ഥിതിയെ ഊഹിക്കാവുന്നതല്ലാതെ പ്രത്യേകാവസ്ഥയെ ശരിയായി പറയാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

ഇതാണ് ഒരു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൂർണ്ണാപൂർണ്ണാവസ്ഥ. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം ഒരുകാലത്തു് ഈ ദശയെ അവലംബിച്ചിരുന്നു. ഗ്രഹങ്ങളുടെ സാമാന്യഗതികൾ മാത്രം അറിയാമായിരുന്ന കാലത്തു് അതിന് അങ്ങനെ അല്ലാതെ ഇരിക്കാൻ പാടില്ല. എപ്പോഴൊരിക്കൽ അവയുടെ വക്രങ്ങൾ മുതലായ എല്ലാ പ്രത്യേക ഗതിഭേദങ്ങളുടേയും കാരണങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടോ അപ്പോൾ മാത്രമേ അതു പൂർണ്ണതയേ പ്രാപിച്ചുള്ളു. എന്തെന്നാൽ അപ്പോഴേ സാമാന്യഗതികൾക്കുപുറമേ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഗതികളെക്കൂടിയും ഗണിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. സാമാന്യത്തെ മാത്രം നിർദ്ദേശിക്കാവുന്നിടത്തോളം ഒരു ശാസ്ത്രം പൂർണ്ണാപൂർണ്ണസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നതാകുന്നു.

ചരിത്രശാസ്ത്രം ഈ സ്ഥിതിയിൽ കിടക്കുന്നതേ ഉള്ളു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രംപോലെ ഇതു പൂൎണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല. ശീലനിരൂപണവും അങ്ങനെ തന്നെ. ഈ ശാസ്ത്രം മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധി, ജ്ഞാനം, പ്രവൃത്തി ഇവയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു മുൻപിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഓരോരുത്തനും ഏതേതുപ്രകാരം വിചാരിക്കും, അറിയും, പ്രവൃത്തിക്കുമെന്നുള്ളതിനെ മുമ്പിൽക്കൂട്ടി കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിൎണ്ണയിക്കാമായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ശാസ്ത്രം ജ്യോതിഷംപോലെ പൂൎണ്ണമാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതു അസാദ്ധ്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ ഒരു കാൎയ്യത്തിനു മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന സംഗതികളെ മുഴുക്കെ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലേ പിന്നീടു എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നുള്ളു ഊഹിക്കാവൂ. ഒരുത്തന്റെ വിചാരത്തിനു മുമ്പുള്ളതെന്തെല്ലാമെന്നറിയുന്നതുകൊണ്ട് ഇവയ്ക്കു കാരണമില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു സാഹസമാണ്. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനെപ്പററി വളരെ സാമാന്യന്യായങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവയുടെ മൊത്തമായ സ്ഥിതിയെ ഊഹിച്ചറിയാവുന്നതാണെന്നു മാത്രമല്ലാ, വേണ്ടിടത്തോളം ഭൂമികകൾ ലഭിക്കുന്നപക്ഷം സകലവും അനുമാനിക്കാമെന്നുള്ളതു ഇപ്പോൾ കിട്ടീട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളാൽ വ്യക്തമാകുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഓരോരുത്തരുടെ വിചാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും താൽക്കാലികിയായ പൂൎവസ്ഥിതി മാത്രമല്ല, വളരെ അകലെയുള്ളതും നാനാപ്രകാരങ്ങളുമായ സ്വഭാവങ്ങളുടെ സമ്മേളനവും കാരണമാകുന്നു. ശീലമെന്നു പറയുന്നതു തന്നെ വളരെ കാരണങ്ങളുടെ സംഘാതത്താൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളതും പ്രതിപുരുഷം ഭിന്നമായിരിക്കുന്നതുമാകയാൽ ഓരോരുത്തന്റേയും പ്രത്യേക വിചാരങ്ങളേയും പ്രവൃത്തികളേയും കുറിച്ചു പ്രശ്നം പറയുന്നതു സാദ്ധ്യമല്ല.

എന്നാൽ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ബുദ്ധി, ജ്ഞാനം, പ്രവൃത്തി ഇത്യാദികളെ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ ഈ ദോഷം നേരിടുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു സമുദായത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും പ്രത്യേകശഃ ഉള്ള വിശേഷങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയി. സാമാന്യാംശങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നുള്ളു. ഈ സാമാന്യന്യായങ്ങൾ ഏകദേശം നമുക്കു അറിവുള്ളതുമാണ്. അതിനാൽ ചരിത്രത്തെ ശാസ്ത്രമായി പരിഗണിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തരക്കേടും കാണുന്നില്ല.

എങ്കിലും ചരിത്രത്തെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിലയിൽ കൊണ്ടുവരാനിച്ഛിക്കുന്നവൎക്കു മുഖ്യമായ ഒരു സംഗതി പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കുന്നു. അതാവിതു്, മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ച കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം, നിഗ്രഹങ്ങളും ഈശ്വരാധീനത്താൽ നടക്കുന്നവയുമാകയാൽ മേൽ ഉള്ളതിനെ കുറിച്ചു യാതൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂടെന്നു മാത്രമല്ല, ശാസ്ത്രന്യായങ്ങളാൽ ഭേദ്യങ്ങളല്ലെന്നുമുള്ളതു പരക്കെ ബോദ്ധ്യമാകുന്നു. ഇതു കേവലം നിദാനരഹിതമായ വിശ്വാസമെന്നല്ലാതെ പറയാനെന്തുള്ളു? നമ്മളുടെ ജ്ഞാനമധികമാകുന്തോറും സകല വിഷയങ്ങളും കാൎയ്യകാരണസംബന്ധത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു വരുന്നതാണെന്നുള്ള നിശ്ചയവും സ്ഥിരീകൃതമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ ചരിത്രത്തിൽ ഒന്നിൽ മാത്രം ഈ അജ്ഞാനം നിലനിൽക്കുന്നതിനു കാരണമെന്തെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതു യുക്തമ

ല്ലോ. ഇതിൻെറ മൂലം ആലോചിച്ചാൽ അജ്ഞാനം മുഴുവനും ഒരു സംഗതിയുടെ തീച്ചയിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികൾ ഒരു നിശ്ചിതമായ ക്രമത്തെ അനുസരിക്കുന്നോ, അതോ കേവലം യാദൃച്ഛികങ്ങളും ഈശ്വരാധീനത്താൽ സിദ്ധങ്ങളുമാകുന്നോ, എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിൻെറ ഉത്തരം എല്ലാത്തിനേയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു കൂടാതെ, വളരെ രസമുള്ള തത്വചിന്തകളെ ഉദിപ്പിക്കയും ചെയ്യും.

ഇതിനെപ്പററി രണ്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങളുണ്ട്. അവ ഓരോന്നും മനുഷ്യരുടെ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയുടെ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രബലങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ സിദ്ധാന്തമെന്തെന്നാൽ, ഓരോ സംഭവങ്ങളും മററുള്ളവയോടു യാതൊരു സംബന്ധവുമുള്ളവയല്ലെന്നും, കേവലം അദൃഷ്ടസിദ്ധങ്ങളാണെന്നുമാകുന്നു. ഈ വിശ്വാസം മൂഢജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സാധാരണവും ക്രമേണ ലോകപരിചയം വർദ്ധിച്ചു പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികളുടെ നിയമങ്ങൾ മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ അരുണോദയത്തിൽ ഇരുട്ട് എങ്ങനെയോ അതുപോലെ കുറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നതുമാകുന്നു. ഇതിനെ ഉദാഹരിക്കാൻ തീരെ പ്രയാസമില്ല. വീടും കുടിയുമില്ലാതെ ദേശസഞ്ചാരികളായി കാട്ടതോറും അലഞ്ഞുനടന്നു നായാടിയും മത്സ്യംപിടിച്ചും കാലക്ഷേപം കഴിക്കുന്ന അജ്ഞന്മാരായ കൂട്ടക്കാർ അവരുടെ അന്നത്തെ ഭക്ഷണപ്രാപ്തിയെ കേവലം യദൃച്ഛാലാഭമെന്നല്ലാതെ വിചാരിക്കാനിടയുണ്ടോ? ചില ദിവസം വളരെ കിട്ടിയെന്നും ചില ദിവസം തീരെ പട്ടിണി പററിയെന്നും വരാം. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒന്നിനെങ്കിലും സ്ഥൈര്യമുണ്ടെന്നു അവക്കെങ്ങനെ തോന്നും? എന്നാൽ ഈ കൂട്ടക്കാർ ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു കൃഷി ചെയ്തു കാലക്ഷേപം ചെയ്തു തുടങ്ങുമ്പോൾ ഭക്ഷണലാഭത്തിനു കേവലം ദൈവാധീനം മാത്രമല്ല മനുഷ്യപ്രയത്നവും വേണമെന്നുള്ള ബുദ്ധി ജനിക്കാതിരിക്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ വിതച്ചു വേല ചെയ്താൽ കൊയ്യാമെന്നുള്ള ഒരുറപ്പുണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ പരിചയിക്കുന്തോറും ഇതിൽ ചില നിയമങ്ങളുണ്ടെന്നും, ഇത്ര നെല്ലു വിതച്ചാൽ ഇന്നതു കൂടുതൽ കിട്ടുമെന്നും ചില നിശ്ചയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ക്രമേണ മേൽ ഇന്നതു വരുമെന്ന്, നല്ല ഉറപ്പോടുകൂടിയല്ലെങ്കിലും, മുമ്പിൽ നായാടി നടന്നപ്പോഴത്തെക്കാൾ എത്രയോ കൂടുതലായ നിശ്ചയത്തോടെ, ഊഹിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം പ്രപഞ്ചസംഭവങ്ങൾക്കും ഏതാനും ചില നിയമങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം അങ്കുരിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ വളരെ കാര്യങ്ങൾ കണ്ടും കേട്ടും ലോകപരിജ്ഞാനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ മുമ്പിൽ സ്വപ്നത്തിൽപോലും അനുപലബ്ധങ്ങളായ അനേക നിയമങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുകയും, അതു് ഏവ, ദൈവാധീനത്തിലും യാദൃച്ഛികത്തിലും മററുമുള്ള വിശ്വാസം കുറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ തത്വജിജ്ഞാസയെ ജനിപ്പിച്ച് സകലവും കാര്യകാരണത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു നമുക്ക് അറിവുണ്ടായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി വരുന്തോറും യദൃച്ഛാസംഭവങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം നശിച്ച് നിയതസംബന്ധങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ മൂഢവിശ്വാസങ്ങൾ തന്നേ

യാണ് വേഷംമാറി തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ ആത്മാവിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നും, മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിധികല്പിതമെന്നും കാണപ്പെടുന്നത്. വിധികല്പിതത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവർ, ഈശ്വരൻ സകലത്തിനും ആദികാരണമാണെന്നും, എല്ലാം ഈശ്വരൻെറ സൃഷ്ടിയാണെന്നും, ഈശ്വരൻ സർവ്വശക്തനും, കൃപാനിധിയും ആണെന്നും എല്ലാം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഉള്ള ഈശ്വരൻ ഈ മായാത്മകമായ ദോഷത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനെന്നും, ചിലരെ വളരെ നല്ലവരും, ചിലരെ ദുഷ്ടന്മാരുമായി കല്പിച്ചതെന്തിനെന്നും ഉള്ളതിനു ശരിയായ കാരണം പറയാൻ അവർ ശക്തന്മാരാകുന്നില്ല. ഏതായാലും ഒരു ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ നോക്കുമ്പോൾ ഈ അനുമാനം ദുഷ്ടമെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആത്മാവിന് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കല്പിക്കുന്നവർ, സ്വീയമായ ജ്ഞാനത്തിനെ അതിനു തെളിവായി പറയുന്നു. നമ്മുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യാമെന്ന് ഉള്ളിൽ ബോധമില്ലയോ എന്നാണ് അവർ ചോദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിൽ ഇവർ രണ്ടു സംഗതികളെ സിദ്ധാന്തങ്ങളായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവ എന്തെന്നാൽ അന്തഃകരണം (Consciousness) എന്ന മനസ്സിൽ (Mind) ഭിന്നമായ ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നും, അതിന്റെ ജ്ഞാനങ്ങൾ അതക്യങ്ങളാണെന്നുമാകുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു ഉണ്ടെന്നു ലക്ഷ്യപൂർവ്വം സാധിക്കേണ്ടതും, രണ്ടാമത്തേതു തീരെ അവാസ്തവവുമാകുന്നു. അന്തഃകരണമെന്നുള്ളതു മനസ്സിൻെറ തന്നെ ഒരു അവസ്ഥാഭേദമെന്നാണ് പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. മനസ്സിൻെറ ഓരോ ശക്തികളും അതാതിൻെറ പൂർണ്ണദശയിൽ വാസ്തവത്തെ അറിയിക്കുന്നു എന്നു തന്നെ സമ്മതിച്ചാലും അതിൻെറ സകലാവസ്ഥകളും അങ്ങനെതന്നെ എന്നു സമ്മതിക്കത്തക്കതായി തോന്നുന്നില്ല. ഇതിൻെറ വാസ്തവം എങ്ങനെയുമിരിക്കട്ടെ, എങ്കിലും രണ്ടാമത്തെ സിദ്ധാന്തം ഒരിക്കലും ശരിയാകുന്നതല്ല. നമ്മുടെജ്ഞാനത്തിന് അഭിവൃദ്ധി വരുന്തോറും മുമ്പിൽ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അറിവു തെററാണെന്നു നമ്മൾക്ക് തോന്നുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഒരു കാലത്തു വാസ്തവമെന്നു തോന്നിയിരുന്നതു മറെറാരിക്കൽ അസത്യമെന്നു അറിവു വരുന്നില്ലയോ? അപ്പോൾ ഇവയെല്ലാം സത്യമെന്നു നമുക്ക് നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണൊ? ഇതുകൂടാതെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വേറെ ഒരു തെളിവു പറയാം. നമ്മൾക്കു ഭ്രമമൂലമായ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നതു സഹജമല്ലയോ? ഈ ജ്ഞാനം അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭ്രമമാണ്. വാസ്തമല്ല, എന്നു ഇതിനു ഉത്തരം പറയുന്നതായാൽ ഏതാണു ഭ്രമം ഏതാണു വാസ്തവം എന്നുള്ളതിനു എന്താണു നിയാമകമെന്നുതന്നെ നമുക്കു ചോദിക്കാം. അന്തഃകരണം ഒരു വിഷയത്തിൽ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു എന്നിരുന്നാൽ മറെറാന്നിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നുള്ളതിന് എന്താണു നിശ്ചയം? എന്തിനേറെ പറയുന്നു. ഇതു അസാദ്ധ്യമെന്നുതന്നെ പറകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

എന്നാൽ നാം ഇപ്പോൾ പ്രതിപാദിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വിഷയത്തിന് ഈ രണ്ടു വിരുദ്ധമതങ്ങളുടെ തീർച്ച ആവശ്യമില്ലെന്നുള്ളതു വലിയ

ഭാഗ്യം തന്നെ. ഇവിടെ വായനക്കാർ അനുവദിക്കേണ്ടതു മറെറാന്നുമല്ല. നാം ഒരു പ്രവൃത്തിയെ ചെയ്യുന്നതു ഏതാനും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാൽ പ്രേരിതന്മാരായിട്ടാകുന്നു; ഈ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ തന്നെ മുമ്പിൽ നടന്നിട്ടുള്ള സംഗതികളാൽ സിദ്ധങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടു മുമ്പിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സംഗതികളും അവയുടെ ന്യായങ്ങളും അറിയാമെങ്കിൽ ഇനി വരാൻ പോകുന്നതിനെ മുൻക്രാറായി ഗണിക്കാം, എന്നുമാത്രമാകുന്നു. നമുക്ക് ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള തെളിവുകളാൽ ഇതു് അസാദ്ധ്യമെന്നു നിഷ്പക്ഷപാതികളാരും പറകയില്ല. എനിക്ക് ഒരുത്തന്റെ സ്വഭാവത്തെ അറിയാമെങ്കിൽ ഇന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവൻ ഇന്നവിധം പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു സാധാരണമായി പറയാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു തെററിപ്പോയെങ്കിൽ അതിനു ആത്മാവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമോ അതോ വിധികല്പിതമോ അല്ല കാരണം, അവന്റെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള തെററായ അറിവോ, അവന്റെ മനസ്സിന്റെ പോക്കിന്റെ ജ്ഞാനക്കുറവോ ആകുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അവയുടെ പൂർവ്വവർത്തികളായ സംഭവങ്ങളാൽ നിയമിക്കപ്പെടുന്നു—എന്നുവെച്ചാൽ ഒരേ മാതിരി സന്ദർഭങ്ങൾ ഒരേ മാതിരി പ്രവൃത്തികളെ ജനിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ സന്ദർഭങ്ങൾ ഒന്നുകിൽ മനസ്സിലോ അഥവാ വെളിയിലോ ആയിരിക്കണം. അതിനാൽ ജനസമുദായത്തിന്റെ ബുദ്ധിവികാസസങ്കോചാദി സുഖാസുഖങ്ങൾ മുതലായ സകല ഭേദങ്ങളും രണ്ടു പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമാകുന്നു. (൧) ഇതര പ്രപഞ്ചവിഷയങ്ങൾ മനസ്സിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി (൨) മനസ്സ് ഇതരപ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി. ഈ രണ്ടിനേയും കുറിച്ചു പ്രപഞ്ചിക്കുന്നതാണ് ചരിത്രം.

വിദ്യാവിനോദിനി.

എം. രാജരാജവർമ്മ രാജാ,
എം. എ. ബി. എൽ.

—(o)—

സി. വി. രംഗനാഥശാസ്ത്രി

ഈ മഹാൻ ഇംഗ്ലീഷ്‌വർഷം ൧൮൨൯-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് മദ്രാസ്‌പ്രസിഡൻസിയിൽ ചിററൂരിനു സമീപത്തുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ജാതനായി. അക്കാലത്തെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരിൽ അദ്വിതീയനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് അത്യന്തം ദരിദ്രനായിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യാതിരേകത്താൽ ഇദ്ദേഹം തനിക്കു വശമായിരുന്ന സംസ്കൃതഭാഷ മാത്രമല്ലാതെ മററു യാതൊന്നും തന്റെ മകനെ പഠിപ്പിപ്പാൻ ശക്തനായില്ല. എങ്കിലും രംഗനാഥശാസ്ത്രി ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ അസാധാരണമായ ബുദ്ധിശക്തിയെ പ്രകടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. എട്ടുവയസ്സുപ്രായമായപ്പോഴേയ്ക്കു ശാസ്ത്രിക്കു സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചാൽ അർത്ഥമാകുമെന്നു മാത്രമല്ല, സംസ്കൃതഭാഷ സംസാരിക്കാനുള്ള ശക്തിയും ഉണ്ടായി.

നമ്മുടെ ശാസ്ത്രി പഠിത്തത്തിലെന്നപോലെ കളിയിലും ബാല്യം മുതൽക്കേ അത്യുത്സുകനായിരുന്നു. തെരുവിലുള്ള കുട്ടികളോടൊന്നിച്ചു ഓടിച്ചാടി അഹങ്കരിക്കുന്നതിൽ ഈ ബാലനുണ്ടായിരുന്ന സന്തോഷം പറയാവതല്ല. പത്തു വയസ്സു പ്രായത്തിൽ വന്മരങ്ങളിൽ ചാടിക്കയറുന്നതിനോ ഉയൎന്ന ചുവരുകൾ കയറി മറുപുറത്തിറങ്ങുന്നതിനോ കുട്ടിശ്ശാസ്ത്രിക്കു ലക്ഷ്യമില്ലായിരുന്നു.

നമ്മുടെ ശാസ്ത്രിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സ്വഭാവനിൎണ്ണയം ചെയ്തതായ പന്ത്രണ്ടാം വയസ്സിലെ ആ സംഭവം അസാരം വിസ്തരിക്കേണ്ട കൂട്ടത്തിലാണ്. ശാസ്ത്രിയുടെ അച്ഛൻ മദ്രാസ്ഗവൎമ്മെണ്ടിനോടു കുറെ ഭൂമി പാട്ടത്തിനൊരു നടന്നുവന്നിരുന്നു. ഒരാണ്ടിൽ വിളവു് അശേഷം ഉണ്ടാകായ്കയാൽ ഗവൎമ്മെന്റുഭോഗം കൊടുപ്പാൻ അദ്ദേഹം ശക്തനായില്ല. അതുകാരണം അദ്ദേഹം ആ കാലത്തെ നടപ്പനുസരിച്ചു സിവിൽ ജയിലിൽ പാൎപ്പിക്കപ്പെട്ടു; ഇപ്രകാരം ജയിലിൽ താമസിക്കുന്നകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവിന്റെ ശ്രാദ്ധം വന്നടുത്തു. തലേദിവസമായപ്പോൾ, ജയിലിൽ കിടക്കുന്ന തന്റെ ഭൎത്താവു് എങ്ങനെ പുറത്തുവന്നു ശ്രാദ്ധംനടത്താൻ പോകുന്നു, പിതൃശ്രാദ്ധം മുടങ്ങിപ്പോകുമല്ലോ, എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചു് ഉത്തമയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യ വിലപിച്ചുതുടങ്ങി. തന്റെ മാതാവു കരയുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ ശാസ്ത്രിയുടെ മനസ്സ് ആകപ്പാടെ ഇളകിപ്പോയി. ആ സാധ്വിയുടെ ദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം ചോദിച്ചറിഞ്ഞ നിമിഷത്തിൽ ബാലനായ ശാസ്ത്രി അച്ഛനെ വീണ്ടുകൊണ്ടു വരാമെന്നു കരുതി ചിററൂരേയ്ക്കു യാത്രതിരിച്ചു. ധീരനായ ആ ബാലൻ നേരെ ഡിസ്ട്രിക്ട്ജഡ്ജി മിസ്റ്റർ കാസമേജരുടെയടുക്കലേയ്ക്കു പോയി തന്റെ അപേക്ഷ അറിയിച്ചു. സത്യസന്ധനായ ആ ന്യായാധിപതി തിരിയെ വരുമെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു ഉറപ്പുകൊടുത്താലല്ലാതെ അച്ഛനെ വിട്ടയപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു മറുപടി കല്പിച്ചു. ആ ബാലൻ അതുകൊണ്ടു കൂസാതെ അച്ഛൻ തിരിയെ വരുന്നതുവരെ അച്ഛനുപകരം താൻ ജയിലിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഒരു ബാലന്റെ മുഖത്തു നിന്നു് ഇത്ര അസാധാരണമായ ഒരു മറുപടി പുറപ്പെട്ടതിനെ വിചാരിച്ചപ്പോൾ പുണ്യാത്മാവായ ആ ന്യായാധിപതിയുടെ മനസ്സ് അലിഞ്ഞുപോയി. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം ആ ബാലന്റെ പിതാവിനെ വിട്ടയപ്പാൻ ഉത്തരവു കൊടുക്കയും ബാലനേയും കൂടെ പൊയ്ക്കൊള്ളുവാൻ അനുവദിക്കയും ചെയ്തു. ആ ബാലനോടുമാത്രം, പിറേറന്നാൾ തന്നെ കാണണമെന്നു് ഒരു വാക്കുകൂടി പറഞ്ഞയച്ചു. ബാലൻ തന്റെ അച്ഛന്റെ മോചനത്തിനുള്ള കല്പനയെ താൻതന്നെ കൊണ്ടുപോയി ജയിലിൽ അധികാരിക്കു കൊടുത്തു് അച്ഛനേയും വിടുവിച്ചുംകൊണ്ടു് അന്നുതന്നെ കുറെ രാത്രി ചെന്നപ്പോൾ സ്വഗൃഹത്തിൽ എത്തി. തന്റെ ഭൎത്താവിന്റെ ആഗമനത്തെ കണ്ടു് അതിശയിച്ചുപോയ ആ ബാലന്റെ മാതാവു് ഭൎത്തൃവിമോചനത്തിനുള്ള കാരണം തന്റെ മകനാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടിയുടെ മേൽ ചൊരിഞ്ഞ ലാളനങ്ങൾക്കു് അളവില്ലായിരുന്നു. ഒരിക്കലും വിസ്മരണീയമല്ലാത്ത ആ രാത്രിയിൽ തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ത

ന്നിൽ വർഷിച്ച വാത്സല്യപൂരങ്ങളായ വചനങ്ങളേയും പ്രേമചിഹ്നങ്ങളേയും പററി പ്രാസ്താവിയായ ശേഷം പലപ്പോഴും പറഞ്ഞു ശാസ്ത്രി സന്തോഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

പിറേറന്നാൾ പുലൎന്നപ്പോൾ തന്നെ ശാസ്ത്രി ചിറവൂൎക്കു പുറപ്പെട്ടു സമയം തെററാതെ മിസ്റ്റർ കാസമേജരുടെ മുമ്പിൽ എത്തി. സുകൃതിയായ ആ ന്യായാധിപതി ആ ബാലനെ വളരെ ആദരവോടുകൂടി എതിരേററു. കുഡുംബസംബന്ധമായി പല സംഗതികളും ചോദിച്ചറിഞ്ഞശേഷം അദ്ദേഹം സകല ചിലവും വഹിക്കുന്ന പക്ഷം അയാൾക്കു ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പാൻ മനസ്സുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. പുത്രധൎമ്മം വെടിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ വിമുഖനായ ആ ബാലൻ "അച്ഛനമ്മമാരോട് ആലോചിച്ചുവേണം മറുപടി പറവാൻ" എന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞു. മിസ്റ്റർ കാസമേജർ ഉടനെ തന്നെ ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛനെ ആളയച്ചു വരുത്തി പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിക്കയും അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ തന്നെ ആ ബാലൻെറ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാഭ്യസനം സ്വയം ആരംഭിക്കയും ചെയ്തു. രംഗനാഥശാസ്ത്രി പുതിയ പഠിത്തത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച കയററവും അസാമാന്യമായിരുന്നു. ആറുമാസംകൊണ്ടു ശാസ്ത്രിക്കു തെററുകൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷ് വായിക്കാറായി. അനന്തരം മിസ്റ്റർ കാസമേജർ തനിക്കു സ്വാധീനമായിരുന്ന സമയം ശാസ്ത്രിയുടെ കയററത്തിൻെറ അവസ്ഥയ്ക്കു മതിയാകുന്നില്ലെന്നുകണ്ടു് ശാസ്ത്രിയെ ചിറവൂരിനു സമീപത്തിൽ പാൎത്തിരുന്ന "മിസ്റ്റർ ഗ്രോവ്സ്" എന്ന പാതിരിയുടെ അടുക്കൽ ഏല്പിച്ചു. ഇദ്ദേഹം തൻെറ പ്രാതഃകാലത്തെ സ്വാസ്ഥ്യസമയമെല്ലാം ശാസ്ത്രിയുടെ വിഷയത്തിൽ വിനിയോഗിച്ചു. ഉത്തമനായ ഈ പാതിരിയുടെ ധൎമ്മപത്നിയും ശാസ്ത്രിയുടെ നേൎക്കു വളരെ ദയ കാണിച്ചു. ദിവസംപ്രതി അഞ്ചുമൈൽ നടന്നായിരുന്നു ശാസ്ത്രി ഗ്രോവ്സ്സായ്‌വിൻെറ ബങ്കളാവിൽ ചെന്നു വന്നതു്. ഒരു ദിവസം കാലത്തു് ശാസ്ത്രി നടന്നു ക്ഷീണിച്ചു വരുന്നതു കണ്ടിട്ടു് അനുകമ്പാകുലയായ മദാമ്മ അയാൾ പ്രാതൽ വല്ലതും കഴിച്ചുംകൊണ്ടാണോ പോന്നതെന്നു ചോദിച്ചു. ഒന്നും കഴിച്ചുകൊണ്ടല്ലാ വന്നതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഗുണവതിയായ ആ മദാമ്മ ശാസ്ത്രിക്കു വന്നുകൂടുമ്പോൾ ദിവസേന ഇരുന്നാഴി പാൽ കൊടുക്കണമെന്നും ഏൎപ്പാടു ചെയ്തു. ഇതിനേയും ഇപ്രകാരമുള്ള മററു പല സഹായങ്ങളേയും പററി പ്രാസ്താവിയായ ശേഷം ശാസ്ത്രി നന്ദിപൂൎവ്വം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു.

കണക്കു സംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രി അസാധാരണമായ വാസനയെ പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഗ്രോവ്സ്സായ്‌വു കണക്കുശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രത്യേക പാണ്ഡിത്യമുള്ള ഒരാളായിരുന്നതിനാൽ ശാസ്ത്രി രണ്ടുവൎഷംകൊണ്ടു്, 'കോണിക്‌സെക്‌ഷൻസ്' വരെയും പഠിച്ചുതീൎത്തു. ശാസ്ത്രിയുടെ ശ്രദ്ധ അടുത്തപോലെ പതിച്ചതു് ജ്യോതിഷശാസ്ത്രത്തിലായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അസാമാന്യമായ അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നു. എന്തിനു വളരെ പറയുന്നു; കാലക്രമത്തിൽ ശാസ്ത്രിയുടെ അറിവു വൎദ്ധിച്ചു വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ കാസമേജർ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും തൃപ്തിപ്പെടാതെ ശാസ്ത്രിയെ മദ്രാസിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിപ്പാൻ തീൎച്ചയാക്കി. ഇതിനു് ശാസ്ത്രിയുടെ മാതാപിതാക്ക

നാക്ക് നല്ല മനസ്സില്ലായിരുന്നു. സായ്പ് ഈ വിമുഖതയെല്ലാം നീക്കി 'ബിഷപ്പ്കാറിന്റെ വ്യാകരണപാഠശാല' എന്ന വിദ്യാശാലയിലെ പ്രിൻസിപ്പാലായ മിസ്റ്റർ കേർ എന്ന സായ്പിന്റെ ഒരു എഴുത്തോടുകൂടി ശാസ്ത്രിയെ ൧൮൩൮-ൽ മദ്രാസിലേയ്ക്കയച്ചു.

ശാസ്ത്രിയുടെ അസാധാരണമായ ഗ്രഹണശക്തി മിസ്റ്റർ കേർസായ്പിനേയും വിസ്മയിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല. മദ്രാസിലും കൽക്കത്തായിലും മററും പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന് സ്വദേശത്തേയ്ക്ക മടങ്ങിപ്പോയ ശേഷം കേർധാര പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായ 'ഇൻഡ്യയിലെ സ്വദേശികളുടെ ഗൃഹകാലക്ഷേപരീതി' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് ഈ ശിഷ്യന്റെ നേർക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു എത്രത്തോളം ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. കേർധാരയുടെ ബംഗ്ലാവിലേയ്ക്ക ശാസ്ത്രി കൂടക്കൂടെ പോവുക പതിവായിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം അവർ ഒരുമിച്ചിരുന്ന് 'Smith's Wealth of Nations 'Locke's Essays on the Understanding's, Paley's Natural Theology' എന്നീ ഗഹനമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സന്ദർശനങ്ങളെപ്പററി പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ സായ്പവർകൾ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—ഇതുകൂടാതെ പ്രയോജനകരങ്ങളായിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഈ യോഗങ്ങളിൽ ഗൂഢതരങ്ങളായ ശാസ്ത്രീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കാതെ ശേഷം വിവിധവിഷയമായ സംഭാഷണത്തിൽ കുറച്ചുനേരം ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുക ഞങ്ങൾക്ക പതിവായിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ പ്രകാശിതമായ അയാളുടെ (ശാസ്ത്രിയുടെ) ബുദ്ധിശക്തിക്കും ധീമാനായ ഒരു യൂറോപ്യന്റെ ബുദ്ധിശക്തിക്കും തമ്മിൽ യാതൊരന്തരവും ഞാൻ കണ്ടില്ല ...... ഈ ബുദ്ധിവിശേഷത്തിനു പുറമെ അയാളിൽ വിളങ്ങിക്കണ്ട സൌജന്യം, സത്യവാദിത്വം, വൈനയയുക്തമായ ആർജ്ജവം എന്നീ സൽഗുണങ്ങൾ വളരെ പ്രശംസനീയങ്ങളുമായിരുന്നു.

ശാസ്ത്രി ഇപ്രകാരം മദ്രാസിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംരക്ഷകനായ കമ്പബെൽധാര അദ്ദേഹത്തിനോടു കാണിച്ച താല്പര്യവും വാത്സല്യവും അസാധാരണമായിരുന്നു. ആ മഹാൻ കേർധാരയ്ക്കയച്ച ഒരെഴുത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:— 'മാനുഷയായ ബുദ്ധിക്ക ജ്ഞാനമാർജ്ജനം എത്രത്തോളം ശ്രമകരമോ അത്രത്തോളം കഷ്ടണം ലഭിക്കുന്നതിനു രംഗനാഥന്റെ ബുദ്ധി ശക്തമാണെന്നാകുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. നിങ്ങളോടൊരുമിച്ചുള്ള വാസം എത്ര കാലംവരെ അയാളുടെ ജ്ഞാനവർദ്ധനത്തിന്ന് ഉതകുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ അത്രയുംകാലം അയാൾ എന്റെ ഈ വിശ്വാസത്തിന്നു ഭംഗംകൂടാതെ നിങ്ങളോടൊരുമിച്ചുതന്നെ താമസിക്കട്ടെ എന്നാകുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. ഈ കാലം എന്നുവരെ ചെല്ലുമെന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ തക്കവരൻ നിങ്ങളാകുന്നു. ജ്ഞാനവർദ്ധനത്തിന് ഏററവും ഉത്തമമായ ഒരു നിലയിൽ അയാൾ ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ ഈ നിലയെ എത്രത്തോളം പ്രയോജനകരമാക്കിത്തീർക്കാമോ അത്രത്തോളം പ്രയോജനകരമാ

ക്കിത്തീൎപ്പാൻ അയാൾ അസമൎത്ഥനായി തീരേണ്ടാ എന്നാകുന്നു എന്റെ ഭയം. അയാൾക്കു വേണ്ട പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം വാങ്ങിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ഉള്ള എൻെറ അനുമതിയെ എത്രത്തോളം ഉപയോഗിച്ചു എന്നു എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. ആ അനുമതിയെ നിങ്ങൾ അമിതമായി ഉപയോഗിക്കണമെന്നാണു് എൻെറ ഉദ്ദേശം. പുസ്തകവിഷയത്തിൽ അയാൾക്കുള്ള ആവശ്യം നാൾക്കുനാൾ വൎദ്ധിച്ചുവരാനെ തരമുള്ളു. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒട്ടുംതന്നെ ലാഭിക്കരുതു്. വേണമെങ്കിൽ ഒന്നാന്തരം നിഘണ്ടുക്കളോ വിലയേറിയ 'എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയാ' (സൎവ്വതോമുഖജ്ഞാനകോശം)തന്നെയോ വാങ്ങിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. ഈ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം അയാൾക്കായിത്തന്നെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടവയാണെങ്കിലും ആ കാൎയ്യമാകട്ടേ, പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് ആരാണെന്നുള്ള വസ്തുതയാകട്ടേ അയാളെ ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അവ നിങ്ങളുടേയാണെന്നു അയാൾ വിചാരിച്ചുകൊള്ളും. അപ്പോൾ അയാൾ കുറെക്കൂടി ജാഗ്രതയോടെ അവയെ സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്യും. അയാൾ നിങ്ങളെ വിട്ടുപിരിയുന്ന കാലത്തു് അയാൾക്കുള്ളവതന്നെ എന്നു പറഞ്ഞു് അവയെ കൊടുത്താൽ മതിയാവുകയും ചെയ്യും."

൧൮൫൫-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു മിസ്റ്റർ കാസമേജർ മദ്രാസ് സുപ്രീം (ഉന്നത) കോൎട്ടിലേ ഒരു ന്യായാധിപതിയായി സ്ഥലം മാറ്റപ്പെടുകയും കേർധരയ്ക്കു കൽക്കട്ടായിൽ ഒരു ജോലി കിട്ടിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. കാസമേജർധരതദനന്തരം ശാസ്ത്രിയെ മിഷ്യൻകാരിയുടെ പാഠശാലയിൽത്തന്നെ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ പോരെന്നു കണ്ടിട്ടു പ്രസിദ്ധനായ മിസ്റ്റർ പൌവ്വൽ സായ്പിന്റെ ഒരെഴുത്തോടുംകൂടി മദ്രാസിലെ "പ്രെസിഡൻസി ഹൈസ്കൂളിലേയ്ക്കു" അയച്ചു. ശാസ്ത്രി ഉടൻതന്നെ ആ സ്കൂളിൽ ചേൎന്നു. ശാസ്ത്രിയുടെ ബുദ്ധിവൈശിഷ്ട്യം ഏതാനും ദിവസംകൊണ്ടു് മിസ്റ്റർ പൌവ്വലിനു ബോധപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കണക്കുവിഷയത്തിൽ ശാസ്ത്രിക്കുള്ള വാസനയെക്കണ്ടു പൌവ്വൽധര അദ്ദേഹത്തിനെ ഹൈസ്കൂളിലെ താണ ക്ലാസുകളിൽ കണക്കുപഠിപ്പിപ്പാൻ നിയമിച്ചു. ഇതുകാരണം പൌവ്വൽധരയുടെ ശിഷ്യവൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായുള്ള 'രാജാ' സർ. ടി, മാധവറാവു് അവൎകൾ രംഗനാഥശാസ്ത്രിയുടേയും ശിഷ്യനായിത്തീൎന്നു. ൧൮൫൮-ൽ ശാസ്ത്രി; "പ്രൊഫിഷ്യൻസി ഡിഗ്രിയ്ക്കുള്ള" പരീക്ഷയിൽ ചേരുകയും ബഹുമതിയോടുകൂടി ജയിക്കയും ചെയ്തു. ആ പരീക്ഷയ്ക്കു അത്തവണ ചേൎന്നവരിൽ ശാസ്ത്രി മാത്രമെ വിജയിയായി ഭവിച്ചുള്ളു. പ്രസിഡൻസി കോളജിലെ 'കലണ്ടറിൽ' രംഗനാഥശാസ്ത്രിയുടേ പേരു് പ്രൊഫിഷ്യൻറു വൎഗ്ഗക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്വിതീയമായി ഇന്നും വിളങ്ങുന്നുണ്ടു്. തനിക്കു് ഈ ഡിഗ്രി കിട്ടിയ ദിവസംതന്നെ ശാസ്ത്രി കാസമേജർ ധരയെ കാണ്മാൻ പോയി. ശാസ്ത്രിയുടെ വിജയത്താൽ ആനന്ദഭരിതനായ ആ ധര ആദരപുരസ്സരം എതിരേറ്റു. "കൊള്ളാം രംഗനാഥ! തൻെറ നടപടികൊണ്ടു ഞാൻ കൃതാൎത്ഥനായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു; ദൈവം നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. അനന്തരം ശാസ്ത്രി മേൽ ചെയ്യേണ്ടതു എന്താണെ

ന്നുള്ളതിനെപ്പററി അവർ തമ്മിൽ ദീർഘമായ ഒരു സംഭാഷണം ഉണ്ടായി. അപ്പോൾ മദ്രാസിൽ ഒരു സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിപ്പാൻ ഇദംപ്രഥമമായി ആലോചന നടക്കുന്ന സമയമായിരുന്നതിനാൽ അതു സംബന്ധമായി ഒരു പണ്ഡിതരുടെ (Professor's) സ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നായിരുന്നു ശാസ്ത്രിയുടെ മോഹം. ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിച്ചുതുടങ്ങിയ ശേഷമുള്ള രണ്ടു വത്സരകാലത്തിനിടയ്ക്കു് ഗണിതസംബന്ധമായ എന്റെ പഠിത്തം ഒരുവിധം പൂർത്തിയാക്കണമെന്നും അതിൽപിന്നെ അന്ന് ആലോചനയിലിരുന്ന "എൻജിനീയറിംഗ് കോളജിന്റെ സ്ഥാപനത്തോടുകൂടി അതിലെ അദ്ധ്യാപകസ്ഥാനം കൈക്കലാക്കണമെന്നും ഞാൻ ഉറയ്ക്കുകയും ബോംബെയിലെ ഗംഗാധര ശാസ്ത്രിക്കെന്നപോലെ എനിക്കും ഒരു മഹാ പാഠശാലയിലെ പണ്ഡിതരാവാൻ സാധിക്കരുതേ എന്നു വിചാരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ പൊങ്ങനാവുകയും ചെയ്തു" എന്നു കേർധപരയ്ക്കയച്ച ഒരെഴുത്തിൽ ശാസ്ത്രിതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപന കമ്മിററിയിൽതന്നെ അന്നു പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് നോർട്ടൻ ധരയും മിസ്റ്റർ പൌവ്വൽ, മിസ്റ്റർ കാസമേജർ, ഈ ധരമാരും ശാസ്ത്രിയെ അത്യന്തം കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കു വളരെ ബലമായി ശിപാർശിചെയ്തു എന്നു വരുകിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൌർഭാഗ്യത്താൽ എൻജിനീയറിംഗ് കോളജിന്റെ സ്ഥാപനത്തിലുള്ള ആലോചനതന്നെ മദ്രാസ് ഗവൎമ്മേൻറിനാൽ തൽക്കാലത്തേയ്ക്കു ശിഥിലീകൃതമായിപ്പോയി. മിസ്റ്റർ നോർട്ടനും മിസ്റ്റർ പൌവ്വലും പിന്നീടും ശാസ്ത്രിയുടെ വിഷയത്തിൽ വേണ്ട ഉത്സാഹങ്ങൾ ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഗവൎമ്മേൻറിനു മദ്രാസിലെ ഹൈസ്കൂളിനോടു തോന്നാനിടയായ ദ്വേഷത്താൽ ഈ നവീനോദ്യമങ്ങളും വിഫലങ്ങളായിട്ടാണ് പര്യവസാനിച്ചതു്.

സംഗതികൾ ഇപ്രകാരമെല്ലാമിരിക്കുമ്പോൾ ശാസ്ത്രിയുടെ അച്ഛൻ ദീനത്തിൽപ്പെട്ടു കിടപ്പാകയും ശാസ്ത്രിക്ക് അടിയന്തരമായി ചിററൂർക്കു പോകേണ്ടതായി നേരിടുകയും ചെയ്തു. വയസ്സുകാലത്തിൽ കിടപ്പിലായിപ്പോയ തന്റെ പിതാവിന്റെ സകാശത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനെ ശുശ്രൂഷിക്കത്തക്കവണ്ണം ചിററൂരിൽനിന്നു തനിക്കൊരു ജോലികിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നും അതിലേയ്ക്കു വേണ്ട സഹായം ചെയ്യണമെന്നും ശാസ്ത്രി തന്റെ സംരക്ഷകനായ കാസമേജർധരയോടപേക്ഷിച്ചു. ശാസ്ത്രിയെ സഹായിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സന്തോഷമല്ലാതെ മറിച്ചില്ലായിരുന്നു. ആകയാൽ അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ കലക്ടരുടെ പേർക്ക് ഒരെഴുത്തുകൊടുത്തയയ്ക്കുകയും അതുംകൊണ്ടു് ചിററൂരിൽ ചെന്നു ഏതാനും ദിവസം കഴിയുന്നതിനു മുൻപായി ശാസ്ത്രി ചിററൂരിലെ സബ്ജഡ്ജി അവർകളുടെ കോടതിയിൽ ഹെഡ്ക്ലാർക്കായി ൬൦ ഉറുപ്പിക ശമ്പളത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ ജോലിയുടെ അവസ്ഥയിൽ ഉപരിപഠിത്തത്തിനു വേണ്ട സമയം ശാസ്ത്രിക്കു ലഭിക്കാതിരുന്നില്ല. ലഭിച്ച സമയമെല്ലാം തന്റെ അറിവിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനായി ശാസ്ത്രി വിനിയോഗിക്കയും ചെയ്തു. ഈ സമയത്താണ് ശാസ്ത്രി തെലുങ്ക്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി,

പെർഷ്യൻ, കന്നടം എന്നീ ഭാഷകൾ അഭ്യസിച്ചതു്. ഇവയുടെ അഭ്യസനത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ച ചൊവ്വും സാമർത്ഥ്യവും പ്രത്യേകം പറയത്തക്കതായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം സിദ്ധിച്ച നാനാഭാഷകളിലുള്ള പരിജ്ഞാനംകൊണ്ടു് കോർട്ടിലെ റിക്കാർട്ടുകളെല്ലാം ശാസ്ത്രി തന്നെത്താൻ തർജ്ജമ ചെയ്കയും, മാറിമാറി വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ജഡ്ജിമാരെല്ലാം ശാസ്ത്രിയുടെ അസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യം കണ്ടു വിസ്മയിക്കയും ചെയ്തു. പിതാവിൻെറ മരണാനന്തരം ചിററൂർ വിട്ടുപോകണമെന്നു ശാസ്ത്രികു മോഹം തോന്നി. ആ സമയം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാഗ്യാതിരേകത്താൽ മദ്രാസിലെ സുപ്രീം (ഉയർന്ന) കോർട്ടിൽ 'ഇന്റർപ്രെററർ' (ദ്വിഭാഷി) സ്ഥാനം ഒഴിവാകയും ഒരു പരീക്ഷ നടത്തി അതിൽ ഉയർന്ന ജയിക്കുന്ന ആളിനു് ആ സ്ഥാനം നൽകുകയെന്നു് ആ കോർട്ടിലെ ജഡ്ജി തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു. ഈ വിവരം താൻ അറിഞ്ഞ ഉടനെതന്നെ മിസ്റ്റർ കാസമേജർ ശാസ്ത്രിയെ തെരിയപ്പെടുത്തുകയും പരീക്ഷയിൽ ചേരാൻ അപേക്ഷയയയ്ക്കുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മേൽ വിവരിച്ച പ്രകാരം ബഹുഭാഷകൾ പഠിച്ചതു ശാസ്ത്രികു ഇപ്പോൾ വലിയൊരുപകാരമായിത്തീൎന്നു. തമിഴ്, തെലുങ്കു്, മറാത്തി, കന്നടം, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, പെർഷ്യൻ, ഇംഗ്ലീഷ്, ഇത്രയും ഭാഷകളിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടാൻ താൻ സന്നദ്ധനാണെന്നു കാണിച്ചു ശാസ്ത്രി അപേക്ഷ അയയ്ക്കുകയും താമസിയാതുണ്ടായ പരീക്ഷയിൽ മററുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കൂടുതൽ യോഗ്യത പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം മേൽ പറയപ്പെട്ട 'ഇൻറർപ്രെററർ' (Interpreter) സ്ഥാനം ശാസ്ത്രികു തന്നെ നൽകപ്പെട്ടു എന്നു വിശേഷിച്ചു പറയണമെന്നില്ലല്ലോ.

സുപ്രീംകോർട്ടിലെ ദ്വിഭാഷിസ്ഥാനത്തിലും നമ്മുടെ ശാസ്ത്രികു ഖ്യാതി സമ്പാദിപ്പാൻ വേണ്ടുവോളം സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ജഡ്ജിമാരോടു അടുത്തു സാമ്പർക്കം ചെയ്‌വാൻ ഈ ജോലി അദ്ദേഹത്തിനെ ശക്തനാക്കിയതു മൂലം, ഭാഷാന്തരീകരണത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ച അക്ലിഷ്ടതയും ചൊവ്വും അവർ കണ്ടറിവാൻ സംഗതിയായി. അദ്ദേഹം ദിവസംപ്രതി അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അധികമധികം ഉയർന്നു കയറുകയും, അവർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേരിൽ വർദ്ധിച്ചുവന്ന ഈ ബഹുമതി ഹേതുവായിട്ടു് അവർ പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനെ മുമ്പിൽ നിർത്തിയുംകൊണ്ടു സ്തുതിപ്പാൻപോലും ഇടയാകയും ചെയ്തു. ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിലെ ഭാഷകളെല്ലാം വശമാക്കിയശേഷം, അദ്ദേഹം തൻെറ ശ്രദ്ധയെ യൂറോപ്യഭാഷകളിന്മേൽ പതിപ്പിച്ചു. 'ഫ്രെഞ്ച്'ഭാഷയും 'ലത്തീൻ' ഭാഷയും അദ്ദേഹം ക്ഷണത്തിൽ പഠിക്കയും അവയിലെ വിലമതിപ്പാൻ വഹിയാത്ത സമ്പൽസമൃദ്ധി അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമിരിക്കുമ്പോൾ ഫ്രെഞ്ചുഭാഷയിൽനിന്നു ഭാഷാന്തരം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യകത ഒരു ദിവസം കോർട്ടിൽ ഉണ്ടാകയും അപ്പോൾ ശാസ്ത്രി അതു താൻ ആവാം എന്നു കയറിപ്പറകയും ചെയ്തു. അന്നു കോർട്ടിലെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന 'ഗാംബിയർ' ധ്വര ഇതു കേട്ടിട്ടു് അമ്പരന്നുപോയി. എങ്കിലും ആയതിന്നു അനുവാദം നൽകി എതാനും

നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു വസ്തുത അദ്ദേഹത്തിന് ബോധമാവുകയും തർജ്ജമയുടെ സൂക്ഷ്മത കണ്ടു് അദ്ദേഹം പൂർവ്വാധികം വിസ്മയിക്കയും ചെയ്തു. അന്നുമുതൽ രംഗനാഥശാസ്ത്രി ജഡ്ജിമാരുടെ വലിയ ഇഷ്ടനായിത്തീർന്നു. അതിന്റെ ശേഷം അവർ ശാസ്ത്രിയെ കൂടക്കൂടെ സ്വഗൃഹങ്ങളിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കയും മിക്ക ഒഴിവു ദിവസങ്ങളേയും ശാസ്ത്രി അവരോടൊന്നിച്ചുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിൽ നയിക്ക എന്നുള്ള മട്ടാവുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ ന്യായാധിപതിമാരിൽ ഒരാൾ ശാസ്ത്രിക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽ നിന്നു് ആ മഹാന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേർക്കുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനം പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നതാണു്. ആ മഹാൻ അതിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—'എന്റെ അനുഭവത്തിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള ദ്വിഭാഷികളിൽവെച്ചു് അങ്ങു് പ്രഥമഗണനീയൻ എന്നു പറയുന്നതിൽ എനിക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഹിന്ദുഭാഷകളിൽ നിന്നെന്നു മാത്രമല്ല, യൂറോപ്യഭാഷകളിൽ നിന്നു കൂടി അങ്ങയുടെ ഭാഷാന്തരീകരണം കേൾപ്പാൻ സംഗതിയായിട്ടുള്ള എനിക്കു് ഒരൊററ സന്ദർഭത്തിൽ പോലും അതു് തിരുത്താൻ ഇടവന്നിട്ടില്ല. ഈ കോർട്ടിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ എന്ന അങ്ങയുടെ നിലയിലും അങ്ങേപ്പററി കളങ്കരഹിതമായ സദഭിപ്രായമാണു് എനിക്കുള്ളതു് എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല'—രംഗനാഥശാസ്ത്രിക്കു് ഇത്ര വിലയേറിയ സർട്ടിഫിക്കററുകൾ സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തതായ മദ്രാസ് സുപ്രീംകോടതിയിലെ ദ്വിഭാഷിസ്ഥാനം അന്നു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ നിസ്സാരമായ ഒരു പണിയായിരുന്നില്ല. കോർട്ടു ദ്വിഭാഷികൾക്കുള്ള അന്നത്തെ പതിവു്, നിശ്ചിതമായ ഒരു ശമ്പളമല്ലായിരുന്നു. ആ പണിക്കുള്ള പ്രതിഫലം 'കമ്മിഷൻ ഫീസ്സ്' ആയിട്ടായിരുന്നു. ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനായ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രിക്കു് ഈ കമ്മിഷൻ വകയിൽ ൨൦൦൦-ത്തിനു മേൽ ൨൫൦൦-വരെ ഉറുപ്പിക പ്രതിമാസം കിട്ടിവന്നിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിലും അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല പാണ്ഡിത്യമില്ലാതിരുന്നില്ല. ഹിന്ദു ലാ സംബന്ധമായി തർക്കപ്പെടുന്ന ഭാഗങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹം കൊടുത്തുവന്ന വ്യാഖ്യാനം പ്രത്യക്ഷബോധകവും സംശയരഹിതവും ആയി തോന്നപ്പെടുകയാൽ പ്രധാനപ്പെട്ട യാതൊരു തർക്കങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ചോദിക്കാതെ തീരുമാനിക്കുക പതിവില്ലെന്നായിത്തീർന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ 'സർ ക്രിസ്റ്റഫർ റാലീസൺ' എന്ന ന്യായാധിപതി അദ്ദേഹത്തിനെ സവിശേഷമായി അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയുടെ സ്ഥാപനത്തിങ്കൽ രംഗനാഥശാസ്ത്രി 'ഫെല്ലൊ' എന്നു പറയാറുള്ള അതിലെ ഒരംഗമായി തീർന്നതു ഈ മഹാന്റെ ഉത്സാഹത്താലായിരുന്നു. 'സർ ചാർലസ്സ് ട്രെവിലിയൻ' എന്ന ധീരപുരുഷൻ-ൽ മദ്രാസ് ഗവർണ്ണരായി ഭവിച്ചപ്പോൾ സർ ക്രിസ്റ്റഫർ, ശാസ്ത്രിയെ മദ്രാസിലുള്ള ഇൻഡ്യാക്കാരായ വിജ്ഞന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണെന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിനോടു പരിചയപ്പെടുത്തി. അതിൽ പിന്നെ ഗവർണ്ണരായ സർ ചാർലസ്സ് ധീരയ്ക്കു ശാസ്ത്രിയുടെ പേരിലുള്ള ബഹുമതി ക്രമേണ വർദ്ധിക്കയും അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രിയെ പലപ്പോഴും തന്റെ ഉദ്യോഗനികേതമായ 'ഗവർമ്മെൻറുഹൌ

സിൽ' വരുത്തി ഹിന്ദുക്കളുടെ സാമുദായികകാര്യങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രിയുടെ അഭിപ്രായം ചോദിക്കുകയും ചെയ്യാനിടയായി.

൧൮൫൯-ാമത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് വർഷത്തിൽ സ്മാൾകാസ്സ് കോർട്ടിലെ ഒരു ന്യായാധിപസ്ഥാനം ഒഴിവു വന്നപ്പോൾ രംഗനാഥശാസ്ത്രിയെ അതിലേയ്ക്കു നിയമിക്കണമെന്ന ആലോചനയുണ്ടായി. എന്നാൽ 'ശാസ്ത്രി' ഒരു ഇൻഡ്യാക്കാരൻ ആണെന്നുള്ള കാരണത്താൽ അതിനു പ്രതികൂലികളും വളരെ പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഗവർണ്ണർ സർ ചാർലസ്സ് ട്രവർ അതൊന്നും വകവയ്ക്കാത്തതിനാൽ ശാസ്ത്രിതന്നെ ആ തൽക്കാലം ഒഴിവു സംബന്ധിച്ച ന്യായാധിപസ്ഥാനം വഹിക്കാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പുതിയ ഉദ്യോഗത്തിൽ ശാസ്ത്രി പ്രദർശിപ്പിച്ച സാമർത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതികൂലികൾക്കുപോലും ആരംഭത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഭയത്തെയും, ദുരഭിപ്രായങ്ങളേയും കേവലം മിഥ്യയാക്കിത്തീർത്തു. അനന്തരം ശാസ്ത്രി ഏതുനിലയിലും ശോഭിക്കുന്ന വിസ്മയനീയനായ ഒരു പുരുഷനാണെന്നുള്ള ഖ്യാതി സർവത്ര വേഗത്തിൽ പരന്നു. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം സ്മാൾകാസ്സ് കോർട്ടിലെ ഒരു ന്യായാധിപതിയായി. ൧൮൬൩-ാമാണ്ടുവരെ കാര്യം വിചാരിച്ചു പോരുകയും, ൧൮൬൩-ഫെബ്രുവരി ൫-ാംതീയതി ആ സ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ ബുദ്ധിയുടെ തീക്ഷ്ണതയും ബഹുഭാഷാഭിജ്ഞതയുംകൊണ്ടു സ്മാൾകാസ്സ് കോർട്ടിലെ വിധിജോലികൾ തീർക്കുന്നതിനു ശാസ്ത്രിക്ക് അധികമായ സമയവ്യയം വേണ്ടിവന്നില്ല. ആ ജോലികളെ എല്ലാം അദ്ദേഹം രണ്ടു മൂന്നു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു തീർക്കുക പതിവായിരുന്നു. കൃത്യനിർവഹണത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ ചുറുക്കും സാമർത്ഥ്യവും കൊണ്ടും സഹജങ്ങളായിത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സൌജന്യാദി സൽഗുണങ്ങൾകൊണ്ടും രംഗനാഥശാസ്ത്രി ആ കോർട്ടിനെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ന്യായാധിപന്മാരിൽ ഒരുത്തമപുരുഷനായി ഇപ്പോഴും സ്മരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. കോർട്ടു ജോലികൾ കഴിച്ചു ശേഷിച്ച സമയത്തെ വൃഥാ കളയാതെ വീണ്ടും ചില ഭാഷകളുടെ അഭ്യസനത്തിനായി അദ്ദേഹം വിനിയോഗിച്ചു. 'അറബി' അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പഠിച്ച കൂട്ടത്തിലുള്ള ഒരു ഭാഷയായിരുന്നു. ഇതിനെ അദ്ദേഹം വേഗത്തിൽ പഠിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല അതിലെ ഉത്തമഗ്രന്ഥകാരന്മാരായ 'ഹാഫീസ്സ്' 'സാദി' എന്നീ മഹാന്മാരുടെ കൃതികളെ ആസ്വദിച്ചിട്ടുണ്ടായ രസംകൊണ്ട് അവയുടെ ഏററവും വിശിഷ്ടങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി വെയ്ക്കുന്ന കൃത്യത്തെ ഒരു ബഹുമാനമായി ഗണിക്കയും ചെയ്തു. താൻ പ്രവേശിച്ച ജ്ഞാനാപന്ഥാവുകളിൽ എല്ലാം അദ്ദേഹം ത്വരയോടെ മുന്നോട്ടു ഗമിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യം ഒരു പ്രധാന സംഭാഷണവിഷയമായി ഭവിക്കയും ചെയ്തു. മുറയ്ക്കു മാറിമാറി വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മദ്രാസിലെ ഗവർണ്ണർമാരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തമിത്രങ്ങളായി ഭവിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേർക്കു വിശേഷ ബഹുമതിയെ പ്രകടിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

'പച്ചയ്യപ്പാ ധർമ്മസ്വത്തുക്കളുടെ' ക്ഷേമവിഷയത്തിൽ ഉത്സുകനായിരുന്ന നമ്മുടെ ശാസ്ത്രി ൧൮൭൬-ൽ അവയുടെ ഒരു ട്രസ്റ്റിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. വിക്ടോറിയാമഹാരാജ്ഞിക്കു് ഇൻഡ്യയുടെ 'ചക്രവർത്തിനീപദം' നൽകുന്നതിനായി ൧൮൭൭-ൽ ഡെൽഹിയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഇമ്പീരിയൽ അസ്സംബ്ളേജ് എന്ന മഹായോഗത്തിലേയ്ക്കു അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കപ്പെടുകയും അവിടെ വച്ചു അന്നത്തെ വൈസ്രായി അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിനു ഇൻഡ്യാഗവർമ്മേണ്ടിൻെറ വിശ്വസ്തതാസൂചകമായ ഒരു സർട്ടിഫിക്കെററും ഒരു ബഹുമതിമുദ്രയും സമ്മാനിക്കയും ചെയ്തു. ൧൮൮൦-ാമാണ്ടിൽ അദ്ദേഹം പെൻഷൻ പററി ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു. ഖ്യാതിയേററ തൻെറ സർവീസുമൂലം അദ്ദേഹം അതിനുശേഷം മദ്രാസിലെ നിയമനിർമ്മാണസഭയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനല്ലാത്ത ഒരു സാമാജികനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ൧൮൮൦-ൽ ഹൈദരാബാദിലെ പ്രധാന മന്ത്രിയായ സർ സാലർജങ്ങ് ൨൫൦൦-ഉറുപ്പിക മാസപ്പടിയുള്ള തൻെറ പ്രൈവററ് സിക്രട്ടറിസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ മനസ്സുണ്ടോ എന്നു ശാസ്ത്രിയോടു ചോദിക്കയുണ്ടായി. എന്നാൽ തൻെറ അന്ത്യകാലത്തെ, ഗ്രന്ഥകാലക്ഷേപത്തിലും തൻെറ പൌത്രന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുമായി വിനിയോഗിക്കണമെന്നുള്ള മോഹം ബലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആയവസരത്തെ അദ്ദേഹം ത്യജിക്കയാണു് ചെയ്തതു്. പക്ഷെ വിധിബലം ഹേതുവായിട്ടു ആ മോഹം സാധിപ്പാനും അദ്ദേഹം ശക്തനായി ഭവിച്ചില്ല. അധികം താമസിയാതെ ൧൮൮൧-ജൂലൈമാസത്തിൽ അദ്ദേഹം കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

രംഗനാഥശാസ്ത്രികു സാധാരണസ്ഥിതിയിൽ കവിഞ്ഞ ഉയരം ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശരീരത്തിൽ സവിശേഷം പ്രകാശിച്ച മാംസങ്ങളുടെ വളർച്ചയും ദൃഢതയും ഇംഗ്ലീഷു മനുഷ്യരെക്കൂടി വിസ്മയിപ്പിക്കത്തക്കതായിരുന്നു ഇതു സംബന്ധമായി മിസ്റ്റർ കെർ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—"ഇൻഡ്യയിൽ എനിക്കു പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഹിന്ദുക്കളിൽവെച്ചു് എന്നെ സവിശേഷം രസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആൾ എൻെറ ഇഷ്ടനായ രംഗനാഥൻ ആണു്. കാഴ്ചയിൽ അയാൾ ആരിലും സ്വാനുകൂലമായ ഒരഭിപ്രായം ജനിപ്പിക്കത്തക്ക സമ്പ്രദായക്കാരനായിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം സാധാരണന്മാരിൽ ഉയരമുള്ളവനും നല്ല പുഷ്ടിയുള്ളവനും ദൃഢഗാത്രനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖവും ഉഷ്ണഭൂമിയിലെ വെയിൽക്കൊണ്ടു നിറം പകന്നിട്ടുള്ള ഒരു യൂറോപ്യൻെറ മുഖവുംകൂടി കണ്ടാൽ തമ്മിൽ വലിയ ഭേദമൊന്നും തോന്നുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആ മുഖരീതി ഒരു ക്രമമൊത്തതും ഒരുവിധം ഭംഗിയുള്ളതുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കണ്ണുകളിൽ ബുദ്ധിശക്തി ഉജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഫാലദേശം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ചു വിശേഷപ്പെട്ട ഒന്നുതന്നേ ആണു്. ആകപ്പാടെയുള്ള മുഖഭാവം സാധാരണമായി ഗൌരവമുള്ളതായിരുന്നു." ശാസ്ത്രി സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്ന ഏതു ജനയോഗത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനെ തിരിച്ചറിയുക എന്നുള്ളതു നിഷ്പ്രയാസമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശക്തിമത്തായ സ്വരത്തിനും യാതൊരുത്തരും

എതിൎക്കാൻ തുനിയുന്നതല്ലാത്ത ഏതാണ്ടൊരു വിശേഷഗാംഭീൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വഭാവം മററുള്ളവർ ബോധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയാൽ അതിനു ഉൾപ്പെടുന്നതും യുക്തികൊണ്ടു മററുള്ളവരെ ബോധപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ഒന്നായിരുന്നു.

രംഗനാഥശാസ്ത്രിയുടെ വിജയങ്ങൾക്കുള്ള മുഖ്യകാരണം ദിനകൃത്യങ്ങളുടെ നിൎവ്വഹണത്തിൽ യന്ത്രങ്ങൾക്കെന്നപോലെ. അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ആ സമയനിശ്ചയം തന്നെ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമീപസ്ഥരിൽ ആൎക്കെങ്കിലും സമയമറിയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അപ്പോൾ എന്തു കൃത്യത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞാൽ മതിയായിരുന്നു. അല്ലാതെ നാഴികമണിയുടെയോ മററൊ ആവശ്യകത അശേഷം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. വ്യായാമവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന താല്പൎയ്യത്തെ ഒരു തരം ഭ്രാന്തെന്നു തന്നെ പറയാം. അദ്ദേഹം ഇതിലേയ്ക്കായി നീക്കിവച്ചിരുന്ന സമയം പുലർകാലത്തിലെ പ്രാരംഭമണിക്കൂറുകളായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ നാടൻ അഭ്യാസങ്ങളുടെ നേൎക്ക് വലിയ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം കാലത്തു നാലുമഞ്ചും മണിക്കു മദ്ധ്യേ മുടങ്ങാതെ ദേഹാഭ്യാസം ചെയ്തുവന്നു. അഞ്ചുമണി കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ കുതിരസ്സവാരി തുടങ്ങും. സവാരി ചെയ്യുമ്പോൾ ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിശ്ചയമായ ഇരിപ്പിനെ കണ്ടിട്ട് ഇംഗ്ലീഷ് മനുഷ്യർ കൂടി അതിശയിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. സായംകാലസമയമെല്ലാം ബഹുദൂരം നടന്നു സഞ്ചരിക്കുന്നതിനായി വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. ഈ നടപടികൾക്കു മരണപൎയ്യന്തം അദ്ദേഹം ഭംഗം വരുത്തിയിട്ടില്ല. തൻെറ ജീവിതകാലത്തിൽ ഒരു ദിവസംപോലും കിടപ്പാവാൻ സംഗതിയാകാത്തതു വ്യായാമവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ആ നിഷ്ഠയുടെ ഫലമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ സംശയം ലേശംപോലും വേണ്ട. പകൽസമയത്തിൽ ആറുമണിക്കൂറിൽ കുറയാതെ അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ വ്യയം ചെയ്തുവന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചതുകൂടി പുസ്തകവും കയ്യുമായിട്ടാണെന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയൊന്നുമില്ല. താൻ ചെയ്വാൻ തുടങ്ങിയ ഏതു പ്രവൃത്തിയേയും പൂൎത്തിയായി ചെയ്കയെന്നല്ലാതെ പാതിയാക്കിവെയ്ക്കയെന്ന സമ്പ്രദായമേ അദ്ദേഹത്തിനു വശമില്ലായിരുന്നു. മനസ്സാക്ഷിയെ പിന്തുടൎന്നു നടക്കുന്ന ഒരാളായിരുന്നതിനാൽ വ്യാജമെന്നുള്ളതിനോടു അതിൻെറ രൂപഭേദങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു ബലമായ വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അറിവുവിഷയത്തിൽ രംഗനാഥശാസ്ത്രി ഇൻഡ്യയിൽ ഒരു അത്യുന്നതപദത്തിനു അൎഹനായിരുന്നു. മിസ്റ്റർ ജോൎജ്ജ്നോർട്ടൻ ൧൮൫൩-ൽ പാർലിമെൻറു സഭാസമക്ഷം തെളിവുകൊടുത്ത സന്ദൎഭത്തിൽ രംഗനാഥശാസ്ത്രിയെപ്പററി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—അദ്ദേഹം പ്രബലമായ ബുദ്ധിശക്തിയോടുകൂടിയ ഒരു യുവാവാണ്. നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട രണ്ടു സൎവ്വകലാശാലകളിൽപോലും അദ്ദേഹം കേൾവികേൾക്കുമായിരുന്നു. പ്രായമേറിയ കാലത്തിൽ ബുദ്ധിയുടെ ശക്തിക്കും പ്രൌഢതയ്ക്കും അദ്ദേഹം യാതൊരു യൂറോപ്യനോടും തുല്യമായ പ്രസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. വലിയ വ്യതിയാനങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ ഏകരീതിയിൽ ഇരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതസമ്പ്രദായം കൊ

ണ്ടും സമയനിഷ്ഠയാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട സ്വഭാവങ്ങളുടെ സൽഫലമായിത്തീൎന്ന ആ നിരന്തരമായ മനഃപ്രസന്നതകൊണ്ടും അദ്ദേഹം അതിവിപുലമായ അറിവു സമ്പാദിപ്പാൻ ശക്തനായി ഭവിച്ചു.

ഭാഷാപോഷിണി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ ബി. ഏ.

—(o)—

ശുദ്ധജലം

ശുദ്ധജലം ധാരാളമായുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു ശരീരസൌഖ്യത്തിനു അത്യാവശ്യകമാണ്. അതിനാൽ ഇതു സമ്പാദിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഗൃഹകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നും എല്ലാവരും വിചാരിക്കണം.

ഇന്ത്യയിൽ വെള്ളം മഴകൊണ്ടും കിണറുകൾ, അരുവികൾ, കുളങ്ങൾ, നദികൾ ഇവയിൽ നിന്നും ആണ് എടുക്കുന്നതു്. ചില വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ കുഴൽവെള്ളവും ഉണ്ട്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെപ്പററിയും എല്ലാ ഗേഹിനികൾക്കും സാമാന്യം അറിവുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

മഴവെള്ളം മേഘങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സമയം വളരെ ശുദ്ധമായിരിക്കും. വായുമണ്ഡലത്തിലും ഭൂതലത്തിലും ഉള്ള അശുദ്ധവസ്തുക്കളുമായി സമ്പൎക്കമുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പ് ഇതിനെ പിടിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ഇതു കുടിക്കുന്നതിനു ഏററവും ശുദ്ധമായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയിൽ ശേഖരിച്ചു കുടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ വായുമണ്ഡലവും വീടുകളുടെ മേൽഭാഗങ്ങളും അശുദ്ധമായിരിക്കും. മഴവെള്ളം ഈ അശുദ്ധവസ്തുക്കളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഇടയുള്ളതിനാൽ വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ ഇതു കുടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കരുതാത്തതാകുന്നു.

കിണറുകളിലെ വെള്ളം ആണ് ഇൻഡ്യയിൽ അധികം ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഇതിൻെറ ശുദ്ധതയോ അശുദ്ധതയോ നിലത്തിൻെറ സ്ഥിതി അനുസരിച്ചിരിക്കും. മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും സഞ്ചരിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ മേൽഭാഗം അന്തൎഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വളരെ അശുദ്ധമായിരിക്കാനേ ഇടയുള്ളു. അതിനാൽ ആഴം കുറഞ്ഞ കിണറുകളിലെ വെള്ളം സാധാരണ അശുദ്ധവും ആഴം കൂടിയവയിലേതു ശുദ്ധവും ആയിരിക്കും. കുടിക്കുന്ന കിണറുകളുടെ ചുററും ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ൫൦ അടി വിസ്താരത്തിൽ നിലം കഴിയുന്നതും ശുദ്ധമായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്. വെള്ളത്തെ അശുദ്ധമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിനു ഇടയുള്ള യാതൊരു സാധനവും നിലത്തിടരുതു്. എന്തെന്നാൽ മഴ പെയ്യുമ്പോൾ ൫൦-അടി വിസ്താരത്തിൽ വീഴുന്ന വെള്ളം അവിടെയുള്ള അശുദ്ധവസ്തുക്കളേയും ചീഞ്ഞൊഴുകുന്ന വസ്തുക്കളേയും കിണറുകളിലേയ്ക്കു തള്ളിവിടും.

കുടിക്കുന്ന കിണറുകൾ ഉയൎന്ന സ്ഥലങ്ങളിലേ കുത്താവു. അല്ലെങ്കിൽ അശുദ്ധവസ്തുക്കൾ അതിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇതു മാത്രമല്ല ഒരു

പന്തലും വെള്ളം കോരുന്ന സമയം തുറക്കാവുന്നതായി മരംകൊണ്ടു ഒരു മൂടിയും കിണറുകൾക്കു ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. പന്തലിൻെറയും മൂടിയുടേയും ഉപയോഗവും വായുവിലുള്ള രോഗബീജങ്ങൾ, ഭൃരേണുക്കൾ, വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നു പഴുത്തുവീഴുന്ന ഇലകൾ മുതലായവയൊന്നും കിണററിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കിണററിൻെറ ഉള്ളിലേയ്ക്കു വെള്ളം ഒലിക്കാതിരിക്കാനും അവിടെ പക്ഷികളൊ പല്ലി മുതലായവയൊ അധിവസിക്കാതിരിക്കാനും താഴെ ൧൦-അടിവരെ കല്ലുകെട്ടി കുമ്മായം ഇടുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഈ ഭിത്തി നിലത്തു നിന്നു് ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം രണ്ടടിയെങ്കിലും പൊക്കിക്കെട്ടേണ്ടതാണ്. കിണറുകളിൽ ഇറങ്ങി തേകി ശുദ്ധമാക്കുന്നവരുടേയും യാദൃച്ഛികമായി അവയിൽ വീഴുന്നവരുടേയും ഉപയോഗത്തിനായി ഇരുമ്പുകമ്പികളോ ചവിട്ടുപടികളോ ഉണ്ടായിരിക്കണം. കിണററിൻെറ ചുററിലും ചരിവു കല്ലുകെട്ടി കുമ്മായം ഇടുകയും അവിടെ വീഴുന്ന വെള്ളം ഒഴുകി ദൂരെ പോകുന്നതിനായി ചുററും കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പാത്തിയും അതോടുചേൎന്നു് ഒരു ചാലും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെ അല്ലാഞ്ഞാൽ കിണററിൻെറ അരികിൽ വീഴുന്ന വെള്ളം കിണററിലേയ്ക്കു തന്നെ ഒലിച്ചു അകത്തു കിടക്കുന്ന വെള്ളത്തേയും അശുദ്ധമാക്കിത്തീക്കും. വെള്ളം കോരുന്നതിനു ഇരുമ്പു തൊട്ടികളും തുടലും ആണ് ഏററവും നല്ലതു്. എല്ലാ കിണറുകളും ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ആണ്ടിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും തേകി ശുദ്ധമാക്കാതിരിക്കരുതു്. ഓരോ വീടുകളിലേ കിണറുകൾ മിക്കവാറും ഈ വിധം അല്ലായ്കയാൽ അവയിലെ വെള്ളം പലവിധത്തിലും അശുദ്ധമായിത്തീരുന്നുണ്ടു്.

ഭൂഗൎഭത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു് ശുദ്ധനിലത്തിൽക്കൂടി വളരെ ദൂരം ഒഴുകി വരുന്ന അരുവികളിലെ വെള്ളമാണ് എല്ലാററിലും ശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതു്. ചിലപ്പോൾ ഇതും അശുദ്ധവസ്തുക്കൾ ചേൎന്നും അധികം ഉപ്പുരസം ഉള്ളതായും കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ സാധാരണമായി ഇത്രയും ശുദ്ധമായിട്ടുള്ള ജലം വേറെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

കുളങ്ങളിലേയും തടാകങ്ങളിലേയും വെള്ളം വേഗം അശുദ്ധമാകാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടും സാധാരണ അശുദ്ധമായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും അതു കുടിക്കാൻ കൊള്ളുന്നതല്ല. ഒരു പട്ടണത്തിലോ ഗ്രാമത്തിലോ ഒരു കുളത്തിൽ നിന്നല്ലാതെ കുടിക്കുന്ന വെള്ളം കിട്ടാൻ മാൎഗ്ഗമില്ലെങ്കിൽ അതു അശുദ്ധമാവാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. കുളത്തിനു ചുററും വേലി കെട്ടുകയും അരികിൽ കല്ലുകെട്ടുകയും പുല്ലു നട്ടുവളൎത്തുകയും ചെയ്യണം. കുടിക്കുന്നതിനല്ലാതെ വെള്ളം മററുവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കയും അരുതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മേല്പറഞ്ഞ മാതിരിയിലുള്ള കിണറുകൾ കുളത്തിൽ നിന്നു പത്തും ഇരുപതും ഗജം ദൂരത്തിൽ കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ കുത്തി ഉണ്ടാക്കി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്.

ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ആററുവെള്ളം അല്ലാതെ കുടിക്കാൻ വേറെ ഇല്ലെന്നു വരാം. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ആററിലും ആററരികിലും കാട്ടുചെടികൾ

ഉണ്ടായിരുന്നാൽ പറിച്ചു മാററി ശുദ്ധമാക്കേണ്ടതാണ്. ആളുകൾ പാർപ്പുള്ള സ്ഥലങ്ങൾക്കു മുകളിൽ ശുദ്ധമായിട്ടുള്ള ഒരു കടവിൽ നിന്നു മാത്രം വെള്ളം കോരുകയും കുളിക്കുന്നതിനും തുണി അലക്കുന്നതിനും കന്നുകാലികളെ കുടിപ്പിക്കുന്നതിനും താഴെ ഒരു സ്ഥലം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യണം.

പല വലിയ പട്ടണങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ കുഴൽവെള്ളം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വെള്ളം ഏതെങ്കിലും നല്ല സ്ഥാനത്തു നിന്നു ശുദ്ധമായിട്ടുള്ള കമ്പികൾമാർഗ്ഗം പട്ടണങ്ങളിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. ജനബാഹുല്യം ഉള്ള പട്ടണങ്ങളിൽ ഇതു വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതാണ്. പല പട്ടണങ്ങളിലും ഇതു ഏർപ്പെടുത്തിയതു മുതൽ ദീനങ്ങളും മരണവും കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കുഴൽ വെള്ളം ഉപയോഗിക്കുന്നവർ കുഴലുകൾക്കു കേടുപാടി വെള്ളം ചോർന്നുപോകാതെയും അഴുക്കു വെള്ളച്ചാലുകളിൽ നിന്നു അവ അകന്നിരിപ്പാനും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. കുഴലുകൾ കൂടക്കൂടെ എടുത്തു ശുദ്ധമാക്കണം. മദിരാശി മുൻസിപ്പാലിററിയിൽ ൧൯൦൧—൨-ൽ ൪൨൨൦൦ രൂപ ചെലവുചെയ്തു ആകെ ൧൭൮,൯൯൪ അടി നീളം വരുന്ന കുഴലുകൾ എടുത്തു ശുദ്ധിവരുത്തി രണ്ടാമതു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഴലിൽ നിന്നു അല്പമെങ്കിലും നാററം പുറപ്പെടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ വെള്ളം ശരിയായി വരാതിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതിന്റെ കാരണം ഉടനെ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ദുർഗ്ഗന്ധത്തിനോ ദോഷത്തിനോ ഉള്ള കാരണം നീങ്ങുന്നതുവരെ ആ കുഴലിലെ വെള്ളം കുടിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യണം. ചിലപ്പോൾ മത്സ്യങ്ങളും കുഴലിനകത്തുകേറി വശമാവുകയും അതു നിമിത്തം വെള്ളം അശുദ്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്.

കുടിക്കുന്ന വെള്ളത്തിനു പല വഴിക്കു അശുദ്ധിയുണ്ടാവുകയും അതു നിമിത്തം ജീവനാശം കൂടി സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ട് എല്ലാ ഗേഹിനികളും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി വെള്ളം ശുദ്ധമാക്കേണ്ടതാകുന്നു. വെള്ളം ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം തിളപ്പിക്കുകയാകുന്നു. കുറെ ചൂടുപിടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു ഉപയോഗവും ഇല്ല. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം പത്തു മിനിട്ടുനേരമെങ്കിലും നല്ലവണ്ണം കിടന്നു തിളയ്ക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ മാത്രമെ അശുദ്ധവായുവും രോഗബീജങ്ങളും എല്ലാം നശിക്കുകയുള്ളു. ഇങ്ങനെ തിളപ്പിച്ച വെള്ളം തുറന്നുവച്ചിരുന്നാൽ വീണ്ടും രോഗബീജങ്ങൾ അതിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്, അതിനാൽ വെള്ളം തിളപ്പിച്ചു ഒരു നല്ല പാത്രത്തിൽ ശുദ്ധമായിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തു വെയ്ക്കുകയും അന്നുതന്നെ ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്യണം. ശേഷിച്ചാൽ പിറേറദിവസം വീണ്ടും തിളപ്പിക്കണം.

വെള്ളം ശുദ്ധമാക്കുന്നതിനുള്ള മറെറാരു കൌശലം ഫിൽട്ടർ ആകുന്നു. ഇതു നന്നാണെങ്കിൽ വെള്ളത്തിലെ അശുദ്ധവസ്തുക്കൾ മിക്കവാറും നീങ്ങിപ്പോകും. ചീത്തയാണെങ്കിൽ ഒന്നുകൂടി വെള്ളം അശുദ്ധമാവുകയും ചെയ്യും. ഒന്നാമതുതന്നെ ഫിൽട്ടർ ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാധനം ശുദ്ധിയുള്ളതായിരിക്കണം. കൂടക്കൂടെ ഇതിനെ വെടിപ്പാക്കുകയും ചിലപ്പോൾ മാ

റി വേറെ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു ആവശ്യമാണു്. മണൽ അശേഷം അശുദ്ധികൂടാതെ കിട്ടുന്ന പക്ഷമല്ലാതെ ഫിൽട്ടർ ചെയ്യുന്ന സാധനമായി അതിനെ ഉപയോഗിക്കാൻ വിധിയില്ല. അസ്ഥിക്കരി (മരക്കരിയല്ല) യുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങൾ മുറുകി ചേൎന്നിരുന്നാൽ ഈ വകയ്ക്കു നല്ലതാണു്. അതിൽക്കൂടി വെള്ളം സാവധാനത്തിൽ കടന്നുപോകുമ്പോൾ വെള്ളത്തിലുള്ള അശുദ്ധവസ്തുക്കൾ ഒക്കെയും കരിയിൽ കിടക്കും. ഇതിനാൽ കരി മുഴുവൻ വേഗത്തിൽ അഴുക്കാകുന്നതുകൊണ്ടു് ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ അതു വെയിലത്തു വെച്ചു് നല്ലവണ്ണം ഉണക്കുകയും മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ പൂൎണ്ണശുദ്ധി വരുത്തുകയും ചെയ്യണം. ഇതു ചെയ്യേണ്ടതു എങ്ങനെയെന്നാൽ, കരി എടുത്തു് ഒരു ഇരുമ്പുചട്ടിയിൽ പരത്തി ചട്ടി പഴുക്കുന്നതുവരെ തീയിൽ വെയ്ക്കണം. പിന്നെ ഒരു കലത്തിൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചു കരി അതിൽ ഇട്ടു ഒരു മണിക്കൂറുവരെ വേവിക്കണം. കഴിയുമെങ്കിൽ വെള്ളത്തിൽ അല്പം സൾഫ്യൂറിക്ക് ആസിഡോ കോൺഡീസ് ഫ്ളൂയിഡോ ഒഴിച്ചാൽ അധികം നന്നു്. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ആണ്ടിൽ ഒരിക്കൽ കരി മാററി പുതിയതു ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണു്.

അഴിച്ചു ഓരോ ഭാഗവും നല്ലവണ്ണം ശുദ്ധിയാക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഉള്ള ഫിൽട്ടർ ഒരിക്കലും ഉപയോഗിക്കരുതു്. മൂന്നു കാലം കൊണ്ടുള്ള ഫിൽട്ടർ ആണെ് ഉപയോഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ കലങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം തേച്ചുകഴുകി വെയിലത്തുവെച്ചു ഉണക്കുകയും ആണ്ടിൽ ഒരിക്കൽ പുതിയ കലം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യണം.

കാൎയ്യസിദ്ധിക്കു ഉപയോഗപ്പെടുന്നതും ശുദ്ധവും ആയ ഒരു ഫിൽട്ടർ മുഖാന്തരം വെള്ളത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതു നന്നുതന്നെ. എങ്കിലും തിളപ്പിക്കുന്നതാണു് ഇതിലും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു്. അതിനാൽ ഫിൽട്ടർ ചെയ്വാൻ സാധിക്കാത്തവർ തിളപ്പിക്കാതെ വെള്ളം ഒരിക്കലും കുടിക്കരുതാത്തതാകുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. **ഇൻഡ്യൻലേഡീസ് മേഗസീനിൽനിന്നു്.**

കന്നുകാലി വളൎത്തൽ.

മനുഷ്യനു ഇണക്കി വളൎത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള മൃഗങ്ങളിൽ വെച്ചു ഏററവും പ്രയോജനമുള്ളതു പശുവും കാളയും ആണല്ലോ. ഈ വൎഗ്ഗങ്ങളിൽ തന്നെ പരസ്പരവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളവയായി പല ജാതികൾ ഉണ്ടു്. കാള ആദിമകാലങ്ങൾ മുതൽക്കുതന്നെ ഭാരം വഹിക്കുന്നതിനായിട്ടും പശു പാലിനായിട്ടും മാംസത്തിനായിട്ടും മനുഷ്യരാൽ വളരെ സൂക്ഷിച്ചു വളൎത്തപ്പെട്ടുവരുന്നവയാണു്. ആഫ്രിക്കയിലും മററും ഒട്ടകങ്ങളെപ്പോലെയും യൂറോപ്പിൽ കുതിരകളെപ്പോലെയും സവാരിക്കും ഭാരം വഹിക്കുന്നതിനും ഏഷ്യ

യിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ കാളയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നുണ്ടു്. പ്രാചീന കാലങ്ങളിൽ ഈജിപ്തിൽ കാളകൾക്കു ദൈവത്വം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഹിന്തുക്കളും പശുവിനേയും കാളയേയും വളരെ ഭക്തിയായിട്ടാണല്ലൊ വിചാരിച്ചു വരുന്നതു്.

നാട്ടിൽ വളൎത്തപ്പെട്ടുവരുന്നതരം കാളകളും ഇവയുടെ പൂൎവ്വന്മാരായ കാട്ടുകാളകളും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരം വന്നിട്ടുണ്ടു്. കാലാവസ്ഥകൊണ്ടും ഭക്ഷണവ്യത്യാസംകൊണ്ടും കാളകളുടെ അസ്ഥിയുടെ വലിപ്പം വളരെ കുറയുകയും മൂൎഖത വിട്ടുമാറുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഹാമിൽടൻ കൊട്ടാരത്തിലും ചില്ലിംഗ്ഹാം ഉദ്യാനത്തിലും കാളകളെ കാട്ടിൽ നടക്കുന്ന വിധത്തിൽതന്നെ വലിയ കാടു വളൎത്തി ആളുകൾ ആരും ചെന്നു പിടിക്കാതെയും ഭയപ്പെടുത്താതെയും ഇട്ടു സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. കാട്ടുപശുക്കളുടെ അകിടു് ചെറുതായിരിക്കും. എന്നാൽ പാലിനായി പശുവിനെ വളൎത്തി അകിട്ടിൽനിന്നു പാൽ ധാരാളമായി കറന്നെടുക്കുമ്പോൾ പാൽ ഉണ്ടാകുന്ന കുഴലുകൾക്കു വലിപ്പം വൎദ്ധിക്കയും അകിടു ദേഹത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു അംഗമാകത്തക്കവണ്ണം വളരുകയും ചെയ്യുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ വിധത്തിൽ വളൎത്തപ്പെടുന്ന വൎഗ്ഗങ്ങൾ ആദ്യത്തെ ജാതിയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെടുകയും മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യത്തിന്നു ഉപയുക്തങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ ജാതിയിലും പാലിന്റെ അളവു ഭേദപ്പെട്ടാണു കാണുന്നതു്. ചില വൎഗ്ഗത്തിനു പാൽ ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കയും മററു ചില വൎഗ്ഗം വിശേഷമായ പാലിനെ കുറച്ചുമാത്രം തരികയും ചെയ്യുന്നു. പാലിന്റെ അളവും ഗുണവും പ്രധാനമായി പ്രായത്തേയും ഭക്ഷണത്തേയും സൂക്ഷിപ്പിനേയുമാണു് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ധാരാളമായി വളൎത്തപ്പെടുന്ന ജാതിയിൽതന്നെ പാലിന്റെ അളവിലും ഗുണത്തിലും പ്രത്യക്ഷങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതിന്റെ കാരണങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു പ്രായേണ ശ്രമസാദ്ധ്യമാണു്. സാധാരണയായി വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ ഉള്ള കന്നുകാലി വളൎത്തുകാരുടെ ഉദ്ദേശ്യം അധികം പാൽ കിട്ടേണമെന്നുള്ളതാകയാൽ അവരുടെ പശുക്കൾക്കു പാൽ അളവിൽ അധികമുണ്ടായിരിക്കും.

(൧) ഭാരം വഹിക്കുന്നതിന്നുള്ളവ. (൨) പാലിന്നായിട്ടു വളൎത്തപ്പെടുന്നവ. (൩) മാംസത്തിന്നായിട്ടു വളൎത്തപ്പെടുന്നവ എന്നു മൂന്നായിട്ടു കന്നുകാലികളെ സാധാരണ തരം തിരിക്കാം. ഈ മൂന്നുവക കന്നുകാലികളേയും പ്രത്യേകം തിരിച്ചു സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണു നന്നു്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ ആവശ്യമുള്ള ഗുണങ്ങളെ ഇവയിൽ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. മിസ്റ്റർ ടെയിലർ എന്ന ഒരു യൂറോപ്യൻ കന്നുകാലിവളൎത്തലിൽ ചെയ്ത അക്ഷീണപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി ഇന്ത്യയിലുള്ള പശുക്കളിൽനിന്നും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവന്ന കാളകളിൽനിന്നും കൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ബാങ്കിപ്പൂർ കന്നുകാലികൾ എന്നൊരുവക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇവ വളരെ പാൽ ഉള്ളവയാകകൊണ്ടു് അധികം പാൽ വേണ്ടുന്നവർ ഇവയെ വളൎത്തുന്നതു വളരെ നന്നാ

യിരിക്കും. ഈ പശുക്കൾക്ക് [illegible] മുതൽ പതിനാറു ഇടങ്ങഴിവരെ പാൽ ഉണ്ട്. ശക്തിക്കും വേലയ്ക്കും കീർത്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നാഗപ്പൂർ കാളകളെ വളർത്തുകയാണു് വേല ചെയ്യിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ചെയ്യേണ്ടതു്. തെക്കേ ഇൻഡ്യയിലെ കാളകളിൽവെച്ചു ഓട്ടത്തിനും വേലയ്ക്കും ശക്തിയുള്ളവ മൈസൂർ കാളകളും അധികം പാൽതരുന്ന പശുക്കൾ നെല്ലൂർ ജാതിയിലുൾപ്പെട്ടവയും ആണ്. എന്നാൽ ഇവ വളരെ വലിപ്പമുള്ളവയും അധികം ഭക്ഷണം ആവശ്യമുള്ളവയും ആണ്.

ബാങ്കിപ്പൂർകാളകൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ജേഴ്സി കാളകളിൽനിന്നും നാട്ടുപശുക്കളിൽ ഉത്ഭവിച്ചവയാണ്. ഇങ്ങനെ ജനിക്കുന്ന കാളകൾക്കു ദേശംപിടിക്കാതെ വരുന്നതിനും അതിൽനിന്നു ഹീനമുള്ള വർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതിനും എളുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ പശുക്കൾ സാധാരണയായി നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിനാലും കാളകളെപ്പോലെതന്നെ രാവും പകലും വേലചെയ്യുന്നതിന് ഇവയെ ഉപയോഗിക്കാത്തതിനാലും ഇവയ്ക്കു കാളകളെപ്പോലെ അത്ര എളുപ്പം രോഗബാധ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഇതുകൂടാതെ യൂറോപ്യൻ കാളകൾക്കു ഉപ്പൂണി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇവയിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നവയും ഉപ്പൂണി ഇല്ലാത്തവയൊ അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നാൽതന്നെയും തീരെ ബലം കുറഞ്ഞവയൊ ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ ഭാരം വഹിക്കുന്നതിനു നാട്ടുകാളകളെക്കാൾ ഇവയ്ക്കു പ്രയാസം അധികമായിത്തീരുന്നു. നാട്ടുകാളകൾക്ക് ഈവക ദോഷം യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും നാട്ടുപശുക്കളിൽ ശീമക്കാളകൾക്കു ജനിക്കുന്ന സന്താനങ്ങൾക്കു മേൽ പറയപ്പെട്ട ദോഷങ്ങൾ ഉള്ളതിനാലും ഇവ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്നതു അത്ര നന്നാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു നല്ല പശുവിനു വേണ്ട ലക്ഷണങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു രസകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു താഴെ വിവരിക്കുന്നു. പശുവിനു ഉയർന്ന നെററിയും ബദാംകുരു (Almond) പോലെയുള്ള കണ്ണും നല്ല മിനുക്കവും വെണ്മയുമുള്ള രോമവും, രോമങ്ങൾ ധാരാളമായി കുത്തി മുനപോലെ അവസാനിക്കുന്ന വാലിൻെറ പുച്ഛവും വലിപ്പമുള്ള വയറും ഭംഗിയുള്ളതും ഘനം കുറഞ്ഞതുമായ കൊമ്പും വലിയ അകിടും മുൻഭാഗത്തുള്ളവ പിമ്പിലത്തവയെക്കാൾ വലിപ്പമുള്ളവയായും അന്യോന്യം നല്ലവണ്ണം അകന്നുമുള്ള മുലകളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പശു ശാന്തസ്വഭാവമുള്ളതും ചൊടി ഇല്ലാത്തതും ആയിരിക്കണം. നല്ല പാലുള്ള പശു വളരെ ശാന്തശീലമുള്ളതായിരിക്കും. എങ്കിലും പശു എത്ര നന്നായിരിക്കുന്നുവോ അത്രയ്ക്കു പുതിയ ആളുകളാലും ദേശമാററത്താലും വലയുന്നതിനു എളുപ്പമുള്ളതാണ്. പുത്തനായി കറക്കുന്ന ഒരാൾക്കു പരിചയക്കുറവുണ്ടായിരുന്നാൽ എളുപ്പം പാൽ വററിപ്പോകയും കുറഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യും. പുതിയതായി ഒരു കറവക്കാരനെ ഏല്പെടുത്തണമെങ്കിൽ അവൻ കറന്നുതുടങ്ങുകയും അതുവരെ കറന്നുവന്നിരുന്ന ആൾ കറന്നവസാനിപ്പിക്കയും ഒരുമിച്ചു ചെയ്യണം. പഴയ കറവക്കാരൻ തീരെ വിട്ടുമാറുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ഇങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നു മാസം മുൻപുവരെ കറക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ ആദ്യപ്രസവത്തിൽ തന്നെ പത്തോ പതിനൊന്നോ മാസം കറക്കേണ്ട

താണ്. പശുക്കൾ കഴുത്തു വണ്ണംകുറഞ്ഞവയും പിൻഭാഗം തടിച്ചവയും ധാരാളം തിന്നുന്നവയുമായിരിക്കണം.

കാളക്കിടാക്കൾക്കു മൂന്നുവയസ്സാകുന്നതുവരെ പശുക്കളെ തട്ടുകുന്നതിനു അനുവദിച്ചുകൂടാ. പശുക്കിടാക്കൾക്കു ഇതിനുള്ള പ്രായം രണ്ടരവയസ്സാണ്. കാളക്കിടാക്കൾക്കു നല്ലവണ്ണം ഭക്ഷണംകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ചില പശുക്കൾ രണ്ടുകൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കലും മററു ചിലതു കൊല്ലംതോറും പ്രസവിക്കുന്നവയാണ്. ആദ്യത്തെ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവ എട്ടുമാസം കഴിഞ്ഞിട്ടും രണ്ടാമത്തെ ഇനം രണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞിട്ടും തട്ടപ്പെടുന്നതിനും അനുവദിക്കാവുന്നതാണ്. ആണ്ടുതോറും പ്രസവിക്കുന്നവ ആദ്യത്തെ നാലുമാസത്തിലേയ്ക്കും രണ്ടു കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ പ്രസവിക്കുന്നവ എട്ടുമാസത്തേയ്ക്കും നല്ലവണ്ണം പാൽ ഉള്ളവയായിരിക്കും. ഇതിന്റെ ശേഷം പാൽ കുറയുകയും പാലിന്റെ ഗുണങ്ങൾ വർദ്ധിക്കയും തീരെ വററുന്നതിനു മുൻപു് പാലിൽ സ്വല്പമായ ഉപ്പുരസം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

ഒരു പശു ചന ഏററിട്ടുണ്ടോ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് അതിന്റെ പാലിൽ ഒരു തുള്ളി എടുത്തു കുറെ വെള്ളത്തിൽ ഒഴിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതാണ്. പാൽ അധികം കലങ്ങാതെ താഴുന്നതായി കണ്ടാൽ ചന ഉണ്ടെന്നും കലന്നുപോയാൽ ഇല്ലെന്നും നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്. പശു നിൽക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വാൽ പൃഷ്ഠം മറയത്തക്കവണ്ണം ഇട്ടിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ ചന ഇല്ലെന്നും ഒരു വശത്തേയ്ക്കു മാററി ഇട്ടിരുന്നാൽ ചന ഉണ്ടെന്നും തീരുമാനിക്കാം.

മച്ചിപ്പശുവിനെ കാമധേനു ആക്കിത്തീർക്കാനും കൌശലമില്ലായ്കയില്ല. മുടങ്ങാതെ എല്ലാദിവസവും നല്ലവണ്ണം കറക്കുന്നതായാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള പശുവിൽനിന്നു പാൽ കിട്ടുന്നതാണെന്നു ചില വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആദ്യം കുറച്ചു പാൽ മാത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളു. എങ്കിലും ദിവസവും കറന്നുകൊണ്ടിരുന്നാൽ നല്ല ബലമുള്ള ഒരു പശുവിൽനിന്നു് രണ്ടര ഇടങ്ങഴി പാൽ വരെ കിട്ടാവുന്നതാണ്. ഇതുകൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഒക്കെയും കറക്കാം എന്നു ഒരു വിശേഷംകൂടി ഇതിനുണ്ട്.

കറവു മാറിയ പശുവിനെ നാട്ടുകാർ വെറുതെ അഴിച്ചു വിടുകയല്ലാതെ വിശേഷിച്ചു ഭക്ഷണം യാതൊന്നും അതിനു കൊടുക്കാറില്ലല്ലോ. ചനയുള്ള പശുവിനെ അധികം തടിപ്പിക്കുന്നതു ഒരിക്കലും നന്നല്ല. എങ്കിലും ശക്തിവർദ്ധിക്കുന്നവയായ ഭക്ഷണവും ധാരാളം വെള്ളവും കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. പശു പ്രസവിച്ച ശേഷം നാലഞ്ചുദിവസത്തേയ്ക്കു ദ്രാവകഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ എത്രയും കുറയ്ക്കുകയും തവിടു് വയ്ക്കോൽ മുതലായവ കൊടുക്കയും ചെയ്യണം. ആദ്യം നാലഞ്ചുദിവസങ്ങളിലെ പാലിനു് കിടാവിന്റെ വയററിലുള്ള മലത്തെ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതിനു ശക്തിയുള്ളതാകയാൽ ഈ ദിവസങ്ങളിൽ പശുവിനെ കറന്നുകൂടാ. പശു പ്രസവിച്ചു ഇരുപത്തൊന്നാം ദിവസംമുതൽ പാൽ അധികമായി കാണും. ഈ സമയത്തു് പശുവിനെ വിൽക്കുകയോ

സ്ഥലം മാററുകയോ ചെയ്താൽ പാൽ വളരെ കുറഞ്ഞുപോകാറുള്ളതിനാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു നന്നല്ല. മാറേണമെന്നിരുന്നാൽ ഇരുപതു ദിവസത്തിന്നുശേഷമോ നാലുമാസംകഴിഞ്ഞിട്ടോ മാത്രമേ പാടുള്ളു. പശുക്കൾക്കു ധാരാളം വെള്ളം കൊടുക്കേണ്ടതും എത്രയും ആവശ്യമാണ്. യൂറോപ്പു മുതലായ ശീതരാജ്യങ്ങളിൽ മററു ഭക്ഷണങ്ങളുടെ നാലിരട്ടി വെള്ളമാണ് ആവശ്യമുള്ളത്. ഇവിടെ ഇതിൽ വളരെ അധികം കൊടുക്കേണ്ടിവരും.

കറന്നുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ അകിടിൽ ആവണക്കെണ്ണ പുരട്ടി തിരുമ്മുന്നതു പാൽ അധികം വരുന്നതിന്നു നല്ല ഒരു വിദ്യയാണ്. വേഗം കറക്കുന്നതും പതിയെ കറക്കുന്നതിനെക്കാൾ വളരെ നന്നാണ്. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ പാൽക്കുഴലുകൾ വലുതാകയും അധികം പാൽ വരികയുംചെയ്യും. ദിവസവും നാലുപ്രാവശ്യം കറക്കുന്നതായാൽ അധികം പാൽ കിട്ടുന്നതാണ്. കറക്കുമ്പോൾ കിടാക്കൾക്ക് ഒട്ടും ശേഷിപ്പിക്കാതെ അകിട്ടിൽ ഉള്ള പാൽ മുഴുവൻ കറക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളത് പശുക്കാരെല്ലാവരും പ്രത്യേകം ഓൎത്തിരിക്കേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. മുഴുവൻ കറന്നെടുക്കുന്നതിൽനിന്നു വളരെ വിശേഷമായ അവസാനപ്പാൽ കിട്ടുന്നതു കൂടാതെ പാൽക്കുഴലുകൾക്കു വിസ്താരം കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ആദ്യം മുന്നിലത്തെയും രണ്ടാമതു പിന്നിലത്തെയും മുലകൾ ആയിട്ടല്ല ഓരോ വശത്തെ മുലകളായിട്ടാണ കറക്കേണ്ടത്.

കിടാക്കൾക്ക് ആദ്യത്തെ മാസത്തിൽ കുടിക്കാൻ പാടുള്ളേടത്തോളം പാൽ കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ മററു ഭക്ഷണങ്ങൾ ധാരാളമായി കൊടുക്കയും പശുവിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു കഴിയുന്നതും മാററി നിറുത്തുകയും ചെയ്യണം. കിടാവു ജനിച്ചു് ഒരാഴ്ചകഴിയുമ്പോൾ തന്നെ തീററി കൊടുത്തു ശീലിപ്പിക്കുന്നതായാൽ, മൂന്നുമാസത്തിനകം തന്നെത്താൻ നടന്നു തിന്നുന്നതിന്നു വശമാകുന്നതാണ്. പുല്ലുകൂടാതെയുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ധാരാളം കൊടുക്കയുംചെയ്യണം.

കന്നുകാലിയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥലം വളരെ വിസ്താരമുള്ളതും വായുസഞ്ചാരമുള്ളതും ആയിരിക്കണം. എങ്കിലും കാററു ധാരാളമായി അകത്തെല്ലാം കടക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉണ്ടാക്കണം. ഇതിന്നു ഭിത്തിയിൽ കുറെ ഉയരത്തിൽ വലിയ ജനലുകളാണു നല്ലത്. കൂട്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽകൂടി തറ കഴുകുന്ന വെള്ളവും മൂത്രം മുതലായവയും ഒഴുകിപ്പോകുന്നതിന്നായിട്ട് ഒരു ചെറിയ ചാലുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ ചാലിന്റെ ഇരുവശത്തുമായി പശുക്കൾ പുറംതിരിഞ്ഞാണ് നില്ക്കേണ്ടത്. തറയിൽ ഈറപ്പുണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുന്നതിനായിട്ടു പലകയിടുന്നതു വളരെ നന്നാണ്. വളക്കുഴി ഏകദേശം അറുപതു മുതൽ നൂറുവരെ അടി അകലത്തിൽ ആയിരിക്കണം. ചാണകത്തിന്റെ ഗന്ധം ഗോശാലയുടെ അടുക്കൽ വരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം വേണ്ട് കുഴിയുടെ സ്ഥാനം നിശ്ചയിക്കേണ്ടത്.

കന്നുകാലിയുടെ വയസ്സ തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതു സാധാരണ പല്ലുനോക്കിയാണല്ലൊ. ജനിക്കുമ്പോൾതന്നെ അടിയിലത്തെ വരിയിൽ എട്ടുപല്ലുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. രണ്ടര വയസ്സുവരെ ഇവയ്ക്കു കട്ടിയുണ്ടായിരിക്കയില്ല. രണ്ടര വയസ്സാകുമ്പോൾ നടുവിലത്തെ രണ്ടു പല്ലുകൾ കൊഴിയുകയും വേറെ കട്ടിയുള്ള രണ്ടു പല്ലുകൾ അവിടെ ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. മൂന്നിനും മൂന്നരയ്ക്കും മദ്ധ്യേ ഇവയുടെ ഇരുവശത്തുമുള്ള രണ്ടു പല്ലുകൾ പോകയും വേറെ രണ്ടു് ആ സ്ഥാനത്തു ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇതിനടുത്തു രണ്ടു പല്ലുകൾ വരികയും ആറാം വയസ്സിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ശേഷമുള്ള രണ്ടും കൊഴിഞ്ഞു പുതിയ പല്ലുകൾ ഇവയുടെ സ്ഥാനത്തു ഉത്ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇനിയുള്ള പ്രായം പല്ലിന്റെ തേയ്‌വുകൊണ്ടു് ഒരുവിധം നിശ്ചയിക്കാമെങ്കിലും ഇതു് അത്ര വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഒരടയാളമല്ല. കൊമ്പിലുള്ള വരകളെക്കൊണ്ടു ചിലർ പ്രായം നിശ്ചയിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതും മേല്പറയപ്പെട്ടതുപോലെ അത്ര നിശ്ചയമുള്ള ഒന്നല്ല. പശുവിന്റെ കൊമ്പിലുള്ള ഒരു വര ഒരു പ്രസവത്തെ കാണിക്കുന്നു എന്നും ചിലർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്.

കന്നുകാലിവളൎത്തലിൽ പ്രത്യേകമായി ഓൎക്കേണ്ട സംഗതികൾ ഒന്നാമതു് ഇണചേൎക്കലും രണ്ടാമതു് ഭക്ഷണം കൊടുക്കലും മൂന്നാമതു് അവയെ സൂക്ഷിക്കേണ്ട ക്രമങ്ങളും ആകുന്നു. ഇണചേൎക്കലിൽ പശുവും കാളയും ഏതു ജാതിയിൽ ഉള്ളവയാണെന്നു് രണ്ടുമൂന്നു തലമുറവരെ നിശ്ചയം വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. ഭക്ഷണം വിലകുറഞ്ഞ ധാന്യങ്ങളും തവിടും പിണ്ണാക്കും വയ്ക്കോലും ആണു് നല്ലതു്. നിൎമ്മലജലം ഏററവും ആവശ്യമാണു്. കന്നുകാലിക്കുണ്ടാകുന്ന ദീനങ്ങളിൽ നിന്നു് അവയെ രക്ഷിച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്നതാകുന്നു കന്നുകാലിവളൎത്തലിൽ മുഖ്യമായ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടു്. നല്ലവണ്ണം തിന്നാതിരിക്കയോ അവ വെറുക്കാതിരിക്കയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ദീനം ഉണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. മടിയോടുകൂടിയും വൃത്തികേടായുമുള്ള കറവയും സൂക്ഷിപ്പിൽ ഉള്ള ഉദാസീനതയും കന്നുകാലികൾക്കു് എന്നതന്നെയല്ല മനുഷ്യൎക്കും രോഗഹേതുക്കളായി പരിണമിക്കുന്നതാണു്. അരക്കുപ്പി പാലിൽ ഭൂതക്കണ്ണാടികൂടാതെ മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്കു ഗോചരങ്ങളല്ലാത്ത സൂക്ഷ്മതരങ്ങളായ മുപ്പതുകോടി പ്രാണികൾ ഉണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ ഇതിന്റെ വാസ്തവം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. ടൈഫോയിഡ് എന്ന വിഷജ്വരം, വിഷൂചിക, ക്ഷയം മുതലായ മഹാരോഗങ്ങൾ വിഷസങ്കലിതമായ പാലിൽ നിന്നു ഉണ്ടാവുന്നതാണെന്നു് ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പശുക്കളേയും ഗോശാലകളേയും വൃത്തിയാക്കി സൂക്ഷിക്കുകയും കറക്കുന്ന ആളും പാത്രവും കയ്യും നല്ലവണ്ണം വെടിപ്പാക്കുകയും ചെയ്താൽ ഈ മൈക്രോബ്സ് എന്ന പ്രാണികളുടെ സംഖ്യ പാലിൽ വളരെ കുറയുന്നതും തന്നിമിത്തം രോഗനിവാരണം എളുപ്പമായി വരുന്നതുമാണു്. പത്തു പശുക്കളെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു് കുറഞ്ഞ പക്ഷം ഒരാൾ ആവശ്യമാണു്.

ഭാഷാപോഷിണി — കെ. കെ. റി.

—(൦)—

ആചാരഭാഷ.

ഇതു്, മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ, രാജാക്കന്മാർ പ്രഭുക്കന്മാർ മുതലായവരോടു് അവരേക്കാൾ ജാതിദ്രവ്യക്രിയാദികളിൽ താണവർ സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഒരു ഭാഷയാണു്. വലിയവരും എളിയവരും തമ്മിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ അവസ്ഥാഭേദത്തെ കാണിക്കുന്നവയായ ചില പ്രത്യേക പദപ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലും ദേശങ്ങളിലും നടപ്പുള്ളവയാണെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ തക്കതായ ലക്ഷ്യങ്ങളായിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ ഇദാനീന്തനങ്ങളായ വിദേശഭാഷകളിൽ പലതിലും ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നതുമാകുന്നു. എങ്കിലും മലയാളത്തിലെപ്പോലെ 'ആചാരം' പറയുന്നതിലുള്ള നിർബന്ധം മററു രാജ്യങ്ങളിലെങ്ങും ഉണ്ടോ, എന്നു സംശയമാണു്. അതിലും വിശേഷിച്ചു് മലയാളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാൎക്കു് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള ശാഠ്യം പ്രത്യേകം ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണു്. ഇങ്ങിനെ വരുവാൻ പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും പ്രധാനമായ ഒന്നു മലയാളത്തിലെ ഭൂസ്വത്തിൽ മുക്കാലേ മൂന്നു വീതവും 'ജന്മി'കളായ നമ്പൂരിമാരുടെ വകയും മററു ജാതിക്കാർ മിക്കവരും അവരുടെ കീഴിൽ കുടിയാന്മാരായിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

രാജാക്കന്മാൎക്കും, പ്രഭുക്കന്മാൎക്കും ഭൂമിസ്വത്തിന്നു പുറമേ വേറെയും പല അധികാരബലവും ഉള്ള സ്ഥിതിക്കു് അവരുടെ കാൎയ്യം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ബ്രാഹ്മണർ, രാജാക്കന്മാർ മുതലായവരോടു് ജനങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്ന ഈ ആചാരക്രമത്തെ ശൂദ്രർ മുതലായവർ, അവരിൽ താണജാതിക്കാരായ ഈഴവർ, മാപ്പിളമാർ, ചെറുമക്കൾ മുതലായവരിലും കഴിയുന്നേടത്തോളം ഏൎപ്പെടുത്തി നടത്തിത്തുടങ്ങിയതോടുകൂടി മലയാളത്തിൽ മുഴുവനും ഈ ഭാഷയുടെ പ്രചാരം അനിവാൎയ്യമായും ധാരാളമായും തീൎന്നിരിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു നായർ ഒരു നമ്പൂരിയോടൊ, ഒരു തീയൻ ഒരു നായരോടൊ, സംസാരിക്കുമ്പോൾ കേവലം മലയാളഭാഷ നല്ലവണ്ണം അറിയാവുന്ന ഒരു വിദേശിയൻ അവിടെ വന്നുചേൎന്നാൽ ആയാൾക്കു് അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൻെറ താല്പൎയ്യം ശരിയായി മനസ്സിലാകുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും.

ഉദാഹരണം:—'അടിയൻ ഇന്നാലെ അന്തിക്കു കരിക്കാടി കഴിഞ്ഞു കുപ്പാട്ടിൽ നിലം പൊത്തുമ്പോൾ രാമൻപുരാക്കൾ വിടകൊണ്ടു കാലത്തു തമ്പുരാൻ തിരുമുമ്പാകെ വിടകൊള്ളേണമെന്നു അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതായി വിടകൊണ്ടിട്ടാണു് അടിയൻ വിടകൊണ്ടതു്' ഇതിന്നു് 'ഞാൻ ഇന്നാലെ അത്താഴം കഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽ കിടക്കുമ്പോൾ രാമൻനായർ വന്നു് കാലത്തു നമ്പൂരിയുടെ അടുക്കൽ വരേണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടാണു് ഞാൻ വന്നതു്?' എന്നാണു് അൎത്ഥം എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കേവലം മല

യാളഭാഷ നല്ലവണ്ണം അറിയാമെങ്കിലും ഈ ആചാരഭാഷാവ്യുല്പത്തി ഇല്ലാത്ത ഒരാൾക്കു സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലൊ.

മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണത്തിൽ 'വിടകൊള്ളുക' എന്ന ഒരു പദത്തിന്നു തന്നെ 'വരിക', 'പോവുക', 'പായുക' ഇങ്ങനെ മൂന്നൎത്ഥം ഉണ്ടല്ലോ. ഇതുപോലെ അനേകം നാനാൎത്ഥപദങ്ങൾ ഈ ഭാഷയിൽ ഉണ്ട്. അവയുടെ പ്രയോഗത്തിന്റെ കൂടുതൽകുറവിനെ അനുസരിച്ചാണ് ഈ ഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ കാഠിന്യവും, ലാളിത്യവും ഉണ്ടാകുന്നത്. നമ്പൂരിമാരുടെ ഇല്ലങ്ങളിലൊ കോവിലകങ്ങളിലൊ വളരെക്കാലം പാൎത്തിട്ടുള്ള ഒരു വാലിയക്കാരൻനായർ ഈ ഭാഷയിൽ ഒരു വളഞ്ഞ വാചകം അറിഞ്ഞു പ്രയോഗിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ ആവക സ്ഥലങ്ങളിൽ അധികം പെരുമാററമില്ലാത്ത ഏതു യോഗ്യന്മാരും കണ്ണുമിഴിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല.

ഈ ഭാഷയിലും ദേശഭാഷാപ്രയോഗഭേദം വളരെ നടപ്പുണ്ട്. ഉ-ം:— വടക്കൻ ദിക്കുകളിൽ അനുസരണാൎത്ഥകമായ 'ഏറാൻ' അല്ലെങ്കിൽ 'റാൻ' എന്ന പദത്തിനു പകരം തെക്കൻ ദിക്കുകളിൽ 'അടിയൻ' എന്നും തെക്കൻ ദിക്കിൽ 'തുല്യം ചാൎത്തുക' എന്നുള്ളതിനു വടക്കൻദിക്കിൽ 'തൃക്കൈ വിളയാടുക' എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതുപ്രകാരമുള്ള ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങൾക്ക് ഈ ഭാഷയിൽ പ്രത്യേകം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സംജ്ഞാനാമങ്ങളെ ഓരോന്നായി ഗ്രഹിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതും, അതു ഗ്രഹിക്കാതെ ആ ഭാഷയിൽ ആൎക്കും പാണ്ഡിത്യമുണ്ടാകുവാൻ കഴിയാത്തതും ആകയാൽ അതിലേയ്ക്കു വല്ല നിഘണ്ടുവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നുകൂടി ചിലൎക്കു ചില അവസരങ്ങളിൽ തോന്നാതിരിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും അതു ഇപ്പോഴും ചില പരിഷ്കൃതദേശീയഭാഷകളിലെപ്പോലെതന്നെ ഉപദേശപരമ്പരാസിദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്നതല്ലാതെ യാതൊരു പ്രമാണങ്ങളേയും അവലംബിച്ചു കാണുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കും സ്വാമിഭൃത്യസംബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ച് ഒരേസമയത്തുതന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന പൎയ്യായഭേദത്തെ തെററാതെ ഉപയോഗിപ്പാനുള്ള പ്രയാസമാകുന്ന അതിലും കഷ്ടതരം. ഉ-ം:—തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു നീരാട്ടുകുളി കഴിഞ്ഞു് പരിവട്ടം (ചില ദിക്കിൽ മേൽപരിവട്ടം) ചാൎത്തി അമൃതേത്തു് (അമൃതു വിഴുത്തൽ ആണത്രെ) കഴിഞ്ഞു് എഴുന്നള്ളുമ്പോഴേയ്ക്കും അടിയൻ നനഞ്ഞു് അടിത്തോൎത്ത് മാറി കരിക്കാടി കഴിച്ചു വിടകൊള്ളാം.

ഈ വാചകത്തിൽ 'തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു' മദ്ധ്യമപുരുഷനും (ശ്രോതൃവാചകം) 'അടിയൻ' ഉത്തമപുരുഷനും (വക്തൃവാചകം) ആണെന്നുള്ളതു കൂടാതെ 'നീരാട്ടുകുളിക്കുക', 'നനയുക', 'പരിവട്ടം ചാൎത്തുക', 'അടിത്തോൎത്ത് മാറുക', 'അമൃതേത്തുകഴിക്കുക', 'കരിക്കാടി കഴിക്കുക', 'എഴുന്നള്ളുക', 'വിടകൊള്ളുക' ഇങ്ങിനെ രണ്ടു വാചകത്തിലും ഉള്ള ഓരോ പദവും 'കുളിക്കുക', 'മുണ്ടുടുക്കുക', 'ഊണുകഴിക്കുക', 'വരിക' എന്നിങ്ങിനെ ഒരേ അൎത്ഥത്തിൽതന്നെയുള്ള പൎയ്യായങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇങ്ങിനെ സ്വാമിഭൃത്യഭേദേന ഒരേ അൎത്ഥത്തെ തന്നെ കുറിക്കുന്നവയായ വേറെ പല പൎയ്യായങ്ങളേയും എടുത്തു കാണിക്കാവുന്നതാ

ണെങ്കിലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ അതുതന്നെ ഒരു ചെറിയ നിഘണ്ടുവായി തീൎന്നേയ്ക്കാമെന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടു് ഈ ഭാഗം വിസ്തരിക്കാതെ ചുരുക്കത്തിൽ ചില സാമാന്യസൂചകങ്ങളെക്കൊണ്ടു മാത്രം കലാശിപ്പിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിലെ ഉപസൎഗ്ഗങ്ങളെപ്പോലെ ശബ്ദങ്ങൾക്കു് അൎത്ഥഭേദത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നായി ഈ ആചാരഭാഷയിലും ചില പ്രത്യേകപദപ്രയോഗങ്ങളുണ്ടു്. അതായതു്:—'തിരു', 'പള്ളി', 'പഴ', 'അടി' മുതലായവ. ഇതിൽ 'തിരു', 'പള്ളി' ഇവ സ്വാമിസംബന്ധികളായ പദങ്ങളുടേയും 'പഴ', 'അടി' ഇവ ഭൃത്യനോടു ചേൎന്ന പദങ്ങളുടേയും മുമ്പിൽക്കൂട്ടി ചേൎക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഉ-ം:—'തിരുമനസ്സു്', 'തൃപ്പാദം', 'തിരുവുള്ളം', 'തിരുവെഴുത്തു്' ഇത്യാദി. പള്ളിയറ, പള്ളിക്കെട്ടു്, 'പള്ളിക്കുറുപ്പു്', പള്ളിഓടം ഇത്യാദി. പഴമനസ്സു്, പഴകാരണവരു്, പഴന്തള്ള, പഴന്തന്ത ഇത്യാദി. അടിക്കിടാവു്, അടിത്തോലു് ഇത്യാദി.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നമ്പൂരിമാർ, രാജാക്കന്മാർ ഇവരോടു അവരുടെ ഭൃത്യന്മാരും താണജാതിക്കാരും ഉപയോഗിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചാകുന്നു. ഇനി ചില 'ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ' നാടുവാഴികൾ, പഴയ കാലത്തിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിസ്ഥാനം മുതലായ ഉന്നതപദവികൾ പാരമ്പൎയ്യവഴിക്കു് ഇന്നും തങ്ങൾക്കു ശാശ്വതമായി ഉണ്ടെന്നുള്ള നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നവർ, ഇങ്ങനെ ചിലൎക്കു പ്രത്യേകം ഉള്ള ചില ആചാരങ്ങളേയും ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നു. അതിൽ ഒന്നാമതു് അവരിൽ ചിലരുടെ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ തന്നെ ഇവിടെ കാണിക്കാം. ചിലൎക്കു് 'തമ്പാൻ', 'തമ്പാട്ടി' മററു ചിലൎക്കു് 'അച്ഛൻ' 'അമ്മ' (കുഞ്ഞമ്മ) വേറെ ചിലൎക്കു് 'നായർ' 'നെത്യാർ' ഇത്യാദി സ്ഥാനപ്പേരുകളുണ്ടു്. ഇവരിൽ ചിലരെ അതാതു സ്ഥാനപ്പേരുകൾ മാത്രമായിട്ടും, ചിലരെ സ്ഥാനപ്പേരുകളോടുകൂടി 'എജമാനൻ', 'കുഞ്ഞമ്മ' മുതലായ ആചാരപദങ്ങൾ ചേൎത്തും നിൎദ്ദേശിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവരോടു സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞ ഗിരാ 'എള്ളി', 'ഉണരു', 'പോകു്', 'വരവു്' മുതലായ അൎത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നായി ചില പ്രത്യേക പദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇവയിൽ പോക്കിന്നും, വരവിന്നും, പൎയ്യായം 'നീക്കം' തന്നെ. ഭക്ഷണത്തിന്നെല്ലാം 'പഴേരികഴിക്ക'യാകുന്നു കുളിക്കു് 'കടവിൽ നീക്ക'മല്ലാതെ അധികം വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അവർ പറയുന്നതെല്ലാം 'കല്പിക്കുകയും' അവരോടു പറയുന്നതെല്ലാം 'കേൾപ്പിക്കുകയും' ആകുന്നു. കോവിലകങ്ങളിലെ കല്യാണത്തിന്നു 'പള്ളിക്കെട്ടു്' അല്ലെങ്കിൽ 'തൃത്താലിചാൎത്തൽ' എന്നു പറയുന്ന പ്രകാരം ഇവരിൽ ചിലരുടെ സ്ത്രീകളുടെ കല്യാണത്തിന്നു 'കട്ടിലേററം' (കട്ടിലേററം) എന്നാകുന്നു പറയുന്നതു്.

രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാൎയ്യമാരെ 'അമ്മച്ചി'മാർ അല്ലെങ്കിൽ 'നെത്യാരമ്മ'മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നതിന്നു പകരം ഇവരിൽ ചിലരുടെ ഭാൎയ്യമാരെ 'കെട്ടിലമ്മ' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ വകയിലും ദേശഭാഷാപ്രയോഗഭേദങ്ങളുള്ളവയെ വായനക്കാർ ഊഹിച്ചറിയേണ്ടതാകുന്നു.

മേൽ പറഞ്ഞവിധം നമ്പൂരിമാരോടും രാജാക്കന്മാരോടും, നായന്മാരും മററു താണജാതിക്കാരും പറയുന്നതുപോലെ നായന്മാരോടു തീയന്മാരും മററു തീണ്ടലുള്ള ജാതിക്കാരും, എടപ്രഭുക്കന്മാർ, നാടുവാഴികൾ മുതലായവരോട് നായന്മാർ പറയുമ്പോലെ നായന്മാരോട് മാപ്പിളമാർ മുതലായ തൊട്ടുകളിയുള്ള ജാതിക്കാരും ആചാരം പറഞ്ഞുവരുന്നു എന്ന് ഏകദേശം ഒരു മാനനിയമം കാണിക്കുന്നതല്ലാതെ മലയാളത്തിലെ (ഹിന്തുക്കളുടെ) അസംഖ്യേയങ്ങളായ അവാന്തര ജാതിഭേദങ്ങൾ 'ചൊല്ലാൻ നാവിന്നു രണ്ടായിരമെഴുമുരഗാധീശന്നും ക്ലേശമുണ്ടാം' എന്ന മാതിരിയിലുള്ളവയാകകൊണ്ടും, ദേശാചാരഭേദംകൊണ്ട് ഓരോ ശബ്ദങ്ങൾക്കും പല രൂപഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാവാനിടയുള്ളതാകകൊണ്ടും ആവക പ്രയോഗഭേദങ്ങളെ എല്ലാം വിസ്തരിച്ചു കാണിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ ആചാരഭാഷ കേരളഭാഷയിൽ തന്നെയുള്ളതോ തമിഴ്, തെലുങ്ക് മുതലായ ഇതര ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ നിന്നു വന്നുചേർന്നതോ എന്നാണ് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്.

വിശിഷ്ടാദ്വൈതികളായ അയ്യങ്കാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ 'തെങ്കല' എന്ന വർഗ്ഗക്കാർ പ്രത്യേകം ആദരിച്ചുവരുന്നതും 'ദ്രാവിഡഭാഷാവേദം' എന്നു പറയത്തക്ക പ്രാശസ്ത്യമുള്ളതും, അതിപ്രാചീനവുമായ 'തിരുവാമൊഴി' എന്ന തമിഴ്ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആചാരഭാഷാപ്രയോഗം ധാരാളം കാണുന്നതുകൊണ്ടും, ചോളപാണ്ഡ്യദേശനിവാസികളായ അയ്യങ്കാരന്മാർ പൂജ്യപൂജകമര്യാദയെ അനുസരിച്ചു മലയാളികളെപ്പോലെ ഇന്നും ഈ ആചാരഭാഷാപദങ്ങൾ മിക്കതും ഉപയോഗിച്ചുവരാറുള്ളതുകൊണ്ടും ഇവയുടെ ഉത്ഭവം തമിഴിൽ നിന്നാണെന്നു പറവാൻ ന്യായമില്ലെന്നില്ല. അയ്യങ്കാരന്മാരുടെ ആചാര്യന്മാരിൽ ഒരുവനായ കുലശേഖരാഴ്‌വാർ, എന്ന മഹാപുരുഷൻ കേരളം വാണിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരിൽ ഒന്നാമനായ 'കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ' എന്ന മഹാരാജാവാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്തു മലയാളത്തിലും ഈ ആചാരഭാഷ നടപ്പായതായിരിക്കാമെന്നും ഊഹിപ്പാൻ നല്ല മാർഗ്ഗം കാണുന്നു.

പക്ഷെ അയ്യങ്കാരന്മാരുടെ ഇടയിലെന്നപോലെ മററുള്ള തമിഴരുടെ ഇടയിൽ ഈ ആചാരവാക്കുകൾക്കു പ്രചാരം കാണാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ഉത്ഭവം കേവലം തമിഴിൽ നിന്നാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ആലോചിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല 'തിരുവാമൊഴി' എന്നു തമിഴ്ഗ്രന്ഥത്തിൽ പല മൊഴികളുടേയും ഋഷിസ്ഥാനം വഹിച്ച മന്ത്രദ്രഷ്ടാവായ കുലശേഖരാഴ്‌വാർ (കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ) മലയാളഭാഷയിൽ നിന്നെടുത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തമിഴ്‌വേദഗ്രന്ഥത്തിലും പ്രയോഗിച്ചതായിരിക്കാമെന്നൂഹിപ്പാനെന്താണു വിരോധം? ഇങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ കുലശേഖരാഴ്‌വാരുടെ അനുഗാമികളായ അയ്യങ്കാരന്മാൎക്ക് ഈ ആചാരഭാഷയിൽ അധിക പ്രതിപത്തിവരുവാനും, മററുള്ള തമിഴരുടെ ഇടയിൽ അത്ര നടപ്പാകാതിരിപ്പാനും സംഗതിയുമുണ്ടായി. ആയതുകൊണ്ട് ഇനി മറെറാരു തെളിവു കിട്ടുന്നതുവരെ നമ്മുടെ ആചാരഭാഷ മലയാളത്തിൽ തന്നെ ഉള്ളതാണെന്നും, തമിഴിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ

അതു മലയാളത്തിൽ നിന്നു 'കടംവാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ള കച്ചോടം' എന്ന നിലയാണെന്നും നമുക്കു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുകതന്നെ.

എന്നാൽ ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യമുള്ള തമിഴഭാഷയ്ക്കു് മലയാളഭാഷയോടു കടം വാങ്ങേണ്ടിവന്നു എന്നു പറയുന്നതു കേട്ടാൽ സ്വഭാഷാഭിമാനികളായ തമിഴർക്കു് സഹിക്കയില്ലായിരിക്കാം. മലയാളഭാഷതന്നെ തമിഴിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നും മററുമാണല്ലോ അവരുടെ സിദ്ധാന്തം. ഈ സിദ്ധാന്തം പറഞ്ഞു മെച്ചി മഹാന്മാരായ പല മലയാളികളെപ്പോലും അവർ ഭ്രമിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ദ്രാവിഡഭാഷയുടെ അനേകശാഖകളിൽ തെലുങ്കു്, കർണ്ണാടകം, തമിഴ് എന്നിവയെപ്പോലെ ഒരു ശാഖയാണ് മലയാളം എന്നുള്ള ഭാഷാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം ബലപ്പെട്ടു വന്നപ്പോൾ മലയാളഭാഷ തമിഴിലേയ്ക്കു കടംകൊടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിപ്പാനും യുക്തിയുണ്ടാകുന്നു. അടുത്ത ദേശഭാഷയായ തമിഴ മലയാളത്തിനായി അസംഖ്യം വാക്കുകളെ കടം എന്നല്ലാ സമ്മാനമായിട്ടുതന്നെയും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. സമ്മതിക്കാം. തമിഴിനിത്ര പ്രാബല്യമുണ്ടുതാനും. പക്ഷെ അയൽദേശത്തുള്ള ദരിദ്രകുഡുംബക്കാർ ധനികകുടുംബക്കാർക്കു കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ ചിലതെങ്ങോട്ടും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ആ കൂട്ടത്തിലുള്ളതാണു നമ്മുടെ ആചാരഭാഷ തമിഴിൽ കാണുന്നതൊക്കെയും എന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം.

രസികരഞ്ജിനി. കുന്നെഴുത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

—(o)—

മോണാക്കോ

(ഒരു ചെക്കുകളിരാജ്യം)

യൂറോപ്പിൽ ഇററലിരാജ്യത്തോടു ചേന്നു് മദ്ധ്യധരണിക്കടലിന്റെ വടക്കേ തീരപ്രദേശത്തു കിടക്കുന്നതായി 'മോണാക്കൊ' എന്നു പേരായ ഒരുചെറിയ രാജ്യമുണ്ടു്. രാജ്യത്തിന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള വിസ്താരം എട്ടു ചതുരശ്രനാഴികയും (നാലു മൈൽ നീളം രണ്ടു മൈൽ വീതി) ൧൯൦൧–ലെ കാനേഷുമാരിക്കണക്കുപ്രകാരമുള്ള ജനസംഖ്യ പതിനയ്യായിരത്തി ഒരുനൂററി എൺപതും (൧൫,൧൮൦) മാത്രമാകുന്നു. എങ്കിലും, മോണാക്കോ യൂറോപ്പിലെ സ്വാതന്ത്ര്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. എല്ലാ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ളതുപോലെ വേണ്ട വിധത്തിൽ നീതിന്യായം നടത്തുവാനാവശ്യമായ സിവിൽ, ക്രിമിനാൽ, പോലീസ്സ മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, എന്നുവേണ്ട, ഇക്കാലത്തു് ഒരു പരിഷ്കൃതരാജ്യത്തിലെ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നു് അത്യാവശ്യമെന്നു സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സകല ഏർപ്പാടുകളും, അതിന്നെല്ലാം പുറമെ, ഒരു സ്വതന്ത്രരാജാവിന്റെ പദവിക്കു ഒഴിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു

സൈന്യവും ആ രാജ്യത്തുണ്ട്. സൈന്യത്തിൽ എഴുപത്തിരണ്ടു ഭടന്മാരും ഒരു സേനാധിപനും മാത്രമാണുള്ളത്. അവസ്ഥയ്ക്കു തക്കവണ്ണം തന്നെ രാജ്യം വളരെ ചെറിയതായതുകൊണ്ട് സിവിൽ, ക്രിമിനാൽ മുതലായ കാര്യങ്ങളിലെ പരമമായ അപ്പീലുകളെല്ലാം രാജാവു തന്നെയാണ് കേട്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത്. മോണാക്കോ രാജാവു യൂറോപ്പിലെ മഹാരാജ്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നതു് തന്റെ എഴുപത്തിരണ്ടു ഭടന്മാരുള്ള വലിയ സൈന്യത്തെക്കൊണ്ടാണെന്ന് ആരും ശങ്കിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പിന്നെ എങ്ങിനെയാണ്? യൂറോപ്പിലെ മഹാരാജ്യങ്ങളെല്ലാംകൂടി യോജിച്ചല്ലാതെ ഓരോരുത്തക്ക് സ്വേച്ഛയായി യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ അവരെല്ലാരുംകൂടി ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുള്ള ഉടമ്പടികൾ നിമിത്തം നിർവിഘ്നമായി സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തിപ്പോരുന്ന ഗ്രീസ്സ്, ഡെൻമാൎക്ക്, സ്വിററ്സർലാണ്ട്, സർവിയാ, മാണ്ടിനിഗ്രോ മുതലായ ഏതാനും രാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതാണ് മോണാക്കൊ. ആ വക രാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിസ്താരവും ജനസംഖ്യയുംകൊണ്ട് ആ രാജ്യം ഒടുവിൽ നിൽക്കുന്നതാണെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ.

മോണാക്കൊ രാജ്യത്തിന്നു ലോകത്തിലെ മറെറാരു രാജ്യത്തിന്നും ഇല്ലാത്തതായ ഒരു പ്രത്യേകാവസ്ഥയുണ്ട്. അതെന്തെന്നാൽ ആ രാജ്യത്തെ വസ്തുക്കൾക്കാകട്ടെ, മററു സ്വത്തുക്കൾക്കാകട്ടെ, പ്രജകൾക്കാകട്ടെ ഗവമ്മേൻറിൽനിന്ന് ഒരു പൈപോലും നികുതി ചുമത്തീട്ടില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ആ രാജ്യത്തെ ഗവമ്മേണ്ടിൽ റവന്യൂഡിപ്പാർട്ടമെണ്ട് എന്നു പറയാവുന്ന ഒരു ഏപ്പാടുതന്നെ ഇല്ല. മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചപോലെ രാജ്യത്തിന്റെയും പ്രജകളുടെയും പുഷ്ടിക്കും ക്ഷേമത്തിന്നും ആവശ്യമുള്ളതും രാജാവിന്റെ സുഖത്തിന്നും പദവിക്കും വേണ്ടതും ആയ യാതൊരു ഏപ്പാടിന്നും അവിടെ ഒരു കുറവും ഇല്ലതാനും. ഇതെങ്ങനെ? അതിന്നുള്ള വക എവിടെ നിന്നുണ്ടാകുന്നു? ചേക്കുകളിയിൽനിന്ന്. മോണാക്കോ എന്ന രാജ്യത്തെപ്പററി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരിൽ ചിലരെങ്കിലും 'മാണ്ടിക്കാർലൊ' എന്ന ലോകപ്രസിദ്ധമായ ചേക്കുകളി സ്ഥലത്തെപ്പററി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. 'മാണ്ടിക്കാർലൊ' എന്നതു മോണാക്കോ രാജ്യത്തിന്റെ സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിനിൽക്കുന്ന ഒരു പാറപ്രദേശമാണ്. ആ പാറപ്രദേശത്തിന്റെ ശിഖരത്തിൽ അതിമനോഹരമായി പണി ചെയ്തിട്ടുള്ള 'കസീനൊ' എന്ന പേരായ ദ്യൂതമണ്ഡപത്തിൽ വെച്ചാണ് ഈ ചേക്കുകളി നടത്തുന്നത്. അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായമാണ് മോണാക്കൊ രാജ്യത്തിലെ മുതലെടുപ്പ്.

ഈ ചേക്കുകളിയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം. ൧൮൬൦-നു മുമ്പ് മോണാക്കോരാജ്യത്തു രണ്ടായിരം ജനങ്ങളിൽ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ കാലത്ത് അവിടത്തെ ഏതാനും പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അധികാരംകൂടി ആ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്നു; ആ പ്രഭുക്കന്മാർ സാധാരണയായി ലോകത്തിൽ മററു പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പ്രഭുക്കന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ശരിയായ

തൊഴിലില്ലാത്തവരായിരുന്നതിനാൽ ചോക്കുകളിയിൽപ്പെട്ടു ക്രമേണ സ്വത്തുക്കൾ നശിച്ചു കടം വർദ്ധിച്ചവരായിത്തീൎന്നു. അങ്ങിനെ അവർ കഷ്ടത്തിൽപ്പെട്ടു കിടക്കുമ്പോൾ പ്രാങ്കായി ബ്ളാങ്ക് എന്നു പേരായ ഒരു ജൎമ്മനിക്കാരൻ അവരുടെ ഇടയിൽ ചെന്നു വശായി. രാജ്യത്തിന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള കിടപ്പും, സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു തള്ളി സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു മേല്പോട്ടു കുത്തനെ ഉയൎന്നുനിൽക്കുന്ന 'മാണ്ടിക്കാർലൊ' എന്ന പാറപ്രദേശവും, സാമാന്യം മൂന്നു പുറവും അനവധി വൃക്ഷങ്ങളാൽ നിബിഡമായി അത്യുന്നതങ്ങളായി നിൽക്കുന്ന 'ആല്പ്സ' പൎവ്വതത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളും മറ്റേപ്പുറം സമുദ്രവും കൂടിക്കലൎന്ന മനോഹരമായ ആ കാഴ്ചയും, എല്ലാകാലത്തും സുഖകരമായ ദേശാവസ്ഥയും എല്ലാംകൂടി കണ്ടപ്പോൾ ബ്ളാങ്കിന്ന് ഒരു വിദ്യ തോന്നി; മാണ്ടിക്കാർലോവിൽ വെച്ചു ചോക്കുകളി നടത്തി അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായം പിരിച്ചെടുപ്പാൻ ഗവൎമ്മേണ്ടിൽ നിന്നു തനിക്കു കുത്തക ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നപക്ഷം അവിടത്തെ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ കടങ്ങളെല്ലാം താൻ തീൎക്കാമെന്നും ചോക്കുകളിയിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൽ പകുതി ഗവൎമ്മേണ്ടിലേയ്ക്കു കൊടുക്കാമെന്നും ബ്ളാങ്ക് ആലോചന നടത്തി. പ്രഭുക്കന്മാരും രാജാവും സമ്മതിച്ചു, മാണ്ടിക്കാർലോവിൽ വെച്ചു ചോക്കുകളി നടത്തി ആദായം പിരിപ്പാൻ ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്നു ബ്ളാങ്കിന്നു അനുവാദം കൊടുക്കുകയും മുൻപറഞ്ഞ നിശ്ചയങ്ങൾ പ്രകാരം ൧൮൬൧-ൽ ൩൦-കൊല്ലത്തേയ്ക്കു കുത്തകയായി ബ്ളാങ്കിന്നു മാണ്ടിക്കാർലോ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ബ്ളാങ്ക് ഒന്നാംതരം നോട്ടക്കാരനായിരുന്നു. ആരും വകവെയ്ക്കാതെ തരിശായി കാടു കെട്ടിക്കിടന്നിരുന്ന ആ അതിമനോഹരമായ കാഴ്ചയുള്ള പാറപ്പുറത്തു 'കസീനൊ' എന്നു പേർ പറയുന്ന അതിവിശാലമായ ദ്യൂതമണ്ഡപം പണിചെയ്യിച്ചു. ഒരു കൂട്ടു കച്ചവടക്കമ്പനി ഏൎപ്പെടുത്തി. ആ പ്രദേശം മുഴുവനും നല്ല തോട്ടങ്ങൾ വെച്ചു പിടിപ്പിച്ചു. എമ്പാടും ഹോട്ടലുകളും സത്രങ്ങളും പണിയിച്ചു. സ്ഥലത്തിന്റെ മനോഹരമായ അവസ്ഥയ്ക്കു യൂറോപ്പിലെ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും അമേരിക്കയിൽ നിന്നും മററും പ്രഭുക്കന്മാരും ധനവാന്മാരും എല്ലാകാലത്തും സുഖത്തിന്നായി അവിടെ താമസിപ്പാൻ വരുമെന്നുള്ള കരുതലിന്മേലാണ് ബ്ളാങ്ക് ഈ വക ഏൎപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തതു്. ബ്ളാങ്കിന്റെ ആലോചന ഒട്ടും പിഴച്ചില്ല. ആരും ഗണിക്കാതെ വെച്ചിരുന്ന ആ പാറപ്പുറം ബ്ളാങ്കിന്റെ അധീനത്തിൽ വന്നപ്പോൾ അവിടെ ആരെങ്കിലും ഒരിക്കൽ ചെല്ലുന്നാളു പിന്നെ ഒരിക്കൽകൂടി ചെല്ലുന്നതിന്ന് ആയാൾ അച്ചാരം വാങ്ങുന്നതുപോലുള്ള അനുഭവമായിത്തീൎന്നു. സുഖത്തിന്നായി താമസിപ്പാൻവേണ്ടി മാണ്ടിക്കാർലോവിലേയ്ക്കു കൊല്ലംതോറും, മാസംതോറും, എന്നുവേണ്ട, ദിവസംതോറും പോകുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും ധനവാന്മാരുടേയും സംഖ്യ വൎദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ദ്യൂതമണ്ഡപത്തിൽ തിരക്കുകൾ കൂടിത്തുടങ്ങി. ഒരിക്കൽ സുഖത്തിന്നായി താമസിപ്പാൻ വേണ്ടി പോയവരുടെ രണ്ടാമത്തെ പോക്കു ചോക്കുകളിക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിത്തുടങ്ങി. ഒരു കൊല്ലം മാണ്ടിക്കാർലോവിൽ പോയി കുറെ സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടുവന്നവൻ പിറേറക്കൊല്ലം അതു കളയുവാനുള്ള യാ

ത്തുയായി. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ബ്ളങ്കിൻെറ ദ്യൂതമണ്ഡപത്തിന്നുള്ളിൽ 'കിലി'ച്ചുതുടങ്ങിയ പണത്തിന്നു സംഖ്യയില്ലാതായിത്തുടങ്ങി. സാധാരണയായി ലോകത്തിൽ എവിടെയും ചേക്കുകളിയിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള അനുഭവംപോലെതന്നെ മാണ്ടികാർലോവിൽ ചെന്നു് പാപ്പരായ പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും ധനവാന്മാരായ സാധാരണന്മാരുടേയും സംഖ്യ അധികരിച്ചുതുടങ്ങി. മുമ്പു് ഒരു കെട്ടിടവും ഇല്ലാതിരുന്ന ആ പ്രദേശത്തു് ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഓരോ കമ്പനിക്കാരാൽ നടത്തപ്പെടുന്നതും നൂറും നൂറിലധികവും ആളുകൾക്കു താമസിക്കാവുന്നതും ആയി അമ്പതോളം വലിയ ഹൊട്ടലുകൾതന്നെ ഉണ്ടത്രേ. 'വെട്ടിമലത്തുക', 'ചട്ടിയുരുട്ടുക' 'പാശികളിക്കുക' എന്നും മററും ഈ ദിക്കുകളിൽ പറയുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ, ഫാറൊ ബൊക്കസററ്, ഹസ്സാർഡ്, റൊലെററാ എന്നിങ്ങനെ പേരുകളായി, കളിച്ചീട്ടു്, മുക്കിണി, പന്തു്, ചക്രം, മോതിരം, ചതുരംഗക്കളികൾപോലെ വരച്ചു നമ്പരുകൾ ഇട്ട പലക, ഇങ്ങിനെ പലവിധ സാമഗ്രികൾകൊണ്ടു് കളിച്ചു് ഭാഗ്യപരീക്ഷ ചെയ്യാനാവശ്യമായ അനവധി ഏർപ്പാടുകൾ ആ ദ്യൂതമണ്ഡപത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവരവർക്കു ഇഷ്ടമുള്ള കളികളിൽ ചേരാം. കളികളുടെ സകല നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും അച്ചടിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതിൻെറ പ്രതികൾ എല്ലാവക്കും വാങ്ങാം. കളിനടത്തുന്ന കമ്പനിക്കാർ ആ നിയമങ്ങൾക്കു വിരോധമായോ വഞ്ചനയായോ യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ ആരെങ്കിലും പ്രവൃത്തിക്കുന്നു മോണാക്കോവിലെ പീനൽക്കോഡുപ്രകാരം ഒരു ഗൌരവമായ കുററമാകുന്നതും അതിന്നു കഠിനശിക്ഷ നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ദ്യൂതമണ്ഡപത്തിൽ നടത്തുന്ന പ്രവൃത്തികളുടെ മേലന്വേഷണം ചെയ്‌വാൻ ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്നു് ആവശ്യമായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടെ നടത്തുന്ന എല്ലാത്തരം കളികളിലും ദൈവപരീക്ഷണത്തിൽ കളിക്കാക്കുള്ളതിനെക്കാൾ അധികം പക്ഷവും കമ്പനിക്കാക്കു ഗുണമായ ഫലങ്ങൾ സിദ്ധിപ്പാൻ തക്കവണ്ണമാണു് അതുകളുടെ സാമഗ്രികളും നിയമങ്ങളും എല്ലാം ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതു്. ആ വക ഗുണദോഷങ്ങൾ മുഴുവനും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ആളുകൾ കളിയിൽ ചേരുന്നതും. ഭാഗ്യംപോലെ നല്ല സമ്പാദ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ! മാണ്ടിക്കാർലോവിലെ ദ്യൂതമണ്ഡപത്തിൽ വെച്ചു ലക്ഷവും ലക്ഷത്തിലധികവും പവൻ കളഞ്ഞവരെപ്പോലെതന്നെ അത്രത്തോളം സമ്പാദിച്ചവരും ദുർല്ലഭമല്ല. എന്നാൽ സമ്പാദിച്ചവരുടെ എണ്ണം കളഞ്ഞവരുടേതിനെക്കാൾ കുറഞ്ഞിരിക്കും. അതാണു് കമ്പനിക്കാരുടെ ലാഭത്തിൻെറ രഹസ്യം. ഈ ലാഭത്തിൻെറ പ്രതിവീതത്തിലാണു് മോണാക്കൊ രാജ്യം നിലനില്ക്കുന്നതു്.

൧൮൬൩-ൽ ചേക്കുകളിക്കുത്തക ൩൦-കൊല്ലത്തേയ്ക്കു ബ്ളാങ്കിന്നു കരാറു കൊടുത്തു എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. മേല്പടി കുത്തക അവസാനിച്ച ൧൮൯൦-ൽ ൫൦-കൊല്ലത്തേയ്ക്കു് രണ്ടാമതും കുത്തക പൊളിച്ചെഴുതി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ ചേക്കുകളിയുടെ കാര്യത്തിൽ മോണാക്കൊ ഗവമ്മെണ്ടിൽ നി

ന്ന ബുദ്ധിപൂൎവകമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു നിയമത്തേക്കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ ആ രാജ്യത്തെ പ്രജകളിൽ ആരും അവിടത്തെ ചോക്കുകളിയിൽ ചേരുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ്. അങ്ങിനെ വല്ലവരും ചേൎന്നു കളിച്ചതായി തെളിഞ്ഞാൽ ആ രാജ്യത്തെ പീനൽകോഡുപ്രകാരം ആ കുററത്തിനു കഠിനമായ ശിക്ഷയുണ്ട്. ചോക്കുകളി മേലന്വേഷണംചെയ്യാൻ കല്പിച്ചാക്കീട്ടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരൊഴികെ ആ രാജ്യത്തെ പ്രജകളിൽ ആരും മാണ്ടിക്കാർലോവിലെ ദ്യൂതമണ്ഡപത്തിൽ എത്തിച്ചുവിട്ടുകൂടെന്നു അരുതെന്നാണ് നിഷ്കൎഷയായ രാജകല്പന. ഈ അത്യാശ്ചൎയ്യമായ നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എല്ലാവൎക്കും ഊഹിച്ചറിയാവുന്നതാണല്ലോ. ഇനി വായനക്കാരിൽ ചിലൎക്ക് ഒരു സംശയം ജനിക്കാവുന്നതെന്തെന്നാൽ രാജ്യം എത്രതന്നെ ചെറുതായാലും അതിന്റെ മതിയായ സംരക്ഷണയ്ക്കു തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു ആദായം ചോക്കുകളിയിൽ നിന്നു കിട്ടുവാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ടോ എന്നാണ്. അങ്ങിനെ ശങ്കിക്കുന്നവർ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ ശങ്ക തീൎക്കുവാൻ എനിക്ക് ഒന്നു മാത്രമേ പറവാനുള്ളു. ആ മാണ്ടികാർലോവിലെ ചോക്കുകളിക്കമ്പനിക്കാൎക്ക് ഈ കഴിഞ്ഞ ൧൮൯൭-ലെ ലാഭം പതിമൂന്നുലക്ഷത്തിനാല്പത്തിനാലായിരത്തിയെണ്ണൂറു (൧൩,൪൪,൮൦൦) പവനും ആ കൊല്ലത്തിൽ ആ പ്രദേശത്തുവെച്ച് ആത്മഹത്യചെയ്ത അന്യരാജ്യക്കാരുടെ എണ്ണം നാനൂറും (൪൦൦) ആണെന്നു മാത്രമാണ്. ശേഷം ചിന്ത്യം.

രസികരഞ്ജിനി. സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. ഏ.

———(൦)———

ഭാവനാശക്തി

കഴിഞ്ഞ കാൎയ്യങ്ങളെ ഓൎമ്മിപ്പിക്കാനുള്ള വൈഭവത്തിനാണു സാധാരണയായി ഭാവനാശക്തിയെന്നു പേരെങ്കിലും സാഹിത്യസംബന്ധമായി പറയുമ്പോൾ ഈ പദത്തിന് അധികമായ ശക്തിയും സാന്നിദ്ധ്യവും ഉണ്ട്. ഈ അൎത്ഥത്തിൽ ഓൎമ്മശക്തികൂടി അടങ്ങിയിരിക്കുമെങ്കിലും, അതിനല്ല അധികം പ്രാധാന്യമുള്ളതു്. ഭാവനാശക്തി, ബുദ്ധിശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. അത്യന്തം ബുദ്ധ്യതിശയനായിരിക്കും അധികം ഭാവനാശക്തിയുള്ളവൻ. ഭാവനാശക്തിയുള്ളവരൊക്കെ അവശ്യം ബുദ്ധിമാന്മാരായിരിക്കേണമെങ്കിലും, എല്ലാ ബുദ്ധിമാന്മാൎക്കും ഭാവനാശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നോ, ഇരിക്കേണമെന്നോ ഇല്ല.

മനുഷ്യരുടെ അറിവിനും, വാസനയ്ക്കും, പരിചയത്തിനും ഉള്ള ഏററക്കുറച്ചിലിന്നനുസരിച്ച്, അവർ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി അറിയുന്ന സാധനങ്ങളുടേയും, കാൎയ്യങ്ങളുടേയും ഗുണാഗുണങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നരീതി

ന്ന വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ഒരു ചെടിയേയൊ, പുഷ്പത്തേയൊ, ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യൻ കാണുന്നതിലും, ഒരു സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ കാണുന്നതിലും ഫലത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഒരു പാട്ടു കേൾക്കുമ്പോൾ "സംഗീതത്തിനു ചെവിയില്ലാത്ത" ഒരാൾക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന അനുഭവവും, ഒരു സംഗീതജ്ഞനുണ്ടാകുന്ന അനുഭവവും, രണ്ടും, രണ്ടുവിധത്തിലായിരിക്കും. മനുഷ്യരുടെ വാക്കിൽ നിന്നും, അവരുടെ മുഖസ്വഭാവത്തിൽ നിന്നും, അവരുടെ മനോഗുണം അറിവാൻ ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ അധികം ഇടപെട്ട വൃദ്ധന്മാൎക്കു സാധിക്കുംപോലെ ചെറുപ്പക്കാൎക്കു സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണല്ലൊ "ഇളമാൻ കുടവറിയാ" എന്നു പറയുന്നതു്.

ഇങ്ങിനെതന്നെ, വല്ല സാധനങ്ങളേയും കാണുന്ന മാത്രയിൽ അവയുടെ മുഖ്യഗുണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി, അവയോടു സാമ്യമുള്ള മററു സാധനങ്ങളെ ക്ഷണനത്തിൽ ഓൎമ്മിച്ച് അന്യോന്യമുള്ള തുല്യാതുല്യതകളെ ഗണിച്ചറിവാനുള്ള, ജന്മസിദ്ധമായ വൈഭവത്തെയാണ് ഭാവനയെന്നു പറയുന്നതു്. ചിത്രമെഴുത്തുകാൎക്കും കവികൾക്കും ഭാവനാശക്തി അത്യാവശ്യമാണ്. മററുള്ളവർ നിസ്സാരങ്ങളെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഒരു ഇലയുടെ നിഴലോ, ഒരു അംഗത്തിന്റെ സ്ഥിതിയൊ, ചിത്രത്തിനു സ്വാഭാവികത നൽകുവാൻ ഏററവും ഉപയോഗമുള്ളവയായി ഒരു ചിത്രകാരൻ വിചാരിച്ചെന്നു വരാം. ഏററവും വിപരീതഗുണങ്ങളുള്ള വികാരങ്ങളെ ചിത്രത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ, മുഖത്തിന്റെ ഒരു ചുളിയൊ കണ്ണിലെ പ്രകാശദ്വാരത്തിന്റെ സ്ഥാനമൊ അല്പം ഭേദിപ്പിച്ചാൽ മതി.

ഗുണദോഷവിവേചനയിൽ അത്യന്തം പാടവമുള്ള ഒരാളെ, സമൎത്ഥനായ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ വരച്ച ഒരു ചിത്രം കാണിച്ചപ്പോൾ, ചിത്രം ശാസ്ത്രാനുസാരമായ എല്ലാ കാൎയ്യങ്ങളും അടങ്ങിയതാണെങ്കിലും ആവശ്യമായ ഒരു "അതു്" ഇല്ലാത്തതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുപോൽ. ആ "അതു്" എന്താണെന്നു ഗുണദോഷവിവേചനജ്ഞനുതന്നെ പറവാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. ഭാവനാശക്തിയുള്ള ഒരു ചിത്രകാരന്റെ തൂലികകൊണ്ടു് ഒരു ചെറിയ ചൊട്ടയൊ നേരിയ ഒരു വരയൊ, ചരിത്രത്തിനു ആ "അതു്" ഉണ്ടാക്കിയെന്നു വരാം. കവിതയുടെ കാൎയ്യവും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണ്. ചിത്രകാരന്റേയും കവിയുടേയും ഭാവനാശക്തിയുടെ ഭാവാഭാവങ്ങൾ തിരിച്ചറിവാനുള്ള വാസന ഈ ചൊട്ടയൊ വരയൊ പോലെ അത്ര സൂക്ഷ്മമായതാണുതാനും.

നമുക്ക് ഇവിടെ കവികളുടെ ഭാവനാശക്തിയെപ്പററി വിചാരിക്കേണ്ടതേ ഉള്ളൂ. അതിനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

വല്ല സാധനവും വിവരിക്കുന്നതു് അതിനു ഏററവും മുഖ്യമായി മററുള്ളവയിൽ നിന്നു ക്ഷണനം തിരിച്ചറിയത്തക്കവയായ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങിനെയുള്ള ഗുണങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കാനാണ് ഭാവനാശക്തിയുടെ സഹായം വേണ്ടതു്.

... ... ഒരു മൂത്ത
കരങ്ങിന്റെ വടിവായി ചമഞ്ഞും കൈകളുംകാലും
കഴഞ്ഞു വാലുമക്കാലം മെലിഞ്ഞ കൈകളെക്കൊണ്ടു
ചൊറിഞ്ഞു, രോമമെപ്പേരും കൊഴിഞ്ഞു മേനിയും ചുക്കി-
ച്ചുളിഞ്ഞു കണ്ണിനു കാഴ്ച കുറഞ്ഞു, പീളയും വന്നു
നിറഞ്ഞു, തൻ വഴിയിൽച്ചെന്നറച്ചു, നേത്രവും മിമ്മി-
ശ്ശുഭിച്ചു ....

ഈ മൂത്ത കരങ്ങ് മെലിഞ്ഞ കൈകളെക്കൊണ്ടു ചൊറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ചിത്രം ഒരിക്കലും പ്രശംസാർഹമാകുന്നതല്ലായിരുന്നു.

വാനീരത്തിൽ മരിച്ചു പക്ഷികളിരിക്കുമ്പോൾ കൊഴിഞ്ഞുള്ള നൽ-
സൂനംകൊണ്ടു സുഗന്ധകാന്തി തിരളുന്നുള്ള ശുദ്ധവെള്ളത്തൊടും,
താനേ കായ്കറം പഴുത്തു നീലനിറമാം ജംബൂഫലത്തേ മുട്ടി വൻ-
ധ്വാനത്തോടൊഴുകുന്ന ഗോദാലകളിതാ നാനാവഴിക്കീവനേ.

ഭവഭൂതിയുടെ ഈ വിവരണം വായിക്കുമ്പോൾ ആ ചോലകളുടെ കരയിലിരുന്നു സുഗന്ധവും തണുപ്പും ഉള്ള വെള്ളത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യസൌഖ്യം അനുഭവിക്കാൻ ആർക്കും ഔൽസുക്യം തനിയേ ജനിക്കത്തക്കവണ്ണം ആ വിവരണം അത്ര കൃത്യവും സ്വാഭാവികവുമായിരിക്കുന്നു.

ലങ്കയിലേയ്ക്കു ചാടാൻ ഭാവിക്കുന്ന ഹനുമാന്റെ ഛായാപടം എടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ താഴെ പറയുന്ന വിവരണത്തിനനുസരിച്ചിരിക്കും.

..............വാലും നിജ-
മേററമുയർത്തി പരത്തികരങ്ങളും

അതിവിപുലഗളതലവുമാർജ്ജവമാക്കിനിന്നാകുഞ്ചിതാംഘ്രിയായ്.

ഇങ്ങിനെ തന്നെയാണ്,

"സ്വച്ഛന്ദം കടിഞ്ഞാണു വിട്ടയുടനെ നീട്ടിക്കഴുത്തേററവും
പുച്ഛാഗ്രങ്ങൾ ചലിച്ചിടാതെ, ചെവികൾ കൂപ്പിച്ചനങ്ങാതെയും"

ഓടിയ ദുഷ്ഷന്തന്റെ കുതിരയും,

"കണ്ടേനാളമഴകിൽ തിരിച്ചുരഥം പിറകിൽ നോക്കിയും
കണ്ടുനായ് ശരഭയേന പൃഷ്ഠമതു പൂർവകായഗതമാക്കിയും"

കൊണ്ട് ജീവരക്ഷയ്ക്കായി ഓടിയ മാനും.

അധികം ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉപന്യാസം ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. യഥാർത്ഥ കവികളുടെ കൃതികളൊക്കെ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായിരിക്കും.

ഇങ്ങനെ സാധനങ്ങളുടെ സ്വന്തഗുണങ്ങൾ കണ്ടറികമാത്രമല്ല, തുല്യഗുണമുള്ള മററു സാധനങ്ങളെ പെട്ടെന്നു മനസ്സിൽ ഓർമ്മിക്കക്കൂടിയാകുന്നു ഭാവനാശക്തി ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഓർമ്മിക്കുന്നതു പണ്ടെങ്ങാൻ കണ്ട മന

സ്സിലാക്കിയതോ, കേൾക്കയോ, വായിച്ചറികയോ, ചെയ്തിട്ടുള്ളതോ ആയ സാധനങ്ങളായിരിക്കാം. തുല്യഗുണങ്ങൾ ആകൃതിയിലോ പ്രകൃതിയിലോ ആയിരിക്കാം. ഭാവനാശക്തിയുടെ ഈ പ്രകടനത്തിൽ നിന്നാകുന്നു ഉപമാദി അലങ്കാരങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം.

എന്നതുകേട്ടോരുകംസൻ തൻകോപവും
മന്ദമായ്‌വന്നതായ്‌മെല്ലെമെല്ലെ,
മന്ത്രംകൊണ്ടീഷൽതളർന്നിന്നീടുമ-
പ്പന്നഗവീരൻതൻകോപംപോലെ.
രോദിതയായൊരു സോദരിതന്നെയും
ആദരവോടങ്ങയച്ചുനിന്നാൻ.
വമ്പുലിവായിൽ നിന്നമ്പാതെവീണ്ടുപോ-
യ്ക്കമ്പത്തെപ്പൂണ്ടുന്നോരേണംപോലെ
മേവിനിന്നീടുന്ന ദേവകീദേവിതാൻ
കേവലംകംസനെ നോക്കിനിന്നാൾ.

ഇങ്ങനെയുള്ള അലങ്കാരങ്ങൾ അനവധി അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണഗാഥ രചിച്ച വിദ്വാന്റെ അനിതരസാധാരണമായ ഭാവനാശക്തി ഈ വിധത്തിലാണ് അധികവും പ്രകടിപ്പിച്ചുള്ളത്. കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ ഉപമാലങ്കാരം അത്ര വളരെ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നില്ല.

ഹേഹയനരവരപുരമിതുസുരവര
ഗേഹസമാനാളുവിലസതിമാൻ

ഇങ്ങിനെ ചില കവികൾ സ്വർഗ്ഗലോകത്തേയും, താമരയേയും, അരയന്നത്തേയും, ചന്ദ്രനേയും പിടിച്ചുവലിച്ചുണ്ടാക്കുന്നവയെ ഭാവനാശക്തിയുടെ ഫലമായി ഞാൻ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. ആരും വിചാരിക്കയില്ല.

യാതീഹ മുമ്പോട്ടു വപുസ്സുമാത്രം
ചേതസ്സു പശ്ചാദവശം പ്രയാതി
വാതസ്യ വേഗാ പ്രതിനീയമാനം
കേതോഃ പതാകാംശുകമെന്നവണ്ണം

സ്വന്തം ഭാവനാശക്തിയുടെ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായ ഈ വക ശ്ലോകങ്ങളുടെ ഗാംഭീര്യവും രസവും വേറെതന്നെയാണ്. രാജാക്കന്മാർ പ്രജകളെ പരിപാലിക്കേണ്ടതിനനുഭവിക്കുന്ന സങ്കടങ്ങളും രാജപദവിക്കുള്ള സൌകര്യവും അറിയാത്തവർ വെയിലിൽ കുടപിടിച്ചു നടക്കുന്നവരിൽ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. പക്ഷെ,

ക്ഷിതിക്ഷിത്തിൻകൃത്യംശ്രമഹരവുമാംശാന്തിദവുമാ-
മതിനൊപ്പംചേർക്കാൻസ്വകരധൃതദണ്ഡംകുടയതെ

എന്നു പ്രയോഗിക്കുവാൻ കാളിദാസന്റെ ഭാവനാശക്തിക്കു മാത്രമെ കഴിഞ്ഞുള്ളു.

"പാറക്കൂട്ടം പരമവിടെയുണ്ടുന്നതം ചേർന്നുക്രീഡി-
ക്കാറംഭസ്സഖവൈരഗിനാഗ് വന്നിറങ്ങുന്നവണ്ണം"

ഇതും വെറും ഭാവനാശക്തിയുടെ സൃഷ്ടിയാകുന്നു. അറിവും ഓർമ്മശക്തിയും മനസ്സിന്റെ ക്ഷോഭവും ആണ് തുല്യവസ്തുക്കളെയും സംബന്ധപ്പെട്ട സംഗതികളും മനസ്സിൽ ജനിപ്പിക്കാൻ കാരണമാകുന്നതു്.

പെരികയായൊരു രസഫലിതമായ് തെരിയുന്നങ്കകുമാരകൻ മമ
എരിയുന്നതിനിന്ധനമായാം പൊരിയാക്കാൻ മരുവുന്നാരണിപോൽ;

ഇതു് അറിയാത്തവർക്കു തോന്നുന്ന സാമ്യങ്ങളല്ല.

സുന്ദരനായൊരു നന്ദകുമാരനെ വൃന്ദാവനം തന്നിൽ നിന്നു കണ്ടോൻ
മേഘങ്ങൾ പോയാലകാശത്തിലെ മേവുന്ന തിങ്കൾ താനെന്നപോലെ;

ഇതു സാധാരണ കാണുന്ന സാധനത്തെ ഓർമ്മിച്ചതിൽ ഉണ്ടായ ഉപമയാണ്. മനസ്സിൽ ക്ഷോഭം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഒരു സാധനത്തോടു് സംബന്ധപ്പെട്ട അനേകകാര്യങ്ങൾ തോന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കും. മകൻ മരിച്ച വിവരം അറിഞ്ഞയുടനെ അമ്മയുടെ മനസ്സിൽ മകൻ ചെയ്തതും അവനെ സംബന്ധിച്ചതുമായ എന്തൊക്കെ സംഗതികൾ ഉദിച്ചുവരുന്നു.

എന്നാൽ, അനുഭവിച്ചറിവാൻ സംഗതി വന്നില്ലെങ്കിലും ഒരു സാധനം ശരിയായി ഊഹിച്ചറിഞ്ഞു ക്രമമായി വർണ്ണിക്കാൻ സാധിക്കുന്നവരുടെ ഭാവനാശക്തി ഏറ്റവും വിസ്മയജനകമായതാകുന്നു. പറക്കുന്ന കുതിരകളെ പൂട്ടിയ രഥത്തിൽ ഏറി ആകാശഗമനം ചെയ്യാൻ കാളിദാസനു സംഗതി വന്നിരുന്നുവെന്നോ, ബലൂൺ എന്ന ആകാശവിമാനം കാളിദാസന്റെ കാലത്തു നാട്ടിൽ വന്നിരുന്നതായോ വിശ്വസിക്കാത്തവരെ താഴെ എഴുതുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാവനാശക്തി നിശ്ചയമായും വളരെ രസിപ്പിച്ചിരിക്കണം.

പൊങ്ങിടുന്നോരു പർവ്വതശിഖരമതിൽനിന്നധോഗവധാത്രീ;
തിങ്ങിപ്പത്രൈകരൂപസ്ഥിതതരുനിരയാവിഷ്കരോതിപ്രകാണ്ഡം;
മങ്ങിപ്പാഥസ്സുകാണാതണുതനദികൾ വ്യക്തിയന്തി; കൽച്ചു-
ക്കിങ്ങിപ്പാരുന്നിലിപ്പിച്ചോ ഭുവനരികിലേക്കാനയിക്കുന്നു കിം മേ?

വേഗത്തിൽ താഴോട്ടിറങ്ങുന്ന രഥത്തിൽ നിന്നു കാണുന്ന ഭൂലോകത്തിന്റെ കാഴ്ച ഇങ്ങിനെ കാളിദാസൻ വിവരിച്ചതു് വായിച്ചതിനു ശേഷം അങ്ങിനെതന്നെ ആയിരിക്കുമെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നു. അതു വായിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ഈ നിരൂപണം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തോന്നിയിരുന്നില്ലല്ലൊ. ഭാവനാശക്തിയുള്ള കാളിദാസനും മറ്റുള്ള നമ്മളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണിതു്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഒരു മതത്തിലെ ചില കവികൾ ചന്ദ്രനെയും താമരയെയും വിടാത്തതു്. തൊണ്ടിപ്പഴങ്ങളെ ഇന്നും കാട്ടിൽ നിന്നു നാട്ടിലിറങ്ങാനും ശംഖുകളെ കടലിൽനിന്നു് കരയിൽ കയറാനും നമ്മുടെ ചില കവികൾ സമ്മതിക്കാത്തതും ഇതുതന്നെയാണ്.

ഭാവനാശക്തിയെ ആലോചനാശക്തികൊണ്ടു നിയന്ത്രണം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ കടിഞ്ഞാൺ പൊട്ടിയ കുതിരയെപ്പോലെ ഏതിലെ എങ്കിലും ഓടും. ഭ്രാന്തന്മാരുടെ സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെയാണ്; വല്ല സാധനവും അവർ കാണുമ്പോൾ അനേകം ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങൾ അവരുടെ ഓർമ്മയിൽ വരികയും അവയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്താൻ ആലോചനാശക്തി ഇല്ലായ്കയാൽ പല വികൃതസ്വരൂപങ്ങളും പ്രേതവും പിശാചും മനസ്സിനെ തിക്കിക്കൂടി കടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രാത്രിയിൽ പെട്ടെന്നു ഭയപ്പെട്ടുപോകുന്ന ഒരാൾ മനസ്സിന്റെ ക്ഷോഭം നിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന ഭാവനകൊണ്ടു ചെറിയൊരു ചെടിയേയൊ, ഇലയേയൊ, നിഴലിനേയൊ പിശാചായി സങ്കല്പിക്കുന്നു. ഭയം നിമിത്തം മനസ്സിൽ ആലോചനയ്ക്കു ഇടയുണ്ടാകായ്കയാൽ വന്നുകൂടുന്നതാണിത്. കാമുകന്മാരുടെ സ്ഥിതിയും ഏകദേശം ഇതുതന്നെയാകുന്നു. കാമത്തിനു കണ്ണില്ല, കാമുകനു ആലോചനയും ഇല്ല; മനസ്സിനു ക്ഷോഭം ധാരാളം ഉണ്ടുതാനും.

കാമുകയായിരുന്ന രുഗ്മിണി

"വണ്ടുകൾ പാടുന്ന പാട്ടിനെക്കേൾക്കുമ്പോൾ,
അന്തകൻ പോത്തിന്റെ വന്മണിക്കൂറിതാ
ചന്തത്തിൽ കേൾക്കായിതെന്നു ചൊല്ലും"

കാമുകനായിരുന്ന ദുഷ്ഷന്തന്റെ സ്ഥിതിയും ഇങ്ങനെതന്നെ. ചിത്രത്തിലെ വണ്ടിനെ കണ്ടിട്ട്,

സംഭോഗാവസരങ്ങളിൽ കരുണയോടത്ര മയാസ്വാദിതം
രംഭോരുപ്രിയതന്റെ ചെന്തളിർപണിഞ്ഞീടുന്ന ബിംബാധരം
രാഭോഗ്ദ്രികതമദ, മറന്നുകട, കൊടുനക്കിംപിടു, നിന്നെഞാ-
നാഭോഗത്തിനകത്തടച്ചു തടവിൽ പാർപ്പിച്ചിടും ബാലക!

എന്നു പറയുന്നു.

ഇതൊക്കെ മനസ്സിൽ ക്ഷോഭം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭാവനയെ ആലോചനാശക്തികൊണ്ട് അടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഭ്രാന്തനും കാമുകൻ പിന്നെ കവിയും മൂന്നുപേരഹോ!
ഭാവനാശക്തികൊണ്ടേക-ഭാവമാണ് നിനയ്ക്കുകിൽ.

എന്ന് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്കവി പറഞ്ഞതു ഇതുകൊണ്ടാണ്.

ഭാവനാശക്തിയുടെ ഈ വിധമുള്ള അതിർകവിഞ്ഞ ഫലം ഒഴിച്ചു പറയുന്നതായാൽ കവികൾക്ക് ഇത്ര അത്യാവശ്യമായ ശക്തി വേറെ ഇല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കാം. കാര്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ തത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ ഉപമകളെപ്പോലെ സഹായമായി മറ്റൊന്നുമില്ല. ഗോചരങ്ങളല്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ ഗോചരങ്ങളായവയോടും നേരെ മറിച്ചും ഉപമിക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ ശരിയായ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാകാൻ എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കും.

മനമേ ഭവ സാഭിലാഷമിപ്പോൾ
ഘനകേശീംപ്രതി സംശയങ്ങൾതീർന്നു

എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞുവെച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനെക്കാൾ എത്ര ദൃഢമായും വ്യക്തമായും ഉള്ള ഒരു ജ്ഞാനമാണ്,

കനലെന്നുനിനച്ചുപോയി നീതാ-
നനഘംവക്ഷസി ധാൎത്ഥമായരത്നം.

എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതു്! മനുഷ്യന്റെ ജീവൻ രാവിലെ വികസിച്ചു വൈകുന്നേരം വാടിവീഴുന്ന പുഷ്പങ്ങളോടും,

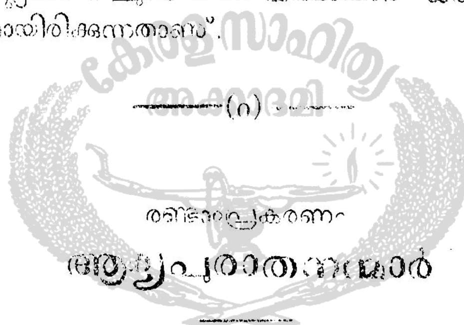
നളിനീദളഗതജലലവതരളം
തദ്വജ്ജീവിതമതിശയചപലം.

എന്നിങ്ങനെ ഉപമിച്ചു പറയുന്നതിൽ നിന്നു അതിന്റെ അസ്ഥിരതയേയും ക്ഷണഭംഗുരതയേയും നമുക്കു് എത്ര ക്ഷണത്തിൽ എത്ര വ്യക്തമായി ധരിക്കാറാവുന്നു!

ഇങ്ങനെയുള്ള അനേകം ശക്തികളുടെ സമ്മേളനംകൊണ്ടു് തനിയെ ഉണ്ടായിത്തീരുന്ന ഒരു ജീവിയാണു കവിയെന്നും ആശിച്ചാൽ ലഭിക്കാവുന്ന ഒരു സ്ഥാനമല്ലെന്നും നമ്മുടെ ചില വിദ്വാന്മാർ ധരിക്കുന്നതു മററുള്ളവൎക്കു് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുന്നതാണു്.

ഭാഷാപോഷിണി. മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ.

(൧)

രണ്ടാംപ്രകരണം

ആൎയ്യപുരാതനന്മാർ

ആൎയ്യന്മാർ എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു വായനക്കാർ മുമ്പിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതു് ഹിന്ദുക്കളിൽ ഉയൎന്ന ജാതിക്കാരെയാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ശബ്ദം ഹിന്ദുക്കളേയും, ഇൻഡ്യയേയും ഇപ്പോൾ ഭരിക്കുന്നവരും ഹിന്ദുക്കളാൽ മ്ലേച്ഛന്മാർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരും ആയ ഇംഗ്ലീഷുകാരേയും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തും എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വളരെ ആളുകളുടെ ചെവിക്കു പുത്തരിയായി തോന്നുകയില്ലയോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ മാത്രമല്ല, ഏഷ്യയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള പേൎഷ്യൻ ജാതിക്കാർ, യൂറോപ്പിൽ ഇപ്പോഴുള്ള ജൎമ്മൻജാതിക്കാർ, ഗ്രീക്കു് എന്നു പറയുന്ന യവനജാതിക്കാർ, ലാററിൻ ജാതിക്കാർ, ചില്ലറയായി വേറെയും ചില ജാതിക്കാർ ഇവർ എല്ലാവരും ആൎയ്യപുരാതനവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഓരോ ശാഖകളാകുന്നു എന്നും ഇവരും ഹിന്ദുക്കളും എല്ലാം പുരാതനമായ ഒരു കാലത്തു ഒരു ദിക്കിൽ ഒരു യോഗമായി താമസിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നും ഒരേ പ്രകാരമുള്ള സാമുദായികാചാരങ്ങളോടും മതവിശ്വാസങ്ങളോടും അനുഷ്ഠാനങ്ങളോടുംകൂടി കാലം കഴിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നും ഇപ്പോൾ നിസ്സംശയമായി തീൎച്ച വന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഇവർ ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലത്തെ വല്ല ശിലാരേഖകളൊ വല്ല ഗ്രന്ഥാവരികളൊ മററു വല്ല റിക്കാർട്ടുകളൊ വല്ലവരുടെയും കൈവശം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമോ? അങ്ങിനെയൊന്നുമല്ല. ആ കാലം മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായം എഴുത്തുമൂലം അറിയിപ്പാനുള്ള ലിപികൾതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാലമായിട്ടാണ് വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുള്ളത്. എന്നാൽ, പിന്നീട് ഈ വൎഗ്ഗക്കാർ ഓരോ ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ലിപികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു എഴുതിവച്ചിട്ടുള്ള അവരുടെ പുരാതനഗ്രന്ഥപരമ്പരകളിൽ നിന്നും ഏതൽക്കാലങ്ങളിൽ അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷകളിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന പല അഭിപ്രായങ്ങളും വാക്കുകളും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഊഹമാണ് ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നത്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ വടക്കെ അതൃത്തിക്ക് ഒരു മാനദണ്ഡമായി ഉടനീളം കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി കിടക്കുന്ന ഹിമവാൻ പൎവ്വതത്തിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു മദ്ധ്യ ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിൽ ഒരു ഉയൎന്ന പ്രദേശമുള്ളതാണ് ആൎയ്യപുരാതനന്മാരുടെ മൂലസങ്കേതസ്ഥാനം എന്ന ഇപ്പോൾ ഊഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അവിടെ ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചപ്പോൾ ആ വൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഓരോരോ ശാഖകൾ പല വഴിക്കും പിരിഞ്ഞുപോയിത്തുടങ്ങി. തെക്കുപടിഞ്ഞാട്ടു പോയ ഒരു ശാഖ പേൎഷ്യാരാജ്യത്തു കുടിയേറി പാൎത്ത് ആ രാജ്യത്തിന്നു അധികൃതന്മാരായിത്തീൎന്നു. അവിടെ വെച്ചു അവർ എഴുതിവച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷയ്ക്കു സെൽഡ് എന്നാണു പേർ. ഈ സെൽഡ് ഭാഷയിൽനിന്നു പരിണമിച്ചുണ്ടായതാകുന്നു ഇപ്പോഴുള്ള പേർഷ്യൻ ജാതിക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന പെർഷ്യൻ ഭാഷ. ആൎയ്യമൂലവൎഗ്ഗത്തിൽ നിന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ പെർഷ്യയ്ക്കു പോയ ശാഖയിൽ നിന്നോ ഓരോ കാലങ്ങളിൽ പിരിഞ്ഞുപോയ മൂന്നു ശാഖകളിൽ ഓരോന്നായി വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതാകുന്നു. (i) ഗ്രീക്കുരാജ്യത്തേ കുടിയേറിപ്പാൎത്ത് അവിടെ അധികൃതന്മാരായി ഗ്രീക്കു ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതും, (ii) ഇററലിരാജ്യത്തു ചെന്നു റോമാസാമ്രാജ്യത്തെ സ്ഥാപിച്ചു ലാററിൻ ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതും, (iii) ജൎമ്മനിരാജ്യത്തു ചെന്നു ഗാത്തിക്ക്ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതും ആയ ജാതിക്കാർ. മദ്ധ്യഏഷ്യയിൽനിന്നു തെക്കുകിഴക്കായി പിരിഞ്ഞുപോന്ന ഒരു ശാഖയാകുന്നു ഹിമവാന്റെ പശ്ചിമോത്തരഭാഗത്തിലുള്ള ഇടവഴികളിൽക്കൂടി കടന്ന് 'ബ്രഹ്മവൎത്ത'മെന്ന് അവർ പേർ വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന സിന്ധുനദീതീരപ്രദേശങ്ങളിൽ കുറേക്കാലം താമസിച്ചു ജനങ്ങൾ അവിടെയും വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ഹിമവാന്റെ താഴ്വര പിടിച്ചു കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങി ഭാരതവൎഷം എന്നു പറയുന്നതും ഹിമവാന്റെയും വിന്ധ്യന്റെയും മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്നതും ആയ ഗംഗാതീരപ്രദേശങ്ങളിലും മററും പാൎത്ത് പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാൎക്കുകൂടി അത്യാശ്ചൎയ്യ ബഹുമാനാദികളെ ജനിപ്പിക്കുന്ന അനേക ഗ്രന്ഥപരമ്പരകളെ സൎവ്വപ്രകാരേണയും സംസ്കൃതം എന്ന പേരിന്നു യോഗ്യമായ ഒരു ഭാഷയിൽ നിൎമ്മിച്ച് ഐഹികപാരത്രിക വ്യവഹാരങ്ങളെപ്പററി

യുള്ള അനേക സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങളേയും കണ്ടുപിടിച്ചു് ചാതുർവർണ്ണ്യങ്ങളായ ജാതിവ്യവസ്ഥകളോടുകൂടി സർവ്വഥാ ആര്യന്മാർ എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു അർഹത സമ്പാദിച്ചവരായ ഹിന്ദുക്കൾ.

ആര്യപുരാതനവർഗ്ഗത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരമുള്ള ശാഖകൾ എല്ലാം പിരിഞ്ഞുപോയതു് ഹിന്ദുക്കൾ അനാദി എന്നു പറയുന്ന അവരുടെ വേദങ്ങൾ തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതിനു എത്രയോ മുമ്പായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരുടെ വേദങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പുരാതനമായ 'ഋഗ്വേദം' തന്നെ അവർ ബ്രഹ്മവർത്തത്തിൽ പാർത്തിരുന്ന കാലത്തു ഉണ്ടായതായി വിചാരിപ്പാൻ ആ വേദത്തിൽ തന്നെ തെളിവുകൾ ഉള്ളതാകുന്നു. 'ഋഗ്വേദം' ഉണ്ടാക്കിയതു് കലിവർഷാരംഭത്തിന്നും മുമ്പായി (൫൦൦൦-ത്തോളം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു്) ഒരു കാലത്തായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞാൽ അധികം തെറ്റിപ്പോകുവാനെളുപ്പമുള്ളതല്ല.

വളരെക്കാലം മുമ്പു മുതൽക്കു തന്നെ, ഈ അഞ്ചു ശാഖകളും ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന 'സെൽറ്റ്', ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ, ഗാത്തിക്ക്, സംസ്കൃതം എന്ന ഭാഷകൾ മൃതഭാഷകളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതായതു് യാതൊരു ജനസമൂഹവും വളരെക്കാലം മുമ്പുമുതല്ക്കു് ഈ ഭാഷകളെ നിത്യസംസാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. എന്നാൽ മേല്പടി ഭാഷകൾ ഇപ്പോൾ മൃതഭാഷകളാണെങ്കിലും, സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ചിട്ടുള്ള 'ഗുജറാട്ടി' 'മറാത്തി' 'പാലി' മുതലായ ചില താണതരം ഭാഷകൾ ഇന്ത്യയിൽ ഓരോ ജനസമൂഹങ്ങൾ അവിടവിടെ സംസാരഭാഷയായി ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതുപോലെ തന്നെ യൂറോപ്പിലും മറ്റു ഭാഷകളിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച അവാന്തരഭാഷകൾ ഉപയോഗിച്ചുവരാറുണ്ടു്.

മുൻപറഞ്ഞ ആര്യശാഖകളിൽ ഒന്നായി പറയപ്പെടുന്ന ജർമ്മൻ അല്ലെങ്കിൽ 'ട്യൂട്ടൻ' എന്ന ജാതിക്കാരാകുന്നു പിന്നീടു വളരെ ബലവീര്യപരാക്രമികളായിത്തീർന്നു ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിന്റെ ആദികാലമായ ഏകദേശം ൨൦൦൦-കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് റോമാസാമ്രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു് അതിന്റെ യൂറോപ്പിലുള്ള സാമാന്യം ഭാഗങ്ങൾക്കും അധികൃതന്മാരായിത്തീർന്നു എന്നും, ഈ ജർമ്മൻ ശാഖയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോയി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചെന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തവരുടെ സന്തതികളാകുന്നു ഇപ്പോൾ നമ്മെ ഭരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ എന്നുമുള്ള സംഗതികൾ ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ.

മേൽവിവരിച്ചതിൽ സാരമായി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മേല്പറഞ്ഞ പല വർഗ്ഗക്കാരും പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതും ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതും ആയ ഭാഷകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കി ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഊഹമാണെന്നു ആദ്യംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ അതു കേവലം ഊഹമാണെന്നു മാത്രം വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാതെയും, ആ ഭാഷകളിലെ അനേകവാക്കുകൾക്കുള്ള ശബ്ദാർത്ഥസാമ്യങ്ങൾ കേവലം ആകസ്മികമായി സംഭവിച്ചതാണെന്നു വിചാ-

രിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതായും കാണുന്നതിനാൽ ആവക ജാതിക്കാരെല്ലാം മദ്ധ്യഏഷ്യയിൽ ആകട്ടെ അല്ലെങ്കിൽ വേറൊരു ദിക്കിലാകട്ടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലത്തു് ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചു ഒരേ ഭാഷ സംസാരിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയമായും പറയാവുന്നതാകുന്നു. ഇവർ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഭാഷകൾ റിക്കാട്ടിലായിത്തുടങ്ങിയതിനു മുമ്പുമുതൽതന്നെ ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചുവന്ന കാലങ്ങളിൽ ഓരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണിപ്പാൻ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന വളരെ വാക്കുകളും കാലക്രമംകൊണ്ടു് അല്പമല്പമായി ഭേദപ്പെട്ടു പരസ്പരം സംബന്ധം അറിവാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആവുകയും, ആ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണിപ്പാനായിത്തന്നെ മററു വാക്കുകൾ ഉണ്ടാകുകയും ഇതരഭാഷകൾ സംസാരിച്ചുവന്നിരുന്ന ജാതിക്കാരോടുകൂടി യോഗം ഉണ്ടായതുമൂലം ആ ഭാഷകളിലുള്ള വാക്കുകൾകൂടി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുകയും കാലക്രമേണ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ സാധാരണമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നു് ആദികാലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന വാക്കുകൾ ചിലപ്പോൾ വെറും പഴയ ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമായി കലാശിക്കുകയും, അവയിൽതന്നെ ചിലതു് ഉപയോഗിക്കാതെ നശിച്ചുപോകയും, എല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നതു നിശ്ചയം തന്നെ. എന്നാൽ ഈ വകയിൽ നിവൃത്ത അധികം സാധാരണമായി ഉപയോഗിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വളരെ വാക്കുകൾ അല്പമാത്രമായ ശബ്ദവ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടിയെങ്കിലും ഈ വൎഗ്ഗക്കാരുടെ ഭാഷകളിൽ ഇന്നും കാണേണ്ടതാണെന്നുള്ളതും നിശ്ചയംതന്നെ. ആൎയ്യമൂലഭാഷയിൽ നിന്നു ജനിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്ന എല്ലാ ഭാഷകളിലും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി സംബന്ധപ്പെട്ട വാക്കുകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയൊ ഉള്ള വാക്കുകളെ മുഴുവൻ എടുത്തു കാണിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതു് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രയാസമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സമഷ്ടിയായ ഒരു ബോധം അറിവില്ലാത്ത വായനക്കാൎക്കു് ഉണ്ടാകുവാൻവേണ്ടി മാത്രം ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഒരു പട്ടികയായി കാണിക്കാം.

	ഇംഗ്ലീഷ്	ലാററിൻ	ഗ്രീക്ക്	ഗാത്തിക്ക് (ജമ്മൻ)	സെൽഡ് (പെഷ്യൻ)	സംസ്കൃതം
അച്ഛൻ	ഫാദർ	പേററർ	പേററർ	ഫാഡർ	പിദർ	പിതൃ
അമ്മ	മദർ	മേററർ	മേററർ	മടർ	മിദർ	മാതൃ
സഹോദരൻ	ബ്രദർ	ഫ്രേററർ	ഫ്രേററർ	്രൂ വൊദർ	ബ്രാതർ	ഭ്രാതൃ
സഹോദരി	സിസ്റ്റർ	സോസർ(സോററർ)...		സ്വിസ്റ്റർ	...	സ്വസൃ
മകൻ	സൺ	...	...	സൂനസ്സ്	...	സൂനു
മകൾ	ഡാട്ടർ	...	തുഗതർ	ഡൌഹതർ	താക്തർ	ദുഹിതൃ
മൂക്ക്	നോസ്	നോസസ്	...	നാസി	...	നാസ
കണ്ണ്	ഐ	ആക്കസ്	...	ആക്കാസ്	...	അക്ഷ
പുരികം	ബ്രൌ	...	...	...	അബ്രൂ	ഭ്രൂ
പല്ല്	ടൂത്ത്	ഡെൻഡ്	...	...	ദന്ദൻ	ദന്ത
കയ്യ്	ഹാൻഡ്	...	...	ഹിന്തൻ	(ബാസ്സു) (ഹസ്ത)	ബാഹു
കാല്	ഫൂട്ട്	പെഡിസ്	പൊസ്	ഫ്സ്	...	പാദ്
ഭൂമി	ടെറാ	ടെററി	...	...	(ബൂമി)	ധരാ (ഭൂമി)
ചൂട്	...	...	താർമാസ്	...	ഗരമാ	ഘർമ്മാ
ഒന്ന	ഒൺ (ഏക)	...	...	...	...	ഏക
രണ്ട	(ടെയിൻ)	ഡോ	ഡൊ	സൈയി	...	ദ്വ
മൂന്ന	ത്രീ	ട്രെസ്	ട്രെയ്സ്	...	...	ത്രി
നാല	(ഫോർ) കിട്ടർ	ക്വാടർ	ടെസ്സറിസ്	...	...	ചതാര
അഞ്ച	(ഫൈവ്)പെൻറ്...		പെൻററി	...	...	പഞ്ച
ആറ	സിക്സ്	സെക്സ്	ഹെക്സ്	സെമ്സ	ഷഷ്	ഷഷ്ഠ
ഏഴ	സെവൻ	സെപ്ടം	ഹെപ്ത	സിബൺ	...	സപ്തം

	ഇംഗ്ലീഷ്	ലാററിൻ	ഗ്രീക്ക്	ഗാത്തിക്ക് (ജമ്മൻ)	സെൽഡ് പെഷ്യൻ	സംസ്കൃതം
എട്ടു	എയിട്ട്	ആക്ലൊ	ആക്ലൊ	അക്ക്	...	അഷ്ട
ഒമ്പതു	നൈൻ	നവെം	എനിയ	...	...	നവ
പത്തു	ടെൻ	ഡെശം	ഡെകാ	ടെഹൈൻ	...	ദശ
പശു	കൌ	...	...	കഃ	...	ഗോ
അകിട	അഡ്ഡർ	യൂബർ	ഔടർ	ഇയ്യൂടർ	...	ഊധ
കരി	പ്ലൌ	...	...	പ്ലഗ്ഗ്	...	ഫാല
നുകം	യോക്ക്	ഇയ്യൂഗം	യൂഗാൺ	ജൂക്ക്	...	യുഗം
ആട്ട	യു	ഔയിസ്സ	ഓയിസ്	ഔവി	...	ആവി
കാള	ആക്സ്	...	...	...	...	ഉക്ഷ
കതിര	ഫാഷ്സ്	...	ഇക്കാസ്സ് (ഹ്രാസ്സ)	...	...	അശ്ച (ഫൈ
തീ	...	ഇഗ്നിയസ്സ്	...	...	...	അഗ്നി (ഷിൻ
വെള്ളം	വാട്ടർ	ഉദ	...	...	...	ഉദകം
പകൽ	ഡെ	...	...	...	...	ദിവ
രാത്രി	നൈററ്	നക്സ്	...	നക്ത	...	നക്ത
കിഴക്ക്	ഈസ്റ്റ്	...	ഔസ്സ്	ന്യൂസ്റ്റ്	...	ഉഷ
വലത്ത്	...	ഡെക്സ്റ്റർ	ഡെക്സിആസ്സ	...	...	ദക്ഷിണാ
അച്ചുതണ്ട്	ആക്സിസ്സ്	ആക്സീസ്സ്	ആക്സാസ്സ	ആച്സ്	...	അക്ഷ
ഇരുമ്പു	അയറൺ	...	...	എയിസൻ	...	അയസ്സ്
പൊന്നു	...	...	...	...	സരണ	സ്വർണ്ണ
വീട്ട	ഹൌസ്സ്	...	...	ഹാസ്സ	...	കോശ
വാതൽ	ഡോർ	ഫോർ	ത്തുര	താർ	...	ദ്വാര

	ഇംഗ്ലീഷ്	ലാററിൻ	ഗ്രീക്ക്	ഗാത്തിക്ക് (ജർമ്മൻ)	ഷെൽഡ് പെഷ്യൻ	സംസ്കൃതം
വണ്ടി	വാഗൺ	...	വാജൻ	...	...	വാഹന
ചുവന്ന	റെഡ്	...	...	റാത്ത്	...	രക്ത
കുറുക്കൻ	ജാക്കാറം	...	...	...	ഷാഗോറം	സൃഗാല
എലി	മൌസ്സ്	മസ്സ്	മൂസ്സ	മാവുസ്സ	മൂഷ്	മൂഷ
ഒട്ടകം	കാമെൽ	കമലാസ്സ്	കാമിലാസ്സ്	...	...	ക്രമേള
കൊതു	മസ്കിറെറാ	മസ്കാ	...	...	...	മശക
ചക്കര	ഷുഗർ	ശക്കരൊൺ	ശക്കരൊൺ	...	ശക്കർ	ശർക്കര
മധുരം	സ്വീററ്	...	...	...	...	സ്വാദു
പുതിയ	ന്യൂ	നൊവസ്സ്	...	ന്യൂ	...	നവ
എടുക്കുക	ബയർ	ഫെറി	ബെറെയിൻ	ബെറെയിൻ	...	ഭൃ
തിന്നുക	ഈററ്	എദറി	എദെയിൻ	ഇടാൻ	...	അദ്
ഞാൻ	ഐ	ഈഗൊ	ഇഗൊ	ഇച്ച	...	അഹം
എന്നെ	മി	മി	ഇമി	മിച്ച	...	മെ
നീ	ദൌ (യൂ)	തു	തു (യൂമെയി)	ദു (ജൂസ്സ)	...	ത്വം (യൂയം)
ഇല്ല	നൊ	നീ	...	നി	...	ന
ആകുന്നു — ഉത്തമപുരുഷൻ	ആം	...	എയ്മി	ഇം	...	അസ്മി
ആകുന്നു — പ്രഥമപുരുഷൻ	ഇസ്സ്	എസ്റ്റ	എസ്റ്റി	ജസ്റ്റ	...	അസ്തി

ഈ പട്ടികയിൽ ഓരോ വാക്കുകൾക്ക് ഓരോ ഭാഷകളിൽ സാമ്യമുള്ള വാക്കുകൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് എൻെറ അറിവിൽ വന്നേടത്തോളം മാത്രമുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചില ദിക്കുകളിൽ സമാനശബ്ദങ്ങൾ കൊടുക്കാത്തതിനാൽ ആ ശബ്ദങ്ങൾ ആ ഭാഷയിൽ ഇല്ലെന്ന് എൻെറ വായനക്കാർ തീർച്ചയായി വിശ്വസിച്ചു പോകയും അരുതു്. വേറെയും വാക്കുകളെടുത്തു പട്ടിക ഇനിയും ദീർഘിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. അതു് എങ്ങിനെ എങ്കിലുമാവട്ടെ. മേൽ കാണിച്ച പട്ടിക നോക്കുന്നവൎക്ക് അതിൽ പറയുന്ന ഭാഷകൾ എല്ലാററിന്നും പൊതുവായ ഒരു മാതൃഭാഷ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന ബലമായ ഒരു അഭിപ്രായം എങ്ങിനെ ജനിക്കാതിരിക്കും? അപ്പോൾ ആ മാതൃഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നവർ മററു ഭാഷക്കാരുടെ പൂർവികന്മാരായിരിക്കണമെന്നും അവർ എല്ലാപേരും ഒരു കാലത്തു് ഒരു ദിക്കിൽ ഒരുമിച്ചു വസിച്ചിരിക്കണമെന്നും എല്ലാം സാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവരെയാകുന്നു ഈ ലേഖനത്തിൻെറ തലവാചകത്തിൽ ആൎയ്യപുരാതനന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ അന്നത്തെ സാമുഹ്യാചാരങ്ങളേയും മതവിശ്വാസങ്ങളേയും മററും കുറിച്ചു് ഇനി ഒരു ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു.

രസികരഞ്ജിനി. സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. ഏ.

———(o)———

ആൻഡ്റു കർണീജി

"ആരിന്നുതുല്യമിവിടെജ്ജനകാൎയ്യമിന്നെ-
ല്ലാററിന്നുമേററവുമിറക്കവുമുണ്ടൊരെണ്ണം
ഊററപ്പെടുന്നപലനന്മകൾനമ്മിലാളു-
മേററത്തിലിദ്ധരയിലിങ്ങനെദൈവയോഗം."

ഇങ്ങനെയുള്ള ആ ഏററത്തിൻെറ സകല ഗുണങ്ങളേയും അനുഭവിച്ചതു് ആൻഡ്റു കർണീജി എന്ന മഹാൻ മാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തനിക്കു കഴിയുന്നിടത്തോളം ഗുണകരമാക്കിത്തീൎക്കാത്ത യാതൊരുദ്യോഗത്തേയും ഭരിച്ചില്ല; അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച സകല പദവികളും അദ്ദേഹത്തെ അവയിലുപരിയായ ഒരു പദത്തിലേക്കു കൈകൊടുത്തു കയററുന്നവ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം കമ്പിയാപ്പീസ്സിൽ ഒരു പണിക്കാരനായിരുന്ന സമയം യന്ത്രങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന സ്വരവികാരംകൊണ്ടു സന്ദേശവാക്കുകൾ എളുപ്പത്തിൽ പകൎത്തിയെടുക്കാമെന്നു മനസ്സിലാക്കി. സ്വല്പകാലം കഴിഞ്ഞു പെൻസൽവാനിയായിലെ ആവിവണ്ടിപ്പാതയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ വണ്ടിയോട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹം നൂതനമായ ഒരു സമ്പ്രദായം കണ്ടുപിടിച്ചു. അതു് അതിപ്പിന്നെ അവിടെ മാത്രമല്ല എവിടേയും നടപ്പിൽ വ

ന്നിട്ടുണ്ട്. മി. വൂഡ്റഫ് എന്ന ആളാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട 'ലംഭമാനരഥം' എന്ന യന്ത്രത്തിന്റെ (Mr. Woodruff's Sleeping car invention) പ്രചാരത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം, ഒരു സംഘം ഏർപ്പെടുത്തുകയും അതിൽനിന്ന് ആദായമുണ്ടാകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം, വളരെ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്ക്, എണ്ണ എടുക്കുന്ന ഒരളം (Oil farm) വാങ്ങി; അതു അദ്ദേഹത്തിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകച്ചവടക്കാൎക്കും വളരെ വിസ്മയകരമായ ലാഭം വരുത്തിക്കൊടുത്തു. ഇരുമ്പിനെ ഉരുക്കുന്നതിനായി സർ ഹെൻറിബെസ്സിമെർ എന്നയാൾ (Sir Henry Bessimer) കണ്ടുപിടിച്ച സമ്പ്രദായം ലോകത്തിലെ വലിയ ചന്തകളിലും റയിൽവെകളിലും എത്രമാത്രം മഹത്തായ വാണിജ്യരീതിഭേദം വരുത്തിവയ്ക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരവസരത്തിൽ ബ്രിട്ടനിൽ പോയിരുന്നപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹം മടങ്ങി അമേരിക്കയിൽ എത്തിയപ്പോൾ പിററ്സ്ബർഗ്ഗിൽ ബസ്സിമറിന്റെ സമ്പ്രദായം നടപ്പാക്കി. ലോകം ചുററി സഞ്ചരിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിച്ച് അദ്ദേഹം ൧൮൭൮-അക്ടോബർ മാസത്തിൽ തന്റെ വാണിജ്യ യത്നം തൽക്കാലത്തേയ്ക്ക് ഒന്നു നിറുത്തിവെച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അശ്രാന്ത പരിശ്രമത്താലും കാൎയ്യനിർവ്വഹണശക്തിയാലും അഭിവൃദ്ധമായിത്തീൎന്നിരുന്ന ഓരോ യന്ത്രശാലയിലേയും താവളപ്പെട്ടുള്ള പ്രവൃത്തിയുടേയും തൽഫലത്തിന്റേയും ഓരോ നീണ്ട പട്ടികയോടുകൂടി അനവധി വിചാരിപ്പുകാരന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുററിലും നില്ക്കുന്നവരായിരുന്നു. ജീവസന്ധാരണത്തിനുള്ള ഇദാനീന്തനഘോരരണത്തിനിടയിൽ സർവ്വദാ സജീവികളായി നിലനില്ക്കുവാൻ അർഹതയുള്ള പല യന്ത്രശാലകളും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതാകുന്നു കീസ്റ്റോൺ ബ്രിഡ്ജ് വർക്ക്സ് (Keystone Bridge Works) യൂണിയൻ ഫോർജ്ജ് (Union Forge) എഡ്ഗർ താമ്സൺ സ്റ്റീൽ റയിൽ വർക്ക്സ് (Edgar Thomson Steel Rail Works) മുതലായവ.

വേറെയും അനേകം ആളുകൾ കർണ്ണീജിയെപ്പോലെ തന്നെ വലിയ സമ്പന്നരായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ സമ്പന്നരായിത്തീൎന്ന ജനങ്ങളുടെ വാസ്തവമായ സ്വഭാവത്തിന്റെ മാററു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് അവരുടെ പരോപകാരബുദ്ധിയാകുന്ന ഉരകല്ലാണ്. ആൻഡ്രു കർണ്ണീജി ഇതിനെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ധനാധിനാഥത്വത്തിന്റെ ചുമതലയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹത്തിനു പൂൎണ്ണമായ ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. ധനവാൻ എന്നുള്ള ഒരു ഗുണത്തോടുമാത്രം ഒരാൾ മരിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അയാൾ ദുസ്സഹശ്രേയസ്സോടുകൂടിയാണു മരിക്കുന്നതു് എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ഒരാളിന്റെ കെട്ടിയിരിപ്പു മുതൽ മുഴുവൻ അയാളുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ തന്നെ തന്റെ സമസൃഷ്ടികൾക്കു ഏററവും ഉപകാരപ്രദങ്ങളായ മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ ചിലവു ചെയ്തിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമെന്നതിനു വാദമില്ല. ഒരുപോലെ എല്ലാവൎക്കും പണം കൊടുക്കാതെ ചെന്നിരുന്നു വായിക്കാമെന്നുള്ള ഗ്രന്ഥപ്പുരകളെക്കുറിച്ചു (Free Libraries) അദ്ദേഹത്തിനു മഹത്തായ ആദരമുണ്ടായിരുന്നു. താദൃശങ്ങളായ ശ്രേഷ്ഠസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നു സർവ്വദാ ഉൽകൃ

തങ്ങളായിത്തീരുന്ന സീമാവിഹീനങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഡൺഫെർമ്ലയിൻ (Dunfermline) എഡിൻബറോ (Edinburgh) പിററ്സ്ബക്ക് (Pitsburgh) ബ്രാഡക് (Braddock) ജാൺസ് ടൌൺ (Johns-town) ആലിഗിനി (Allegheny) മുതലായ ദിക്കുകൾക്കു നൽകീട്ടുണ്ടു്. ന്യൂയാക്കിലെ ബെൽവ്യൂ ആതുരശാലയോടു ചേൎന്ന പ്രയോഗശാലയും (Laboratory) അദ്ദേഹത്താൽ ദത്തമായതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ലോകത്തിനു അനല്പമായ ഉപകൃതിയും അനുകരണാർഹമായ ഒരു മാതൃകയും എന്നുവേണ്ട അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്സീമമായ കരുണയെ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഭാഗ്യവും ലബ്ധമായിട്ടുണ്ടു്.

ഷീഫിലെ പശ്ചിമദേശങ്ങളുടെ പ്രധാനനഗരമായ ഡൺഫെർമ്ലയിൻ എഡിൻബറോവിനു പതിനാറുമൈൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടു നഗരങ്ങളേയും ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഫോൎത്ത് ബ്രിഡ്ജ് ആവിവണ്ടിപ്പാത യോജിപ്പിക്കുന്നു. പത്തു മുതൽ പതിനാറാം ശതവർഷംവരെ ഈ നഗരത്തിൽ സ്കാട്ട്ലണ്ടിലെ മഹാരാജാക്കന്മാർ കൂടക്കൂടെ എഴുന്നള്ളി പാൎത്തുവന്നിരുന്നു. അവിടത്തെ ആബിച്ചർച്ച് എന്ന പള്ളി, റോബർട്ട് ബ്രൂസ്, മാൽക്കോം കാമ്പറിന്റെ പട്ടമഹിഷിയായിരുന്ന മാർഗററ്റ് മുതലായ രാജവംശ്യരുടേയും മററു പല മാന്യജനങ്ങളുടേയും ശവകുടീരങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഏററവും വിളങ്ങുന്നു. ൧൮൩൨-ൽ വില്യം കോബെററ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്കാട്ട്ലണ്ടു ദേശസഞ്ചാരത്തിനു ഇടയിൽ ഈ നഗരത്തെ സന്ദൎശിച്ച സമയം, അവിടേ കൂടിയിരുന്ന ആളുകളോടു അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ പന്തലിൽ വച്ചു് അവരുടെ രാജ്യകാൎയ്യസംബന്ധങ്ങളായ കൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കയും അവരുടെ രാജ്യകാൎയ്യവിചാരസമാജത്തിലേയ്ക്കു കുറെ പുസ്തകങ്ങൾ പാരിതോഷികമായി അയച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ആൻഡ്രൂകർണീജിയുടെ മൂത്തപ്പനായ തോമസ് മോറിസൺ, കോബെററിന്റെ ശ്രോതാക്കളിൽ ഒരാളായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനു ന്യായമുണ്ടു്. കോബെററിന്റെ പഞ്ചികയ്ക്കായി (Register) ൧൮൩൨-ൽ ഈ മോറിസൺ ഒരു ലേഖനമയച്ചിരുന്നു; അതിന്റെ പ്രസാധകനായ കോബെററ് അതിനെക്കുറിച്ചു് ഒരു പത്രാധിപലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു:—'ഡൺഫെർമ്ലയിനിലെ തോമസ് മോറിസൺ അയച്ചുതന്നു് ഇവിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ലേഖനമാണു് ഞാൻ എന്റെ പഞ്ചികയിൽ ഇന്നുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സകല ലേഖനങ്ങളിലും വച്ചു മെച്ചമായിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ ധൈൎയ്യസമേതം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. 'ഹസ്തകൃത്യം പ്രതിശിരഃകൃത്യം' (Headiccation Versus Handication) എന്നായിരുന്നുവത്രേ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ തലക്കെട്ട്. പിതാവിന്റെ പ്രബലമായ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചു ശിരോഹസ്തങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു പ്രവൎത്തിപ്പിക്കുവാനുള്ള ആ സാമൎത്ഥ്യം പൌത്രനിൽ സ്പഷ്ടമായി പ്രശോഭിച്ചുകണ്ടു.

'ജനറൽ വാഷിങ്ടൺ ഒരു സ്ഥലപരിശോധകനും ആൻഡ്രൂജാൺസ്റ്റൺ ഒരു തുന്നൽക്കാരനും ആയിരുന്നു. ജനറൽ ഗാർഫീൽഡ് താൻ പഠിച്ചിരുന്ന കോളജിലെ പല വിടുവേലകളും ചെയ്തായിരുന്നു വിദ്യാഭ്യാസം സാധിച്ചതു്. 'ഐക്യദേശങ്ങളുടെ നായകത്വത്തിനായി ഞാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ എനിക്കതു നിശ്ചയമായും ലഭിക്കുമായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ പഞ്ഞിപ്പണ്ടകശാലയിൽനിന്നു് ഒരു ഡോളർ ഇരുപതുസെൻറും ആവിയന്ത്രം ഓടിച്ചതിൽ നിന്നു ഒന്നരഡോളറും ഞാൻ വാരമൊന്നിനു സമ്പാദിച്ചിരുന്നുവെന്നു ജനസാമാന്യത്തിനു ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു.' ഈ വിധത്തിലായിരുന്നു നമ്മുടെ നായകൻ കുറെ കൂലിവേലക്കാരോടു ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്.

സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ ഡൺഫെർമ്ളയിൻ എന്ന നഗരത്തിലുള്ള ഏററവും പഴയതെരുവുകളിൽ ഒന്നായ മൂഡൈ എന്ന തെരുവിൽ വച്ചു് ഹവ്വന-ഉ-ൽ ആൻഡ്രൂകർണീജി ഭൂലോകജാതനായി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാവു് വില്യം കർണീജി എന്ന ഒരു നെയ്ത്തുകാരനായിരുന്നു. ഒരു മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻെറ പള്ളിക്കൂടത്തിലേയ്ക്കായി അദ്ദേഹം അയയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഈ മാർട്ടിൻ വളരെ ശ്രുതിപ്പെട്ട ഒരദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു പതിനൊന്നുവയസ്സ് പ്രായമാകുന്നതിനു മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ തെററുകൂടാതെ എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും വശമാക്കി.

ഭാവികാലത്തിലെ കോടീശ്വരൻെറ അച്ഛനും അമ്മയും തങ്ങളുടെ സ്വന്ത നാട്ടിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഹവ്വ-ഉ-ൽ ഐക്യദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു കപ്പൽ കയറി, പെൻസൽവാനിയായിലെ ആലിഗിനി നഗരത്തിൽ സ്ഥിരതാമസം തുടങ്ങി. അപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുണ്ടായിരുന്ന ആൻഡ്രൂവിനേയും നാലുവയസ്സുണ്ടായിരുന്ന തോമസ്സിനേയും അവർ അവരുടെകൂടെ കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. കർണീജിമാർ കയറിയ കപ്പൽ ഗ്ളാസ്കോവിൽനിന്നു തിരിച്ചു നാല്പത്തിരണ്ടാം ദിവസം ന്യൂയാർക്കിൽ എത്തി. അതിൽപിന്നെ നമ്മുടെ നായകൻ പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി നാല്പതു തവണയിൽ കൂടുതൽ അററ്ലാൻറിക് സമുദ്രത്തെ തരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ കപ്പൽയാത്രയ്ക്കു് എത്ര ആഴ്ചവട്ടങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നുവോ അത്രയും ദിവസങ്ങൾ മാത്രമെ അദ്ദേഹത്തിനു അതിനുശേഷം ഉണ്ടായ ഓരോ യാത്രയ്ക്കും ആവശ്യപ്പെട്ടുള്ളു. കർണീജിമാർ അധികകാലം ആലിഗിനി നഗരത്തിൽ പാർത്തില്ല. അവർ വേഗേന പീററ്സ്ബർഗ്ഗിലേക്കു മാറി താമസിച്ചു. അവിടെവെച്ചു നമ്മുടെ കുട്ടിയായ ആൻഡ്രൂവിനു ഒരു നിലവറയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഒരു നിശ്ചലയന്ത്രത്തിൻെറ (Stationary Engine) കാര്യദർശിസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ഈ ഉദ്യോഗം കുട്ടിയുടെ വാസനയ്ക്കനുരൂപമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഒഹിയോ ടെലിഗ്രാഫ് കമ്പനിവക ആപ്പീസിൽ ഒരു ശിപായിവേലയ്ക്കു നമ്മുടെ യുവാവു് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവിടത്തെ കാര്യദർശിയായിരുന്ന ജയിംസ്ഡഗ്ലസ്റെയ്ഡ് എന്ന സ്കോട്ട്ലണ്ടു് ദേശീയൻ അയാളുടെ അനുകരണീയമായ വിനയസ്വഭാവവും മധുരമായ സ്കാ

ച്ച സ്വരവിശേഷവുംകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനായി ഭാഗ്യവശാൽ അയാളെത്തന്നെ ആ പണിക്കു നിയമിച്ചു. മിസ്റ്റർ റെയിഡ് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്ക് ആ കുട്ടിയുടെ നേരെ വളരെ വാത്സല്യം തോന്നുന്നുണ്ട്. അയാൾക്കു കുട്ടിപ്രായം മാറീട്ടില്ലയെങ്കിലും, അയാളുടെ വ്യവസായശീലം വിസ്മയകരമാകുന്നു. വാരമൊന്നുക്കു അയാൾക്കു നൽകിവന്നിരുന്ന ശമ്പളം രണ്ടരഡോളർ (൧൦ ഷില്ലിങ്ങ്) ആകുന്നു. അയാൾ എന്നോടുകൂടിയായിട്ടു ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞില്ല; അതിനു മുമ്പിൽത്തന്നെ ഞാൻ അയാൾക്കു കമ്പിയടിക്കുന്ന സൂത്രം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുമോ എന്നു എന്നോടു ചോദിച്ചു. ഞാൻ അയാളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി; അയാൾ അതിനർഹനാണെന്നും ഒരുത്തമനായ ശിഷ്യനാണെന്നും എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. അയാൾക്കു ലഭിച്ച വിശ്രമസമയം മുഴുവനും അയാൾ യന്ത്രപരിശീലനത്തിൽ ചെലവുചെയ്തു; അക്കാലത്തു സാധാരണമായി നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന രീതിയിൽ നിന്നു ഭിന്നമായി, യന്ത്രങ്ങളുടെ സ്വരവികാരംകൊണ്ടു സന്ദേശങ്ങളെ അയയ്ക്കുകയും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അയാൾ ഒരു പ്രത്യേകവാസന സ്പഷ്ടീകരിച്ചു; വളരെക്കാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ എന്നോളം സമർത്ഥനായിത്തീൎന്നു; അയാൾക്കു കേവലം ശിപായിയുടെ വേലയ്ക്കു വൈമുഖ്യംവന്നു. അതിലുപരിയായ കൃത്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഔൽക്കണ്ഠ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം പരിശീലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ, സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ എഡിസണേപ്പോലെതന്നെ തീക്ഷ്ണബുദ്ധിയായ കർണ്ണീജിയും യന്ത്രത്തിലുളവാകുന്ന സ്വരവികാരംകൊണ്ടുമാത്രം സന്ദേശങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഒരുപായം കണ്ടുപിടിച്ചു.

നമ്മുടെ കർണീജിയും ഐക്യദേശങ്ങളിലുള്ള കമ്പിത്തപാലാപ്പീസ്സുകളിലെ മുഖ്യപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ഉന്നതമായ പദത്തെ വേഗത്തിൽ അർഹിച്ചു. താൻ കമ്പിയാപ്പീസിൽ കാലുകുത്തിയ ആ ശുഭമുഹൂർത്തത്തേയും അതിനിടയാക്കിയ സംഗതികളേയും കുറിച്ചു കർണ്ണീജിതന്നെ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരുപന്യാസത്തിൽ താഴെ കാണുന്ന പ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:—“കമ്പിയാപ്പീസിൽ ഞാൻ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, എനിക്കു ഇരുട്ടിൽ നിന്നു വെളിച്ചത്തു കടന്നതുപോലെയാണു തോന്നിയതു്. അതു് ഇരുട്ടറയിൽ കിടന്നു യന്ത്രങ്ങളുടെ മേൽവിചാരം ചെയ്യുന്ന വേലയിൽനിന്ന്, ധാരാളം പുസ്തകങ്ങളും കടലാസ്സുകളും ഉള്ള സ്വച്ഛമായ ഒരു മുറിയിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു കയററം എന്നുതന്നെ നിരൂപിക്കാം. ഇതെനിക്കു സ്വൎഗ്ഗമായിരുന്നു; പിററ്സ്ബൎഗ്ഗ് കമ്പിയാപ്പീസിലെ ഒരു ശിപായിയുടെ വേലകിട്ടുവാൻ തക്കവണ്ണം ശുഭരാശിയിൽ നിന്ന ഗ്രഹത്തെ ഞാൻ ഹൃദയപൂൎവ്വം ആരാധിക്കുന്നു. ചെറുപ്പക്കാർ ചെറുപ്പത്തിലേ തന്നെ എന്തെങ്കിലും പണികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു വളരെ നന്നാണു്. അവർ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വളരെ താഴ്ന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിൽതന്നെ പ്രവേശിക്കണം. പിററ്സ്ബൎഗ്ഗിലെ പല പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ജീവിതമാ

ഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു കയറുവാനുള്ള പടിവാതൽ കടക്കുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ അവരുടെ തലയിൽ പല വലിയ ചുമതലകളും വലിച്ചുവെച്ചവരാണ്. അവർ തുപ്പുകാരന്മാരായിട്ടായിരുന്നു ആദ്യം ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. അവരുടെ കൃത്യം ആപ്പീസുമുറികളെ അടിച്ചു നന്നാക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻതന്നെ ഒരു തുപ്പുകാരനായി പ്രവൎത്തിച്ചുവന്നു. എൻെറ ചങ്ങാതിമാർ ഇപ്പോൾ ആലഗനിവാലി റെയിൽറോഡിലെ പ്രധാന കാൎയ്യദൎശിയായിരിക്കുന്ന ഡേവീഡ് കാർഗോവും പെൻസൽവനിയായിലെ ആവിവണ്ടിപ്പാതയുടെ സൂപ്രണ്ടായ റോബർട്ട് പിററ്കെയിറനും പിററ്ബെൎഗ്ഗിലെ നഗരംവക്കീലായ മിസ്റ്റർ മോർലൻഡും ആയിരുന്നു."

വരിപ്പണംകൊടുക്കാതെ എല്ലാവൎക്കും ഇഷ്ടാനുസാരേണ ചെന്നിരുന്നു വായിച്ചുകൊള്ളാവുന്ന ഗ്രന്ഥപ്പുരകളെ സ്ഥാപിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രബലമായ താല്പൎയ്യത്തിനു ഹേതുവെന്തായിരുന്നുവെന്നുള്ള രഹസ്യത്തെ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുന്ന ഒരു സംഗതി ഇതാ ഇവിടെ ഉണ്ട്. "ഞാൻ എൻെറ കുട്ടിക്കാലത്തു പിററ്സ്ബെൎഗ്ഗിൽ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ആലിഗിനിയിലെ കേണൽ ആൻഡേർസൺ—ആ നാമധേയം സൎവ്വദാ ദിവ്യമായ കൃതജ്ഞതയോടു മാത്രമേ ഉച്ചരിച്ചുകൂടു—നാനൂറു പുസ്തകങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥപ്പുര കുട്ടികളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി സ്ഥാപിച്ചു പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുന്നതിനും കൊടുക്കുന്നതിനും ആയി ആയാൾ ശനിയാഴ്ചതോറും ഉച്ചതിരിഞ്ഞു ഭവനത്തിൽ കാത്തിരിക്കും. ശനിയാഴ്ച ആയാൽ വേറൊരു പുതിയ പുസ്തകം എടുക്കാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ ദിവസം എത്രമാത്രം ബലവത്തരമായ ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു എന്നുള്ളതു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസം ആകുന്നു. വ്യവസായകാൎയ്യങ്ങളിൽ എനിക്കു ഭാഗഭാക്കുകളായിരുന്ന എൻെറ സോദരനും മിസ്റ്റർ ഫിപ്പ്സും, കേണൽ ആൻഡേർസൻെറ അനൎഘമായ ഈ ഔദാൎയ്യം എന്നോടൊരുമിച്ചു പങ്കുകൊണ്ടു. ഈ അത്യഗാധമായ രത്നാകരത്തിൽ നിരന്തരമായി മഗ്നനായിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ് എനിക്കു എപ്പോഴെങ്കിലും ധനം ലഭിക്കുന്നതായാൽ ആ ധനത്തെ, ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഏതൊരവസരത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തന്നതിനാണ് ആ മഹാനോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്, അതുപോലെയുള്ള അവസരത്തെ അഗതികളായ ബാലന്മാൎക്കു പ്രദാനംചെയ്യുന്ന സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥാഗാരങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി വ്യയംചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ ഉറച്ചതു്. 'ഒരു സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥാഗാരത്തിലെ പുസ്തകങ്ങളെ യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ മഹത്തരമായ ഉപകാരം യാതൊരാൾക്കുംതന്നെ ഒരു യുവാവിനുവേണ്ടി ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ല' എന്ന ജാൺ ബ്രൈററിൻെറ സിദ്ധാന്തം അയാളുടെ ചിത്തത്തിൽ ദൃഢമൂലമായി പതിഞ്ഞിരിക്കാവുന്നതാണ്.

കർണീജിക്കു പതിന്നാലു വയസ്സായപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാവു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു; തദ്വാരാ, അയാൾക്കു മാതാവിൻെറ കനിഷ്ഠ

സോദരൻ ഏകമായ അവലംബമായിത്തീൎന്നു. എങ്ങിനെ എങ്കിലും ഉന്തി ത്തള്ളി മുമ്പോട്ടു കയറുന്നതിന്ന് ഈ ബോധം അയാളെ നല്ലവണ്ണം പ്രേരിപ്പിച്ചു. മിസ്റ്റർ രീസിൻെറ സഹായംകൊണ്ടു അദ്ദേഹം പെൻസൽവേനിയാ റെയിൽവേക്കമ്പനിവക പിററ്സ്ബൎഗ്ഗിലുള്ള കമ്പിയാപ്പീസിലെ ഒരു നേതാവായിത്തീൎന്നു. ശകടധോരണി (Train)യെ സംബന്ധിച്ച കൈകാൎയ്യങ്ങൾ വളരെ ചുമതലയുള്ളവയായിരുന്നു; എന്നാൽ കേവലം പതിനാറുവയസ്സ് പ്രായമായിട്ടില്ലായിരുന്ന ബാലനായ കർണീജി, വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ സഹായത്താൽ ശകടണധോരണികളുടെ ഓട്ടത്തിന്നു വളരെ സൌകൎയ്യമുണ്ടാക്കാമെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു. ആ സമ്പ്രദായം ഇപ്പോൾ ലോകമെങ്ങും നടപ്പായിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു വണ്ടികൾ അടുത്തെത്തുന്നതിന്നു അധികം താമസമില്ല എന്നുള്ള നില ആകുന്നതുവരെ, അതായത്തു അവ തമ്മിലുള്ള അകലം ഒന്നോ രണ്ടോ നാഴികമാത്രം ആയിത്തീരുന്നതുവരെ വണ്ടികളെ ഇരുകൂട്ടരും അന്യോന്യം അഭിമുഖമായി ഓടിച്ചുകൊള്ളുകയും, പിന്നീട് ഒരു വണ്ടി കടന്നുപോകുന്നതുവരെ മറേറതിനെ സമീപസ്ഥമായ ശകടാഗാരത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു ഈ നവീനസംപ്രദായം. ഈ സംപ്രദായം സഫലമായിത്തീൎന്നതു അദ്ദേഹം അൽറൂണായിലേയ്ക്കു മാറുന്നതിന്നു ഒരു മുഖ്യഹേതുവായി ഭവിച്ചു. ഇരുപതുവയസ്സുപോലും തികഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും പെൻസൽവേനിയാവിലെ ആവിവണ്ടിപ്പാതയുടെ പടിഞ്ഞാറൻ തിരിവിലെ പ്രധാന കാൎയ്യദൎശിയായി അദ്ദേഹത്തിന്നു കയററം കിട്ടി. ലംബമാനരഥനിൎമ്മിതാവായ മിസ്റ്റർ വുഡ്റഫുമായി പരിചയമായിത്തീരുകയാലും, ആ യന്ത്രത്തിൻെറ വലുതായ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ചു പൂൎണ്ണമായ ബോധം ജനിക്കയാലും, മിസ്റ്റർ കർണീജി അതിൻെറ പ്രചാരത്തിനായി ഒരു സംഘം ഏൎപ്പെടുത്തി എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉദ്യമം ഫലവത്തായി ഭവിച്ചു. അതു് അതിലുമുപരിയായ ഓരോ പരിശ്രമങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു പ്രാരംഭമേ ആയിരുന്നുള്ളു.

ഇതിനിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്ന് ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രഹചാരങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും എല്ലാം ഒന്നൊതുങ്ങി; അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ ശമ്പളം ചെലവു കഴിച്ചു ബാക്കി വയ്ക്കുന്നതിന്നും കൂടി മതിയാകുമായിരുന്നു. കേണൽ താമസ് ഏ. സ്കാട്ടിനോടുകൂടിയും മററു സ്നേഹിതന്മാരോടുകൂടിയും ഒന്നുചേൎന്ന് അദ്ദേഹം പെൻസൽവേനിയാവിൽ അനവധി കണ്ടങ്ങളെ വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. അവയിലുണ്ടായിരുന്ന എണ്ണക്കിണറുകൾ ക്ഷണേന അദ്ദേഹത്തെ ധനവാനാക്കിത്തീൎത്തു. പത്തുസംവത്സരങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, പലിശവകയിൽ ഓരോ പങ്കുകാരനും കിട്ടിയ ഓഹരി നൂററിന്നു നാനൂററി ഒന്നായിരുന്നു. ൧൮൬൧ മുതൽ ൧൮൭൫-വരെ അവിടെ ഊറിപ്പിറത്തുള്ള എണ്ണയുടെ വില, ൨,000,000 പവനായിരുന്നതായി കണക്കുണ്ടു്.

എണ്ണ എടുക്കുന്ന വകയ്ക്കു പണം മുടക്കുന്നതിന്നു വളരെക്കാലംമുമ്പെ തന്നെ അദ്ദേഹം ഇരുമ്പുപാലങ്ങൾ പണിചെയ്യിക്കുന്ന വേലയിൽ ഉദ്യോഗി

ച്ചിരുന്നു. മരപ്പാലങ്ങൾ അവ ഏതെല്ലാം ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ ഉദ്ദേശങ്ങളെ എല്ലാം പൂർണ്ണമായി സാധിക്കുന്നില്ല എന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മമായ ദൃഷ്ടി കണ്ടുപിടിച്ചു. ഒരു സംഘം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനായി അദ്ദേഹം ഒരു ബാങ്കിൽ നിന്ന് ൧൨൫൦-ഡോളേഴ്സ് കടംവാങ്ങി; തന്നോടുകൂടിച്ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു അഞ്ചു പങ്കുകാരേയും തിരിഞ്ഞെടുത്തു; എന്നിട്ട് ൧൨൦൦-പവൻ മുതലോടുകൂടി കീസ്റ്റോൺ ബ്രിഡ്ജ് വർക്ക്സിൻെറ (Keystone Bridge works) പ്രാരംഭ വേലകളിൽ ഏർപ്പെട്ടു; ഈ ഉദ്യമങ്ങൾ പൂർണ്ണസാഫല്യം പ്രാപിച്ചു; ൧൮൬൮-ൽ ഇവയിലായി മുടക്കിയിരുന്ന മൂലധനം ൨൦൦,൦൦൦-പവനായിരുന്നു. പിന്നീട് ഇവയ്ക്കു ആവശ്യപ്പെട്ട ഇരുമ്പ് അവിടെത്തന്നെ പാകംചെയ്തു എടുക്കുന്നതായാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുകയാൽ അതിലേയ്ക്കായിട്ടു കാരിരുമ്പിനെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ലക്കി (Lucy) എന്ന ഉല അടുപ്പുകളോടുകൂടിയ ഐക്യോദയ യന്ത്രശാലകൾ (Union Tom Mills) സ്ഥാപിച്ചു. ബസ്സിമറിൻെറ സമ്പ്രദായപ്രകാരം ഉരുക്ക് ധാരാളമായും അധികം ചെലവുകൂടാതെയും ഉണ്ടാക്കാമെന്നു അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ ബ്രിട്ടനിൽ പോയിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ നടക്കുന്ന വേല കണ്ടു മനസ്സിലാക്കി. ഉരുക്ക് ഇരുമ്പിനെക്കാൾ വിലയ്ക്കു വളരെ സഹായമുള്ളതും ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു നിലനിൽക്കുന്നതും ആകയാൽ മേലാൽ ഇരുമ്പ് ഉരുക്കിനു കീഴെ ആയിട്ടേ ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടു എന്നു അദ്ദേഹം ഉറപ്പാക്കി. അതിനാൽ അദ്ദേഹം മടങ്ങി അമേരിക്കയിൽ എത്തിയ ഉടൻതന്നെ പിററ്സ്ബർഗ്ഗിലെ ആ വിശ്വവിശ്രുതമായ സ്റ്റീൽറെയിൽയന്ത്രത്തെ നടപ്പാക്കുകയും, ആ സ്ഥാപനത്തെ തൻെറ ഉപകർത്താവും പ്രിയമിത്രവും ആയ പെൻസൽവെനിയ റെയിൽറോഡ്' കമ്പനിയിലെ എഡ്ഗാർ താമസൻെറ നാമധേയത്താൽ അലംകൃതമാക്കുകയും ചെയ്തു. തദനന്തരം പിററ്സ്ബർഗ്ഗിനു സമീപം "വാസ്തുവേലകൾ" (Hemestead Works) എന്നു പ്രഖ്യാതി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇതരവ്യാപാരശാലകളേയും വിലയ്ക്കു വാങ്ങിച്ചു; ഇവയോടുകൂടെ ഉരുക്കുതകിടുകളേയും ഇരുമ്പുത്തരങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള രണ്ടു വലിയ യന്ത്രങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചു. ഇവയും മററു വ്യാപാരങ്ങളേയും ആൻഡ്രൂ കർണീജിയെ ഈ ലോകത്തിലെ ഏററവും വലിയ ഇരുമ്പു കച്ചവടക്കാരനാക്കിത്തീർത്തു. ൧൮൮൮-ൽ നമ്മുടെ ആൻഡ്രൂവിൻെറ വകയായി ഏഴ് പ്രത്യേക യന്ത്രശാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയൊക്കെയും പിററ്സ്ബർഗ്ഗിലും സമീപദേശങ്ങളിലും ആയിരുന്നു.

കർണീജിക്കു തൻെറ കീഴിലുള്ള വേലക്കാരുടെ മേൽ ഹാർദ്ദമായ പ്രതിപത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വല്പമായി തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ശരീരാപാടവം നല്ലവണ്ണം ശമിച്ചതിനുശേഷം ൧൮൮൯-ൽ മാർച്ചുമാസത്തിൽ ഒരുദിവസം കർണീജി പിററിസ്ബർഗ്ഗിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് ആതിഥ്യംചെയ്യുന്നതിനായി അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങൾക്കു കണക്കില്ലായിരുന്നു. ബെസ്സിമർവർക്ക്സിലും ഉലയടുപ്പിലും വേലചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ൧൦൦൦൦-ഓ അതിൽ പരമോ പുരുഷന്മാരും ബാലന്മാരും അദ്ദേഹത്തിനെ

അദ്ദേഹത്തിൻെറ പദവിക്കൊത്തതായ വിധത്തിൽ ബഹുമാനിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തിരുന്നു. വണ്ടി സ്റ്റേഷൻെറ അടുത്തു എത്തുന്നതിനുമുമ്പിൽത്തന്നെ, അടുപ്പുകളിൽ കൂടുതൽ തീ ഇടപ്പെട്ടു. വൈദ്യുതശക്തികൊണ്ടു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അനവധി ദീപങ്ങൾ വിളങ്ങി. യന്ത്രശാലയിലും അതിൻെറ ചുററിലും ഉള്ള പല ധൂമപ്രണാളികളും ഉജ്വലിതങ്ങളായി; ഉലയടുപ്പുകളിൽനിന്നു ഇതിനുമുമ്പു ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ അഗ്നിജ്വാല പൊങ്ങി. യന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു ൧൦൦-അടി പൊക്കത്തോളം തീപ്പൊരികൾ ഇടവിടാതെ കിളൎന്നു; അവ യന്ത്രങ്ങളുടെ പുറത്തുതന്നെ പിന്നെയും വഷിച്ചു; ഇങ്ങനെ മഹത്തായ ഒരു വിശേഷം അവിടെ അന്നുണ്ടായി. എന്തിനധികം പറയുന്നു? അന്നത്തെ കോലാഹലങ്ങൾ കേവലം അവൎണ്ണനീയങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. വ്യാപാരപ്രവൎത്തകന്മാർ ഇപ്രകാരമുള്ള ബഹുമാനാദരങ്ങളെ ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും സ്വീകരിച്ചിരിക്കയില്ല; നിശ്ചയം.

മിസ്റ്റർ കർണീജി, തൻെറ കീഴിലുള്ള ജീവനക്കാരോടു തനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയെ താഴെ കാണുംപ്രകാരം പ്രകടിപ്പിച്ചു:—

"നിങ്ങളുടെ ബഹുമാനാഹ്ളാദങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഈ ആരവങ്ങളെ, ഞാൻ എന്നെ എൻെറ കൃത്യങ്ങളിലേയ്ക്കു വീണ്ടും പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രോത്സാഹനമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞതിനെക്കാൾ ഭംഗിയായിട്ടു മേലാൽ എൻെറ കൃത്യങ്ങൾ നടക്കുമെന്ന് എന്നെ നിങ്ങളുടെ ഈ ആഹ്ളാദം ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ മഹത്തായ ഒരു ആനന്ദം എനിക്ക് എൻെറ ഇതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തിനിടയിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നതിനു സംശയമില്ല. ഞങ്ങളുടെ യന്ത്രശാലകൾക്കും അവയിലെ വേലക്കാൎക്കും തമ്മിലുള്ള വേഴ്ച എല്ലാക്കാലത്തും ഒരുപോലെ സുസ്ഥിരമായ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠാപിതമാകുന്നുവെന്നുള്ള വാസ്തവമായ വിശ്വാസം എനിക്കു നാൾക്കുനാൾ പ്രബലവും മനഃപൂവ്വവും ആയ സന്തോഷത്തെ നൽകുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ഉദ്യമങ്ങളുടെ സവ്വതോമുഖമായ ഫലപ്രാപ്തിയോ, അവയിൽനിന്നു ലബ്ധമാകുന്ന ദ്രവ്യമോ, ഞങ്ങളുടേയും ഞങ്ങളുടെ ആളുകളുടേയും ഇടയിൽ പരസ്പരമായ വിശ്വാസവും പ്രണയവും സദ്ഭാവവും സവ്വദാ പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള പൂൎണ്ണബോധത്തെക്കാൾ മഹത്തരമായ ഒരാദായത്തെയും എൻെറയോ എൻെറ പങ്കുകാരുടെയൊ ദൃഷ്ട്യാ നൽകുന്നില്ല എന്നുറപ്പായും പറയാം."

അദ്ദേഹത്തിൻെറ യന്ത്രശാലകളിൽനിന്ന് ആണ്ടൊന്നിന് ൮൦൦൦൦൦-ടൺ അതായതു് ൧൩൦൦൦൦൦൦-തുലാം ഇരുമ്പു തയാറായി വരുന്നുണ്ട്. ഇതത്രയും അപ്പൊഴപ്പോൾ തന്നെ മിനുസപ്പെടുത്തിയ ഉരുക്കുരുപ്പടികളായിട്ടും മററു ഇരുമ്പുപണിത്തരങ്ങളായിട്ടും തയാറു ചെയ്തുവച്ചുവരുന്നു. ഈ വേലകൾക്കായി എരിച്ചുവരുന്ന കൽക്കരിയുടെ കരിയും ചാമ്പലുംകൂടി ദിവസമൊന്നിന് ൧൬൦൦൦-ടണ്ണും ആണ്ടൊന്നുക്ക് ൫൦൦൦൦൦൦-ടണ്ണും തൂക്കം കാണും. കരിയിട്ടു

കത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ൧൦൦ വലിയ മുറികൾ ആ യന്ത്രശാലയിൽ ഉണ്ട്. ഈ യന്ത്രശാലകളിൽ ദിവസമൊന്നിനു ൨൦൦൦൦-ൽ ചില്വാനം ആളുകൾ സ്ഥിരമായി വേലചെയ്യുന്നു.

ഈ വ്യവസായങ്ങൾക്കായി മുടക്കീട്ടുള്ള മൂലധനം അറുപതുലക്ഷം പവനാണ്. ഈ വലിയ തുകയുടെ ഒരു മുഖ്യാംശം മിസ്റ്റർ കർണീജിയുടെ വകയാകുന്നു. കർണീജി സ്ഥാപനത്തിൻെറ പ്രത്യേകമായ കൌശലം, പലപ്പോഴും പല യുവാക്കന്മാരെയും തങ്ങളുടെ വ്യവസായത്തിൽ പ്രണയികളാക്കിത്തീക്കുന്നതിനായി മൂലധനത്തിൽനിന്നു നൂററിന് ഒന്നോ രണ്ടോ വീതം നീക്കിവച്ച് അതിനുമാത്രം പലിശ കണക്കാക്കുകയാകുന്നു. ആദ്യം ചുരുങ്ങിയ ശമ്പളത്തിൽ കീഴ്ക്കൂട്ടംപിള്ളമാരായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച ആളുകളാണു പല വ്യവസായങ്ങളിലേയും തട്ടുശാഖകളിലേയും വേലകളുടെ ഏറിയ ഭാഗവും ചുമതലയായി നിർവഹിച്ചുവരുന്നത്. കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മിസ്റ്റർ കർണീജി തൻെറ കീഴിലുള്ള കാര്യക്കാരന്മാരുടെ അപേക്ഷ അനുസരിച്ചു തൻെറ യന്ത്രശാലയിലെ വേലക്കാക്ക് പാപ്പിടം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനായി ദീഘകാലത്തെ അവധിവെച്ചു പണം കടം കൊടുത്തുവന്നു. വേലക്കാരുടെ സൌകര്യത്തിനായി അദ്ദേഹം നൂററിന് ആറുവീതം പലിശ കൊടുക്കുന്ന ഒരു സേവിംഗ്സ് ബേങ്കും ഏപ്പെടുത്തി.

തൻെറ വ്യവസായങ്ങൾ ഫലിച്ചതു് ഈ നയംകൊണ്ടായിരുന്നു എന്നത്രെ കർണീജിയുടെ ദൃഢമായ സിദ്ധാന്തം. പങ്കുകാരുടെ പുത്രന്മാരേയോ ബന്ധുക്കളേയോ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകമായ നിലയിലൊന്നും ഗണിച്ചിരുന്നില്ല. ഉന്നതപദവിയിലേയ്ക്കുള്ള കയററം സവിശേഷമായ ഉത്സാഹശീലമായിരുന്നു നൽകിയിരുന്നതു്. സേവാബലവും ശിപാർശിയും അവിടെ കണികാണ്മാൻപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പങ്കുകാർ വെറും പങ്കടമസ്ഥന്മാർ മാത്രമല്ലായിരുന്നു; പിന്നേയോ, 'മുള്ളായാലും മുറുകെപ്പിടിക്കണം' എന്ന സിദ്ധാന്തക്കാരും അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഐകമത്യമുള്ളവരും ആയിരുന്നു. പ്രധാന കാര്യദശി എന്നുള്ള നിലയിൽ മിസ്റ്റർ കർണീജിക്കു ഒരുകാലത്തും തൻെറ അധികാരത്തെ പ്രയോഗിക്കുവാനിടയായിട്ടില്ല. ഇതിനെ ഒരു വലിയ ബഹുമതിയായിട്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഗണിച്ചിരുന്നതു്. എല്ലാവരും ഐകകണ്ഠ്യേന സംവദിച്ചതിനു മേലല്ലാതെ യാതൊരു കാര്യവും അദ്ദേഹം നടത്തിയിരുന്നില്ല. കാര്യദശിയുടെയും പ്രധാനപ്രവത്തകൻെറയും സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് ഏററവും ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ ആയിരുന്നു കർണീജി ഭരിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ചുമതലയുള്ള ജോലികൾ എല്ലാം അന്യജനങ്ങളുടെ തലയിൽ കയററിവയ്ക്കുകയും ആ ജോലികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവക്കു വേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുകയും ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃത്യം അദ്ദേഹത്തോടു ബുദ്ധ്യുപദേശം ചോദിക്കുന്നവക്ക് അതിനെ ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു. എന്നാലും അദ്ദേഹം എവിടെ പോയിരിക്കട്ടെ, ഭൂലോകത്തിൻെറ ഏതുഭാഗത്തി

ലായിരിക്കട്ടെ, ദിവസംപ്രതി ദീർഘമായി അച്ചടിച്ച ഒരു പട്ടിക അദ്ദേഹത്തിൻെറ പരിശോധനയ്ക്കായി അയയ്ക്കേ മതിയാവൂ. എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളിലേയും ഓരോ തുറയിലും ദിവസംപ്രതി ചെയ്യുതീൎന്ന വേലകളുടെ വിശദമായ ഒരു പട്ടികയാണ് ഇങ്ങനെ അയച്ചുവന്നിരുന്നതു്.

തൻെറ ദ്രവ്യത്തെ സല്പാത്രത്തിൽ വ്യയം ചെയ്യുവാൻ തനിക്കുള്ള ചുമതലയെ പൂൎണ്ണമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ചുരുക്കം ചില കോടീശ്വരന്മാരിൽ ഒരാളാണു മിസ്റ്റർ കർണീജി എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. തൻെറ ജീവിതകാലത്തിൽ തന്നെ ൫൭൦൦൦൦–ൽ ചില്വാനം പവൻ ധൎമ്മവിഷയമായി ചെലവുചെയ്ത മിസ്റ്റർ റസ്കിനെപ്പോലെതന്നെ നമ്മുടെ മഹാനായ അയോനായകനും ആ വിധമുള്ള വലിയ ആഗ്രഹങ്ങളിൽ മുഴുകി. എന്നാൽ തൻെറ ദ്രവ്യത്തെ ന്യായമായ വിധത്തിൽ വ്യയംചെയ്യുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം മിസ്റ്റർ റസ്കിനെക്കാൾ ശ്രദ്ധയുള്ള ആളായിരുന്നു. ജാർജ്ജ് പീബായി (George Peabody)യെപ്പോലെതന്നെ അദ്ദേഹവും ഉദാരനായിരുന്നു. ആ ഉദാരബുദ്ധി നാൾക്കുനാൾ വൎദ്ധിച്ചുവന്നു; തൻെറ ദ്രവ്യം ബുദ്ധിപൂൎവകമായി ചിലവാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം അത്യന്തം [illegible]തനായിത്തീൎന്നു. അദ്ദേഹം തൻെറ ജന്മഭൂമിയായ ഡൺഫെർമ്ലയിനിനെ വിസ്മരിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു: 'ഹിന്തുക്കൾക്കു കാശിയും, മഹമ്മദീയൎക്കു മെക്കായും, ക്രിസ്തീയൎക്കു ജറുസലമും, എപ്രകാരമോ അപ്രകാരമെല്ലാമാണ് എനിക്കു ഡൺഫെർമ്ലയിൻ.' ഈ മനോഗതി അനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം തൻെറ സ്വദേശീയൎക്കു ഭാവികാലത്തിൽ മഹത്തായ ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീൎന്ന ക്രീഡാസരസ്സുകളെ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നവകയ്ക്കായി ൫൦൦[illegible]–ൽ ചില്വാനം പവൻ നഗരസമാജത്തിൻെറ പക്കൽ ഏല്പിച്ചു. ഈ സരസ്സുകൾ അനവധി ജനങ്ങളുടെ ശരീരസൗഖ്യത്തിനു ഹേതുഭൂതമായി. അവയിൽ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തുന്നതിനായി സ്വല്പകാലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അദ്ദേഹം ൧൦൦൦ പവൻ ദാനം ചെയ്തു; തദനന്തരം കർണീജി സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥാലയങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലേക്കായി ൮൦൦൦–പവൻ നൽകി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഔദാൎയ്യം വേറെയും പലപ്രകാരത്തിൽ നാടെങ്ങും പ്രസരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രസിദ്ധനായ സെർനോയൽപാററൻ വരച്ച മാതൃക അനുസരിച്ചു്, റോബർട്ട് ബ്രൂസിൻെറ ശവകുടീരത്താൽ ഇന്നും അലംകൃതമായിരിക്കുന്ന ആബിയിൽ, നിൎമ്മിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം ഒരവസരത്തിൽ ൩,൦൦൦ പവൻ നൽകി. ഇതിനോടുകൂടിത്തന്നെ ഒരു ഹൈസ്കൂൾ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതിന് ൧൦൦൦ പവനും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഔദാൎയ്യത്തെ അൎഹിക്കുന്നതായി ഡൺഫെർമ്ലയിനിലുള്ള മററു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കായി

ചിതം കൊടുത്തുവന്നതു ചില്ലറകാൎയ്യമല്ല. പിന്നെ
ശീതവിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു ദ്രവ്യസഹായം (Scholar-
ിലെ പാലസ്സ്മാരത്തിനു ബറൺസിൻെറ ഒരു
സ്മാരകത്തിനു കർണീജിയുടെ പ്രിയതമയും സർ

അടിക്കടി ൧൦൦–ം, ൫൦൦–ം
അദ്ദേഹം ലണ്ഡനിലെ സം
ship) ചെയ്തു; സ്റ്റെർലിങ്
പടത്തെ സമ്മാനിച്ചു. ഈ

വാൾട്ടർ സ്കോട്ടിൻെറ ഒരു ചിത്രം നൽകി. പെൻസൽവേനിയാവിലെ ബ്രാഡൊക്ക എന്ന നഗരത്തിൽ അദ്ദേഹം അനവധി സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥാഗാരങ്ങളെ ഏപ്പെടുത്തി; ഈ വകയ്ക്കായി ചിലവായ തുക ൧൦൦൦൦ പവനായിരുന്നു. ജാൻസ് ടൌണിൽ ൫൦൦൦-വും പിററസ്ബഗ്ഗിൽ ൨൦൦൦൦൦-വും; ഗ്രന്ഥാഗാരത്തിനും സംഗീതശാലയ്ക്കുമായി ആലിഗിനിയിൽ, ൫൦൦൦-വും എഡിൻബറോവിൽ, ൫൦൦൦൦-വും പവൻ അദ്ദേഹം ചെലവാക്കീട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലേയും ഏർപ്പാടുകൾ എല്ലാം ൧൮൯൦-ൽ സഫലമായി. ആ ആണ്ടു ഫെബ്രുവരി മാസത്തിൽ തന്നെ പിററസ്ബഗ്ഗിലെ സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥാഗാരങ്ങളുടെ വകയ്ക്കായി ൨൫൦൦൦൦ പവനും കൊടുത്തു.

ആലിഗിനിനഗരത്തിൽ കർണീജി ഗ്രന്ഥമന്ദിരത്തിൻെറ പണി തുടങ്ങി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അതിലേക്ക അനുവദിച്ചിരുന്ന തുകകൊണ്ടു് ആ കെട്ടിടത്തിൻെറ വേല മുഴുവൻ ആദ്യം നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന മാതൃക (Plan) അനുസരിച്ചു തീരുകയില്ലെന്നു വ്യക്തമായി. ആദ്യം അനുവദിച്ച സംഖ്യയിൽനിന്നു കൂടുതൽ ചിലവാക്കേണ്ടതായിട്ടു വരാതെയും അതിനാൽ കെട്ടിടത്തിന്റെ പണികളിൽ ചില മാററങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നും മൂത്താശാരിയോടു് കാര്യദർശിമാർ ചട്ടംകെട്ടി. കെട്ടിടത്തോടു ചേന്ന ഹമ്മ്യത്തിലെ ചില വേലകൾക്കു് ഇരുമ്പിനു പകരം കരിങ്കല്ലുപയോഗിക്കുന്നതായാൽ, ചിലവു ചുരുക്കാമെന്നും മുൻ നിശ്ചയിച്ച തുകയിൽ കൂടുതൽ ആകുന്നതല്ലെന്നും നിർവാഹകസംഘത്തിൻെറ ഒരു യോഗത്തിൽവച്ചു മൂത്താശാരി പറയുന്നതുകേട്ടു് അന്നവിടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന കർണീജി താഴെ കാണുന്ന പ്രകാരം സരസമായി സംസാരിച്ചു:—

"മാന്യ സ്നേഹിതന്മാരെ! കരിങ്കല്ലിൻെറ കഥ പോകട്ടെ: ചെലവു് എത്രവന്നാലും തരക്കേടില്ല. കെട്ടിടത്തിൻെറ പണി മുമ്പുറപ്പിച്ചിരുന്ന മാതിരിയിൽ തന്നെ ആയിരിക്കണം."

ക്രിസ്ത്വാബ്ദം ൧൮൮൪-ൽ ആൻഡ്റു കർണീജിക്ക ഡൺഫർമ്ളയിൻ നഗരത്തെ സംബന്ധിച്ച ചില പ്രത്യേകാധികാരങ്ങൾ കിട്ടി. അങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു ബഹുമതി ൧൮൮൭-മാണ്ടു ജൂലൈമാസത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് എഡിൻബറോവിലും ലഭിച്ചു. എഡിൻബറോവിൽ വച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു തിട്ടൂരം നൽകിയ ആ ശുഭമുഹൂത്തത്തിൽ ലോർഡ് പ്രോവോസ്ററ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

"സ്കാട്ടലണ്ടു ദേശത്തിനു പരക്കെ അഭിമാനകാരണമായിത്തീന്നിരിക്കുന്ന ഒരു മാതൃകാപുരുഷൻെറ നിസ്സീമകളായ യോഗ്യതകളെ സവിശേഷം സംവദിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു അവകാശമുള്ള ബഹുമതിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമല്ല എഡിൻബറോ നഗരവാസികളായ നമുക്കും ചാരിതാത്ഥ്യജനകം ആകുന്നു. ബാഹ്യങ്ങളായ സഹായങ്ങൾ യാതൊന്നും തന്നെ ഇ

ല്ലാതിരുന്ന അനവധി ജനങ്ങൾ അവരുടെ സ്വന്തമായ ആത്മസംയമനശ ക്തിയാലും അലംഘ്യമായ സ്ഥൈര്യത്താലും അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമത്താ ലും മാത്രം അവർ നല്ലവണ്ണം അർഹിക്കുന്നതും ഇതരന്മാൎക്കു നന്മയെ ചെയ്യു ന്നതിനായി അവരെ ശക്തരാക്കിത്തീൎക്കുന്നതും ആയ ഒരു മാന്യപദവിയെ സ മ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തങ്ങളുടെ മരണത്തിനു ശേഷം ധൎമ്മകാൎയ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുവാനായി പല ധനികന്മാരും വളരെ പണം നീക്കി വച്ചുവരവേ മഹാനായ മിസ്റ്റർ കർണീജി ഇതിനെ തന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽത്തന്നെ നി ൎവ്വഹിക്കയും താൻ ചെയ്വാനിച്ഛിക്കുന്ന നന്മകൾ തന്റെ ശ്രദ്ധയിൻകീഴിൽ തന്നെ സഫലമായിത്തീരുന്നതിനെക്കണ്ടു് അമിതമായ ആനന്ദത്തെ ഉൾ ക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു."

ഈ ശ്ലാഘയ്ക്കു മിസ്റ്റർ കർണീജി താഴെ കാണുന്ന മറുപടി പറ ഞ്ഞു:—"മാന്യരേ, ഒരു പുരുഷന്റെ സാധുതമവും അനാഡംബരവും ആയ ആവശ്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു്, ശേഷിക്കുന്ന ധനം അയാൾക്കു് ഏതൊരുപ്രകാരത്തി ലാണു് ഏററവും ഗുണപ്രദമായി വിനിയോഗിക്കാവുന്നതു എന്നുള്ള അതിഗഹ നമായ പ്രശ്നോത്തരതത്വത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്ത ചെയ്യുന്നതിൽ ആയിരുന്നു കഴി ഞ്ഞ ചില കൊല്ലങ്ങൾ മുഴുവനും ഞാൻ വ്യാപൃതനായിരുന്നതു്. ദോഷാസ്പ ഷ്ടമായ വിധത്തിലുള്ള ദ്രവ്യദാനം സൎവ്വഥാ ദുഷ്കരം തന്നെ. നാം ഒരു ഭിക്ഷ ക്കാരനു കൊടുക്കുന്ന ഒരു ചില്ലി ചിലപ്പോൾ അവനു ഒരു രൂപകൊണ്ടുപോ ലും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടുവാൻ കഴിയാത്ത ഉപദ്രവത്തെ ചെയ്തേയ്ക്കും. നാൾ തോറും നമുക്കു കിട്ടിവരുന്ന അസംഖ്യം ഹർജികളുടെ കൎത്താക്കന്മാരെക്കുറിച്ചു വേണ്ടുംവണ്ണം അന്വേഷിച്ചറിയാതെ, നാം അവരെ സഹായിക്കാൻ പുറപ്പെ ട്ടാൽ, അതു നന്മയെക്കാൾ അധികം തിന്മയെ ചെയ്യും; എന്നു മാത്രവുമല്ല, ആ പണം തോട്ടിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞതിനു തുല്യമായിരിക്കയെ ചെയ്ക യുള്ളു. 'ഹാ! ഹാ! ധൎമ്മമെ, നിന്റെ പേർ ചൊല്ലി എന്തെല്ലാം അപകൃത്യ ങ്ങളാണു പ്രവൎത്തിച്ചുപോരുന്നതു്.' എന്നിങ്ങനെ ഞാൻ പലപ്പോഴും വിചാ രിക്കാറുണ്ടു്. സദ്വ്യാപാരങ്ങൾക്കായി സാധുക്കൾ എപ്പോഴാണോ പ്രേരിത ന്മാരായിത്തീരുന്നതു അപ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു—നാം സഹായിക്കുന്ന ആളുകളു ടെ ഇടയിൽ എപ്പോഴാണോ അന്യോന്യമായ ഒരു പ്രണയം ഉളവാക്കപ്പെടുന്ന തു് അപ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു യഥാൎത്ഥമായ നന്മ കൃതമാകുന്നതു്. എനിക്കു് ഇപ്പോഴുള്ള ഈ പ്രസിദ്ധി ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലത്തു് ഒരു ദിവസം ഞാൻ എഡിൻബറോവിലെ തെരുവുകളിൽ കൂടി പോകുമ്പോൾ അവിടുത്തെ ജന ങ്ങൾ അവിടെ ഒരു സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥാഗാരത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി ധനസ ഹായം ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനു നേരെ വിപ രീതമായ ഒരു അഭിപ്രായം അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ ഒരുകാലത്തു പറഞ്ഞുകേൾ ക്കണമെന്നു് അന്നു ഞാൻ സ്വല്പം ക്ഷമയോടുകൂടി ഉറപ്പിച്ചു. ഈയിടെ ഒരു ദിവസം ഞാൻ ആ തെരുവിൽക്കൂടി നടക്കുമ്പോൾ ലേഡികൾക്കു—അല്ല, അ തു വേറൊരാളായിരുന്നു—എന്നോടു ഒരു റൊട്ടിക്കിടങ്ങിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു

കൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—'മിസ്റ്റർ കർണ്ണീജി, അതാ അവൻ മാത്രമാണു് സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥാഗാരങ്ങളുടെ എതിർകക്ഷി.' എനിക്കയാളെ ഒന്നു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നും അയാളോടു രണ്ടുവാക്കു സംസാരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നുവെന്നും ആയിരുന്നു എൻെറ മറുപടി. 'ആഹാരം കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു മനുഷ്യൻ സജീവനായിത്തീരുന്നതല്ലല്ലോ. സ്വതന്ത്രഭരണത്തിൻെറ കീഴിൽ ജീവിക്കുന്ന നമുക്കു ഒരു രാജാവിൻെറ ആധിപത്യത്തിനു വശംവദരായിരിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ആളുകൾക്കു നേരിടുന്ന വ്യാമോഹങ്ങളിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കാവുന്നതാണു്. അങ്ങനെയുള്ള രാജ്യത്തു് അധിവസിക്കുന്ന ഒരുവനു അമിതമായ ദ്രവ്യമുണ്ടായാൽ അവൻ അതിനെ ആഡംബരങ്ങൾക്കായി ചെലവാക്കുന്നു.

* * * * * * * * *

പിന്നെ നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സമ്പാദിച്ചു വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മോഹം നമ്മെ ബാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ തൻെറ പുത്രനുവേണ്ടി അമിതമായ ദ്രവ്യം നീക്കി വയ്ക്കുന്നതിനു് അമേരിക്കയിലെ ഒരു മനുഷ്യൻ പ്രേരിതനായിത്തീരുന്നതു് അയാളുടെ ദുർഗ്ഗർവ്വത്താലോ അഥവാ അയാൾക്കു് ആ കുട്ടിയുടെ അഭ്യുദയത്തിലുള്ള ആസക്തിയാലോ, എന്തിനാലാണെന്നു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് അധികവും ഒരു നിഗ്രഹമായിട്ടോ അനുഗ്രഹമായിട്ടോ പര്യവസാനിക്കുന്നതു്? അതു് അവരെ മനുഷ്യർ എന്നുള്ള നിലയിൽ അതിതരാം ആത്മാഭിമാനികളായിട്ടോ സൽപ്രഥാനവർത്തികളായിട്ടോ തീർക്കുമോ? അഥവാ സമുദായാംഗങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ ഉത്തമപൌരന്മാരായി ഭവിപ്പിക്കുമോ? ഇല്ല. മാന്യരെ! ഒരിക്കലും ഇല്ല. ഒരു കുഞ്ഞിനു് അമിതമായ ധനം നൽകുന്നതിനോക്കാൾ നന്നു് അതിനു് ഒരു ഘോരമായ ശാപത്തെ ദാനം ചെയ്യുകയാകുന്നു.

അമേരിക്കയിലെ പല കോടീശ്വരന്മാരും ഈ മതക്കാരാണു്. മിസ്റ്റർ സ്പ്രിംഗ് സിൻസിനാററിയിൽ മഹത്തായ ഒരു സംഗീതശാല പണിചെയ്യിച്ചുവരുന്നു. മിസ്റ്റർ പ്രേററു് ബാൽട്ടി മൂറിൽ ഒരു സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥാഗാരം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി പത്തുലക്ഷം പവൻ ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പെൻസൽവേനിയായിൽ മിസ്റ്റർ. പാക്കർ ഒരു സർവ്വകലാശാല ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഹോപ്പ്കിൻസ് സർവ്വകലാശാലവകയ്ക്കു മിസ്റ്റർ ഹോപ്പ്കിൻസ് ബാൽട്ടിമൂറിൽ പത്തുലക്ഷം പവൻ ചിലവാക്കുന്നു? ന്യൂയോക്കുസംസ്ഥാനത്തിൽ തൻെറ നാമധേയത്തിൽ ഒരു സർവ്വകലാശാല തുടങ്ങുന്നതിനായി മിസ്റ്റർ കർണലും അനവധി ദ്രവ്യം നൽകുന്നു. ഇപ്രകാരം ഒരു സമുദായത്തിലെ അംഗമായ ഒരുവൻ സമ്പാദിച്ചുകൂട്ടുന്ന അമിതദ്രവ്യം താൻ അതു ഏതു സമുദായത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു സമ്പാദിച്ചുവോ ആ സമുദായത്തിൻെറ ഭാവിയായ അഭ്യുദയത്തിനുവേണ്ടി ചിലവാക്കുവാൻ ഈശ്വരനാൽ ദത്തമായ ഒരു മൂല്യമേ ആകുന്നുള്ളു എന്നു സവിശേഷം സാക്ഷീകരിച്ചുകൊണ്ടു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച വിധത്തിലുള്ള അനവധി ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങൾ ഐക്യദേശങ്ങളിലെ നാനാഭാഗങ്ങളി

ച്ചം പൊങ്ങിനിൽക്കുന്നുണ്ട്. തൻെറ നാട്ടിൽ ഒരു സർവ്വകലാശാല ഏർപ്പെടു ത്തുന്നതിനായി എൻെറ ഒരു സ്നേഹിതൻ—കാലിഫോർണിയായിലെ ഗവ ർണ്ണരായ സ്റ്റാൻഫെർഡ്—ഇന്ന് ഇരുപതു ലക്ഷം പവൻ ചെലവാക്കുന്നുവ ത്രെ. ഇങ്ങനെയുള്ള അഭിപ്രായ വിശേഷങ്ങൾ തന്നെ നിങ്ങളുടെ ഇടയിലും ഇപ്പോൾ പ്രചരിക്കുന്നതായി ഞാനറിയുന്നു. ഇതിനു വേണ്ട സാക്ഷ്യങ്ങൾ എ ഡിൻബറോവിൽ തന്നെ ഉണ്ടല്ലോ. മിസ്റ്റർ ചേംബേർസ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതകാലത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമ്പാദ്യത്തിൻെറ ഒരു വലിയ ഭാഗം ലോകോപകാരാർത്ഥം വ്യയം ചെയ്തു; മിസ്റ്റർ നെൽസനെയും മിസ്റ്റർ ഈവാനെയും നോക്കുക! എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഘടദീപം പോലെ ഇരിക്കുന്ന വേറെയും അനവധി മഹാന്മാർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നുള്ളതിനു സന്ദേ ഹമില്ലല്ലോ.'

എഡിൻബറോവിലെ സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥാഗാരത്തിനു ൧൮൮൭—ജൂലൈ മാസം ൻ—ാം തീയതി മിസ്റ്റർ കർണീജി അസ്ഥിവാരക്കല്ലിട്ടു. സ്വതന്ത്രഗ്രന്ഥാ ഗാരത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമം എഡിൻബറോ നിവാസികളാൽ സ്വീകൃ തമാക്കുന്നതിന് രണ്ടു തവണ പരിശ്രമിച്ചിട്ടും അവ വിഫലങ്ങളായിത്തീരുക യാൽ മഹാമനസ്കനായ നമ്മുടെ നായകൻ ആദ്യം ൨൫൦൦൦—ം രണ്ടാമതു ൫൦൦൦൦—ം പവൻ ദാനം ചെയ്തു.

ജോർജ് ദിഫോർത്ത് ബ്രിഡ്ജിൽ സക്കാർ വക്കീൽ ഹോപ്പ് പ്രഭുവി ൻെറ ഭവനത്തിനുസമീപം റെനൈസൻസ് ഭാഷയിൽ (Renaissancestyle) ഒരു മഹാസൌധം നിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥമന്ദിരത്തിൽ ഇപ്പോൾ ൩൫൦൦൦— ൽ ചില്വാനം പുസ്തകങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അടിസ്ഥാനക്കല്ലിടുന്ന അടിയന്തിരത്തിനായി ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയിരുന്ന മിസ്റ്റർ കർണീജിയും ഭാര്യ യും എഡിൻബറോവിലെ തെരുവുകളിൽ കൂടി വണ്ടി ഓടിച്ചു കൊണ്ടു പോ കുമ്പോൾ മഹത്തായ ഒരു ജനസമ്മർദ്ദം അവരുടെ ഉല്ലാസഹല്ലോഹലങ്ങ ളെക്കൊണ്ടു എതിരേററു. ആ അവസരത്തിൽ മിസ്റ്റർ കർണീജി പറഞ്ഞതു ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:

'നിങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള പുരുഷന്മാക്കും സ്ത്രീകൾക്കും ബാലന്മാക്കും ഈ ലോകത്തിലുള്ള ഏററവും വിലയേറിയ രത്നങ്ങളെ ലഭിക്കുന്നതിന് ഇനി അധികം താമസം കൂടാതെ സാധിക്കുമെല്ലോ എന്നോത്തു ഞാൻ സന്തോഷി ക്കുന്നു. എനിക്കു സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥാഗാര ങ്ങളിൽ അഞ്ചാമത്തേതാണ് ഇതു്. ഞാൻ കാലധമ്മം പ്രാപിക്കുന്നതിനു മു മ്പിൽ... 'ജനനീധരണിയുടെ' മാർവ്വിടത്തിൽ ശയിച്ചു ഞാൻ സുഖമായി നിദ്രചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പിൽ... ഇനിയും അനവധി ഗ്രന്ഥമന്ദിരങ്ങളെ സ്ഥാ പിക്കുന്നതിന് എനിക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ അതിലുപരം വലുതായ ഒരു ഭാഗ്യം എനിക്കു വരുവാനില്ല.

മിസ്റ്റർ കർണീജിക്കുള്ള കാര്യശേഷി സുപ്രസിദ്ധമാണ്. അതിനാൽ അതിനെപ്പററി വീണ്ടും പറയണമെന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു വാഗ്മിയും ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവും കൂടി ആയിരുന്നു. ൧൮൭൮-നും ൯൯-നും മദ്ധ്യേ താൻ ചെയ്ത ഒരു ദേശസഞ്ചാരത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകസാംയാത്ര എന്ന കൃതി എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല എഴുത്തുകാരനും മഹാ സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദേശാടനം മംഗലമായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി; വഴിക്കു യാതൊരു അപകടവും സംഭവിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ആദ്യം ന്യൂയോക്കിൽ നിന്നു സാൻഫ്രാൻസിസ് കോവിലേയ്ക്കു തീവണ്ടിവഴി പോയി. അവിടെ നിന്നു ജപ്പാനിലേക്കു കപ്പൽ കയറി; വഴിക്കു ചൈനാ, ഇന്ത്യാ, ഈജിപ്റ്റ്, ഇററലി മുതലായ രാജ്യങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചു. മിസ്റ്റർ കർണീജി വേറെയും അനവധി സഞ്ചാരസഞ്ചികകൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകങ്ങളും "ട്രയംഫെൻറ് ഡെമക്രസി" (സഫലമായ ജനസാമാന്യരാജ്യഭരണം) എന്ന മറെറാരു പുസ്തകവും കൂടാതെ "ധനതത്വസിദ്ധാന്തം" എന്ന രണ്ടു ലേഖനങ്ങൾ കൊണ്ടും ആണ് അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതയെ അർഹിക്കുന്നതു്.

സഫലജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു കർണീജിയുടെ അഭിപ്രായം.

'ശുഭഭവ്യശില്പം' എന്ന തത്വത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് 'അധികമുയർന്ന പദത്തിൽ' തന്നെ മോഹം വച്ചുകൊൾക.

നമ്മുടെ മാർഗ്ഗത്തെ നിരോധിക്കുന്നതിനു മൂന്നു സംഗതികൾ നേരിടാം; ഒന്നു കള്ളുകുടി, രണ്ടു മനോരാജ്യം, മൂന്നു ജാമ്യം നില്പ്.

ഞാൻ പിററ്സ്ബർഗ്ഗിലെ കമ്പിയാപ്പീസിൽ വേല നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് ഓരോരോ മനോരാജ്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതന്മാരായിരുന്ന പല ജനങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. അവർ നമ്മുടെ പൌരന്മാരിൽവെച്ചു് പ്രഖ്യാതന്മാരായിരുന്നില്ല; അവർ സദാ ആശങ്കിതന്മാരായിരുന്നു. അവരിൽ പലരും നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. അവക്കു ശേഷിച്ചതു് അപഖ്യാതി മാത്രമായിരുന്നു. മനോരാജ്യം കൊണ്ടു സമ്പാദ്യം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഒരുവനേയും തന്നെ കാണുകയില്ല. തന്റെ മനോരാജ്യങ്ങളുടെ കലാശം എങ്ങനെ ആയിരിക്കുമെന്ന് പരസ്യങ്ങളും മററും നോക്കിത്തീരുമാനിക്കുവാനായി രാവിലെ വർത്തമാനക്കടലാസുകളും എടുത്തുവെച്ചു് മിഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, തന്നാൽ ചെയ്യപ്പെടേണ്ട കൃത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങൾക്കു ശരിയായ ഒരു തീർച്ച വരുത്തുന്നതിനോ, അവയെക്കുറിച്ചു സാവധാനമായി പര്യാലോചിക്കുന്നതിനോ കേവലം അയോഗ്യനായിത്തീരുകയും തന്റെ പ്രധാനവ്യാപാരത്തിന്റെ അവശ്യം ഭാവിയായ ഫലത്തിനും പലപ്പോഴും അതിന്റെ രക്ഷയ്ക്കും ആലംബമായിരിക്കുന്നതും നിരന്തരമായും ഏകാഗ്രമായുമുള്ളതും ആയ കൃത്യനിർവഹണ ശക്തിയുടെ ബഹിഃപ്രവാഹത്തിനു മാർഗ്ഗനിരോധിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ കൃത്യങ്ങളിൽ അനവധി സംവത്സരം

ക്ഷമയോടും ശുഷ്കാന്തിയോടും പരിശ്രമിച്ചാൽ മാത്രമേ താൻ ന്യായമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രതിഫലം സിദ്ധിക്കയുള്ളുവെന്നും, അതു കേവലം ഭാഗ്യം കൊണ്ടല്ല, ഉദ്ദിഷ്ടനിവൃത്തിക്കുള്ള സദുപായങ്ങളേ കൊണ്ടാണ് ലബ്ധമാകുന്നതു് എന്നും ബുദ്ധിമാന്മാരായ ആളുകൾ ഗ്രഹിക്കുന്നു.

അനപലപനീയമായ വിശ്വാസ്യതയെക്കാൾ മഹത്തരമായി യാതൊന്നും തന്നെ യുവാവായ ഒരു തൊഴിലാളിക്കു ലഭിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. വെറും മനോരാജ്യത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നവനാണ് ഒരുവൻ എന്നുള്ള അറിവു ബാംകുകാർ തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു ഒരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരും. ചൂതുകളിക്കാരുടെ ലഹളകൊണ്ടു ഒരു മനുഷ്യൻെറ സർവ്വസ്വവും ഒരു നിമിഷത്തിൽ അപഹൃതമാകാമെന്നുള്ള നിലയിൽ ആ മനുഷ്യനെ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാം? നല്ല തൊഴിലാളികളായിരിക്കാൻ ഉറപ്പാക്കിക്കൊൾക; മനോരാജ്യം ഒരുകാലത്തും അരുതു്.

മൂന്നാമത്തെ വലിയ ആപത്തു ഒരുത്തനുവേണ്ടി ജാമ്യം നിൽക്ക എന്നുള്ളതു തന്നെ. ദീനസംരക്ഷണം അവശ്യം കർത്തവ്യമാകുന്നു. ഒരു സ്നേഹിതന് ഒരു നിസ്സാരമായ സഹായം ചെയ്യുവാൻ വയ്യാ എന്നു ഞാനെങ്ങനെ പറയും, എന്നു നാം ആലോചിക്കുന്നു. ആ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇത്ര വളരെ തത്വവും മഹത്വവും ഉള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അതിൽ അത്ര വളരെ അപകടങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതും. നാം ഒരുത്തനുവേണ്ടി ജാമ്യം നിൽക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ സർവ്വസ്വവും അവനുവേണ്ടി പണയം വയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്; വിശിഷ്യ ഒരു കടക്കാരൻ (ബാങ്കിൽ നിന്നു കടം പററിയിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ) ആണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, അവൻ അവൻെറ മുതലിനെ മാത്രമല്ല അന്യൻെറ മുതലിനേയും കൂടി പണയത്തിലാക്കുന്നു. അതിനാൽ നാം ജാമ്യക്കാരനാവാനുള്ള അവസരം നേരിട്ടാൽ നമുക്കു നമ്മുടെ കടം അടച്ചു തീക്കുവാനാവശ്യമുള്ള പണം നീക്കി ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രമേ അതിൽ ഉൾപ്പെടേണ്ടതുള്ളുവെന്നും, നമ്മുടെ വരവിൽ കവിഞ്ഞു നാം യാതൊരു ചെലവും തലയിൽ വലിച്ചു കയററിക്കൂടാ എന്നും ആകുന്നു എൻെറ ഉപദേശം.

നമ്മുടെ ഈ മഹാവിപത്തുകളിൽ നിന്നു (കള്ളുകുടി മനോരാജ്യം ജാമ്യംനില്പ്) നാം വിമുക്തരാകുമെന്നുതന്നെ ഊഹിച്ചുകൊള്ളാം. അടുത്ത പ്രശ്നം ഉൽക്കഷപദലബ്ധി എങ്ങനെ എന്നാണ്. ഉന്നതപദത്തിൻെറ പടിവാതലിൽ നിൽക്കുന്ന പുരുഷൻ വിശേഷമായിട്ടു് എന്തെങ്കിലും ഒന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കണം; അതു താൻ ഏറ്റെപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തൊഴിലിൽ നിന്നു പ്രത്യേകമായും ഭിന്നമായും ഇരിക്കയും വേണം. ചുരുക്കത്തിൽ വെറും ഒരു കൂലിക്കാരനല്ല, ഒരു പുരുഷൻ ആണ്, തൻെറ കീഴിൽ വേലനോക്കുന്നതെന്നു് നമ്മുടെ മേലധികാരിക്കു ബോധം ഉണ്ടാകണം; ഇത്ര പണത്തിനു് ഇത്ര മണിക്കൂടി വേലചെയ്യുവെന്നു് കണക്കു കാണിക്കുന്നതു മാത്രംകൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ഒട്ടവനല്ലാ, തൻെറ വിശ്രമസമയത്തേയും നിരന്തരചിന്തയേയും താൻ ഏൾപ്പെട്ട

രിക്കുന്ന തൊഴിലിൽത്തന്നെ വിനിയോഗിക്കുന്ന ഒരു സൽപുമാനാണ് തന്റെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥൻ എന്നൊരു വിശ്വാസം അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിക്കണം.

എന്താണ് ആശംസനീയം എന്നു അവരോളംതന്നെ തങ്ങൾക്ക് അറിയുവാൻ പാടില്ല എന്നുള്ള വിചാരമായിരുന്നു കർണീജി യോഗത്തിലെ യുവാക്കന്മാരായ ഓഫീസർമാരുടെ വിജയശംഖം ധ്വനിപ്പിച്ചത്.

ഭാവിയായ കോടീശ്വരനുള്ള അനുപലപനീയമായ ലക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയം എല്ലാക്കാലത്തും വ്യയത്തിൽ ക്രൂടുതലായിരിക്കുമെന്നുള്ളതാകുന്നു. ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം സമ്പാദിക്കുവാനും തുടങ്ങുന്നു. സമ്പാദിക്കുന്ന യുവാവിനെ തൊഴിലുകളിൽ മുമ്പന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

നാം മുടക്കുവാൻ പോകുന്ന പണത്തിന്റെ തുകയല്ല വ്യവസായ പ്രവർത്തകന്മാർക്ക് ആവശ്യം. പിന്നെയോ? പണം നേടാൻ മതിയാകുന്ന കാര്യശേഷിയാണ്. ഒട്ടും അമാന്തിക്കരുത്. ആദ്യമേതന്നെ ഒരു കാശെങ്കിലും സമ്പാദ്യമായി നീക്കിവെയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ആദ്യത്തെ ഒരു കാശാണ് പിന്നെ കോടി പവനാകുന്നതും. 'പലതുള്ളി പെരുവെള്ളം' എന്നാണല്ലോ നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരുടെ മതവും.

ധനത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ചു കർണീജിയുടെ അഭിപ്രായം.

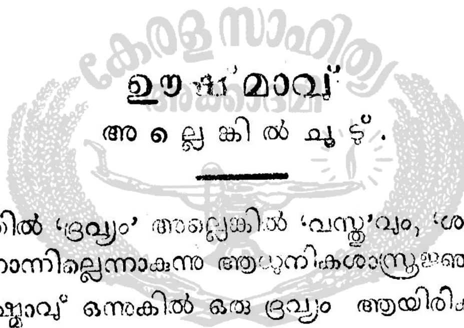
കോടീശ്വരന്മാർ തങ്ങളുടെ കെട്ടിയിരിപ്പു മുതലിനെ, ദേവാലയങ്ങൾ, സർവകലാശാലകൾ, സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥാഗാരങ്ങൾ, ആതുരശാലകൾ, പ്രയോഗശാലകൾ, പാർക്കുകൾ, ഉദ്യാനങ്ങൾ, സംഗീതശാലകൾ, സരസ്സുകൾ മുതലായവയെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ് എന്നു ആൻഡ്റു കർണീജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മിസ്റ്റർ കർണീജിതന്നെ സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥാഗാരങ്ങളുടെ വകയ്ക്കായി അഞ്ചുലക്ഷം പവൻ ചിലവാക്കിയിരിക്കുന്നു. കർണീജി പറയുന്നതാവിത്—ധനവേദം ഈശ്വരന്റെ വചനങ്ങളെ പ്രതിധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. 'ജനനിധരണി'യുടെ മാറിടത്തിൽ ശയിച്ചു സുഖമായി നിദ്രചെയ്യുവാൻ താൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പിൽ, തനിക്കുള്ള സർവസ്വവും വിററ് ആ പണത്തെ അംഗതികളായ ജനങ്ങളാൽ ആശംസിതങ്ങളായ ധർമ്മകാര്യങ്ങളിൽ ചിലവഴിക്കണമെന്നും, ഇപ്രകാരം സ്വധനത്തെയും സ്വദേഹത്തെയും തന്റെ സമസൃഷ്ടികൾക്ക് ഉപകാരപ്രദമാക്കിത്തീർക്കണമെന്നും ആകുന്നു അത് (ധനവേദം) കോടീശ്വരന്മാരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ, അയാൾ അയാളുടെ നിര്യാണത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന സമയം തെല്ലും ഉപയോഗമില്ലാതെ അനവധി ലക്ഷങ്ങളെ ഉരുക്കൂട്ടിവച്ചു ഒരു മഹാപാപിയായി ഒരിക്കലും ഭവിക്കുന്നതല്ല. ധനത്തെ അപേക്ഷിച്ചു പാവപ്പെട്ടവനായും ഏററവും

പാവപ്പെട്ടവനായും, എന്നാൽ സമസ്തസൃഷ്ടികളുടെ വാത്സല്യബഹുമാനകൃതജ്ഞതകളെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു കോടീശ്വരനെക്കാൾ ശതഗുണം ധനവാനായും, അതിതരാം ധനവാനായും, തന്റെ ജീവിതത്തെക്കൊണ്ട് പക്ഷെ ഈ മഹാലോകത്തിന്റെ തുച്ഛമായ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും സ്വല്പമായി സുഭഗമാക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് തന്റെ ഉള്ളിലിരുന്നുകൊണ്ടു തന്നോട് ശ്രദ്ധമായി ഉദീരണം ചെയ്യുന്ന അചഞ്ചലവും ലാഘവവും ആയ ആ സ്വരവിശേഷത്താൽ (മനസ്സാക്ഷിയാൽ) പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടവനായും, രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവനായും, ബഹുധാ പ്രിയതരനായും ഭവിക്കുന്നതുതന്നെയാണ് വലുതായ സുകൃതം. ഇതത്രയും തക്കമററ സംഗതിയാണ്; ഇപ്രകാരമുള്ള ധനികന്മാർക്ക് സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ദ്വാരം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടതായിത്തീരുന്നില്ല.

> 'സന്ദേഹംവേണ്ട പരന്നുപകാരത്തിനാകാത്തതെങ്കിൽ
> കിന്ദേഹംകൊണ്ടൊരുഫലമിഹ പ്രാണിനാം ക്ഷോണിതന്നിൽ.'

ഭാഷാപോഷിണി.   സി. പി. പരമേശ്വരൻപിള്ള.

——(൦)——

ഊഷ്മാവ്

അല്ലെങ്കിൽ ചൂട്.

ലോകത്തിൽ 'ദ്രവ്യം' അല്ലെങ്കിൽ 'വസ്തു'വും, 'ശക്തി'യും അല്ലാതെ തൃതീയമായി മറെറാന്നില്ലെന്നാകുന്നു ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ മതം. ഈ മതാനുസാരം, ഊഷ്മാവ് ഒന്നുകിൽ ഒരു ദ്രവ്യം ആയിരിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ശക്തിയായിരിക്കണം. പരമാർത്ഥത്തിൽ അതു് ഈ രണ്ടിൽ ഏതാകുന്നു, ഒരു ദ്രവ്യമൊ? അതൊ ശക്തിയൊ?

ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ് ദ്രവ്യലക്ഷണമെന്നു വരികിൽ ത്വഗിന്ദ്രിയത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഊഷ്മാവിനെ ഒരു ദ്രവ്യം എന്നു പറയണം. എന്നാൽ ഇന്ദ്രിയവിഷയീഭാവം ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഒരു പ്രധാനലക്ഷണമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു ദ്രവ്യത്തിന് എവിടെയെങ്കിലും വർത്തിക്കണമെങ്കിൽ 'സ്ഥലം' ആവശ്യമാകുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ കുറച്ചെങ്കിലും ഘനം ഇല്ലാത്തതായി യാതൊരു ദ്രവ്യവും ഉണ്ടെന്നു കാണപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതു രണ്ടുമാകുന്നു ദ്രവ്യങ്ങളുടെ പ്രധാനലക്ഷണങ്ങൾ. ഊഷ്മാവിന്നു് ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടോ എന്നാണ് ഇനി നിർണ്ണയിപ്പാനുള്ളതു്. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷണം അതായതു വർത്തിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകസ്ഥലത്തിന്റെ ആവശ്യകത, ഊഷ്മാവിന്നു് ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതു എല്ലായിടത്തും എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു വർത്തിക്കുന്നതായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. ഇനി അതിന്നു തൂക്കം ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കുക. ഇതിലേയ്ക്കു ഒരു പരീക്ഷ

കഴിക്കതന്നെ. ഒന്നാമതു സ്വാഭാവികസ്ഥിതിയിൽ വൎത്തിക്കുന്ന ഒരു സ്വൎണ്ണക്കട്ടിയെടുത്തു തൂക്കിനോക്കുക. അതു ൪൦-പണമിട തൂങ്ങുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. അതിനെത്തന്നെ തീയിലിട്ടു പഴുപ്പിച്ചശേഷം തൂക്കിനോക്കുക. തൂക്കത്തിൽ കണ്ടേക്കാവുന്ന ഈഷദ്വ്യത്യാസംപോലും ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നതായി അതിസൂക്ഷ്മമായ ത്രാസിനേയും ഉപയോഗിക്കുക. പഴുത്ത സ്വൎണ്ണക്കട്ടി, തണുത്ത കട്ടിയേക്കാൾ, ഒരു നെല്ലിടപോലും കൂടുതൽ തൂങ്ങുന്നപ്രകാരം കാണപ്പെടുന്നതല്ല. ഊഷ്മാവു് ഒരുദ്രവ്യമായിരുന്നു എന്നുവരികിൽ അതിൻെറ തൂക്കത്തിനുമാത്രം പഴുത്ത സ്വൎണ്ണക്കട്ടി കൂടുതൽ തൂങ്ങമായിരുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു ഊഷ്മാവു് ഒരു ദ്രവ്യമല്ലെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുന്നു.

ഇനി ഊഷ്മാവു് ഒരു ശക്തിതന്നെയോ എന്നു നോക്കാം. ഉല്പാദകരൂപമായൊ, നാശകരമായൊ ഉള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്വാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യത്തെ ആകുന്നു ശക്തി എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതു്. ഈ സ്വഭാവങ്ങൾ രണ്ടും ഊഷ്മാവിന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ജലത്തിലൊ വായുവിലൊ ചലനത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈയം, ഓടു്, വെള്ളി, സ്വൎണ്ണം മുതലായ ലോഹങ്ങളെ ഉരുക്കുന്നതിനും മററും വേണ്ട സാമൎത്ഥ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ അതിന്നു പദാൎത്ഥങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഊഷ്മാവു് ഒരു ശക്തിതന്നെ എന്നു തെളിയുന്നു.

ഇനി 'ഊഷ്മാവു്' അല്ലെങ്കിൽ ചൂടിൻെറ സ്വഭാവത്തെപ്പററി കുറച്ചുകൂടി വിവരമായ അറിവു് ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ വിദ്വാന്മാർ വേണ്ട പരിശ്രമം ചെയ്തു കാൎയ്യനിൎണ്ണയം വരുത്തികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കു് അധികം പ്രയാസമൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതീത്ര എന്നില്ല. ചൂടു് എന്നുള്ളതു പരമാൎത്ഥത്തിൽ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ അണുക്കൾ അതിവേഗത്തിൽ ചലിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു വികാരഭേദമാണെന്നാണു് അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് അനുഭവത്തോടടുത്തു തന്നെ ഇരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു വിരലുകൊണ്ടു മേശപ്പുറത്തോ ചുമരിന്മേലോ കുറെനേരം ഉരയ്ക്കുകതന്നെ അപ്പോൾ ആ വിരലിനു സാമാന്യത്തിലധികം ചൂടു തോന്നുന്നു. കയ്യിൻെറ ചലനരൂപമായ ശക്തി, ഉരയ്ക്കുമ്പോൾ വിരലിൻെറ ഉരയുന്ന അററത്തിൻേറയും മേശയുടേയോ ചുമരിൻേറയോ ഉരയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഭാഗത്തിൻേറയും അണുക്കളിലേക്കു നയിക്കപ്പെടുന്നു. വിരൽ നല്ലപോലെ ഊന്നി എത്രയും വേഗത്തിൽ ഉരയ്ക്കുന്നുവോ അത്രയും മേല്പറഞ്ഞ അണുക്കൾ കൂടുതൽ വേഗത്തോടുകൂടി ചലിക്കയും അപ്പോൾ ചൂടു കൂടുതൽ തോന്നുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നതു്, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ, കയ്യിൻെറ, അല്ലെങ്കിൽ, വിരലിൻെറ ദൃശ്യമായ ചലനം അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അണുക്കളുടെ അദൃശ്യചലനമായി മാറുകയാകുന്നു. ഒരു തട്ടാൻ അടികല്ലിന്മേൽ ചുററികകൊണ്ടു അടിക്കുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെ. അയാളുടെ കൈയിൽ നിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്ന ചല

നം അടികല്ലിൻെറയും, അടിക്കുന്ന കട്ടിയുടെയും ചുററികയുടെയും അണുക്കളിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെട്ടു ചൂടായി പരിണമിക്കുന്നു. ആകയാൽ 'ചൂട്' എന്നുള്ളതു പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അണുക്കളിൽ സംഭവിക്കുന്ന അദൃശ്യമായ ചലനവിശേഷമത്രേ.

മേല്പറയപ്പെട്ടതിൽ നിന്നു ചൂടിൻെറ ഒരു പ്രകാരത്തിലുള്ള ഉല്പത്തി കടുപ്പമുള്ള രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ ഉരസുന്നതിൽ നിന്നാണെന്നു ബോധപ്പെടുന്നതാകുന്നു. തീപ്പെട്ടിയും മററും ഇല്ലായിരുന്ന പണ്ടത്തെ കാലങ്ങളിൽ ആളുകൾ തീയുണ്ടാക്കിവന്നതു് ഈ സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ചുതന്നെ ആയിരുന്നു.

ഊഷ്മാവിൻെറ കുറെക്കൂടി സാധാരണയായ ഒരു ഉല്പത്തി വിറക്, കൽക്കരി, എണ്ണ, ഗാസ് മുതലായ ഇന്ധനദ്രവ്യങ്ങൾ കത്തി ജ്വലിക്കുന്നതിൽ നിന്നാകുന്നു. ഈ ദ്രവ്യങ്ങളെ കത്തിക്കുന്നതിനു അഗ്നിയുടെ സഹായം ആരംഭത്തിൽ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു വരികിലും അവയുടെ ജ്വലനത്തിൽ നിന്നു് ഉൽഭൂതമാകുന്ന ചൂടു അളവററതാകുന്നു. ജ്വലനത്തിൽ നിന്നു അവയുടെ അണുക്കൾ ആകാശത്തിൽ വൎത്തിക്കുന്ന അമ്ലജനക(Oxygen)ത്തോടു രാസയോഗന്യായേന ചേൎന്നു അന്യപദാൎത്ഥങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. അക്കാലത്തുണ്ടാവുന്ന ഊഷ്മാവിനും തീയ്ക്കും കാരണം അമ്ലജനകത്തോടുള്ള അവയുടെ രാസയോഗംതന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ ചൂട് ഇപ്രകാരം ഉത്ഭവിക്കുന്നതു രാസയോഗമുറപ്രകാരം അമ്ലജനകത്തോടു മററു പദാൎത്ഥങ്ങൾ സംയോജിക്കുമ്പോൾ മാത്രമല്ല ഏതെങ്കിലും രണ്ടു പദാൎത്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ രാസയോഗം ഉളവാകുമ്പോഴെല്ലാം ഊഷ്മാവു ഉൽഭൂതമായിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. പക്ഷെ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ അമ്ലജനകത്തോടുള്ള സംയോഗമാണ് മററു യോഗങ്ങളേക്കാൾ അധികം സാധാരണമായിട്ടുള്ളതു്.

ഭൂതലത്തിൽ ഉള്ള ചൂടിൻെറ ഏററവും പ്രധാനമായ ഉല്പത്തി സൂൎയ്യനിൽ നിന്നാകുന്നു. സൂൎയ്യൻ അസംഖ്യം ദ്രവ്യങ്ങൾ ചേൎന്നു് ഇടവിടാതെ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിമഹത്തായ ഒരു ഗോളമാകുന്നു. ഭൂതലത്തിൽ നിന്നു ഒൻപതിൽപരംകോടി മൈൽ ദൂരത്തു വൎത്തിക്കുന്നു എങ്കിലും സൂൎയ്യനിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഊഷ്മാവ് ഭൂമിയിൽ സദാ വന്നെത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഈ ഉഷ്മാവു ഭൂതലത്തിലുള്ള ജീവജാലങ്ങളുടെ വളൎച്ചയ്ക്കു് അത്യന്താവശ്യമാകുന്നു. ജലാശയങ്ങളിലെ വെള്ളം ആവിയായി ആകാശത്തിൽ ഉയൎന്നു പുനശ്ച മഴയായി ഭൂതലത്തിൽ പതിക്കുന്നതും ഈ ചൂടുകൊണ്ടുതന്നെ ആകുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ സൂൎയ്യനില്ലെങ്കിൽ ജീവിതവും ഇല്ലതന്നെ.

ഇനി ഊഷ്മാവിൻെറ ഗതി അല്ലെങ്കിൽ സഞ്ചാരത്തെപ്പററി സ്വല്പം പറയാം. അതു് ഒരു ദിക്കിൽ നിന്നു മറെറാരു ദിക്കിലേയ്ക്കു ഗമിക്കുന്നതു മുഖ്യമായി (1)അതിൻെറ ഉല്പത്തിയേയും പതനസ്ഥലത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്ന ദൃശ്യമായ ഏതെങ്കിലും വസ്തുവിൻെറ അണുക്കളിൽക്കൂടിയും, (2)മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുസ്ഥാനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ, വൎത്തിക്കുന്നതായ പ്രത്യക്ഷവസ്തുക്കളുടെ

സഹായം കൂടാതെയും, ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ ആകുന്നു. ദൃഷ്ടപദാൎത്ഥങ്ങളുടെ അണുക്കളിൽ കൂടിയുള്ള ഗതി തന്നെ രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. (1) അണുക്കൾക്കു സ്ഥാനഭ്രംശം സംഭവിക്കാതെ സ്പൎശം മാത്രംകൊണ്ടു ചൂടു അവയിൽകൂടി ക്രമേണ ഗമിക്കുന്നതു്. (2) അണുക്കൾക്കു സ്ഥാനഭ്രംശം ഉണ്ടായി തന്മൂലം ചൂടു വേഗത്തിൽ പദാൎത്ഥത്തിലെല്ലാം വ്യാപിക്കുന്നതു്. ഒററം തീയിൽ കിടക്കുന്നതായ ഒരു ഇരുമ്പു കമ്പിയുടെ മറേറ അററത്തേയ്ക്കു ഊഷ്മാവു് നയിക്കപ്പെടുന്നതും ചൂടുള്ള വെള്ളമോ പാലോ ഒരു പാത്രത്തിനകത്തു ഒഴിക്കുമ്പോൾ ആയതിന്റെ സമ്പൎക്കമില്ലാതുള്ള പാത്രത്തിന്റെ വിളുമ്പിലും മററും ചൂടു വ്യാപിക്കുന്നതും അണുക്കൾക്കു സ്ഥാനഭ്രംശം കൂടാതുള്ള ചൂടിന്റെ പ്രസാരണത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളമൊഴിച്ചു അടുപ്പത്തു വെച്ചു് അടിയിൽ തീ കത്തിക്കുമ്പോൾ അടിയിലെ വെള്ളം ചൂടു പിടിച്ചുയൎന്നു മുകളിലത്തെ നിരകളിലെ വെള്ളം ക്രമേണ കീഴ്പോട്ടു പതിച്ചു ചൂടു പിടിച്ചു വെള്ളത്തിലെല്ലാം ചൂടു നിറക്കുന്നതു അണുക്കളുടെ സ്ഥാനഭ്രംശസഹിതമുള്ള ചൂടിന്റെ ഗതിക്കു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഇടയ്ക്കുള്ള വായുനിരയെ ഉഷ്ണിപ്പിക്കയോ ചലിപ്പിക്കയോ ചെയ്യാതെ അടുപ്പിൽ കിടക്കുന്ന തീയുടെ ചൂടു അകലെ നില്ക്കുന്ന നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ വന്നു തട്ടുന്നതും മദ്ധ്യേയുള്ള വായുനിരയെ ഉഷ്ണിപ്പിക്കാതെ സൂൎയ്യന്റെ ഊഷ്മാവു അതിദൂരസ്ഥമായ ഭൂതലത്തിൽ വന്നു ചേരുന്നതും ഊഷ്മാവിന്റെ പ്രധാന ഗതികളിൽ രണ്ടാമത്തേതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥമായ യാതൊരു വസ്തുവിന്റേയും സഹായംകൂടാതെ സൂൎയ്യഗോളത്തിൽ നിന്നു ഭൂതലത്തിലേയ്ക്കു ചൂടു ഗമിക്കയെന്നുള്ളതു യുക്തിയുക്തമായിരിക്കുന്നില്ലാത്തതിനാൽ സൎവ്വത്ര വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതായി അതിസൂക്ഷ്മമായും അദൃശ്യമായും ഉള്ള 'ഈഥർ' എന്ന ഒരു പദാൎത്ഥത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥമായി യാതൊരു പദാൎത്ഥവും കാണ്മാനില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാംകൂടി ചൂടു പ്രസരിക്കുന്നതു ഈ നേരിയ പദാൎത്ഥത്തിന്റെ തിരമാലപോലുള്ള പ്രത്യക്ഷചലനത്താലാണെന്നാകുന്നു അവർ പറയുന്നതു്. ഈ മൂന്നിലൊരു തരത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതായി യാതൊരു ഗതിയും ഊഷ്മാവിനു ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഗതിഭേദങ്ങളെ "അണുസ്പൎശമാത്രഗമനം" "സാണുഭ്രംശഗമനം" "സൂൎയ്യകരവൽഗമനം" എന്നിങ്ങനെ നാമകരണം ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു.

ഊഷ്മാവിന്റെ സ്വഭാവം, ഉല്പത്തി, ഗതിഭേദങ്ങൾ ഇവയെപ്പററി ഇപ്പോൾ പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി അതിന്റെ പ്രവൃത്തിയെപ്പററി മാത്രമേ സ്വല്പം പറവാനുള്ളു. ആകയാൽ അതുകൂടി കഴിച്ചു് ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചേയ്ക്കാം. അതിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ മുഖ്യമായി താഴെ പറയുന്നവയാകുന്നു.

(1) ഊഷ്മാവിനാൽ പദാൎത്ഥങ്ങൾ ചൂടുപിടിച്ചു തപ്തങ്ങളാകുന്നു.

(2) അതു പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികസ്ഥിതിയിൽ ഭേദങ്ങളെ ഉളവാക്കുന്നു. [പൊൻ, വെള്ളി, ഈയം, ചെമ്പു്, ഓട്ടു്, ഇരുമ്പു മുതലായ ലോ

ഹങ്ങളും മററു ഘനദ്രവ്യങ്ങളും ഉരുകി ദ്രവാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നതും വെള്ളം, എണ്ണ മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങൾ രൂപരഹിതങ്ങളായ ബാഷ്പങ്ങളായി മാറുന്നതും സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾക്കു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളത്രേ.]

(3) ഊഷ്മാവ് തദഭാവത്തിങ്കൽ സംയോജിക്കുന്നതല്ലാത്ത പദാൎത്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ രാസയോഗത്തെ ഉളവാക്കുന്നു. [എണ്ണയുടേയും, വിറകിന്റേയും സൂക്ഷ്മാംശങ്ങൾ അമ്ലജനകത്തോടു സംയോജിച്ചു നൂതനയോഗങ്ങളെ ഉളവാക്കുന്നതും അബ്ജനകവും അമ്ലജനകവും സംയോജിച്ചു ജലത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും ഇതിനെ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്നു.]

(4) ഇപ്രകാരമുളവാകുന്ന യോഗത്തെ ഊഷ്മാവു പലപ്പോഴും ഭഞ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. [ഇരുമ്പ്, ഈയം, രസം മുതലായ ലോഹങ്ങൾ തന്മാത്രങ്ങളായി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു അവയുടെ യോഗങ്ങളെ ഊഷ്മാവുകൊണ്ടു ഭഞ്ജിച്ചിട്ടാകുന്നു.]

(5) ലോകത്തിൽ കാണാറുള്ള ചലനങ്ങളിൽ പലതും സംഭവിക്കുന്നതും ഊഷ്മാവിൻെറ പ്രവൃത്തിയാലാകുന്നു. കാററു വീശുന്നതും സമുദ്രതലത്തിൽ ചില പ്രവാഹങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതും ജലത്തെ ആവിയായി മാററി തൻമൂലം വണ്ടികളേയും കപ്പലുകളേയും മററും ഓടിക്കുന്നതും ജീവികളുടെ ശരീരത്തിൽ രക്തം പ്രസരിക്കുന്നതും എല്ലാം ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. **എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ ബി. ഏ.**

—(0)—

ജീവികളുടെ ആഹാരസമ്പാദ്യം

ജീവികൾ തങ്ങളുടെ ആഹാരസമ്പാദ്യത്തിനായി മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്നതായ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു എലിയും, പൂച്ചയും, നരിയും, കുറക്കനും വല്ല ഗവമെണ്ടാപ്പീസുകളിലും പോയി ഗുമസ്തൻ പണിയോ ശിപായിവേലയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നോ, ഉറുമ്പും, ഈച്ചയും കപ്പലുകൾ ഉണ്ടാക്കി കടൽ സഞ്ചാരം ചെയ്തു ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ച് അഹോവൃത്തികഴിക്കുന്നുവെന്നോ ആണ ഞാൻ അൎത്ഥം ധരിച്ചതു എന്നു ആരും വിചാരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അഹോവൃത്തിക്കുവേണ്ടി വന്യമൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടി പിടിക്കയും കായ്കനികൾ ശേഖരിക്കയും ആയിരുന്നു മനുഷ്യർ ഒന്നാമതായി ചെയ്തുപോന്നതു്. അപരിഷ്കൃതജാതികൾ ഇന്നും ചെയ്യുന്നതു അപ്രകാരമാണ്. ആന മുതൽ പരമാണുപ്രായമായ പ്രാണികൾവരെയുള്ള ഇതരജീവികൾ ഒക്കെയും ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെ ഒരു വിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. നാം പശുക്കളേയും ആടുകളേയും പോററി അവയുടെ പാൽ എടുത്തു ഭക്ഷണത്തിന്നുപയോ

ഗിക്കാറുള്ളതുപോലെയും ധാന്യങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്തുപോരുന്ന വിധത്തിലും ചെറുവക പ്രാണികൾ ചെയ്തുപോരുന്നതു അത്യാശ്ചര്യകരവും വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യൻ ആരാഞ്ഞറിയേണ്ടതും ആയ സംഗതികൾ തന്നെയാകുന്നു.

മൃഗങ്ങളുടേയും ചെറുവകപ്രാണികളുടേയും ഇടയിൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെ മാംസഭുക്കുകളും സസ്യഭുക്കുകളും ഉണ്ട്. ഇതു വർണ്ണവ്യത്യാസം അനുസരിച്ചു അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നതോ അല്ലയോ എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഇതുവരെ തീർച്ചയാക്കീട്ടില്ലെങ്കിലും സസ്യങ്ങൾമാത്രം ഭക്ഷിക്കുന്ന പശുക്കളേയും മററും ബ്രാഹ്മണരായി വിചാരിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും വിരോധമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല. സസ്യഭുക്കുകളായവയ്ക്കു തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണസമ്പാദ്യത്തിനു അധികമായി അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും മാംസം തിന്നുന്ന കൂട്ടർ ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ ശക്തിയും സാമർത്ഥ്യവും കാണിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

നമ്മുടെ വീടുകളിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ചില ചെടികളിന്മേലും വൃക്ഷങ്ങളുടെ കൊമ്പുകളിലും വലകെട്ടി താമസിക്കുന്ന 'എട്ടുകാലിയെ' കാണാത്തവർ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ ജീവി ബ്രഹ്മാവിൻെറ ഗുരുനാഥന്മാരിൽ ഒരാളാണെന്നു ഇതിനിടെ ആരോ പറയുകയുണ്ടായി. അതിൻെറ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ ഞാൻ അറികയില്ലെങ്കിലും അവരവരുടെ ഭക്ഷണം ശേഖരിക്കേണ്ടതിന്നു അവരവർ കഴിയുന്ന പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും മററുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നതു എത്രയോ ചെറിയ നിസ്സാരജീവികളായ എട്ടുകാലിയും കൂടി നിന്ദ്യമായി വിചാരിക്കുന്നതാണെന്നും ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ ജീവി ബ്രഹ്മാവിൻെറ ഗുരുനാഥൻ അല്ലെങ്കിലും നിശ്ചയമായും ചില മനുഷ്യരുടെ ഗുരുനാഥനായിരിപ്പാൻ യോഗ്യനാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. വല്ല ഈച്ചയോ പുഴുവോ മറേറാ ഈ വലയിൽചെന്നു കുടുങ്ങുന്നതും വലയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒളിച്ചുകൊണ്ടു സശ്രദ്ധനായി നിന്നു എട്ടുകാലി പെട്ടെന്നു അവിടെ ഓടി എത്തി അതിനെ തൻെറ നൂൽകൊണ്ടു കെട്ടിവരിയുന്നതും പലരും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ ചെറിയ പ്രാണിയെ അപേക്ഷിച്ചു അതിൻെറ ഈ ആഹാരസമ്പാദ്യക്രമം എത്രയൊ അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. അത്രതന്നെ അത്ഭുതകരമാകുന്നു കുഴിയാനയുടെ വിദ്യ. നമ്മുടെ മുററത്തും മററും നാളംപോലെയുള്ള ഒരു കുഴി കുഴിച്ച് അതിൽ ഈ ജീവി ഒളിച്ചുകിടക്കുന്നതു മററുപ്രാണികളെ തോല്പിച്ചു കൊന്നു ഭക്ഷിക്കേണ്ടതിന്നു മാത്രമാണെന്നു അറിയുന്നവർ അധികം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കുഴിയുടെ വക്കിൽകൂടി ഇഴഞ്ഞുപോകുന്ന ജീവികൾ ക്ഷണത്തിൽ കാൽതെററി കുഴിയിൽ വീണുപോകത്തക്കവണ്ണമാകുന്നു കുഴിയുടെ ആകൃതി. അതിൽ വീണ ജീവി കയറി രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ കുഴിയാന മണ്ണു തെറിപ്പിച്ചു അതിനെ കുഴിയിലേക്കുതന്നെ തള്ളിയിടുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിചാതുര്യത്തിൻെറ ഫലമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന വലിയ കുഴികളിൽ വഞ്ചിതനായി വീണുപോകുന്ന ആ ഭയങ്കരമൃഗത്തിൻെറ പേർ ഇപ്രകാരം ആ

ഹാരസമ്പാദ്യത്തിന്നു കുഴി ഉണ്ടാക്കിവെയ്ക്കുന്ന ഈ ചെറിയ പ്രാണികൾ എങ്ങിനെ കിട്ടിയെന്നു ആർ അറിഞ്ഞു? ഏതായാലും ഈ വക പ്രാണികളുടെ ഈ വക സംപ്രദായങ്ങൾ മൃഗങ്ങളെ പതിയിരുന്നു കൊല്ലുന്ന മനുഷ്യൻെറ സമ്പ്രദായത്തോടു എത്രമേൽ തുല്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുവിൻ! ഒഴുക്കുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒററൽ, കെട്ടുവല മുതലായവ വെച്ചു മത്സ്യങ്ങളെ പിടിക്കുന്നവരും കണികളും വലകളും ഉപയോഗിച്ചു പക്ഷികളെ ചതിക്കുന്നവരും വലുതായ കുഴികൾ കുഴിച്ചു ആന മുതലായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നവരും ഈ എട്ടുകാലിയും കുഴിയാനയും ഇതരജന്തുഹിംസയിൽ സാമ്യമുള്ളവരാണല്ലോ.

പതിയിരുന്നു ഇരപിടിക്കുന്ന ഒരു മാതിരി പുഴുക്കൾ ഉണ്ടു. ചില മരങ്ങളുടെ കൊമ്പുകളിന്മേലും വീടുകളുടെ ഉത്തരം വിട്ടം മുതലായതുകളിന്മേലും ഈ പുഴുക്കളുടെ കൂടു സാധാരണ കാണാം. നോം എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പേനയുടെ വണ്ണത്തിൽ ഉള്ള കുഴികൾ ആണു് ഇവയുടെ കൂടുകൾ. കുഴിക്കു ആഴം വളരെ ഉണ്ടായിരിക്കും. പുഴുവിൻെറ വലിപ്പത്തിൽ എത്രയോ കവിഞ്ഞ ആഴം ഉണ്ടായിരിക്കും. തൻെറ തലകൊണ്ടു കുഴിയുടെ വായ് എപ്പോഴും അടച്ചുകൊണ്ടാണു് പുഴു ഇരിക്കുന്നതു്. തന്നിമിത്തം അങ്ങനെ ഒരു കുഴി അവിടെ ഉണ്ടെന്നു അത്ര എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ആൎക്കും സാധിക്കയില്ല. പലകമേൽ കൂടി ഇഴഞ്ഞുപോകുന്ന ചെറുവക പ്രാണികൾ കുഴിയുടെ അടുക്കൽ എത്തി പുഴുവിൻെറ തല തൊടുന്ന ക്ഷണത്തിൽ പുഴു കുഴിയിലേയ്ക്കു താണുകളയുന്നു. അതിൻെറ പിന്നായിട്ടുതന്നെ ആ സാധുജീവിയും കുഴിയിൽ വീഴുകയും അതിൽവെച്ചു പുഴുവിന്റെ ഇരയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ശ്രീരാമൻ വനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അനേകം മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൾ ഒരു ദിക്കിൽ കൂട്ടിയിട്ടതായി കാണുകയും അപ്പോൾ മഹർഷിമാരേയും മററു മനുഷ്യരേയും കൊന്നു ഭക്ഷിക്കുന്ന രാക്ഷസരുടെ വാസസ്ഥലമാണു് അതെന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും അവരെ കൊന്നൊടുക്കേണ്ടുന്ന മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ആലോചിക്കയും ചെയ്തു. ആ രാക്ഷസന്മാരുടെ വിഡ്ഢിത്വമൊന്നും ഈ പുഴുവിനില്ല. ഈ വിധം അനേകം പ്രാണികളെ കൊന്നുതിന്നുമ്പോൾ അവയുടെ നഖം, ഇറകു മുതലായ സാധനങ്ങൾ ബാക്കിയാകും. ഇതു സ്വന്തം കുഴിയിൽ തന്നെ ഇട്ടാൽ കുഴി ക്ഷണത്തിൽ നികന്നുപോയെന്നു വരാം. പുറമെ ഇടുന്നതായാൽ വേറെ ജീവികൾ അതുകണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു് അതിലേ വഴിപോകാതിരിപ്പാനോ പുഴുവിൻെറ ശത്രുക്കൾതന്നെ അതിനെ കണ്ടുപിടിപ്പാനോ സംഗതിവരാം. അതുനിമിത്തം തൻെറ സ്വന്തം കുഴിയുടെ സമീപത്തുതന്നെ ആ പുഴു മറെറാരു കുഴിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കും. ഈ കുഴി തൻെറ സ്വന്തം കുഴിയെപ്പോലെ അത്ര ഭംഗിയിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നും ഈ വക ചണ്ടികൾ നിറയ്ക്കാനല്ലാതെ അതുകൊണ്ടു മററു യാതൊരു ഉപയോഗവും ഇല്ലെന്നും പരിശോധിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാകുന്നു.

മത്സ്യങ്ങളെ പിടിപ്പാൻ മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന അനേക വിദ്യകളിൽ ഒന്നു് അവയെ ചൂണ്ടലിട്ടു പിടിക്കുകയാണല്ലൊ. മത്സ്യങ്ങൾ തന്നെ തങ്ങളുടെ ഇര പിടിക്കേണ്ടതിനായി ഈ വിധം ഒരു വിദ്യ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ആശ്ചര്യമല്ലയോ? മദ്ധ്യധരണ്യാഴിയിൽ ചൂണ്ടൽക്കാരനെന്നു പേരായി ഒരു മത്സ്യമുണ്ടു്. അതിന്റെ ശരീരത്തിന്മേലും തലയിലും ഒരുമാതിരി നീണ്ട പൂവുപോലെയുള്ള ഒരു സാധനമുണ്ടു്. ഇവയൊക്കെ ഒന്നായിക്കണ്ടാൽ വല്ല ഇലകളാണെന്നേ തോന്നൂ. അതുകൊണ്ടു ഈ മത്സ്യം മററുള്ള ചെറു മത്സ്യങ്ങൾക്കു യാതൊരു ശങ്കയ്ക്കും ഇടവരുത്താതെ പുഴയിൽ ചെടികളുടെ ഇടയിൽ പോയി ഒളിച്ചു നിൽക്കും. അതിന്റെ തലയിൽനിന്നു നീണ്ട നേരിയ ഒരുമാതിരി മുള്ളു് എപ്പോഴും പൊന്തിനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഈ മുള്ളു ക്ഷണത്തിൽ വളയ്ക്കുകയും നിവൎക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകയാൽ അതു് വെള്ളത്തിന്റെ നിലവിതാനത്തിനു സമീപെ വെച്ചു അനങ്ങുമ്പോൾ ഒരുവിധം ചെറുപുഴുകൾ കളിക്കയാണെന്നല്ലാതെ ആൎക്കും തോന്നുകയില്ല. ചെറുവക മത്സ്യങ്ങൾ ഇതുകണ്ടു വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു തിന്മാനായിട്ടു ചെല്ലുകയും തങ്ങളുടെ അബദ്ധം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ആ മത്സ്യത്തിന്റെ വായിൽ അകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ചൂണ്ടൽകൊണ്ടു പിടിപ്പാൻ മാത്രമല്ല തങ്ങളുടെ ഇരയെ എയ്തുതള്ളിയിടുവാനും വശമുള്ള മത്സ്യങ്ങളുണ്ടു്. ഇതു നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പുഴകളിലുള്ള ഒരുവക മത്സ്യമാണു്. ഇതിന്റെ ഭക്ഷണം വെള്ളത്തിൽ വരുന്ന ചെടികളിൽ കൂടി പറന്നു കളിക്കുന്ന ഈച്ചയും വണ്ടും മററുമാകുന്നു. അവ കാൽ തെററിയോ മററുവല്ല വിധത്തിലോ വെള്ളത്തിൽ വീഴുന്നതും കാത്തു നിൽക്കയെന്നുവെച്ചാൽ ഈ ജാതി മത്സ്യങ്ങൾ ഭക്ഷണം കിട്ടാതെ നശിച്ചു എന്നേ വരൂ. വെള്ളത്തിൽനിന്നു ചാടി അവയെ പിടിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസമാണെന്നു മാത്രമല്ല അപ്പോൾ ഉണ്ടാകാനിടയുള്ള ഒച്ച കേട്ടു ഭയപ്പെട്ടു് ഈച്ചയും വണ്ടും പറന്നുപോയെന്നും വരാം. അതുകൊണ്ടു് ഈ മത്സ്യം ഒരു വിദ്യ ചെയ്യുന്നു. അല്പം വെള്ളം അതിന്റെ വായിൽ വലിച്ചെടുത്തു് അതുകൊണ്ടു ഈ പ്രാണികളെ ശക്തിയോടെ എറിയുന്നു. ഈ മീനിന്റെ കുറി സാധാരണ പഴതായ് പോകയില്ല.

ആഫ്രിക്കയിലെ മരുഭൂമികളിൽ ചെറുവക പക്ഷികളെ പിടിച്ചു ഭക്ഷിക്കാറുള്ള ഒരുതരം പാമ്പുണ്ടു്. ഈ പാമ്പുകൾ പക്ഷികളെപ്പിടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാമൎത്ഥ്യം എത്ര ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നു! എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരിക്കൽ മഴ പെയ്യാറുള്ളപ്പോൾ ഈ പാമ്പു് വെളിയിൽ ഒരു ദിക്കിൽ ചുരുണ്ടിക്കിടക്കുന്നു. അതിന്റെ ചുരുളു ഒന്നിന്മീതെ ഒന്നായി ഏകദേശം അര അടി ഉയരത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. തല ഈ ചുരുളുകളുടെ ഉള്ളിൽ വളരെ കൌശലത്തോടു കൂടി ഒളിച്ചു വെച്ചിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒരു പാത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഈ ചുരുളയിൽ മഴ പെയ്തു വെള്ളം നിറഞ്ഞാൽ പക്ഷികൾ കണ്ടു് അതു കുടിക്കാൻചെല്ലും. ചെല്ലുന്ന ഉടനെ പാമ്പുകൾ അവയെ പിടിച്ചു മിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു മരത്തിന്മേൽ സാധാരണ ഉ

ണ്ടാകാറുള്ള പച്ചനിറത്തിലുള്ള ഒരു വിധം പാമ്പ് അതിൻെറ ആകൃതി കൊണ്ടും നിറംകൊണ്ടും വൃക്ഷക്കൊമ്പുകളാണെന്നു തോന്നിച്ചു പക്ഷികളെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങാറുള്ളതു് പലരും കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ.

ആഹാരസമ്പാദ്യകാൎയ്യത്തിൽ കാക്കകൾ ചെയ്യാറുള്ള വിദ്യ നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കുകൂടി അറിയാം. 'ആരാനും ബലിയിട്ടു കൈകൊട്ടു കേൾക്കുന്നേരം' പാരാതെ പറന്നെത്തുവാൻ കാക്കകൾ പരിചയിച്ചിരിയുന്നു. സാധാരണ കാക്കകളെ ആട്ടിപ്പറപ്പിക്കുവാൻ നോം ചെയ്യാറുള്ളതും കൈകൊട്ടുകയാണു്. ആട്ടിപ്പുറത്താക്കാനും ക്ഷണിച്ചു വരുത്താനും ചെയ്യാറുള്ള കൈകൊട്ടുകളുടെ വ്യത്യാസം ബലിയിട്ടവൎക്കൊക്കെ അറിയാം. ബലിഭുക്കുകൾക്കും അറിയാം. പുകയുള്ള ദിക്കിൽ കാക്ക എത്തും. ഇരതെണ്ടി ദൂരത്തിൽ പറന്നുനടക്കുന്ന കാക്കകൾ വല്ല ദിക്കിൽനിന്നും ആകാശത്തിലേയ്ക്കു പുക പൊങ്ങി വ്യാപിക്കുന്ന ഉടനേ ആ സ്ഥലത്തു തൻെറ വയററിനു വല്ലതും സാധിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു് അവിടേയ്ക്കു പറന്നു ചെല്ലുന്നു. പാകശാലകളിൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാറുള്ള പുക കാക്കകൾക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. അതു വിട്ടു വേറേ വല്ല ദിക്കിൽനിന്നും പുകയുണ്ടായി കണ്ടാൽ അവിടെ വല്ല വിശേഷവിധിയും ഉണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു കാക്കകൾ അവിടേയ്ക്കു പറന്നെത്തുന്നു. ഇങ്ങിനെ സമയവും താൻ വിചാരിച്ചപോലെ ബലിക്കരി പാകംചെയ്യുന്നതായും വരാം. വെറുതേ ചില ദിക്കിൽ തീ കൂട്ടിയാലും അതിന്നു ചുററും കാക്കകൾ വന്നു നിൽക്കുന്നതു സാധാരണയാണു്. ഇവിടെയും ചില ചിറകു കരിഞ്ഞ വണ്ടുകളേയോ ഈച്ചകളേയോ തനിക്കു കിട്ടാതാകാറില്ല. കുട്ടികളുടെ കയ്യിൽ നിന്നും മററും അപ്പക്കഷണങ്ങൾ പറിച്ചുകൊണ്ടു പോവാൻ കാക്കകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപായവും സാമൎത്ഥ്യവും ആലോചിച്ചുവോ ഒരു കെട്ടുകഥക്കാരൻ അതിൻെറ കൊക്കിൽനിന്നു ഒരു കഷണം അപ്പം തട്ടിപ്പറിക്കേണ്ടതിന്നു അതിനേക്കാൾ ഉപായവും സാമൎത്ഥ്യവും ഉള്ള കുറുക്കനെത്തന്നെ നിയോഗിക്കേണ്ടിവന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. കാക്കകൾ ഇതരപക്ഷികളുടെ കൂട്ടുകൾ അന്വേഷിച്ചു ചെന്നു് അവയുടെ മുട്ടകൾ കൊത്തിക്കുടിക്കയും കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊന്നു തിന്നുകയും ചെയ്യാറുള്ളതു സാധാരണയാണു്. കാക്കയുടെ ഉപായത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ 'ടനൻറു' എന്ന വിദ്വാൻ സൂക്ഷിച്ചുകണ്ടതായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ ഒരു വിവരണം ഓൎമ്മ വരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു നായ് ഒരുകഷണം കൊട്ട കടിച്ചു കാരുകയായിരുന്നു. കൊട്ടിൻെറ തൎക്കമില്ലാത്ത ഉടമാവകാശം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന താൻ അതിൻെറ ഉള്ളിലെ മജ്ജ സമ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ തന്നെ ആരും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാതിരിപ്പാൻ അത്യന്തം ഗൌരവമുള്ള ഒരു ഭാവം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു നായ് ആ വേല ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇതു് ഒരു കാക്ക കണ്ടു് എങ്ങിനെയെങ്കിലും അതു കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നായുടെ മുമ്പിൽനിന്നു് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു് അതിൻെറ ശ്രദ്ധയെ ആകൎഷിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. ഒരു വിധത്തിലും തനിക്കു് അതു സാധിക്കയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കാക്ക അവിടെനിന്നും പറന്നുപോയി. അല്പം

കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കാണാം [illegible] പറന്നുവരുന്നു. ഈ സമയം മറെറാരു കാക്കക്കൂടി ഒന്നായുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പുതിയ ചങ്ങാതി സമീപമുള്ള ഒരു മരത്തിന്റെ കൊമ്പിന്മേൽ ഇരുന്നു. ആദ്യത്തെ കാക്ക നായുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിപ്പാൻ രണ്ടാമതും ശ്രമിച്ചു്, ആദ്യം പ്രയോഗിച്ച വിദ്യകളൊക്കെ ഇപ്പോഴും നിഷ്ഫലമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ നായുടെ പിൻഭാഗം ചെന്നു് അതിന്റെ പുറത്തു നല്ല കണക്കിലൊന്നു കൊത്തി. ഉടനെ നായ് കോപിച്ചു് അതിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു ഓടാൻ ഭാവിച്ചു. മരത്തിന്മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കാക്ക ഉടനെ ചെന്നു കൊട്ടും കൊത്തി പറന്നുപോയി. പ്രതിക്രിയ ചെയ്യാനും സാധിച്ചില്ല, തന്റെ ഭക്ഷണവും പോയി എന്നു കണ്ടു് ഇളിഭ്യനായ നായയുടെ മനോവികാരം ഊഹനീയമാണല്ലോ. കാക്കകളുടെ ഉപായം വിവരിക്കാൻ ഈ വിധം അനേകം സംഭവങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കാനുണ്ടു്. ചില കാക്കകൾക്കു് ഓരോ വീടുകളിലെ ഭക്ഷണസമയം ഏകദേശം ഇത്ര മണിക്കാണെന്നു കൃത്യമായി അറിയാമെന്നും അതുവരെ എവിടെ എങ്കിലും തെണ്ടി നടന്നു് കാക്ക ആ പ്രത്യേക സമയത്തിനു് അവിടങ്ങളിൽ എത്തുമെന്നും നിങ്ങളിൽ ആക്കും പരീക്ഷിച്ചാൽ അറിയാറായി വരും. കാക്കകൾക്കു ഉപായമുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല മറെറല്ലാ ഉപായികളേപ്പോലെതന്നെ അവയും കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത വകയാണു്. ചിലതരം കാക്കകൾ ആടുകൾ പ്രസവിച്ച ഉടനെ അവയുടെ കുട്ടികളെ കൊത്തി കൊന്നുകളയാറുള്ളതായി അറിയുന്നു. ഒരു കുട്ടിയെ പ്രസവിച്ച തള്ളയാടു് മറെറാരു കുട്ടിയെ പ്രസവിക്കാൻ വേദന സഹിക്കുന്ന തരംനോക്കിയായിരിക്കുമത്രേ ഈ നിഷ്ഠുരപക്ഷി ആദ്യത്തെ കുട്ടിയുടെ കണ്ണു കൊത്തി വിഴുങ്ങുന്നതു്. കാക്കയുടെ ജാതിയിൽത്തന്നെ പല ഉപജാതിയും ഉണ്ടു്. അതിൽ ഒരു വർഗ്ഗം സാധാരണയായി മുയലിനെ കൊന്നു തിന്നുമത്രെ. കാക്ക മുയലിനെ കൊന്നു തിന്നുന്നു എന്നുള്ളതു പലൎക്കും ഒരു പുതുമയായി തോന്നാം. പക്ഷെ അതു പരമാൎത്ഥമാണു്. മുയൽവേട്ടയ്ക്കു ചുരുങ്ങിയതു് രണ്ടു കാക്കകൾ ആവശ്യമാണു്. രണ്ടു കാക്കകളും കൂടി മുയലിനെ അതിന്റെ മടയിൽ നിന്നിളക്കി അതിനെ പിൻതുടൎന്നു പറക്കും. മുയൽ ഓട്ടത്തിനു ശ്രുതിപ്പെട്ട മൃഗമാണെന്നുള്ളതു നേരാണെങ്കിലും ഈ ശത്രുക്കൾ പിൻതുടരുമ്പോൾ അതിനുള്ള പ്രത്യുല്പന്നമതി തീരെ നശിച്ചു് വേഗം ഓടാനോ ഒളിക്കാനോ കഴിയാതെ വലയുന്നു. അപ്പോഴാണു് കാക്കകൾ ആ സാധുമൃഗത്തിന്റെ തലയ്ക്കു ശക്തിയോടുകൂടി കൊത്തുന്നതും കൊത്തുകൾകൊണ്ടു മുയൽ മരിക്കുന്നതും. ആൽപ്സ് പൎവ്വതത്തിന്റെ സമീപങ്ങളിൽ കാക്കകൾ ഈ മുയൽവേട്ട ചെയ്യുന്നതു് സാധാരണയാണു്. അവിടങ്ങളിലെ മഞ്ഞിൻകട്ടയുടെ മുകളിൽ നിന്നു് ഇതു് എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. മുയൽ സാധാരണയായി എലികളെപ്പോലെ രണ്ടു ഭാഗത്തും ദ്വാരങ്ങളുള്ള മടകളിലാണു താമസിക്കാറു്. ശത്രുക്കളെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണു് ഇങ്ങനെ ചെയ്യാറെങ്കിലും അതിന്റെ ശത്രുക്കൾക്കു് ഈ വിദ്യയറിയാം. കാക്കകളിൽ ഒന്നു് ഒരു ദ്വാരത്തിൽക്കൂടി മടയിൽ പ്രവേശിക്കും. മറേറ കാക്ക മറേറ ദ്വാരത്തിന്റെ അടുക്കെ നിൽക്കും. ഉള്ളിൽ

പ്രവേശിച്ച കാക്ക മടയിൽ നിന്നു മുയലിനെ പുറത്തു ചാടിക്കയും അതു പുറത്തു പ്രവേശിച്ചയുടനെ മറ്റേക്കാക്ക അതിനെ തലയ്ക്കു കൊത്തി കൊല്ലുകയും ചെയ്യും. ആഹാരാർത്ഥം ഈവക വേട്ട ചെയ്യുന്ന പക്ഷി കാക്ക മാത്രമല്ല. അവയെപ്പററി ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു സമയം കളയുന്നില്ല. മൃഗങ്ങളിൽ മാംസഭുക്കുകളായവയൊക്കെ പലവിധമായ വേട്ടകളെക്കൊണ്ടാണ് ആഹാരം സമ്പാദിക്കുന്നത് എന്ന് എല്ലാവക്കും അറിയാം. നായ്ക്കൾ വേട്ടയാടി മൃഗങ്ങളെ പിടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ അറിയുന്നവരൊക്കെ അവകളുടെ സാമത്ഥ്യത്തെപ്പററി പലപ്പോഴും സ്തുതിക്കുന്നതു കേൾക്കാം. നായ്ക്കൾ മിക്കതും ധൈയ്യംകൊണ്ടാണു മൃഗങ്ങളെ എതിരിട്ടു കൊല്ലുന്നത്. കുറുക്കൻ അങ്ങിനെയല്ല; തനിക്ക് അധികവും ഉപായമാണ് പ്രധാനം. ഒരു മൃഗത്തിൻെറ പിന്നാലെ ഓടി അതിനെ തോല്പിച്ചു കൊല്ലാനൊന്നും കുറുക്കനു ശക്തിയില്ല. കോഴിക്കൂട്ടുകൾ അന്വേഷിച്ചറിവാൻ താൻ സമത്ഥനാണ്. വയലുകളിൽ കൂടി അലഞ്ഞു നടക്കുമ്പോൾ മുറിവേററൊ ക്ഷീണിച്ചോ ഉള്ള മൃഗങ്ങളെ കണ്ടാൽ അവയെ തോല്പിച്ചു കൊല്ലാൻ ബഹു സമത്ഥനാണ് കുറുക്കൻ. തേനീച്ചയുടെ കൂട്ടിൽ നിന്നു തേൻ കവന്നുണ്ണാനും കുറുക്കൻ മടിക്കാറില്ല. ഈച്ചകൾ കുത്തുന്നതിനൊന്നും കുറുക്കനു പേടിയില്ല; നിലത്തു വീണുരുണ്ടു ഈച്ചകളെ ചതച്ചു കളകയാണു കുറുക്കൻ ചെയ്യാറ്.

ചെന്നായ്ക്കളുടെ കഠിനമായ വിശപ്പും അത്യാത്തിയും പ്രസിദ്ധമാണ്. അതുകൾ വഴിയാത്രക്കാരേയും മററും പിടിച്ചുതിന്നുന്ന വിധങ്ങളും അപ്രസിദ്ധമല്ല. ഇവയും തങ്ങളുടെ വേട്ടയിൽ ആലോചനാശക്തി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. മാനിനെ വേട്ടയാടാൻ പുറപ്പെടുന്ന ചെന്നായ്ക്കു മാനിൻെറ അതിവേഗമുള്ള ഓട്ടത്തെപ്പററി ധാരാളം അറിയാം. മാനിൻെറ പിന്നാലെ ഓടിയാൽ താൻ വേഗം തളന്നുപോകുമെന്നും മാനിനെ പിടിക്കാൻ തനിക്കു ഒരുവന്നു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും പക്ഷെ ചെന്നായ് പരിചയംകൊണ്ടു അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു മാനിനെ വേട്ടയാടാൻ പുറപ്പെടുന്ന ചെന്നായ് തൻെറ ഇണയെക്കൂടി ഒന്നായ്ക്കൂട്ടും ഭായ്യാഭത്താക്കന്മാർ രണ്ടുപേരും കൂടി മാനിനെ ഒരേ സമയത്തു പിന്തുടന്നോടുകയില്ല. ഒന്ന് ഒരു ദിക്കിൽ ഒളിച്ചു നിൽക്കയും മറേറത് മാനിൻെറ പിന്നാലെ ഓടുകയും ചെയ്യും. പിന്നാലെ ഓടുന്ന ചെന്നായ് വല്ല വിധത്തിലും മാനിനെ തിരിച്ചോടിച്ചു തൻെറ ഇണ ഒളിച്ചുനിൽക്കുന്ന ദിക്കിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി ചാടിക്കുന്നു. അവിടെ നിന്നു പിന്നെ മാനിനെ പിന്തുടരുന്നതു അതുവരെ അവിടെ ഒളിച്ചു നിന്നിരുന്ന ചെന്നായ് ആയിരിക്കും. മറേറതു അതിനിടയ്ക്കു ഒരു ദിക്കിൽ കിടന്നു ക്ഷീണം തീക്കും. ഈ രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കളുടേയും ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കത്തക്ക ശക്തി മാനിന്ന് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ സാധുമൃഗം ക്ഷീണിക്കുകയും കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു ഇങ്ങിനെയാണ് ചെന്നായ്ക്കളിൽ ദമ്പതിമാർ മാനിറച്ചിയുടെ രുചി അറിയുന്നത്.

ചെറുവക പുഴുക്കളും, മററു പ്രാണികളും, മത്സ്യങ്ങളും, പക്ഷികളും, മൃഗങ്ങളും തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം എങ്ങിനെയെല്ലാമാണു സമ്പാദിക്കുന്നതെന്നും ആ കാൎയ്യത്തിൽ അതുകൾ എത്രമേൽ സാമൎത്ഥ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ളതിന്റെ ഒരു ഏകദേശജ്ഞാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നു ഞാൻ മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളം മതിയെന്നും വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ വക ഉദാഹരണങ്ങൾ വൎദ്ധിപ്പിച്ചു് ഈ ഉപന്യാസം വലുതാക്കുന്നില്ല. ജീവികൾ ആഹാരസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു ക്ഷാമകാലത്തേയ്ക്കു തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഉപയോഗമായി തീരത്തക്കവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കുന്ന സംപ്രദായത്തെപ്പററിയാണു് ഇനി എനിക്കു അല്പം പറവാനുള്ളതു്. പുഷ്പങ്ങളിലും വേറെ ചില സാധനങ്ങളിലും ചെന്നു തേൻ കവൎന്നെടുത്തു തങ്ങളുടെ കൂട്ടുകളിൽ കൊണ്ടുപോയി ശേഖരിക്കുന്ന തേനീച്ച മുതലായ ജീവികളെപ്പററി പറയാമെന്നു വച്ചാൽ അതുതന്നെ ഇതിന്റെ പത്തിരട്ടി വലിപ്പത്തിലുള്ള ഒരു പ്രബന്ധത്തിന്നു മതി. ഈച്ചകൾ പുഷ്പങ്ങളിൽ പോയി തേനെടുക്കുന്നതിന്നു പ്രതിയായി ആ വക ചെടികൾക്കു് സന്തത്യുല്പാദനാൎത്ഥം സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഞാൻ പറയുമ്പോൾ അതിനെപ്പററി മുമ്പു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവരൊക്കെ ഒന്നു അന്ധാളിക്കാൻ മതി. പുഷ്പങ്ങളിൽ ആണും പെണ്ണും എന്ന വക ഭേദം ഉണ്ടെന്നുള്ളതും അതിൽ ആൺപുഷ്പത്തിലെ ചില പൊടികൾ പെൺപുഷ്പത്തിൽ വീണല്ലാതെ കായ് ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളതും ഈ പൊടികളെ ഒന്നിൽ നിന്നു മറെറാന്നിലേയ്ക്കു വ്യാപിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതു പാപ്പാത്തികൾ മുതലായ ഈച്ചകളാണെന്നുള്ളതും മററും ഈ പ്രബന്ധത്തെ അപേക്ഷിച്ചു കറെ അപ്രകൃതമാകയാൽ ഞാൻ അവയെപ്പററി തൽക്കാലം ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ആഹാരസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കുന്ന തേനീച്ച മുതലായ ജീവികളെപ്പററി നിങ്ങൾ തന്നെ പലപ്പോഴും കണ്ടും കേട്ടും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. വേനൽക്കാലം മുഴുവനും ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ വൃക്ഷക്കൊമ്പുകൾതോറും തുള്ളിച്ചാടി നടക്കുന്ന അണ്ണാൻ വൎഷകാലത്തെ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടി മാങ്ങയണ്ടി മുതലായ സാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വെയ്ക്കാറുള്ളതിനെപ്പററിയും പക്ഷെ നിങ്ങൾക്കറിവുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ഹങ്കറി എന്ന രാജ്യത്തുള്ള ഒരുവക എലികൾ വൎഷൎത്തുവിലെ ആവശ്യത്തിന്നായി ധാന്യം ശേഖരിച്ചു വെയ്ക്കാറുള്ള സംപ്രദായത്തെപ്പററി നിങ്ങളിൽ അധികംപേരും കേട്ടിരിപ്പാൻ സംഗതിയില്ല. ഈ എലികൾ പാടങ്ങളിൽ കുഴിച്ചുണ്ടാക്കിയ മടകളിലാണു താമസം. ഈ മടകളുടെ ദ്വാരം വളരെ ചെറുതായിരിക്കുമെങ്കിലും ഉള്ളു വളരെ വിസ്താരമുള്ളതായിരിക്കും. ധാന്യങ്ങൾ കൊയ്യുവാൻ കാലമായാൽ ഈ എലികൾ ചെന്നു അവയുടെ കതിരുകൾ മുറിച്ചെടുത്തു തങ്ങളുടെ മടകളിൽ കൊണ്ടുപോയി ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കും. കഠിനമായ ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ കൂടി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു പഞ്ഞം വരുമ്പോൾ ധാന്യങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം മുന്നാലോചന ഇല്ലാതിരുന്ന ഈ മനുഷ്യർ ഈ എലികളെയാണത്രെ ശരണംപ്രാപിക്കുന്നതു്. എലികളുടെ മട

കൾ കിളച്ചു അതിൽനിന്നു ബലമായി ആ സാധുജീവികൾ പ്രയാസപ്പെട്ടും മുന്നാലോചനയോടുകൂടിയും ശേഖരിച്ചു വെച്ച ധാന്യങ്ങൾ കവൎന്നെടുക്കുന്നു. ഒരു എലിയുടെ മടയിൽ സാധാരണയായി രണ്ടു സേറിൽ കുറയാതെ ധാന്യം ഉണ്ടാകുമത്രെ. വടക്കെ അമേരിക്കയിൽ മരക്കൊത്തൻ ജാതിയിൽ പെട്ട രണ്ടുതരം പക്ഷികൾ വൎഷകാലത്തേയ്ക്കു ആഹാരം ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്ന മാൎഗ്ഗങ്ങൾ വളരെ ആശ്ചൎയ്യമുള്ളവയാകുന്നു. ഈ പക്ഷികളുടെ ഭക്ഷണം സാധാരണയായി ചെറുപ്രാണികളും വിശേഷിച്ചു് ഉറുമ്പുകളും ആകുന്നു. വേനൽക്കാലം മുഴുവനും ഈ ജീവികളെ പിടിച്ചു തിന്നുന്നതിലും വൎഷകാലത്തേയ്ക്കു 'ഓക്ക്' വൃക്ഷത്തിന്റെ കായ്കൾ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്നതിലും ഈ പക്ഷികൾ കാലം കഴിക്കുന്നു. വൎഷകാലത്തു് ഇവ ഈ കായ്കളെ അല്ലാതെ പ്രാണികളെ തിന്നാറില്ല. ഇങ്ങനെ കൊല്ലത്തിൽ ഏതാനും ഭാഗം സസ്യഭുക്കും ശേഷം കാലം മാംസഭുക്കും ആയ ഈ പക്ഷി മേല്പറഞ്ഞ കായ് സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇങ്ങനെയാണ്:—അമേരിക്കയിൽ ഒരുവിധം പുഷ്പം ഉണ്ടു്. ഈ പുഷ്പത്തിന്റെ തണ്ടു വളരെ നീണ്ടതും ഉള്ളു പൊള്ളയായതും ആയിരിക്കും. പുഷ്പം വാടി ഉണങ്ങിപ്പോയതിനു ശേഷവും ഈ തണ്ടു വീണുപോകാതെ ചെടിയിന്മേൽ തന്നെ ഇരിക്കും. പക്ഷെ അതിന്റെ ഉള്ളിലെ നീരൊക്കെ വററിപ്പോകും. നമ്മുടെ ഈ പക്ഷി പുഷ്പത്തണ്ടുകൾ തുളച്ചു് അതിലായിരിക്കുമത്രേ തന്റെ വൎഷകാലത്തേയ്ക്കുള്ള ഭക്ഷണമായ കായ്കൾ സംഭരിച്ചുവയ്ക്കുന്നതു്.

നോം നെയ്യുറുമ്പുകളെപ്പററിയും തേനീച്ചകളെപ്പററിയും കേൾക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ തേനുറുമ്പുകളെപ്പററി കേട്ടിട്ടില്ല. 'ടക്സാസ്സ്' എന്ന രാജ്യത്തു് ഒരുവിധം തേനുറുമ്പുകളുണ്ടു്. ഇവയുടെ വയററിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു് തോൽത്തുരുത്തുപോലുള്ള ഒരുവിധം സഞ്ചിയുണ്ടു്. ഈ സഞ്ചിയിൽ ഈ ഉറുമ്പു തേൻ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്നു. റബ്ബർപോലെ ഈ തുരുത്തു വലുതാകുന്നതായാൽ കുറെ അധികം തേൻ ഇതിൽ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുവാൻ ഈ ഉറുമ്പിനു് സാധിക്കുന്നു. ഈ തേൻ അതിന്റെ ശരീരത്തോടു ദഹിച്ചു ചേരാതെ, ഒട്ടകത്തിന്റെ പൂഞ്ഞയിൽ നിറച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന വെള്ളംപോലെ കേടുവരാതെ നിൽക്കുന്നു. ഒരുക്കൂട്ടം ഉറുമ്പുകളിൽ അല്പം ചിലതിനു മാത്രമേ ഈ വിധം സഞ്ചികളുള്ളു. ഈ സഞ്ചി പാട്ടുള്ളിടത്തോളം വലുതായിക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം ഈ ഉറുമ്പുകൾ അതിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ദിക്കിൽ അനങ്ങാതെ കിടക്കുന്നു. ആ കൂട്ടിലുള്ള മററുള്ള ഉറുമ്പുകൾ തങ്ങളുടെ നിത്യവേലകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. വലുതായ വയറുംകൊണ്ടു കിടക്കുന്ന ഈ സാധു ഉറുമ്പുകളെ സുഭിക്ഷകാലത്തു് മററുള്ള ഉറുമ്പുകൾ കേവലം ഗണ്യമാക്കുകയേ ഇല്ല. ക്ഷാമം വന്നടുക്കുമ്പോൾ മററുള്ളവർ ഇവയെ അടുത്തു വരികയും അവയെ തടവിക്കൂടി ഓരോ തുള്ളി തേൻ പററിച്ചു പോകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ തങ്ങളുടെ കൂട്ടാളികൾക്കു ക്ഷാമകാലത്തേയ്ക്കുള്ള ഭക്ഷണം ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്ന ഓരോ തുരുത്തും വഹിച്ചുകൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടി ജീവിക്കുന്ന ജീവികളും ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ കവികൾ ഇവയെ

പ്പററി അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ വക ജീവികളെ ആയിരുന്നു അനേകം ദു
ഷ്ടന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മാവിൻെറ ഗുരുനാഥന്മാരായി കല്പിച്ചു
കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ഇടയുള്ളതു്. പ്രാണികളുടെ ആഹാരസമ്പാദ്യക്രമ
ത്തെപ്പററി വിവരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നാമതായി എടുത്തു പറയേണ്ടതു് ഉറുമ്പുകളെ
പ്പററിത്തന്നെയാണ്. ഉറുമ്പുകൾ ധാന്യങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്നതും പശുക്കളെ
പ്പോലെ ചിലവയെ വളർത്തി അവയിൽനിന്നു പാലെടുത്തു അനുഭവിക്കുന്നതും
മററും വിവരിക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായേക്കാനിടയുള്ള പ്രബന്ധ
വിസ്താരം ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണ് ഞാൻ അതിലേയ്ക്കു ശ്രമിക്കാതിരുന്നതു്. ഈ
പ്രബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി എനിക്കു ഒരു ജീവിയെക്കുറി
ച്ചു മാത്രമേ പറവാനുള്ളു. ഈ ജീവിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതിനു മുമ്പായി ക
ലക്കത്തു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെപ്പററി രണ്ടു വാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "വേട്ടാ
ളരെപ്പോലെ തൻനിറമാക്കുവാൻ കാട്ടാളരെപ്പോലെ മററാരുമില്ലെന്നു കേട്ടാ
ളുകൾക്കൊക്കെ നിശ്ചയം വന്നിടും" എന്നുള്ള പാദങ്ങൾ ആ കവികുഞ്ജരൻ
ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ വേട്ടാളനെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനത്തിൽ
നിന്നു അങ്കുരിച്ച ഒരറിവു് ഈ നാലു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ നമ്മുടെ നാട്ടു
കാരിൽത്തന്നെ അധികം പേർക്കു ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് വളരെ വ്യസനിക്ക
ത്തക്ക കാര്യമാണ്. വേട്ടാളൻ അതിൻെറ കൂട്ടിൽ പുഴുക്കളെ കൊണ്ടുപോ
യി വയ്ക്കുന്നതും കുറെക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു മറെറാരു വേട്ടാളൻ
പുറത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നതും കണ്ടിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടമാത്രജ്ഞാനം കൊണ്ടല്ലയോ
മററു വിധത്തിൽ ഖ്യാതിയെ സമ്പാദിച്ച ആ കവിക്കു് ഈ വിഡ്ഢിത്വം പി
ണഞ്ഞുപോയതെന്നു ശങ്കിക്കുന്നു. വേട്ടാളൻ കൂടുകെട്ടി അതിൻെറ ഉള്ളിൽ
മുട്ടയിടുന്നു. മുട്ടയിൽനിന്നു കുഞ്ഞു വിരിഞ്ഞയുടനെ കുട്ടി ഭക്ഷിക്കുന്നതു പുഴു
ക്കളെ മാത്രമാണെന്നു അതിൻെറ തള്ളയ്ക്കറിയാം. ഈ ജ്ഞാനം എങ്ങ
നെ ഉണ്ടായെന്നുള്ളതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ചോദിക്കേണ്ട ചോദ്യമല്ല. ഈ കു
ട്ടിക്കു തിന്നേണ്ടതിന്നുള്ള ആവശ്യത്തിനാണ് വേട്ടാളൻ അതിൻെറ കൂട്ടിൽ പു
ഴുക്കളെ ശേഖരിക്കുന്നതു്. ഒരു എമ്പ്രാൻ പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബിംബ
ത്തിൽ വനമാലകൾ ചാർത്തിയതു കണ്ടിട്ടു് ഒരു നാടൻ നമ്പൂരി 'നല്ലിക്കു, ഇ
വിടെ കൈപ്പയ്ക്കും പടോലവും നട്ടു നനച്ചു കൂട്ടുകയാണല്ലേ?' എന്നു പറഞ്ഞ
വിധം വല്ലതും കണ്ടാൽ അതിൻെറ ശരിയായ തത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമി
ക്കാതെ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ തത്വമായി വിചാരിക്കു
ന്ന ചിലർക്കു് ഈ പ്രബന്ധം വല്ല വിധത്തിലും ഉപകാരപ്രദമായിത്തീരുമെ
ങ്കിൽ ഞാൻ കൃതകൃത്യനായെന്നേ എനിക്കു പറവാനുള്ളു.

ഭാഷാപോഷിണി. മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ.

തച്ചുശാസ്ത്രം

എല്ലാ പ്രാണികൾക്കും തങ്ങളുടെ വർഗ്ഗക്കാരെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം ഒരു സ്നേഹവും അവരോടൊരുമിച്ചു പാൎക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹവും പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലൊ. അപ്പോൾ തന്റെ ഭാൎയ്യാപുത്രാദി കുടുംബങ്ങളോടുകൂടി ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനു അതിലധികം സന്തോഷമുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ വിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ കൂട്ടക്കാരൊരുമിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനായി എല്ലാ ജന്തുക്കളും അവരവരുടെ ശക്തിക്കു തക്കവണ്ണം ഗൃഹങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഗൃഹങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു ശക്തിയും സാമൎത്ഥ്യവുമില്ലാത്തവ തങ്ങൾക്കു യോഗ്യമായ സ്ഥലത്തെത്തന്നെ ഗൃഹമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. ഗൃഹത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും അതിനു വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു പണിചെയ്യുന്നതിനു തക്ക അവയവങ്ങളുമുള്ള ജന്തുക്കൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഓരോ കൂടുകളുടെ ഭംഗികളും വൈചിത്ര്യങ്ങളും എത്രമാത്രം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു്, സാളഗ്രാമവും, പെട്ടന്നാൎപ്പുഴു, കുരികിൽ, കാക്ക, പ്രാവു്, കടന്നൽ, തേനീച്ച, അനേകം വിധത്തിലുള്ള പുഴുകൾ ഇവയുണ്ടാകുന്ന കൂടുകളേയും പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് ഏറക്കുറെ അറിയാവുന്നതാണ്. ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ ഗൃഹമുണ്ടാക്കിപ്പാൎക്കുന്നവയായ എലി, പെരിച്ചാഴി, മുള്ളൻ, ഉടുമ്പു്, പാമ്പു്, കീരി മുതലായ കരജന്തുക്കളുടേയും ഞണ്ടു്, ആമ, ചീങ്കണ്ണി, മുതല മുതലായ ജലജന്തുക്കളുടേയും കൂടുകളിലും അനേകം പണിവിശേഷങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയൊക്കെയും അതാതിന്റെ ആവശ്യത്തിനും സുഖത്തിനും ഉപകരിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ കിടക്കുന്നതിനും ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നതിനും കുട്ടികളെ കിടത്തുന്നതിനും വെവ്വേറെ അറകളേയും അവയിൽ അതാതുപയോഗത്തിനു യോഗ്യങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങളേയും ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു ഉപദ്രവം തട്ടാത്ത വിധത്തിൽ ഉറപ്പുകളേയും ഗതാഗതം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വാതിലുകളേയും മററും നല്ല ആലോചനയോടുകൂടി ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പ്രായേണ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. വിശിഷ്ടബുദ്ധിയും പ്രമാണവും വിദ്യയും മററുമില്ലാത്ത തിൎയ്യഗ്ജന്തുക്കൾകൂടി ഗൃഹനിൎമ്മാണത്തിങ്കൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കുമ്പോൾ അവയൊക്കെയും ധാരാളമുള്ളവരായ മനുഷ്യർ പുരപണിയിങ്കൽ വളരെ മനസ്സു വെയ്ക്കുന്നതു ഉചിതമാണെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു ഒട്ടും തൎക്കമില്ലല്ലോ. പ്രധാനമായിട്ടു് പുരപണിയുടെ സമ്പ്രദായത്തേയും അവയുടെ വകഭേദങ്ങളേയും ഗുണദോഷങ്ങളേയും വിവരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാകുന്നു തച്ചുശാസ്ത്രം.

എന്നാൽ തച്ചുശാസ്ത്രപ്രകാരം നല്ലതായി ഒരു പുര പണിചെയ്യിക്കുന്ന കാൎയ്യം ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയിൽ വളരെ പ്രയാസമാണ്. ഒന്നാമതു് ദോഷം തീൎന്ന ഒരു പുരയിടം തന്നെ കാണുന്നതിനു പ്രയാസം. വല്ല പുരയിടവും കിട്ടിയാലും അതിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ തക്കതായ കണക്കു ദുൎല്ലഭം. വളരെ

ബുദ്ധിമുട്ടി വല്ലവരേയുംകൊണ്ടു കണക്കം ഉണ്ടാക്കിച്ചു പണി തുടങ്ങിയാൽ അപ്പോൾ ആ കണക്കനെപ്പോലെയുള്ള വേറെ ഒരുവൻ വന്നു നോക്കുമ്പോൾ അതൊക്കെയും ശുദ്ധമേ അബദ്ധമായിത്തീരും. ഈ അപകടങ്ങളൊന്നും പററാതെ ഒരു പുര തീൎന്നപോയെങ്കിൽ അതു ഉടമസ്ഥന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും ഇഷ്ടത്തിനും തീരെ ചേരാത്തതായിട്ടും വരും. ഇതിനൊക്കെയും കാരണം തച്ചുശാസ്ത്രത്തിന്റെ അപകടമാണെന്നാകുന്നു ഇപ്പോൾ സൎവ്വസമ്മതമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ അല്പം പറയുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ലോകത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന ഓരോ വിഷയങ്ങളിലും എല്ലാവൎക്കും ഗുണപ്രദവും സമ്മതവുമായ വിധത്തിൽ ഐകരൂപ്യം വരുത്തുന്നതിനായി അതാതു കാലങ്ങളിൽ അധികം അറിവുള്ള മഹാന്മാർ നിയമിക്കുന്ന ചട്ടത്തെയാകുന്നു 'ശാസ്ത്രം' എന്നു പറയുന്നതു്.

ഈ ചട്ടങ്ങൾ ഒക്കെയും മതാചാരവിശ്വാസങ്ങളേയൊ പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തേയൊ ലൌകികനീതിയേയൊ അടിസ്ഥാനമാക്കി നിയമിക്കപ്പെടുന്നവയാണെങ്കിലും പരിണാമത്തിൽ സുഖപ്രയോജകങ്ങളായിരിക്കണമെന്നാണു് നിയാമകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളും സുഖത്തിനു കാരണങ്ങളാണെന്നു സമ്മതിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതമായ തച്ചുശാസ്ത്രം പ്രത്യക്ഷത്തിൽത്തന്നെ സുഖവിരോധിയായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നതു് എന്താണെന്നാലോചിക്കാം.

ആദികാലം മുതൽക്കേ നടന്നുപോരുന്നതിനെ നിയമിക്കയല്ലാതെ പുതുതായി ഒന്നുണ്ടാക്കുകയല്ല ശാസ്ത്രം എന്നു മുൻപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ; ഉദാഹരണമായി വ്യാകരണശാസ്ത്രം തന്നെ, നടന്നുവരുന്ന ഭാഷാരീതിയെ ഉത്തമരീതിയിൽ നിയമിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അല്ലാതെ ആദ്യംതന്നെ വ്യാകരണം ഉണ്ടാക്കി അതിനെ അനുസരിച്ചു പിന്നീടു ഭാഷയെ ഉണ്ടാക്കി നിയമിക്കുകയല്ല എന്നു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെയാണു് എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളുമെന്നും അതുകൊണ്ടു ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. ഏതുവിഷയത്തിലും ഒരു നിയമത്തെ അനുസരിക്കണമെന്നു വരുമ്പോൾ സ്വേച്ഛാചാരത്തിനു തടവും, സ്വാതന്ത്ര്യം പോകുന്ന അവസരത്തിൽ ആപാതത്തിങ്കൽ സുഖക്കുറവും സിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഹിംസിക്കരുതു്, മോഷണം ചെയ്യരുതു്, സത്യം പറയണം, പരുഷവാക്കു പറയരുതു്, താൻ ദുഃഖിച്ചും അന്യന്മാൎക്കു ഗുണത്തെ ചെയ്യണം, ശത്രുവിന്നും ഉപകാരത്തെ ചെയ്യണം എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള സൎവ്വമതസമ്മതങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഇതുപോലെതന്നെ ദുഃഖഹേതുക്കളായിട്ടാണു് ആദിയിൽ അനുഭവത്തിൽ വരുന്നതു്.

തനിക്കു ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്നവനെ ഹിംസിക്കണമെന്നാണു് എല്ലാ പ്രാണികൾക്കും ആദ്യമായി തോന്നുന്നതു്. തനിക്കു ഉപയോഗമുള്ള സാധനം ക്ലേശം കൂടാതെ ലഭിക്കുന്ന പക്ഷം അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുംവെച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന

തിന് ആക്കം തോന്നുന്നതല്ല. മോഷണംചെയ്താൽ ഇഷ്ടവസ്തു ഉടനെ കിട്ടുമെല്ലോ. തനിക്കു ദോഷം സംഭവിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന കാര്യത്തിൽ സത്യം പറയുന്നതിനു മടിയും ആദിയിൽ വരുന്നതാണ്. തന്നെ നിന്ദിക്കുന്നവനോടു പരുഷം പറയാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? എല്ലാവക്കും തങ്ങളുടെ സുഖം പ്രധാനമായിരിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് അന്യനുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെടുവാൻ മനസ്സു വരുന്നതല്ല. ശക്തിയില്ലായ്കകൊണ്ടോ മറോ ശത്രുവിനെ ഹിംസിക്കാതെ കഴിക്കാമെങ്കിലും അവനു ഉപകാരം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന കാര്യം വളരെ സങ്കടം തന്നെ. പൂവ്വക്ഷണത്തിങ്കൽ സകല പ്രാണികൾക്കും സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായം ഈ വിധമായിട്ടേ വരാൻ പാടുള്ളൂ.

നിയമവിരുദ്ധങ്ങളായ കൃത്യങ്ങൾ നിമിത്തം ഉത്തരക്ഷണം മുതൽ വരാൻപോകുന്ന ദോഷങ്ങളെക്കൂടി ആലോചിപ്പാൻ തക്കതായ ബുദ്ധിയോടുകൂടിയ മനുഷ്യൻ ഗുണദോഷ താരതമ്യത്തെയും അവസാനത്തിലുള്ള അനുഭവത്തെയും വിചാരിച്ചറിയുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർ ഈ നിയമങ്ങളെ ഒക്കെയും പൂണ്ണസന്തോഷത്തോടുകൂടി അംഗീകരിക്കുന്നത്.

ഇപ്പോൾ ഈ നിയമങ്ങൾ ഒക്കെയും വാസ്തവത്തിൽ സുഖകാരണങ്ങളാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇനി വിചാരിക്കാനുള്ളത് ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം രോഗികൾക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന 'തിക്തകം' കഷായംപോലെയോ 'ശസ്ത്രക്രിയ'പോലെയോ ഉള്ളതു തന്നെയാണോ എന്നാണ്.

വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ മധുരൌഷധങ്ങളെക്കൊണ്ടു പാൽകഷായം ഉണ്ടാക്കി പഞ്ചസാര ചേത്തുപയോഗിക്കുന്നതിനും, 'കുശ്മാണ്ഡകം', 'ച്യവനപ്രാശം' മുതലായ രസായനങ്ങളെ സേവിക്കുന്നതിനും, 'സുഖശീലത' 'സുഗന്ധദ്രവ്യോപയോഗം' 'മുത്തുമാലകളെ ധരിക്ക' മാളിക തുടങ്ങിയുള്ള ഉന്നതഗൃഹങ്ങളിൽ മന്ദവായുക്കളേയും ചന്ദ്രരശ്മികളേയും അനുഭവിച്ചു കണ്ണാനന്ദകരമായ സംഗീതം കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുക, തങ്ങൾ ഇഷ്ടന്മാരായ ബന്ധുക്കളോടും ഭാര്യാപുത്രാദികളോടും ഒരുമിച്ചു ഗൃഹങ്ങളിൽ പാക്കുക, ഉദ്യാനങ്ങൾ, പൊയ്കകൾ, നദീതീരങ്ങൾ മുതലായവയിൽ സുഖത്തോടെ താമസിക്കുക ഇവയേയും ചികിത്സകളായി പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും സ്വതഃ സുഖസാധനങ്ങളായ നിയമങ്ങളും ചിലവ കാണാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചുംകൊണ്ടു തച്ചുശാസ്ത്രത്തെ നോക്കാം.

മനസ്സിരുത്തി നോക്കുന്നതായാൽ, തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു തക്കവണ്ണം, ഭംഗിക്കും ഉറപ്പിനും വിരോധംകൂടാതെയും സവ്വസമ്മതമായുള്ള വിധത്തിൽ പുര പണിചെയ്യിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അപ്രകാരമേ പണിചെയ്യിക്കാവൂ എന്നുപദേശിക്കയാണു തച്ചുശാസ്ത്രമെന്നു സ്പഷ്ടമായി അറിയാം.

ആദ്യം തന്നെ പുരപണിക്കുള്ള ഭൂമിയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച്,

ഗോമത്യൈഃ ഫലപുഷ്പദുഗ്ദ്ധതരുഭിശ്ചാഢ്യാക്രമാപ്രാക്പ്ലവാ
സ്നിഗ്ദ്ധാധീരരവാപ്രദക്ഷിണജലോപേതാശ്രുബീജോൽഗമാ
സംപ്രോക്താബഹുപാംസുരക്ഷയജലാതുല്യാചശീതോഷ്ണയോഃ
ശ്രേഷ്ഠാഭൂരധമാസമുക്തവിപരീതാമിശ്രിതാമദ്ധ്യമാ.

പശുക്കൾ, ജനങ്ങൾ, പൂമരങ്ങൾ, കായ്മരങ്ങൾ, തുടങ്ങി ഉപയോഗമുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ ചെടികൾ അതായതു തെങ്ങ, കവുങ്ങ, പിലാവ്, കരിമ്പു, കർപ്പൂരവൃക്ഷം, അകില്, ചന്ദനം, ദർഭ, കുശ, മുല്ല, താമര, ചെങ്ങഴിനീർ, മുതലായവ, വലത്തു പാടൊഴുകുന്ന വെള്ളം ഇവയുള്ളതും ശീതോഷ്ണകാലങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലിരിക്കുന്നതും മണ്ണിനു സ്നേഹമയമുള്ളതും നിരപ്പോ (സമഭൂമി) കിഴക്കുഭാഗം താഴ്ച്ചയോ ഉള്ളതും വിത്തുകൾ കുഴിച്ചിട്ടാൽ വേഗത്തിൽ മുളയ്ക്കുന്നതും പൊടിമണ്ണു അധികമുള്ളതും (ഒരു കുഴി കുഴിച്ച് എടുത്ത മണ്ണുകൊണ്ടുതന്നെ ആ കുഴി നികത്തിയാൽ കുറെ മണ്ണു ശേഷിക്കുന്നതും) ആയിരിക്കണം പുരയ്ക്കുള്ള സ്ഥലം.

ഇതിനു വിപരീതമായിരിക്കുന്നതു വർജ്ജ്യമാകുന്നു. അത്രയുമല്ല,

വൃത്താർദ്ധേന്ദുനിഭാത്രിപഞ്ചരസകോണാശൂലശൂർപ്പാകൃതി—
ർമ്മത്സ്യാനേകപകൂർമ്മപൃഷ്ഠകപിലാവക്ത്രോപമാമേദിനീ
ഭസ്മാംഗാരതുഷാസ്ഥികേശചിതിവന്മീകാദിഭിസ്സംയുതാ
വർജ്ജ്യാ മദ്ധ്യനതാസഗർഭകുഹരാവിസ്രാവിദിക്സ്ഥാപിച.
അക്കൈർവേണുവിഭീതകൈഃസ്നുഹിയുതൈഃ ശ്ലേഷ്മാതകൈപീലുഭിഃ
സങ്കീർണ്ണാബഹുശർക്കരാ പരുഷിനീഗർഭാന്വിതാസോഷരാ
ഗൃദ്ധ്രശ്യേനവരാഹവായസശിവാശാഖാമൃഗൈസ്സന്തതം
ജുഷ്ടാ...

വൃത്തമായും ചന്ദ്രക്കലപോലെ വളഞ്ഞും മൂന്ന്, അഞ്ച്, ആറ് കോണുകളുള്ളതായും ശൂലത്തിൻേറയോ മുറത്തിൻേറയോ ആകൃതിയുള്ളതായും മത്സ്യം, ആന, ആമ ഇവയുടെ പുറംപോലയോ പശുവിൻേറ മുഖംപോലെയോ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതായും ഭസ്മം, കരിക്കട്ട, അസ്ഥി, തലമുടി, പുറ്റ്, ഉമി, പൊത്തുകൾ, ചരൽ, പാറ, ഉവരുമണ്ണ് ഇവയുള്ളതായും നടുവിൽ താഴ്ച, ദുർഗ്ഗന്ധം, ദിക്കുതിരിവ് ഇവയുള്ളതായും കഴുകൻ, പരുന്ത്, പന്നി, കാക്ക, നരി, വാനരം തുടങ്ങിയുള്ള ദുഷ്ടമൃഗപക്ഷികൾ പാർക്കുന്നതായും ഉള്ള ഭൂമിയേയും പുരയ്ക്കു ഉപയോഗിക്കരുത്. അവിടെ എരിക്ക്, മുളങ്കൂട്ടം, താന്നി, കള്ളി, നറുവരി, കാഞ്ഞിരം, ചേര മുതലായ വൃക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കയുമരുത്.

ഇപ്രകാരം ഭൂമിയെ നിശ്ചയിച്ചാൽ,

മർത്ത്യാവിപ്രാദിവർണ്ണേഷ്വപി ഫലഭവനവിധാനോത്സുകോയസ്സുപൂർവ്വം
വിപ്രം തദ്ദേശസംബന്ധിനമഖിലഗുണൈരന്വിതം സംപൂണീത

സോയം തദർണ്ണയോഗ്യാംക്ഷിതിമഥ പരികല്പ്യാത്രപൂജാദികൃത്വാ
വാസ്തോശ്ശാസ്ത്രോക്തരീത്യാഗൃഹമതിനിപുണൈസ്തക്ഷകൈഃകാരയേത.

പുര പണിയിക്കാനാവശ്യമുള്ളവൻ ആദ്യംതന്നെ ആ ദേശത്തുള്ള ഗുണവാനായ ബ്രാഹ്മണനോടു ആവശ്യത്തെ അറിയിക്കണം.

വിപ്രഃകുലീനഃകൃതസംസ്ക്രിയശ്ച
സ്സ്വധീതവേദാഗമശാസ്ത്രവേത്താ
വർണ്ണാശ്രമംചാരചരാതിദക്ഷോ
ദക്ഷസ്തപസ്വീഗുരുരാസ്തികോസ്തു.

നല്ല കുലത്തിൽ ജനിച്ചവനും വേണ്ട കർമ്മസംസ്കാരത്തെ ചെയ്തിട്ടുള്ളവനും വേദശാസ്ത്രാദികളിൽ നിപുണനും സദാചാരനിഷ്ഠയും, കൌശലവും, സാമർത്ഥ്യവും, ദൈവഭക്തിയും, മതവിശ്വാസവും ഉള്ളവനുമായ ആ ബ്രാഹ്മണൻ ആവശ്യക്കാരനു യോഗ്യതയുള്ള ഭൂമിയിൽ ചെന്നു പുരയ്ക്കുള്ള സ്ഥലം നിശ്ചയിച്ചു ദിക്കുകൾ ശരിയാക്കി വാസ്തുപൂജാദികളെ ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം സമർത്ഥന്മാരായ ശില്പികളെക്കൊണ്ടു ഗൃഹത്തെ പണിചെയ്യിക്കണം. പുരയുടെ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു,

വ്രീഹിക്ഷേത്രാദി ദേവാലയ ജലധി നദീ താപസാഗാര ഗോഷ്ഠ
ഗ്രാവാദീനാമതിവാന്തികമപകുരുതെ നൈകധാമന്ദിരംച.

നെൽക്കണ്ടം, ദേവാലയം, സമുദ്രം. നദി, ഋഷികളുടെ വാസസ്ഥലം, പശുക്കളെ കെട്ടുന്ന സ്ഥലം, * പർവ്വതം, പാറ ഇതുകളോടു അത്യന്തം അടുത്ത സ്ഥലത്തു ഗൃഹം പണിയിക്കരുതു്.

ഇനി പുരയുടെ കണക്കുകളാകുന്നതെങ്ങിനെ എന്നതിനെക്കുറിച്ചു്,

ഇഷ്ടാദ്രീഷ്വാൽസർവ്വധാമ്നാഞ്ചനാഹോ
വിസ്താരോസ്മാദപിസ്തൃതേഃപാദമാനം
തസ്മാന്മാസൂരശ്ചോത്സേധതഃസ്യാൽ
സ്തംഭഃസ്തംഭാദപിസ്തൃതിശ്ചോത്തരാണാം.

തത്തദുത്തരവിസ്താരാല്പ്പാനാംവിസ്തൃതാഭവേൽ
ഉത്തരാദേവനീപ്രാദേർഘനംസർവ്വത്രവിസ്തൃതേഃ
ജന്മാദ്യപിധാനാന്തംമനസാനിശ്ചിത്യമന്ദിരംമതിമാൻ
കാരുവരൈരതിനിപുണൈഃ കാരയതാംദൃങ്മനോഹരംസുദൃഢം.

ആറുകോൽ ഏഴുകോൽ മുതലായി അവനവനിഷ്ടമായ ഗൃഹനീളത്തെക്കൊണ്ടു ചുററും, ചുററുകൊണ്ടു വിസ്താരവും വിസ്താരംകൊണ്ടു പാദമാനവും (ഭിത്തിയുടെ പൊക്കവും) പാദമാനംകൊണ്ടു തറപ്പൊക്കവും അതിന്റെ

* മുൻകാലങ്ങളിൽ ഗ്രാമനഗരാദികളിലുള്ള പശുക്കളെ ഒക്കെയും ഗോപാലകന്മാരാകുന്നു ഒരുമിച്ചു കെട്ടി സൂക്ഷിക്കയും ശുശ്രൂഷിക്കയും ചെയ്തു പതിവു്. അവയെ കെട്ടി സൂക്ഷിക്കുന്ന സ്ഥലമാണു് ഗോഷ്ഠം (അമ്പാടി) എന്നു പറയുന്നതു്.

ശേഷംകൊണ്ടു കാൽപ്പൊക്കവും കാലുകൊണ്ടു ഉത്തരവിസ്താരവും ഉത്തരവിസ്താരംകൊണ്ടു കഴുക്കോലുകളുടേയും വാമട മുതലായവയുടേയും വിസ്താരവും വിസ്താരത്തെക്കൊണ്ടു കനവും നിശ്ചയിക്കണം. ഭംഗിക്കും ഉറപ്പിനും തക്കവണ്ണം പണിയുടെ കണക്കും ആകൃതിയും മുഴുവൻ മനസ്സുകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചാൽ സമർത്ഥന്മാരായ ശില്പികളെക്കൊണ്ടു പണി ചെയ്യിച്ചുകൊള്ളണം;

ശില്പി എങ്ങനെയുള്ളവനായിരിക്കണമെന്നതിനെക്കുറിച്ച്,

സർവ്വശാസ്ത്രനിപുണോജിതേന്ദ്രിയ-
സ്സർവ്വദാപ്യവഹിതോപ്രമാദവാൻ
കർമ്മഠോഽവ്യവികലോ വിമത്സരോ
ധാർമ്മികസ്ഥപതിരസ്തുസത്യവാക്.

എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും നൈപുണ്യവും വിനയവും പ്രവൃത്തികളിൽ സാമർത്ഥ്യവും സദാചാരവും സത്യവാക്കും ഉള്ളവനും മനസ്സിരുത്തായ്ക, അംഗവൈകല്യം, മത്സരം മുതലായ ദോഷങ്ങളില്ലാത്തവനുമായിരിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പുരപണി ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വച്ചുപിടിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന വൃക്ഷാദികളെക്കുറിച്ച്:—

ശസ്താമന്ദിരപ്രാഗ്വപാർശ്വാദിശിതുശ്രീവൃക്ഷവില്വാഭയാ
വ്യാധിഘ്നാമലകാമരദ്രുമപലാശാശോകമാലേയകാഃ
പുന്നാഗാസനചമ്പകാശ്ചഖദിരാസ്തദ്വൽകദല്യാദയോ
യൂഥീമാധവമല്ലികാദിലതികാസർവത്രവാശോഭനാഃ.
അന്തസ്സാരാസ്തുവൃക്ഷാഃപനസതരുമുഖാഃസർവ്വസാരാസ്തുചിഞ്ചാ
ശാകാദ്യാസ്താലകേരക്രമുകയവഫലാദ്യാബഹിസ്സാരവൃക്ഷാഃ
നിസ്സാരാശ്ശിഗ്രുസപ്തച്ഛദശുകതരവഃ കിംശുകാദ്യാശ്ച,കാര്യാ-
സ്ത്വേഷാപാദ്യാമദ്ധ്യഭാഗേ, ബഹിരപിചതതസ്സർവ്വസാരാസ്തതോന്യേ.

പുരയുടെ രണ്ടു വശങ്ങളിലും പുറകിലും കൂവളം, കടുക്കാമരം, കൊന്ന, ദേവദാരം, ചന്ദനം, നെല്ലി, അശോകം, പിലാശു, പുന്ന, വേങ്ങ, ചമ്പകം മുതലായ മരങ്ങളേയും വാഴ മുതലായവയേയും മുല്ല, പിച്ചകം തുടങ്ങിയുള്ള പൂച്ചെടികളേയും നട്ടുണ്ടാക്കണം. പൂച്ചെടികൾ എല്ലാദിക്കിലുമാകാമെന്നുണ്ട്. മരങ്ങളെ വെച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിൽ തരഭേദത്തെ നോക്കേണ്ടതുണ്ട്. പിലാവു, വേങ്ങ തുടങ്ങി ഉള്ളിൽ കാതലുള്ള വൃക്ഷങ്ങളെ പുരയും വേലിയും കൂടിയതിന്റെ നടുവിലും പുളി, തേക്കു മുതലായി മുഴുവൻ കാതലുള്ള വൃക്ഷങ്ങളെ അവയുടെ പുറമെയും മുരിങ്ങ, പാല, കിളിമരം തുടങ്ങിയുള്ള നിസ്സാരവൃക്ഷങ്ങളെ എല്ലാററിനും പുറമെയും വച്ചു പിടിപ്പിക്കണം.

ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും വിവരിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ ആവശ്യത്തിനു തക്കവണ്ണം ഭംഗികളേയും ഉറപ്പുകളേയും നോക്കി ഇഷ്ടംപോലെ പുര പണിയിക്കുന്നതിനു തച്ചുശാസ്ത്രം വാസ്തവത്തിൽ സഹായിക്കുകയാ

ണ്ട് ചെയ്യുന്നതെന്നും അതിനു പററീട്ടുള്ള അപവാദം ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം അറിയാതെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നവർ മുഖാന്തരം സിദ്ധിച്ചതാണെന്നും തെളിയുന്നതിനാൽ ഗൃഹവിസ്താരാദി നിയമങ്ങളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള സൌകൎയ്യങ്ങളെക്കൂടി വിസ്തരിക്കുന്നതിനിപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ പുര പണിയിക്കുന്നതിനായി ആരംഭിക്കുന്ന എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെയുള്ള പ്ലാൻ നിശ്ചയിച്ചതിനു ശേഷമേ അതിനു വേണ്ട കണക്കുണ്ടാക്കുന്നതിനു ആരംഭിക്കാവൂ. എന്നാൽ ഒക്കെയും ഭംഗിയായിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ഈ പ്രസംഗത്തെ നിറുത്തുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. പന്തളം കൃഷ്ണവാൎയ്യർ.

—(൦)—

ടാജ്മഹാൾ.

ഭൂലോകത്തിലെ അത്യത്ഭുതങ്ങളായ സപ്തവിസ്മയങ്ങളിൽ ഒന്നെന്നു മാത്രമല്ല അവയിൽ എല്ലാററിനെക്കാളും സൎവ്വപ്രകാരേണയും പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നതും ശക്തന്മാരായ മുഗൾചക്രവൎത്തികളുടെ ആസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നായ ആഗ്രാപട്ടണത്തിൻെറ ദക്ഷിണഭാഗത്തു സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നതുമായ ടാജ്മഹാൾ എന്ന ഉന്നതസൌധത്തെപ്പററി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ പാമരന്മാരിൽ പോലും വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. കേവലം അബലകൾ എന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്ന സ്ത്രീകളുടെ വൎഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ദേഹത്തെ സ്മരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പണിചെയ്യിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ കെട്ടിടത്തിൻെറ രാമണീയകത്വം അൎവ്വാചീനന്മാരും സൎവ്വസമ്മതന്മാരും പ്രസിദ്ധന്മാരുമായ വിദേശിയ ശില്പിവൎയ്യന്മാരെപ്പോലും അത്ഭുതപരവശന്മാരാക്കിത്തീൎക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ആഡംബരങ്ങളിൽ ആസക്തചിത്തന്മാരായ മുഗൾചക്രവൎത്തികളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത കുററം രാജകുമാരൻ എന്നു വിളിച്ചുവന്ന ഷാജിഹാനു ക്രിസ്താബ്ദം 1607-ൽ 15 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ളപ്പോഴാണ് ആസഫ്ഖാൻ എന്നയാളുടെ പുത്രിയും അർജ്ജബൻറു ബാനുബീഗം എന്നും പിന്നീട് മംടാസുമഹാൾ എന്നും അഭിധാനത്തോടുകൂടിയവളുമായ സ്ത്രീക്ക് ജിഹാംഗീർ ചക്രവൎത്തി വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചത്. വിവാഹാലോചനാനന്തരം 5 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷം 1612-ൽ ഇവരുടെ കല്യാണം അസാമാന്യമായ ആഘോഷവിശേഷത്തോടുകൂടെ നടത്തപ്പെട്ടു. പരിണയകാലത്തു വരനു 20 വയസ്സും 3 മാസവും പ്രായമായിരുന്നു. വധുവിനു വരനെക്കാൾ 14 മാസത്തെ പ്രായക്കുറവുണ്ടായിരുന്നു. ഷാജിഹാൻ നമ്മുടെ കഥാനായികയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു രണ്ടുവൎഷം മുമ്പും വിവാഹം കഴിഞ്ഞു അഞ്ചുവൎഷത്തിനു ശേഷമായിട്ടും വേറെ രണ്ടു സ്ത്രീകളെക്കൂടെ വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും അവരെ കേവലം രാജപദവിക്കു മാത്രമായിട്ടു പത്നികളായി സ്വീകരിച്ചതാണ്,

ചക്രവത്തിക്ക രാജ്ഞിയിൽ പരിപൂണ്ണമായ പ്രേമം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ഇതരഭാൎയ്യമാരെ സ്നേഹിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും സഞ്ചാരത്തിലും സ്ഥിരതാമസത്തിലും അദ്ദേഹം തന്റെ പട്ടമഹിഷിയെ പിരിഞ്ഞിരുന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണു്. 19 വഷത്തെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിന്റെ ഫലമായി മംടാസ്മഹാളിനു 41 സന്താനങ്ങളെ കണ്ടു നയനസാഫല്യം വരുത്തുന്നതിനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവസാനത്തിൽ ക്രിസ്ത്വാബ്ദം 1631 ജൂൺമാസം 7-ാനു- ചൊവ്വാഴ്ച ബറഹാൻപുരം എന്ന പട്ടണത്തിൽ വെച്ചു പ്രസൂതിമദ്ധ്യേ നമ്മുടെ കഥാനായിക ഈ ധരിത്രിയേയും തന്റെ ഭത്തൃമിത്രങ്ങളേയും എന്നെന്നേയ്ക്കുമായിട്ടു വിട്ടു പിരിയുകയും ചെയ്തു. ഈ രാജ്ഞിയുടെ മരണാവസരത്തെപ്പററി കഥാസിം ആലി ആഫ്രിദി എന്നൊരാൾ പെഷ്യൻ ഭാഷയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു കൈ എഴുത്തു പുസ്തകത്തിൽ താഴെ പറയും പ്രകാരം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. മംടാസുമഹാളിന്റെ അവസാനപുത്രിയായ ദാറാറായെ പ്രസവിക്കുന്നതിനു അരനിമിഷം മുൻപെ അവളുടെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ ഒരു നിലവിളികേട്ടു. ഈ ശബ്ദശ്രവണമാത്രയിൽത്തന്നെ രാജ്ഞി വളരെ നൈരാശ്യത്തോടു ചക്രവത്തിയെ സമീപെ വരുത്തി അദ്ദേഹത്തോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'ശിശു അതിന്റെ മാതാവിന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ വെച്ചു നിലവിളിക്കുന്നതു അശുഭോദക്കമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ നടന്നാൽ പിന്നെ ആ കുട്ടിയുടെ മാതാവു് ജീവിച്ചിരിക്കുക എന്നതു അപൂവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും പ്രസിദ്ധമാണെല്ലോ. അനിത്യമായ ഇഹലോകത്തെ വെടിഞ്ഞു് നിത്യവിശ്രമം കൈക്കൊള്ളുക എന്നുള്ളതാണു് എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ധമ്മം. ഞാൻ അവിവേകം ആയി വല്ലതും അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. അല്ലയോ രാജാവേ! ഞാൻ പരലോകസഞ്ചാരത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ വല്ല അപരാധങ്ങളും ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയെല്ലാം ദയാപുരസ്സരം വിസ്മരിച്ചു കളയണം. അങ്ങയുടെ പിതാവു രാജ്യഭാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ അങ്ങെ ബന്ധനത്തിലാക്കിയപ്പോഴും അങ്ങയുടെ എല്ലാ കഷ്ടാരിഷ്ടതകളിലും ഞാൻ പങ്കുകൊണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപനായിരിക്കുന്ന ദൈവം അങ്ങെ രാജ്യപരിപാലനത്തിനും എന്നെ സന്താപത്തോടുകൂടെ ഇഹലോകം വിട്ടുപിരിയുന്നതിനും നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്കു രണ്ടു അന്ത്യാപേക്ഷകൾ ഉള്ളതു് അങ്ങു കാരുണ്യപൂവം സ്വീകരിച്ചു പ്രവത്തിക്കാമെന്നു എന്നോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ സവിനയം അപേക്ഷിക്കുന്നു.' ഈ അപേക്ഷ കേട്ടയുടനെ തന്റെ ആത്മാവുകൊണ്ടും ജഡംകൊണ്ടും തന്നാൽ ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനു താൻ സന്നദ്ധനാണെന്നു ചക്രവത്തി പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ രാജ്ഞി വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു:—'ദൈവം അങ്ങേയ്ക്കു നാലു പുത്രന്മാരേയും നാലു പുത്രിമാരേയും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവർ അങ്ങയുടെ നാമത്തേയും ഖ്യാതിയേയും നിലനി

ത്തുന്നതിനു ധാരാളം മതിയാകുന്നവരാണ്. എന്നാൽ എന്റെ സന്തതികളും അങ്ങേയ്ക്കു അന്യഭാര്യമാരിൽ ജനിക്കുന്ന സന്തതികളും തമ്മിൽ രാജ്യാധികാരത്തിനു വേണ്ടി കലഹിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു അന്യസ്ത്രീകളിൽ ഇനിയും പുത്രോല്പാദനത്തിനു ശ്രമിക്കരുതെന്നാണ് എന്റെ ഒന്നാമത്തെ അപേക്ഷ. പിന്നെ എന്റെ ശവകുടീരത്തിൽ ഭൂലോകത്തിലേക്ക് ഏററവും വിശിഷ്ടതരമായ ഒരു സൌധം പണിയിക്കണമെന്നാണ് രണ്ടാമതായി എനിക്കുള്ള അപേക്ഷ.' ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഉടനെ രാജ്ഞി ദാറാ എന്ന അവസാനപുത്രിയെ പ്രസവിക്കുകയും ഇഹലോകവാസത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു കേവലം മിഥ്യാകഥയാണെന്നൊരഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിലും സമാനകാലീനനായ ഹഫ്ദുൾഹാമിഡലാഗ്രറി എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ സ്ത്രീയുടെ മരണസന്ദർഭത്തെ ഇപ്രകാരം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'രാജ്ഞി മരിച്ചുപോകുമെന്നു അവൾക്കു തന്നെ ബോധം വന്നപ്പോൾ ജഹാനറാ എന്ന രാജകുമാരിയെ പറഞ്ഞയച്ചു ചക്രവർത്തിയെ തന്റെ സമീപത്തിലേയ്ക്കു വിളിപ്പിക്കുകയും ചക്രവർത്തി വളരെ ദുഃഖത്തോടും പരിഭ്രമത്തോടും അവളുടെ അടുക്കൽ വരികയും ഉടനെ അവളുടെ സന്താനങ്ങളേയും മാതാവിനേയും ചക്രവർത്തിയെ പറഞ്ഞേല്പിച്ചിട്ടു പ്രകൃതിയുടെ പന്ഥാവിനെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്തു.'

ഷാജിഹാൻ തന്റെ പ്രിയതമയുടെ വിയോഗത്തെപ്പററി അധികഠിനമായി ദുഃഖിച്ചു. ഒരു വാരത്തേയ്ക്കു തന്റെ മനസ്സിനെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിലേയ്ക്കു നയിപ്പിക്കുന്നതിനെന്നല്ല, സഭാമണ്ഡപത്തിന്റെ വാതായനങ്ങളിൽ തന്റെ ദൃഷ്ടിയെ അതിലേയ്ക്കു പതിപ്പിക്കുന്നതിനുപോലും അദ്ദേഹത്തിനു ശക്തിയുണ്ടായില്ല. രാജത്വം സ്വേച്ഛപോലെ ഒഴിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം പരിശുദ്ധമല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ആ അവസരത്തിൽ താൻ ഒരു ഫക്കീർ ആയിതീരുമായിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടത്രെ. ഇതിനുശേഷം അദ്ദേഹം വിവിധവർണ്ണങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങളേയും സൌരഭ്യമുള്ള സാധനങ്ങളേയും ആഭരണങ്ങളേയും ഉപയോഗിക്കാതെ ആയി. പ്രതിവർഷം നടത്താറുള്ള കിരീടധാരണോത്സവദിവസത്തിലും ജന്മനക്ഷത്രദിനത്തിലും ഉപയോഗിച്ചുവന്ന പാട്ടും സംഗീതവുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾക്കു ശവസംസ്കാരകീർത്തനംപോലെ തോന്നിയതിനാൽ അവയും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. എണ്ണത്തിൽ ൨൦-ൽ അധികം രോമങ്ങൾ നരച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ താടിമീശ അധികകാലതാമസമെന്യെ എല്ലാം നല്ല വെള്ളിക്കമ്പികൾപോലെ ആയിത്തീർന്നു. തന്റെ പട്ടമഹിഷിയുടെ ശവകുടീരത്തെ സന്ദർശിക്കുന്ന ഓരോ അവസരങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയനങ്ങളിൽ നിന്നു നദീപ്രവാഹംപോലെ അശ്രുക്കൾ പുറപ്പെടുകയും തന്റെ ജീവനു യാതൊരു ചൈതന്യവുമില്ലെന്നും ലോകത്തിൽ തനിക്കു യാതൊരു രസവുമില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു വിലപിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം അന്തഃപുരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ഉടനെ 'ഇവിടെ യാതൊരുത്തരുടേയും മുഖസന്ദർശനം എന്നെ

സന്തുഷ്ടചിത്തനാക്കാൻ ശക്തമാകയില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു് വ്യസനാക്രാന്തനായി മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തിരുന്നു.

മംടാസ്സമഹാളിന്റെ വിയോഗശേഷം ഷാജിഹാന്റെ സ്ഥിതി ഈവിധമായിരുന്നു എങ്കിലും അവളുടെ മൃതശരീരം ബറഹാൻപുരം എന്ന പട്ടണത്തിന്റെ മറുവശത്തായി തപതിനദിയുടെ കരയിലുള്ള ഉദ്യാനത്തിൽ പണിചെയ്തിരുന്ന ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ ആദ്യം സ്ഥാപിക്കുകയും അടുത്ത ഡിസംബർമാസം 1-ാംനു- അതിനെ അവിടെ നിന്നും എടുത്തു് ആഗ്രാപട്ടണത്തിലേയ്ക്കു അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആഗ്രാപട്ടണത്തിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു വിസ്തീർണ്ണമായിക്കിടന്ന ഒരു സ്ഥലം അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ രാജാ ജയസിംഗിനോടു വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. രാജ്ഞിയെ അവിടെ അടക്കംചെയ്ത ശേഷം വിശ്രുതന്മാരായ പല ശില്പികളെ വരുത്തി ശ്രേഷ്ഠതരമായ ഒരു സൌധത്തിന്റെ പല പ്ലാൻ തയാറാക്കിക്കുകയും അതിൽ ഒന്നായ പ്രസ്തുത കെട്ടിടത്തിന്റെ പ്ലാൻ ചക്രവർത്തി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും മാതൃകയായി ഒരു ചെറിയ ടാജ്മഹാൾ മരത്തിൽ പണിയിച്ചുംകൊണ്ടു പ്രധാന കെട്ടിടത്തിന്റെ പണി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. മകരമത്തഖാൻ എന്നും അബ്ദൽകരീം എന്നും പേരുകാരായ രണ്ടു മഹമ്മദീയ വിദ്വാന്മാരുടെ മേലന്വേഷണത്തിൽ ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1632-ൽ ആരംഭിച്ച ഈ കെട്ടിടത്തിന്റെ പണി 11-ാം കൊല്ലമായ 1643-ൽ മാത്രമേ പൂർത്തിയായിട്ടുള്ളു എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ കെട്ടിടത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പററി ഏകദേശം ഒന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ടാജ്മഹാൾ കെട്ടിടത്തിനു അൻപതു ലക്ഷം രൂപാ ചിലവുള്ളതായി ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും മുഗൾ ചക്രവർത്തികളുടെ 'ഡിപാണിത്താൻ' എന്ന റിക്കാർട്ടുകൊണ്ടു് ഇതിലേയ്ക്കു ഒൻപതുകോടി പതിനേഴ ലക്ഷം രൂപാ ചിലവായിട്ടുള്ളതായും യൂറോപ്പിലെ എന്നല്ല വിദേശിയന്മാരായ എല്ലാ ശില്പശാസ്ത്രജ്ഞാനികളേയും പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന ഈ കെട്ടിടം പണിയുന്നതിലേയ്ക്കു ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവർ അമിനാദഖാൻ ഷിസാറി, ഐസാ, പീറാ, ബാനുറാ മുതലായ എട്ടു ആളുകളാണെന്നും കാണുന്നു. ഈ കെട്ടിടത്തിൽ കാണുന്ന പല ലിഖിതങ്ങളുടെ കർത്താവായ അമിനാദഖാൻ ഷിസാറി കാന്ധഹാർ ദേശക്കാരനും ഐസാ കല്പണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ആഗ്ര നഗരവാസിയും മരപ്പണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന പീറായും കൊത്തുപണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ബന്നാട്ടു, ജാതഹൽ സൌറാർ മുതലായവർ ഡൽഹിവാസികളും ആയിരുന്നു. ഇവരെ കൂടാതെ പ്രസ്തുത സൌധത്തിന്റെ മകുടം പണിചെയ്തതു ഇസ്മായേൽ ഖാൻറഫി എന്നയാളും തോട്ടക്കാരൻ റാംമാൾ എന്ന കാഷ്മീരുകാരനും ആയിരുന്നു. കമനീയമായി ഈ കെട്ടിടം മുഴുവനും മാർബിൾ കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൂടാതെ വളരെ വിലയേറിയതും സിലോൺ, കാൻഡഹാർ, ഈജിപ്തു്, ബസോറ എന്നിങ്ങനെ ഭൂലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും സീനായി മുതലായ പർവ്വതങ്ങളിൽ നിന്നും നയിൽ മുതലായ നദികളിൽ നിന്നും കിട്ടീട്ടുള്ളതുമായ ഇരുപതു രത്നങ്ങൾ ഇതിൽ പതിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

മംടാസുമഹാറം മരിച്ച 12-ാം കൊല്ലത്തിലെ അടിയന്തര ദിവസം ഷാജിഹാൻ ചക്രവർത്തിയുടെ താജ്മഹാളിനെ സന്ദർശിക്കുകയും ഒരു ലക്ഷം രൂപായോളം ആദായം വരുന്ന 30-നഗരങ്ങളെ പ്രസ്തുത കെട്ടിടത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തിനായി വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തതിനു പുറമെ ഈ സൌധം വൃത്തിയായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിലേയ്ക്കും അതിൽ താമസിക്കുന്ന അനേകം ഭക്തന്മാരുടെ നിത്യചിലവിലേയ്ക്കും മററുമായി ഒരുലക്ഷം രൂപ വാടക വരുന്ന അനേക കെട്ടിടങ്ങളേയും വിട്ടുകൊടുത്തു. അസംഖ്യം പണം വ്യയംചെയ്തു തീർത്തിട്ടുള്ളതും ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യലക്ഷ്മിയുടെ വക്ഷസ്സിനു അലങ്കാരഭൂതവും രത്നഖചിതവുമായ ഈ സൌധാഭരണത്തെ കണ്ടാൽ ഏതൊരു വിദേശിയാണ് അപഹൃതചിത്തവൃത്തിയായി തീരാത്തതു്.

ഭാഷാപോഷിണി. വി. പി.

—(0)—

ആത്മദമനം

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ലൌകികന്മാരായിട്ടുള്ളവർ പരോപദ്രവം ചെയ്യാതെകണ്ടും പരന്മാരിൽ നിന്നു് ഉപദ്രവം അനുഭവിക്കാതെകണ്ടും ഏകദേശമെങ്കിലും പരസമ്മതനായും ലോകത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടണമെങ്കിൽ മൂന്നു പ്രധാന ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആയവ പ്രാധാന്യ ക്രമേണ ആത്മദമനം, ആത്മാവബോധം, ആത്മബഹുമതി എന്നിവയാകുന്നു. ഇവിടെ ആത്മബഹുമതി എന്നതിനു ദുരഭിമാനമെന്നോ അനാവശ്യമായ 'താൻ പ്രമാണിത്ത'മെന്നോ അർത്ഥം തെററിദ്ധരിച്ചുപോകരുത്. യാതൊരവസ്ഥാന്തരങ്ങളിലും തന്റെ വിചാരം, വാക്കു, പ്രവൃത്തി ഇവകളെ നീചമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശക്തിതന്നെയുണ്ടെന്ന വിശ്വാസം മൂലം അവനവനെ കുറിച്ചുണ്ടാകേണ്ട ബഹുമാനമെന്നാണ് മേല്പറഞ്ഞ പദത്തിന്റെ താല്പര്യം. ഈ ആത്മബഹുമതി തന്നെയാണ് ഉൽകൃഷ്ടപദവിയിലേയ്ക്കു മാർഗ്ഗദർശിയായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മൂലവും. ആത്മബോധമെന്തെന്നാൽ സ്വസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മതത്വജ്ഞാനം തന്നെ. അതായതു് അവനവനുള്ള ഗുണദോഷങ്ങളെ അവനവൻ തന്നെ വഴിപോലെ അറിയാറാവുക. ആത്മദമനമെന്നതു കാമക്രോധലോഭ മോഹാദികളിൽ നിന്നു അനായാസേന മനസ്സിനെ പിൻവലിക്കുവാനുള്ള ശക്തി. ഈ ഗുണത്രയത്തിൽ സർവ്വോൽക്കർഷേണ വർത്തിക്കുന്ന ആത്മദമനമെന്ന ഗുണത്തെയാണ് പ്രകൃതമായിട്ടു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മദോന്മത്തനായിരിക്കുന്ന ഗജത്തിനു അംകുശമെന്നപോലെയും, ഒതുക്കവും വണക്കവുമില്ലാത്ത കുതിരയ്ക്കു കടിഞ്ഞാണെന്നപോലെയും, കോളിളകപ്പെട്ടുഴലുന്ന തോണിക്കു ഒരിക്കലും തെററാത്ത അമരം പോലെയും, രാഗദ്വേഷാദിചിത്തവൃത്തികൾക്കു പരാധീനന്മാരായ മനുഷ്യർക്കു ആത്മദമനം കേ

വലമൊരു ഗുണമെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോരാ; അതിൻെറ അഭാവം ഏറ്റവും ആപൽക്കരമെന്നുതന്നെ പറയണം. മദംകൊണ്ടു ഗർവിഷ്ഠനായ കൊലകൊമ്പനെ ഒതുക്കി നിർത്തുവാൻ ആയുധമില്ലെന്നുവന്നാൽ അന്യന്മാർക്കുണ്ടാകാവുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കു കയ്യും കണക്കുമില്ലാത്തതാണ്. ഏറ്റവും ചൊടിയോടുകൂടി യഥേഷ്ടം പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന കുതിര ഉപകരിക്കത്തക്കതാകേണമെങ്കിൽ അതിനെ വേണ്ടവഴിക്കു കൊണ്ടു നടത്താറാവണം. ആയതിന്നു കടിഞ്ഞാണിൻെറ സഹായം കൂടാതെ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. അനേകം ദുർഘടങ്ങളെക്കൊണ്ടും ദുസ്തരമായ മഹാർണ്ണവത്തിൽക്കൂടി തോണിയെ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു വഴിതിരിക്കണമെങ്കിൽ അമരത്തിൻെറ ബലംകൊണ്ടല്ലാതെ മററൊന്നുകൊണ്ടും ഫലിക്കുന്നതല്ല. അപ്രകാരംതന്നെ അവനവൻെറ മനോവൃത്തികളെ വഴിക്കുവഴി നിയമനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു സാമാന്യേന മൂന്നുവിധത്തിലുള്ള പ്രയോജനമുണ്ട്. അപാകതകൊണ്ടു അന്യന്നു ശല്യമായിത്തീരായ്ക, തൻെറ ജീവകാലം പരോപകാരത്തിന്നായി ഭവിക്കുക, അസത്തുക്കൾ ചെയ്യുന്ന ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുക ഇപ്രകാരം ഗുണത്രയിഷ്ഠമായ ആത്മദമനത്തിൻെറ ഫലമാകുന്നു ശക്തന്മാർക്കും അശക്തന്മാർക്കും ഒരുപോലെ ഭൂഷണമായ ക്ഷമാബലം.

അഭ്യാസംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലാതെ ക്ഷമാഗുണം ക്ഷണസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. അല്പമാകട്ടെ അനല്പമാകട്ടെ സകല സംഗതികളിലും ഒരുപോലെ ക്ഷമ ശീലിച്ചെങ്കിലേ ഈ ഗുണം സ്വഭാവത്തോടുകൂടി ഇണങ്ങുകയുള്ളൂ. അറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാതെകണ്ടും നിത്യവും ക്ഷമ ശീലിക്കുന്നവരാണ്; മിക്ക ജനങ്ങളും യുക്തിയും മനസ്സാക്ഷിയും ഒരുവിധം ചെയ്യേണമെന്നു നമ്മളോടുപദേശിക്കുമ്പോൾ മററൊരുവിധത്തിലായേക്കാം മോഹം നമ്മളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്; ദിനസരി ജോലികൾ നിർവഹിക്കുന്നതിൽ ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്നാലും പല വിധത്തിലുള്ള നിബന്ധനകളെക്കൊണ്ടു സ്വേച്ഛപോലെ നടക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അതാതു ജോലികളെ നിർവഹിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. നട്ടുച്ച വെയിലത്തു ചുട്ടു പഴുത്തു കിടക്കുന്ന പാടത്തുനിന്നു കിളയ്ക്കുവാൻ യാതൊരുവന്നും ആഗ്രഹമുണ്ടാവുന്നതല്ല; എന്നാൽ ഈ വക ബന്ധങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു ഉപജീവനത്തിന്നുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതും സഹനശക്തി ശീലിക്കുന്നതിൽ ഒരു വകഭേദമാണ്. അനേകം സംഗതികളിൽ എതിർക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടു് അടങ്ങേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. അതും ക്ഷമാബലത്തിൻെറ വൈഭവം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ അടക്കവും ഒതുക്കവും അറിഞ്ഞു ശീലിച്ചെങ്കിലേ ആയവക്കു സൈപരവും ദാർഢ്യവും മതിയാവുകയുള്ളൂ. അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ, അറിവുള്ളവർക്കേ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇതുതന്നെയാണ് വിദ്വാന്മാരുടെ ക്ഷമയ്ക്കും മൂഢന്മാരുടെ ക്ഷമയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

ആത്മദമനത്തിൻെറ ഉപാംഗങ്ങളായ വിനയവും വിവേകവും മൂഢന്മാർക്കു ചില സമയങ്ങളിൽ ഉണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും ആയവ അവരിൽ സ്ഥിരമായിട്ടു പ്രകാശിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളല്ല. വിദ്വാന്മാർക്കാകട്ടെ വേണമെങ്കിൽ ആയ

വൎക്ക് ഹാനി വരാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. മദ്യപാനികളാണെന്നു പൂൎണ്ണബോധമുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ശകാരവാക്കുകൾ കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ചു മാനനഷ്ടത്തിന്നു കോടതി കയറുന്നതും മലകളിളകിലും മഹാജനങ്ങൾക്കു ഇളക്കം തട്ടാത്തതും ഈ വിവേകത്തിൻെറ പ്രകാരഭേദംകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. അതു ഹേതുവായിട്ടു സകല ഗുണങ്ങളേയും മേക്കോയ്മസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ആത്മദമനത്തെ സകല ജനങ്ങളും സദാ സമയത്തും യഥാശക്തി ലാളിച്ചു പോഷിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു യുക്തിയും അനുഭവവും ഒരുപോലെ നമ്മെ ശാസിക്കുന്നതാണ്.

രസികരഞ്ജിനി. ആർ. വി.

——(ം)——

പന്നിയൂർഗ്രാമം

കന്യാകുമാരിമുതൽ ഗോകൎണ്ണംവരെ തെക്കുവടക്കു നീണ്ടുകിടക്കുന്ന കേരളം അല്ലെങ്കിൽ മലയാളം ദക്ഷിണകേരളമെന്നും ഉത്തരകേരളമെന്നും രണ്ടായിട്ടൊരു മഹാവിഭാഗത്താൽ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഉത്തരകേരളം മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തുളുനാടായിത്തീൎന്നു. അവിടെയുള്ള ജനസമുദായം ദക്ഷിണകേരളീയരിൽനിന്നു പ്രായേണ ഭിന്നാചാരമായി വരികയും ഭാഷകൊണ്ടുപോലും വ്യത്യാസപ്പെടുകയും ചെയ്തു ദക്ഷിണകേരളത്തിനെ മാത്രമെ ഇപ്പോൾ മലയാളമെന്നു പറഞ്ഞുവരാറുള്ളു. മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളുള്ള ഈ മലയാളഖണ്ഡം തന്നെ ഒടുവിലെ ചേരമാൻ പെരുമാളായ ഭാസ്കരരവിവൎമ്മമഹാരാജാവിൻെറ വാഴ്ച്ചയ്ക്കുശേഷം അനേകം ഖണ്ഡരാജാക്കന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ.

എന്നാൽ അനേകം രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിലായി അധിവസിച്ചിരുന്നവരാണെങ്കിലും ഈ മലയാളികൾ പന്നിയൂർ, ശുകപുരം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പ്രധാന ഗ്രാമങ്ങളോടുചേൎന്നു രണ്ടു കക്ഷികളായിട്ടാണു വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞുപോന്നതു്. എന്നുതന്നെയല്ല, ഇന്നും പഴമക്കാർ പന്നിയൂർ കൂറെന്നും ശുകപുരം കൂറെന്നും ഭാവിച്ചുവരാറുണ്ടു്. സാമൂതിരിപ്പാടും ആ വൎഗ്ഗത്തിൽപെട്ടവരും പന്നിയൂർക്കൂറായും, കൊച്ചിയിൽ തമ്പുരാനും ആ കൂട്ടരും ശുകപുരം കൂറായും, ഇന്നും നടന്നുവരുന്നുണ്ടത്രെ. ഉടുപ്പിലും നടപ്പിലും ആചാരോപചാരങ്ങളിലും എന്നുവേണ്ട സകലത്തിലും ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു കൂട്ടുകാൎക്കും ചിഹ്നഭേദങ്ങളുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മപരിശോധനയാൽ ഏവൎക്കും അറിയാവുന്നതാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ എല്ലാംകൊണ്ടും ഒരു കാലത്തു വലിയ പ്രശസ്തനിലയിൽ വന്നിട്ടുള്ള പന്നിയൂർഗ്രാമം ഇപ്പോൾ ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണ

വർഗ്ഗത്തോടുകൂടി വലിയ അധഃപതനം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ഇതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നു ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ ചില ഐതിഹ്യവൃത്താന്തങ്ങളല്ലാതെ മറെറാരു ലക്ഷ്യങ്ങളും കിട്ടുവാൻ തരമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ കാലം മറിഞ്ഞുപോയി എന്നു വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിവരുന്നു. ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ പലതിലും വിശ്വസിപ്പാൻ വയ്യാത്ത വിധം ചില യുക്തിഭംഗങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു സഹജമാകുന്നു. എങ്കിലും മറെറാരു ശരണമില്ലാത്ത ദിക്കിൽ കിട്ടിയതു പിടിച്ചു കയറുവാൻ നോക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

ആയിരത്തിനാന്തററൻപതു കൊല്ലത്തിനുമുമ്പ് പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിന്റെ അത്യുൽക്കർഷകാലത്തു് ആ ഗ്രാമത്തിൽ അതി ധനികന്മാരായ ഉത്തമബ്രാഹ്മണരുടെ മൂവായിരം ഇല്ലങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു; ഋഗ്വേദികളുടെ ആയിരം, യജുർവേദികളുടെ ആയിരം, സാമവേദികളുടെ ആയിരം; ഇങ്ങനെ മൂവായിരം ഇല്ലക്കാരുള്ളതിൽ ത്രിവേദികളായോ ഏകവേദികളായോ ഉള്ള നമ്പൂരിമാർ വളരെ ചുരുങ്ങും. അധികംപേരും ദ്വിവേദികളായിരുന്നു. ഇവരുടെ വർണ്ണാശ്രമാചാരനിഷ്ഠയെപ്പററിയും മററും ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ഈ ഗ്രാമത്തിലെ പരദൈവമായ വരാഹമൂർത്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യശക്തിയുള്ള കാലത്തു് 'പരദേശി' കൾക്കു മലയാളത്തിൽ കടക്കുവാൻപോലും സാധിച്ചിരുന്നില്ല എന്നൊരു പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ 'വരാഹമൂർത്തിയെ പൂട്ടുപൊടിച്ചു' എന്നു പറയുന്ന 'ചിത്തചലനം' (൩൬൧൬൨൬൬) എന്ന കലിവർഷകാലത്തിനു മുൻപു് ജൂതന്മാർ, കൃസ്ത്യാനികൾ, എന്നീ അന്യമതക്കാരായ പരദേശികൾ മലയാളത്തിൽ വന്നുകൂടിയതായിട്ടു് ചരിത്രംകൊണ്ടു കാണുന്നുണ്ട്. പരദേശിബ്രാഹ്മണരായ പട്ടന്മാരുടെ പ്രവേശനം ഇതിനുശേഷമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് മുൻപറഞ്ഞ 'പരദേശി' പദത്തിനു പരദേശബ്രാഹ്മണർ എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളു എങ്കിൽ വലിയ അസംബന്ധമില്ലെന്നും വിചാരിക്കാം. പെരുമാക്കന്മാർ പരദേശികളായിരുന്നു എങ്കിലും അവർ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നില്ലെന്നും യുക്തി പറയാം. 'നമ്പൂരിമാർ പരദേശത്തുനിന്നും വന്ന ബ്രാഹ്മണരാണല്ലോ' എന്നു ചോദിക്കയാണെങ്കിൽ അവർ വന്നതിനുശേഷമേ വരാഹമൂർത്തിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളുവല്ലൊ എന്നും നല്ല സമാധാനം കൊടുക്കാം. മയൂരവർമ്മപ്പെരുമാളുടെ വാഴ്ചക്കാലത്തു പല പരദേശിബ്രാഹ്മണരേയും മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു നംപൂരിമാരാക്കീട്ടുണ്ടെന്നും മററും ചില ചരിത്രജ്ഞന്മാർ പറയുമ്പോഴാണ് വരാഹമൂർത്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യശക്തിക്കു കലുഷം തട്ടിയോ എന്നു ചിലർ ശങ്കിക്കുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും ആ കഥയിരിക്കട്ടെ; പ്രകൃതകഥ നടക്കട്ടെ.

മേഴത്തോളഗ്നിഹോത്രിയുടെ യജ്ഞാരംഭശേഷം, ('യജ്ഞസ്ഥാനം സംരക്ഷ്യ') (൧൨൭൦൯൦൧) എന്ന കലിദിവസമാണ് ആ മഹാൻ ഒടുവിലെ യാഗം അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മുൻപറഞ്ഞ അധഃപതനകാലംവരെ പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിലുള്ള മഹാബ്രാഹ്മണർ യാഗാദികർമ്മങ്ങളും ചെയ്തു ബ്രാഹ്മണ്യം നല്ലവണ്ണം രക്ഷിച്ചുപോന്നിരുന്നു.

പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാരും അടുത്തുള്ള ശുകപുരം (ചൊവ്വരം) ഗ്രാമക്കാരും തമ്മിൽ മത്സരമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സമ്പത്തുകൊണ്ടും വൃത്തികൊണ്ടും വൈദികത്വംകൊണ്ടും മററും പന്നിയൂക്കാർ അധികം യോഗ്യരാണെങ്കിലും പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു ചൊവ്വരത്തുകാർ ഇവരെ കവിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. എന്നാലും തൊട്ട ദിക്കിലൊക്കെ ഇവർ തമ്മിൽ തിരക്കിവന്നിരുന്നു.

വിദ്യാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടീട്ട് പന്നിയൂർക്കാർ ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ച് നർമ്മദയിൽനിന്നു ബഹുശ്രേഷ്ഠമായ ബാണലിംഗംകൊണ്ടുവന്നു കലശം ആരംഭിച്ച് ജലാധിവാസം ചെയ്തിരിക്കെ മറുഭാഗക്കാർ ആ ബാണലിംഗം അപഹരിച്ചു ചൊവ്വരത്തുകൊണ്ട് പ്രതിഷ്ഠിച്ചുവത്രെ. പിന്നെയും പന്നിയൂർക്കാർ ഭഗ്നോത്സാഹന്മാരായില്ല. ചൊവ്വരത്തുകാരെ അപേക്ഷിക്കാതെതന്നെ വിദ്വത്വം നേടുവാൻ ചോളദേശത്തുപോയി ഒരു മഹാപണ്ഡിതനായ ശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കൽ പഠിച്ചു പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചുവന്നു.

ആ ഗുരുനാഥനു ഗുരുദക്ഷിണ എന്താണു വേണ്ടതെന്നു ചോദിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം 'ശിഷ്യരായ നിങ്ങൾ സുബ്രഹ്മണ്യനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ മതി' എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. വീണ്ടും ചോദിച്ചപ്പോൾ ശാസ്ത്രികൾ 'ഗുരുവിന്നു ശിഷ്യരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ ചെന്നിട്ട് ആദരപൂർവമായ സൽക്കാരമേൽക്കുന്നതു വലിയ ഒരു ഗുരുദക്ഷിണയാണ്' എന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. സുബ്രഹ്മണ്യപ്രതിഷ്ഠ കഴിപ്പാൻ ഉദ്യമിച്ച ചില ശിഷ്യർ ആ വഴിക്കുതന്നേ ശ്രേഷ്ഠബിംബം സമ്പാദിപ്പാൻ വേണ്ടി പാണ്ടിക്കു പോകയും ചെയ്തു. മററുള്ള ശിഷ്യർ തിരിയെ മലയാളത്തിലേയ്ക്കും പോന്നു.

ഇവിടെ വന്നിട്ടു ഗുരുനാഥനെ മലയാളത്തിൽ കടത്തിക്കൊണ്ടു വരുവാനുള്ള ആലോചന തുടങ്ങി. ഈ വരാഹമൂർത്തിയുള്ളപ്പോൾ ഗുരുനാഥനായ (ഭട്ട) പട്ടർക്കു ശിഷ്യഗൃഹം കാണുവാൻപോലും സാധിക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി. ശിഷ്യരുടെ ഗുരുഭക്തിയും ദൈവഭക്തിയും പരസ്പരം മത്സരിച്ചു കുറച്ചുദിവസം മനസ്സിൽ വെച്ചൊരു യുദ്ധം നടത്തി. ഒടുവിൽ ഗുരുഭക്തി ജയിച്ചു, ദൈവഭക്തി ഹ്രസിച്ചു. എന്നു മാത്രമല്ല ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം കുറച്ചാലും ഗുരുസാന്നിദ്ധ്യം വരുത്തേണമെന്ന് അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി അതിലേയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന ചില സാഹസങ്ങൾ ചെയ്തും തുടങ്ങി. വരാഹമൂർത്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യഹരങ്ങളായ ചില ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ഗൂഢമായിട്ടു ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയതു് അറിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ പല മഹാബ്രാഹ്മണരും ആ ഗ്രാമം വിട്ടു് മററുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിൽ ചെന്നുചേർന്നു. ചെന്നമനാം, ഇരിങ്ങാലക്കുട, ഐരാണിക്കുളം, മൂഴിക്കുളം, പറവൂർ മുതലായ ദക്ഷിണഗ്രാമങ്ങളിൽ പലതിലും പന്നിയൂർ നിന്നു വന്ന ഇല്ലക്കാർ ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. പാഴൂർ, മുരിങ്ങോത്തു്, വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ, മാത്തൂർ എന്നിങ്ങനെ അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആഢ്യഗൃഹങ്ങൾ പന്നിയൂർഗ്രാമക്കാരായിരുന്നു. സുബ്രഹ്മണ്യവിഗ്രഹം കൊണ്ടുവരുവാൻ പാണ്ടിക്കുപോയിരുന്ന ശിഷ്യർപോലും കിഴക്കുനിന്നു മലയാളത്തിൽ കടന്നു

പ്പോൾ പന്നിയൂർ നടന്ന ഉഗ്രവൃത്താന്തം കേട്ട നടുങ്ങി കിടങ്ങൂർ ക്ഷേത്രവും പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൂടിയതല്ലാതെ വടക്കോട്ട (പന്നിയൂക്ക്) പോയതേ ഇല്ല. പാ ഞ്ഞാൾക്കാർ മുതലായ പലരും ശുകപുരം ഗ്രാമത്തിൽ ചേൎന്നു. ഇരുപത്തൊ ന്നു ദേശികൾ, കുറുമ്പനാട്ടുകാർ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള പലരും വള്ളിയാർ ക ടന്നു വടക്കോട്ടും പോകാറില്ല. തിരുമംഗലശ്ശേരിക്കോട്ടു രാജാവു്, കോതേരി ക്കൽ ആഢ്യൻ എന്ന ചിലർ എങ്ങും പോകാതെ അവിടെത്തന്നെ മൌനം ദീക്ഷിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടീട്ടുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെ ഗ്രാമജനങ്ങൾ ഛിന്നഭിന്നമായി പിരിഞ്ഞുപോയിട്ട വ രാഹമൂൎത്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം എന്തു ദുഷ്കൃത്യം ചെയ്തുനോക്കിയാലും പട്ടുതിരി കത്തുംപോലെ അധികം ഉജ്വലിച്ചു കണ്ടിട്ടും ഗുരുഭക്തി മൂത്തു ദുർവൃത്തി യിൽ പരിണമിച്ചു വാശി വർദ്ധിച്ചു് ശിഷ്യന്മാർ ഘോരസത്കൃത്യങ്ങളിൽ നിന്നു വിരമിച്ചില്ല. 'തീണ്ടാരിപ്പട്ടുക്ക' മുതലായ പല അശുദ്ധസാധനങ്ങളെക്കൊ ണ്ടും വരാഹമൂൎത്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കുറയാഞ്ഞപ്പോൾ അവർ കേവലം രാ ക്ഷസവൃത്തി അവലംബിച്ചു് വരാഹമൂൎത്തിയുടെ ശിരസ്സിൽ വലിയ ചെമ്പു കിടാരം ചുട്ടു പഴുപ്പിച്ചു കമത്തി. അപ്പോൾ അയ്യൽക്കടെ കഠോരനാദത്തോടു കൂടി വരാഹമൂൎത്തി സാന്നിദ്ധ്യത്തോടു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അടുത്തുള്ള ഒരു കുള ത്തിലേയ്ക്കു ചാടി മുങ്ങിമറഞ്ഞു. ഇപ്രകാരം ഈ മഹാപാപികൾ മഹമ്മദ് ഗ സനി സോമനാഥക്ഷേത്രം നശിപ്പിച്ചതുപോലെ പന്നിയൂർ ക്ഷേത്രം നശിപ്പി ച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ തീൎന്നുവല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ആ ശിഷ്യർ ഗുരുവായ പട്ട രെ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു പാപ്പിച്ചു.

ഈ മഹാപാപം ചെയ്ത പന്നിയൂക്കാരെ മററുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ കൂട്ട ത്തിൽ ചേൎത്തുകൂടാ എന്നു ചൊവ്വരത്തുകാർ മുതലായ മററുള്ള ഗ്രാമക്കാർ തക്കി ച്ചു. മററു സകല നമ്പൂരിമാരും കൂടി ഇവൎക്കു് ആയിരം സംവത്സരം പന്തിഭോ ജനം ബ്രാഹ്മണസ്പൎശം മുതലായതൊന്നും വയ്യ എന്നും, മററുള്ളവർ ഇവരോ ടുകൂടാ എന്നും വിധിച്ചു. പന്നിയൂർ കൂററുകാരുടെ രാജാവായ സാമൂതിരിപ്പാ ടു് ഈ വിധി നടത്തിച്ചു. ഉഗ്രവിക്രമനായ അന്നത്തെ ഏറാൾപ്പാടു് പന്നി യൂർ ചെന്നു് ആ നമ്പൂരിമാരെ കേവലം നമ്പ്യശ്ശന്മാരെപ്പോലെയും അന്തർജ്ജ നങ്ങളെ പുഷ്പിണികളെപ്പോലെയും ആക്കിവിട്ടു. അന്നുമുതൽ അവരുടെ അന്തർജ്ജനങ്ങൾ ചേലപ്പുതപ്പും മറക്കുടയും കൂടാതെ വളരെക്കാലം നടക്കേ ണ്ടിവന്നു.

ഇങ്ങനെ മഹാബ്രാഹ്മണരുടെ വിധിപ്രകാരം ഇവർ ആയിരം സം വത്സരം ഉഗ്രശിക്ഷ അനുഭവിച്ചതിന്നുശേഷം തൊള്ളായിരത്തി മുപ്പത്തിമൂ ന്നാമാണ്ടു തൃശ്ശിവപേരൂർ വെച്ചു തീൎപ്പെട്ട സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ രാജ്യഭരണകാ ലത്തു് ഇവൎക്കു ശാപംപോലെയുള്ള ഈ ശിക്ഷയിൽനിന്നു മോക്ഷം കിട്ടി എ ന്നുതന്നെ പറയാം.

സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ചെന്നുകണ്ടിട്ട് ഇവർ അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്കു ചേലപ്പുതപ്പും മറക്കുടയും കൊണ്ടു നടക്കുവാൻ അനുവാദം വാങ്ങിച്ചു. ഇതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി പന്നിയൂർക്ഷേത്രവും മഞ്ഞനൂർ ചേരിക്കൽ എന്ന ഒരു വലിയ കളവും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഇത്രയും സാധിച്ചു എങ്കിലും ഇവർക്കു മററുള്ള നമ്പൂതിരിമാരുമായി കൂടിക്കഴിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

രസികരഞ്ജിനി. ഇടിച്ചേരി താവഴി ഭട്ടതിരി.

—(0)—

പാലിസി

എന്ന പ്രസിദ്ധ കുശവൻ.

ബെർനാഡ് പാലിസി ക്രിസ്ത്വാബ്ദം ൧൫൧൦-ൽ ഫ്രാൻസുരാജ്യത്തിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു ജാതനായി. വളരെ ദരിദ്രന്മാരായിരുന്നതിനാൽ അയാളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു അയാളെ പാഠശാലകളിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. 'ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകം എല്ലാവരുടേയും വീക്ഷണത്തിനു വിഷയമായി തുറന്നുനിൽക്കുന്ന ആകാശവും ഭൂമിയും തന്നെ. അല്ലാതെ മറെറാന്നും ഇല്ല' എന്ന് ആയാൾ തന്നെ പ്രാപ്തിയായ ശേഷം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാലും അയാൾ കണ്ണാടി ചായമിടുന്നതിനും, ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നതിനും, അന്ത്യത്തിൽ എഴുതുവാനും വായിപ്പാനും ശീലിക്കാതിരുന്നില്ല.

പുരാതനന്മാരായ പല ദേശക്കാരും ചളികൊണ്ടു മൺപാത്രങ്ങൾ നിർമ്മിപ്പാൻ പഠിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഇനാമൽ ഉരുക്കി ഒഴിച്ച് അവയ്ക്കു മിനുസംകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അവർ അത്രതന്നെ വശമാക്കീട്ടില്ലായിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ ഈ വിദ്യ വല്ലവരും അഭ്യസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ തന്നെയും ഇടക്കാലങ്ങളിൽ അതു വിസ്മൃതമായിപ്പോയി എന്നതിനു സംശയമില്ല. അതിനെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്തതു ഇററാല്യർ ആയിരുന്നു. പാലിസിയുടെ കാലത്തു് ആയാളുടെ ജന്മഭൂവായ ഫ്രാൻസിൽ ചെമ്മൺ ഭരണികളും പാനപാത്രങ്ങളും മാത്രമേ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടുവന്നൊള്ളു. ഇനാമൽ ഉരുക്കി ഒഴിച്ചു മിനുസപ്പെടുത്തിയ മൺപാത്രങ്ങൾ നിർമ്മിപ്പാൻ പാലസിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് യദൃച്ഛയാ കണ്ടെത്തപ്പെട്ട ഒരു ഇററാല്യൻപാനപാത്രമായിരുന്നു. അതു കണ്ടമാത്രയിൽ അതിന്മേൽ ഉരുകിപ്പിടിച്ചിരുന്ന ഇനാമലിന്റെ യോഗം എന്തെന്നും തദംശങ്ങളെ എങ്ങനെ ചേർക്കണമെന്നും അറിവാനുള്ള മോഹം ആയാളെ ബലമായി പിടികൂടി. എന്നാൽ ഇതിനെപ്പററി ഊഹിക്കയല്ലാതെ വേറൊന്നും ചെയ്വാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും പരീക്ഷിച്ചു നോക്കണമെന്നുതന്നെ ആയാൾ ഉറച്ചു. യോഗത്തിൽ ചേരുന്നതായി തനിക്കു തോന്നിയ സാധനങ്ങളെ എല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി നല്ലപോലെ അരച്ചു മൺകുടങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചു അ

വയുടെ മേൽ പൂശി അതിതീവ്രമായ അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ ഇട്ടു് ഉരുകുമോ എന്നു പല പ്രാവശ്യം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതു് ഉരുകിപ്പിടിച്ചില്ല. കുടങ്ങളും യോഗപദാൎത്ഥങ്ങളും മരുന്നും വിറകും സമയവും പ്രയത്നവും എല്ലാം നഷ്ടമായി ഭവിച്ചതു മാത്രം മിച്ചം.

പാലിസി ഇതുകൊണ്ടശേഷം ഭഗ്നോത്സാഹനായില്ല. ആദ്യത്തെ അഗ്നികുണ്ഡത്തിനു ചൂടു മതിയായില്ലെന്നു കണ്ടു് വേറൊന്നു് ഇതിനായിട്ടുതന്നെ വീട്ടിനു പുറത്തു കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. പൂൎവ്വാധികം കുടങ്ങൾ വാങ്ങി അവയുടെ മേൽ ഇനാമലും മരുന്നുംകൂട്ടി അരച്ചു പൂശി മുമ്പിലത്തേതിലും അധികം വിറകുമിട്ടു തീമൂട്ടി പിന്നേയും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. എന്നിട്ടെന്തുഫലം? കയ്യിലിരുന്ന പണമെല്ലാം ചെലവായി. ദാരിദ്ര്യം വന്നു മൂടി. താനും കുടുംബവും പട്ടിണിയാകും എന്ന അവസ്ഥയും വന്നുകൂടി. സ്വന്തം അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ വീണ്ടും പരീക്ഷിച്ചു നോക്കണമെങ്കിൽ വിറകു കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. അതിനു കയ്യിലൊന്നുമില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ വല്ല വിധേനയും കുടങ്ങൾ മാത്രം വാങ്ങി ഇനാമൽ യോഗം അരച്ചു പൂശി സമീപത്തുള്ള ഓട്ടു ചുട്ടെടുക്കുന്ന ഒരു ശാലയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി അവിടത്തെ അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ ഇട്ടു തീമൂട്ടി ഘടങ്ങൾ പുറത്തെടുത്തപ്പോൾ പിന്നേയും പഴേപോലെ തന്നെ ഇനാമൽ ഉരുകിപ്പിടിച്ചില്ല. തൽക്കാലം കുറെ ഭഗ്നാശയനായി എങ്കിലും ഈ തോല്വികൾ കൊണ്ടൊന്നും അവന്റെ സ്ഥിരതയും ഉത്സാഹവും കുറഞ്ഞില്ല.

അവൻ പിന്നെയും രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം നിഷ്ഫലങ്ങളായ പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ അവസാനമായി ഒരു പരീക്ഷകൂടി നടത്താൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. ഇപ്രാവശ്യം മുന്നൂറിലധികം കുടങ്ങൾ വാങ്ങി. ഇനാമൽ യോഗം അരച്ചു പൂശി സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന കണ്ണാടിയുരുക്കുന്ന ഒരു ശാലയിലേയ്ക്കയച്ചശേഷം കൂടെയിരുന്നു പരീക്ഷിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു് പുറകെ താനും എത്തി. എല്ലാം അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ ഇട്ടു തന്നെത്താൻ തീ ശരിയാക്കിക്കൊണ്ടു അതിജാഗരൂകനായി അടുത്തുതന്നെ ഇരുന്നു. നാലു മണിക്കൂറു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അഗ്നികുണ്ഡം തുറന്നുനോക്കി ഒരു ഘടത്തിന്മേലെ ഇനാമൽ മാത്രം ഉരുകിയിരുന്നതു കണ്ടു് ആറുന്നതിനായി അതിനെ പുറത്തെടുത്തു. ഉറച്ചപ്പോൾ അതു നല്ലപോലെ വെളുപ്പായും മിനുസമായും ഇരുന്നു. ഒന്നിന്മേലെ ഇനാമൽ മാത്രമെ ഉരുകിപ്പിടിച്ചുള്ളു എന്നു വരികിലും അയാളുടെ അപ്പോഴത്തെ സന്തോഷത്തിനു് അതിരില്ലായിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ അയാൾ അതുംകൊണ്ടു തന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു ഓടി. ആയാളെ അപ്പോൾ കാണേണ്ടിയിരുന്നു. അതുവരെത്തെ പാലിസി തന്നെയെന്നു ഒരുവനും പറകയില്ല. ആൾ അശേഷം മാറിപ്പോയി. എന്തൊരു സന്തോഷം! എന്തൊരു കൃതാൎത്ഥത!

കഴിഞ്ഞേടത്തോളം ജയം തന്നെ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും പരമാത്ഥത്തിൽ അത്ര സന്തോഷിക്കത്തക്ക അവസ്ഥയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞില്ല. എല്ലാത്തിന്മേലും ഒന്നുപോലെ പിടിച്ചാലേ ശ്രമം സഫലമായി എന്നു വിചാരിക്കാവു. അല്ലെങ്കിൽ അതൊരു വിദ്യയാവുകയില്ല. ലോകത്തിനും തനിക്കും പ്രയോജനകരമായിത്തീരുകയും ഇല്ല. ആയതുകൊണ്ട് ഉണ്ടായ ജയത്താൽ തൃപ്തനാകാതെ വീണ്ടും ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്വാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കയ്യിൽ പണമില്ലായിരുന്നുവെന്നു വരികിലും കണ്ണാടി ഉരുക്കുന്നതിനുള്ള മാതിരിയിൽ ഒരഗ്നികുണ്ഡം സ്വഭവനത്തിൽ തന്നെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കണമെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി. അതിനു വേണ്ട ഇഷ്ടികയെല്ലാം തന്നെത്താൻ ചുമന്നുകൊണ്ടിട്ടു. കുമ്മായം താൻതന്നെ കൂട്ടി. കൽക്കെട്ടും അന്യസഹായംകൂടാതെ തന്നെ കഴിച്ചു. ഒരു വിധത്തിൽ വിറകും ഘടങ്ങളും മാത്രം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി ഇനാമൽ അരച്ചു നല്ലപോലെ പൂശി അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ ഇട്ടു പിന്നേയും തീ മൂട്ടി. ഇനാമലിന്റെ യോഗത്തിൽ തെററില്ലെന്നു കണ്ടതിനാൽ തീ പോരാഞ്ഞിട്ടും എല്ലായിടത്തും ഒന്നുപോലെ ചെല്ലാഞ്ഞിട്ടും ആണ് ശ്രമം ഇതുവരെ ഫലിക്കാഞ്ഞതെന്നുറച്ച്, കാളരാത്രിയെന്നു തോന്നിയ ആ രാത്രി മുഴുവൻ എല്ലാടവും തീ ചെലുത്തിക്കൊണ്ടു ജാഗരൂകനായി കാത്തിരുന്നു. നേരം വെളുത്തു. ഇനാമൽ ഉരുകിയില്ല. പാലിസി ഇരുന്നേടം വിട്ട് ഇളകിയതും ഇല്ല. പ്രാതലിനു ഏതാണ്ട് ഭാര്യ അവിടെ കൊണ്ടു ചെന്നു കൊടുത്തതേയുള്ളു. തിന്നുമ്പോഴും അയാളുടെ ദൃഷ്ടി തീയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഉടുത്ത വസ്ത്രം കീറിയും, ക്ഷൌരകമ്മംപോലും ചെയ്യിക്കാത്തതിനാൽ വിരൂപനായും, ഉറക്കമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മെലിഞ്ഞും വിളറിയും ഇരുന്നുവെങ്കിലും, അജയ്യനായ പാലിസി പിന്നേയും അഗ്നികുണ്ഡവും കാത്തുകൊണ്ടിരുന്നതേ ഉള്ളു. ആറു പകലും രാത്രിയും ഈ അവസ്ഥയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്നിട്ടും ഇനാമൽ ഉരുകിയില്ല.

ഇനാമലിന്റെ യോഗത്തിൽ വല്ല തെററും ഉണ്ടോ എന്നു പിന്നെയും സംശയം തുടങ്ങി. എന്തായാലും ഒന്നുകൂടി പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാൻ തീച്ചയാക്കി. ഒരിഷ്ടനോടു കടംവാങ്ങി പിന്നെയും വേണ്ടതെല്ലാം അടുപ്പിച്ചു തീമൂട്ടി. ഇത്തവണ തീ നല്ലപോലെ കത്തി. ചൂടു സഹിക്കവഹിയാതായി ഇനാമൽ ഉരുകിത്തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് വിറകു തീന്നുപോയി. കയ്യിലും ഒരു കാശില്ല. എന്തുചെയ്യും? പുരയിടത്തിന്റെ വേലിയുണ്ടായിരുന്നു. അതു പൊളിത്തിച്ചിടുകതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അല്ലാതെ പരീക്ഷ പാതിയിൽ ഇട്ടുകൂടല്ലൊ. എന്നാൽ അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടും മതിയായില്ല. തീ താഴാതെ പത്തുമിനിട്ടുനേരം കൂടി നിന്നാൽ കായ്യം സഫലമാകും. വിറകിനു വഴിയൊന്നും കണ്ടില്ല. മേശ, കസേര മുതലായ സാധനങ്ങളും ശേഷിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവയേയും വലിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്നു അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ ഇട്ടു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും പാലിസിക്കു ഭ്രാന്താണെന്നു വിചാരിച്ചു നിലവിളി തുടങ്ങി. അയാൾ മേത്തിട്ടിരുന്ന ഉടുപ്പുപോലും മാററിയിട്ടു ഒരു മാസമായി. ദേഹം ഇതിലധികം ക്ഷീണിപ്പാൻ ഇല്ല. ഈ കടുത്ത മനോവിചാരവും,

ഊണും ഉറക്കവും ഇല്ലായ്മയും, ഏതു ദേഹത്തിനു തന്നെ താങ്ങാൻ കഴിയും? കടമോ വന്നു മുഴുകിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ കടശിപ്പരീക്ഷയും നിഷ്ഫലമായാൽ ആയാൾ തീരെ കെട്ടു. ഈ സ്ഥിതിയിലായിരുന്നു അയാൾ വീട്ടും സാമാനങ്ങളും കൂടി അഗ്നിക്കിരയാക്കിയേയ്ക്കാമെന്നു തുടങ്ങിയതു്. നിഷ്കരുണനെന്നു തോന്നിയ ദൈവം ഇത്തവണ പ്രസാദിക്കയാൽ അത്രയൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. ഒടുവിലിട്ട ഇന്ധനദ്രവ്യങ്ങളോടുകൂടി തീ ഒന്നു നിരന്നു കത്തി. ഇനാമൽ എല്ലാം ഉരുകി. പാലിസി മുന്നൂററിൽ ചില്വാനം ഇനാമൽ പാത്രങ്ങൾക്കെങ്കിലും ഉടമസ്ഥനായി.

പാലിസി തന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയെ കാലക്രമംകൊണ്ടു പരിഷ്കരിച്ചു തൻമൂലം നിവൃത്ത കഴിച്ചുതുടങ്ങി. അവന്റെ ഖ്യാതി ക്രമേണ പാരിസ് പട്ടണത്തിൽ എത്തി. രാജ്ഞിയുടേയും രാജപുത്രന്റേയും പ്രീതിക്കു പാത്രമായി ആയാൾ സുഖമാകുംവണ്ണം കാലക്ഷേപം ചെയ്തു. ഈ മഹാന്റെ മനോനിശ്ചയവും സ്ഥിരോത്സാഹവും ക്ഷമയും വിസ്മയനീയം തന്നെ.

ഭാഷാഭാഷിണി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ ബി. എ.

(0)

നഭോമണ്ഡലത്തിലെ

ചില വിശേഷങ്ങൾ.

(കാററ്)

കാററ്, കൊടുങ്കാററ്, ചുഴലിക്കാററ് മുതലായി വെറും വായു സംബന്ധമായിട്ടും, മഞ്ഞുകട്ട, മഞ്ഞുവെള്ളം, മഞ്ഞു്, മഴ, മേഘം, ആലിപ്പഴം (വർഷോപലം=Hail) എന്നാദിയായി ജലമയങ്ങളായിട്ടും, ഇടി, മിന്നൽ, ആകാശവില്ലു്, ധ്രുവദീപ്തി എന്നു തുടങ്ങി പ്രകാശമുള്ളവയായിട്ടും വായുമണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വിവിധവിശേഷങ്ങൾ മൂന്നുവിധത്തിൽ വേർതിരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. സാധാരണങ്ങളായും അസാധാരണങ്ങളായും വായുമണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഓരോ വിശേഷങ്ങളുടെ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളേയും പ്രകാരഭേദങ്ങളേയും ശാസ്ത്രാനുസരണം വേർതിരിച്ചും സുവ്യക്തമായും പരിച്ഛിന്നമായും കണ്ടറിവാൻ കേവലം നിസ്സഹായങ്ങളായ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു ശക്തിയില്ലാത്തതിനാൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൽ വിദ്വാന്മാരായ പല പണ്ഡിതന്മാരും ഉത്തരോത്തരം പരിഷ്കൃതങ്ങളായ പലതരം യന്ത്രങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ സെക്കി, എന്നാളുടെ കാലാവസ്ഥയന്ത്രമാണ് (Meteorograph) എല്ലാംകൊണ്ടും മികഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഈ യന്ത്രംകൊണ്ടു കാററിന്റെ ഗതിയും ഗതിവേഗവും വായുവിന്റെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയും അമർച്ചയും, മഴയുണ്ടായ കാലവും മഴയുടെ അളവും, സ്പഷ്ടമായി അറിവാൻ കഴിയും. ഈ അറിവിൽനിന്നു കാലാവസ്ഥയെ നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ

അംഗോപാംഗങ്ങളേയും അവയുടെ പ്രവൃത്തികളേയും പൂൎണ്ണമായി വിവരിക്കുന്നതായാൽ സാധാരണന്മാൎക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമായി തീരാവുന്നതിനാൽ പൊതുവിൽ അതു രുചിക്കാതെയും വന്നേയ്ക്കാം. അതുകൊണ്ടു ആ യന്ത്രത്തിന്റെ സാമാന്യജ്ഞാനത്തിനു വേണ്ടി അതിന്റെ ഒരു പുറംതട്ടിയ വിവരണം മാത്രമേ ഇവിടെ ചേൎക്കുന്നുള്ളു.

ഏകദേശം രണ്ടടി ഉയരത്തിൽ കല്ലുകൊണ്ടു പടുത്തുകെട്ടിയ ഒരു തറയുടെ നാലുമൂലകളിലും ഏകദേശം രണ്ടരവാര ഉയരത്തിൽ സ്തംഭങ്ങളും അതുകളിന്മേൽ ഒരു മേശത്തട്ടും അതിന്മേൽ നാഴികമണിയുടെ പണിപ്പാടുപോലെ ഒരു പണിപ്പാടും ഉണ്ടു്. ഈ പണിപ്പാടാണു് ആ വിയന്ത്രത്തിന്റെ ജീവൻ. ഇതിലുള്ള പണിവില്ലിന്റെ ശക്തികൊണ്ടാണു് യന്ത്രോപാംഗങ്ങളുടെ ചലനങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതു്. മേശയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലായി തൂണുകളിന്മേൽ കൂടി ക്രമേണ കീഴ്പ്പോട്ടു ഇറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായ രണ്ടു പലകകളുണ്ടു്. ഈ പലകകൾ ചോട്ടിലേയ്ക്കു ഇറങ്ങുന്ന വഴി അതുകളിൽ പതിയുന്ന വരകളും കുറികളുമാണു് കാലാവസ്ഥാന്തരങ്ങളെ നിൎണ്ണയിക്കുവാനുള്ള സങ്കേതങ്ങൾ. ഇതിൽ ഒരു പലക പത്തുദിവസം കൊണ്ടേ ചോട്ടിലെത്തുന്നുള്ളു; മറേറതു് രണ്ടു ദിവസം കൊണ്ടും. ആദ്യത്തേതിൽ നിന്നു കാററിന്റെ ഗതിവേഗം, ശീതോഷ്ണസ്ഥിതി, വായുവിന്റെ അമൎച്ച, മഴയുടെ കാലം, അളവു് ഇത്രയും അറിയാം. രണ്ടാമത്തേതിൽ നിന്നു വായുവിന്റെ അമൎച്ചയും മഴയുടെ സ്ഥിതിയും ആവൎത്തിച്ചു വിസ്താരമായി അറിയുന്നതിന്നു പുറമെ വായുവിന്റെ നനവും കൂടി അറിവാൻ കഴിയും.

ഓരോ സംഗതികൾ അറിവാൻ ഓരോരോ പ്രകാരത്തിൽ ആണു് വരകളും കുറികളും ഉണ്ടാവുന്നതു്. കാററിന്റെ ഗതി വിദ്യുൽകാന്ത ശക്തികൊണ്ടു ക്രമപ്പെടുത്തി നടത്തുന്ന നാലു പെൻസിലുകൾ കുറിക്കുന്ന രേഖകളെക്കൊണ്ടും ഗതിവേഗം കാററടിയന്ത്രത്തിരിപ്പുകൊണ്ടും ശീതോഷ്ണസ്ഥിതി ഒരു ചെമ്പു കമ്പിയുടെ നീളത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഏററക്കുറച്ചിൽ കൊണ്ടും വായുവിന്റെ അമൎച്ച ഒരു തുലാസിന്റെ ആട്ടത്തിൽനിന്നും അറിയുന്നു. മഴയുടെ വിവരം അറിയുന്നതു വിദ്യുൽകാന്തത്തോടു കൂടി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു തുലാസ്സിന്റെ തട്ടുകളുടെ സ്ഥാനത്തുള്ള രണ്ടു കിണ്ണങ്ങളിൽ വെള്ളം നിറയുമ്പോൾ അതിന്റെ ഘനത്തിൽ നിന്നും കിണ്ണങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു തുലാസ്സിന്റെ ചലനത്തിൽ നിന്നും ആകുന്നു.

ഗതിയും വേഗവും കൂടക്കൂടെ മാറിക്കൊണ്ടു വായുമണ്ഡലത്തിൽ പ്രവഹിക്കുന്ന ഒരുമാതിരി ഒഴുക്കാണു് കാററു്. ഇതിന്റെ വേഗം ഒരു സെക്കന്റിൽ പതിനെട്ടിഞ്ചു് അകലം പോകത്തക്കവണ്ണമുള്ളതല്ലെങ്കിൽ ആ കാററു് പ്രത്യക്ഷമല്ല. ഒന്നര അടി മുതൽ രണ്ടടിവരെ വേഗമുള്ള കാററു് ചെറുകൊടികൾ ഇളക്കുവാൻ മതിയാകും. പതിമൂന്നടി മുതൽ ഇരുപത്തിരണ്ടടിവരെ

വേഗമുള്ളതാകുന്ന 'സാമാന്യക്കാററ്.' ഇരുപത്തിമൂന്നു മുതൽ മുപ്പത്താറുവരെ വേഗമുള്ളത് ഇലകളെ സുഖകരമാകുംവണ്ണം ഇളക്കുന്ന 'മന്ദമാരുത'നാകുന്നു. മുപ്പത്താറു മുതൽ അമ്പത്താറുവരെയുള്ളത് വൃക്ഷങ്ങളുടെ ചില്ലകളും കൊമ്പുകളും ഉലയുമാറാകുംവണ്ണം ശക്തിയുള്ളതായിരിക്കും. അമ്പത്താറു മുതൽ തൊണ്ണൂറാറുവരെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ കട പുഴക്കുന്ന 'കൊടുങ്കാററാ'കുന്നു. തൊണ്ണൂറാറു മുതൽ ഒരുനൂററിരുപതുവരെയുള്ളതാണ് വേരു പറിക്കുന്ന 'വൻകൊടുങ്കാററ്.'

അയൽ നാടുകളിൽ ഉഷ്ണാവസ്ഥയുടെ ഭേദഗതി ഹേതുവായിട്ട് വായുമണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ക്ഷോഭമാകുന്നു കാററിനുള്ള കാരണം. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രദേശത്തിന്ന് അധികം ചൂടുതട്ടുമ്പോൾ അവിടെയുള്ള വായു ചൂടു തട്ടി ഘനംകുറവുള്ളതായിത്തീർന്ന് മേല്പോട്ടുയരുകയും അവിടെ നിന്നു ചൂടു കുറഞ്ഞ പുറംദിക്കുകളിലെ ഉപരിഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു വീശുകയും ചൂടു തട്ടിയ ഉയന്ന കാററിന്റെ സ്ഥാനം പിടിക്കുവാൻ തണുപ്പുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു ചോട്ടിൽകൂടി കാററു വീശുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ചൂടുതട്ടിയ കാററു മേൽഭാഗത്തുകൂടി പുറത്തേയ്ക്കും അതിനെതിരായി ചൂടു കുറഞ്ഞ കാററു കീഴ്ഭാഗത്തുകൂടി അകത്തേയ്ക്കും വീശുന്നു. സാധാരണ കാററു തന്നെ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്ഥിരം, ക്രമം, അസ്ഥിരം എന്നു മൂന്നായിട്ടു തരംതിരിക്കാവുന്നതാണ്.

സ്ഥിരമായ കാററു കൊല്ലാവസാനംവരെ ഒരേ വഴിക്കു വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കും. 'വാണിജ്യവാതങ്ങൾ' എന്നുകൂടി വിളിച്ചുവരുന്ന ഈ കാററ് നിരക്ഷദേശങ്ങളിൽ ഉള്ള കരകളിൽനിന്ന് അകലെയായിട്ടാണ് കലച്ചുകൂടാതെ കണ്ടുവരുന്നത്. ഉത്തരഗോളാർദ്ധത്തിൽ അതിന്റെ ഗതി വടക്കുകിഴക്കു നിന്നു തെക്കുപടിഞ്ഞാട്ടും ദക്ഷിണഗോളാർദ്ധത്തിൽ തെക്കുകിഴക്കു നിന്നു വടക്കുപടിഞ്ഞാട്ടും ആകുന്നു. സൂര്യന്റെ കിഴക്കുനിന്നു പടിഞ്ഞാട്ടുള്ള ഗതിയിൽ അയനമാറ്റങ്ങളിലുള്ള കാററ് ചൂടുപിടിച്ചുയരുമ്പോൾ തെക്കു നിന്നോ വടക്കുനിന്നോ ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു വീശുന്ന കാററാകുന്നു മേൽ പറഞ്ഞത്. 'ക്രമക്കാററ്' എന്നു പറയുന്നത് അതാതു കാലങ്ങളിലൊ ദിവസത്തിൽ അതാതു മണിക്കൂറുകളിലൊ ഓരോ വഴിക്കു വീശുന്ന ഒരുമാതിരി കാററാകുന്നു. കാലവർഷക്കാലത്തും തുലാവർഷക്കാലത്തും വീശുന്ന കാററുകൾ 'സൈമൂം,' കടൽക്കാററ്, കരക്കാററ് ഇവയെല്ലാം ഇതിന്നുദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. സൈമൂം എന്നു പറയുന്നത് ഏഷ്യായിലും ആഫ്രിക്കയിലും ഉള്ള മരുഭൂമികളിൽ വീശുന്ന ഒരുതരം ചുട്ടുപഴുത്ത കാററാകുന്നു. അതു പോകുംവഴി പരന്നുകിടക്കുന്ന മണലുകൾ വായുമണ്ഡലത്തിൽ എത്രയോ ഉയരത്തിൽ അടിച്ചു പറപ്പിച്ച് ആ പ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവനും ഇരുട്ടടച്ച കൂട്ടത്തിൽ ആക്കിത്തീർക്കും. ആ കാറേററാൽ തൊലി മുഴുവനും വരണ്ടുപോകും; കിതപ്പു വർദ്ധിക്കും; ചുട്ടെരിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദാഹവും ഉണ്ടാവും. ഇററലിയിലും, ആൾജിയർസിലും സഹാറ മരുഭൂമിയിൽനിന്നു വരുന്ന ഇമ്മാതിരിക്കാററിന്നു 'സിറൊകക്കൊ' എന്നാണു പേർ പറയുന്നത്. 'ഈജിപ്റ്റ്'

രാജ്യത്ത്, മേടം, ഇടവം, മിഥുനം കാലങ്ങളിലാണ് ഇത്തരം കാററു വീശുന്നത്. അവിടെ ഇതിന്നുള്ള പേർ 'കംസിൽ' എന്നും ആകുന്നു അസ്ഥിരമായ കാററ് അതിന്റെ നാമധേയംകൊണ്ടു കുറിക്കുന്നപോലെതന്നെ യാതൊരു സ്ഥിരതയും കൂടാതെ വീശുന്നതാകുന്നു.

രസികരഞ്ജിനി. ആർ. വി.

—(o)—

പരമാണു പ്രാണികൾ

(അല്ലെങ്കിൽ അണുജന്തുക്കൾ)

നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമാകാൻ പാട്ടുള്ളേടത്തോളമുള്ള സർവ്വജീവികളേയും വർഗ്ഗം വർഗ്ഗമാക്കി വകതിരിച്ചപ്പോൾ ജീവിശാസ്ത്രത്തിനു സിദ്ധിപ്പാൻ പാട്ടുള്ളേടത്തോളമുള്ള പരിപൂർണ്ണത വന്നുപോയെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരൊക്കെ തെററിദ്ധരിച്ച് ഒരുകാലത്ത് തൃപ്തിപ്പെട്ടുപോയിരുന്നു. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മദർശിനി എന്ന യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോൾ എത്രയോ അണുവായി ഒരിക്കലും നേത്രഗോചരമല്ലാത്തതായി ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്ന അനേകലക്ഷം ചെറുജീവികൾ നമുക്കു ഊഹിപ്പാൻ പാട്ടുള്ള സകല ദിക്കുകളിലും ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ച് അനായാസം വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ആശ്ചര്യപരമാർത്ഥവും വെളിവായി. നമ്മുടെ കണ്ണിന്റെ കൂർമ്മയില്ലായ്മയാകുന്ന തിരശ്ശീല മുൻപറഞ്ഞ യന്ത്രംകൊണ്ടു നീങ്ങിയപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഇന്ദ്രജാലമൊ മായമായയൊ എന്നു സംശയത്തെ ജനിപ്പിക്കുംവണ്ണം അനേക രൂപങ്ങളായും അനേക വർണ്ണങ്ങളായും ഉള്ള അനന്തങ്ങളായ ഈ അണുജന്തുക്കളുടെ രംഗപ്രവേശം നമുക്കു ദൃശ്യമായി വന്നത്. ദൈവസൃഷ്ടിയുടെ മാഹാത്മ്യവും മനുഷ്യശക്തിയുടെ ലഘുത്വവും ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കപ്പെടുവാനായി പരമാണുസ്വരൂപികളായ ഈ ജീവികളുടെ പഠനവും കൂടെ നമുക്കു വേണ്ടതിലധികം ഉതകുന്നു എന്നു പറയുന്നത് ഒരിക്കലും അതിശയോക്തിയല്ല. രാത്രിസമയത്തു കടലിലേയും പുഴയിലേയും വെള്ളം തിളങ്ങുന്നത്, ഓരോ തുള്ളി വെള്ളത്തിൽ തന്നെ ഉള്ളതായിക്കാണുന്ന അനേകായിരം അണുജന്തുക്കളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങുന്ന ഒരുവക ധാമമാത്രമാണ് എന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധജലത്തിനുതന്നെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും വന്നെത്തുന്ന വർണ്ണവ്യത്യാസങ്ങൾ അതിൽ അസംഖ്യമസംഖ്യമായി വ്യാപിച്ചു വളരുന്ന അണുജന്തുക്കളുടെ ഛായാവിശേഷം മാത്രമാണുപോലും. അററ്ലാന്റിക്ക് സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽ വളരെ നാഴിക വിസ്താരത്തിലും നാലഞ്ചുനാഴിക ഘനത്തിലും കിടക്കുന്ന പൂഴി യഥാർത്ഥത്തിൽ പൂഴിയല്ലെന്നും അതു സംഗതിവശാൽ മരണം പ്രാപിച്ച അണുജന്തുക്കളുടെ വെറും ശരീരകവചങ്ങളുടെ ശേഖരം മാത്രമാണെന്നും മേല്പറഞ്ഞ യന്ത്രം നിസ്സംശയമായി മനസ്സിലാക്കി

ത്തന്നിരിക്കുന്നു. സാംക്രമികരോഗങ്ങളുളായറിയപ്പെടുന്ന സവ്വത്തിനും അപായകരമായി ഉപദ്രവകരമായ സവ്വദണ്ഡങ്ങൾക്കും ഉത്തരവാദിത്വം വഹിച്ചുപോരുന്നതു്, ഏകനായി ഗണിക്കുമ്പോൾ നിസ്സാരനെങ്കിലും ഏകീകരണംകൊണ്ടു ശക്തനായിത്തീരുന്ന അണുജന്തുക്കൾ തന്നെയാണു്. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യം മുഴുവൻ പ്രയോഗിച്ചാലും ഈ ജന്തുക്കളുടെ ബാധയിൽ നിന്നു വിട്ടുനിൽക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവൻ കുടിക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽ കോടാകോടി അണുജന്തുക്കൾ നീന്തുന്നുണ്ടെന്നും, അവർ ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽക്കൂടെ ലക്ഷോപലക്ഷം അണുജന്തുക്കൾ ശ്വാസകോശത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അവൻ ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളിൽ എണ്ണിയാൽ തീരാത്ത അണുജന്തുക്കൾ പററിക്കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാകുമ്പോൾ ആൎക്കാണു വലുതായ അജ്ഞാനം ജനിച്ചുപോകാത്തതു്? ഈ ജന്തുക്കളുടെ നിൎമ്മാണവിശേഷതയും വിചിത്രസ്വഭാവങ്ങളും അത്ഭുതവൎദ്ധനശക്തിയും അളവററ വ്യാപനവും ഈ ജന്തുക്കളാൽ സാധിപ്പിച്ചുപോരുന്ന കാൎയ്യങ്ങളുടെ ഗൌരവവും വിചാരിച്ചാൽ മറെറല്ലാ ജന്തുക്കളുടെ പഠനത്തേക്കാളും ഉൽകൃഷ്ട മാഹാത്മ്യമുള്ളതായി മനുഷ്യർ ആദരിച്ചുവരേണ്ടതു് ഈ വിഷയം തന്നെയാണു്.

അണുജന്തു എന്നു പറയുന്നതു് ജീവനുള്ള വെറും ഒരു അണു മാത്രമാണു്. ഇതിന്റെ ശരീരത്തിൽ യാതൊരവയവമോ ശരീരാന്തൎഭാഗത്തിൽ ഉദരമോ ഉദരത്തോടു തുല്യമായ മററംഗമോ യാതൊന്നും ഇല്ല. ജീവനുള്ള സാധനത്തിന്റെ എത്രയോ ചെറുതായ ഒരു ബിന്ദു എന്നു പറഞ്ഞാൽ നമുക്കു അണുജന്തുവിന്റെ സാമാന്യപ്രകൃതി ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ ബിന്ദുവിനു കണ്ണാകട്ടെ മൂക്കാകട്ടെ വദനമാകട്ടെ ഉദരമാകട്ടെ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല.

ഒപ്പുകടലാസ്സ് മഷി വലിച്ചെടുക്കുമ്പോലെ ഈ അണു വല്ല ഭക്ഷണപദാൎത്ഥത്തിലും പ്രവേശിച്ചാൽ പോഷണദ്രവ്യം വലിച്ചെടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വദനവും ഉദരവും ഇല്ലാതെതന്നെ ഇതു നമ്മേപ്പോലെ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. അണുവിന്റെ ശരീരത്തിന്നനാവശ്യമായി തോന്നുന്ന സാധനങ്ങൾ അതിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തിൽ കൂടെ വാൎന്നുപോകുന്നതുകൊണ്ടു് മലദ്വാരമില്ലാതെ തന്നെ ഈ ജന്തു പുരീഷവിസൎജ്ജനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. ഉരുണ്ടിട്ടും തിരിഞ്ഞിട്ടും തെറിച്ചിട്ടും മററും ഒരു സ്ഥലംവിട്ടു വേറെ ഒരു സ്ഥലത്തെത്തുകകൊണ്ടു് നമ്മളെപ്പോലെ കാലോ പുഴുക്കളെപ്പോലെ മാംസപേശിയുടെ സഹായമോ ഇല്ലാതെ ഇതുകൾ ഗതാഗതം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പോഷണദ്രവ്യം ധാരാളം കിട്ടുമ്പോൾ ഇവയുടെ ശരീരത്തിന്റെ വലിപ്പം ലേശം വൎദ്ധിക്കുകയും പിന്നെ ശരീരത്തിന്റെ ഒത്ത നടുവിൽ ഒരു കെട്ടിട്ടപോലെ മദ്ധ്യഭാഗം ക്രമേണ കൃശമായി വന്നു ഒരു ജന്തുവിന്റെ ആകൃതി ഡമ്പലിന്റെ ആകൃതിപോലെ രണ്ടററത്തും തടിച്ചും മദ്ധ്യത്തിൽ വളരെ നേരിയതായും തീരുകയും ക്രമേണ ഈ നേരിയഭാഗം പൊട്ടി ഒരു ജന്തു രണ്ടു ജന്തുക്കളായി

ഭാഗിക്കപ്പെട്ടുപോകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ലിംഗസഹായം കൂടാതെതന്നെ ജന്തുസന്താനം ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ധാരണാശക്തിയുള്ള ഏവക്കും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇതുകൂടാതെ വേറെ ചില അവസരങ്ങളിൽ രണ്ട് അണുജന്തുക്കൾ അടുക്കെ വന്ന്, ഒരു തുള്ളി രസം വേറെ ഒരു തുള്ളി രസത്തിന്റെ അടുക്കെ കൊണ്ടുവെച്ചാൽ രണ്ടും യോജിച്ചു അല്പം വലിയ ഒരു തുള്ളിയായിപ്പോകുന്നതുപോലെ മേൽപ്രകാരം അടുക്കെ എത്തിയ രണ്ടു ജന്തുക്കളും ഒന്നായി യോജിച്ചുപോകയും യോജിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഏകത്തിന്ന് അണ്ഡാകൃതി സിദ്ധിക്കുകയും ഈ അണ്ഡാകൃതിയായതിന്റെ പുറംഭാഗത്തിന്ന് മുട്ടത്തോടുപോലെ തടി അല്പം ജാസ്തിയാകയും ഉള്ളിലെ സാധനം കോടാകോടി പരമാണുക്കളും പരമാണുക്കളായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്ന മുട്ടകളുമായിത്തീരുകയും പിന്നെ പുറന്തൊലി പൊട്ടി ഈ മുട്ടകൾ പുറത്തു വരികയും ക്രമേണ ഓരോരോ മുട്ട പണ്ട് ഒന്നിച്ചുകൂടിയ ഓരോ ജന്തുവിന്റെ ആകൃതിയെത്തുംവിധത്തിൽ പൊട്ടി വളരുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഈ അണുജന്തുക്കൾക്കു സ്ത്രീപുരുഷസംയോഗംകൊണ്ടുള്ള സന്തത്യുല്പാദനവും കൂടെ ഉണ്ടെന്നു യുക്ത്യനുസരണം ഗ്രഹിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

മേല്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു നമുക്കൊക്കെ ഉള്ളപോലെ വെറും വാർദ്ധക്യംകൊണ്ടുള്ള മരണം ഈ ജന്തുവിന് ഒരിക്കലും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിന്നു നമ്മേക്കാളും ഒരു വിശേഷവിധി കൂടെ ജാസ്തിയുണ്ടെന്നു പറയാം.

അമൃതത്തിന്റെ സഹായമില്ലാതെതന്നെ മരണമില്ലായ്മ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അണുജന്തുക്കൾ വളരെ ഉപദ്രവികളും തൻമൂലം പരക്കെ വെറുക്കപ്പെടുന്നവയുമാണ്. നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ പിടിപെടുന്ന സവ്വവേദനയ്ക്കും വലച്ചിലിനും കാരണം ഈ അണുജന്തുക്കൾ തന്നെയാണെന്നു പരിശോധനാപൂവ്വം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ഇതൊക്കെയായിട്ടും സാംക്രമികരോഗബീജങ്ങളാകുന്ന ഈ ജന്തുക്കളുടെ ശക്തിയുടെ പരിമാണം ഇത്രയെന്നു വളരെ ജനങ്ങൾ ഇനിയും മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ല.

തനിക്കു യഥേഷ്ടം പോഷിക്കുവാൻ തക്ക സൌകയ്യാവസ്ഥകളൊക്കെ കൊടുത്തിട്ട് ഈ അണുജന്തുക്കളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ നിർത്തുന്നതായാൽ, ഭൂമിയിൽ ഉള്ള സവ്വ പീരങ്കികളേയും ഒന്നായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്ന അപായത്തേക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങ് അധികരിച്ചതായ അപായം നാം മേൽപ്രകാരം കൊണ്ടുനിർത്തുന്നതായ ഒരൊററ ജന്തുവിന്റെ സന്തത്യം കൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുവാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നതാണല്ലൊ.

മിതമായ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയോടുകൂടിയ ഒരു സുഖകരമായ ശരീരത്തിൽ സവ്വ ജീവജാലങ്ങളേയും കൊണ്ടുവയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. ഇങ്ങനെ കൊണ്ടുവെച്ച ജീവികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ അബലനായി,

നേത്രഗോചരനല്ലാത്തവനായിരിക്കുന്ന ഒരേ ഒരു് അണുജന്തുവിനെ തന്റെ വ ൎദ്ധനശക്തിക്കെതിരായ തടസ്ഥങ്ങൾക്കും ഒന്നും നേരിടാത്തവിധത്തിൽ കൊണ്ടു വയ്ക്കുന്ന പക്ഷം ഒരേ ഒരു ആഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ മേല്പടി താഴ്വാരത്തിൽ കൊണ്ടുവച്ചിട്ടുള്ള ജീവനുള്ള വസ്തുക്കൾ, ഒരു പുല്ലും പുഴുവും കൂടെ ശേഷിയാതെ സമസ്തവും നശിച്ചു്, ഭൂമിയും അണുജന്തുക്കളും മാത്രം ബാക്കിയായി നില്ക്കുന്നതാണു്.

അണുജന്തുക്കൾ മററു ജീവികളുടെ സ്ഥിതിക്കും മററു ജീവികളുടെ സംഹാരത്തിനും മതിയായവയാകുന്നു. ജീവികൾക്കു നാശം വരുത്തുന്ന സൎവ്വ രോഗങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നതു് അണുജന്തുക്കൾ തന്നെയാണെങ്കിലും അണുജന്തുക്കളുടെ നാശത്തിൽ ജീവികളിൽ ഒന്നിനും ജീവൻ രക്ഷിച്ചുപോരാനും സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാളെയ്ക്കു് അണുജന്തുക്കളുടെ സൎവ്വ വൎഗ്ഗങ്ങളും ഭൂമിയിൽ നിന്നു നശിച്ചുപോയെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഭൂമിയിലെ അവസ്ഥ നിശ്ചയമായിട്ടും താഴെ വിവരിക്കുംപ്രകാരം ഇരിക്കും. മഹാമാരി, പനി, വിഷൂചികാ, വസൂരി, പൊട്ടി, കരപ്പൻ, കൊക്കറക്കര എന്നീ യാതൊരു രോഗങ്ങളും ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നമ്മളാൽ ആയുധംകൊണ്ടു് ഏല്പിക്കപ്പെടുവാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്ന കഠിന മുറിവുകൾതന്നെ ഒന്നുരണ്ടു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ വേദനയോ ബുദ്ധിമുട്ടോ അധികമില്ലാതെ ഉണങ്ങിപ്പോകുന്നതാണു്. നാം മരിച്ചാൽ നമ്മുടെ ശരീരം നാറിയലിഞ്ഞു മണ്ണായിപ്പോകാതെ എന്നെന്നും അതേനിലയിൽത്തന്നെ നിൽക്കുന്നതാണു്. മത്സ്യം ഒരിക്കലും ചീഞ്ഞുപോകയില്ല. മാംസം എത്രതന്നെ വെച്ചാലും ദുൎഗ്ഗന്ധവാഹിയാകയില്ല. വെണ്ണ നാറിപ്പോകയില്ല. പാലു് തെരത്തുപോകയില്ല. മുട്ട കെട്ടുപോകയില്ല. മലമ്പനിയുടെ പേരുതന്നെ കേൾക്കാനുണ്ടാകയില്ല. ഭ്രാന്തൻനായ് കടിച്ചാൽ വിഷമുണ്ടാകയില്ല. ഈ ദിവസം കിളച്ചോ പറിച്ചോ വയ്ക്കുന്ന കിഴങ്ങോ പഴമോ നൂറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാലും ഏകദേശം അതേമാതിരിയിൽ അപ്പോൾ കിളച്ചതോ പറിച്ചതോ പോലെയുള്ള നിലയിൽ ഇരിക്കും.

എന്നാൽ ഈ വിധമായ സുഖങ്ങളും സൌകൎയ്യങ്ങളും രണ്ടു തലമുറ കഴിയുംമുമ്പേതന്നെ സമാപ്തമായിപ്പോകുന്നതാണു്. ജീവികൾ മിക്കതിനും സസ്യങ്ങളാണല്ലൊ ആഹാരം. സസ്യങ്ങളുടെ വളം ചത്തഴിയുന്ന ജന്തുക്കളുടെ ശരീരാംശങ്ങളാണു്. എന്നാൽ അണുജന്തുക്കളില്ലാതിരുന്നാൽ യാതൊരു വസ്തുവും ചത്തോ കെട്ടോ പോകുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു സസ്യങ്ങൾക്കു നിൎമ്മൂലനാശം വന്നേയ്ക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല ആഹാരത്തിനു സസ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്ന സൎവ്വജന്തുക്കളും പട്ടിണിയിട്ടു മരിക്കേണ്ടിവരും. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴുള്ളപോലെ തന്നെ സൎവ്വകാൎയ്യങ്ങളും നടക്കുമായിരിക്കാമെങ്കിലും അല്പദിവസങ്ങൾ കൊണ്ടു സസ്യങ്ങൾ മുഴുവനും തിന്നുതീൎന്നുപോകുന്നതാണു്. ആ സമയത്തു ഭൂമിയിൽ ജന്തുക്കൾ മാത്രമെ ശേഷിപ്പായി നില്ക്കൂ. ഇവയിൽത്തന്നെ സസ്യഭോജികളായ സൎവ്വജന്തുക്കളും വിശപ്പുകൊണ്ടു മരിക്കേണ്ടിവരും; മാംസ

ളുക്കുകളായ ജന്തുക്കൾ ഇവയുടെ ശവങ്ങളും തിന്നു പിന്നെയും കുറേക്കാലം ജീവിക്കും. പിന്നെ ഭൂമിയിൽ മാംസഭോജികളായ മൃഗങ്ങളും മനുഷ്യവർഗ്ഗവും മാത്രമേ ഉണ്ടാകു.

മനുഷ്യർ ആ കാലത്തു മാംസഭോജികളായ മൃഗങ്ങളെ ഒക്കെ തിന്നൊടുക്കും. പിന്നെ സസ്യങ്ങളും മററു യാതൊരു ജന്തുക്കളും ഇല്ലാതായിത്തീൎന്നിട്ട് ഭൂമിയിൽ വെറും മനുഷ്യവർഗ്ഗം മാത്രം ശേഷിപ്പായുണ്ടാകും. കല്ലും, പാറയും, പൂഴിയും, വെള്ളവും, ലോഹങ്ങളും മാത്രം ഉണ്ടാകുന്ന മരുഭൂമിപോലെ ഇരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഭൂമിയുടെ ഏകാന്തതയ്ക്കു വിരുദ്ധമായിട്ടു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മാത്രമേ ശേഷിച്ചതായി കാണാനുണ്ടാകു. ഇങ്ങനെ യാതൊരു രസമോ സുഖമോ ആശാസ്പദമായ സാധനമോ ഇല്ലാതായിത്തീരുന്ന ഈ ഭൂമിയിൽ ഇനിയും അധിവസിക്കണമെന്ന് ഇച്ഛ വിട്ടുപോകുന്നു. ശേഷിച്ച മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ഭക്ഷിച്ചു കുറച്ചു കാലത്തോളമെങ്കിലും ജീവരക്ഷ ചെയ്യണമെന്നു കാമിയാതെ ഓരോരോ മൂക്കിൽപോയി വിറച്ചിനാൽ മരിച്ചുവീഴും. അതുകൊണ്ട്, ഒടുവിൽ പാഴായിപ്പോകുന്ന ഈ ഭൂമിയിൽ, എല്ലാററിലും അവസാനം നശിച്ചലിഞ്ഞുപോകാത്ത വെറും മനുഷ്യശവങ്ങൾ മാത്രം അവിടെയും ഇവിടെയും വെറിയ മട്ടിൽ കാണാവുന്നതാം. ഇതു് ഏതായാലും ആശിക്കത്തക്ക ഒരവസ്ഥയല്ലെങ്കിലും അണുജന്തുക്കൾ ഇല്ലാതിരുന്നാലുള്ള ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ആയിരിക്കകൊണ്ട് ഇവ ഗുണത്തിനും ദോഷത്തിനും ഒരുപോലെ ശക്തിയുള്ളവയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

അണുജന്തുക്കളിൽ ഓരോരോ വർഗ്ഗത്തിന്ന് ഓരോരോ സാധനത്തോടു പ്രതിപത്തിയും ഓരോരോ സാധനത്തോടു വിരസവും കലശലായി കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽതന്നെ സർവ്വസമയത്തും രണ്ടുലക്ഷം ക്ഷയരോഗികളുണ്ടെന്നു കണക്കെടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്ഷയബീജമായ ഒരു വർഗ്ഗം അണുജന്തു, ശ്വാസകോശങ്ങളല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു സാധനവും തൊടില്ല. ഒരു വർഗ്ഗം ജന്തു വെണ്ണീറിൻ നിറമുള്ള ഒരുമാതിരി തത്തകളെ മാത്രം ഉപദ്രവിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി തത്തകൾ പത്തിനെട്ടുകണ്ടിട്ട് അണുജന്തുക്കളുടെ ബാധനിമിത്തം മരിച്ചുപോകുന്നു. 'ബെറി ബെറി' എന്നു പേരായ ജപ്പാനിലെ മഹാരോഗം ശരീരസുഖാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന ആൺകുട്ടികളെ മാത്രം നശിപ്പിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ രോഗത്തിന്നടിസ്ഥാനമായ ഒരു വർഗ്ഗം അണുജന്തു ഒരു അദൃഷ്ടശക്തികൊണ്ടു നല്ല ആൺകുട്ടികളെ മാത്രം തിരിഞ്ഞെടുത്തു ദ്രോഹിക്കുന്നു. ഇവ ഒരിക്കലും തരുണന്മാരേയൊ സ്ത്രീകളേയൊ ബാധിക്കുന്നില്ല. വിഷൂചികയുടേയും 'ടൈഫോയിഡ്' പനിയുടേയും അണുജന്തുക്കൾ മനുഷ്യരുടേ അന്നപാത്രം മുതലായ സാധനങ്ങൾ അലംഭാവമില്ലാതെ ബാധിക്കുമെങ്കിലും താണതരം ജന്തുക്കളെ തൊടുന്നതിനേക്കാൾ പട്ടിണിയിട്ടു മരിച്ചുകളയുന്നു. ഒന്നു തേനീച്ചകളെ മാത്രവും ഒന്നു വിത്തുകളെ മാത്രവും വേറെ ഒന്നു വെള്ളച്ചുണ്ടെലികളെ മാത്രവും തങ്ങളുടെ ആഹാരവി

ഷയങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഒരുതരം ജന്തു കുതിരകളേയും വേറെ ഒന്നു മനുഷ്യരേയും മറെറാന്നു നരി, സിംഹം മുതലായ ഉഗ്രമൃഗങ്ങളേയും സാധുവായ പൂച്ചയേയും പലവിധമായി ദ്രോഹിച്ചു പ്രയാസമെന്നിയെ അധഃപതനം വരുത്തുന്നു. രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ മേല്പറഞ്ഞ ഏതു ജീവിയേയും കൊന്നുകളയാതിരിക്കില്ലെന്നു പറയുമ്പോൾ ഈ അണുജന്തുക്കളുടെ ബാധയുടെ ഉഗ്രത അല്പമെങ്കിലും ഊഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലൊ.

ഒരു തരം ജന്തുവിനു പ്രാവോ, കുയിലോ, എലിയോ, മുയലോ ആയാൽ തരക്കേടില്ല. എന്നാൽ ഇവ കോഴി, നായ്, മെരു മുതലായവയെ അശുദ്ധമുള്ളതുപോലെ സർവ്വദാ വർജ്ജിക്കുന്നു. വേറെ ചിലതിന് മുടിയുടേയും രോമത്തിൻേറയും മൂല ഭക്ഷിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. മററു ചിലതു് ഉള്ളി അമൃതത്തെക്കാൾ രുചിയേറിയതായി വിചാരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഓരോരോ വർഗ്ഗം അണുജന്തുക്കൾക്ക് ഓരോരോ സാധനത്തോടു ജീവിയോടു പ്രത്യേക പ്രതിപത്തി ഉള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ അണുജന്തുക്കൾ സൃഷ്ടി മുഴുവനും ഭക്ഷിച്ചൊടുക്കിക്കളയാത്തതു് എന്നു വിചാരിക്കാം. വേറെ ഒരു കാരണം ഓരോരോ വർഗ്ഗത്തിനു പ്രത്യേക ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികളിൽ മാത്രമേ വർദ്ധനയുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ എന്നതാണ്. എന്നാലും ഇവയിൽ ചിലതിന് ശൈത്യാധിക്യംകൊണ്ടു ഉറച്ചുപോയ വെള്ളത്തിലും യാതൊരസ്വാധീനതയും കൂടാതെ വസിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടു്.

പക്ഷേ ഈ അണുജന്തുക്കളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കു വലുതായ തടസ്ഥം നേരിടുന്നതു് വേറെ ഒരു കാരണത്താലാണ്. എന്തെന്നാൽ ഒരു അണുജന്തു മനുഷ്യൻെറ ശരീരത്തിൽ എത്തി അവിടുന്ന് ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു ലക്ഷോപലക്ഷമായി വർദ്ധിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. ഇങ്ങനെ ലക്ഷോപലക്ഷമായി വർദ്ധിക്കുന്ന അണുജന്തുവിൻെറ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് എന്തോ അദൃഷ്ടഹേതുകൊണ്ടു് ഒരുവക വിഷം പൊടിയുന്നു. ഈ വിഷം മനുഷ്യൻെറ ശരീരത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ വസൂരി, മഹാമാരി മുതലായ രോഗങ്ങളായി പരിണമിച്ചിട്ടു മനുഷ്യനെ കൊല്ലുന്നു. ഈ വിഷത്താൽതന്നെ വിഷത്തിനു കാരണഭൂതന്മാരായ അണുജന്തുക്കളും നശിച്ചുപോകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അണുജന്തുക്കൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന വിഷം, അധികമായേററുപോയാൽ മനുഷ്യർ മരിച്ചുപോകുന്നതു വാസ്തവം തന്നെ എങ്കിലും ലേശംമാത്രം ഏററുപോയാൽ അണുജന്തുക്കൾ തന്നെയും മരിച്ചുപോകുന്നു എന്നതും വിദ്വാന്മാർ സൂക്ഷ്മമായറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു പരമാത്ഥമാണ്. ഈ കാരണംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് വസൂരി രോഗബീജമായ അണുജന്തുവിന്റെ വിഷം അല്പം ശേഖരിച്ചു മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കീറിവെയ്ക്കുന്നതും. ഈ വിഷം അധികമായില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ കീറിവെയ്ക്കൽ കൊണ്ടു അപായപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ വിഷം തൻെറ ശരീരത്തിൽ ലേശം മാത്രം കിടപ്പുള്ളതുകൊണ്ടു ഈ രോഗകാരണങ്ങളായ അണുജന്തുക്കൾ വല്ലപ്പോഴും തൻെറ ശരീരത്തിൽ എത്തുന്നതായാൽ, എത്തിയ നിമിഷംതന്നെ, മുമ്പു

കീറിവെച്ചു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷശക്തികൊണ്ടു മരിച്ചുപോകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ കുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ശരീരത്തിൽ ആ പ്രത്യേക രോഗബീജമായ അണുജന്തുവിനു ലക്ഷോപലക്ഷമായി വർദ്ധിക്കുവാനോ വർദ്ധിച്ചശേഷം ബാധിച്ച മനുഷ്യനേയും തങ്ങളെത്തന്നേയും രണ്ടുപക്ഷമില്ലാതെ സംഹരിക്കത്തക്ക വീര്യമുള്ള വിഷം ഉണ്ടാക്കുവാനോ സാധിക്കുന്നില്ല. ഈ പരമാർത്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് കുത്തിവയ്ക്കലിനു ലോകം ഒട്ടുക്കു പ്രചാരം വരുത്തീട്ടുള്ളതു്.

മനുഷ്യകുലത്തിന്ന് അപായകരമായി അണുജന്തുക്കളിൽ അനേകം വർഗ്ഗങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതു് നമ്മുടെ വലിയ ഭാഗ്യംതന്നെ. അങ്ങിനെയല്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യായുസ്സിനു രണ്ടുദിവസത്തിൽ കവിഞ്ഞ ദീർഘത ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ പാടുണ്ടായി വരികയില്ലെന്നു തീർച്ചയായി പറയാം. നമ്മൾ മൂക്കിൽക്കൂടെ പ്രതിദിനം നാലുലക്ഷത്തിലധികം അണുജന്തുക്കളെ വലിച്ചെടുക്കുന്നു. ലക്ഷോപലക്ഷം അണുജന്തുക്കളെ നാം ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളോടുകൂടെ അറിയാതെ വിഴുങ്ങുന്നു. എത്രതന്നെ സോപ്പിട്ടു വെടിപ്പാക്കിയ നമ്മുടെ കയ്യിന്മേലും ഇവ തേനീച്ച പാറിയപോലെ അട്ടിയട്ടിയായി കിടക്കുന്നു. എണ്ണിയാൽ തീരാത്ത ലക്ഷം നമ്മുടെ വായിലും പല്ലുകളുടെ ഇടയിലും തൊണ്ണയിലും നാവിലും സുഖമായി നടന്നു കളിക്കുന്നു. എത്രയോ ലക്ഷം നമ്മുടെ മൂക്കിൻതുളകൾ രാജധാനികളേക്കാൾ സുഖകരമെന്നു വിചാരിച്ച് അവിടെ കുടികൊള്ളുന്നു. എണ്ണിയാൽ തീരാത്തതു ചെവിയിന്മേൽക്കൂടെ ഗതാഗതം ചെയ്യുകയും ഉള്ളിൽക്കിടന്നു ചെപ്പിയുടെ രുചിനോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനേകായിരങ്ങൾ നഖത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടുന്നു. വിരലുകളുടെ ഇടയിലും രേഖകളുടെ ചാലിലും അധിവസിച്ചു നൃത്തംചെയ്യുന്ന അണുജന്തുക്കളുടെ സീമ കണ്ടുവരാതുമുണ്ടാകയില്ല. കോടാകോടികൾ മീശയുടെ ഇടയിൽ നിന്നുഴലുന്നു. നമ്മുടെ കണ്ണിൽത്തന്നെ പൊളിപൊളിയായി കടന്നലുകളേപ്പോലെ പററിക്കിടക്കുന്നവയുടെ സംഖ്യ കണ്ടുവരില്ല. കണ്ണുനീരിൽക്കൂടെത്തന്നെ എത്രയോ ലക്ഷം ഒലിച്ചുപോകുന്നു. എത്രയോ നേർമ്മയായ നമ്മുടെ തലമുടിയുടെ അഗ്രത്തിൽത്തന്നെ നിരക്കെ നിന്നും ലക്ഷങ്ങൾ കളിക്കുന്നു. എന്തിനു പറയുന്നു. ശരീരസൌഖ്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ പ്രാപിച്ച സ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നവനെന്നു വൈദ്യന്മാരുംകൂടെ വിശ്വസിച്ചുപോകുന്നവന്റേയും അന്തർഭാഗത്തിൽ കാണപ്പെടാനിടയുള്ള അണുജന്തുക്കളുടെ ലക്ഷങ്ങൾക്ക് ഒരു കാലത്തും അവസാനമുണ്ടെന്നു വരില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അണുജന്തുക്കൾ ഇല്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ഒന്നുംതന്നെയില്ലെന്നു പറയാം. വലിപ്പത്തിൽ എത്രയോ ചെറുതും എണ്ണംകൊണ്ടു എത്രയോ അസംഖ്യവും വ്യാപ്തികൊണ്ടു ഭൂമി മുഴുവനും എത്തുന്നതുമായ അണുജന്തുക്കളുടെ ബാധയിൽനിന്നു ഒഴിവാൻ മനുഷ്യനു ഒരു പ്രകാരത്തിലും, ഒരു വിധത്തിലും, നിവൃത്തിയുണ്ടാകയില്ലെന്ന് ഖണ്ഡിച്ചുപറയാം.

ഭാഷാപോഷിണി. കെ. സുകുമാരൻ ബി. ഏ.

—(൦)—

കേരളത്തിലെ ജ്യൗതിഷം

ഹിന്ദുക്കൾ ആദികാലംമുതൽതന്നെ ജ്യൗതിഷത്തിൽ പരമനിപുണന്മാരായിരുന്നു. യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൽ മിക്ക ജാതിക്കാരും വില്ലും അമ്പും ധരിച്ചു് ഇരതേടി നടന്നു ക്ഷുദ്രപക്ഷിമൃഗാദികളെ കൊന്നു തിന്നുകൊണ്ടു് കാട്ടാളനിർവിശേഷം കാട്ടുവാണുകൊണ്ടിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യക്കാരും ചീനത്തുകാരും ഗ്രഹവേധയന്ത്രങ്ങളേ നിർമ്മിച്ചു് അവയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നക്ഷത്രബംഗ്ലാവിൽ ഇരുന്നു ആകാശഗോളത്തേ അളന്നു് തിട്ടപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. രാശിചക്രവും അതിൻെറ വിഭാഗങ്ങളായ അശ്വിന്യാദി ൨൭ നക്ഷത്രങ്ങളും വേദത്തിൽത്തന്നെ പേർപറഞ്ഞു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പല ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രരഹസ്യങ്ങളേയും കടങ്കഥയുടെ രീതിയിൽ ഋക്സംഹിത പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം ഇരുന്നാലും ആ ആദികാലത്തിൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ജ്യൗതിഷജ്ഞാനം അത്യന്തസ്ഥൂലമായിരിപ്പാനേ സംഗതിയുള്ളു. ക്രമേണ അവർ ഗൂഢതത്വങ്ങളേ കണ്ടുപിടിച്ചു് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നതിനാരംഭിച്ചു. "വ്യാഖ്യാ ബുദ്ധിബലാപേക്ഷ" എന്ന ന്യായപ്രകാരം ശാസ്ത്രീയകല്പനകളുടെ(Theories) വിഷയത്തിൽ വിദ്വാന്മാൎക്കു് പക്ഷഭേദം സംഭവിക്കയാൽ ജ്യൗതിഷത്തിൽ കാലക്രമത്തിൽ പല സ്ഥാനങ്ങളും(Schools)ഉത്ഭവിച്ചു. അവയിൽ പ്രധാനമായി അഞ്ചെണ്ണമാണു് പറഞ്ഞുവരാറുള്ളതു്. ഇവ (൧) വാസിഷ്ഠം (൨) പൈതാമഹം അല്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മം (൩) പൌലിശം (൪) രോമകം (൫) സൌരം എന്നു് അഞ്ചു സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ആകുന്നു.

പ്രാധാന്യത്തിൻെറ ആരോഹണക്രമത്തിലാണു് അവയെ ഇവിടെ പരിഗണിച്ചുകാണിച്ചതു്. വാസിഷ്ഠം വളരെ സ്ഥൂലവും ഒരു സിദ്ധാന്തഗ്രന്ഥം എന്ന പേരിനെ അർഹിക്കത്തക്ക സ്ഥിതിയില്ലാത്തതും ആകുന്നു. വൈദികാചാരങ്ങൾക്കു് ആവശ്യപ്പെട്ട തിഥിനക്ഷത്രവിശേഷദിവസങ്ങളെ അറിവാനുള്ളിടത്തോളമേ അതിൽ വിഷയം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. അതിനെ ആശ്രയിച്ചു് വേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അധികമുണ്ടായിട്ടില്ല. പൈതാമഹം കുറേക്കൂടി വിസ്തീർണ്ണവും, വ്യാപകവും, ശാസ്ത്രീയവും ആണു്. ആ സിദ്ധാന്തത്തെ ആധാരമാക്കി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പൌലിശവും രോമകവും വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടീട്ടുള്ളവയാണെന്നു് അതുകളുടെ പേരുകൊണ്ടുതന്നെ ഊഹിക്കാം. രോമകം റോമാക്കാരിൽനിന്നും പൌലിശം ഗ്രീക്കുകാരിൽ നിന്നും ഇൻഡ്യക്കാർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സൌരസിദ്ധാന്തമാണു് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉത്തമം. അതു് മയൻ എന്ന അസുരശില്പി സൂൎയ്യനെ തപസ്സുചെയ്തു് ആ ദേവൻെറ മുഖത്തുനിന്നും ഉപദേശമായി ഗ്രഹിച്ചതാണുപോലും. അതിനാലാണു് അതിനു് സൂൎയ്യസിദ്ധാന്തം എന്നു പേരു വന്നതു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സൂൎയ്യസിദ്ധാന്തം അ

തിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് പല അവസരങ്ങളിലായി ചെയ്തിട്ടുള്ള പല പല ഭേദഗതികളാലും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നതിൽ ആൎക്കും അഭിപ്രായഭേദം ഇല്ല.

പിന്നീട് ആൎയ്യഭടാചാൎയ്യൻ ക്രിസ്താബ്ദം ആറാം ശതവൎഷത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലത്തിൽ പല പുതിയ സംഗതികളേയും കണ്ടുപിടിച്ച് തന്റെ ആൎയ്യഭടീയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു. ഹിന്ദുക്കളിൽ ആൎയ്യഭടാചാൎയ്യൻ ഒരാൾ മാത്രമേ ഭൂമി ചലിക്കുന്നു എന്ന മതത്തെ ധൈൎയ്യമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൽക്കാലത്തിൽ വന്ന ജ്യൗതിഷികർ ആൎയ്യഭടന്റെ മറ്റുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളെ എല്ലാം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ഭൂചലന സിദ്ധാന്തത്തെ മാത്രം പൂൎവ്വപക്ഷദശയിൽ അദ്ദേഹം അതിനെ ഉപന്യസിച്ചതേയുള്ളുവെന്ന് തള്ളുകയാണ് ചെയ്തത്. ആൎയ്യഭടാനന്തരം ഉണ്ടായവരിൽ ഭാസ്കരാചാൎയ്യരെ ആകുന്നു ഒന്നാമതായി ഗണിപ്പാനുള്ളത്. അദ്ദേഹം സ്വകാലം വരെ ഉണ്ടായിരുന്ന സകല തത്വങ്ങളേയും ശാസ്ത്രീയരീത്യാ നിൎല്ലോഡനം ചെയ്തു ശരിപ്പെടുത്തി എല്ലാത്തിനും ഉപപത്തികളും പ്രതിപാദിച്ചു സിദ്ധാന്തശിരോമണി എന്ന് യഥാൎത്ഥ സംജ്ഞമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ചമച്ചു. അതിനെ അതിശയിക്കുന്നതിന് ഇന്നും വേറെ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതിനുമേൽ ജ്യൗതിഷത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥമെല്ലാം അതിനെ ഉപജീവിച്ചുള്ള കാരണഗ്രന്ഥങ്ങളേ ഉള്ളൂ. ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന് സിദ്ധാന്തഗ്രന്ഥമെന്നും ഗണിതപദ്ധതികളെ കാണിക്കുന്നതിന് കാരണഗ്രന്ഥമെന്നും പേരുകൾ.

എന്നാൽ കാരണസൂത്രങ്ങളുടെ സ്ഥൂലതയാലും, ഗണിതക്രിയകളിൽ അൎദ്ധാധികത്തിനൊന്ന് എന്നും പറഞ്ഞു ഭിന്നരാശികളെ തള്ളിക്കളയുന്ന സമ്പ്രദായത്താലും ഗ്രഹവേധത്തിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന യന്ത്രങ്ങളുടെ ന്യൂനതകളാലും ശാസ്ത്രീയകല്പനകളുടെ തന്നെ അപൂൎണ്ണതയാലും മറ്റും പ്രത്യക്ഷശാസ്ത്രമായ ജ്യൗതിഷം അനുഭവത്തിന് യോജിച്ചുവരാതെ തെറ്റി വന്നു കാൺകയാൽ കൊല്ലവർഷം ൬൯൫-ന് എതിരായ ശകാബ്ദം ൧൪൪൨-ൽ ഗണേശദൈവജ്ഞൻ ഗ്രഹലാഘവം എന്ന കരണഗ്രന്ഥത്തെ നിൎമ്മിച്ചു. ഇതിൽ ഗണിതവും അനുഭവവും യോജിച്ചുവരാൻവേണ്ടി ഗ്രന്ഥകാരൻ ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഓരോ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം സ്വീകരിച്ചുവെന്നും ചിലതിനെ വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും പറയുന്നു. ഈ ഗ്രഹലാഘവപ്രകാരമാണ് ഉത്തരഇന്ത്യയിൽ ഇന്നും ഗ്രഹാദികളെ ഗണിച്ചുവരുന്നത്. താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും മറ്റും സൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി ഇൻഡ്യയെ ഒട്ടുക്ക് സംബന്ധിക്കുന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഇത്രയും ഒരു ചരിത്രസംക്ഷേപത്തോടുകൂടി ഇനി പ്രകൃതവിഷയത്തിലേയ്ക്കു് അവതരിക്കാം.

(൧) കേരളത്തിലെ ജ്യൗതിഷത്തെപ്പറ്റി വിചാരണ ചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്നവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒന്നാമതായി പതിക്കുന്നത് ഈ നാട്ടിലെ

കാലഗണനാ സമ്പ്രദായമാകുന്നു. കാലപരിച്ഛേദനത്തിനൊക്കെയും കാരണഭൂതൻ സൂര്യനാണെന്നു സർവ്വസമ്മതമാണല്ലോ. സൂര്യന്റെ ഒരുദയം കഴിഞ്ഞു വേറെ ഒരുദയം വരുന്ന ഇടയെ നാം ഒരു ദിവസം, അല്ലെങ്കിൽ തീയതി, അല്ലെങ്കിൽ നാൾ എന്നു പറയുന്നു. ഇത്രത്തോളമുള്ള സംഗതിയിൽ ആക്ഷേപത്തിനു വകയില്ല. എന്നാൽ ശരാശരി കണക്കിൽ മുപ്പതു ദിവസം ചേർന്നതു് ഒരു മാസം എന്നു കല്പിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം അതുപോലെ സ്പഷ്ടമല്ല. അതിന്മണ്ണം തന്നെ ൰൨-മാസം കൂടിയതു് ഒരു സംവത്സരം എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതിനും യുക്തിയെന്തെന്നു് അധികംപേരും ഗ്രഹിച്ചുകാണുകയില്ല. മാസം എന്ന കാലപരിച്ഛേദത്തിന്റെ ഉല്പത്തി സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ഗതിതാരതമ്യത്തിൽ നിന്നാകുന്നു. അമാവാസ്യാ അല്ലെങ്കിൽ കറുത്തവാവു ദിവസത്തിൽ ചന്ദ്രൻ സൂര്യനോടു യോഗം പ്രാപിക്കയാൽ അദൃശ്യനായിത്തീരുന്നു. പിറേറ ദിവസം മുതൽ ചന്ദ്രൻ ഓരോ കലയായി വർദ്ധിച്ചുവന്നു് ൰൫-ദിവസംകൊണ്ടു പൂർണ്ണനായിട്ടു് പൂർണ്ണിമ അല്ലെങ്കിൽ വെളുത്ത വാവു ദിവസം കാണപ്പെടുന്നു. പിന്നീടു ദിവസംതോറും ഓരോ കലവീതം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു് ൰൫ ദിവസക്കാലംകൊണ്ടു് ആദിയെ അമാവാസിയിൽ അദൃശനായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ മുപ്പതു ദിവസംകൊണ്ടു് ചന്ദ്രൻ ഒരു പരിവൃത്തി പൂർത്തിയായിവരുന്നു. ഇതിൽ കല വർദ്ധിക്കുന്ന ൰൫ ദിവസങ്ങൾക്കു ശുക്ലപക്ഷമെന്നും, കല ക്ഷയിക്കുന്ന ൰൫ ദിവസങ്ങൾക്കു് കൃഷ്ണപക്ഷമെന്നും, രണ്ടുംചേർന്ന ഒരു ചന്ദ്രപരിവൃത്തി കാലമായ ൩൰ ദിവസത്തിന്നു് ഒരു മാസമെന്നും പേരുകൾ ഇടുവാനിടയായി. ഇപ്രകാരം മാസം എന്ന വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ചന്ദ്രനാകുന്നു.

സംവത്സരം എന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ കാരണഭൂതൻ ആദിയേ സൂര്യനാകുന്നു. വസന്തഗ്രീഷ്മാദി അല്ലെങ്കിൽ വേനൽ, മഴ, മഞ്ഞു മുതലായ ഋതുക്കൾ മുറയ്ക്കു് ചുററിവരുന്നതിനാലും സൂര്യൻ ൬-മാസക്കാലം വടക്കും ൬-മാസക്കാലം തെക്കും മാറിമാറി നില്ക്കുന്നതിനാലും ൰൨-മാസം കൂടിയ ഒരു കാലത്തിനു് ഒരു പേർ ഇടേണ്ടതായി വന്നു. രണ്ടുമാസം ഒരു ഋതു; മൂന്നു ഋതു അല്ലെങ്കിൽ ആറുമാസം ഒരു അയനം; രണ്ടയനം കൂടിയതു് ഒരു സംവത്സരം എന്നു വിഭാഗങ്ങൾ മുറയ്ക്കു ഏർപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെയാണു് സർവ്വജനീയമായ കാലഗണനാസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ആഗമം. എന്നാൽ കാലക്രമേണ പൂർവ്വികന്മാർ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെ മാത്രമല്ല ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന അനേകകോടി ജ്യോതിസ്സുകളേയും അവയുടെ സ്ഥിതിവേഗങ്ങളേയും മററും നോക്കിയറിഞ്ഞു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ ഓരോന്നായി ഗ്രഹിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ മുൻ വിവരിച്ച മാസം മുതലായ വിഭാഗങ്ങളുടെ സ്ഥൂലത അവർക്കു വെളിപ്പെട്ടു. ചന്ദ്രന്റെ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾക്കു് ഒരാവൃത്തി പൂർത്തിയാകുന്നതിനു മുപ്പതു ദിവസം തികച്ചു വേണ്ട, ഉദ്ദേശം ൨൯൹-ദിവസം മതി എന്നു കണ്ടു. അതിന്മണ്ണം സൂര്യൻ ഭൂമിയുടെ മദ്ധ്യരേഖയിൽ നിന്നു തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും ഉദ്ദേശം ൨൩-ഭാഗം അല്ലെങ്കിൽ ഡിഗ്രി ചരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒരു വൃത്തത്തിൽ

കൂടി ഭൂമിക്കു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുയാണെന്നും അതിനു വേണ്ടുന്ന സംവത്സരം എന്ന കാലം മുപ്പതു ദിവസങ്ങളുള്ള ൧൨-മാസം അല്ല ൩൬൫-ൽ ചില്വാനം ദിവസങ്ങളാണെന്നും അവൎക്കു ബോധപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ മാസാദി വിഭാഗങ്ങളെ ഒന്നു പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതായി വന്നുകൂടി, ഉദയം മുതൽ ഉദയംവരെ എന്നുള്ള ദിവസവിഭാഗങ്ങളെ മാററാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കറുത്തവാവു മുതൽ കറുത്തവാവുവരെ എന്നുള്ള മാസവിഭാഗത്തേയും ൩൫൪-ദിവസമേ ഉള്ളെങ്കിലും ഭേദപ്പെടുത്താൻ മാൎഗ്ഗമില്ല. ൩൬൫-ൽ ചില്വാനം ദിവസം കൂടിയതു് ഒരു സംവത്സരമെന്നും സ്വീകരിച്ചേ തീരൂ. ഈ ദുൎഘടത്തിൽ അവർ ചെയ്ത ഉപകാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു. മുപ്പതുദിവസം തന്നെ ഒരു മാസം; ൧൨-മാസം തന്നെ ഒരു സംവത്സരം. അപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷം ഒരു സംവത്സരം വാസ്തവത്തിൽ ൩൬൫-ദിവസമുള്ളതിൽ ൩൫൪ ൧൨=൩൬൦-ദിവസമേ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളു എന്നുള്ളതാണല്ലോ. ഇതിനു കുറവു ൧൧-ദിവസങ്ങൾ ഉദ്ദേശം മൂന്നു വൎഷംകൊണ്ടു മുപ്പതുദിവസം കഴിഞ്ഞു് ഒരു മാസം ആകുമ്പോൾ അതിനെ അധിമാസം എന്നു പറഞ്ഞു ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നൊരേൎപ്പാടു ചെയ്തു. ഈ വ്യവസ്ഥപ്രകാരം അപ്പോഴപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഏററക്കുറവുകൾ ഉടനുടൻതന്നെ തീൎന്നുപോകുന്നതിനാൽ തെററുകൾ ഈട്ടംകൂടി കാലഗണനയെ ദൂഷിപ്പിക്കുന്നതിനു ഇടയാകുന്നില്ല.

ഈ സമ്പ്രദായം ആണ് ഇതുവരെയും ഇന്ത്യ ഒട്ടുക്ക് ആചരിച്ചുവരുന്നതു്. ഇതിൽ പലവിധം അസൌകൎയ്യങ്ങളും നേരിടുന്നു. ഇതിന്റെ മുഖ്യമായ ദോഷം ദിവസമെന്നും സംവത്സരം എന്നും ഉള്ള വിഭാഗങ്ങൾ സൂൎയ്യഗതിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കേ മദ്ധ്യേയുള്ള മാസം എന്ന വിഭാഗം മാത്രം ചന്ദ്രഗതിയെ അനുസരിച്ചു പോയതാകുന്നു. ദിവസവും സംവത്സരവും സൌരമാനപ്രകാരം, മാസം മാത്രം ചന്ദ്രമാനപ്രകാരം, എന്നു വിഭാഗോപാധി ഭേദപ്പെടുകയാൽ ഒന്നിനൊന്നു യോജിക്കാതെ വരുന്നു. ഗ്രഹബോധങ്ങൾ, ഗ്രഹണങ്ങൾ മുതലായ സകല ഗണിതവും ചെയ്യുന്നതിനു ജ്യൗതിഷികൾക്ക് അഹൎഗ്ഗണം എന്നു പറയുന്ന ദിനസംഖ്യ അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഇന്നമാസം ഇത്രാം തീയതി എന്നുള്ള ഇഷ്ടദിവസം ഗണിതാധാരമായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ധ്രുവദിവസത്തിൽ നിന്നു് എത്ര നാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നും കണക്കാക്കുമ്പോൾ അതിനിടയിൽ എത്ര അധിമാസങ്ങളും എത്ര ക്ഷയാഹങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു കണക്കുവരുത്തിക്കൂട്ടുകയും കളയുകയും ചെയ്തു ശരിപ്പെടുത്തുന്നതു് ഒരു ക്ലേശബഹുലമായ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. എല്ലാ കരണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അഹൎഗ്ഗണനായനത്തിനു വേണ്ടുന്ന സൂത്രങ്ങളെയാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആദ്യമായി വിവരിക്ക പതിവ്. ഈ ക്ലേശത്തിന്റെ സ്വഭാവം അതിൽ പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടില്ലാത്തവൎക്ക് അത്ര വലുതായി തോന്നാതെ വരാം. അതിനെ അനുഭവപ്പെടുത്താൻ ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. ഈ തിരുവിതാംകോട്ടിൽ കാശു, ചക്രം, പണം, രൂപ എന്ന നാട്ടുനാണയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടണ, നാലണ, മുതലായ വെള്ളിത്തുട്ടുകളും ബ്രിട്ടീഷ് രൂപായും കൂടി കലൎന്നു ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടും ഏ

ഴുപണം വിലയുള്ള തിരുവിതാംകൂർ രൂപാ ഒററനാണയമായി ഇല്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും കണക്കെഴുതുന്നവൎക്ക് എന്തു ക്ലേശം നേരിടുന്നു എന്നു ബോധമുണ്ടല്ലോ. രണ്ടു വിജാതീയമാനങ്ങളേ കൂട്ടിക്കലൎത്തിയാലുണ്ടാകുന്ന കുഴപ്പം ഇതിൽ നിന്നു് ഊഹിച്ചാൽ അറിയാം.

മലയാളികൾ ചാന്ദ്രമാനത്തെ നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിച്ചു കാലമാനം സകലതും സൌരമാനപ്രകാരമാക്കി ഈ കുഴപ്പത്തിനു് അവകാശമേ ഇല്ലാതാക്കിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ കാലഗണനപോലെ ശാസ്ത്രാനുസൃതമായ ഒരു സമ്പ്രദായം ഭൂലോകത്തിൽ മറെറാരിടത്തും തന്നെ ഇല്ലെന്നു പറയാം. നമ്മുടെ തീയതിയും മാസവും ആണ്ടുമെല്ലാം സൌരമാനപ്രകാരം കൃത്യമായി അളന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. സൂൎയ്യൻ ഭൂമിയെ ചുററി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തുവരുന്നു എന്നും ഒരു പ്രദക്ഷിണപൂൎത്തിക്കുള്ള കാലമാണു് ഒരു സംവത്സരമെന്നു പറയുന്നതെന്നും മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചല്ലൊ. സൂൎയ്യൻ ചരിക്കുന്ന ഈ വൃത്തത്തിനു ജ്യൗതിഷികൾ അപക്രമമണ്ഡലം അല്ലെങ്കിൽ രാശിചക്രം എന്നു പേർ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ വൃത്തത്തിനു പല വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ൨൭ ഭാഗങ്ങളായിട്ടു് ഒന്നു്. അതുകളിൽ ഓരോന്നിനുമാണു് നക്ഷത്രം എന്നു പറയുന്നതു്. അവയുടെ അശ്വതി ഭരണി കാൎത്തിക എന്ന സംജ്ഞകൾ അതിപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. ചന്ദ്രന്റെ സഞ്ചാരവൃത്തത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിലാണു് ഈ വിഭാഗത്തിനു് അധികം ഉപയോഗം. ചന്ദ്രൻ ൨൭ ദിവസംകൊണ്ടു് ഒരു പരിവൃത്തി ചുററിവരും. അതിൽ ഏതുദിവസം ഏതു നക്ഷത്രത്തിൽ ചന്ദ്രൻ നില്ക്കുന്നുവോ അതാണു് അന്നത്തെ നക്ഷത്രം എന്നു നാം വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ഈ വൃത്തത്തിനുതന്നെ രാശിചക്രം എന്നു വേറെ ഒരു വിഭാഗം പറഞ്ഞതു പന്ത്രണ്ടു എണ്ണമായിട്ടാണു്. അതിൽ ഓരോന്നും ഓരോ രാശി അവക്കു് അടുത്തു നിൽക്കുന്ന ചില നക്ഷത്രക്കൂട്ടത്തിന്റെ ആകൃതി പ്രമാണിച്ചു ഒന്നു് ആട്ടിൻതലപോലെ ഇരിക്കയാൽ അതു മേഷം അല്ലെങ്കിൽ മേടം. മറെറാന്നിനു് കാളയുടെ രൂപമുള്ളതിനാൽ അതു വൃഷഭം (ഇടവം) ഇത്യാദി പേരുകൾ സിദ്ധിച്ചു: ഇങ്ങനെ സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരും കുജാദിഗ്രഹങ്ങളും ചലിക്കുന്ന വൃത്തത്തിനു ൧൨ ആയിട്ടും ൨൭ ആയിട്ടും രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ. രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളേയും കൂടി യോജിപ്പിച്ചാൽ രണ്ടേകാൽ നക്ഷത്രം ഒരു രാശി എന്നു വരും. സൂൎയ്യാദികൾ ചരിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗം വൃത്താകൃതിയായതിനാൽ ത്രികോണമിതി ശാസ്ത്രപ്രകാരം വൃത്തങ്ങൾക്കു പൊതുവേയുള്ള വിഭാഗവും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. അതു് ൩൬൦ ഡിഗ്രികൾ അല്ലെങ്കിൽ ഭാഗങ്ങൾ എന്നുള്ള വിഭാഗമാണു്. അതിനു മേൽ ഒരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു് ൬൦ കല, ഒരു കലയ്ക്കു് ൬൦ വികല എന്നും ഉള്ള അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടു്. അപ്പോൾ ൩൦–ഭാഗം കൂടിയതു അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടേകാൽ നക്ഷത്രം കൂടിയതു് ഒരു രാശി, പന്ത്രണ്ടു രാശി ഗ്രഹഭ്രമണവൃത്തം എന്നായി. ഈ വിഭാഗമെല്ലാം എല്ലാ ദേശങ്ങളിലെ ജ്യൗതിഷികളും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. കേരളത്തിലെ ജ്യൗതിഷികൾ ഈ പന്ത്രണ്ടായിട്ടുള്ള രാശിചക്രവിഭാഗത്തെ എടുത്തു്, സൂൎയ്യൻ ഒരു രാശിയിൽ നിൽക്കുന്ന കാലം, ഒരു മാസം എന്നു നിശ്ചയം ചെയ്തു. മററുള്ള നാട്ടുകാർ

അപരിഹാര്യമെന്നുവച്ച് ചാന്ദ്രമാനപ്രകാരം ഗണിച്ചിരുന്ന മാസവിഭാഗത്തേക്കൂടി സൌരീകരിച്ച കാലവിഭാഗമെല്ലാം ഒരേ തോതിലാക്കി എല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തി. സൂര്യൻ മേഷരാശിയിൽ നിൽക്കുന്ന കാലം മേടമാസം; വൃഷഭരാശിയിൽ നില്ക്കുന്ന കാലം ഇടവമാസം; മിഥുനരാശിയിൽ നില്ക്കുന്ന കാലം മിഥുനമാസം; ഇത്യാദി മുറയ്ക്കു ൧൨-നും അതിൽ സൂര്യന്റെ ഭ്രമണമാർഗ്ഗം നേരേ വൃത്തമല്ലാതെ ദീർഘവൃത്താകൃതിയാകയാലും, ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി ദീർഘവൃത്തത്തിനു കേന്ദ്രസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന നാഭികൾ എന്ന രണ്ടു വിന്ദുക്കളുള്ളതിൽ ഒന്നിലാകയാലും, ഭൂമിസ്ഥന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സൂര്യന്റെ ഗതിക്ക് ഏറ്റക്കുറവുകൾ വരുന്നു. ഈ ഏറ്റക്കുറവ് അനുസരിച്ചാണ് മാസങ്ങളുടെ തീയതികൾ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മീനംമുതൽ കന്നിവരെ ഏഴുമാസങ്ങളിൽ സൂര്യനു ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ള ദൂരം അധികപ്പെടുകയാൽ ഗതി കുറയുന്നതുകൊണ്ട് ൩൦-ഡിഗ്രി ചലിക്കാൻ ൩൦-ൽ അധികം ദിവസം വേണ്ടിവരുന്നു. അതിനാൽ ആ മാസങ്ങളിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടോളം ഏറുന്നു. ശേഷം ൫-മാസങ്ങളിൽ നേരേമറിച്ച സാമീപ്യത്താൽ ഗതി വർദ്ധിച്ച് മുപ്പതുദിവസത്തിനു മുമ്പുതന്നെ രാശി മുഴുവൻ സൂര്യൻ ഭുജിച്ചുതീരുന്നു. ഇതിനാൽ തീയതി ൨൯-ഓളം കുറയുന്നു സൂര്യന്റെ സംക്രമം ഉദയത്തിൽത്തന്നെ വരണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ലായ്കയാൽ എന്നല്ല അങ്ങനെ വരുന്നതു് വളരെ അപൂർവ്വമേയുള്ളു എന്നിരിക്കയാൽ മാസാവസാനം ഏതു ദിവസം വേണമെന്ന സന്ദേഹം വരുന്നതിനും നല്ല സയുക്തികമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മദ്ധ്യാഹ്നത്തിനു മുമ്പ് സംക്രമം വന്നാൽ അന്ന് ഒന്നാം തീയതി, അതിനു മേലായാൽ ഒന്നാംതീയതി പിറേറദിവസം. ഇതു ലൌകികവ്യവഹാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത വ്യവസ്ഥ. വൈദികാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് സൂക്ഷ്മമായ സംക്രമകാലം മുതൽതന്നെ മാസാരംഭം. ഇന്നു പന്ത്രണ്ടാംനാഴികയ്ക്കു മേഷസംക്രമവും ൧൦-ാംനാഴികവരെ അശ്വതിനക്ഷത്രവുമെന്നുവന്നാൽ പന്ത്രണ്ടാംനാഴികവരെ മീനമാസം ആകയാൽ മീനമാസത്തിലെ അശ്വതി പിറന്നാൾ ലൌകികവ്യവഹാരത്തിൽ മേടം ൧-ാംനു-എന്നു ഗണിക്കുന്ന ആ ദിവസം ആണ് അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. ഇത്രയുംകൊണ്ടു മലയാളദേശത്തിലെ കാലഗണനാസമ്പ്രദായം എത്രയും സയുക്തികവും ശാസ്ത്രാനുസൃതവും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രനൈപുണ്യസൂചകവും ആണെന്നു ഭവാന്മാർ ഊഹിച്ചുകൊൾക. ഇന്ത്യയിലുള്ള മററു വർഗ്ഗക്കാരുടെ നില ഇതോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വളരെ മോശമാണ്. ഈയാണ്ടിൽ മേടമാസം കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത ഒരു മാസം വകയില്ല. അതിനടുത്താണ് ഇടവമാസം എന്നും, ഈ മാസത്തിൽ ഏഴും, എട്ടും, തീയതികൾ ഒരുദിവസമാണെന്നും മറെറാരുമാസത്തിൽ ൧൦ ാംനു-ക്ക് അപ്പുറം ൧൨-ാം തീയതി ഒരു ദിവസം കഴിഞ്ഞാണെന്നും മററും വന്നാൽ അതു നമുക്ക് എത്രയോ അസംബന്ധമായിട്ടു തോന്നും. എന്നാൽ ഇതു ചാന്ദ്രമാസങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്ന ഇന്ത്യാവാസികൾക്കു കൂടക്കൂടെ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാകും. നക്ഷത്രങ്ങൾക്കും തിഥികൾക്കും ഈ മട്ടു നമുക്കു പരിചിതമാണല്ലോ. നാം തിഥി എന്നു പറയുന്നതുതന്നെയാണ് അവരുടെ തീയതി എന്ന് ഓർത്താൽ മ

തി. തിഥി എന്ന സംസ്കൃതപദം തന്നെയാണ് നമ്മുടെ തീയതിയായത്. തമിഴർ 'തിഥിയെ' 'തേതി' ആക്കി; മലയാളികൾ ഒന്നുകൂടി നീട്ടി 'തീയതി' ആക്കി എന്നേയുള്ളൂ.

എന്നാൽ ഇവിടെ വിവരിച്ച ഈ കാലഗണനാക്രമം മലയാളത്തു മാത്രമേ നടപ്പുള്ളോ? എന്നാണ് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. തമിഴ്ദേശങ്ങളിലും ഈ സൌരസമ്പ്രദായംതന്നെയാണ് നടപ്പ്. ഇത് തമിഴരിൽനിന്നു മലയാളികൾ ഗ്രഹിച്ചോ, അഥവാ മറിച്ചോ, അല്ലെങ്കിൽ ഈ സമ്പ്രദായം ദ്രാവിഡർക്കു പൊതുവെ ഉണ്ടായിരുന്നതോ? എന്നാണിനിയത്തെ ചോദ്യം. കേരളത്തിൽനിന്നു അടുത്ത പാണ്ഡ്യദേശത്തേയ്ക്കു വ്യാപിച്ചതാണെന്നാണ് എന്റെ താഴ്മയായ അഭിപ്രായം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തമിഴിലെ മാസനാമങ്ങൾ എല്ലാം മററുള്ളവരുടെ ചാന്ദ്രമാനപ്രകാരമുള്ള മാസനാമങ്ങളിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ച തത്ഭവങ്ങളാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ചാന്ദ്രമാനപ്രകാരമുള്ള മാസങ്ങൾ അതാതു മാസങ്ങളിലെ വെളുത്തവാവ് ഏതു നക്ഷത്രത്തിൽ പ്രായേണ വരുന്നുവോ ആ നക്ഷത്രത്തിന്റെ പേരിൽനിന്നു വ്യുൽപാദിപ്പിച്ച തദ്ധിതനാമങ്ങളാകുന്നു. ചിത്തിരയിൽ പൌർണ്ണമാസി വരുന്ന മാസം ചൈത്രം; വിശാഖത്തിൽ വരുന്നതു വൈശാഖം, അനുരാധ എന്ന അനുഷത്തിൽ വരുന്നത് ആനുരാധം ഇങ്ങനെ ചൈത്രം, വൈശാഖം, ജ്യൈഷ്ഠം അല്ലെങ്കിൽ ആനുരാധം, ആഷാഢം, ശ്രാവണം, പ്രൌഷ്ഠപദം, ആശ്വിനം, കാർത്തികം, മാർഗ്ഗശീർഷം, പൌഷം അല്ലെങ്കിൽ തൈഷം, മാഘം, ഫാൽഗുനം എന്ന് ചാന്ദ്രമാസങ്ങൾ തന്നെയാണ് തമിഴിൽ ചിത്തിര വൈകാശി ആനി മുതലായവയായിത്തീർന്നതെന്ന് ഒരു നോട്ടത്തിൽതന്നെ വെളിപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിലാകട്ടെ മേടം, ഇടവം മുതലായവ തൽക്കാലം സൂര്യാധിഷ്ഠിതരാശികളുടെ പേരുകളാകയാൽ ചാന്ദ്രമാസത്തിന്റെ സ്പർശംപോലും ഇല്ല. അതിനാൽ ഈ സൌരമാനരീതി കേരളത്തിൽനിന്ന് അടുത്ത തമിഴ്ദേശങ്ങളെ വ്യാപിച്ചു എന്നു കല്പിക്കുന്നതിനാണ് അധികം സംഭാവ്യത. തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം മുതലായ ശേഷം ദ്രാവിഡഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവർ ഇന്നും ഉത്തരദേശത്തുകാരെപ്പോലെ ചാന്ദ്രമാനത്തെ തന്നെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായം ദ്രാവിഡരുടെ പൊതുസ്വത്തായിരുന്നു എന്നു കല്പിക്കുന്നതിനും അവകാശമില്ലാതെ പോയി. ഇന്ത്യയ്ക്കു വെളിയിലുള്ള യൂറോപ്പുരാജ്യങ്ങളിലെ കാലഗണനാസമ്പ്രദായം സൌരമാനാനുസൃതമാണെങ്കിലും അവരുടെ മാസങ്ങൾക്കുള്ള തീയതിവ്യവസ്ഥ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അനുസരിച്ചല്ല. ഉള്ളതിലും തീയതി കുറയുന്നതായ മകരം ധനുമാസങ്ങളുടെ പൂർവ്വോത്തരാർദ്ധം ചേർന്ന ജനുവരി മാസത്തിന് ൩൧ തീയതി കല്പിച്ചതും, അതുപോലെതന്നെ ദീർഘതമമായ ഇടവം മിഥുനം ചേർന്ന ജൂൺമാസത്തിനു ൩൦ തീയതി നിശ്ചയിച്ചതും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിനു നേരെ വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ കേരളീയരുടെ കാലമാനരീതിയാണ് സർവ്വോത്തമം എന്നു നാം പറയുന്നതായാൽ അതിൽ സ്വദേശാഭിമാനം നമ്മെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുന്നതാണെന്ന് മഹാന്മാർ ആക്ഷേപിക്കാൻ ഇടയാവുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കേരളീയർക്ക് ജ്യൌതിഷവിഷയത്തിൽ വേറെ അംശങ്ങളിലും ഉൽക്കർഷം ഉണ്ട്. ഗണിതത്തിന് ഇംഗ്ലീഷിൽ (Formula) എന്നു പറയുന്ന പല കരണസൂത്രങ്ങളുടേയും അപേക്ഷയുണ്ട്. അതുപോലെ ഭുജജ്യാ (Sine) കോടിജ്യാ (Cosine) മുതലായവയുടെ തുക കാണിക്കുന്ന പല പട്ടികകളും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇതിനെയൊക്കെയും തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ലക്കങ്ങളെ പല വിധത്തിലും ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ലക്കങ്ങളെ വളരെ ലാഘവമായി ശ്ലോകങ്ങളിലും മററും ചേർത്തുവെക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ നടപ്പുണ്ട്. ഇതിന് അക്ഷരസംഖ്യ അല്ലെങ്കിൽ കടപയാദി സംഖ്യ അല്ലെങ്കിൽ പരല്പേർ എന്നു പേർ. ഇതിന്റെ സ്വഭാവം വളരെ ലാഘവവും സൌകര്യസമ്പാദകവും ആകുന്നു. വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ അക്ഷരമാലയിലെ ക്രമപ്രകാരം ൧, ൨, ൩, എന്ന സംഖ്യകളെ കുറിക്കുന്നു; കേവലസ്വരങ്ങൾ ശൂന്യത്തെ കാണിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങൾ ൨൫ ഉള്ളത് പത്തിപ്പത്തായി ഭാഗിക്കുമ്പോൾ രണ്ടരസ്സെററ്; ശേഷം യ മുതൽ ള വരെയുള്ളവ ഒൻപതു്; കൂട്ടക്ഷരത്തിൽ ഒടുവിലെ വ്യഞ്ജനം പ്രധാനം. ഇത്രേയുള്ളു പരല്പേരിന്റെ നിബന്ധന. ഈ ഏർപ്പാടിൻപ്രകാരം ഒന്നുമുതൽ ഒമ്പതുവരെയുള്ള അക്കങ്ങളെക്കുറിപ്പാൻ നന്നാലക്ഷരങ്ങളും, ന്ന മുതൽ ൻ വരെയുള്ളവയെ കാണിപ്പാൻ മുമ്മൂന്നക്ഷരങ്ങളും ശൂന്യത്തിനെ പ്രദർശിപ്പാൻ രണ്ടു വ്യഞ്ജനങ്ങളും ൧൬ കേവലസ്വരങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ സൌകര്യമുള്ളതിനാൽ ഏതു വലിയ സംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നതിന്നും നല്ല അൎത്ഥമുള്ള ഒരു വാക്യം എളുപ്പത്തിൽ നിൎമ്മിക്കാമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇന്ന അക്ഷരത്തിന് ഇന്ന ലക്കമെന്ന് ഉറപ്പുവരുന്നതിന്നും സ്വല്പം പരിചയം മതിയാവും. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചിട്ടുള്ള നമുക്കു് പട്ടികകളും മററും ചമയ്ക്കുന്നതിൽ ഉൾപിരിവുകളുടെ സംഖ്യ കുറിപ്പാൻ A, B, C, D, മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അതു എത്രാമത്തേതാണെന്നു ഗ്രഹിപ്പാൻ എണ്ണിനോക്കേണ്ടിവരുന്നില്ലല്ലൊ. വക്കീലന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥസ്ഥന്മാൎക്കും മററും പ്രമാണം ക്ക, പ്രമാണം ഖ എന്നും മററും പറയുമ്പോൾ അവയ്ക്കു എതിരായ സംഖ്യയുടെ ഉപസ്ഥിതി ഉടൻതന്നെ ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അതിൽ സന്ദേഹമുണ്ടായിരുന്നാലും (Clix) എന്നും മററുമുള്ള റോമൻ ലക്കത്തെ സങ്കലനവ്യവകലനക്രിയകളെല്ലാം ചെയ്തു് സംഖ്യയാക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നിടത്തോളം ശ്രമം പരല്പേരിന്റെ സംഖ്യ അറിയുന്നതിൽ ഇല്ലെന്ന് എനിക്കുതന്നെ നല്ല അനുഭവമുണ്ട്.

ഗ്രഹിപ്പാനും ഓൎമ്മിപ്പാനും ഉള്ള സൌകര്യത്താൽ മലയാളജ്യൗതിഷികൾ സകല സംഖ്യകളേയും പരല്പേർ കൊണ്ടാണ് വ്യവഹരിക്ക പതിവ്. ഇന്നു മദ്ധ്യാഹ്നസമയത്തു ചന്ദ്രന്റെ (Longitude) (രാശിഭാഗം) എത്രയാണെന്ന് ഒരു കേരളീയ ജ്യോത്സ്യരോടു ചോദിച്ചാൽ അയാൾ 'ചന്ദ്രോമാനഷ:' എന്നാണെന്നു ഉത്തരം പറയും. ൮ രാശി (Sign) ൫ ഭാഗം (Degree) ൨൩ കല (Minutes) എന്നു സംഖ്യകൊണ്ടു പറയുന്നതിനെക്കാൾ കേരളീയൎക്ക്

ഈ വാക്യം ആയിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. മലയാളപഞ്ചാംഗങ്ങളിൽ ഗ്രഹസ്ഫുടങ്ങളേയും മററും ഇങ്ങനെ പേരിട്ടല്ലാതെ അക്കങ്ങളായിട്ട് ആരും എഴുതാറില്ല. സംഖ്യകളെ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ക്രിയയ്ക്കു 'പേരിടുക' എന്നാണു സാധാരണ വ്യവഹാരം. സംഖ്യകളെ വെച്ചു പേരിടുക എന്നുള്ളതു മലയാളികൾക്ക് ഒരു നിഷ്പ്രയാസമായ ജോലിയാണെന്നു മാത്രമല്ല അതിനെ അവർ ഒരു വിനോദത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽകൂടി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ തിരുവനന്തപുരത്തു മുറജപകാലത്തു പാദം വയ്ക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം ഒരു നെടുംപുരയും കവിടിസഞ്ചിയും കൊടുക്കുക എന്നൊരേൎപ്പാട് ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. പാദംവയ്ക്കുക എന്നാൽ വേദത്തിലെയോ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ മഹാ. കാവ്യങ്ങളിലെയോ ഒരു ശ്ലോകത്തിന്റെ ഒരു പാദം പദങ്ങൾ സംഖ്യ അനുസരിച്ചു കവിടി കൊണ്ടു വയ്ക്കുക ആകുന്നു. ആ സംഖ്യ നോക്കി അടുത്തു നിൽക്കുന്നവർ വെച്ചവൻ ഉദ്ദേശിച്ച ശ്ലോകപാദത്തെ നിഷ്പ്രയാസമായി പറഞ്ഞുകളയും. ഈ കലയിൽ വളരെ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ പാദം വയ്ക്കുന്നവൻ ഓരോ അക്ഷരത്തിനും കവിടിവെച്ചു തീരുംമുമ്പുതന്നെ ലാഘവാതിശയത്താൽ പറഞ്ഞു കളയും. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു 'മുഖത്തിടുക' എന്നൊരു വചനവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും മുഖത്തിടത്തക്ക പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ നമ്പൂരിമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചിലർ കാണും. നാരായണീയകൎത്താവായ മേല്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി ഈ വിദ്യയിൽ അതിനിപുണനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബാല്യകാലത്തിൽ ഒരു മന്ദൻ അല്ലെങ്കിൽ വിടൻ ആയി നടന്നിരുന്നു എന്നും ഒരു ദിവസം പ്രസിദ്ധജ്യോതിഷിയായ അച്യുതപ്പിഷാരോടി ഒരു കലിസംഖ്യ വച്ചു് അതിനു പേരിടാൻ തന്റെ ശിഷ്യരോടു പറഞ്ഞ സമയം യദൃച്ഛയാ ഭട്ടതിരി അവിടെ ചെല്ലാൻ ഇടയായതിൽ ശിഷ്യന്മാർ പേരിടാൻ താമസിക്കയാൽ 'എന്നാൽ ഉണ്ണി നമ്പൂരിശ്ശൻ ഇതിന് ഒരു പേരിടാൻ നോക്കു' എന്ന് പിഷാരോടി പറഞ്ഞ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ ഭട്ടതിരി 'ബാലകളത്രം സൌഖ്യം' എന്നു പേരിടുകയും അതു പിഷാരോടിക്കു രസിക്കായ്കയാൽ കാലതാമസം സ്വല്പവും കൂടാതെ ഭട്ടതിരി 'ലിംഗവ്യാധിരസഹ്യഃ' എന്നു വേറൊരു പേർ പറകയും ചെയ്തതിൽ പിഷാരൊടി സന്തോഷിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കാനിടയായി എന്നൊരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ഭട്ടതിരിക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വാസന അന്യാദൃശംതന്നെ ആയിരുന്നതാനും. ഒരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെമ്പകശ്ശേരി (അമ്പലപ്പുഴ) രാജാവിന്റെ രാജധാനിയിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ ഒരു അതിവൃഷ്ടിക്കഷ്ടമുണ്ടായി. താഴ്ന്ന ഭൂമിയായ അമ്പലപ്പുഴ മുഴുവൻ ജലത്തിൽ മുഴുകിപ്പോയി. ആ സംഭവത്തെപ്പററി ഭട്ടതിരി ഒരു ശ്ലോകം നിൎമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്.

> നദീപുഷ്ടീരഹസ്യാസു നഹ്യസാരംപയോജനി
> നിജാൽ കുടീരാൽ സായാമേന നഷ്ടാൽസ്ഥാഃപ്രയയുൎജ്ജനാഃ

വളരെ അലങ്കാരങ്ങളാലൊന്നും അലംകൃതമല്ലെങ്കിലും ഈ ശ്ലോകം പ്രകൃതസംഭവത്തെ സരസമായ മട്ടിൽ വൎണ്ണിക്കുന്നു. "നദികൾ അസഹ്യമായ മട്ടിൽ പെരുകി, കുറച്ചുമല്ല വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായതു്. കുടികൾ സന്ധ്യാകാല

ത്തിൽ സകല സ്വത്തുക്കളും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് വീടുവിട്ടു ഓടുകയുണ്ടായി" എന്നാണു ശ്ലോകത്തിന്റെ സാരം. ഇതിന്റെ ഓരോ പാദവും പ്രത്യേകം ആ സംഭവം നടന്ന ദിവസത്തെ കലിദിനസംഖ്യയെ 'പരല്പേരു'കൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു. വിഷമപാദങ്ങളിൽ അനുലോമരീതിയിലും സമപാദങ്ങളിൽ പ്രതിലോമരീതിയിലും ആ ഒരേ സംഖ്യയെത്തന്നെ ഇതിൽ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഈ ശ്ലോകം മുഴുവനും അന്നത്തെ ദിവസത്തെ ൧൦, ൨൧, ൧൨൦— എന്നുള്ള കലിസംഖ്യയെത്തന്നെ കാണിക്കുന്നു. അർത്ഥത്തിനു യാതൊരു കുറവും വന്നിട്ടില്ലതാനും. ഈ മാതിരി കവിത എങ്ങനെ ആശ്ചര്യത്തെ ജനിപ്പിക്കാതിരിക്കും? ഇങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു റിക്കാർട്ടിനെ വിലമതിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? ചരിത്രകാരന്റെ ദൃഷ്ട്യാ ഇതു ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയും കവിയുടെ ദൃഷ്ട്യാ ഒരു സരസപദ്യവും ആയിരിക്കുന്നു.

ചരിത്രകാരനു പരല്പേരുകൊണ്ടു പല സംഭവങ്ങളുടേയും തീയതി നിശ്ചയിപ്പാൻ മലയാളത്തിൽ മാർഗ്ഗമുണ്ട്. ബ്രഹ്മസൂത്രകാരനായ ശ്രീമച്ഛങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണദിവസത്തെ കലിദിനസംഖ്യ, 'ആചാര്യവാഗഭേദ്യാ' എന്നാണെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആചാര്യന്മാരുടെ വാക്കിന് ഒരിക്കലും ഭേദം വരികയില്ലെന്നുള്ള അർത്ഥസാംഗത്യം നോക്കുമ്പോൾ ഇതു് വാസ്തവമായിരിപ്പാനിടയുണ്ടെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ദിനസംഖ്യയെ വർഷമാക്കി നോക്കിയതിൽ കൊല്ലവർഷത്തിന്റെ ആരംഭവത്സരമായ കല്യബ്ദവും ഇതും തമ്മിൽ വേറെ സംഗതികളോടു യോജിക്കുന്നില്ലെന്നു് എന്റെ ചരിത്രപണ്ഡിതനായ സ്നേഹിതൻ എന്നോടു പറകയുണ്ടായി. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഈ വാക്യം കൊല്ലവർഷാരംഭദിനത്തെ ഓർമ്മിക്കാൻ വേണ്ടി ചെയ്തതായിരിക്കാം എന്നു സമാധാനപ്പെട്ടു് ആ വിഷയത്തിൽ ഞാൻ പിന്നീടു നിഷ്കർഷയൊന്നും ചെയ്തില്ല. പല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും കവികളും അവരവരുടെ ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിലോ അവസാനത്തിലോ രണ്ടു ദിക്കിലുമോ കലിദിനസംഖ്യയെ മുദ്രാലങ്കാരരീത്യാ അക്ഷരസംഖ്യകൊണ്ടു് നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ട്. ഈ വക വിലയേറിയ റിക്കാർട്ടുകളെക്കുറിച്ചു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഓരോരോകാലത്തു നടക്കുന്ന മുഖ്യസംഭവങ്ങളുടെ തീയതി കുറിച്ചുവയ്ക്കുന്നതിൽ ഹിന്ദുക്കൾ ഉദാസീനന്മാരാണെന്നു പൊതുവേയുള്ള അപവാദത്തിൽ നിന്നു കേരളീയരെ ഒരു വിധത്തിൽ ഒഴിക്കുന്നതിൽ ഈ അക്ഷരസംഖ്യാസമ്പ്രദായം അവർക്കു് അത്യന്തം ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉത്തര ഇൻഡ്യ എന്നല്ല കേരളമൊഴികെയുള്ള മററു ഭാരതരാജ്യങ്ങളിലൊക്കെയും നടപ്പായ ഭൂതസംഖ്യയെക്കാൾ ഈ അക്ഷരസംഖ്യ വളരെ വ്യുത്തിയുള്ളതും സൌകര്യമുള്ളതും തെററുകൾക്കു് ഇട കുറയുന്നതുമാണെന്നു നിർവിവാദമാകുന്നു. മലയാളികളുടെ പരല്പേരിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ആര്യഭടാചാര്യർ സ്വഗ്രന്ഥത്തിൽ 'യുഗഭഗണാഃ ഖ്യുഘൃ ശനി ചയഗിയിങ്ശുഛ്ലൃ ഖ കുങിശി ബുണ്ഌഷ്ഖൃപ്രാക്' എന്നു ഉച്ചരിക്കു

വാഹിയാത്തവിധം കുനഷ്ടായ ഒരു നൂതന അക്ഷരസംഖ്യയെ സൃഷ്ടിച്ചു വ്യാഖ്യാതൃശ്രോതൃക്കളെ ഭ്രമപ്പെടുത്തുകയില്ലായിരുന്നു.

ജ്യൗതിഷത്തിൽ കേരളീയർ ചെയ്തിട്ടുള്ള വേറെ ഒരു പരിഷ്കാരം ഗണിതസമ്പ്രദായത്തെ രണ്ടുവിധമായി വിഭജിച്ചതാകുന്നു. ക്രമേണ ജ്ഞാനത്തിന് അഭിവൃദ്ധി വന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ പൂർവാചാര്യന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സൂക്ഷ്മങ്ങളല്ലെന്നു വെളിപ്പെട്ടു. ഗ്രഹണാദി പ്രത്യക്ഷസംഭവങ്ങൾ അനുഭവത്തിനു യോജിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ അതിനുള്ള കാരണം ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു് ഗണിതപദ്ധതിയിലും സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽതന്നെയും പല ഭേദഗതികളും ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നുകൂടി. എന്നാൽ പൂർവാചാരങ്ങളെ ഉല്ലംഘിക്കുന്നതിനു ജനസാമാന്യത്തിനു സമ്മതവുമില്ല. ഈ പൂർവാചാരപരിപാലനാദിവ്യസനം കൊണ്ടു് മററു ദേശക്കാൎക്കു വന്നിട്ടുള്ളിടത്തോളം ഹാനി കേരളീയൎക്കു വരാൻ ഇടയില്ല. അവർ (കേരളീയർ) ഗണിതരീതിയെ രണ്ടുതരമാക്കി പൂർവാചാരപരമ്പരായ വന്നിട്ടുള്ള കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഗണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പരഹിതം; ദൃക്കിനു് (ദൃഷ്ടിക്കു്, അനുഭവത്തിനു്) ചേൎന്നു വരുന്ന പ്രകാരം ഉള്ള ഗണിതം ദൃഗ്ഗണിതം. ശ്രാദ്ധാദി വൈദിക കൎമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്നുവേണ്ടി തിഥിനക്ഷത്രാദികളെ ഗണിക്കുന്നതെല്ലാം പഴയ പരഹിതരീതിയിൽ, ഗ്രഹണാദി പ്രത്യക്ഷസംഭവങ്ങളെ ഗണിക്കുന്നതു് പുതിയ ദൃഗ്ഗണനരീതിയിൽ എന്നു ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. ഈ വിധം ലോകവേദോഭയോപയോഗിയായ ഗണിതത്തിന് വിഷയവിവേചനം ചെയ്കയാൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ കേരളീയൎക്കു ശ്രുതിസ്മൃതിവിരോധം വന്നുപോയെങ്കിലോ എന്നുള്ള ശങ്കയ്ക്കു് അവകാശം കുറഞ്ഞു. വൈദികാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനായി പൂജിച്ചു് ഒരു കോണിൽ ഒതുക്കിവച്ചിരുന്ന പരഹിതസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും കരണങ്ങളേയും മൗഹൂർത്തികന്മാരല്ലാതെ ആരും തൊടാറില്ല. ദൃക്സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പലരും പലപല പരിഷ്കാരങ്ങളെ ഇടക്കാലംവരെ ചെയ്തുവന്നു. കേരളത്തിലെ ദൃക്സിദ്ധകരണപ്രകാരവും ഉത്തരദേശത്തുകാരുടെ ഗ്രഹലാഘവത്തിൽ ഉള്ള കരണപ്രകാരവും ഞാൻ എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളേയും ഗണിച്ചുവരുത്തി. Nautical Almanac-ൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഫുടങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി കേരളീയഗണിതസിദ്ധഗ്രഹങ്ങൾക്കു് അര ഡിഗ്രിയിൽ അധികം വ്യത്യാസം ഒരിടത്തും കണ്ടിട്ടില്ല; ചില ഗ്രഹങ്ങൾ മൂന്നോ നാലോ കലമാത്രമേ ഭേദിച്ചിട്ടുള്ളു. ഗ്രഹലാഘവപ്രകാരമുള്ളതിലാകട്ടെ നാലഞ്ചു ഡിഗ്രിയോളം വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ടു്. ചന്ദ്രഗ്രഹണത്തിൽ ഗ്രഹണത്തിന്റെ പരിണാമം Nautical Almanac-ലും മലയാളപഞ്ചാംഗത്തിലും കൃത്യമായിരിക്കുന്നു. ആദ്യന്തങ്ങൾക്കുമാത്രം മൂന്നു മിനിട്ടോളം നീക്കം വന്നുപോയിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രഹലാഘവഗണിതം അനുഭവത്തിനടുത്തു എങ്ങുമേ വരുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഗണിതത്തിന് ഇത്രയും സൂക്ഷ്മത സിദ്ധിപ്പാനുള്ള കാരണം പൂർവികന്മാർ ഗ്രഹവേധംചെയ്തു് ഗണിതത്തിനു ദൃഗൈക്യം വരുത്തുകയും ഭേദത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളെ ഊഹിച്ചറിഞ്ഞു് യുക്തികൊണ്ടു പരിഹരിക്കയും ചെയ്തുവന്നതാണു്. അതിനാൽ മേ

ലാലും ഉൽക്കർഷത്തെ നിലനിൎത്തുന്നതിന് നാം യത്നിക്കേണ്ടതാണെന്നു സ്വദേശാഭിമാനികളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തൽക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. ഏ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ,

എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്.

———(0)———

ചീനരാജ്യവും അതിലെ ജനങ്ങളും.

൧൮൯൪-ൽ ചീനയും ജാപ്പാനും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ചീനർ തോററുപോയതിന്റെശേഷം, ജാപ്പാൻകാരുടെ അത്ഭുതകരമായ സാമൎത്ഥ്യത്തിന്റേയും ജയത്തിന്റേയും ശരിയായ കാരണങ്ങളെ ക്രമേണ ചീനർ അറിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടെന്നു പല സംഗതികളാലും തെളിയുന്നു. ഈയിടേ പതിനായിരത്തോളം ചീനബാലകന്മാർ ജാപ്പാനിൽ പോയി നാനാവിദ്യകൾ പഠിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചീനരും ജാപ്പാൻകാരും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അവരിൽ ഓരോരുത്തരും മറേറതുജാതിക്കാരും തമ്മിലുള്ളതിനേക്കാൾ അടുത്തതാകുന്നു. ചീനമഹാരാജ്യത്തിൽ നാലായിരം ലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ജനസംഖ്യകൊണ്ട് അതു ലോകത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ ചീനയും ജാപ്പാനും യോജിച്ചുനിന്ന് മറേറതെങ്കിലും ജാതിക്കാരോട് പോർചെയ്യുന്നപക്ഷം അവർ ജയശാലികളായിത്തീരുവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു യൂറോപ്യരും മററും ദീൎഘദൎശനം ചെയ്യുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. ജാപ്പാൻദേശീയരെ സകലപ്രകാരേണയും അനുകരിക്കുവാൻ ചീനർ ഒരുങ്ങി പുറപ്പെടുന്നതായാൽ ഈ ഇരുജാതിക്കാരും ലോകത്തിലെ ജാതികളിൽവെച്ച് ഏററവും ബലവാന്മാരായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ ചീനയേയും അതിലെ ജനങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ അറിയുവാൻ ഒരു താല്പൎയ്യം ലോകരിൽ ജനിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.

റഷ്യയും ബ്രിട്ടീഷുരാജ്യവും കഴിഞ്ഞാൽ ഭൂവിസ്താരംകൊണ്ട് രാജ്യങ്ങളിൽവെച്ച് ചീന മുമ്പിട്ടുനിൽക്കുന്നു. അതിന് ഏകദേശം നാല്പത്തയ്യായിരം ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്താരമുണ്ട്. ചീനർ തങ്ങളുടെ രാജ്യം ഭൂമിയുടെ നടുവിലാണെന്നു വിശ്വസിച്ച് അതിനെ മദ്ധ്യരാജ്യമെന്നു വിളിക്കുന്നു. അതിന് ഇന്ത്യാ ഏകദേശം മൂന്നുകൂടിയ വലിപ്പമുണ്ട്. അവിടെ സാധാരണ ലോഹങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടെങ്കിലും ഒരു വെളുത്തതരം കളിമണ്ണുകൊണ്ടാണ് ആ രാജ്യം കേൾവിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കൽക്കരി കുഴിച്ചെടുത്തു തുടങ്ങീട്ട് അധികകാലമായിട്ടില്ല. ഭൂമിയിൽ കുഴികൾ ഈ ആവശ്യത്തിന്നു താഴ്ത്തുകനിമിത്തം പണ്ടു മരിച്ചുപോയ ഒരു ചക്രവൎത്തിനിയെ അസഹ്യപ്പെടുത്തി എന്നുള്ള കാരണത്തിന്മേൽ ഈ തുരങ്കങ്ങളെ കുറേക്കാലമത്തേയ്ക്കു നിൎത്തൽ ചെയ്കയുണ്ടായി

പോലും. മുഖ്യ ധാന്യം അരിയത്രേ. കോതമ്പും തെനയും തെങ്ങും പലേടത്തും ഉണ്ട്. പട്ടുപുഴുവിനെ തീററുന്ന മൾബെറിവൃക്ഷം ധാരാളമായി വളൎത്തുന്നുണ്ട്. ജനബാഹുല്യം നിമിത്തം ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

ചീനർ കാസ്പ്യൻ സമുദ്രത്തിൻെറ ദക്ഷിണപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും ഏകദേശം ൪,൦൦൦ സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ വന്നവരാണെന്നു പറയുന്നു. ആൎയ്യന്മാർ ഇന്ത്യയിലെ പൂൎവ്വനിവാസികളെ ചെയ്തതുപോലെ ഇവർ ചീനയിലെ പൂൎവ്വനിവാസികളെ ഓടിച്ചു കാട്ടിലേയ്ക്കു അയച്ചു.

ചീനർ തവിട്ടുനിറവും ഉയൎന്ന കവിളെല്ലുകളും ഉള്ളവരാകുന്നു. നിറുകയിൽ അല്പം ദിക്കിൽ ഒഴികെ തലയുടെ ശേഷമുള്ള ഭാഗം മുഴുവനും ക്ഷൌരം ചെയ്യുന്നു. നിറുകയിലുള്ള കുടുമ വളരെ നീണ്ടിരിക്കും. അതിനെ സാധാരണയായി 'പന്നിവാൽ' എന്നു അവർ വിളിക്കുന്നു. വികൃതികളായ കുട്ടികൾ ചിലപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ചങ്ങാതികളിൽ രണ്ടാളുടെ വാലുകൾ അറിയാതെ ചെന്നു കൂട്ടിക്കെട്ടും. ഈ വാലിൻെറ അറ്റം മുറിക്ക എന്നതു് അവൎക്കു പരമസങ്കടമായ ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു. പെൺകുട്ടികൾക്കു ഏകദേശം അഞ്ചുവയസ്സായാൽ അവരുടെ കാലുകൾ പിന്നെ വളരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം കെട്ടിമുറുക്കുന്നു. ഇതു് അവൎക്കു വളരെ വേദനയ്ക്കു കാരണമാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചെറിയ പാദങ്ങൾ സ്ത്രീകൾക്കു ഏററവും വലിയ ഭംഗിയാണെന്നു ചീനർ വിചാരിച്ചുവരുന്നതിനാൽ ചിലപ്പോൾ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ഒന്നോ രണ്ടോ കാൽവിരലുകൾ പോയാലും അതു സാരമില്ലെന്നാണു് അവരുടെ പക്ഷം. പതിവിൽ ചെറിയ പാദങ്ങളുള്ള ഒരു ബാലികയെ കണ്ടാൽ 'അവളുടെ അമ്മ എത്ര നല്ലവളായിരിക്കണം' എന്നു കാഴ്ചക്കാർ പറഞ്ഞു വിസ്മയിക്കുമത്രേ. ഭംഗിയായി മുടി കെട്ടിവെയ്ക്കുന്നതിൽ ചീനസ്ത്രീകൾക്കു വളരെ ഭ്രമമുണ്ട്. തലയും മുടിയും മറെറാന്നിന്മേലും തൊടാതിരിപ്പാൻ മുളകൊണ്ടു ഒരുമാതിരി തലയണ ഉണ്ടാക്കി കഴുത്തിൽ വച്ചുകെട്ടി നടക്കുമത്രേ. അവസ്ഥയുള്ള ചീനസ്ത്രീകൾ ഇതുകൂടാതെ തങ്ങളുടെ മുഖത്തു വെള്ളയോ ചുവപ്പോ ചായം തേയ്ക്കാറുണ്ട്. സ്വൎണ്ണനിറം വരുത്തേണമെന്നു കരുതി ഇന്ത്യയിലെ ചില ജാതിക്കാർ സ്ത്രീകൾ ദേഹത്തിൽ മഞ്ഞൾ പൂശി മഞ്ഞപ്പിത്തം പിടിച്ചവരെപ്പോലെ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ചീനയിലെ ചായപ്രയോഗമാണു് അതിലും ഭേദം.

ചീനർ ഉണ്ണുന്നതു് ഒരു അസാധാരണ സമ്പ്രദായത്തിലാണ്. ചോർ ഒരു പാത്രത്തിലിട്ടു ഒരു കൈകൊണ്ടു അതിനെ താടിയുടെ കീഴെ പിടിക്കയും മറേറ കയ്യിലുള്ള രണ്ടു കോലുകൾകൊണ്ടു ചോറു തട്ടി വായിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തേയിലയോ തിളപ്പിച്ചാറിയ വെള്ളമോ അല്ലാതെ പച്ചവെള്ളം അവർ കുടിക്കയില്ല. അസാധാരണയായി കോഴി, താറാവ്, പന്നി ഇവയുടേയും ചിലപ്പോൾ പൂച്ച, പട്ടി, തവള ഇവയുടേയും മാംസമോ ഭക്ഷിക്കുന്നു. മത്സ്യം ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കും. വെട്ടുക്കിളികളേയും പുല്ലിച്ചാടികളേയും ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ചുട്ടു തിന്നാറുണ്ട്. പശുവിൻപാൽ കുടിക്കുന്നതു് ദുൎല്ലഭം.

എന്നാൽ ഏററവും വിശേഷമായ ഭക്ഷണമെന്ന് അവർ വെച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരു മാതിരി മീവൽ പക്ഷിയുടെ കൂടുകൾകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കുന്ന സൂപ്പാകുന്നു. ഓരോ കൂടിനു ഏകദേശം അതിന്റെ തൂക്കത്തോളം വിലകൊടുക്കണം. കറുപ്പുതീനും കറുപ്പു പുകവലിയും വളരെ സാധാരണമാകുന്നു.

ലാന്തർ വിളക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ ചീനക്ക് വളരെ സാമൎത്ഥ്യം ഉണ്ട്. അവ കടലാസ്, പട്ട്, ചില്ല്, കൊമ്പു മുതലായവകൊണ്ട് അനേക വിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു. അവയ്ക്കു് ഒരണ മുതൽ ൧൦൦ ഉറുപ്പിക വരെ വിലയുണ്ട്.

ചീനയിലെ ദക്ഷിണനഗരങ്ങളിലെ തെരുവുകൾ സാധാരണയായി വീതികുറഞ്ഞതും ഇഷ്ടികയൊ കല്ലൊ പതിച്ചിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ചില തെരുവുകളുടെ നടുവിൽ ഒരാൾ നിന്നു കൈ രണ്ടും നിവൎത്തിയാൽ ഇരുവശവും ഉള്ള കെട്ടിടങ്ങളെ ഏകദേശം തൊടാം. വണ്ടികൾ ദുർല്ലഭമാകയാൽ വിസ്താരമുള്ള തെരുവുകൾക്ക് ആവശ്യമില്ല. വീഥികളുടെ ഇടുക്കം നിമിത്തം വെയിൽ അവയിൽ അധികമായി കൊള്ളുകയില്ല. എങ്കിലും വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള തെരുവുകൾ വിസ്താരമുള്ളതും കൽത്തളമിടപ്പെടാത്തതും ആകുന്നു. എല്ലാ ചീനനഗരങ്ങളും ചുററും കോട്ടകെട്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

വിവാഹാചാരങ്ങൾ പല സംഗതികളിലും ഇന്ത്യയിലെപ്പോലെതന്നെ ആകുന്നു. ൨൦ വയസ്സ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ വിവാഹം ചെയ്യാത്ത പുരുഷന്മാർ ചുരുക്കം. സ്ത്രീയുടേയും പുരുഷന്റേയും ജാതകങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കും. വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിട്ടു മൂന്നുദിവസത്തിനകം ഇരുഭാഗക്കാരുടേയും വീട്ടിൽ വിലപിടിച്ച ഏതെങ്കിലും സാമാനം ഉടയുകയോ കളവു പോകയോ ചെയ്താൽ അതു് ദുശ്ശകുനമായി വിചാരിക്കപ്പെടുകയും ആ വിവാഹനിശ്ചയം ഉടനെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. വിവാഹകൎമ്മത്തിനുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിക്കുന്നതു ജ്യോതിഷക്കാരാണ്. വിരുന്നുകാർ പുരുഷന്റെ ഭവനത്തിൽകൂടി അവിടെ നിന്നും സ്ത്രീയുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു യാത്ര പുറപ്പെടുന്നു. വഴിയിൽ ദുർഭൂതങ്ങൾ ഒളിച്ചിരുന്നു വല്ല ദോഷവും വരുത്താതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ഒരു വലിയ കഷണം പന്നിമാംസം മുമ്പു കൊണ്ടുപോകും. സ്ത്രീ അവളുടെ ഏററവും നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ധരിച്ചു് പൊൻപൂശിയ ഒരു കസേരയിന്മേൽ കയറിയിരുന്നു തന്നെത്താൻ സൎവാംഗം മൂടുന്നു. അനന്തരം ആ കസേര നാലുപേർ എടുത്തു് എല്ലാവരും ഘോഷയാത്രയായി പുരുഷന്റെ ഭവനത്തിലേയ്ക്കു തിരികെ പുറപ്പെടുന്നു. അവിടെ എത്തിയാൽ ജ്വലിക്കുന്ന തീക്കനൽ നിറച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാത്രത്തിന്റെ മീതെക്കൂടി സ്ത്രീയെ പൊക്കി എടുത്തു് വീണ്ടും നിലത്തുവയ്ക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ശേഷം അവൾ ഗൃഹപ്രവേശം ചെയ്കയും അവന്റെ സന്നിധിയിൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം വധൂവരന്മാർ ഭവനത്തിലുള്ള ബലിപീഠത്തിന്മുമ്പാകെ ആകാശം, ഭൂമി, ഇവയേയും മരിച്ചുപോയ പൂൎവന്മാരേയും നമസ്കരി

ക്കുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുസരിക്കായ്ക, പ്രസവിക്കായ്ക, വ്യഭിചാരം, അസൂയ, കുഷ്ഠരോഗം, അധികമായി സംസാരിക്കുക, മോഷ്ടിക്കുക ഈ കാരണങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നുണ്ടായാൽ ഒരു ഭർത്താവിനു തന്റെ ഭാര്യയെ പരിത്യജിക്കാം. വിധവാവിവാഹം വിലക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശിശുക്കൾക്കു ധരിക്കുവാൻ ആദ്യം കൊടുക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ എഴുപതോ എൺപതോ വയസ്സുള്ള വല്ല വൃദ്ധന്മാരുടേയും ഉടുപ്പുകൾകൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് ആ ശിശുക്കൾക്കു ദീർഘായുസ്സുണ്ടാകുവാനാണത്രേ. കുട്ടികളെ വിൽക്കുന്നതു് സാധാരണമാണു്. പെൺകുട്ടികളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും ചെലവും ഓർത്തു് ചില മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരെ വെള്ളത്തിൽ മുക്കി കൊന്നുകളയുമത്രേ.

പടം പറപ്പിക്കുന്നതു ചീനരിൽ ബാലന്മാൎക്കും വൃദ്ധന്മാൎക്കും ഒരു ഇഷ്ടവിനോദമാകുന്നു. അവ പക്ഷികളുടേയും വണ്ടുകളുടേയും പഴുതാരകളുടേയും ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യരുടേയും മൃഗങ്ങളുടേയും ആകൃതിയിലായിരിക്കും.

ആറു വയസ്സായാൽ കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു അയയ്ക്കും. ചീനഭാഷയ്ക്കു് അക്ഷരമാല ഇല്ല. ഏകദേശം ൨൦൦-ധാതുക്കൾ കൊണ്ടാണു് ആ ഭാഷ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു്. വാക്കുകൾ അവ ഏതു വസ്തുക്കളെ കുറിക്കുന്നുവോ ആ വസ്തുക്കളുടെ ഏകദേശമായ ആകൃതിയോടു കൂടിയവയാകുന്നു. വാക്കുകളുടെ സാഹചര്യത്താൽ അവയുടെ അൎത്ഥത്തെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നു. ഒരേ ശബ്ദത്തിനു ചിലപ്പോൾ അമ്പതുവരെ അൎത്ഥമുണ്ടാകും. ചീനയിൽ എല്ലായിടത്തും ഒരേതരം പുസ്തകങ്ങൾ തന്നെയാണു് പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ചീനഭാഷയിൽ ഏകദേശം നാല്പതിനായിരം വാക്കുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും സാധാരണയായി ആറായിരം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു. പരീക്ഷകളിൽ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കേ സൎക്കാർ ഉദ്യോഗം ലഭിക്കയുള്ളു. പരീക്ഷ ഒൻപതു ദിവസമുണ്ടു്. നൂറിന്നൊന്നു വീതം പേർ മാത്രമേ ജയിക്കയുള്ളു. ഏറ്റവും ഉന്നതമായ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു പ്രാവീണ്യം സിദ്ധിച്ചാൽ അധിരാജ കലാസമാജത്തിന്റെ ഒരു അംഗമായിത്തീരാം. ഈ സമാജത്തിനു 'പെൻസിലുകളുടെ വനം' എന്നാണത്രേ പേർ.

ചീനയിൽ കൃഷിപ്പണി വളരെ ബഹുമാനമുള്ള തൊഴിലായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. പെക്കിങ്ങ് എന്ന രാജധാനിയിൽ ആണ്ടുതോറും ഒരു ഉത്സവം ഉണ്ടു്. അന്നു ചക്രവൎത്തി തന്നെ ഒരു അതിവിശേഷമായ കരിപിടിച്ചു് ഒരു വിശുദ്ധവയലിൽ മൂന്നു ചാൽ ഉഴുന്നു. രാജകുമാരന്മാർ അഞ്ചു ചാലും പ്രധാന മന്ത്രികൾ ഒമ്പതു ചാലും ഉഴുന്നു. പിന്നെ അവർ കളിമണ്ണുകൊണ്ടു പശുവിന്റെ ഒരു വലിയ വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കി അതിനെ തട്ടി ഉടയ്ക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ അതിന്റെ കഷണങ്ങൾ പെറുക്കിക്കൊണ്ടു പോയി അവരുടെ വയലുകളിൽ പൊടിച്ചിടുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്താൽ നല്ല വിളവുണ്ടാകുമെന്നാണു് അവരുടെ വിശ്വാസം. കൃഷിപ്പണിക്കുള്ള ആയുധങ്ങൾ മിക്കവാറും ഇന്ത്യയിലെ ആയുധങ്ങളെപ്പോലെതന്നെയാകുന്നു. വളം ശേഖരിക്കുന്നതിൽ ചീനർ

ഉത്സാഹികളും സൂക്ഷ്മമുള്ളവരും ആകുന്നു. പക്ഷികളുടെ തൂവൽ, ക്ഷുരകന്മാരുടെ പണിസ്ഥലങ്ങളിൽ വീഴുന്ന രോമങ്ങൾ, പൊട്ടിച്ച പടക്കങ്ങളുടെ ശിഷ്ടങ്ങൾ മുതലായവപോലും അവർ ശേഖരിച്ചു വളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ചീനയിൽ തേയിലകൃഷി വളരെ പ്രധാനമാകുന്നു. അവർ അതിനെ 'ഛാ' എന്നു വിളിക്കുന്നു; ഈ വാക്കുതന്നെ അല്പം ഭേദപ്പെടുത്തി മററനേകഭാഷകളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തേയില ആദ്യം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നതു് ഏകദേശം മുന്നൂററിഅമ്പതാമാണ്ടിലാകുന്നു. കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കു് അതിന്നു റാത്തലിന്നു് അഞ്ചുപവൻവരെ വിലയായിരുന്നു.

പട്ടുനൂൽക്കുന്നതു ചീനയിൽ തേയിലകൃഷിപോലെതന്നെ ഒരു മുഖ്യതൊഴിലാകുന്നു. ആദ്യം പട്ടുനൂൽ ഉണ്ടാക്കി തുണി നെയ്തതു് ഒരു ചക്രവൎത്തിയുടെ പത്നിയാണുപോലും. അതിന്നു്, അവളെ ആണ്ടുതോറും മൂന്നാം മാസത്തിൻെറ ഒരു ദിവസത്തിൽ എല്ലാവരും ആരാധിക്കും.

മത്സ്യം പിടിക്കുന്ന തൊഴിലും മേൽപ്രകാരംതന്നെ മുഖ്യമാകുന്നു. ചീനരുടെ ഭക്ഷണസാധനത്തിൻെറ പത്തിലൊരംശം വെള്ളത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നു എന്നു കണക്കെടുത്തിരിക്കുന്നു.

കരവാഹനങ്ങൾ കസേര, പല്ലക്കു്, ഒരാൾ വലിക്കുന്ന വണ്ടി എന്നിവകളാകുന്നു. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതിന്നു് 'ജിൻറിക്ഷ' എന്നാണു പേർ. ജിൻ എന്നതിന്നു മനുഷ്യനെന്നും, റിക്ക് എന്നുവെച്ചാൽ ബലമെന്നും, ഷാ ശബ്ദത്തിന്നു വണ്ടി എന്നും അൎത്ഥമാകുന്നു. ചീനക്കു് ആദ്യം തീവണ്ടിയോടു വിരോധമായിരുന്നു. പരദേശികൾ കണ്ടുപിടിച്ചതാണത്രെ ഈ വിരോധത്തിൻെറ കാരണം. എങ്കിലും ക്രമേണ ഈ വൈമുഖ്യം നീങ്ങി ഇപ്പോൾ തീവണ്ടി പലസ്ഥലങ്ങളിലും നടപ്പായിട്ടുണ്ടു്. വഞ്ചിമാൎഗ്ഗമാണു് അധികം ജനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ചീനയിൽ യാത്രചെയ്യുന്നതു്. അനേകലക്ഷം ജനങ്ങൾ ആണ്ടോടാണ്ടു് വഞ്ചികളിൽ താമസിക്കുന്നു.

ചീനക്കു് അച്ചടിച്ചതൊ, എഴുതിയതൊ ആയ എന്തിനേയും കുറിച്ചു വളരെ ഭക്തിയുണ്ടു്. അച്ചടിച്ച കടലാസുകളെ ബഹുമാനിക്കണം എന്നുള്ള കല്പന ചുമരുകളിന്മേൽ ചിലപ്പോൾ പതിക്കാറുണ്ടു്. അവയിൽ താഴെ കാണിക്കുന്ന സമ്മാനങ്ങളും ശിക്ഷകളും വിവരിക്കാറുണ്ടു്:— ആരെങ്കിലും അച്ചടിച്ച കടലാസ്സു ശേഖരിച്ചു് അവയെ കഴുകി കത്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ, അവന്നു പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരത്തെ ആയുസ്സുകൂടി കിട്ടും. അവന്നു ബഹുമാനവും ധനവും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു പുറമെ അവൻെറ പുത്രപൌത്രന്മാർ സുകൃതികളും പിതൃഭക്തിയുള്ളവരും ആയിത്തീരും. അവന്നു ൧൦൦൦ പുണ്യങ്ങൾ ലഭിക്കും. അക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ള കടലാസ്സു് അഴുക്കുവെള്ളത്തിൽ ഇടുകയൊ വെടിപ്പില്ലാത്ത സ്ഥലത്തു ദഹിപ്പിക്കുകയൊ ചെയ്താൽ, അവന്നു ൨൦-പാപങ്ങൾ ഉണ്ടാകും, എന്നു തന്നെയല്ല നേത്രരോഗവും അന്ധതയും ബാധിക്കും.

ചീനച്ചക്രവൎത്തിയെ പ്രജകൾ 'ആകാശത്തിന്റെ മകൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് ആകാശവും മാതാവ് അമ്മയും ആണു പോലും! ചിലപ്പോൾ 'പതിനായിരം സംവത്സരങ്ങളുടെ പിതാവ്' എന്നുവിളിക്കും. രാജധാനി മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം, പെക്കിങ്ങ് പട്ടണമാകുന്നു. അതിന്റെ തെരുവുകൾ ഉഷ്ണകാലത്തു വളരെ പൊടിയും മഴക്കാലത്തു ചളിയും ദുൎഗ്ഗന്ധവും ഉള്ളവയാകുന്നു. ചില തെരുവുകളുടെ പേരുകൾ മനോഹരമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. നാറുന്ന കാൽത്തെരുവ്, നായുടെ പല്ലുതെരുവ്, നായുടെ വാൽതെരുവ്, മുട്ടാളന്മാരുടെ തെരുവ് ഇങ്ങിനെയാണ് ചില പേരുകൾ.

ചക്രവൎത്തിക്ക് അഞ്ചു സാമാജികന്മാരുള്ള ഒരു ആലോചനസഭ ഉണ്ട്. സൎക്കാർ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ മൂന്നാണ്ടുകളിലധികം ആരും ഇരുന്നുകൂടാ. ശമ്പളം വളരെ സ്വല്പമാകുന്നു.

ശിക്ഷകൾ അത്യന്തം കഠിനം. കുററം സമ്മതിക്കാതെ ആരേയും ശിക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ കുററക്കാരെ ഞെരുക്കി കുററം സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതു് സാധാരണമാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ സാക്ഷികളേയും ഞെരുക്കും. താടിയെല്ലിന്മേൽ കട്ടിയുള്ള തുകൽവാറുകൊണ്ടും കാലിന്റെ കണ്ണിയിന്മേൽ മുള വടികൊണ്ടും തല്ലുന്നതു മേല്പറഞ്ഞ ഞെരുക്കങ്ങളുടെ ആരംഭകാൎയ്യങ്ങളാണ്. വലിയ പാതകന്മാരുടെ നേരെ കാണിക്കുന്ന ക്രൂരതയുടെ കട്ടപ്പാകാരണം മരണം സംഭവിക്കുന്നതും അസാധാരണമല്ല. ചെയ്ത കുററം എഴുതിയ ഒരു വലിയ മരപ്പലക കഴുത്തിൽ ഇറുക്കി പൂട്ടിയിടുകയും ഒരു മരക്കൂട്ടിൽ കുററക്കാരനെ ഇട്ടടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു മററു തരം ശിക്ഷകളാണ്. ശിരഃഛേദം ഏററവും വലിയ ശിക്ഷയാകുന്നു. എന്നാൽ കുററക്കാരൻ കുറെ പ്രാബല്യമുള്ളവനായാൽ ആ ശിക്ഷ തൂക്കിക്കൊല്ലുക എന്നതായി ഭേദപ്പെടുത്തുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരേയോ, മററനേകം പേരേയോ, വധിച്ചിട്ടുള്ള കുററക്കാരനെ കൊല്ലുന്നതു മഹാഘോരമായ വിധത്തിലാകുന്നു. അവനെ ഒരു കുരിശിന്മേൽ വച്ചുകെട്ടി മുഖത്തും ശരീരത്തിന്റെ മാംസമുള്ള ഭാഗങ്ങളിലും ൮-മുതൽ ൧൨൦ വരെ മുറിവുകൾ ഏല്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവന്റെ ഹൃദയം കുത്തിത്തുളയ്ക്കുന്നു. മരിച്ച ഉടനെ അവന്റെ അംഗങ്ങൾ വെട്ടി ശരീരത്തിൽ നിന്നും വേർപെടുത്തുന്നു.

ചീനയിൽ കൊൺഫ്യൂസിയസ്, താവു, ബുദ്ധൻ എന്നിവരുടെ മതങ്ങൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം. ഇവരിൽ ആദ്യൻ ക്രൈസ്തവകാലത്തിന് ൫൫൦-വൎഷങ്ങൾക്കു മുമ്പെ ജനിച്ചു. പത്തൊമ്പതു വയസ്സിൽ വിവാഹം ചെയ്തു. എങ്കിലും പാറിപ്പിന്നും പൊതുജനങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും വേണ്ടി അധികം സമയം കിട്ടുവാൻ അദ്ദേഹം നിജപത്നിയെ നാലുതവണ പരിത്യജിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതത്തിൽ സാരമായ അംശം മരിച്ച പൂൎവ്വന്മാരെ ശ്മശാനത്തിലോ ഭവനത്തിൽ അതിനായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഗത്തിലോ വെച്ച് വന്ദിക്കുക എന്നതാകുന്നു. പരമേശ്വരനെ നിഷേ

ധിച്ചില്ലെങ്കിലും കൊൺഫ്യൂസിയസ് ആ സംഗതി തീരെ വിസ്മരിക്കയും, മനുഷ്യൻ സമുദായത്തിന്റെ ഒരു അംഗമാകയാൽ തനിക്കും അന്യൎക്കും ഏറാവും ക്ഷേമമുള്ളതായ കാൎയ്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതാണു് ഓരോരുത്തന്റെ മുഖ്യധൎമ്മമെന്നു ഉപദേശിക്കയും ചെയ്തു.

താവുമതത്തിന്റെ കൎത്താവായ ലൌഡ്സി ക്രൈസ്തവകാലത്തിനു ൬൦൦-സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഒരു വൃദ്ധനായി ജനിച്ചു എന്നാണ് ചീനരുടെ ഇടയിലുള്ള ഐതിഹ്യം. ഈ മതത്തിനു ഹിന്ദുമതത്തോടു പല കാൎയ്യങ്ങളിലും യോജിപ്പുണ്ടു്. മനുഷ്യർ ആത്മദമനത്താൽ സായൂജ്യം പ്രാപിക്കേണമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ഇതിനുള്ള മാൎഗ്ഗമാണു് താവുമതം. ആ ശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥവും വഴി എന്നു തന്നെ. അമരത്വത്തിന്റെ രസായനം പാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ലൌഡ്സി മരണത്തിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചവനായിരുന്നു എന്നു ചീനർ വിചാരിച്ചു. ഈ രസായനം കണ്ടുപിടിപ്പാനുള്ള ശ്രമം, അനേകതരം സന്യാസങ്ങളേയും മററും പരീക്ഷണം ചെയ്വാൻ ലൌഡ്സിയുടെ അനുഗാമികളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ഒടുക്കം താവുമതം ഇന്ദ്രജാലത്തിന്റെ ഒരു പദ്ധതിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ബുദ്ധൻ ഇന്ത്യയിൽ കാശീനഗരത്തിനു് ഏകദേശം നൂറു മൈൽ വടക്കുള്ള ഒരു പട്ടണത്തിൽ ജനിച്ചു. ക്രൈസ്തവകാലത്തിനു ൪൭൭-വൎഷങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ മരിക്കയും ചെയ്തു. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സാരാംശം താഴെ പറയും പ്രകാരമാകുന്നു:—ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു ദുഃഖമാകുന്നു. ജീവിച്ചിരിപ്പാനുള്ള ഇച്ഛ ദുഃഖത്തിന്റെ ഉത്ഭവമാണു്. ഈ ഇച്ഛയെ നശിപ്പിച്ചാൽ ദുഃഖവും നശിക്കുന്നു. ഇതു സാധിക്കുവാൻ എട്ടു മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ദുഃഖത്തിൽ നിന്നും മോചനം ലഭിച്ച അവസ്ഥയ്ക്കു് നിൎവ്വാണമെന്നു പേർ.

ചീനർ തങ്ങളുടെ മരിച്ചുപോയ പൂൎവ്വന്മാൎക്ക് പാകംചെയ്ത പന്നിമാംസം, കോഴി, താറാവ്, തേയില എന്നിവ കാഴ്ചവെച്ച് ഉടനെ ഈ സാധനങ്ങൾ തങ്ങൾ തന്നെ ഭുജിക്കയൊ ദരിദ്രന്മാൎക്കു കൊടുക്കയൊ ചെയ്യുന്നു. വസ്ത്രങ്ങൾ, കസേരകൾ, മേശകൾ, നാണ്യങ്ങൾ ഇത്യാദി സാമാനങ്ങളെ കടലാസ്സുകൊണ്ടു വെട്ടിയുണ്ടാക്കി ചീനർ കത്തിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ ദാസന്മാരുടെയും ദാസികളുടെയും കടലാസ്സുപ്രതിമകൾ ഉണ്ടാക്കി ദഹിപ്പിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ചെയ്താൽ അവ തങ്ങളുടെ പൂൎവ്വന്മാൎക്കു കിട്ടുമെന്നും അവർ പ്രസാദിക്കുമെന്നും ചീനർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ ധനത്തിന്റേയും അടുക്കളയുടേയും വാതിലിന്റേയും എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ദേവന്മാർ ഉണ്ടു്. അടുക്കളദൈവത്തെ മാസത്തിൽ രണ്ടു തവണ ആരാധിക്കും. ആ ദൈവം പന്ത്രണ്ടാം മാസത്തിന്റെ ഇരുപത്തിനാലാംദിവസം സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ പോയി അതാതു വീട്ടിലെ തല്ലേ വൎഷത്തെ നടപടികളുടെ ഒരു വിവരണം കൊടുക്കുമെന്നാണ് ചീനരുടെ വിശ്വാസം. ഈ ദൈവത്തെ സന്തോഷിപ്പിച്ചയയ്ക്കുവാൻ പഴങ്ങൾ, മാംസം, ദ്രാക്ഷാരസം

മുതലായ സാമാനങ്ങൾ കാഴ്ചവെയ്ക്കയും ആ ദൈവത്തിന്റെ ചുണ്ടുകളിന്മേൽ, തങ്ങളേപ്പററി മധുരവചനങ്ങൾ മാത്രം പറയുവാൻ വേണ്ടി, പഞ്ചസാര തേയ്ക്കയും അയാളുടെ യാത്രയ്ക്കു ഉപയോഗപ്പെടുവാൻ കടലാസുകുതിരയേയും മററു സാമാനങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കി കത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ചീനക്ക് മന്ത്രങ്ങളിൽ വളരെ വിശ്വാസം ഉണ്ട്. ഇവ എഴുതിയ കടലാസ്സുകൾ വാങ്ങി വീടുകളിലേ ഉത്തരങ്ങളിന്മേൽ പതിച്ചാൽ ദുർഭൂതങ്ങളുടെ ഉപദ്രവം തട്ടാതിരിക്കുമത്രേ. തപാൽസ്റ്റാമ്പിനും ഇങ്ങിനെ മന്ത്രശക്തിയുള്ളതിനാൽ ഒരു കുട്ടിക്കു ദീനം പിടിച്ചാൽ ഒരു സ്റ്റാമ്പു എടുത്തു കുട്ടിയുടെ പന്നിവാലിന്റെ അഗ്രത്തിൽ കെട്ടിയിടുന്നു. ഭാഗ്യം പറയുക എന്ന സംപ്രദായവും ചീനരുടെ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഇങ്ങിനെ ഭാഗ്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു പലവിധത്തിലാണെങ്കിലും, ഏററവും പഴയതും സമ്മതവും ആയ വിധം, ഒരു ആമയെ നിലത്തുവച്ച് അതു ഏതു വശത്തേയ്ക്കു നോക്കുന്നു എന്നും കഴുത്ത് എത്രമാത്രം നീട്ടുന്നു എന്നും പാദങ്ങൾ എങ്ങിനെ വെയ്ക്കുന്നു എന്നും സൂക്ഷിക്കുക എന്നതാണ്.

സൂര്യചന്ദ്രഗ്രഹണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു വലിയ സർപ്പങ്ങൾ ആ മൂർത്തികളെ ഗ്രസിക്കുന്നതിനാലാണെന്നു വിചാരിച്ച് ആ സർപ്പങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തി ഓടിച്ചുകളയുവാൻ ചീനർ നിലവിളിക്കയും കാഹളങ്ങൾ ഊതുകയും മണികൾ അടിക്കയും, ഗ്രഹണം കഴിഞ്ഞാൽ തങ്ങളുടെ ശ്രമങ്ങളുടെ സാഫല്യത്തെക്കുറിച്ചു സ്വയമേവ അനുമോദിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ചക്രവർത്തി പ്രജകളുടെ രാജാവു മാത്രമല്ല, ചില സംഗതികളിൽ ദേവന്മാരുടേയും രാജാവാകുന്നു. മഴ ഇല്ലാഞ്ഞാൽ ചീനർ അവരുടെ ദേവന്മാരെ, എന്നുവെച്ചാൽ ദേവന്മാരുടെ പ്രതിമകളെ നല്ല വെയിലത്തു വയ്ക്കുന്നു; ദേവന്മാർക്കു വെയിൽ സഹിക്കുവാൻ പാടില്ലാതാകുമ്പോൾ തണുപ്പിനു വേണ്ടി അവർ മഴ പെയ്യിക്കാതെ ഇരിക്കയില്ലപോലും. ഇതിനു മുമ്പിലത്തെ ചക്രവർത്തിക്കു മസൂരിദീനം പിടിച്ചപ്പോൾ ആ ദീനത്തിന്റെ അധികാരിയായ ദേവനെ വലിയ കോലാഹലമായി പെക്കിങ്ങ് പട്ടണത്തിന്റെ വീഥികളിൽക്കൂടി എഴുന്നള്ളിച്ചു രോഗിയുടെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. പക്ഷെ ചക്രവർത്തി മരിച്ചു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞ ദേവന്റെ വിഗ്രഹത്തെ അവമാനിക്കയും തല്ലിത്തകർത്തുകളകയും ചെയ്തു. കുറെ കാലത്തിനുമുമ്പ് ചീനയിലെ ബൂച്ചൌ പട്ടണത്തിലുള്ള ചില വിഗ്രഹങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ മരണത്തിനു ഹേതുകന്മാരാകുന്നു എന്നു ഒരു സംസാരം പുറപ്പെടുകയും ആ ദിക്കിലുള്ള ടാർട്ടർ സേനാധിപൻ അതിനിടക്കെ പെട്ടെന്നു മരിക്കയും ചെയ്തു. ഈ കൊലപാതകം ചെയ്തതു മേല്പറഞ്ഞ വിഗ്രഹങ്ങൾതന്നെ എന്ന് അവിടത്തെ ഉപരാജാവു തീർച്ചപ്പെടുത്തി, അവയെ പിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കുവാൻ കല്പനകൾ അയച്ചു. ഈ കല്പനകൾ അനുസരിച്ച് അധികാരികൾ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി പതിനഞ്ചു ബിംബങ്ങളെ പിടിച്ചു. ഈ 'പുള്ളികൾ' മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതും ഓരോ

ന്ന് അഞ്ചടിപ്പൊക്കമുള്ളതും ആയിരുന്നു. ജഡ്ജിയുടെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടു വരുന്നതിനു മുമ്പിൽ, ജഡ്ജി കുണ്ടറിഞ്ഞു മേലിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി, അവയുടെ കണ്ണുകൾ ചൂന്നുകളഞ്ഞു. സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു വിസ്താരം കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവയുടെ തല വെട്ടിക്കളഞ്ഞു്, ശരീരങ്ങൾ ഒരു കുളത്തിൽ ഇടണമെന്ന് ഉപരാജാവ് വിധി കല്പിച്ചു. ആ പട്ടണത്തിൽ മേലിൽ സമാധാനഭംഗം ഈ ദേവന്മാർ ചെയ്യാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി അവരുടെ ക്ഷേത്രത്തെ പിന്നെ ഒരിക്കലും തുറക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം മുദ്രവെച്ചുകളഞ്ഞു.

ചീനരുടെ ആചാരങ്ങൾക്ക ചില വിശേഷതകൾ ഉണ്ടു്. തങ്ങളിൽ ഉയൎന്നവരെ ബഹുമാനിക്കുന്ന ക്രമം എട്ടു തരങ്ങളായിട്ടാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ൧. കൈകൾ രണ്ടും കൂട്ടി നെഞ്ചിനു നേരേ പിടിച്ചു് അല്പം പൊക്കുക. ൨. ഇങ്ങിനെ കൈകൾ പിടിച്ചു കുറെ കുനിയുക. ൩. മുട്ടുകുത്തുവാൻ ഭാവിക്കുന്നതുപോലെ മുട്ടു താഴ്ത്തുക. ൪. മുട്ടുകുത്തുക. ൫. മുട്ടുകുത്തി തല നിലത്തു് അടിക്കുക. ൬. മൂന്നു തവണ മുട്ടുകുത്തുകയും തല നിലത്തു് അടിക്കയും ചെയ്ക. ൭. മുട്ടുകുത്തി തല നിലത്തു് മൂന്നു തവണ മുട്ടിയതിന്റെ ശേഷം എഴുന്നേററു വീണ്ടും മുട്ടുകുത്തി തല മൂന്നുതവണകൂടി മുട്ടുക. ൮. മൂന്നു തവണ മുട്ടുകുത്തുകയും തല ഒൻപതു തവണ മുട്ടുകയും ചെയ്ക. ചില ദേവന്മാൎക്കു് ആറാംപദവിയിലെ വന്ദനവും മററു ചിലൎക്ക് ഏഴാമത്തേതും കൊടുക്കണം. ചക്രവൎത്തിക്ക് എട്ടാംപദവിയും വേണം. ചില ചക്രവൎത്തികൾ തങ്ങളെ ഈ വിധം വന്ദിക്കേണമെന്ന് അക്കാലത്തുവന്ന ഇംഗ്ലീഷ് രാജദൂതന്മാരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അവർ അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ സ്വരാജ്യത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

മറെറാരാളെ കാണ്മാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ കൊടുത്തയയ്ക്കുന്ന കാർഡിൽ പേരിനു പുറമെ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—'നിങ്ങളുടെ വിഡ്ഢിയായ അനുജൻ വിചപാൻ എന്നവൻ നിങ്ങൾക്ക വന്ദനം പറഞ്ഞു തല ചായ്ക്കുന്നു.' അപ്പോൾ വീട്ടുടമസ്ഥൻ പുറത്തുവന്ന് ഇപ്രകാരം കുശലപ്രശ്നം ചെയ്യുന്നു:— "നിങ്ങളുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട കാലടികളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടിനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞാൻ എങ്ങിനെയാണ് തുനിയുന്നതു്; രഥത്തിലിരിക്കുന്ന ആൾക്ക സുഖം തന്നെയോ?'' അപ്പോൾ കാണ്മാൻ ചെന്ന ആൾ 'ബഹുമാന്യനായ വലിയ മനുഷ്യൻ സുഖം അനുഭവിക്കുന്നുവോ?' എന്നു ചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പിതാവിനു സുഖമല്ലെ എന്നാണ് ഇതിന്റെ അൎത്ഥം. പിതാവിന് എത്ര വയസ്സായി എന്നു ചോദിക്കുന്നതിനു പകരം 'വിശ്രുതനും വയോധികനും ആയ ആൾക്ക ബഹുമാനമുള്ള എത്രവയസ്സ്?' എന്നു പറയും. നിങ്ങൾക്ക യോഗ്യരായ എത്ര യുവാക്കൾ (അൎത്ഥം-മക്കൾ) ഉണ്ടു്?' എന്നു ചോദിച്ചാൽ, വീട്ടുകാരൻ ചിലപ്പോൾ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറയും:—'എന്റെ യോഗം വളരെ പിശുക്കുള്ളതാണ്. എനിക്ക് ഒരു ചെറിയ മൂട്ട മാത്രമേയുള്ളു.'

ചീനരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ സ്തുതിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന അംശങ്ങൾ അവരുടെ പിതൃഭക്തിയും, അധികാരികളുടെ നേരെ കാണിക്കുന്ന ബഹുമാനവും, സമാധാനതല്പരതയും, മര്യാദയും, ഉത്സാഹശീലവും, ബാഹ്യമായ സദാചാരനിഷ്ഠയും ആകുന്നു. ദോഷങ്ങളായി പറയപ്പെടാവുന്നതു് കറപ്പിന്റെ ഉപയോഗവും, മൂഢവിശ്വാസങ്ങളും, സ്ത്രീകൾക്കു പഠിപ്പില്ലാത്തതും, ഗർവ്വും ആകുന്നു. എങ്കിലും ജപ്പാൻ ജാതിക്കാരോടുള്ള സഹവാസം ചീനരെ പലവിധത്തിലും പരിഷ്കരിച്ചു് ശ്രേയസ്കരമായ ഒരു അവസ്ഥയിൽ കൊണ്ടു വരുവാൻ ഇടയുണ്ടു്.

രസികരഞ്ജിനി. സി. അന്തപ്പായി ബി. എ.

—(൦)—

അറിവുകൾ

(അച്ചടിയിൽ മനസ്സിലാവുക)

നാം നമ്മുടെ ജനനം മുതൽ മരണംവരെ ഓരോ ക്ഷണത്തിലും ലോകത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെപ്പററി നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി ഓരോ അറിവുകളെ സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി പെട്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ ചിലർ അത്ര വകവെയ്ക്കയില്ലായിരിക്കാമെങ്കിലും അല്പം ആലോചിച്ചാൽ എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നതായിരിക്കും.

നാം എന്തെങ്കിലും അറിയുന്നതു നമ്മുടെ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ (കണ്ണു്, മൂക്കു്, ചെവി, നാവു്, തൊലി) വഴിയായിട്ടാണെല്ലോ. എന്നാൽ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ യാതൊന്നുമില്ലാത്തപക്ഷം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കെല്ലാം തത്തദ്വിഷയഗ്രഹണസാമർത്ഥ്യം തുല്യമായിരിക്കാമെങ്കിലും ഓരോ ഇന്ദ്രിയദ്വാരേണയും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്ന വിഷയസ്വരൂപസ്ഥിതിക്കു് പലപ്പോഴും സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മതാഭേദമോ താരതമ്യവിശേഷമോ ദൃഢാദൃഢതാവ്യത്യാസമോ ഉണ്ടാകാറുണ്ടെന്നുള്ളതു് അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു.

നാം അമ്മയുടെ ഉദരത്തിൽ നിന്നു ഭൂമിയിൽ പിറക്കുമ്പോൾ തന്നെ നമുക്കു ചക്ഷുരാദി ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ എല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ആദ്യമായി നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനം ഏതു ഇന്ദ്രിയമാർഗ്ഗേണ സിദ്ധിക്കുന്നതാകുന്നു? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു തന്നെ ശരിയായ ഒരു ഉത്തരം സാധാരണക്കാൎക്കു് എളുപ്പത്തിൽ പറവാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജനനാനന്തരം ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറുകൊണ്ടോ, മൂന്നോ നാലോ ദിവസംകൊണ്ടോ, അഞ്ചോ ആറോ മാസം കൊണ്ടോ ഒരു കുട്ടി തന്റെ അമ്മയുടെ സ്തന്യരസത്തിന്റേയോ, അംഗസ്പർശത്തിന്റേയോ, ദേഹഗന്ധത്തിന്റേയോ, താലോല (താരാട്ടു്)ശബ്ദത്തിന്റേയോ സൂക്ഷ്മമായ ഭേദത്തെ ഗ്രഹിക്കുകയും

ക്രമേണ അമ്മയച്ഛന്മാരെ പ്രത്യേകം കണ്ടറിയുകയും അവർ കുട്ടിയുടെ നേരേ കാണിക്കുന്ന വല്ല മുഖവികാരാദികളെക്കണ്ടു കുട്ടി ചിരിച്ചുതുടങ്ങുകയും, മററുള്ളവർ എടുക്കുകയോ മുലകൊടുക്കുകയോ മററൊ ചെയ്യുന്നതിൽ പരിചയഭേദംകൊണ്ടു് കുട്ടിക്കു് അസുഖം തോന്നുന്നതായാൽ തദ്വികാരസൂചകമായി നിലവിളിക്കുകയോ നേരേ നോക്കാതിരിക്കുകയോ അവർ ബലമായി എടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ പിന്തിരിച്ചു വൈമുഖ്യം നടിച്ചു് അകലെ പോവുകയൊ ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയഗ്രഹണശക്തി ഏകകാലത്തിൽ തന്നെ തുല്യപരിമാണമായി ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നും, ഓരോന്നും അനുക്രമമായും അഭ്യാസഭേദവശാൽ അല്പാല്പമായി വർദ്ധിച്ചും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നും അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു.

ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഓരോ വിഷയങ്ങളേയും അതാതിന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള ശക്തിയും അതിലുള്ള വേഗാധിക്യവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതു പ്രതിക്ഷണാഭ്യാസം നിമിത്തമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ക്ഷണംപ്രതി ഇന്ദ്രിയാർത്ഥസന്നികർഷജന്യമായ ജ്ഞാനം നിത്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു വർദ്ധിക്കുന്തോറും ഓരോ വിഷയങ്ങളിലും അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അനേകം പ്രകാരഭേദങ്ങളെ അതിവേഗത്തിൽ ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള ശക്തി അളവററ വിധം വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു തദ്വിഷയഗ്രഹണത്തിന്നു വേണ്ടിവരുന്ന കാലദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു് അല്പക്ഷണത്തിൽ തന്നെ പലേ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കേണ്ടവയായ പലേ വിഷയങ്ങളേയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരിന്ദ്രിയത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽത്തന്നെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ വിവിധപ്രകാരഭേദങ്ങളേയൊ ഇടകലർന്നു മാറിമാറി ഗ്രഹിക്കുക മുതലായ അനേക പരീക്ഷകളിൽ പൂർണ്ണജയം പ്രാപിക്കത്തക്കവണ്ണം നമ്മിൽ പലർക്കും പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അല്പം ആലോചിച്ചാൽ ആരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ എല്ലാറിലും എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ഈ ശക്തി ഒരുപോലെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നില്ലെന്നും. ഓരോരുത്തനിലും ഓരോ വിഷയങ്ങളിലും അഭ്യാസാദി ഉപാധിഭേദവശാൽ താരതമ്യഭേദമുള്ളതായി കണ്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടതുതന്നെ. എങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ളതിൽ പലതും ജന്മസിദ്ധമല്ലെന്നും അഭ്യാസഭേദവശാലുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

എന്തെന്നാൽ സംഗീതരസികന്മാരുടെ സർവ്വസന്താപഹരണകാരണമായ സപ്തസ്വരങ്ങൾ കേട്ടാൽ തദപരിചിതന്മാർ കേവലം ഒരു ശബ്ദമെന്നു മാത്രമല്ലാതെ അവയുടെ യാതൊരു വ്യത്യാസവും മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിലും അവർ തങ്ങൾക്കു നിത്യപരിചയമുള്ള എത്രേം പത്തോ സ്നേഹിതന്മാർ നേരിട്ടു കാണാതെ ഒരു മറിക്കകത്തോ മറോ മറഞ്ഞുനിന്നു് സംസാരിച്ചാൽ ഓരോന്നും ഇന്നിന്ന ആളുടെ ഒച്ചയാണെന്നു യാതൊരു താമസവും പ്രയാസവുംകൂടാതെ അറിയുന്നു.

അതുപോലെതന്നെ അയ്യായിരവും പതിനായിരവും വിലപിടിക്കുന്ന വൈരക്കല്ലുകളും കാൽക്കാശുപോലും വിലയില്ലാത്ത സ്ഫടികക്കഷണങ്ങളും തമ്മിൽ സാധാരണ നാട്ടുപുറത്തുള്ള കൃഷിക്കാരനായ ഒരുവന്നു യാതൊരു ഭേദവും കാഴ്ചയിൽ തോന്നുന്നില്ലെങ്കിലും, ഒരു നല്ല കല്ലുനോട്ടക്കാരന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടുമ്പോൾ അവയുടെ വ്യത്യാസത്തെ അവൻ അതിവേഗത്തിലും അതിസൂക്ഷ്മമായും കണ്ടെത്തുന്നു.

നല്ല കണ്ണുള്ളവർ തങ്ങൾക്കു നിത്യപരിചയമുള്ള വഴിയിൽക്കൂടിത്തന്നെയും രാത്രികാലങ്ങളിൽ വെളിച്ചംകൂടാതെ അല്പം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നാൽ എത്ര കല്ലിലും മുള്ളിലും കയറുന്നു? എത്ര കുണ്ടിലും കുഴിയിലും ചാടുന്നു? എന്നാൽ ഒരു ജാത്യാന്ധനാകട്ടെ, തന്റെ കയ്യിലുള്ള വല്ല കോലുകൊണ്ടും നിലത്തു കുത്തിക്കുത്തിക്കൊണ്ട് ആ വഴിയിൽ കൂടിത്തന്നെ യാതൊരപകടവും കൂടാതെ രാവും പകലും സ്വൈരമായി സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണം ആ കുരുടൻ തന്റെ കയ്യിലുള്ള കോലുകൊണ്ടും കാലുകൊണ്ടും വഴിയിലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളെ സ്പർശവിശേഷത്താൽ നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നതു മാത്രമല്ലാതെ വേറെ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ? ഇങ്ങനെ ഓരോ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഉദാഹരണം കാണിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലല്ലോ.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞതു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയഗ്രഹണശക്തിഭേദം, അഭ്യാസാദികാരണഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ചു് ഭേദപ്പെട്ടു വരുന്നതാണെന്നാണല്ലോ. ഇനി ഈ ഗ്രഹണശക്തി ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു മാത്രം അധീനമായിട്ടുള്ളതോ അല്ലയോ എന്നും, വേറെ വല്ലതിന്റെയും സഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതോ അല്ലയോ എന്നും ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുതന്നെ അധീനമായിരുന്നു എങ്കിൽ ഉറക്കത്തിലും മോഹത്തിലും കൂടി വിഷയജ്ഞാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതായിരുന്നുവല്ലോ. അതില്ലാത്തതിനാൽ ഇന്ദ്രിയമാത്രാധീനമല്ലെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കെല്ലാററിനുംകൂടി സഹായിയായി വേറെ എന്തോ ഒന്നുണ്ടെന്നുകൂടി കല്പിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കെല്ലാംകൂടി വിഷയഗ്രഹണത്തിങ്കൽ ഏകസഹായിയായി നില്ക്കുന്ന ഒരു അന്തഃകരണമാകുന്നു 'മനസ്സ്'. അതുകൊണ്ടു് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയസന്നികർഷമുണ്ടാകുമ്പോൾ മനസ്സിന്റെ സഹായം സിദ്ധിച്ചാൽ മാത്രമേ ജ്ഞാനം (അറിവു്)ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. അതില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് നിദ്രയിലും മോഹത്തിലും വിഷയജ്ഞാനമുണ്ടാകാത്തതു്. ജാഗ്രത്തിൽതന്നെയും ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും അതാതിന്റെ വിഷയസന്നികർഷമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതോടുകൂടി മനസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തിയും സിദ്ധിച്ചാൽ മാത്രമേ ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ ഒരു സമയത്തിൽ ഒരിന്ദ്രിയത്തിനു് അതിന്റെ വിഷയത്തോടു് ആഭിമുഖ്യം ഉണ്ടാവുകയും മനസ്സും അതോടുകൂടി പ്രവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തദിതരേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് അവയുടെ വിഷയങ്ങളിൽ സംബന്ധമുണ്ടായാലും മനസ്സിന്നു് അവയിൽ പ്രസക്തി ഉണ്ടാവാൻ കഴിയാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ജ്ഞാനം സിദ്ധിപ്പാനിടവരുന്നില്ല.

ഇതിനും പുറമേ മനസ്സിന്ന് ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ സാഹായ്യം ചെയ്യുക എന്ന പ്രവൃത്തികൂടാതെ, മുമ്പിൽ ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പലേ വിഷയങ്ങളിലും തന്നെത്താൻ വ്യാപരിക്കുക എന്ന ഒരു ധർമ്മതലംകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യമായി ചെയ്യാനുള്ളതിനാൽ മനസ്സ് ചില പ്പോൾ യാതൊരു ബാഹ്യേന്ദ്രിയവ്യാപാരത്തിലും സഹായിക്കാതെ സ്വതന്ത്രമായി വ്യാപരിക്കുന്നതായാൽ ആ സമയങ്ങളിൽ മററുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു തങ്ങളുടെ യാതൊരു വിഷയത്തേയും ഗ്രഹിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാതേയും വന്നു പോകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള മനഃപ്രവൃത്തിയെയാകുന്നു നാം 'മനോരാജ്യം' എന്നു പറയുന്നതു്.

അതിനാൽ മനസ്സു തന്നെത്താൻ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയോ ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൻെറ പ്രവൃത്തിയിൽ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയോ ചെയ്യുന്ന സമയത്തിൽ തദിതരേന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് അവയുടെ വിഷയങ്ങളോടു സംബന്ധമുണ്ടായാലും അവയിൽ നിന്നു യാതൊരു ജ്ഞാനവും സിദ്ധിപ്പാനിടവരാത്തതുകൊണ്ടാണ് —അതു ഞാൻ കണ്ടു അല്ലെങ്കിൽ കേട്ടു പക്ഷേ ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല—എന്നു നാം പറയുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള മനസ്സിന്റെ 'അന്യവിഷയാഭിനിവേശത്തെ' പരിഹരിപ്പാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു 'മനസ്സിരുത്തി കേൾക്കു' 'മനസ്സിരുത്തി നോക്കു' എന്നൊക്കെ പറയുന്നതു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മനസ്സിൻെറ ഐകാഗ്ര്യത്തോടുകൂടി ഇന്ദ്രിയാത്ഥസന്നികർഷവും കൂടി ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ വിഷയജ്ഞാനമുണ്ടാവാൻ കഴിയൂ എന്നു സിദ്ധമായല്ലോ.

അതിനാൽ ക്ഷണംപ്രതി വിവിധവിഷയേന്ദ്രിയ സന്നികർഷമുണ്ടാകുമ്പോഴൊക്കെയും മനസ്സിനെ അതാതു വിഷയങ്ങളിലേയ്ക്കു അതിവേഗത്തിൽ മാറിമാറി പ്രവൃത്തിപ്പാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു അഭ്യാസത്തിൻെറ ഫലം എന്നു വന്നുകൂടി.

ഈ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അഭ്യാസത്തെ കുറച്ചുകൂടി അല്പം വിവരിക്കേണ്ടതാവശ്യമായി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ—മനസ്സിന്റെ ഐകാഗ്ര്യത്തോടുകൂടി ഇന്ദ്രിയാത്ഥസന്നികർഷമുണ്ടാകുമ്പോൾ വിഷയഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അങ്ങിനെ ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അതാതിൻെറ വിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതു് എല്ലായ്പോഴും ഒരേ പ്രകാരത്തിലായിരിക്കയില്ല. നമ്മുടെ കണ്ണ് ഒരു രൂപത്തെ ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ആ രൂപത്തിൻെറ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളേയും സാമാന്യമായി അറിയുന്നതുകൂടാതെ ചില ഭാഗങ്ങളെ സവിശേഷമായി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ച് ആ ഭാഗങ്ങളിലുള്ള അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ പലേ വിഷയങ്ങളേയും കുറിച്ചു പ്രത്യേകമായ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, നാം ഒരു മനുഷ്യനെ ആദ്യമായി കണ്ടു പരിചയിച്ചതിന്നു ശേഷം പിന്നീട് എപ്പോഴെങ്കിലും അയാളെ കാണുന്നതായാൽ ഉടനെ ഇതു് ഇന്ന ആൾ ആണെന്ന് പ്രയാസംകൂടാതെ അറിയുന്നു. ഈ അറിവു നമുക്കു

ണ്ടാവാൻ കാരണം, അയാളെ ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ വഴിയായി അയാളുടെ ആകൃതിവിശേഷത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേക ഭേദങ്ങളോടു കൂടിയ വണ്ണം പൊക്കം നിറം മുതലായവയേയൊ, കണ്ണ്, മൂക്ക്, കയ്യ്, കാല് മുതലായ അവയവങ്ങളുടെ സംസ്ഥാനഭേദത്തേയൊ, സന്തോഷം, ദ്വേഷ്യം മുതലായ മനോവികാരങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മുഖവികാരഭേദങ്ങളേയൊ കുറിച്ച് അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ പല സംജ്ഞാഭേദങ്ങളും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ദൃഢമായി പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

എന്നാൽ ആ മനുഷ്യനെത്തന്നെ മറെറാരവസരത്തിൽ മുഖമൊഴികെ ശരീരത്തിന്റെ മററു സകല ഭാഗങ്ങളും കണ്ടാലും തീരെ അറിയുന്നില്ല. ഈ അറിവുകേടിനുള്ള കാരണം എന്താകുന്നു? അയാളെ കണ്ടപ്പോഴൊക്കെയും അയാളുടെ മുഖത്തെ മാത്രമേ മനസ്സിരുത്തി നോക്കി സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ശരീരത്തിന്റെ മററുള്ള ഭാഗങ്ങളെ എല്ലാം കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറവാൻ മാത്രമല്ലാതെ മനസ്സിരുത്തി നോക്കി സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നുള്ളതുതന്നെ. (ഇതാണ് 'മുഖപരിചയം' എന്നു പറയുന്നത്. ചത്തവനെ അറിയാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി കൊലപാതകികൾ മൃതശരീരത്തിന്റെ തല വെട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു് പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ.)

ഇത്രതന്നെയല്ല, ജീവികളിൽവെച്ചു മനുഷ്യരായ നാം നമ്മുടെ സജാതീയരായ മററു മനുഷ്യരെപ്പററി അറിയുന്നതുപോലെ അത്ര സൂക്ഷ്മത്തിലും വേഗത്തിലും എളുപ്പത്തിലും മററു യാതൊന്നിനേയും അറിയുന്നില്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ അനേകായിരം ജനങ്ങൾ കൂടുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണി, ആറാട്ടുപുഴെ പൂരം, വൈക്കത്തഷ്ടമി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു് നാം മുമ്പിൽ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യനെ യദൃച്ഛയായി കാണുകയും സംഭാഷണാദികളാൽ തമ്മിൽ പരിചയിക്കുകയും ചെയ്തു പിരിഞ്ഞതിനുശേഷം കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു പിന്നെ ഒരിക്കൽ മറെറാരു സ്ഥലത്തുവെച്ച് അയാളെ കാണ്മാൻ സംഗതിവന്നാൽ ഉടനെ അന്യോന്യം യാതൊരു സംശയവും കൂടാതെ അറിയുന്നു.

എന്നാൽ വാണിയംകുളം, പൊള്ളാച്ചി മുതലായ ഒരു ചന്തയിൽ നിന്ന് ഒരു കാളയെ വാങ്ങുവാനായി പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തിനോക്കി അതിന്റെ ദേഹസ്ഥിതികളെക്കുറിച്ചും മററും വളരെ നേരം സൂക്ഷ്മപരിശോധന ചെയ്തറിഞ്ഞതിനുശേഷം വില ചേരായ്കയാൽ മടങ്ങിപ്പോന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. പിന്നെ ആ കാളയെത്തന്നെ വേറൊരവസരത്തിൽ അതുപോലെയുള്ള മറെറാരു ചന്തയിൽ വെച്ചോ, അല്ലെങ്കിൽ നാം സവാരിക്കായി കയറിയ വണ്ടിക്കു പൂട്ടീട്ടോ കാണ്മാനിടവന്നാൽ നമുക്കതിനെ മററുള്ള കാളകളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചറിവാൻ തീരെ കഴിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ആ കാളയെത്തന്നെ നാം ആദ്യം നോക്കിയ സമയം വാങ്ങി നമ്മുടെ വീട്ടിൽ കെട്ടി രക്ഷിച്ചു കുറച്ചുകാലം നാം തന്നെ അതിനെ നിത്യം പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷം എത്ര കാളകളുള്ള കൂട്ടത്തിൽ നിന്നും അതിനെ വേർതിരിച്ചറിവാൻ പിന്നീടു നമുക്കു കഴിവുണ്ടാക

യും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ വരുവാനുള്ള കാരണം, ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ നമുക്കു കണ്ടറിവാൻ കഴിയാത്ത അനേകം സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങളെ കാലക്രമേണ കണ്ടറിവാൻ ഇടവരുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യം ചന്തയിൽ വെച്ച് ആ കാളയെ നോക്കി വില പറയാതെ വാങ്ങാതെ പോന്നതു് ഒരു നല്ല വണ്ടിക്കാരനായിരുന്നാൽ പിന്നീട് ആ കാളയെ വേറൊരു കാളക്കൂട്ടത്തിൽ വെച്ചു കണ്ടാലും അവൻ ക്ഷണത്തിൽ അറിഞ്ഞു എന്നു വന്നേക്കാം. അതിനുള്ള കാരണം, അവന്നു കാളജാതിയിലുള്ള അനേകം വ്യക്തികളുടേയും വളരെക്കാലമായിട്ടുള്ള സൂക്ഷ്മപരിചയം നിമിത്തം ഏതെങ്കിലും ഒരു കാളയെക്കണ്ടാൽ അതിന്റെ ആകൃതി മുതലായവയിൽനിന്നു്, അനേകം സൂക്ഷ്മസ്ഥിതിഭേദങ്ങളെ എളുപ്പത്തിലും വേഗത്തിലും ധരിപ്പാനുള്ള ശക്തി നിത്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഇതുപോലെതന്നെ പത്തോ മുപ്പതോ ആശാരിമാർ പണിചെയ്യുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തു നിന്നു് സന്ധ്യക്കു പണിനിറുത്തുന്ന സമയം ഓരോ ആശാരിയും അവനവന്റെ പണിആയുധങ്ങളെ മാറിപ്പോകാതെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വെവ്വേറെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. തട്ടാനും അതുപോലെതന്നെ ഒരേ മാതിരിയിലുള്ള വളരെ പണ്ടങ്ങളിൽനിന്നും താൻ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പണ്ടത്തെ അനായാസേന കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ഒരു സ്കൂൾകുട്ടി, സ്കൂൾവിട്ടുപോകുമ്പോൾ തന്റെ ക്ലാസിലുള്ള കുട്ടികളുടെ ഒരേതരത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും, സ്ലേറ്ററുകളിൽ നിന്നും തന്റെ പുസ്തകങ്ങളേയും സ്ലേറ്ററുകളേയും നിഷ്പ്രയാസമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു? ഇതുപോലെ ആലോചിച്ചാൽ ഓരോ വിഷയങ്ങളിലും പ്രത്യേകാഭ്യാസംകൊണ്ടു നമ്മുടെ വിഷയഗ്രഹണശക്തി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതുകൂടാതെ പ്രത്യേകതരമായി തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. പ്രസിദ്ധനായ 'കാക്കശ്ശേരി ഭട്ടതിരി' കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ ഇല്ലത്തു് ഒരു നിത്യശ്രാദ്ധം നടന്നുവന്നിരുന്നതിനാൽ ദിവസേന പതിവായി പിണ്ഡം ഭക്ഷിപ്പാൻ വരുന്ന കാക്കകളേയും ചില ദിവസം മാത്രം വരുന്ന കാക്കകളേയും പ്രത്യേകം അടയാളത്തോടുകൂടി മററുള്ളവരെ കാണിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു എന്നുള്ള പഴങ്കഥ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ ഇങ്ങനെ മനസ്സിരുത്തലോടുകൂടി വിഷയപരിശോധന ചെയ്യുന്നതായാൽ ഈ ലോകത്തിലുള്ള ഓരോ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നും ക്ഷണംപ്രതി പുതുതായി അസംഖ്യം അറിവുകൾ നമുക്കു സിദ്ധിപ്പാനിടവരുന്നതാണെന്നുള്ള ഉപദേശത്തോടുകൂടി ഈ വിഷയത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

രസികരഞ്ജിനി. ചുനേഴത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

—(൦)—

നാലാംപ്രകരണം.

പെരുമനംഗ്രാമം

മലയാളികളെ മുഴുവൻ പന്നിയൂർ കൂറുകാരെന്നും ശുകപുരം കൂറുകാരെന്നും രണ്ടുതരമായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ രണ്ടുതരക്കാർക്കും പരസ്പരമത്സരം വിട്ട് ഐകമത്യം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതായ സ്ഥാനം പെരുമനം ഗ്രാമമാകുന്നു. മലയാളികളുടെ പൊതുവിൽ സഭയായിരുന്ന തൃക്കണാമതിലകം യോഗവും മററും ഈ പെരുമനം ഗ്രാമത്തിൻെറ സങ്കേതത്തിലാണ് നിന്നിരുന്നത്; എന്നു മാത്രമല്ല പെരുമനം ഗ്രാമക്കാരുടെ മേൽവിചാരത്തിലായിരുന്നു നടന്നിരുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഈ ഗ്രാമത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം ഏകദേശം ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്ത് പെരുമനം ഗ്രാമം എന്നുപറയുമ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട തൃശ്ശിവപേരൂർ പട്ടണത്തിൻെറ ഏകദേശം ആറു നാഴിക തെക്കുവശത്തായി ഒരു ക്ഷേത്രവും ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവനെ പരദേവതയായി ഉപാസിക്കുന്ന പത്തോ മുപ്പതോ ഇല്ലക്കാർ നമ്പൂരിമാരും മാത്രമേ ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടകയുള്ളൂ എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ ഇതിൻെറ വാസ്തവം അങ്ങിനെയല്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഊഴത്തെ ശാസ്താവിൻെറ ക്ഷേത്രം മുതൽ വടക്കോട്ടും വടക്കാഞ്ചേരി അകമല ശാസ്താവിൻെറ സ്ഥാനം മുതൽ തെക്കോട്ടും തൃപ്പരയാററ അടുത്ത് ഇടത്തുരുത്തി അയ്യപ്പൻകാവിന്നു കിഴക്കോട്ടും കിഴക്കെ മലയിൽ കുതിരാൻമുടി അയ്യപ്പക്ഷേത്രത്തിന്നു പടിഞ്ഞാട്ടും ഉള്ള സ്ഥലം മുഴുവൻ പെരുമനംഗ്രാമത്തിൻെറ സങ്കേതമാണ്. ഈ സങ്കേതസ്ഥലത്തിന്നുള്ളിൽ അധിവസിച്ചുവരുന്നവരായ ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ ചണ്ഡാളൻവരെയുള്ള സകല ജാതിക്കാരും പെരുമനംഗ്രാമക്കാരും അതിൻെറ കീഴിലുള്ള ഉപഗ്രാമക്കാരുമാകുന്നു. ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ഗ്രാമം, അവിട്ടത്തൂർഗ്രാമം, തൃശ്ശിവപേരൂർഗ്രാമം, ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളും പെരുമനംഗ്രാമത്തിൻെറ സങ്കേതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഉപഗ്രാമങ്ങളാണ്. ഈ ഗ്രാമവും ഗ്രാമക്ഷേത്രവും സ്ഥാപിച്ച കാലത്ത് സങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ട മിക്ക ഭാഗവും പെരിയ വനമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് 'പെരുവനം' എന്നു ഇതിന്നു പേരു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാലയങ്ങളുടേയും ഉൾദേശങ്ങളുടേയും അവസാനത്തിൽ 'കാട്' എന്നുള്ള ശബ്ദം ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നതും ഇതിന്നു മതിയായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. കിരാങ്ങാട്, തയ്യാട്, അന്തിക്കാട്, ആലക്കാട്, പാറക്കാട്, മുക്കാട്, പട്ടിക്കാട് എന്നുള്ള പേരുകൾ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണല്ലൊ. നാലതൃത്തിയിലും ശാസ്താവിൻെറ ക്ഷേത്രങ്ങളുള്ളതിന്നും പുറമെ, നടുവിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട തിരുവെള്ളക്കാവിൽ ശാസ്താവിൻെറ ക്ഷേത്രവും ഉൾദേശങ്ങളിൽ കോടന്നൂര്, ചാത്തക്കുടം, മണിമംഗലം, ആറാട്ടുപുഴ മുതലായി അനേക അയ്യപ്പക്ഷേത്രങ്ങളും കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രാമക്കാർ വനദേവതയായ ശാസ്താവിനെ ഉപാസിപ്പാനുള്ള കാരണവും അവരുടെ

സങ്കേതസ്ഥലം വനപ്രദേശമായിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നേയായിരിക്കണമെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഈ ഗ്രാമക്കാരുടെ പൊതുവിലുള്ള ക്ഷേത്രമായ പെരുമനത്തമ്പലം വളരെ സ്വത്തുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രമാണ്. സങ്കേതത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗമുള്ള മലനിരപ്പുകൾ മുഴുവൻ ഈ ദേവസ്വം വകയായിരുന്നു എന്നതിന്നു പുറമേ പതിനെട്ടു ചേരിക്കൽ വസ്തുമുതലും ക്ഷേത്രം വകയായി ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രം വക സ്വത്തിന്റെ ആദായത്തിൽ ദേവന്റെ നിത്യനൈമിത്തികങ്ങളായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ളതു കഴിച്ച് ബാക്കി മുഴുവനും ഗ്രാമജനങ്ങളുടെ യോഗക്ഷേമത്തിന് ഉപയോഗിക്കേണമെന്നായിരുന്നു ഗ്രാമനിശ്ചയം. കിഴക്കേ മലയിലെ തേക്ക്, വീട്ടി മുതലായ ഉത്തമവൃക്ഷങ്ങൾ സങ്കേതത്തിനകത്തുള്ള ക്ഷേത്രംപണിക്കാവശ്യമുള്ളതു കഴിച്ച് ബ്രഹ്മാലയങ്ങൾ പണിയിക്കുന്നതിന്നും പാഴ്മരങ്ങൾ താണജാതിക്കാരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നും വിലകൂടാതെ കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. മല സക്കാരധീനത്തിലായതിന്നു ശേഷം കൂടി തേക്കും, വീട്ടിയും ദേവാലയങ്ങളും ബ്രഹ്മാലയങ്ങളും പണിചെയ്യുന്നതിന്നു കുററിക്കാണവും കൂടി വാങ്ങാതെ അടുത്തകാലം വരെ കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതു പണ്ടത്തെ ഗ്രാമനിശ്ചയത്തിന്റെ അവശേഷമായിരിക്കണം. ഈ നിയമത്തിൽപ്പെട്ട സകല വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിലും വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾക്കു ലോപംവരാതെ രക്ഷിപ്പാനും ആക്കെങ്കിലും വിഹിതാനുഷ്ഠാനം തെററുന്നുണ്ടോ എന്നും അവിഹിതാനുഷ്ഠാനം പററുന്നുണ്ടോ എന്നും പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞു് ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരെ അതാതു വർഗ്ഗക്കാരേ കൊണ്ടു് വേണ്ടതുപോലെ രക്ഷാശിക്ഷകൾ ചെയ്യിക്കുവാനും ഈവക വിഷയങ്ങളിൽ ദ്രവ്യവ്യയംവേണ്ടിവന്നാൽ അതു് ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു ചെയ്യുവാനും ഉള്ള ചുമതല ഗ്രാമക്ഷേത്രാധികാരികൾക്കാണ്. സാങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ ഒരാവലാതിയും കൂടാതെ ഐഹികപാരത്രിക വിഷയങ്ങളിൽ യഥാവിധി പ്രവത്തിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുന്ന ഭരണാധികാരം ഗ്രാമപരദേവതയായ എരട്ടയപ്പനിലാണ് സമപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ഈ വക വിഷയങ്ങളിൽ വേണ്ടിവരുന്ന ചെലവിലേയ്ക്കാണു ദേവസ്വത്തിൽ ഇത്ര വളരെ സ്വത്തു് ഉണ്ടാക്കിവച്ചിട്ടുള്ളതു്. പതിനെട്ടു ചേരിക്കലങ്ങളിലെ സ്വത്തും ഈവക ചിലവുകൾക്കു തരം തിരിച്ചു വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അധികാരം ക്ഷേത്രത്തിലെ ഊരാളന്മാരാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ള അവിണിശ്ശേരി അവണാവു, ചിററൂര അവണാവു, കുരുട്ടു അവണാവു എന്നീ അവണാവു നമ്പൂരിപ്പാടന്മാൎക്കായിരുന്നു. എല്ലാം കൂടി നോക്കുമ്പോൾ ഈ സങ്കേതത്തിലെ രാജാധികാരം വഹിച്ചിരുന്നതു് ഇവർതന്നെയാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊല്ലംതോറും കുംഭമാസത്തിൽ ഉത്രത്തുനാൾ കൊടികയറി മീനമാസത്തിലെ ഉത്രത്തുനാൾ ആറാട്ടു കഴിക്കുന്നതായ ഒരു മഹോത്സവമുണ്ടായിരുന്നു. ഉത്സവത്തിന്നു കൊടിയേറണമെങ്കിൽ സങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ന്യൂനതയോ സങ്കടമോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു പരിഹരിച്ചതിന്നു ശേഷം മാത്രമേ പാടുള്ളു.

കൊടിയേററ ദിവസം എരട്ടയപ്പന്റെ നടയ്ക്കൽ നിന്ന് ആവലാതിക്കാരാരാരെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്ന് ഊരാളന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും മൂന്നു പ്രാവശ്യം വിളിച്ചുചോദിച്ചു സങ്കടക്കാരില്ലെന്നു കണ്ടാൽ മാത്രമെ കൂറ നാട്ടിക്കൂട എന്നാണു നിശ്ചയം. ൭൦൦–മാണ്ടിലൊ അതിനടുത്ത കാലത്തൊ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഏതോ ഒരു ഇല്ലത്ത് കന്യക വിവാഹത്തിനു മുമ്പിൽ ഋതുവായിപ്പോയി എന്നു മാതൃക്കളുടെ ബലിക്കല്ലിന്മേൽ തൂക്കനാരിനിടയ്ക്കു തന്ത്രി കേട്ടു ഉടനെ ബലി തൂകുന്നതു നിറുത്തി ഗ്രാമനിശ്ചയപ്രകാരം ഉത്സവം കലാശിപ്പിച്ചു എന്നാണു പ്രസിദ്ധി. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവം കൊടിയേററമില്ലാതായിട്ടു വളരെക്കാലമായി. എരട്ടയപ്പന്റെ ഉത്സവത്തിന്റെ വലിയ വിളക്കാണു പെരുമനത്തു പൂരം. സങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ട സകല ശാസ്താക്കന്മാരുടേയും, ഭഗവതിമാരുടേയും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉത്സവങ്ങളും ഈ കാലത്തു തന്നെ നടത്തിക്കൊള്ളാമെന്നാണ് ഗ്രാമക്കാര് ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നിശ്ചയിച്ചു നടത്തിപ്പോരുന്നതു്. 'പെരുമനത്തു പൂരം' എന്നു മുൻകാലങ്ങളിൽ പേരു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വലിയ വിളക്കിനും ആറാട്ടിനും സങ്കേതത്തിൽപ്പെട്ടതും പെടാത്തതും കൂടി ൧൦൮ ദേവന്മാരേയും എഴുന്നെള്ളിച്ചു പൂരം കഴിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ വെള്ളാരപ്പിള്ളിയിൽ നിന്നും ആവണങ്കോട്ടു, മാണിക്യമംഗലം മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നിന്നും തൃശ്ശിവപേരൂരു പാറമേക്കാവു തിരുവമ്പാടി മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ആറാട്ടിനു ആറാട്ടുപുഴയ്ക്കു പൂരം പുറപ്പെട്ടുപോയിരുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ അനവധി ദൈവപരിവാരങ്ങളെ മുമ്പിൽ നടത്തിക്കൊണ്ട് ഊരകം, ചേർപ്പു എന്നീ ഭഗവതിമാരുടെ നടുവിൽ തൃപ്പുരാററപ്പൻ അകമ്പടിയായിട്ടാണ് പെരുമനത്തു ഇരട്ടയപ്പന്റെ ആറാട്ടു കഴിച്ചു വന്നിരുന്നതു്. എഴുന്നെള്ളത്തു ആറാട്ടിനു പുറപ്പെടുന്ന പെരുമനത്തു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നട മുതൽക്ക് ആറാട്ടുപുഴെ എത്തുന്നതുവരെയുള്ള ഭൂമി മുഴുവനും ചേർപ്പുകാരുടെ വകയാണ്. ആ ഭൂമിയിൽ ഇരട്ടയപ്പന്റെ വാഹനം സഞ്ചരിക്കുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം വെള്ളയും കരിമ്പടവും വിരിച്ചു അലങ്കരിക്കുന്ന ചുമതല ചേർപ്പുകാർ നിർവഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. ടിപ്പുവിന്റെ പടവെട്ടുകാലത്തു വെളിക്കോട്ടയിലുള്ള തിരുവിതാംകൂറുകാരു വക കാവൽക്കാരുടെ ശല്യം കൊണ്ട് ആവണംകോട്ടുമുതലായ പൂരങ്ങൾക്കു ആറാട്ടുപുഴയ്ക്കു കടന്നുപോകുവാൻ തടസ്ഥം നേരിട്ടതു മുതൽക്കാണ് ആവക പൂരങ്ങൾ ആറാട്ടിന് ആറാട്ടുപുഴയ്ക്കു പോകുക നിറുത്തിയതു്. ഇതുപോലെതന്നെ വേറെ ചില പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിമിത്തം മററു ചെറു പൂരങ്ങളും ആറാട്ടുപുഴയ്ക്കു ആറാട്ടിനു പോകാതെയായി. പൂരം മുടക്കം വരികയും ചെയ്തു. ൯൭൫–ൽ തീപ്പെട്ട ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണ് തൃശ്ശിവപേരൂരു പാറമേക്കാവു തിരുവമ്പാടി മുതലായ പൂരങ്ങൾക്കു പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്തതു്. പെരുമനത്തു് ഉത്സവം നിന്നതോടുകൂടി സകല പൂരംപുറപ്പാടുകാൎക്കും കുറച്ചു കാലം നടപടിക്കു ഒരു ഇളക്കം തട്ടി. ഊരാളന്മാരുടെ പരസ്പര ഛിദ്രങ്ങളും ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും പല ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും ഇടയാക്കിത്തീൎത്തിട്ടുണ്ട്. ആ കൂട്ടത്തിൽ പ്രബലന്മാരായ ചിറവത്ത്

അവണാവു നംപൂരിപ്പാട്ട മുതലായ ചേർപ്പുകാർ ഊരകത്തുകാരെ ആക്രമിക്കുകയും അവണിശ്ശേരി അവണാവ് നംപൂരിപ്പാടിന്റെ രക്ഷയിലുള്ള ചാത്തക്കുടത്തുകാർ ഊരകത്തുകാരെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ സ്മാരകമായിട്ടാണ് ഇന്നും ചാത്തക്കുടത്തു ശാസ്താവിനെ ഊരകത്തെ അമ്മതിരുവടിയുടെ കൂടെ എഴുന്നള്ളിച്ചു വരുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ഓരോരോ കഥകൾ പറഞ്ഞാൽ അവസാനിക്കുന്നതല്ല. ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട സകല പുരുഷന്മാരും ദേവന്റെ ഉത്സവകാലത്ത് ഇല്ലെങ്കിൽ ആറാട്ടിനെങ്കിലും ആറാട്ടുപുഴെ എത്തിക്കൊള്ളണമെന്നും അങ്ങനെ എത്താത്തവന്റെ ദായാദികൾ പുലകൊണ്ട് അയാളുടെ പിണ്ഡം വയ്ക്കണമെന്നും ഗ്രാമക്കാർ കഠിനമായി നിഷ്കൎഷിച്ചിരുന്നു. ഇതുപോലെ ഗ്രാമജനങ്ങളുടെ ഐകമത്യത്തിനും യോഗക്ഷേമത്തിനും രക്ഷയായി പല വ്യവസ്ഥകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണരിൽ വേദം പഠിക്കാതേയോ യാഗാദി ഷൾകൎമ്മങ്ങൾ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കാതേയോ വല്ല ന്യൂനതകളും കാണിച്ചിരുന്നവരെ യോഗക്കാർ യോഗംകൂടി തരം താഴ്ത്തുകയും യഥാവിധി ശിക്ഷിക്കുകയും സ്വാദ്ധ്യായം, തപസ്സ്, യജ്ഞം മുതലായ കൎമ്മങ്ങളിൽ നിഷ്കൎഷയും നിഷ്ഠയുമുള്ളവരെ തരം കയററുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. പ്രബലന്മാരായ തൃശ്ശിവപേരൂർ ഗ്രാമക്കാരേയും ആവിട്ടത്തൂർ ഗ്രാമക്കാരേയും ചില അനുഷ്ഠാന ന്യൂനത നിമിത്തം യജ്ഞാദി വൈദികക്രിയകളിൽ ചേരുവാൻ പാടില്ലാത്തവിധം കീഴ്പ്പോട്ട ഇടിച്ചു വെയ്ക്കുന്നതിന് ഇവൎക്ക് ഒട്ടും ദാക്ഷിണ്യമുണ്ടായിട്ടില്ല; മറിച്ചു തപസ്സും നിഷ്ഠയും ഐതിഹ്യപ്രസിദ്ധങ്ങളും യോഗബലവും ഉള്ള ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ഗ്രാമക്കാരെ ഇവർ ഉയൎത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മലയാളത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളിൽ പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിന് അധഃപതനം വന്നപ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാരെ കയററി വയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇതിനു വിരോധമായി ശുകപുരത്തുകാർ തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള ആലത്തൂർ ഗ്രാമക്കാരെയാണ് ആ സ്ഥാനത്തു വെയ്ക്കേണ്ടത് എന്നു ശാഠ്യം പിടിച്ചു എങ്കിലും ഇവർ തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള തൃക്കഴിക്കാട്ടു ദേശക്കാരുടെ ഒരുമാതിരി മേലധികാരം ശുകപുരത്തുകാൎക്ക് വിട്ടുകൊടുത്ത് അവരെ സന്തോഷിപ്പിച്ച് ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാരെ ഉയൎത്തുവാൻ സമ്മതിപ്പിക്കുകയും കൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമകാലങ്ങളിൽ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിൽ അക്രമം തുടങ്ങുന്നതറിഞ്ഞ് ആ ഗ്രാമം ഉപേക്ഷിച്ചുപോന്നു. ഇരിഞ്ഞാലക്കുടഗ്രാമത്തിൽചെന്ന മുക്കാട്ടുകാർ മുതലായവരെക്കൊണ്ടും അധൎമ്മം തുടങ്ങി എന്നു കണ്ട് പട്ടക്കാട്ടു സ്ഥലം ഉപേക്ഷിച്ച് ഇരിഞ്ഞാലക്കുടെ വന്നു ചേൎന്ന 'പന്തല' നംപൂരി മുതലായ മററു പല ഉത്തമന്മാരെക്കൊണ്ടും ഐരാണിക്കുളം ഗ്രാമത്തിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന അന്തഃഛിദ്രം നിമിത്തം ഇങ്ങോട്ടു വന്നുകൂടിയ പാറുമേക്കാട്ടു നമ്പൂരി ഭസ്മത്തിൽ മേക്കാട്ടു നമ്പൂരി മുതലായ യോഗ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും പറവൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ഇരിക്കപ്പൊറുതി മുട്ടി അവിടംവിട്ടു പോന്നവരായ വിലപമംഗലത്തു നമ്പൂരി മുതലായ വെള്ളാങ്ങല്ലൂര് ഗ്രഹക്കാ

രെക്കൊണ്ടും മററും ഇരിഞ്ഞാലക്കുടെഗ്രാമം പരിപുഷ്ടിയാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരെ പെരുമനത്തുകാർ ഈ വിധം ഉയത്തിയതോടുകൂടി ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാൎക്കു വേണ്ടതൊക്കെ തികഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാരെ വളരെ വലുതാക്കി വയ്ക്കുവാൻ കാരണഭൂതന്മാരായ പെരുമനം ഗ്രാമക്കാരെ വളരെ നന്ദിയോടെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതിന്നു പകരം തൃക്കണാമതിലകം ക്ഷേത്രത്തിന്നു ശേഷം ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാർ ഒരുമാതിരി വൎജ്ജിക്കയാണുണ്ടായത്. തമ്മിൽ കൊള്ള കൊടുക്കലൊവട്ടെ മറെറാരുവിധം നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ ക്രിയകൾക്കു ക്ഷണിക്കുകയാവട്ടെ യോഗംകൂടി പെരുമനംഗ്രാമം ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെല്ലുകയാവട്ടെ മേലാൽ യാതൊന്നും ചെയ്തുപോകരുതെന്നും മററും അവർ ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. ഇരിഞ്ഞാലക്കുടെ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിനെ അക്രമിച്ചിരിക്കുന്ന മതിലകത്തുകാരെ വേണ്ടവിധം അമൎച്ചചെയ്യാതെ ഇരിഞ്ഞാലക്കുടയും മതിലകവും ഒരുപോലെ പെരുമനം ഗ്രാമസങ്കേതം മാത്രമാണെന്നു ഭാവിച്ചു തങ്ങളെ സഹായിക്കാതിരുന്ന കുററംകൊണ്ടാണ് ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാൎക്ക് പെരുമനത്തുകാരുടെ മേൽ ഇത്ര വെറുപ്പുണ്ടായത്. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്കാരെ കുററപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. അവരുടെ ഐകമത്യത്തേയും ഗ്രാമപ്രതിപത്തിയേയും അവർ വേണ്ടവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തി എന്നു മാത്രമേയുള്ളു. പെരുമനത്തുകാർ തങ്ങൾതന്നെ ഉയത്തി ഒരുവിധം സ്വതന്ത്രനിലയിലാക്കിയ ഇരിഞ്ഞാലക്കുടെ ഗ്രാമക്കാരെ വെറും കീഴിൽ നില്ക്കുന്ന മതിലകത്തുകാരെപ്പോലെ മാത്രം വിചാരിച്ചു ഉദാസീനത കാണിച്ചതോ അല്ലെങ്കിൽ മതിലകത്തുകാൎക്ക് ഉള്ളുകൊണ്ടു അനുകൂലിച്ചതോ അവരുടെ പണ്ടത്തെപ്പോലെയുള്ള നിഷ്പക്ഷപാതമായ യോഗക്ഷേമരക്ഷണത്തിന്നു ചേൎന്നതായില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ദേശകാലങ്ങളെ അനുസരിച്ചു വേണ്ടതൊക്കെ വേണ്ടതുപോലെ നടത്തുകയെന്നത് എല്ലാക്കാലത്തും എല്ലാവരും ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ ആൎക്കും ഒരിക്കലും ഇടിച്ചിലു തട്ടുവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ.

പണ്ടത്തെക്കാലത്തു വളരെ പ്രശസ്തന്മാരും വേദജ്ഞന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും ഷൾകൎമ്മാനുഷ്ഠാനനിഷ്ഠയുള്ളവരും തപസ്വികളുമായ മഹാബ്രാഹ്മണരാലും ധൎമ്മവ്യവസ്ഥാപകന്മാരായ രാജാക്കന്മാരാലും സ്വജാതിധൎമ്മതല്പരന്മാരായ മററു ജാതിക്കാരാലും ഏററവും ശോഭിച്ചിരുന്ന ഈ ഗ്രാമത്തിന്ന് ഇപ്പോൾ പലവിധമായ ന്യൂനതകളും വന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെ കാലാവസ്ഥയ്ക്കു മലയാളത്തിലുള്ള മററു ഗ്രാമക്കാൎക്കു തട്ടിക്കാണുന്നതിലധികം കോട്ടം പെരുമനംഗ്രാമക്കാൎക്കു പററീട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങളിലും ശ്രൌതസ്മാൎത്താദി ക്രിയകളിലും വിചക്ഷണന്മാരായ അനേകം ഉത്തമബ്രാഹ്മണർ ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഇന്നുമുണ്ട്. മഴമംഗലത്തു നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ ശ്രൌതഗ്രന്ഥകാരന്മാരായ യോഗ്യന്മാർ ഇല്ലെങ്കിലും ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിക്കുവാൻ അറിയുന്നവരും ഉപയോഗിക്കുന്നവരും ഇപ്പോഴും ഒട്ടും ദുൎല്ലഭമല്ല.

ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ വൈദികന്മാർ, സ്മാർത്തന്മാർ, കർമ്മികൾ, ആഢ്യന്മാർ മുതലായവരെക്കൊണ്ടു് വേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾക്കൊന്നും പരാപേക്ഷകൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ പെരുമനം ഗ്രാമക്കാൎക്കു് ഇപ്പോഴും ധാരാളം പ്രാപ്തിയുണ്ടു്. ധനികന്മാരും ദരിദ്രന്മാരെ പോററുവാൻ മനസ്സുള്ളവരും പോററുന്നവരും ആയ മഹാമനസ്കന്മാർ ഈ ഗ്രാമത്തിലുള്ളതിലധികമായി വേറെ ഏതെങ്കിലും ഗ്രാമത്തിലുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ലൌകികവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസവും പരിഷ്കാരവും സിദ്ധിച്ചു നാട്ടുകാൎക്കു ഗുണംചെയ്യുവാൻ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്ന അന്യജാതിക്കാരും ഈ ഗ്രാമത്തിൽ കുറവില്ല. കൊച്ചി ശീമയിൽ സ്വദേശികളായ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മിക്കതും പെരുമനംഗ്രാമക്കാരാണല്ലോ. നാട്ടുകാരിൽ അധികം ധനികന്മാരും പെരുമനം ഗ്രാമക്കാരാണു്. കൊച്ചിരാജ്യത്തെ അധികം മുതലെടുപ്പുള്ള ഭാഗവും പെരുമനം ഗ്രാമംതന്നെ. മലയാളത്തിൽവെച്ചു ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രാമം പെരുമനംഗ്രാമം.

രസികരഞ്ജിനി. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

രാജാ സർ. ടി. മാധവരായർ

മനുഷ്യരുടെ മാനസിക പരിഷ്കാരത്തിനു് ദേശചരിത്രങ്ങളെപ്പോലെ മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളും ഉപയോഗമുള്ളവയാണല്ലോ. എന്നാൽ മലയാളികളായ നാം ചരിത്രപഠനത്താലുളവാകുന്ന ഗുണങ്ങളെ അറിഞ്ഞു അനുഭവിക്കുന്നതിന്നു ആരംഭിച്ചതു പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തോടുള്ള പരിചയം മുതൽക്കാണു്. മലയാളഭാഷയിൽ പുരാതനമായ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അഭാവത്തിനുള്ള ഹേതു നമ്മുടെ പൂൎവികന്മാരുടെ ഏതദ്വിഷയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അപരിചയംതന്നെ ആയിരിക്കാം. ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഏതാനും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും മഹാത്മാക്കളുടെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ ദുൎല്ലഭം തന്നെ. നാം നമ്മുടെ നാട്ടിലെ മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കാണു് പരദേശമഹാത്മാക്കളുടേതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതു്. ഷേക്സ്പീയരുടെ ജീവചരിത്രം നാവിൽ പാഠമായിരിക്കുന്ന ഒരു മലയാളിക്കു മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവായ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെപ്പററി വിശ്വാസയോഗ്യമായ യാതൊരു അറിവും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ നാം അത്യന്തം ലജ്ജിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ന്യൂനതയെ നമ്മുടെ ദേശത്തോടും ഭാഷയോടും അഭിമാനമുള്ളവർ അചിരേണ അകററുമെന്നുള്ള ആശയോടുകൂടി പ്രകൃതവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിലെ ദിവാൻജിയായിരുന്നു്, അവിടത്തേയ്ക്കു അവിസ്മരണീയങ്ങളായ അനവധി കൃത്യങ്ങളാൽ ക്ഷേമം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത ദിവാൻ മാധവരായർ അവർകളുടെ നാമധേയം കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ നമ്മുടെ

ഇടയിൽ വളരെ ചുരുക്കമെന്നേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. ഈ മഹാനുഭാവൻ ക്രിസ്തുവർഷം ൧൮൨൮-ാമാണ്ടു കുംഭകോണം എന്ന നഗരത്തിലുള്ള ഒരു മഹാരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണകുഡുംബത്തിൽ ജാതനായി. ഇദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിലെ ദിവാൻ ഉദ്യോഗം വഹിച്ചിരുന്ന ആർ. രംഗരായർ അവർകളുടെ പുത്രനും വെങ്കിട്ടരായർ അവർകളുടെ ഭാഗിനേയനും ആയിരുന്നു. മാധവരായർ ബാല്യകാലത്തുതന്നെ മദിരാശിയിലെ ഹൈസ്കൂളിൽ ചേൎന്നു മിസ്റ്റർ പൌവ്വൽ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ കീഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്തു. കണക്കിലും സയൻസിലും അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകവാസന ഉണ്ടായിരുന്നു. ൧൮൪൬-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഠിത്തം ഒരുവിധം പൂൎത്തിയായി. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു മിസ്റ്റർ പൌവ്വലിന്റെ കീഴിൽത്തന്നെ ഒരു അദ്ധ്യാപകസ്ഥാനം കിട്ടി. ആ ജോലിയിൽ കുറച്ചുനാൾ ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തെ അക്കൌണ്ടന്റ് ജനറലുടെ ആപ്പീസിൽ ഒരു ജോലിക്കു നിയമിച്ചു. മാധവരായർ അവിടെ ഇരുന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിലെ രാജകുമാരന്മാരുടെ അദ്ധ്യാപകനായി വരുന്നതിനു ക്ഷണിക്കപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം ആ ക്ഷണത്തെ കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്ത രാജകുമാരന്മാർ നാടുനീങ്ങിയ ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും അവിടുത്തെ ഭ്രാതാവും വിശ്വവിഖ്യാതനും ആയിരുന്ന വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും ആയിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തെ അതുവരെ ഒരുകാലത്തു ഭരിച്ചിട്ടുള്ള മഹാരാജാക്കന്മാരെക്കാൾ അനന്യസാധാരണമായ കീൎത്തിമാന്മാരും ആ തിരുമേനികൾ തന്നെ ആയിരുന്നു. അവരുടെ ആ സൽക്കീൎത്തിക്കു ഹേതുഭൂതൻ അവരുടെ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന മാധവരായർ അവർകൾ ആണെന്നുള്ളതിൽ തെല്ലും സന്ദേഹിപ്പാനില്ല. നാലുവൎഷകാലത്തോളം അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നതിന്റെശേഷം രായർ അവർകൾക്കു റവന്യൂവകുപ്പിൽ ഒരു ജോലി കിട്ടി. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ വളരെ കുഴപ്പങ്ങളുടേയും അക്രമപ്രവൃത്തികളുടേയും സങ്കേതസ്ഥാനമായിരുന്ന തെക്കേഡിവിഷനിലെ പേഷ്കാരുദ്യോഗം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ആ ഡിവിഷനെ പ്രശംസായോഗ്യമായി ഭരിച്ച് ഒരു ഉൽകൃഷ്ടാവസ്ഥയെ പ്രാപിപ്പിച്ചുവെന്നുള്ളതു സ്മരണീയമാണ്. രായർ അവർകൾ പേഷ്കാർ ജോലിയിൽ ഇരുന്നപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണനൈപുണ്യത്തെ ജാൺബ്രൂസ് നോട്ടൻ മുതലായ മഹാജനങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുകയും അദ്ദേഹം ഒരുകാലത്ത് തിരുവിതാംകൂറിലെ ദിവാൻപദത്തെ പ്രാപിക്കണമെന്നു ആശംസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ മഹാന്മാരുടെ അവ്യാജമായിരുന്ന ആശംസ അവിളംബം ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ അന്നത്തെ ദിവാൻ വേണ്ടത്തക്ക ഭരണനൈപുണ്യമില്ലാത്ത ആളും മഹാരാജാവ് രാജ്യഭരണത്തിൽ സ്വല്പം അപ്രാപ്തനും ആയിരുന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരും ചുരുക്കം

ചിലരെ ഒഴിച്ചാൽ ദോഷരഹിതരായിരുന്നില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക ശരിയായ ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള പണം ഖജനാവിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ കൈക്കൂലിയും കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി മുതലായ അക്രമികളുടെ ക്രമവിരോധ ങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളും ബലമായി പ്രചരിച്ചിരുന്നതിനാൽ സൎക്കാരിനാകട്ടെ പ്രജകൾക്കാകട്ടെ സമാധാനവും രക്ഷയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സഞ്ചാരസൌക ൎയ്യദൌൎല്ലഭ്യംകൊണ്ടു വാണിജ്യാദികൾക്ക വൎദ്ധനയില്ലായിരുന്നു. വാണിജ്യ വസ്തുക്കളിന്മേലും മററും ഭാരമേറിയ നികുതികൾ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ഈ സന്ദ ൎഭത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിനു കൊടുക്കേണ്ടതായ കപ്പം കൊടുക്കുന്നതിനു കൂടിയും നൈൎദ്ധന്യം നിമിത്തം നിവൃത്തിയില്ലാതെ ആയി. കിംബഹുനാ, തിരുവിതാംകൂറിന് അന്നു വലിയ ശനിദശ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഈ കാൎയ്യ ങ്ങൾ എല്ലാം അന്നത്തെ വൈസ്രോയി ആയിരുന്ന ഡൽഹൌസിപ്രഭുവിന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കുകയും സവൈശ്വൎയ്യസമ്പൂൎണ്ണമായ നമ്മുടെ ഈ വഞ്ചി രാജ്യത്തെപ്പററി ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ആക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ച് അതിനെപ്പററി മദ്രാസ് ഗവമ്മെണ്ടുമായി ആലോചന നടത്തുകയും ചെയ്തു ഈ അവസരത്തിൽ മഹാരാജാവിനു മാധവരായർ അവൎകളിൽനിന്നും ലഭിച്ച അനന്യസാധാരണമായ സഹായം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ഏഴുവൎഷ കാലത്തെ അവധി വേണമെന്നും ആ കാലത്തിനുള്ളിൽ തിരുവിതാംകൂറിലേ ക്കുണ്ടായിരുന്ന കടം വീട്ടിക്കൊള്ളാമെന്നും സർ മാധവരായർ മദ്രാസ് ഗവ മ്മേണ്ടുമായി ഒരു കരാർ ചെയ്യുകയും മദ്രാസ് ഗവമ്മേണ്ട് ആ കരാറിനെ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

൧൮൫൭-ൽ സർ മാധവരായൎക്ക് തന്റെ മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിസ്ഥാനത്തിനുള്ള നീട്ട് മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സു കൊണ്ടു സന്തോഷസമേതം കല്പിച്ചുകൊടുത്തു. ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തു ഒരു ഏതു ദേശീയരാജ്യത്തിൽ ഒരു ഏതുദേശീയനു ലഭ്യമാകാവുന്ന ഉന്നതപദം നിഷ്കാ പട്യം, നീതിനിഷ്ഠ, ഐദമ്പൎയ്യം, കാൎയ്യശേഷി മുതലായ സൽഗുണസമ്പൂൎണ്ണ നായിരുന്ന മാധവരായർ അവൎകൾക്കു ലഭിച്ചു.

അദ്ദേഹം സ്വല്പകാലംകൊണ്ടു രാജ്യങ്ങളെ വേണ്ടുംവണ്ണം പരിഷ്കരി ച്ചു. രാജ്യത്തെ ഒട്ടധികം കഷ്ടപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ന്യായരഹിതങ്ങളായ നികു തികളേയും കുത്തകയേൎപ്പാടുകളേയും ഇല്ലായ്മചെയ്തു. കുരുമുളകു കുത്തകയെ നിറുത്തി അതിന്മേൽ നൂറിനു ൧൫ വീതം നികുതി നിശ്ചയിച്ചു. ഈ നികുതി യെ ക്രമേണ കുറച്ചു നൂറിന് ൫ വീതം ആക്കി. സൎക്കാരിൽനിന്നും ഉടമ്പട ക്കാരോടു പുകയില വാങ്ങി വിററുവന്ന പതിവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു. പുകയില ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതിനു കച്ചവടക്കാൎക്ക് അനുമതി നല്കുകയും അതിന്മേൽ ഒരു തീരുവ നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്തു. ഈ തീരുവ അല്പം അധികമെന്നുകണ്ട് ഇറക്കുമതിക്കാൎക്ക് സാമാനങ്ങളെ തങ്ങളുടെ കൈവശം തന്നെ വെച്ചുകൊള്ളു ന്നതിനു അധികാരം കൊടുത്തു. ഈ തീരുവയേയും ക്രമേണ വളരെ ലഘൂ

പ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെ മിക്ക സാമാനങ്ങളിന്മേലും ഉണ്ടായിരുന്ന തീരുവകളെ ഏറ്റക്കുറെ ലഘൂകരിക്കയാൽ കച്ചവടത്തിനു പൂർവാധികം വർദ്ധനയുണ്ടായി. ആദായപ്രദങ്ങളല്ലാത്തവയും പ്രജകൾക്കു ഉപദ്രവകരങ്ങളുമായ അനവധി വരികളെ (കരം) അദ്ദേഹം നിറുത്തൽ ചെയ്കയും ദുർഭരമായ ഭൂനികുതിയെ കുറയ്ക്കുകയുംചെയ്തു. ൧൮൬൫-ൽ ബ്രിട്ടീഷ്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഈ ഗവർമ്മെണ്ടുകൾ തമ്മിൽ ഒരു കച്ചവടഉടമ്പടി ഉണ്ടായി. ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്യത്തിൽനിന്നും അതിൽക്കൂടിയും കൊച്ചീരാജ്യത്തിൽനിന്നും ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്ന സാമാനങ്ങളിന്മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന തീരുവയെ ചില വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടി ഉപേക്ഷിച്ചു. മാധവരായർ അവർകളുടെ ഏതാദൃശങ്ങളായ പരിഷ്കൃതരാജ്യഭാരസമ്പ്രദായങ്ങളെ കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു് ബ്രിട്ടീഷ്ഗവർമ്മെണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് കെ. സി. എസ്സ്. ഐ. എന്ന മാന്യപദവിയെ നൽകി. ഈ സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്ന സമയം മദ്രാസ് ഗവർണ്ണരായിരുന്ന നെപ്പീയർപ്രഭു മററാരു രംഗത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതും പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചതുമായ മാധവരായർ അവർകളുടെ സൽഗുണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമിട്ട മദ്രാസ് പട്ടണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനെ ഒരിക്കൽക്കൂടി കാണുന്നതിനു് ഇടയായതിനാൽ മദ്രാസിലെ ഗവർമ്മെണ്ടിനും ജനസാമാന്യത്തിനും അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടെന്നും കരുണാശാലിനിയായിരിക്കുന്ന മഹാരാജ്ഞിയുടെ നോട്ടവും ഔദാര്യവും അവരുടെ സ്വന്തം ആശ്രിതന്മാരിൽ മാത്രമല്ലെന്നും ഏതദ്ദേശീയ രാജാക്കന്മാർക്കും ജനങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി കൃത്യനിഷ്ഠയോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന സഹായം ആ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കും അവിടത്തെ പ്രതിനിധികൾക്കും ചെയ്തതുപോലെ ആ തിരുമേനി കരുതുമെന്നുള്ളതിനു് ഈ സ്ഥാനദാനംതന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യമാണെന്നും രായരവർകൾ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ കീഴിൽത്തന്നെ നിസ്തന്ദ്രതയോടുകൂടി ജോലിചെയ്യണമെന്നും മററും പ്രസ്താവിച്ചു. ആ ആണ്ടിൽ തന്നെ മാധവരായർ അവർകൾ മദ്രാസ് സർവകലാശാലയിലെ ഒരു സാമാജികനാക്കപ്പെട്ടു.

തനിക്കു തിരുവിതാംകൂറിൽ വഹിക്കാവുന്ന ഏററവും ഉയൎന്ന സ്ഥാനത്തെ വഹിക്കുകയും വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു ജോലി ചെയ്കയും ചെയ്തശേഷം കുറേ കാലത്തേയ്ക്കുകൂടി തന്റെ കീർത്തിയുടെ മഹത്വത്താൽ സമാധാനത്തോടുകൂടി രാജ്യഭാരം ചെയ്യാമെന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ ചില കാരണങ്ങളാൽ മഹാരാജാവും മന്ത്രിയും തമ്മിൽ രസക്ഷയമുണ്ടാവുകനിമിത്തം ൧൮൭൨-ൽ രായർ അവർകൾ ദിവാൻജിയുദ്യോഗം രാജിവെച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനടുത്തൂണായി പ്രതിമാസം ൧൦൦൦ ഉറുപ്പിക കല്പിച്ചനുവദിച്ചിരുന്നു.

മാധവരായർ അവർകളുടെ ൧൪ വർഷകാലത്തെ ഭരണത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു അന്യാദൃശങ്ങളായ അനവധി ഗുണങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അന്ധകാരത്താൽ നിറയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു രാജ്യത്തു് സൂര്യകിരണങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിപ്പിച്ചു ജനങ്ങൾക്കും അവരുടെ വസ്തുക്കൾക്കും തസ്കരന്മാരിൽനിന്നും രക്ഷയും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ചുള്ളിക്കമ്പുക

ളാലും ചെളിയാലും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നികൃഷ്ടക്കുടിലുകളുടെ സ്ഥാനത്തിൽ ഉന്നതസൌധമന്ദിരങ്ങൾ പണിചെയ്യിച്ചു. റോഡുകൾ, തോടുകൾ, പാലങ്ങൾ, തുരങ്കങ്ങൾ, കൂപങ്ങൾ, കുളങ്ങൾ മുതലായവ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിച്ചു. നിരുപയോഗങ്ങളായിക്കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളെ കൃഷിക്കുപയുക്തങ്ങളാക്കിത്തീർത്തു. കാപ്പിക്കൃഷി മുതലായ നൂതന തൊഴിലുകളെ ഇവിടെ ഇദംപ്രഥമമായി ഏർപ്പെടുത്തിയതും മാധവരായരവർകളുടെ കാലത്താണ്. എന്നുവേണ്ട മാധവരായരവർകളുടെ ആഗമനകാലത്തു് ബ്രിട്ടീഷ് സിംഹത്തിൻെറ കയ്യിൽ അകപ്പെടാറായിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർസംസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗമനകാലത്തു സ്ഥായിയായ രക്ഷയെ പ്രാപിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല ഈ ചെറിയരാജ്യം 'മാതൃകാരാജ്യം' എന്ന പേരുമാഹിമാനത്തിന് അർഹമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

നാടുനീങ്ങിയ വിശാഖംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇപ്രകാരം കല്പിക്കയുണ്ടായി.

ആതൽസ് രാജ്യത്തിന് പെരിക്ലീസും ഇംഗ്ലണ്ടിന് ക്രോംവെല്ലും എന്തു ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അതു സർ മാധവരായർ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മാധവരായർ തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നും പോയശേഷം സ്വസ്ഥമായി കാലംകഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നു വിചാരിച്ചു മദ്രാസിൽ തന്നെ താമസിക്കാനാരംഭിച്ചു എങ്കിലും ഈശ്വരകാരുണ്യംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിൽ വഹിച്ചിരുന്നതിൽ ഒരു ഉയർന്നപദം വഹിക്കുന്നതിനാണ് ഇടയായതു്. ഈ സമയം അദ്ദേഹത്തിനു വൈസ്രായിയുടെ നിയമനിർമ്മാണസഭയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു എങ്കിലും അദ്ദേഹം ആ ക്ഷണനത്തെ സ്വീകരിച്ചില്ല. സർ മാധവരായരുടെ തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നും ഉള്ള ഗമനാനന്തരം അധികം താമസം കൂടാതെ ഇംഗ്ലണ്ടിലും എത്തി. പാർല്ലിമെണ്ടു സാമാജികനായിരുന്ന കഴിഞ്ഞുപോയ മിസ്റ്റർ ഹെൻറിഫൊസ്ററ് സർ മാധവരായർക്ക് ബ്രിട്ടീഷ് സർവീസിൽത്തന്നെ തക്കതായ ഉദ്യോഗം കൊടുക്കണമെന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിനോടു ശുപാർശചെയ്തതു കൂടാതെ രായർ അവർകളുടെ അസാധാരണ യോഗ്യതകളേയും അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുണകരമായ ഏർപ്പാടുകളേയും ശ്ലാഘിച്ചു പാർല്ലിമെണ്ടു സഭയിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. 'വജ്രമല്ലാത രത്നം വജ്രത്തിനെ അറിയുവാൻ, ഇത്രിലോകത്തിലെങ്ങാൻ കേട്ടിരിപ്പുണ്ടോ' എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ വിദ്വാന്മാരിൽ വിളങ്ങുന്ന ഗുണഗണങ്ങളെ അറിയുന്നതിനു് വിദ്വാന്മാർ അല്ലാതെ അന്യർ ഉണ്ടാകുമോ? ഈ സമയം ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന പത്രികകളിൽ ഒന്നായ 'കൽക്കട്ടാ റിവ്യൂ' എന്ന പത്രത്തിൽ സർ മാധവരായരെപ്പററി ഒരു സ്തുത്യലേഖനവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഈ ലേഖനം രായർ അവർകളുടെ പ്രിയശിഷ്യനും വിദ്വച്ഛിരോമണിയും ആയിരുന്ന വിശാഖംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ തൂലികാഗ്രത്തിൽനിന്നും ഉൽഭൂതമായതുതന്നെ ആയിരുന്നു,

ഇതോടുകൂടി സർ മാധവരായരുടെ കീൎത്തി ദിക്കെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ കാൎയ്യശേഷിയുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് 'ഇൻഡോർ' മഹാരാജാവ് ഇൻഡ്യാഗവൎമ്മെണ്ടിനോടാവശ്യപ്പെട്ടതിനാൽ ഗവൎമ്മെണ്ടിൽ നിന്നു മാധവരായരെ അയച്ചുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം രണ്ടുകൊല്ലത്തോളമേ മാത്രമേ ഇൻഡോറിൽ ഇരുന്നുള്ളു എങ്കിലും ഈ അല്പകാലംകൊണ്ട് അവിടെ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ഏൎപ്പെടുത്തി. ഇൻഡോർ പീനൽകോഡിന്റെ അടിസ്ഥാനമിട്ടതും ഈ മഹാൻ തന്നെയായിരുന്നു. സർ മാധവരായരുടെ ഇൻഡോർ ഭരണകാലാവധി ൧൮൭൪-ൽ അവസാനിച്ചുവെങ്കിലും ഒരാണ്ടത്തേയ്ക്കും കൂടി അദ്ദേഹം ആ സ്ഥാനത്തുതന്നെ ഇരിക്കണമെന്നു ഹോൾക്കാർ മഹാരാജാവ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഈ സമയം ബറോഡായിലെ ഗെയിക്കവാർ മഹാരാജാവു തന്റെ അന്യായമായ രാജ്യഭരണം നിമിത്തം സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെടുകയാൽ സർ മാധവരായരെ അവിടത്തെ രാജപ്രതിനിധിയായി ഇൻഡ്യാഗവൎമ്മെണ്ടു നിയമിച്ചു. ബറോഡാരാജ്യത്തിന്റെ ഈ സമയത്തെ സ്ഥിതി അത്യന്തം മോശമായിരുന്നു. രാജാവിനുണ്ടായിരുന്ന അപ്രാപ്തി നിമിത്തം ചതി കൊള്ള കൊലപാതകം മുതലായ ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ധാരാളമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവിടത്തെ രാജ്യഭരണരീതിയും അത്ര നന്നായിരുന്നില്ല. യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൽ ഇടക്കാലത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന 'ഫ്യൂഡൽസിസ്റ്റം' (Fuedal System) എന്നതുപോലെ ഒരു വക ഏൎപ്പാടായിരുന്നു ബറോഡായിലും ഇടക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നത്. രാജ്യത്തെ 'സൎദാരന്മാർ' (Serdars) എന്ന പ്രഭുക്കന്മാൎക്കായിട്ട് രാജാവ് വീതിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. ഈ പ്രഭുക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ ഭൂഭാഗങ്ങളെ 'സോകന്മാർ' (Soucurs) എന്ന ഒരു കൂട്ടൎക്കായും വീതിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ രാജാവ് ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഒക്കെയും അദ്ദേഹത്തെ ധനംകൊണ്ടും സൈന്യംകൊണ്ടും സഹായിക്കുന്നതിനു ഇവർ കടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ പ്രഭുപ്രവൃത്തികൾക്കു തങ്ങളുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന വസ്തുക്കളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ ന്യായമായിട്ടാകട്ടെ അന്യായമായിട്ടാകട്ടെ ജനസാമാന്യത്തിൽനിന്നും ദ്രവ്യഹരണം ചെയ്യുന്നതിനുണ്ടായിരുന്ന യാതൊരവസരത്തേയും വൃഥാ കളഞ്ഞില്ല. അതുകാരണമായും ഇവർ സാധുക്കളെ ഹിംസിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇവരുടെ ആലോചനകൂടാതെ ഗവൎമ്മെണ്ടിനു ഭൂനികുതി ഈടാക്കുന്നതിനു സുലഭമായ മാൎഗ്ഗം ഇല്ലായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളെ പ്രതിഫലം പററിക്കൊണ്ടു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നു സർ മാധവരായർ ഈ പ്രഭുക്കന്മാരോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ധൈൎയ്യശാലികളും മഹാദുശ്ശാഠ്യക്കാരും ആയ ഇവർ ഈ പുതിയ കല്പനയെ അത്ര സാരമായി ഗണിച്ചില്ല. ഇവർ കൂട്ടം കൂടി ഇതിന്മേൽ അപ്പീൽകൊടുത്തു എങ്കിലും സർ മാധവരായർ തന്റെ ശേഷിയും സാമൎത്ഥ്യവുംകൊണ്ട് ഇവരുടെ ഉപദ്രവത്തെ നിഷ്പ്രയാസമായി ദൂരീകരിച്ചു. രാജ്യത്തിലെ പഴയ റിക്കാൎട്ടുകളെ പരിശോധിച്ചതിൽ ഈ സൎദാരന്മാർ ഗവൎമ്മെണ്ടിന് അനവധി ദ്രവ്യം കൊടുക്കാനുണ്ടെന്നു കണ്ടു. ഈ ദ്രവ്യം പത്തുപതിനെട്ടു വൎഷത്തെ പലിശയോടുകൂടി ഉടനടി കൊടുത്തുതീൎക്കണമെന്ന് സർ മാധവരായർ ഇവരെ നിർബന്ധിച്ചു

ഈ ആജ്ഞയെയും വഴിപ്പെടാതിരുന്ന ചിലർ കാശിമുതലായ അന്യസ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. സർ മാധവരായർ രാജ്യങ്ങളെ ഏവംവിധം പരിഷ്കരിച്ചു എങ്കിലും മേല്പറഞ്ഞ പ്രഭുക്കന്മാരിൽ നിന്നുണ്ടായിരുന്ന കുഴപ്പങ്ങൾ തീരെ ശമിച്ചില്ല.

ബറോഡായിലെ സ്ഥിരസൈന്യത്തിൻെറ സ്ഥിതിയും അന്നു വളരെ കഷ്ടമായിരുന്നു. പട്ടാളക്കാരിൽ ഒട്ടധികംപേർ മൃഗപ്രായന്മാരായ അറബികളും മററും ആയിരുന്നു. അവർ ആയുധപാണികളായി അങ്ങുമിങ്ങും അലഞ്ഞുനടന്ന് സ്വേച്ഛാനുസരണം പല അക്രമങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചു വന്നിരുന്നു. സർ മാധവരായർ അവരിൽ ഓരോരുത്തനെ അന്യജോലികളിൽ നിയമിച്ച് അവരുടെ അക്രമങ്ങൾക്കും ഒരു ഒതുക്കമുണ്ടാക്കി. സർ മാധവരായരുടെ നിഷ്കളങ്കമായ ഉത്സാഹത്താൽ നീതിന്യായക്കോടതികൾ, വിദ്യാശാലകൾ, പുസ്തകശാലകൾ, മുതലായി ജനോപയുക്തങ്ങളായ അനവധി സ്ഥാപനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. രാജ്യകാര്യനിർവഹണത്തിനു പ്രാപ്തന്മാരായ അന്യജനങ്ങളേയും യഥായോഗ്യം നിയമിച്ചിരുന്നു. നിരുപയോഗങ്ങളായ നികുതികളെ ഇല്ലായ്മചെയ്തു. ഇടുങ്ങിയും വായുസഞ്ചാരമില്ലാതെയും ജനവാസത്തിന് അയോഗ്യങ്ങളായും കിടന്നിരുന്ന പടിപ്പുരകളെ നശിപ്പിച്ച് അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ പരിഷ്കൃത കെട്ടിടങ്ങളെ സർക്കാർ വക പണം ചിലവിട്ടു പണിചെയ്യിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ ആനന്ദത്തിനും അറിവിനും ആയി കാഴ്ചബംഗ്ലാവും ഉദ്യാനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ഇവയാകുന്നു സർ മാധവരായർ ബറോഡായിൽ ചെയ്ത പ്രധാന പരിഷ്കാരങ്ങൾ. സർ മാധവരായർ ബറോഡായിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ബോംബെ സർവകലാശാലയിലെ സാമാജികസ്ഥാനം ലഭിച്ചത്.

പ്രസിഡൻസിയേറിയ ഡൽ എന്ന നഗരത്തിൽ വെച്ച് ൧൮൭൭-ൽ നടത്തപ്പെട്ട 'രാജസമാജയോഗ'ത്തിൽ സർ മാധവരായർ തൻെറ രാജപ്രധാനികളോടുകൂടി സന്നിഹിതനായിരുന്നു. ഈ ശുഭാവസരത്തിൽ ആ മഹാനുഭാവന് രാജാ എന്ന മാന്യപദവിയും ലബ്ധമായി.

സർ മാധവരായർ തൻെറ സ്വതഃസിദ്ധമായ ശേഷിയോടും അക്ഷീണപരിശ്രമത്തോടും കൂടി ൧൮൭൫-൮൨വരെ ബറോഡാരാജ്യത്തെ വഴിയാംവണ്ണം ഭരിച്ചു. രാജ്യകാര്യനിർവഹണത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതിനായി റസിഡണ്ടും എല്ലാ വകുപ്പുകളിലേയും അദ്ധ്യക്ഷന്മാരും കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരു ആലോചനസംഘം സർ മാധവരായരുടെ ഉത്സാഹത്താൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നു.

ബാലനായിരുന്ന മഹാരാജാവിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ സർ മാധവരായർ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹംതന്നെ പല സമയത്തും മഹാരാജാവിനെ സന്ദർശിക്കുകയും തിരുമനസ്സിലെ പഠിത്തത്തെ പരിശോധിച്ചു വേണ്ടവയെ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

൧൮൮൫-ാമാണ്ട് മഹാരാജാവു പുരുഷപ്രാപ്തിയെ പ്രാപിക്കുകയും ആ ആണ്ടിൽത്തന്നെ സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്കയും ചെയ്തു. അധികംതാമസിക്കാതെതന്നെ മഹാരാജാവും മന്ത്രിയും തമ്മിൽ സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലാതായി. സർ മാധവരായർ അദ്ദേഹത്തിനു തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉണ്ടായ അനുഭവത്തെ ഓർത്തു ഉടൻതന്നെ ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നും പിൻമാറി. എന്നാൽ മഹാരാജാവു് അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ട അട്ടിപ്പേർ അനുവദിച്ചതുകൂടാതെ മൂന്നുലക്ഷം ഉറുപ്പിക സംഭാവനചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം സർ മാധവരായർ കുടുംബസമേതം മദ്രാസിൽത്തന്നെ സ്വസ്ഥനായി താമസിച്ചു. രാജ്യകാര്യവിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധ പൂർവാധികം വർദ്ധിക്കതന്നെ ചെയ്തു. സാഹിത്യവിഷയത്തിലും സശ്രദ്ധനായിരുന്ന മാധവരായർ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളും മാസികകളും വരുത്തി വായിക്കുകയും വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു മുടങ്ങാതെ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി അയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്തു. ഭാരമേറിയ സർക്കാരുദ്യോഗങ്ങളിൽ ഇരുന്ന കാലത്തു തന്നെയും അദ്ദേഹം വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി അയയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളെപ്പറ്റി വായനക്കാർക്കു നല്ല അഭിപ്രായമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. സർ മാധവരായരുടെ ചില ലേഖനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധബുദ്ധിയേയും സൂക്ഷ്മഗ്രഹണശക്തിയേയും പ്രത്യക്ഷീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം ബാല്യവിവാഹം മുതലായ സാമുദായികവിഷയങ്ങളിലും സർ മാധവരായരുടെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ എത്താതിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു് ഹൈന്ദവശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ തെല്ലും അനാദരവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അസാമാന്യമായ ആദരവും ഇല്ലായിരുന്നു. ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ജനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു മുൻപായി ഉപയോഗപ്പെടത്തക്കവണ്ണം നന്നാക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

മദ്രാസ് ഗവർണ്ണരായിരുന്ന കൊന്നിമോറാപ്രഭുവിന്റെ താല്പര്യാനുസരണം മദ്രാസ് സർവകലാശാലയിലെ ൧൮൮൫-ലെ വിരുദദാനാവസരത്തിൽ സർ മാധവരായർ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു കാലത്തു സീമാതീതമായ കാന്തിയോടുകൂടി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദിവ്യദീപത്തിന്റെ അസ്തമനശോഭ ആ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിരുന്നു.

ആ ആണ്ടിൽത്തന്നെ സർ മാധവരായർ ഭാരതമഹാജനസഭയിൽ ചേർന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം ആ മഹാസഭയുടെ തൃതീയയോഗത്തിലെ സംഘാദ്ധ്യക്ഷനാവുകയും ചെയ്തു. സർ മാധവരായർ മരിക്കുന്നതിനു മൂന്നുനാലു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് പ്രസിദ്ധനായ ഹെർബെർട്ട് സ്പെൻസരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനാരംഭിച്ചു. ആ മഹാനെപ്പറ്റി രായർ അവർകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനം അളവററതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രാജ്യകാര്യസംബ

ന്ധമായും സമുദായസംബന്ധമായും പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളിൽ മിക്കതും സ്പെൻസരുടെ ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ അനുസരിച്ചാണ്.

൧൮൮൮-ൽ വൈസ്രായി ആയിരുന്ന ഡഫറിൻപ്രഭു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമനിർമ്മാണസഭയിലെ ഒരു സാമാജികസ്ഥാനം സർ മാധവരായർക്കു കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു എങ്കിലും രായരവർകൾ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രായാധിക്യത്താലുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യം നിമിത്തം ആ സ്ഥാനത്തെ സ്വീകരിച്ചില്ല. ഈ ദേശത്തെ ബാലപരിചരണത്തെപ്പററി വളരെ കാര്യങ്ങൾ അടങ്ങിയതായ ഒരു ലഘുപത്രിക ൧൮൮൯-ൽ സർ മാധവരായർ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

ജർമ്മൻകാരുടെ ആഫ്രിക്കാപ്രവേശനത്തെക്കുറിച്ച് സർ മാധവരായർ ബിസ്മാർക്ക് രാജകുമാരന് അയച്ച ഒരു എഴുത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സംഗതികളുടെ ഗൌരവം രാജകുമാരനെ ഒട്ടേറെ അതിശയിപ്പിച്ചു. രാജകുമാരൻ ആ ലേഖനത്തെ ജർമ്മൻഭാഷയിൽ തർജ്ജിമചെയ്ത് എല്ലാ യോദ്ധാക്കൾക്കും അയച്ചുകൊടുക്കയും അതിൽവെച്ചു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ കൃതജ്ഞതയെ ഒരു എഴുത്തുമൂലം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സർ മാധവരായർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃഭാഷയിൽ അസാധാരണ പാണ്ഡിത്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്വന്തഭാഷയിൽ അനവധി പദ്യങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ബാലന്മാർക്കുകൂടി ഹൃദയംഗമമാകത്തക്കവണ്ണം അത്ര സരസമായിരുന്നു.

൧൮൯൦-ാമാണ്ട് ഡിസംബർമാസത്തിൽ സർ മാധവരായർ പക്ഷവാതരോഗത്താൽ ബാധിതനായി. എന്നാൽ അധികം കഷ്ടത അനുഭവിക്കാതെ ൯൧-ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അകൈതവഹൃദയനും മൃദുശീലനും ആയിരുന്ന സർ മാധവരായരുടെ വലുതായ സമ്പാദ്യത്തിൽ ഒരു കാശുപോലും അന്യായമായി സമ്പാദിക്കപ്പെട്ടതല്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ മേലധികാരികളെ ക്രമത്തിലധികമായി വന്ദിക്കുകയൊ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിന്ദിക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടില്ല. തിരുവനന്തപുരത്തു പുത്തൻകച്ചേരിക്കു സമീപം നില്ക്കുന്ന തേജോമയമായ വിഗ്രഹം ഗംഭീരാശയനായിരുന്ന സർ മാധവരായരുടേതാണ്.

ഭാഷാപോഷിണി. എം. കെ. നാരായണപിള്ള.

മണ്ണെണ്ണ.

ഇദാനീന്തനകാലത്തെ വ്യാപാരസാധനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മണ്ണെണ്ണ ഒരു അപ്രധാനമല്ലാത്ത പദവിയെ വഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ. ആദിത്യനസ്തമിച്ചാൽ അനവധി ഭവനങ്ങൾ ഇതില്ലെങ്കിൽ നിഷ്പ്രകാശങ്ങളായിപ്പോകും. മോട്ടാർകാർ മുതലായ അനവ

ധി 'മനോവേഗവും തോററുപോകും' പ്രകാരത്തിൽ ഓടുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ ഇതിൻെറ സഹായം വിട്ടാൽ പർവ്വതംപോലെ നിശ്ചലങ്ങൾ ആയിത്തീരും. കണക്കില്ലാത്ത കൈത്തൊഴിലുകൾ ഇതിൻെറ അഭാവത്തിൽ കേവലം നാമാവശേഷങ്ങളായി പരിണമിക്കും. പാശ്ചാത്യന്മാരായ വൈദ്യന്മാർ ഇതിനെ ഒരു വിലവേറില്ലാത്ത ഭേഷജമായി പല അവസരങ്ങളിലും അംഗീകരിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു വിധത്തിൽ ഈ പദാർത്ഥത്തെ ഗൃഹങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാതേയും ഇതിൻെറ ആവിർഭാവത്തെ ഒരു പുതിയ പരിഷ്കാരചിഹ്നമായി ഗണിക്കാതേയും ഇരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ തുക, ഓണംകേറാമൂലകൾ അന്യരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് എത്രയോ അധികമുള്ള കേരളത്തിൽക്കൂടിയും കുറവായിത്തന്നെ തീന്നിരിക്കുന്നു.

ഈ സാധനത്തെപ്പററി പുരാതനകാലങ്ങളിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കും സ്ഥൂലമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു വക ജ്ഞാനം ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. സാസീൻതൻസ് എന്ന സ്ഥലത്തിലെ ഉറവുകളെപ്പററി ഹറൊഡൊടാസ് എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഗ്രീക്കചരിത്രകാരനും ആഗ്രിഗെൻറം എന്ന ദിക്കിലെ കിണറുകളെപ്പററി പ്ലൈനി എന്ന ഗ്രീക്കുപണ്ഡിതനും വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്തു ൧൩-ാം ശതവർഷത്തിൻെറ ഒടുവിൽ പ്രചാരിവർത്തനംചെയ്തു ദേശസഞ്ചാരികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ വെനിസിലെ മാക്കൊപോളൊ കാസ്പിയൻ സമുദ്രത്തിൻെറ തീരത്തിലുള്ള ബൊകു എന്ന പട്ടണത്തെപ്പററി താഴെ വരുംപ്രകാരം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഈ നഗരത്തിൽ എന്നു സദാ ഊറിവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വലുതായ ഊററുകുഴി ഉണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നു് ഒരേസമയത്തു നൂറു കപ്പൽ എണ്ണ വേണമെങ്കിലും എടുക്കുന്നതിനു പ്രയാസമില്ല. ഇതു ഭക്ഷണത്തോടു ചേർത്തു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളതല്ലെങ്കിലും വിളക്കെരിക്കുന്നതിനു ഒന്നാംതരമാകുന്നു. ഒട്ടകങ്ങൾക്കു ചൊറിപിടിച്ചാൽ അതു ഭേദമാകുന്നതിനു് ഈ എണ്ണ പുരട്ടിയാൽ മതി. സകല ദിക്കുകളിൽനിന്നും കപ്പലുംകൊണ്ടു ജനങ്ങൾ ഈ സാമാനത്തിനായി ഇവിടെ വരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇത്തരം എണ്ണ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഒരിടത്തും കിട്ടുന്നതല്ല.

എന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ഭാഗ്യത്താലെന്നവണ്ണം പറവാൻ, പോളോയുടെ ഒടുവിലത്തെ വാക്യത്തിലടങ്ങിയ വിവരണം കേവലം അബദ്ധമായിപ്പോകയും ഭൂമിയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ ഈ എണ്ണ ധാരാളമായി ഉണ്ടെന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഐക്യസംസ്ഥാനങ്ങളിലും കാസ്പിയൻ കടലിൻെറ ചുററുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും ആണു് മണ്ണെണ്ണ സമൃദ്ധിയായി കുഴിച്ചെടുക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ചൈന, സൈബീരിയ, ബർമ്മ, ഏഷ്യാമൈനാർ, കനാഡ, മെക്സിക്കൊ, പെറു എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ഭൂഗർഭത്തിൽനിന്നും ഈ എണ്ണ എടുക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. പോളോയുടെ കാലത്തിൽ സകല ദിക്കുകളിൽനിന്നും ജനങ്ങൾ മണ്ണെണ്ണയ്ക്കായി ബായുവിലേയ്ക്കു പോ

യ്യക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നേരെമറിച്ച് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും ബാക്കുവി ലും ഐക്യനാടുകളിലും നിന്നു മണ്ണെണ്ണ കൊണ്ടുപോകപ്പെടുന്നു.

മണ്ണെണ്ണ രാസയോഗത്താൽ ഉണ്ടായതൊ അഥവാ ആദിമകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സത്വവർഗ്ഗങ്ങളും പ്രാണിസമൂഹങ്ങളും നഷ്ടപ്രായങ്ങളായിത്തീർന്ന് അവയിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചതൊ എന്നുള്ള വാദം ഇന്നും പണ്ഡിതന്മാരാൽ നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ രണ്ടാമതു പറയപ്പെട്ട അഭിപ്രായത്തെ ആണ് അവരിൽ അധികംപേരും അംഗീകരിക്കുന്നത്. ഭൂഗർഭത്തിൽ ആധുനികകാലങ്ങളിലും മണ്ണെണ്ണ ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ അതോ ഒരു പാത്രത്തിൽ വയ്ക്കപ്പെടുന്ന വെള്ളംപോലെ മുഴുവനും ആഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഈ എണ്ണയുടെ ഉറവുകളിൽ പിന്നീട് ഇതു കാണപ്പെടുന്നതാണൊ എന്നുള്ള ഭാഗം ഇനിയും തർക്കത്തിൽ തന്നെയാണു കിടക്കുന്നത്.

മണ്ണെണ്ണ ധാരാളമായി കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിന് മൂന്നു സഹജസ്വഭാവങ്ങളുണ്ടെന്നറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ആദ്യത്തേതു ഇതിൻെറ പരിണാമത്തിനു ഹേതുഭൂതമായ ഒരുവക പദാർത്ഥത്തിൻെറ ആവിർഭാവമാകുന്നു. ഭൂമി അതെ 'ലേയർ' അല്ലെങ്കിൽ മടക്കുകളായിട്ടാണ് അടിയിൽ പോകുംതോറും കാണപ്പെടുന്നതെന്നു ഭൂഗർഭശാസ്ത്രം ഉൽഘോഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. മണ്ണെണ്ണ കെട്ടിനിൽക്കുന്ന ഭാഗം ഒരു ഒപ്പുകടലാസ്സുപോലെ ഊറുന്നതും അതിൻെറ മേൽമടക്കു ദ്വാരരഹിതവും ഘനമുള്ളതും ആയിരിക്കും. ഈ മടക്കിൻെറ സഹായത്താലാണ് അടിയിൽ നിൽക്കുന്ന എണ്ണ ആവിയായി പോകാതേയും ജലത്തോടു സമ്മിശ്രമാകാതേയും ശരിയായിരിക്കുന്നത്.

മണ്ണെണ്ണവ്യാപാരം പ്രസിദ്ധമായി ആദ്യം ആരംഭിച്ചതു ഡ്രേക്ക് എന്ന ഒരു അമേരിക്കനാകുന്നു. ഈയാൾ ക്രിസ്തുവർഷം ൧൮൫൯-ൽ പെൻസിൽവെനിയാ എന്ന സംസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു കുഴികുഴിച്ച് ധാരാളം മണ്ണെണ്ണ എടുത്തു വിക്രയം ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അന്യന്മാരും അതിനു നാലുവശവും സ്ഥലങ്ങൾ പിടിച്ച് ഈ പദാർത്ഥത്തെ ധാരാളമായി ശേഖരിച്ചു തുടങ്ങി. ഒരു ൯൦-കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപ് കിണറു കുഴിക്കുമ്പോൾ അമേരിക്കയിൽ മണ്ണെണ്ണക്കുഴി കണ്ടെത്തിയവർ അതു് ഒരു ദുശ്ശകുനമായിട്ടാണു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുവന്നത്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ദിവസമൊന്നിന് ൧൫൩൧൮൨-ബാരൽ അതായതു ൩൨൪൮൦-ഗാലൺ മണ്ണെണ്ണവീതം ആ രാജ്യത്തിൽ കുഴിച്ചെടുക്കപ്പെടുന്നു.

മണ്ണെണ്ണ എടുക്കുന്നതു കേവലം സുകരമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്ന് ആരും ധരിച്ചുപോകരുത്. ഭൂഗർഭത്തിൽ ഉള്ള അതിൻെറ കിണറുകൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുതന്നെ ശ്രമസാദ്ധ്യമാണ്. പിന്നെ അതിലേയ്ക്കു ഒരുവിധം കുഴലും മററും കടത്തി അന്യവസ്തുക്കളുമായുള്ള മിശ്രണം കൂടാതെ അതിലേയ്ക്കായി സമീപത്തിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന കിണററിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിനും

മററും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടും. യന്ത്രവും കുഴലും എല്ലാംക്രൂടി സ്വല്പം മാത്രം തെററിയാൽ നിമിഷത്തിൽ ദ്രവിച്ചുപോകുന്നതിനു മാർഗ്ഗമുള്ളതുമാണ്. അമേരിക്കയിലെ മണ്ണെണ്ണ റഷ്യയിൽനിന്നും വരുന്നതിനേക്കാൾ വിശേഷമാണ്. എന്നാൽ റഷ്യാക്കാർ മണ്ണെണ്ണ വാററി എടുക്കുന്നതിനുമേൽ അടിയിൽ കിടക്കുന്ന കരടിനെ അസ്റ്റക്കി എന്നു പറയും; അതിനെ വിറകിൻെറ സ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഡാക്ടർ റെഡ്‌വുഡ് എന്ന അമേരിക്കൻ പണ്ഡിതൻ ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ മണ്ണെണ്ണ അളവിൽ ഒരു വ്യാസ-ഇഞ്ച് അകലമുള്ള കുഴലിൽക്രൂടി ഒരു മണിക്കൂറിന് മൂന്നു നാഴികവീതം നിരർഗ്ഗളമായി പായുന്നതിനു തക്കവണ്ണം ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഒരാണ്ടെടുക്കപ്പെടുന്ന മണ്ണെണ്ണ മുഴുവനും കൊള്ളുണമെങ്കിൽ ൨൯-നീളം വീതി താഴ്ചയുള്ള ഒരു കുളം വേണ്ടതാണ്. ഈ മണ്ണെണ്ണ മുഴുവൻ കുഴികളിൽ നിന്നും കുഴലുകൾ വഴിയായി വാററുശാലകളിൽ കൊണ്ടുപോകുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടും ചെലവും ഉണ്ട്. ഈ വ്യാപാരത്തിൽ പ്രഥമമായി നിൽക്കുന്നതു 'സ്റ്റാൻസാർഡ് ആയിൽ കമ്പനി' എന്ന അമേരിക്കൻ കച്ചവടസംഘമാകുന്നു. ഏകദേശം ഒരുമാസത്തിനു മുൻപ് ഇവരുടെ അക്രമം സഹിക്കുവാൻ പാടില്ലാതെ തീർന്നതിനാൽ പ്രസിഡൻറ് റൂസ്‌വെൽട്ട് ഇവക്കു വിരോധമായും മണ്ണെണ്ണ കുഴിച്ചെടുക്കുന്ന കൈത്തൊഴിലുകാക്കു സഹായമായും ചില നൂതനനിയമങ്ങൾ ഏപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

ഇന്ത്യാക്കാർ കഷ്ടപ്പെട്ടുണ്ടാക്കുന്ന പണത്തിൻെറ ഒരു വലുതായ ഭാഗം മണ്ണെണ്ണ ഇറക്കുമതിചെയ്യുന്ന വിദേശവ്യാപാരികളുടെ മടിശ്ശീലയിൽ കയറുന്നുണ്ട്. ഇതു നിവൃത്തനാണ് സ്വദേശി മൂവ്മെൻറ് എന്നു പറയാവുള്ള ഏതദ്ദേശീയ സാധനങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ദേശാഭിമാനികളുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നാണ്. പക്ഷേ വെളിച്ചെണ്ണയ്ക്കും പുന്നയ്ക്കായെണ്ണയ്ക്കും വില കൂടിയും മണ്ണെണ്ണയ്ക്കു വില സ്വല്പമായും കണ്ടാൽ സാധുക്കൾ എന്തുചെയ്യും? ഇന്ത്യയിൽ മണ്ണെണ്ണക്കുഴികളുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ ഈശ്വരൻ നമുക്കു കാണിച്ചുതരട്ടെ.

ഭാഷാപോഷിണി.

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ,
എം. ഏ. ബി. എൽ. എം. ആർ. ഏ. എസ്.

പ്രാണികളുടെ സമുദായവാസം.

ജീവജന്തുക്കൾ പലപ്രകാരേണ നമ്മെ രസിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷികൾ, ചിത്രശലഭങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ചിലതു ഭംഗിയേറിയ രൂപംകൊണ്ടു നമ്മെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. ആനകൾ, തിമിംഗലങ്ങൾ മുതലായവ അവയുടെ ബൃഹത്തായ ആകൃതികൊണ്ടു നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. ഭൂതക്കണ്ണാടിയുടെ സഹായമില്ലെങ്കിൽ കേവലം അദൃശ്യങ്ങളെന്നുകൂടി പറയാവുന്ന ചില പ്രാണി

കൾ മനോമോഹനങ്ങളായ അവയുടെ ആകൃതിവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടു് നമ്മെ ആനന്ദഭരിതരാക്കിച്ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ സംഘംചേൎന്നു വസിക്കാറുള്ള ജന്തുവൎഗ്ഗങ്ങൾ നമ്മെ രസിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞവററിൽ ഒട്ടും കുറഞ്ഞവയല്ല. ഇക്കൂട്ടത്തിൽപെട്ടതിൽ 'കാക്ക' 'നീൎനാ' മുതലായി ചില ജന്തുക്കളുടെ ചരിത്രം വളരെ രസകരവും ജ്ഞാനപ്രദവും വിസ്മയനീയവും തന്നെ എന്നതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ അവയുടെ നടപടികളും സ്വഭാവങ്ങളും ചില ചെറുപ്രാണികളുടേതിനെപ്പോലെ തന്നെ അത്ര വിവരമായി ഇതുവരെ ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഈ ചെറുപ്രാണികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിവിശേഷമായി കൂടുകൾ കെട്ടി പാൎക്കുന്ന തേനീച്ചകൾ പ്രത്യേകം പറയപ്പെടേണ്ടവയാകുന്നു. കൂടുകളുടെ കണക്കൊത്തയായ ആകൃതിയും ഭംഗിയുംകൊണ്ടും പുഷ്പങ്ങളുടെ വൎദ്ധനയിലും മററും താനറിയാതെ സദാ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിവൈഭവത്താലും അവ നമ്മുടെ ഈ വിചാരണയിൽ ഒരു ഉയൎന്ന സ്ഥാനത്തിനു് അൎഹങ്ങളാണെന്നു വരികിലും ഉറുമ്പുകളെ അപേക്ഷിച്ചു് അവ ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവയും അന്യപ്രാണികളുമായുള്ള സംബന്ധങ്ങളിലും തങ്ങളിൽ തന്നേയുള്ള സംസൎഗ്ഗാദി പെരുമാററങ്ങളിലും അത്ര വിശിഷ്ടതയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാത്തവയും ആണു്. വിശിഷ്യ ഉറുമ്പുകളുടെ നടപടികളും സ്വഭാവങ്ങളും പല ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരാലും നല്ലപോലെ പരിശോധന കഴിച്ചു് പഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. ആകയാൽ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാൻ പോകുന്നതു് മുഖ്യമായി ഉറുമ്പുകളെപ്പററിയാണു്.

ഉറുമ്പുകളിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം ഒരായിരം വകഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു ഒരു മഹാൻ പറയുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ തനിച്ചു ൩൦-ൽ പരം ജാതികൾ ഉണ്ടുപോൽ. ഇവയുടെ ജീവിതകാലം സാമാന്യം ദീൎഘമായിട്ടുള്ളതത്രെ. വേലക്കാർ ഉറുമ്പുകൾ ൭-കൊല്ലവും സ്വസ്ഥമായി കാലത്തെ നയിക്കുന്ന ഒരു 'റാണിയെറുമ്പു്' ൧൫-കൊല്ലവും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. കൂടുകളിൽ ഉറുമ്പുകളെ ശേഖരിച്ചു വളൎത്തി അവയുടെ നടപടി സ്വഭാവാദികളെ പഠിച്ച ഒരു മഹാൻ അവയെപ്പററി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'ഒരു ഉറുമ്പിൻസംഘത്തിൽ കുട്ടികൾക്കു പുറമെ വേലക്കാരല്ലാത്ത ആണുറുമ്പുകൾ, ചിറകില്ലാത്ത വേലക്കാർ, ആദ്യം ചിറകുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും ഒരു വിവാഹയാത്രയ്ക്കു ശേഷം കൂട്ടിൽത്തന്നെ സ്ഥിരവാസം ചെയ്യുന്നവയും തൻമൂലം ചിറകാവശ്യമില്ലാത്തവയുമായ ഒന്നു രണ്ടു 'അമ്മറാണിമാർ' എന്നിങ്ങനെ പലവകക്കാർ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. വേലക്കാർ ചുരുക്കം ചിലപ്പോൾ മാത്രമേ മുട്ടയിടുന്നുള്ളു. അവരുടെ പ്രധാനപ്രവൃത്തി, സമുദായത്തിലെ കാൎയ്യാദികൾ നടത്തുകയാകുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ (പ്രത്യേകിച്ചു ചെറുപ്പക്കാരായുള്ളവർ) കൂട്ടിൽത്തന്നെ ഇരിക്കയൊ തുരങ്കങ്ങളും മുറികളും തീൎക്കയൊ, കുട്ടികളെ പരിപാലിക്കയൊ ചെയ്യുന്നു. ഇവർ കുട്ടികളെ വയസ്സുക്രമത്തിനു തരംതിരിച്ചു പ്രത്യേകസംഘങ്ങളായി രക്ഷിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ക്ലാസുകൾ തിരിച്ചു നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു സ്കൂളിന്റെ ഛായ തോന്നുന്നതാണു്.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഉറുമ്പുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ജാതിയിൽപ്പെട്ട 'വേലക്കാർ' ഗാത്രവലിപ്പത്തിൽ ഒഴികെ ശേഷം അവസ്ഥകളിൽ ഒരുപോലിരിക്കു

ട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. ഈ പ്രവൃത്തികണ്ടു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ട യാതൊരുത്തനും ആ ഉറുമ്പിന് 'അനുകമ്പ'യെന്ന വിശിഷ്ടഗുണമെങ്കിലും ഇല്ലെന്നു ഒരുനാളും വിചാരിക്കയില്ല.

ഉറുമ്പുകൾക്കും തേനീച്ചകൾക്കും പരസ്പരം അറിയിക്കുന്നതിനുള്ള എന്തോ ഒരു ശക്തി ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെ അവയുടെ സമുദായാചാരം തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ശക്തി അവയിൽ എത്രത്തോളം വിളങ്ങുന്നു എന്നുള്ള ഭാഗം ഇപ്പോഴും സന്ദിഗ്ദ്ധമായിരിക്കുന്നേയുള്ളു. ഒരു തേനീച്ചയോ ഉറുമ്പോ വല്ലദിക്കിലും കുറെ ആഹാരം കണ്ടെത്തുന്നപക്ഷം, അല്പനേരത്തിനകം അവയുടെ ഒരു സംഘം അവിടെ ചെന്നെത്തുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമത്രേ. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നുമാത്രം പരസ്പരം അറിയിപ്പാനുള്ള അവയുടെ ശക്തിയെപ്പററി അധികമൊന്നും ഊഹിച്ചുകൂട്ടുന്നതല്ല. ആദ്യം കണ്ടെത്തുന്ന ഉറുമ്പോ തേനീച്ചയോ ചെന്നു വിവരം അറിയിക്കുന്നതനുസരിച്ചു ശേഷമുള്ളവ താനേ വരുന്നോ, അതോ അതിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നോ, എന്നുള്ള പരമാൎത്ഥവിവേചനം ഇവിടെ എത്രയും സാരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. കണ്ടെത്തിയ ആഹാരത്തിൽ ശകലമെങ്കിലും കൊണ്ടുചെന്നു ജന്തുവിനെ ശേഷമുള്ളവ പിന്തുടരുക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു വരികിൽ അതു അത്ര ഗണനീയമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള സന്ദൎഭങ്ങളിൽ ഈ ശേഷമുള്ളവ എന്താണ് പരമാൎത്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നതെന്നറിവാനായി, ഉറുമ്പുകളെ വളൎത്തി പരിശോധനകൾ നടത്തിയതായി മുൻ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മഹാൻ പ്രത്യേകം ചില പരീക്ഷകൾ കഴിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഒരു ശീതദിവസം വൈകുന്നേരം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉറുമ്പുകളെല്ലാം അവയുടെ കൂട്ടിനകത്തു ഇരിക്കയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നുമാത്രം ആഹാരാൎത്ഥം പുറത്തുപോയിട്ടു മടങ്ങി എത്താതെ പുറത്തു ചുററിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അതു് അപ്പോൾ ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥലം കൂട്ടിൽനിന്ന് ൩ അടിയിലധികം അകലെ അല്ലായിരുന്നു. ഈ തരംനോക്കി അദ്ദേഹം ഒരു ചത്ത ഈച്ചയെ എടുത്തു ഒരു കടേശ്രുകഷണത്തോടു ചേൎത്തു ബന്ധിച്ചു് അതിൻെറ മുമ്പിൽ ഇട്ടു. ഉടൻതന്നെ അതു് ആ ഈച്ചയെ വല്ലവിധേനയും കൂട്ടിൽ കൊണ്ടുപോകേണ്ടതിലേയ്ക്കുള്ള ശ്രമം ചെയ്തുതുടങ്ങി. അങ്ങിനെ പലപ്രകാരത്തിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും, ഇരുപതുമിനിട്ടുനേരം, ഇഴച്ചും വലിച്ചും നോക്കീട്ടും അതു് അനങ്ങിയില്ലെന്നു കണ്ടു് ഉറുമ്പു് ഉടൻതന്നെ അതിൻെറ കൂട്ടിൻെറ നേക്കു യാത്രയായി. വേറെ ഒരൊററ ഉറുമ്പുപോലും ഇതിനിടയ്ക്കു് പുറത്തുവരികയാകട്ടെ ഇതിൻെറ സാഹസങ്ങളെ കാണുകയാകട്ടെ ഉണ്ടായില്ല. ഈ ഒരു ഉറുമ്പു് ഒഴികെ ശേഷമെല്ലാം പരമാൎത്ഥത്തിൽ കൂട്ടിനകത്തു തന്നെയായിരുന്നു. എന്തിനു വളരെ പറയുന്നു! ഇതങ്ങോട്ടു ചെന്നു് അരമിനിട്ടു തികച്ചു കഴിയുംമുമ്പേ പത്തുപന്ത്രണ്ടു കൂട്ടരുമായി ഈച്ച കിടന്ന സ്ഥലത്തു മടങ്ങിയെത്തി, എല്ലാവരും ഒന്നുചേൎന്നു് ഈച്ചയെ കടേശ്രുമരത്തിൽനിന്നും കടിച്ചുകീറി വേർപെടുത്തി അതുംകൊണ്ടു് ജയഭേരിയും മുഴക്കിപ്പോകയുംചെയ്തു. ആദ്യം ഈച്ചയെ കണ്ടെത്തിയ ഉറുമ്പു് അതിൻെറ ഒരു ശകലംപോലും കൂട്ടരെ വിളിപ്പാൻ പോയപ്പോൾ കൊണ്ടുപോയില്ല. ആകെ

യാൽ താൻ കുറെ ആഹാരം കണ്ടെത്തീട്ടുണ്ടെന്നും അതു കൊണ്ടുപോവാൻ അവരുടെ സഹായം ആവശ്യമാണെന്നും വല്ലവിധത്തിലും അതു കൂട്ടരെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ എല്ലാം, ചെന്നറിയിച്ച ഉറുമ്പുകൾ കൂട്ടരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു ചെല്ലുകയല്ലാതെ പറഞ്ഞയയ്ക്കു എന്നുള്ളത് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നും, അതസാദ്ധ്യമാണെന്നു പലപ്പോഴും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും മഹാനായ നമ്മുടെ പരീക്ഷകൻ പറയുന്നുണ്ട്.

അദ്ദേഹം വേറെയും ഒരു പരീക്ഷ നടത്തുവാൻ സംഗതിയായി. അദ്ദേഹം വളർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഉറുമ്പുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ "ഫ്യൂസ്കസ്സ്" എന്നൊരുജാതി ഉറുമ്പുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ.. വല്ലപ്പോഴും അദ്ദേഹം അവയുടെ കൂടു തുറന്നുവെങ്കിൽ തൽക്ഷണം അവ നിർബാധമായിരിപ്പാൻവേണ്ടി സുരക്ഷിതമായ സ്ഥലമന്വേഷിച്ച് അങ്ങുമിങ്ങും നടന്നുതുടങ്ങും. അതിനിടയിൽ കൂട്ടിൻെറ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഭാഗം അദ്ദേഹം അടച്ചുവെങ്കിൽ അവയിൽ ഒന്നെങ്കിലും അതു കണ്ടില്ലെന്നു വരില്ല. അതു ആദ്യം കാണ്മാൻ സംഗതിയായ ഉറുമ്പ്, സ്വസ്ഥമായിരിക്കയോ താൻമാത്രം രക്ഷനേടാൻ ശ്രമിക്കയോ ചെയ്യാതെ തൽക്ഷണം തന്നെ തൻെറ മിത്രങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു പോകുമ്പോൾ, മിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ മാത്രമാണ് ആദ്യം കണ്ടെത്തിയതെങ്കിൽ അതിനേയും കൊണ്ട് ഉടൻ സുരക്ഷിതസ്ഥലത്തുതന്നെ ചെല്ലും. സ്ഥലംകണ്ടു ബോധപ്പെട്ടശേഷം രണ്ടുംകൂടി ചെന്നു വേറെ രണ്ടിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും. പിന്നീട് ഈ നാലുപേരും ചേൎന്നു വേറൊരു നാലുപേരെ കൊണ്ടുചെല്ലും. എല്ലാവരും സുരക്ഷിതസ്ഥലത്തു എത്തുന്നതുവരെ ഇപ്രകാരം ചെയ്യും. ഇതു മറെറാന്നിന്നുമില്ലെങ്കിലും, ഇവയുടെ സ്വാൎത്ഥപരതാരാഹിത്യത്തിന്നു പൊരുത്തുണകാംക്ഷയ്ക്കും ഒരു മതിയായ തെളിവായി വൎത്തിക്കുന്നതാണ്.

'ഹ്യൂബർ' എന്ന മഹാൻ വേറൊരുതരം ഉറുമ്പുകളെപ്പററി പറയുന്നു. ഇവ മററുറുമ്പുകളെ പിടിച്ച് അടിമകളാക്കുന്ന വൎഗ്ഗമാകുന്നു. അടിമകളുടെ സഹായം കൂടാതെ അവയ്ക്കു ജീവിക്കപോലും സാദ്ധ്യമല്ല. അവയെ കൂട്ടിലാക്കി വേണ്ട തീററിയും അകത്തിട്ടാൽ കൂടി അടിമകളുടെ സഹായം അവയ്ക്കു അപേക്ഷിതമാകുന്നു. അടിമകളിൽ ഒന്നു തീററിയെടുത്തു വായിൽ കൊടുക്കാത്തപക്ഷം അവ തിന്നാതെ മരിച്ചുപോകയേ ഉള്ളു. ഒരു വാരത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഏതാനും മണിയ്ക്കൂറുനേരത്തേയ്ക്ക് ഒരടിമയെ കൂട്ടിലിടുന്നതായാൽ അവയുടെ കാൎയ്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി നടക്കും. ഉറുമ്പുകളുടെ സമുദായവാസത്തിന്നും അന്യോന്യാശ്രയഭാവത്തിന്നും ഇതൊരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

തങ്ങളുടെ സമസൃഷ്ടങ്ങളായ ഉറുമ്പുകളെ മാത്രമല്ല അവ ഇപ്രകാരം തങ്ങളുടെ സമുദായത്തിൽ ചേൎത്തു നടത്തിപ്പോരുന്നത്. തങ്ങളുടെ സുഖത്തിന്നും സൌകൎയ്യത്തിന്നും വേണ്ടി പശു, എരുമ, ആട് മുതലായ ജന്തുക്കളെ മനുഷ്യർ വളൎത്താറുള്ളതുപോലെ ഉറുമ്പുകളും മററു പ്രാണികളെ സ്വന്തമായി വളൎത്തിവരുന്നുണ്ട്. പരമാൎത്ഥത്തിൽ അവ വളൎത്തുന്നിടത്തോളം അന്യജന്തു

ക്കളെ മനുഷ്യർ വളർത്തുന്നില്ലെന്നുവേണം പറവാൻ. അവ വളർത്തുന്ന കൂട്ടത്തിൽ മുഖ്യമായി പറയേണ്ടതു് "അഫൈഡ്സ്" എന്നൊരുവക ചെറു പ്രാണികളാകുന്നു. ചില ഉറുമ്പുകൾ ഇവയെ മരത്തിന്റെ കൊമ്പുകളിലും ചെടികളിലും വച്ചു വളർത്തുന്നു. മററു ചിലവ, സസ്യാദികളുടെ വേരു ഭക്ഷിച്ചു ജീവിക്കുന്നതായ വർഗ്ഗത്തെ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ വെച്ചു പോററുന്നു. ഉറുമ്പുകൾക്കു് ഈ പ്രാണികൾ നമുക്കു പശുക്കൾ എങ്ങിനേയോ അതിൻവണ്ണമാകുന്നു. ഇവയുടെ ദേഹത്തിൽ നിന്നു് ഒരുമാതിരി തേൻതുള്ളികൾ ഉൽഭൂതമാകുന്നുണ്ടു്. ഇതെടുത്തു ഭക്ഷിപ്പാനാകുന്നു ഉറുമ്പുകൾ ഇവയെ വളർത്തുന്നതു്. ഇവയെ വളർത്തുന്നതിന്നുപുറമെ ഉറുമ്പുകൾ ഇവയുടെ മുട്ടകളേയും കാലാനുസാരം ശേഖരിച്ചു മേലിലെ ഉപയോഗത്തിനായി പോററി രക്ഷിക്കുന്നു. ഇതുകൂടാതെ മററനേകം പ്രാണികളേയും ഉറുമ്പുകൾ വളർത്തുന്നുണ്ടു്. അതിൽ ചില വർഗ്ഗങ്ങൾ സദാ മണ്ണിനടിയിൽ വസിക്കകാരണം കണ്ണിന്നു കാഴ്ചയില്ലാത്തവയായും തീർന്നുപോയിട്ടുണ്ടു്.

ചുരുക്കത്തിൽ ഉറുമ്പുകളുടെ ബുദ്ധിശക്തിക്കു് അതിരുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ നടപടിസ്വഭാവാദികളെ നല്ലതിൻവണ്ണം പഠിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊരുത്തനും അവയ്ക്കു വിശേഷബുദ്ധിയില്ലെന്നു് പറയുന്നതല്ല. അനേകായിരം ഉറുമ്പുകളാൽ അധിവാസ്യമായുള്ള മൺപുരങ്ങളേയും അവിടെ വീട്ടുമുറികൾ തിരിച്ചുംകൊണ്ടോ, തുരങ്കങ്ങൾ തുരന്നുംകൊണ്ടോ, വീടു കാത്തുംകൊണ്ടോ, തീററി ശേഖരിച്ചുംകൊണ്ടോ, ശിശുക്കളെ പരിപാലിച്ചുംകൊണ്ടോ, സ്വന്തസുഖത്തിന്നായി ഇതരപ്രാണികളെ വളർത്തികൊണ്ടോ, ഓരോ വകക്കാർ ഓരോ ജോലിയിൽ സശ്രദ്ധം ഏർപ്പെട്ടു യാതൊരു കുഴപ്പം കൂടാതെയും കൃത്യമായും അതാതിനെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന രീതിയേയും നോക്കിക്കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരുവൻ അവയ്ക്കു വിശേഷബുദ്ധിയില്ലെന്നു പറവാൻ എങ്ങനെ തുനിയും? ഈ ജന്തുക്കളെപ്പററി ഈയിട മനുഷ്യന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള നാനാവിധമായ അറിവെല്ലാം ചേന്നു തെളിയിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, ഇവയുടെ ബുദ്ധിക്കും മനുഷ്യന്റേതിന്നും തമ്മിൽ സ്വഭാവഭേദം ഇല്ലെന്നും വളർച്ചയിൽ മാത്രമേ ഭേദമുള്ളു എന്നുമാകുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ ബി. എ.

ഭാഷാപരിഷ്കാരം

ഭാഷാപോഷിണീമാസിക പുസ്തകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനെപ്പററിയുള്ള എന്റെ മനോരഥമെല്ലാം കുറച്ചുകാലമായി മനോരഥമാത്രമായിരിക്കുന്നതിനെപ്പററി ഞാൻ പലപ്പോഴും ക്ലേശപൂർവ്വം ചിന്തിക്കാറുണ്ടു്. ഈ ഉപേക്ഷയ്ക്കു കാരണം കൃത്യാന്തരങ്ങളൊ, അലസതയൊ എന്നു് ഇവിടെ പരി

ചേരദിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഷാപരിഷ്ക്കാരത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ഈ മാസിക സൎവ്വോൽക്കൎഷേണ വൎത്തിക്കട്ടെ എന്നുള്ള എൻെറ പ്രാൎത്ഥന ഒരിക്കലെങ്കിലും മന്ദതയെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ള വാസ്തവം ഒരു നാന്ദിയായി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചേയ്ക്കാം. സാഹിത്യസംബന്ധമായി പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പലക്കും രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു കരുതിയാണ്, ഭാഷാപരിഷ്ക്കാരസംബന്ധമായി ചില സംഗതികളെപ്പററി ഇവിടെ ചിലതെല്ലാം പറയാമെന്നുവെച്ചത്. പലരും തെററിദ്ധരിക്കാൻ സംഗതിയായിട്ടുള്ള ചില കേരളപാണിനീയസൂത്രങ്ങളെ വിശദീകരിക്കണമെന്നുകൂടെ ഒരുദ്ദേശ്യം ഇല്ലെന്നുമില്ല.

൮. 'ഞാൻ അവനെ അടിച്ചു' എന്നിത്യാദികളിലെപ്പോലെ, ദീൎഘവും ഹ്രസ്വവുമല്ലാത്ത ഒരു "എ" കാരം മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നും, അതിനെ കുറിക്കുന്നതിനായി ഒരു പ്രത്യേക ലിപി ഉണ്ടാകേണ്ടതല്ലയോ എന്നും ചിലക്ക് ഒരു പക്ഷം ഉണ്ട്. സാധാരണങ്ങളായ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് "എ"കാരശബ്ദത്തെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചില ആളുകൾ ദീൎഘീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരു. എന്നാൽ ആ ദീൎഘീകരണം അനാവശ്യമാകുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, ഹ്രസ്വം ആക്കുന്നതിനാൽ ദോഷം യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നു ദീൎഘീകരണപക്ഷക്കാരും അനുസരിക്കാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. പിന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു ചോദ്യം, ഇങ്ങനെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾക്കു കവിതയിൽ ഒരു മാത്രയോ രണ്ടു മാത്രയോ സങ്കല്പിക്കപ്പെടേണ്ടത് എന്ന് ആകുന്നു. ഈ "എ" കാരത്തിനു പിൻപു വരുന്ന ലിപി ദ്വിത്വമായിരുന്നാൽ (എന്നൊക്കുടെ) "എ" കാരം കവിതയിൽ സ്വയം ദീൎഘമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ആയതിനാൽ ദ്വിത്വാക്ഷരം പരമാകാത്ത ദിക്കിൽ മാത്രമായിരിക്കും, "എ" കാരം ഹ്രസ്വമോ ദീൎഘമോ എന്നുള്ള ചോദ്യം ഉണ്ടാകുന്നത്. അങ്ങനെ ദ്വിത്വം പരമാകാത്ത സന്ദൎഭങ്ങൾ വളരെ ചുരുങ്ങുമെന്നുള്ളത് "ഉത്തരപദാദിയിൽ ദൃഢമിരട്ടിക്കും ശിഥിലാക്ഷരമായാൽ അങ്ങിനെ വരികയില്ല" എന്നുള്ള കേരളപാണിനീയത്തിൽ നിൎദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു അനുമാനിക്കാം. ഇങ്ങനെ എത്രയും ചുരുക്കം സ്ഥലങ്ങളിലും കവിതയിലും മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന ചില പദങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച്, നൂതനമായി ഒരു ലിപിയെ സൃഷ്ടിക്കുക അത്ര ആവശ്യമല്ലാത്തതാണ്. ഒരു മാത്രയുള്ള ഹ്രസ്വത്തെക്കുറക്കി മുക്കാൽ മാത്രയിലോ അരരെയ്ക്കാൽ മാത്രയിലോ ഹ്രസ്വതരമാക്കാൻ ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. കേരളപാണിനീയത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, പദ്യത്തിൽ ദ്വിതീയയുടെ "എ" പ്രത്യയത്തിനു വികല്പേന ദീൎഘം വരും എന്നു പറഞ്ഞാൽ ധാരാളം മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ കവികൾ തൃതീയയുടെ "ഓട്" എന്ന പ്രത്യയത്തിനു ഹ്രസ്വവും വികല്പേന ചെയ്യാറുണ്ട്.

൯. സംവൃതോകാരത്തെക്കുറിച്ചു വാദമുഖങ്ങൾ രണ്ടാണ്. അതു സംവൃതോകാരമോ സംവൃതാകാരമോ എന്നാണ് ഒന്നാമത്തേത്. അതിൻെറ സങ്കേതം എങ്ങനേയാണ് വേണ്ടതെന്നു രണ്ടാമത്തേതും. വാക്ക് എന്നിത്യാദി

സംവൃതാന്തങ്ങളായ പദങ്ങൾ, ബഹുവചനത്തിൽ വിവൃതോകാരങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മററുമാണ്, ഏകവചനം സംവൃതോകാരാന്തമായി ഞാൻ പാണിനീയത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്. എന്നാൽ വാക്കുകൾ എന്നിങ്ങനെ ബഹുവചനത്തിലും സംവൃതംതന്നെ ഉച്ചരിക്കുന്ന ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നും, ആയതിനാൽ ഞാൻ മേൽക്കാണിച്ച ന്യായം സാധുവല്ലെന്നും ഒരു ആക്ഷേപം പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇരിക്കട്ടെ, ഏകവചനം "അതു,വാക്കു"എന്നിങ്ങനെ സ്ഫുടകാരാന്തമായി എഴുതുന്ന ആളുകളും "അതുക""വാക്കകൾ"എന്നിങ്ങനെ എഴുതിക്കാണുന്നില്ല. "അ"കാരസംബന്ധമായ ഒരു അച്ചാണ് സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന ഈ ലിപിയെങ്കിൽ, വിവൃതോകാരമായി ഉച്ചരിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നതും അതു് അബദ്ധമല്ലെന്ന് വന്നതെന്തുകൊണ്ടു്? 'അതുകൾ' വാക്കുകൾ എന്നിങ്ങനെ തന്നെയാണ് ഉത്തമപക്ഷം എന്നുതന്നെ വെച്ചുകൊണ്ടാലും മദ്ധ്യമപക്ഷമായി വിവൃതാകാരം ത്യാജ്യമായും വിവൃതോകാരം സ്വീകാര്യമായും പക്ഷാന്തരമില്ലാതെ വിധിക്കപ്പെടുവാൻ സംഗതിയായതു എങ്ങനെയാണ്? സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിലുള്ള ഈ ലിപി"അ"കാരത്തിന്റെ പ്രകാരഭേദമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ, മേല്പറഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു മറുപടി സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ ലിപി സംവൃതാകാരമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ തുലാമാസത്തിലെ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ ൫൦-ാം പൃഷ്ഠത്തിൽ ചില ന്യായങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയെ യഥാലിഖിതം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

'ഇതിനുത്തരം i മുററകാരത്തിലവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ബഹുവചനം വേറെ രൂപത്തിലുമാവാം. ഗുരുമാർ, കരുക്കൾ, അരയുകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നവയ്ക്കു് ഇതു പാടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അക്ഷരപരിജ്ഞാനമുള്ളവർപോലും പോത്തു്കൾ ആളു്കൾ എന്ന് ബഹുവചനത്തിലും കൂടെ അരയുകാരം തന്നെ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

ii ഈ മൂന്ന് സ്വരങ്ങളിലും അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ വിഭക്തിമാററങ്ങളിൽ ആഗമത്തിന് വ്യക്തമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്.

ഉം.	ചക്ക	ഷഷ്ഠി	ചക്കയുടെ
	ചക്ക്	ടി	ചക്കിന്റെ
	ചക്കു	ടി	ചക്കുവിന്റെ (ആളുടെ പേർ)

ഇതിൽ i അടയാളമുള്ള ഖണ്ഡത്തിൽ രണ്ടുവാക്യങ്ങളാണല്ലോ ഉള്ളതു്. ആദ്യവാക്യത്തിൽ ഗുരു, കരു, എന്ന പദങ്ങൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇവ വിവൃതോകാരാന്തങ്ങളാണ്. ബഹുവചനവും പ്രമാണാനുസരണമായിരിക്കുന്നു. 'വേറെ രൂപത്തിലുമാവാം' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നൊ, ആ വാക്യം പ്രസ്തുത സംവൃതലിപി അകാരാന്തമാണെന്ന് കാണിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്നൊ ഇവിടെ മനസ്സിലാകുന്നില്ല. രണ്ടാമത്തെ വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വിഷയത്തെപ്പററി മേൽ വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ii എന്ന് അടയാളമുള്ള ഖണ്ഡത്തിലെ വിഷയം സർവ്വഥാ ആദരണീയമാണ്.

പക്ഷെ, ഈ സംവൃതലിപി അകാരമാണെന്ന് സാധിപ്പാൻ, അതു് എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെട്ടുമെന്ന ധരിപ്പാൻ ലേഖകന്ന് അല്ലാതെ ആൎക്കും കഴിയുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല.

സംവൃതോകാരസങ്കേതം എങ്ങനെ ആയിരിക്കണമെന്നാണ് ഇനിയും ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു്. എങ്ങനെ വേണമെങ്കിലും ആവാം. ഇന്നതു ശരിയെന്നും മററതു അബദ്ധമെന്നും വാദിക്കാനില്ല. ധാരാളം പ്രചാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ അടിച്ചിറക്കുന്ന രണ്ടുമൂന്ന പ്രസ്സുകാർ ഒത്തൊരുമിച്ചു ചേൎന്ന് സംവൃതോകാരത്തിന്ന് എന്തെങ്കിലും ഒരു സങ്കേതം കൊടുക്കാമെന്ന് ഉറച്ചുകൊണ്ടാൽ, അതു ക്രമേണ സ്വീകൃതമായി ഭവിച്ചേയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു യാതൊരു അബദ്ധവും ഉണ്ടാകുവാനുമില്ല. എന്നാൽ പാണിനീയവിധിപ്രകാരം ഉകാരത്തിനമീതെ ചന്ദ്രക്കലയായിരുന്നാൽ, സംവൃതോകാരത്തെപ്പററി മേലാൽ ഒരു തൎക്കം ഉണ്ടാകുവാൻ മാൎഗ്ഗമില്ലായിരിക്കുമെന്നുള്ള വാസ്തവം സ്മരണീയമാകുന്നു എന്നുമാത്രം വിശേഷവിധിയായി ഒന്ന പറയാനുണ്ടു്.

൪. 'ചേന നനയ്ക്കു നാനാഴേ' എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്ന ധാരാളം സ്പഷ്ടമാവുന്നപ്രകാരം, രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതിന്ന് ഒരു ലിപിമാത്രം ആകുന്നു, മലയാളത്തിൽ ഉള്ളതു് എന്ന് ഇദംപ്രഥമമായി പാണിനീയത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ട അഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ സൎവത്ര ആദരിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നുണ്ടെന്ന തോന്നുന്നു. സവിശേഷം സ്ഥിതസ്ഥാപന്മാരായ മലയാളികൾ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ ആദരിച്ചതു് കൃതാൎത്ഥതാഹേതുവാണ്. ഇങ്ങനെ രണ്ടു ലിപികൾ ആവശ്യകങ്ങളാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടാൽ, അതുകളിൽ ഓരോന്നിനെ സംബന്ധിച്ചും ആവശ്യപ്പെട്ട സംയോഗാക്ഷരങ്ങൾ, വേറെ, വേറെ, തന്നെ രൂപപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ളതു് സ്വതസ്സിദ്ധവും അപരിഹാൎയ്യവും ആകുന്നു. എന്നാൽ 'നനയ്ക്കു' എന്നതിലും മററും ഒരേ ലിപിയാൽ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ കുറിക്കപ്പെടുന്നതു്, ഭാഷയുടെ ഒരു ന്യൂനതയാണെന്ന സമ്മതിക്കുന്നതിനോടുകൂടെത്തന്നെ, ഇവയിൽ ഏതിന്റെ സംയോഗമായാലും ഒരേ ലിപിയാൽ കുറിക്കപ്പെടണമെന്ന വാദിക്കുന്ന ചിലരോടു് എന്തു സമാധാനമാണ് പറയേണ്ടതു് എന്ന അറിഞ്ഞുകൂട. ഭാഷാപോഷിണിയിൽ കണ്ടില്ലായിരുന്ന എങ്കിൽ, ഇത്ര അസംഗതമായ ഒരു അഭിപ്രായത്തെ ഞാൻ ഇവിടെ പരാമൎശിക്കുന്നതിനുതന്നെ സംഗതിയാവുകയില്ലായിരുന്നു.

'ഞ' കാരത്തിന ഒരു പുതിയ ചിഹ്നം ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതിനാൽ, മലയാളത്തിൽ ഒരു അക്ഷരപ്രളയം ഉണ്ടാകേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. വാക്കുകളിൽ 'ന' കാരവും 'ഞ' കാരവും വരുന്നതിന്ന് ഒരുവിധം ചില നിയമങ്ങളൊക്കെയുണ്ടു്. പദാദിയിൽ 'ന'കാരം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കു. അതുപോലെതന്നെ ദ്വിത്വമൊഴിച്ചുള്ള കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ 'ന' കാരം കാണുകയില്ല. 'ന' കാരോച്ചാരണം പദാദിയിൽ മാത്രമെ ഉള്ളു എന്നു തന്നെ പറയാമെന്ന തോന്നുന്നു. പദമദ്ധ്യത്തിൽ ഇരട്ടിച്ച 'ന' കാരവും ചിലപ്പോൾ വന്നേയ്ക്കും. അന്യസ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെയും 'ന' കാരശബ്ദമല്ല വരുന്നതു എന്നു

ള്ളതിനു കുറെ പദങ്ങളെ എടുത്തു സൂക്ഷിച്ചു ശബ്ദിച്ചുനോക്കിയാൽ ആക്കം ബോധപ്പെടുന്നതാണ്. ആയതിനാൽ (ദ്വിതചമൊഴിച്ചുള്ള) കൂട്ടക്ഷരങ്ങളൊക്കെയും (ന്ദ്യ, ന്പ ഇത്യാദി) നകാരമല്ല മറേറ ലിപിയാണു കാണുന്നതു് എന്നു ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ, പിന്നെ വലിയ അക്ഷരപ്രളയമൊന്നും ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല. പദമദ്ധ്യത്തിലെ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾക്ക (ക്ഷത്രിയൻ) ദ്വിതചം എഴുതാതെ തന്നെ മലയാളികൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലെ (പാണിനീയസൂത്രം ൫൯) ന എന്ന രൂപം ദ്വിതചം ഒഴിച്ചുള്ള കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ, 'എനിക്കു' എന്നതിലെപ്പോലെ ണകാരത്തെ കുറിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ

ഞ, ങ, ണ്ണ, ങ്ങ

എന്നീ നാലക്ഷരങ്ങളെ ഒഴിച്ചു് പുതിയ സൃഷ്ടികൾ ആവശ്യപ്പെടുകയില്ലെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

൫. 'ങ്ക' എന്ന സങ്കേതം ൻ+ക (പൊങ്കാരം) എന്നും, ം+ക (വലങ്കൈ) ഇങ്ങനെ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾക്ക വാചകമായി നിൽക്കുന്നു എന്നും, അതു പരിഹരണീയമായ ഒരു ന്യൂനതയാകുന്നു എന്നും, ഈയിടെ ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടായി വരുന്നു. 'ങ്ക' 'മ്പ' എന്നിവകൾക്ക് ങ്ക, മ്പ, എന്നിവകളുടെ ചിഹ്നങ്ങളാണ് അല്ലാതെ ൻക, ൻപ, എന്നിവകളുടെ സങ്കേതങ്ങളല്ലെന്നുള്ള പാണിനീയപ്രതിപാദിതമായ (സൂ: ൮൫) മതത്തെ പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ ഇന്നും ന്യായം കാണുന്നില്ല. പൊൻ+കാരം, പൊൻകാരം എന്നിങ്ങനെ തന്നെയാണ് എഴുതേണ്ടതു്. അല്ലെങ്കിൽ പെൺ+കുട്ടി എന്നിങ്ങനെ ഒക്കെ കൂടെയും എഴുതി 'ങ്ക' കാരത്തെ പല പ്രകാരങ്ങളിൽ സങ്കല്പിച്ചു വ്യവസ്ഥാവിഹീനമാക്കേണ്ടിവരും. 'ങ്ക' 'മ്പ' എന്നവ ങ്ക, മ്പ എന്നിവയ്ക്കുള്ള ഒരു അർത്ഥമില്ലാത്ത സങ്കേതമെന്നു വച്ചേച്ചാൽ മതി. ൻക, ൻപ, എന്നുച്ചരിക്കേണ്ടെടത്തിൽ ങ്ക മ്പ എന്നു എഴുതാതെ ൻക, ൻപ എന്നുതന്നെ എഴുതണം എന്നാണ് ഈ പറഞ്ഞതിൻെറ ചുരുക്കം.

ങ്ക, മ്പ എന്നിവകളുടെ ആകൃതിയെ നല്ലവണ്ണം ഉററു നോക്കുന്നതായാൽ അവ ൻക, ൻപ എന്നിവകളുടെ സങ്കേതങ്ങളല്ലയോ എന്നു സംശയിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നുള്ളതു് വിചാരിക്കാതെയല്ല, ൮൫-ാം സൂത്രത്തിൻെറ ഭാഷ്യം എഴുതപ്പെട്ടതു്. ങ്ക, മ്പ എന്നിവകളിലെ ആദ്യത്തെ കുനിയാകുന്നുവല്ലൊ നകാരഭ്രമത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ആ കുനി ങകാരത്തിൻെറ ആരംഭത്തിലുള്ള വൃത്താകൃതിയെ ഒഴിച്ചതിൻെറ ശേഷമുള്ള കുനിയാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൂടെ? ആരംഭത്തിലുള്ള വൃത്താകൃതിയെ കൂടാതെയാകുന്നുവെല്ലൊ തമിഴിൽ നിന്നു ചകാരത്തെ നാം സ്വീകരിക്കുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ ആ കുനി നകാരാർദ്ധകസൂചകമായിരുന്നാൽത്തന്നെയും, മകാരാർദ്ധ സങ്കേതമായിരിക്കണമെന്നു ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തുകൊള്ളുന്നതിൽ അസാംഗത്യം ഒന്നും ഇല്ല. തകാരാർദ്ധം എന്നു പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന 'ൽ' എന്ന ചിഹ്നം ലകാരാർദ്ധമാ

യിട്ടല്ലയോ മലയാളികളാൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്? "പാൽ" എന്നുള്ളതു സയുക്തികമായി ആലോചിക്കുമ്പോൾ പാൻ് എന്നിരിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും പാല്യ് എന്നു വായിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നുള്ള വിധി എല്ലാവരാലും ആദരിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ടല്ലോ.

൩. 'ഇരട്ടിച്ച പ്രത്യയാദി കകാരത്തിനു മുൻപും താലവ്യത്തിനു യകാരം' എന്ന സൂത്രമാണു് പാണിനീയത്തിൻെറ ഗുണാഗുണനിരൂപണം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്ന പലരേയും ഖേദിപ്പിക്കുന്നതു്. ത. ല..ക്കു എന്നോ, ത.. ലെ..ക്കു് എന്നോ, ത...ലയ്...ക്കു് എന്നോ, എങ്ങിനെയാണു് ആളുകൾ സാധാരണ ശബ്ദിക്കുന്നതു എന്നു അറിയുന്നതിന്നു് ഈ പദത്തിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളെ അല്പാല്പം നിറുത്തി സാവധാനത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു ശബ്ദിച്ചു നോക്കിയാൽ മാത്രം മതിയാകുന്നതാണു്. 'തെക്കരുടെ ഉച്ചാരണത്തിൽ പോലും 'യ' കാരം അത്ര സ്ഫുടമായി കേൾക്കാറില്ല' എന്നാണു് ഒരു വടക്കൻ ഭാഷാപോഷിണിയിലേഖകൻ എഴുതുന്നതു്. അർദ്ധയകാരത്തിൻെറ സ്ഫുടതാപരിണാമമല്ല വാദവിഷയം. തെക്കൻദിക്കുകളിൽ 'എ' കാരത്തെ അപേക്ഷിച്ചു 'യ' കാരം സ്ഫുടം തന്നെയാണു്. സംശയിതാക്കൾ മേൽകാണിച്ചതുപോലെ ത ല...യ് ...ക്കു് എന്നു ഒന്നു നിറുത്തി ശബ്ദിച്ചു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ മതി.

തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് അവാസ്തവമായ ഒരു സംഗതിയെ, വാസ്തവമാണെന്നു ബലമായി നിർബന്ധം ചെയ്യുന്ന ഒരുവൻ അതേ സംഗതി സംബന്ധിച്ചു വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളെപ്പററി പറയുന്ന മതവും ഗ്രാഹ്യമാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതെങ്ങനേയും ആകട്ടെ. 'എ'കാരവും 'യ'കാരവും ഒന്നും വേണ്ടാ എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുടെ പക്ഷത്തിൽ 'മറക്കു' 'മറയ്ക്കുന്നു' എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങളേയും ഒരുപോലെ തന്നെ ഉച്ചരിക്കുകയും, എഴുതുകയും വേണമെന്നു തന്നെയാണോ? മദ്ധ്യമലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യപ്പെടുന്ന മലയാളമനോരമ മുതലായ പത്രങ്ങൾ എൻെറ മതത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ജനബോധം എങ്ങിനേയാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടു്. 'ഗജം' എന്നെഴുതി 'ഗെജം' എന്നു വായിക്കുന്നതുപോലെ, 'തലക്കു' എന്നെഴുതി 'തലയ്ക്കു' എന്നു വായിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും വിചാരിച്ചുകൂടാ. 'ഗജം' 'ഗെജം' എന്നിങ്ങനെ ഭിന്നാൎത്ഥങ്ങളോടുകൂടി രണ്ടു പദങ്ങൾ നടപ്പില്ല. ആയതിനാൽ 'ഗജം' എന്നെഴുതുമ്പോഴൊക്കെയും 'ഗെജം' എന്നു വായിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഒരു വ്യവസ്ഥ സാധുവാകുന്നതാണു്. 'ഗജം' എന്നെഴുതി ചിലപ്പോൾ 'ഗജ'മെന്നും മററു ചിലപ്പോൾ 'ഗെജ'മെന്നും വായിക്കേണ്ടതായിരുന്നെങ്കിൽ ആ വ്യത്യാസം തീച്ചയായും എഴുത്തിലും കാണിക്കപ്പെട്ടേനെ. 'മറക്കുന്നു' എന്നെഴുതുകയും വായന എപ്പോഴും 'മറയ്ക്കുന്നു' എന്നായിരിക്കുകയും, ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ 'യ'കാരത്തെ എഴുതേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നേനെ. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ 'മറക്കുന്നു' എന്നും മററു ചിലപ്പോൾ 'മറയ്ക്കുന്നു' എന്നും വായിക്കേണ്ടതായി വരുന്നുണ്ടു്. ആയതിനാൽ ഈ ഭേദം

എഴുത്തിലും വേണമെന്നു മാത്രമേ പാണിനീയം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുള്ളു. അടക്കുക, അടയ്ക്കുക, എന്നിങ്ങനെ എത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും പറയാം.

൭. 'ചിരിയ്ക്കു' 'മരിയ്ക്കു' എന്നിങ്ങനെ ഇകാരത്തിനു പിറകു് 'യ'കാരത്തെ എഴുതണമെന്നുള്ളതു പലക്കും ദുസ്സഹമാണെന്നു തോന്നുന്നു. മനോരമാ പംക്തികളും, പ്രതിപക്ഷാവലംബികളായിട്ടാണു പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇവിടേയും മുൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചിരിയ്ക്കു എന്നു നിരുത്തി ശബ്ദിച്ചുനോക്കിയാൽ 'രി' എന്നതിന്റെ പിറകു് കേവലം ഒരു 'ക്ക'യല്ല ശബ്ദിക്കപ്പെടുന്നതു് എന്നു പ്രത്യക്ഷമാവും. ആയതിനാൽ യകാര ശബ്ദം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് നിഷേധിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല എന്നു നിർബ്ബന്ധമുള്ള പക്ഷം, ഇതിനെപ്പററി ഒന്നു പറവാനുണ്ടു്. ചിരിയ്ക്കു, മരിയ്ക്കു, എന്നിങ്ങനെ ഇകാരത്തിനുശേഷം, 'യ'കാരമില്ലാത്ത പദങ്ങളില്ലായ്കയാൽ, ആ 'യ'കാരം എഴുതപ്പെടേണ്ട എന്നു വെച്ചുകളയാം. ഗ, ജ, ഇത്യാദി അക്ഷരങ്ങളെ 'ഗെ' 'ജെ' എന്നുച്ചരിക്കുന്നതുപോലെ 'ഇക്ക' എപ്പോഴും 'ഇയ്ക്ക' എന്നു ശബ്ദിക്കപ്പെടേണ്ടതാണു് എന്നു് ഒരു സങ്കല്പത്തിന്മേൽ 'ഇക്ക' എന്നു തന്നേ എഴുതാം. അല്ലാതെ 'യ'കാരശബ്ദം ഇല്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാധുവാകുന്നതല്ല.

൮. ഈ പ്രമാണമനുസരിച്ചുതന്നെ, ഹരികംയ്ക്കു എന്നു വേണമെന്നു പാണിനീയം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു് ചിലർ ചില്ലറയല്ലാത്ത ബഹളം ഉണ്ടാക്കിരിക്കുന്നു. ൯൧-ാം പൃഷ്ഠത്തിൽ 'ഹരികംയ്ക്കു' എന്നെഴുതിക്കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നേയാണു്. 'കകാരത്തിനു മുമ്പും താലവ്യത്തിനു യകാരം' എന്നാണു് ൫൭-ാം സൂത്രം വിധിക്കുന്നതു്: ആ വിധിക്കു തലക്കു=തലയ്ക്കു ഹരിക്കു=ഹരിയ്ക്കു എന്നൊക്കെയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടു്. എങ്കിലും 'താലവ്യത്തിനു' പിൻപു എന്നുള്ളതിനു് ഹരികംക്കു എന്നുള്ളതു്, എങ്ങനെ ദൃഷ്ടാന്തമാകുമെന്നും ഈ ഗുണാഗുണജ്ഞന്മാർ ഒന്നു ആലോചിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഹരിക-ക്കു എന്നായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുവേള ഈ വിധിയിൽ പെടുകയും, ഹരികയ്ക്കു (കോരികയ്ക്കു എന്നുണ്ടല്ലോതാനും) എന്നുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നേ. 'ം' എന്നതിനെ കൂടെ ഈ വ്യാകരണപരിശോധകന്മാർ താലവ്യമായി ഗണിച്ചെങ്കിൽ, അതു കുറെ സാഹസമായിപ്പോയില്ലയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. * 'ഹരികംയ്ക്കു' എന്ന [illegible] യകാരം കേവലം അച്ചടിപ്പിഴയാണു്. താലവ്യത്തിനു പിമ്പു് 'യ[illegible]' എന്ന സൂത്രമിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഇതു അച്ചടിപ്പിഴ മാത്രമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷവുമല്ലേ.

൯. 'പ്രായേണ നപുംസകപ്രതിഗ്രാഹിക അർത്ഥസിദ്ധം' 'നപുംസകവിശേഷണങ്ങളിൽ ബഹുവിനും ഏകവചനം പോരും വ്യക്തിയില്ലിയ ശ്രദ്ധയാൽ' എന്നുള്ള സൂത്രങ്ങളും പലരുടേയും ദൃഷ്ടിയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്.

അനുകൂലാഭിപ്രായമാണു് അധികംപേക്കും ഉള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. വിപരീതാഭിപ്രായമുള്ളപ്പോൾ പാണിനീയ സൂത്രങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞു് ദോഷാരോപണം ചെയ്കയും, മററുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ പാണിനീയപ്രതിപാദിതങ്ങളായ തത്വങ്ങളെത്തന്നെ സ്വീയാഭിപ്രായങ്ങളെന്നതുപോലെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചിലർ

ചെയ്തുവരുന്നതു് വാക്യങ്ങളുടെ രചനാവൈചിത്ര്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രമായിരിക്കണം എന്നല്ലാതെ വിചാരിച്ചുകൂടാത്തതാണല്ലൊ.

൧൦. 'കൈവശം' 'കൈമാററം' 'കൈമോതിരം' മുതലായ സമാസങ്ങളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നപ്രകാരം കരവാചകമായ മലയാളശബ്ദം 'കൈ' എന്നാണു്, 'കയ്യ്' എന്നു, 'യ'കാരാന്തമല്ല എന്നു തീച്ചപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ 'കൈയെഴുത്തു' 'കൈയാം' മുതലായ സമാസങ്ങളേയും 'കൈയിൽ' 'കൈയുടെ' എന്ന വിഭക്തിരൂപങ്ങളേയും കയ്യെഴുത്തു, കയ്യാം, കയ്യിൽ, കയ്യുടെ എന്നു ചിലർ എഴുതുന്നതു് അബദ്ധമല്ലയോ? ഈ മാതിരി ഭ്രമം വരാനുള്ള കാരണം 'ഐയ' എന്നും 'അയ്യ' എന്നും ഉള്ള അക്ഷരയോഗങ്ങൾക്കു സാധാരണമായി ഉച്ചാരണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സാമ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ ഭ്രമംമൂലം 'വൈയാകരണൻ' എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തെപ്പോലും വയ്യാകരണൻ എന്നോ വൈയ്യാകരണൻ എന്നോ മലയാളികൾ എഴുതിക്കളയുന്നു.

൧൧. ഞാൻ എന്ന പ്രഥമൈകവചനമുള്ള 'എൻ' എന്ന ഉത്തമസർവ്വനാമത്തിന്റെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളെ എഴുതുമ്പോൾ എന്നെ, എന്നാൽ, എന്നോടു്, എന്നിൽ എന്നു എകാരംതന്നെ എഴുതുക പതിവായിരിക്കെ, ചതുർത്ഥിയിൽ മാത്രം ചിലർ ഇനിയ്ക്കു്, എന്നു 'ഇകാര'മാക്കുന്നതെന്തിനാണാവൊ? അവിടെയും എനിക്കു എന്നു പോരയോ എന്നു വടക്കരും തെക്കരും മദ്ധ്യമരും കൂടി ആലോചിച്ചു തീച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാം. പല ദിക്കിലും 'ഇ'കാരം വേണ്ടടത്തു എകാരം ആളുകൾ തെററി എഴുതാറുണ്ടു്. ഇതു് അതിനു വിപരീതമായ ഒരു തെററായിരിക്കയില്ലേ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

൧൨. 'കായും പൂവും ഉള്ള മരം' എന്നും മററും ഉള്ളിടത്തു് ആദ്യത്തെ രണ്ടു വാക്കുകൾ 'കായ്-ഉം', 'പൂവ്-ഉം' എന്നോ 'കാ-ഉം', 'പൂ-ഉം' എന്നോ? ഇവയിലെ 'യകാര വകാരങ്ങൾ' പദാന്ത്യാക്ഷരമോ സന്ധികാര്യമോ? 'കാഫലം' 'പൂത്തട്ടം' ഇത്യാദിസമാസം നോക്കിയാൽ യകാരവകാരങ്ങൾ ശബ്ദഭാഗമല്ലെന്നു തോന്നും. സന്ധിയിൽ ലോപിച്ചുപോയി എന്നും പറയാം. ഏതായാലും 'തീയ്യ-ത്നെ' എന്നും മററും ചിലർ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നതു് അഭംഗിയാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. പാണിനീയത്തിൽ ഇവയെ ആഗമസന്ധിയാക്കിയാണു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. (സൂ: ൩൪)

൧൩. 'പെട്ടെന്നു' 'അല്ലെങ്കിൽ' 'എന്നെല്ലാം' ഇത്യാദികളെ മുറയ്ക്കു 'പെട്ടന്നു' 'അല്ലങ്കിൽ' 'എന്നല്ലാം' എന്നു് എകാരംകൂടാതെ എഴുതുന്നതു് ശരിയല്ല. അല്ല എങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ എന്നേ വരാൻ തരമുള്ളു. ഇതിനു് വിപരീതമായി 'അതു അങ്ങിനെയാണല്ലൊ' എന്നിടത്തു ആണെല്ലോ എന്നു പുള്ളിയിടുന്നതും തെററാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'അല്ലയോ' എന്നതു ചുരുങ്ങി ഉണ്ടായ ശബ്ദം 'അല്ലൊ' എന്നാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

'എതിരാളി' 'എതിരേൽക്കുന്നു' എന്നും മററും ഉള്ള വാക്കുകളിലെ ആദ്യത്തെ എതിർ എന്നതു രേഫാന്തമായിരിക്കെ, എതൃത്തു. എതൃക്കുന്നു എന്നെഴുതുന്നതു ശരിയോ?

൧൪. ഇതുപോലെ ഇനിയും പലതും സന്ദേഹാസ്പദങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ നാട്ടുകാരും ചേൎന്നു നിഷ്പക്ഷപാതമായി തീരുമാനിച്ചാൽ, ശേഷമുള്ള സന്ദേഹങ്ങളേയും ഭാഷാപോഷിണി മുഖേന തീരുമാനിക്കാമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. ഏ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്.

അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളുടെ ചില

ആചാരവിശേഷങ്ങൾ.

തന്റെ സ്വന്തം മനസ്സിന്റെ ഗതി പ്രകൃതിക്കും ന്യായത്തിനും അനുസരിച്ചതാകുന്നു എന്നും, തന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു വിരോധം പറയുന്ന അന്യന്മാർ വിവേകമില്ലാത്തവരാകുന്നു എന്നും വിചാരിച്ചുപോവുക മിക്ക മനുഷ്യൎക്കും ഉള്ള ഒരു ദോഷമാണ്. ഈ ദോഷം ഓരോ മനുഷ്യനെ മാത്രമല്ല, സമുദായത്തേയും ബാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് അല്പം ആലോചിച്ചാൽ സ്പഷ്ടമാവും. ഏതൊരു സദസ്സിലും സ്ത്രീകൾക്കു പ്രധാനാസനം നൽകപ്പെടണമെന്നാണ് ആംഗലസമുദായത്തിന്റെ വിധി. ഇതു സൎവ്വാബദ്ധമാകുന്നുവെന്നും സ്ത്രീകൾ സദസ്സിൽ വരുന്നതിനു കൂടെയും യോഗ്യതയില്ലാത്തവരും വെളിയിൽ സഞ്ചരിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മുഖം മൂടിയിരിക്കേണ്ടവരും ആകുന്നു എന്നും മഹമ്മദീയസമുദായം ഘോഷിക്കുന്നു. മൂക്കു തുളയ്ക്കുകയാണ് അഴകെന്നു ഒരു കൂട്ടർ. കാതു തുളയ്ക്കുകയാണ് അഴകെന്നു ഒരു കൂട്ടർ. കാതുകളെന്നതുപോലെ സ്ത്രീകളുടെ ചുണ്ടുകൾ കൂടെ തുളച്ചു മൂന്നു ദ്വാരങ്ങളിലും വൃത്താകൃതിയിലുള്ള തക്ക ധരിക്കുകയാണ് അഴകെന്നു പാസഫിക്കദ്വീപങ്ങളിലുള്ള ചില കിരാതന്മാരുടെ പക്ഷം. ഇങ്ങനെ സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള രുചിഭേദം പറഞ്ഞാൽ അവസാനിക്കുകയില്ല. സമുദായം ഒരു അവസ്ഥയിൽനിന്ന് മറെറാരു അവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനോടുകൂടെ സമുദായങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും കാലത്തിനനുസരിച്ചു മാറിപ്പോവുകയാണ്. നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ ഈ കാലങ്ങളിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളും മൎയ്യാദകളും യുക്തിക്ക് ഏറ്റവും ചേൎന്നവയാകുന്നു എന്നു നാം പലപ്പോഴും ഭ്രമിച്ചുപോകാറുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല, നമ്മുടെ ആചാരങ്ങളും മൎയ്യാദകളും തന്നെയോ, അല്ലെങ്കിൽ അതുകൾക്കു അനുസരിച്ചോ, ആയിരിക്കും അന്യസമുദായങ്ങളിലും നടപ്പ് എന്നുകൂടെയും നാം മനസ്സറിയാതെ സങ്കല്പിക്കുക പതിവാണ്. എന്നാൽ ഈ വിചാരം എത്രയും അബദ്ധമായിട്ടുള്ളതത്രെ. പരിഷ്കാരദശയിൽ നമ്മേക്കാൾ ഉയൎന്നിട്ടുള്ളവരും നമ്മുടെ നിലയിൽ എത്തീട്ടില്ലാത്തവരും ഈ രണ്ടു വകക്കാരും സാമൂഹ്യങ്ങളായും മററും ഉള്ള എല്ലാ നടപടികളും നമ്മിൽനിന്നു ഭേദിച്ചാകുന്നു ഇരിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യായുസ്സിന്റെ പ്രധാന ഘട്ടങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചു് ചില അപരിഷ്കൃതന്മാർ അനുഷ്ഠിച്ചു പോരുന്ന ആചാരങ്ങളേയും മര്യാദകളേയും എടുത്തു കാണിച്ചു മേല്പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനാകുന്നു എന്റെ പുറപ്പാടു്.

൧. ശിശുജനനം സംബന്ധിച്ച ആചാരങ്ങൾ.

പ്രസവിക്കുക എന്നുള്ള കർമ്മം പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലെന്നവണ്ണം തന്നെ അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ തന്നെയാണു് നടത്തുക പതിവു്. 'അബ്രഹാം ഇസ്ഹാക്കെ പെററാൻ, ഇസ്ഹാക്കു യാക്കോബെ പെററാൻ' എന്നിങ്ങനെ ക്രിസ്തീയവേദങ്ങളുടെ തമിഴ തർജ്ജിമയിൽ ഉള്ള ഒരു ഭാഗത്തിൽനിന്നു പഴയ കാലങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാരായിരുന്നു പ്രസവിച്ചതെന്നും എന്നാൽ ഇക്കാലങ്ങളിൽ ആ പ്രയത്നമേറിയ പ്രവൃത്തിയെ സ്ത്രീകളിലേയ്ക്കായി നീക്കിവെച്ച ഈശ്വരൻ സ്തുത്യൻ ആകുന്നു എന്നും ഒരുപദേശി പണ്ടൊരിക്കൽ പ്രസംഗിച്ചതായി കേട്ടുകേൾവിയുള്ളതു ചിരിപ്പാൻ ഉപയോഗപ്പെടുമെന്നല്ലാതെ വാസ്തവമല്ലെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ 'പെററുകിടക്കുക' എന്ന ക്രിയ പുരുഷന്മാർ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു്. വെസ്റ്റിൻഡീസിലുള്ള കറീബന്മാരെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പ്രസംഗാംശത്തിൽ, സ്യൂറേർ എന്നൊരുവൻ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—ഇവരുടെ ഇടയിൽ പ്രസവശേഷം സ്ത്രീ 'പെററുകിടന്നു' കഷ്ടപ്പെടണമെന്നുള്ള ആവശ്യം ഇല്ല. അവൾ ഉടനെതന്നെ പതിവുപോലുള്ള പണികളിൽ പ്രവേശിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ ഭർത്താവു് സുഖക്കേടു നടിച്ചു കിടക്കുകയും, രോഗിയായ ഈ മനുഷ്യനെ കാണ്മാനായി അന്യന്മാർ വന്നു തുടങ്ങുകയും, മുറപോലെ ചികിത്സകൾ ആരംഭിക്കുകയും ഒക്കെ ബഹളമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ ഏൎപ്പാടുകളെ ഒരു നേരംപോക്കായിട്ടും മററും അല്ല അവർ ഗണിക്കുന്നതു്. പെററുകിടക്കുന്ന പുരുഷൻ സഹിക്കേണ്ട കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനവധിയാണു്. ആദ്യത്തെ അഞ്ചുദിവസം അയാൾ യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാതെ കഴിക്കണം. പിന്നത്തെ അഞ്ചുദിവസങ്ങളിൽ, ഒരുവക ദ്രാവകം മാത്രം നൽകപ്പെടും. ഇതിൽ ശരീരപോഷണത്തിനു് ആവശ്യങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ തുലോം കുറവായിരിക്കയാൽ, ഈ അഞ്ചുദിവസങ്ങളും ഒരു വിധം ഉപവാസംതന്നെ എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പിന്നെ ഒരുമാസത്തേയ്ക്കു് ഈ പാനീയവും മരച്ചീനിപോലുള്ള ഒരുവക കിഴങ്ങും മാത്രം ആയിരിക്കും ആഹാരം. ഈ കിഴങ്ങിന്റെ അകത്തു ഭാഗം ചുരണ്ടിയോ മറേറാ എടുത്താണു് പെററുകിടക്കുന്ന പുരുഷനു കിട്ടുന്നതു്. ഈ കിഴങ്ങിന്റെ പുറം മാത്രം ഒരു തൊപ്പിപോലെ ശേഷിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള തൊണ്ടുകൾ ഈ പുരുഷന്റെ വ്രതാന്ഷ്ഠാനത്തി   റ നാല്പതാം ദിവസം ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു സദ്യയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടവ   യാൽ അതുകളെ അവർ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഈ സദ്യയ്ക്കു വ   രുന്ന ആളുകൾ ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ട കർമ്മം, പെററുകിടക്കുന്ന പുരു   സർവാംഗങ്ങളേയും അസ്ഥിശകലങ്ങളെക്കൊണ്ടും മൃഗദന്ത

ങ്ങളെക്കൊണ്ടും കുത്തിമുറിച്ചു രക്തം പുറപ്പെടുവിക്കുക എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഇതിൻെറ ശേഷം ആ ദിക്കിലുണ്ടാകുന്ന ഒരുതരം കുരുമുളക് ഇട്ടു വെള്ളംവെന്തു് അവർ ഈ പുരുഷനെ കുളിപ്പിക്കുന്നു. ഈ മുളകുവെള്ളം മുറിവുകളെ സ്പർശിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വേദന കഠിനമായിരിക്കുമെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇതിനെ സഹിക്കാതെ പ്രലപിക്കുന്നതിനൊ മറേറാ ആരംഭിക്കുന്ന പുരുഷൻ ഭീരുവെന്നും പാപിയെന്നും മററും തൽക്ഷണം അധിക്ഷേപിക്കപ്പെടും. സ്നാനാനന്തരം അവർ അയാളെ ഭദ്രമായി പിന്നെയും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ കിടത്തിയതിൻെറ ശേഷമാണ് സദ്യയും തമാശകളും ഒക്കെ ഉണ്ടാകുന്നതു്. പിന്നെയും ചില ദിവസങ്ങൾകൂടെ ഇങ്ങനെ കിടന്നു കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ എഴുന്നേല്പാനും നടപ്പാനും എല്ലാം ഈ പുരുഷന്നു് അനുവാദം സിദ്ധിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇയാൾ ആറുമാസകാലത്തേയ്ക്കു ചില പ്രത്യേക പക്ഷികളേയും മത്സ്യങ്ങളേയും ഭക്ഷിച്ചുകൂടെന്നു് ഒരു നിബന്ധന ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള വ്രതത്തിനു എന്തെങ്കിലും ഒരു ഭംഗം വന്നാൽ ശിശുവിനു ദോഷം സംഭവിക്കുമെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. ഈ കാലാവധിയിൽ പിതാവു ഞണ്ടിനേയോ ആമയേയോ ഭക്ഷിച്ചാൽ, ഈ ജന്തുക്കളെപ്പോലെ ശിശു ചെകിടനായും ബുദ്ധിഹീനനായും ഭവിക്കും. എന്നിങ്ങനെ അവരുടെ ഇടയിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കു് ഒരു കണക്കും കയ്യുമില്ല.

തെക്കെ അമേരിക്കയുടെ കിഴക്കേ തീരത്തുള്ള ഒരു കൂട്ടം കിരാതന്മാരുടെ ഇടയിൽ താമസിപ്പാൻ സംഗതിയായ ഒരു (യൂറോപ്യ) സ്പാന്യപണ്ഡിതൻ പറയുന്നതിനെ കേൾക്കണം. ഞാൻ ഇവരിൽ ചിലരെക്കൊണ്ടു ഒരു വീടുകെട്ടിക്കുകയായിരുന്നു. പതിവുള്ള ഭക്ഷണത്തിനു വരാതെ ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം അവരിൽ ഒരുവൻ പൊയ്ക്കളഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ‘എന്താണു അവനു സുഖമില്ലേ’ എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘സുഖക്കേടൊന്നുമില്ല, അവൻെറ ഭാര്യ ഇന്നു പ്രസവിച്ചു. ഈ വക ഭക്ഷിച്ചാൽ ശിശു മരിച്ചുപോകുന്നതാണു്’ എന്നായിരുന്നു മറുപടി. ‘ഞങ്ങളുടെ സ്ത്രീകൾ പ്രസവിക്കുമ്പോൾ ഉപവാസവും ഒരു കുന്തവും ഞങ്ങൾ ആചരിക്കുന്നില്ല’ എന്നു പിന്നെയും ഞാൻ പറഞ്ഞതിനു് ‘നിങ്ങൾ സ്പാന്യക്കാരല്ലേ’ ഞങ്ങളുടെ ജാതിക്കാരല്ലല്ലോ എന്നു നല്ല പുച്ഛരസത്തോടുകൂടെ അവരിൽ ചിലർ വാദിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടും ഞാൻ മടങ്ങിയില്ല. അവരിൽ കുറെ വിവരമുള്ളവനെന്നു് എനിക്കു തോന്നിയ ഒരുവനെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു് ഈ സംഗതിയെപ്പററി പിന്നെയും സാവധാനത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു. ‘ചങ്ങാതീ! ഇതിൻെറ വാസ്തവം പറയണം. ശിശുജനനത്തിങ്കൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുകയാണു്. വിരുന്നുസൽക്കാരവും നൃത്തവും ഒക്കെ കൊടിപൂരമായി ഉണ്ടാവും. നിങ്ങൾ എന്താണിങ്ങനെ പട്ടിണികിടക്കുന്നതു്?’ ഇതിങ്കലും ആ കിരാതനു യാതൊരു തോലിയുമുണ്ടായില്ല. ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളെപ്പററി പിതാവു പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കാഞ്ഞാൽ, തന്നിൽനിന്നു് അങ്കുരിക്കുകയും തൻെറ അംശമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശിശുവിന്നു് തീർച്ചയായും മരണമോ രോഗമോ സംഭവിച്ചേയ്ക്കാവുന്നതാണെന്നുള്ള അവൻെറ വിശ്വാസം എത്രയും ഉറച്ചതായിരുന്നു.

ഡോബ്രഹോഫർ എന്ന ജസിത്തു മിഷ്യനരിയും, തെക്കേ അമേരിക്കരുടെ ഇടയിൽ പല ഇടങ്ങളിലും ഈ ആചാരം ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന സാക്ഷിയാണ്. ഭാര്യ പ്രസവിച്ചിരിക്കുന്നതുനിമിത്തം തനിക്കു പുകയിലപ്പൊടി വേണ്ടാ എന്നും, അതു വലിച്ചാൽ തനിക്കുണ്ടാകുന്ന തുമ്മൽ ശിശുവിന്നു ഉപദ്രവകരമായി ഭവിച്ചേയ്ക്കുമെന്നും ഒരു കിരാതൻ ഈ മിഷ്യനരിയോടുതന്നെ പറകയുണ്ടായി. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ശിശുക്കളുടെ മരണത്തിനൊക്കെയും അച്ഛന്മാരുടെ വ്രതഭംഗത്തെയാണ് കാരണമായി സങ്കല്പിക്കുക പതിവ്. ഭർത്താവു വെയിൽ കൊണ്ടതും, തണുപ്പുകാററ് ഏററതും, അതിഭക്ഷണം കഴിച്ചതും മററും കുട്ടികളുടെ മരണത്തിന്നു കാരണമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ശണ്ഠപിടിക്കുന്ന മാതാക്കന്മാരെ അവിടങ്ങളിൽ മിക്ക ഭവനങ്ങളിലും കാണാം.

അസ്വാഭാവികമെന്നു പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന ഈ ആചാരം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതിനെപ്പററി പണ്ഡിതന്മാർ ഇന്നും ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ബക്കോഫൻ എന്ന പണ്ഡിതൻെറ മതത്തെ പലരും ആദരിക്കുന്നുണ്ട്. പിതൃനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിന്നു നിവൃത്തി ഇല്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ടോ എന്തോ, ശിശുക്കൾ മാതൃസ്വത്തായിട്ടും മാതാക്കന്മാരുടെ കുടുംബത്തിൽ ചേർന്നവരായിട്ടും ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഇങ്ങനെയുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പററി പ്രത്യേകം അന്വേഷണം ഉള്ള വിദ്വാന്മാർ എല്ലാവരുംതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ സമുദായം ദീർഘകാലം ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷം മാത്രമാണു ശിശുക്കൾ പിതാക്കന്മാരുടെ വംശത്തിലാണു ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതെന്നുള്ള നവീനന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നു പ്രാബല്യം ഉണ്ടായത്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, മാതൃഭരിതാവസ്ഥയിൽ നിന്നു പിതൃഭരിതാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചുതുടങ്ങുന്ന ഒരു ഘട്ടം, ഒരു സമുദായത്തിന്റെ പരിണാമപദ്ധതിയിൽ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ പ്രത്യേകഘട്ടത്തിലിരിക്കുന്ന സമുദായങ്ങളിലാകുന്നു, പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീവൃത്തിയെ ആചരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ കാണപ്പെടുന്നത് എന്നാകുന്നു ബക്കോഫൻെറ പക്ഷം. ഈ പ്രത്യേകഘട്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അസ്വാഭാവികങ്ങളായ ആചാരങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നതിന് അദ്ദേഹം പറയുന്ന ന്യായം ശരിയാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും, കേൾവിയിൽ ഒട്ടൊക്കെ ചേർച്ചയുള്ളതായി തോന്നുമെന്നുള്ളത് സമ്മതിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. മാതൃകുടുംബത്തിന്റെ സ്വത്തായി അനേകം അനേകം വത്സരങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോന്ന കുട്ടികളെ, പിതൃകുടുംബത്തിന്റെ വകയായി ഗണിക്കുന്നതിന്നു ആരംഭിക്കുന്ന ഒരു അവസ്ഥയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു സമുദായം ആകുന്നുവല്ലോ ഇവിടെ ആലോചനാവിഷയമായിരിക്കുന്നത്. * ഇങ്ങനെ പാരമ്പര്യത്തിന്നു വിരോധമായ ഒരു ഏർപ്പാട് അപരിഷ്കൃതന്മാരായ കിരാതന്മാർക്ക് ഒരു വലിയ യുക്തിഭംഗമായി തോന്നിയിരിക്കണം. ആ യുക്തിഭംഗത്തിന് ഒരു പരിഹാരമായിട്ടെന്ന

* മാതൃസ്വത്തായി ശിശു പിതൃസ്വത്തായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരാൻ സംഗതിയായതു എങ്ങിനെയാണെന്നുള്ള വിഷയാന്തരപ്രവേശം ഇവിടെ ചെയ്യുന്നില്ല.

തുപോലെയാണ് പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീവൃത്തിയെ ആചരിക്കണമെന്നുള്ള ചട്ടം നടപ്പായത്. മാതൃസ്വത്തായി ഗണിക്കപ്പെട്ട ശിശു പിതൃസ്വത്തായി ഗണിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ, ശിശു തന്റെ സ്വത്താകുവാൻ മാതാവ് എന്തെല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നുവോ, അതുകളിൽ പാട്ടുള്ളടത്തോളം സംഗതികളെ പിതാവ് അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നു വിധിക്കുന്നത് ഒരു വിധത്തിൽ യുക്തിയുക്തമായിട്ടു തന്നെ സങ്കല്പിക്കപ്പെടണം. ഈ വിധമായ ഒരു അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അപ്പന്മാർ പെററുകിടക്കണമെന്നുള്ള ചട്ടം പല സമുദായങ്ങളിലും ആരംഭിച്ചത്.

ബഹോഫന്റെ ഈ അഭിപ്രായം സയുക്തികമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ അതു മുഴുവനും ശരിയെന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുകൂടാത്തതാകുന്നു എന്നു തോന്നിക്കുന്ന ചില ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിനു വടക്കുപടിഞ്ഞാറു കിടക്കുന്ന ഗ്രീൻലണ്ടു ദ്വീപത്തിലെ ആളുകളുടെ ഇടയിൽ പുരുഷൻ മാത്രമല്ല സ്ത്രീയുംകൂടെ പാരവശ്യം നടിച്ചു പെററു കിടക്കുന്നതായി അറിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബക്കോഫന്റെ മതം ശരിയാണെങ്കിൽ സ്ത്രീ അസ്വതന്ത്രയാകുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. പുരുഷനെപ്പോലെ തന്നെ സ്ത്രീയും വിശ്രമിക്കണമെന്നുള്ള പ്രമാണം, ഗയാനാ രാജ്യനിവാസികളുടെ ഇടയിലും അനുസരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. അപ്പനും അമ്മയും പണി ഒന്നും എടുക്കരുത്. ചൂടു വെള്ളമേ കുടിക്കാവു. ദേഹം ചൊറിയുന്നതു വല്ല ഓലപ്പൊളികൊണ്ടോ മററോ അല്ലാതെ നഖംകൊണ്ടു ചെയ്യരുത്: എന്നൊക്കെയാണ് കുട്ടിക്കു ദോഷം തട്ടാതിരിപ്പാനായി അവർ ചെയ്യുന്ന മുൻകരുതലുകൾ. പുരുഷൻ ഇങ്ങനെയുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഒക്കെയും സഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ ഗയാനിവാസികളുടെ ഇടയിൽ ശിശു മാതൃകുലത്തിൽ തന്നെയാണു ചേരുന്നത്. ഈ വാസ്തവംകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുന്നതു ബക്കോഫന്റെ അഭിപ്രായം അബദ്ധമാണെന്നാണ്. അറവാക്കന്മാർ എന്ന ജാതിക്കാരിലും പുരുഷന്മാർ പെററുകിടക്കുക പതിവാണെങ്കിലും മാതൃഭരണമാണു നടപ്പ്. ആയതിനാൽ ഈ ആചാരവിശേഷത്തിന് ഉത്ഭവകാരണമായി ബക്കോഫർ പറയുന്ന അഭിപ്രായത്തിൽ ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടെന്നു പലരും വാദിക്കുന്നു.

ബക്കോഫന്റെ മതത്തെ നിരസിക്കുന്നവരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണു മിസ്റ്റർ ടയിലർ. അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ മനസ്സിനു സവ്വസാധാരണമായ ഒരുവക അജ്ഞതയിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നതാണ് ഈ ആചാരം എന്നത്രേ ഈ വിദ്വാൻ പ്രസംഗിക്കുന്നത്. യാതൊരുവിധത്തിലെങ്കിലും അല്പമായിട്ടായാലും സംബന്ധമുള്ള രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ അല്പം മാത്രമല്ല സവ്വപ്രകാരത്തിലും സംബന്ധമുള്ളതായിട്ടുമാത്രം അവയെപ്പററി ചിന്തിക്കാവുന്ന അവസ്ഥയിലാകുന്നു അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ മനസ്സുകൾ ഇരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് സമ്മതിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു വിഷയം അത്രേ. അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ക്ഷുദ്രപ്രയോഗത്തിലുള്ള വിശ്വാസം വളരെ പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ

കാരണവും ഇതുതന്നേയാണ്. ഏതൊരു മനുഷ്യനെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ, ആ മനുഷ്യന്റെ നഖമോ മുടിയോ മൂത്രമോ തുപ്പലോ വസ്ത്രഖണ്ഡമോ (ഇതെല്ലാംകൂടിയോ) എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് അതുകളിൽ ഓരോന്നിനേയും (അല്ലെങ്കിൽ അതുകൾ എല്ലാവറ്റെയുംകൂടെ) അടിക്കുകയോ, പൊടിക്കുകയോ, ദഹിപ്പിക്കുകയോ, ചെയ്യുകയാകുന്ന ആഭിചാരികന്മാർ സാധാരണ ചെയ്യുന്നത്. ഈ വസ്തുക്കൾക്ക ഓരോതരത്തിൽ ആ പ്രത്യേക മനുഷ്യനോട്ട സംബന്ധമുള്ളതിനാൽ, ഈ വസ്തുക്കൾക്ക വരുന്ന നാശത്തിനനുസരിച്ച് ആ മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിനും ഹാനി ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് അവരുടെ സങ്കല്പം. ഛായ എടുപ്പിക്കുന്നതിന് ഈ ദിക്കുകളിൽത്തന്നെ പലരും (പണം കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതുകൂടാതെ) വിരോധം നടിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം സൂക്ഷ്മമാലോചിച്ചാൽ ഇതുതന്നേയാണ്. മനുഷ്യമുഖവും തല്ഛായയും തമ്മിൽ ആകൃതിയിൽ വിസ്മനീയമാകുംവണ്ണം സമമായിരിക്കുന്നു. മുഖവും തല്ഛായയും തമ്മിൽ എന്തോ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നും ആയതിനാൽ ശത്രുക്കൾ ഛായ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കടലാസ്സിനെ കീറുകയോ മുറിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ ഛായയുടെ മൂലമായ മനുഷ്യനും ജീവഹാനി ഉണ്ടായേയ്ക്കുമെന്നും ആകുന്നു സാധാരണന്മാർ ചെയ്യുന്ന അനുമാനം. അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ ഈ അഭിപ്രായം പിതൃപുത്രസംബന്ധത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രവൃത്തിക്കുമെന്ന ചിന്തിക്കുക. ശിശുവിന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളെക്കുറിച്ച് പിതാവു സാധാരണ അത്യധികമായ അന്വേഷണമുള്ളവനാകുന്നു. ഈ പക്ഷിമൃഗാദികളിൽ എന്നതുപോലെ മനുഷ്യരിലും ഈശ്വരനിശ്ചിതമായ ഒരു ഗുണമെന്ന മാത്രമേ വാസ്തവത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടേണ്ടതുള്ളു. എന്നാൽ ഈ വിചാരം അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. പിതാവും ശിശുവും തമ്മിൽ ഏതോ ഒരുവക സംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു വിദ്യാവിഹീനന്മാർക്കുതന്നെ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ആയതിനാൽ ഈ രണ്ടാളുകളും തമ്മിൽ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാകാത്തതെങ്കിലും ശരീരമായിട്ടുതന്നെയുള്ള ഒരു സംബന്ധം അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നുള്ള ഒരു ഭ്രമം അവന്റെ മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്നു. ഈ മിഥ്യാഭ്രമം പ്രബലമായുള്ള സമുദായങ്ങളിൽ പിതാവിന്റെ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ മുതലായവയുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ ശിശുക്കളിൽ കൂടെയും ഫലിക്കുന്നതാകുന്നു എന്നും ആയതിനാൽ കാററ്, വെയിൽ, അമിതഭോഗം മുതലായവയെ പിതാവ് ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നും ഉള്ള വിശ്വാസങ്ങളും ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായി മേൽ കാണിക്കപ്പെട്ടവപോലെയുള്ള ആചാരങ്ങളും ഉണ്ടാകാമെന്നുള്ള മിസ്റ്റർ ടയിലറിന്റെ മതം സുഗ്രാഹ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നുതന്നെ പറയപ്പെടണം. അച്ഛനെപ്പോലെതന്നെ അമ്മയും വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്ന നിർബന്ധിക്കുന്ന സമുദായങ്ങൾ അവർ രണ്ടാളുകളോടും ശിശുവിനുള്ള സംബന്ധത്തെ ഗണിക്കുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതല്ലാതെ മിസ്റ്റർ ടയിലറിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെടാമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വിവാഹകൎമ്മത്തിന്റെ ഗൌരവം, ആ കൎമ്മം സംബന്ധിച്ച ഈശ്വരപ്രാൎത്ഥന മുതലായ വിധികൾ, ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹസംബന്ധത്തിന്റെ അഗാധത എന്നിതുകൾ പരിശുദ്ധങ്ങളായിട്ടാണല്ലോ നമ്മുടെ സമുദായത്തിലും നമുക്കു അധികം പരിചയമുള്ള അന്യസമുദായങ്ങളിലും ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഒരുവന്റെ ആയുസ്സിൽ സംഭവിക്കാവുന്ന ചില വലിയ സംഗതികളിൽ ഒന്നായിട്ടുതന്നെയാണ്, എല്ലാ പരിഷ്കൃതന്മാരും വിവാഹകൎമ്മത്തെ ആചരിച്ചുപോരുന്നതു് എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരായി ഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു വൈദികന്മാരും പുരോഹിതന്മാരും മറ്റും ആവശ്യമാണെന്നു വച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾ ഈ കൎമ്മത്തെ എത്രയും ഗൌരവാവഹമായിട്ടാകുന്നു സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നു തെളിവാകുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഏതൊരു അവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന സമുദായവും ഈ കൎമ്മത്തെ ഇങ്ങനെ ഒരു വലിയ സംഗതിയായി ഗണിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ആരെങ്കിലും ഭ്രമിച്ചുപോകരുതു്. അനേകം അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾ വിവാഹകൎമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു് നാം സ്വപ്നംകൂടെ കാണുകയില്ലാത്ത ഓരോ സമ്പ്രദായങ്ങളിലാണ്. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയട്ടെ.

മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിനു വടക്കു ഭാഗത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഒറീസ്സാ രാജ്യത്തിൽ കൊണ്ടന്മാർ എന്നൊരു കൂട്ടം ജനങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവരുടെ ഒരു വിവാഹരീതിയെ കാംബെൽ എന്ന ആംഗലസേനാനി ഒരിക്കൽ കാണുവാൻ സംഗതിയായി. അദ്ദേഹം കുതിരപ്പുറത്തു ഒരു സവാരി പോകയായിരുന്നു. വഴിമദ്ധ്യേ ഒരു സ്ഥലത്തിൽ ഒരു ആൾക്കൂട്ടവും ബഹളവും കണ്ടതിനാൽ വല്ല കൊലപാതകമോ മറ്റോ ആയിരിക്കുമെന്നു സംശയിച്ചു് അദ്ദേഹം അവിടെ എത്തി. ചുട്ടിൽപ്പൊതിഞ്ഞ ഒരു ചുമടു എടുത്തുകൊണ്ടു് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ നില്പുണ്ടു്. അവന്റെ സഹായികളായി ഒരു ഇരുപത്തഞ്ചു് ആളുകൾ അടുത്തും നില്ക്കുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരായ ചില സ്ത്രീകൾ ദൂരത്തിൽനിന്നു ഇവരെ കല്ലുകൾകൊണ്ടും കമ്പുകൾകൊണ്ടും എറിയുകയും നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊക്കെയും എന്തിനാണെന്നു അടുത്തുനിന്ന ചിലരോടു ചോദിച്ചപ്പോഴല്ലേ കാൎയ്യം വെളിപ്പെട്ടതു്. ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ വഹിച്ചിരുന്നതു് ഒരു സ്ത്രീയെയാണ്. അവൻ അവളെ ആ നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചു കല്യാണം കഴിക്കുകയായിരുന്നു. ദൂരത്തിൽനിന്ന ബഹളംകൂട്ടിയ സ്ത്രീകൾ വധുവിന്റെ ഇഷ്ടകളാണ്. കന്യകയെ അപഹരണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഭൎത്താവും ഈ ആപത്തിൽ നിന്നു അവളെ രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയുന്ന പ്രയത്നം ഒക്കെയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ കന്യകയുടെ ബന്ധുക്കളും നടിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ആ ദിക്കുകാരുടെ ഇടയിൽ വിവാഹകൎമ്മത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം. സ്ത്രീയെ വഹിച്ചുംകൊണ്ടു പുരുഷൻ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ എത്തുന്നതുവരെയും കുറേ സ്ത്രീകൾ ഇങ്ങനെ വിരോധഭാവം നടിച്ചു പുരുഷന്മാരെ അനുഗമിക്കണമെന്നാണ് ഏൎപ്പാടു്.

ഗാരുന്മാർ എന്ന വർഗ്ഗക്കാരുടെ വിവാഹരീതിയും നല്ല നേരംപോക്കുള്ളതാണ്. ഇന്ന പുരുഷൻ ഇന്നസ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നുള്ള നിശ്ചയം ആദ്യമായിട്ടുതന്നെ നടക്കുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം കന്യക കുറെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുമെടുത്തു് അടുത്തുള്ള വല്ല കാട്ടിലേയ്ക്കും ഒളിച്ചോടുന്നു. അവളെ അന്വേഷിക്കുന്നു എന്നോ പിൻതുടരുന്നുവെന്നോ ഉള്ള നാട്യത്തിൽ പുരുഷൻ പിന്നാലെ എത്തണം. കാട്ടിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തായിരിക്കും അവൾ പോയിരിക്കുന്നതെന്നു മുമ്പേതന്നെ അറിവുള്ളതിനാൽ, പുരുഷനു വലിയ കഷ്ടപ്പാടൊന്നുമില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. മൂന്നുനാലു ദിവസങ്ങളുടെ ശേഷം രണ്ടാളുംകൂടെ ആൾപാർപ്പുള്ള ഇടത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചു വരികയും, അവിടെവെച്ചു രണ്ടു ഭാഗക്കാരുടെയും ആളുകൾ തമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധം അഭിനയിക്കുകയും ചെയ്തുകഴിയുമ്പോൾ വിവാഹകർമ്മം പരിപൂർണ്ണമായി.

മലയാ എന്നു പറയുന്നതു് മദ്രാസുപട്ടണത്തിൽനിന്നു ഉദ്ദേശം മൂന്നു ദിവസത്തെ വഴി കിഴക്കു കിടക്കുന്ന ഒരു രാജ്യമാണു്. അവിടെയുള്ള കാട്ടാളന്മാർക്കു ഭാര്യയെ ലഭിക്കുന്നതിനു കുറെ ഓടാതെ കഴിയുകയില്ല. വധൂവരന്മാരുടെ ആളുകൾ ആദ്യമായിത്തന്നെ ഒരു സ്ഥലത്തിൽ ഒരു സഭ കൂട്ടണം. അവരുടെ മുമ്പിൽ തറയിൽ ഒരു വലിയ വൃത്തം മുമ്പേതന്നെ വരയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. ഇതിന്റെ ചുററിലുമാണു് ഓടേണ്ടതു്. കന്യക കുറെ ഓടിയതിന്റെ ശേഷം പിന്നാലെ പുരുഷനും ഓടിത്തുടങ്ങുന്നു. പിടിച്ചാൽ അവൾ ഭാര്യയായി.

സാംമായഡന്മാർ എന്ന ആളുകളുടെ ഇടയിൽ ബലാൽക്കാരത്തിന്റെ വേഷങ്ങൾ ആയ പലതും മുൻ കാലങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അധികമൊന്നും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. വരൻ കന്യകയുടെ അച്ഛനേയും അമ്മയേയും ഒരു ചെറിയ വടികൊണ്ടു പതുക്കെ പ്രഹരിക്കണമെന്നു മാത്രമെ ഇപ്പോൾ അവരുടെ ഇടയിൽ നിബന്ധനയുള്ളു. അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും അല്പമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു ദക്ഷിണകൊടുക്കാതെ സ്ത്രീയെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നതിൽവെച്ചു് ഇവർക്കു ഏതോ സുഖക്കേടുണ്ടെന്നും തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ആഫ്രിക്കാരാജ്യനിവാസികളായ മാണ്ടിൻമാരുടെ ഇടയിൽ ഈ വിധമായ വിവാഹം നടപ്പുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ; ഒരു വെള്ളക്കാരൻ അവിടെവെച്ചുകണ്ട ഒരു സംഗതിയെ തെററിദ്ധരിക്കുന്നതിനിടയായി. അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കേൾക്കണം: "ഒരു പ്രത്യേക കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നു് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനു ഒരു മോഹമുണ്ടായി. കന്യകയുടെ മാതാവു് അവനു് അനുവാദവുംകൊടുത്തു. ഈ സംഗതിയൊന്നും അറിയാതെ ആ സാധു യുവതി ഒരു ദിവസം സന്ധ്യാസമയത്തിൽ അരിവെച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയിൽ, ഈ പുരുഷനും മൂന്നുനാലു ആളുകളുംകൂടെ ഓടിച്ചെന്നു് അവളെ ബലമായി പിടിച്ചു് എടുത്തുകൊണ്ടു ഗമിച്ചു. കഥ മനസ്സിലാകാതെ അവൾ നിലവിളിക്കൂട്ടുകയും ചവിട്ടുകയും തൊഴിക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്തിട്ടു് —

കഷ്ടം ആ കന്യകയുടെ മാതാവും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മററു ആളുകളും ചിരിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്തതു്." ഇദ്ദേഹം കണ്ടതു വാസ്തവത്തിൽ അവിടെ നടപ്പായിരുന്ന ന്യായമായ വിവാഹമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ആ ഭവനക്കാർ അത്ര ഉദാസീനത കാണിക്കുകയില്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ലല്ലൊ. ആ പുരുഷന്മാരെ ക്രിമിനലായി ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ധാരയുടെ ശുദ്ധഗതി, ആ കന്യകയ്ക്കു കൂടെയും അല്പംപോലും രുചികരമായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കന്യകയെ ബലാൽക്കാരമായി തട്ടി എടുത്തു വിവാഹം കഴിക്കുന്നു എന്നൊരു നാട്യമാണു്, മേല്പറഞ്ഞ എല്ലാജാതിക്കാരിലും നടന്നുവരുന്നതു്. ഈ ആളുകളുടെ ഇടയിൽമാത്രമല്ല ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള അനേകം അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിൽ ഈ കാപട്യം നടത്തപ്പെട്ടുന്നുണ്ടു്. ഈ ആചാരം എങ്ങിനെ ഉത്ഭവിച്ചു എന്നാണു് ഇനിയും ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു്.

ഈ ആചാരം എങ്ങനെ ഉത്ഭവിച്ചു എന്നു ശരിയായി മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ വേറെ ഒരു സംഗതി ആദ്യമായി അറിയപ്പെടേണ്ടതുണ്ടു്. മേൽ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കപ്പെട്ട സമുദായങ്ങളെക്കാറം നീചാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന സമുദായങ്ങളിൽ വിവാഹരീതി എങ്ങനെയാണെന്നുള്ളതിനെപ്പററി വല്ല അറിവും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അത്യന്തം നീചങ്ങളായ സമുദായങ്ങളിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന വിവാഹരീതി മനസ്സിലാകയാൽ, സമുദായം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനോടുകൂടെ വ്യാജയുദ്ധസമ്മിശ്രമായ വിവാഹാചാരം ഉണ്ടാകുവാൻ വല്ല മാറ്റവുമുണ്ടോ എന്നു യുക്തിപൂർവം നമുക്കു ആലോചിക്കാറാകുന്നതാണല്ലൊ.

അതിനീചങ്ങളായ സമുദായങ്ങളെപ്പററി അനേകം സംഗതികൾ ഇനിയും അറിയപ്പെടാനുണ്ടെങ്കിലും, അതുകളെപ്പററി നാം കേവലം അജ്ഞന്മാരല്ല. പഴയകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ചരിത്രകാരന്മാരിൽ നിന്നും ദ്വീപാന്തരനിവാസികളായ കിരാതന്മാരുടെ ഇടയിൽ പരിശോധന നടത്തീട്ടുള്ള കടൽസഞ്ചാരികളിൽനിന്നും, അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളെപ്പററി ദിവസംപ്രതി എന്നപോലെ നമുക്കു അറിവു അധികപ്പെട്ടുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള യാതൊരു മാർഗ്ഗത്തുടെ നോക്കിയാലും, അത്യപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ വിവാഹത്തെപ്പററി നമുക്കു അറിവു വരുന്നതു വിസ്മയജനകമായ ഒരു വാസ്തവമത്രെ. അന്യോന്യം അനുരാഗത്തോടുകൂടി ജീവിതകാലത്തെ നയിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമ്മിലുള്ള ഒരു അന്യോന്യപ്രതിജ്ഞയാകുന്നുവല്ലൊ വിവാഹകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൻെറ ഫലമായി ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു നാം സാധാരണ ധരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു നടപ്പൊ അഭിപ്രായമൊ ഒന്നും അതി നീചന്മാരായ കിരാതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ല. പാണ്ടിയിൽ നിന്നു കുറച്ചു കിഴക്കുകിടക്കുന്ന ഒരു ദ്വീപസംഘമാകുന്നു ആൻഡമാൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്. ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചു കുറച്ചു പ്രായമായാൽ ഉടനെ പുതിയ സംബന്ധം അന്വേഷിച്ചു ഭാര്യാഭർത്താ

ക്കന്മാർ പിരിയുകയാണ് ആ ദിക്കിൽ പതിവ്. അമേരിക്കാഭൂഖണ്ഡത്തിന് അടുക്കലുള്ള ചാർലട്ടിദ്വീപനിവാസികളുടെ ഇടയിൽ വിവാഹം എന്ന ഒരു ഏർപ്പാടു കേട്ടുകേൾവിപോലും ഇല്ല. ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീ അതേ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സകല പുരുഷന്മാരുടേയും ഭാര്യ എന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം. ആസ്ത്രേലിയന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിധമായ വിവാഹബന്ധം ഇപ്പോൾ ഉണ്ടെങ്കിലും പഴയ കാലങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ ഒരേർപ്പാടു ഇല്ലായിരുന്നു എന്നാണ് ആ ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പായിരിക്കുന്ന പാരമ്പര്യംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. അവരെപ്പററി പ്രത്യേകം അന്വേഷണം നടത്തീട്ടുള്ള വിദ്വാന്മാർ അനേകമുണ്ട്. അവർ പറയുന്നത്, പഴയ കാലങ്ങളിൽ അസ്ത്രേല്യൻമാർ, കമിട്ടി ക്രോക്കി എന്ന രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നും, കമിട്ടിവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീ എല്ലാ ക്രോക്കൻമാരുടേയും ഭാര്യയായിട്ടും അതുപോലെതന്നെ ക്രോക്കിസ്ത്രീ എല്ലാ കമിട്ടൻമാരാലും സ്വീകാര്യമായിട്ടും ആയിരുന്നു അവർ ഗണിച്ചിരുന്നതെന്നും ആകുന്നു. ആസ്ത്രേല്യൻമാരുടെ ഈ മര്യാദ മനസ്സിലായിട്ടില്ലാഞ്ഞതിനാൽ മിസ്റ്റർ ബൽമർ എന്ന മിഷ്യനറിക്ക് ഒരിക്കൽ ഒരു അബദ്ധം പററുകയുണ്ടായി. ആ ദിഗ്വാസികളോടു നല്ലവണ്ണം പരിചയപ്പെടണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ, ഇദ്ദേഹം ആ ദിക്കുകാരിൽ ഒരുവൻെറ സഹോദരത്വം ലഭിക്കുന്നതിനായി അവരുടെ പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള ഒരു കർമ്മത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു. പിന്നെയൊരിക്കൽ ആ മനുഷ്യൻെറ ഭാര്യയെ കണ്ടപ്പോൾ ഈ മിഷ്യനറി, കുശലപ്രശ്നമായിട്ട് ഞാനും നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവും സഹോദരന്മാരായിരിക്കുകയാൽ നിങ്ങൾ എനിക്ക് സഹോദരിയാണ് അല്ലേ എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു അവൾ പറഞ്ഞ മറുപടി അങ്ങനെ അല്ല ഭർത്തൃസഹോദരനായ അങ്ങ് എൻെറ ഭർത്താവാണ് എന്നായിരുന്നു. പിന്നെ അന്വേഷിച്ചപ്പോഴാണു സാധുവിനു സംഗതി മുഴുവൻ മനസ്സിലായത്. ആ പ്രത്യേകമനുഷ്യൻെറ സഹോദരനായി ഭവിച്ചതിനാൽ മിഷ്യനറി ആ സ്ത്രീയുടേയും ആ സ്ത്രീയുടെ നാമത്തോടുകൂടിയ അന്യസ്ത്രീകളുടേയും ഭർത്താവായി ആ ദിഗ്വാസികളാൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

നീചസമുദായങ്ങളിൽ വിവാഹബന്ധം എത്ര അനിശ്ചിതാവസ്ഥയിലാകുന്നു ഇരിക്കുന്നതു എന്നുള്ളതു്, പാസിഫിക്കുസമുദ്രത്തിലുള്ള സാൻഡ്വിച്ചുന്മാരുടെ ഭാഷയിൽനിന്നും അനുമാനിക്കപ്പെടാം. ഈ ഭാഷയിൽ

കൊയികാനാ എന്നു പറഞ്ഞാൽ

പുത്രൻ
സോദരീപുത്രൻ
സോദരപുത്രൻ
സോദരപുത്രൻെറ പുത്രൻ
സോദരപുത്രീപുത്രൻ
സോദരീ പുത്രൻെറ പുത്രൻ

സോദരീപുത്രിയുടെ പുത്രൻ
മാതൃസോദരീ പുത്രന്റെ പുത്രൻ
മാതൃസോദരപുത്രന്റെ പുത്രൻ
വഹാന എന്നു പറഞ്ഞാൽ
ഭാര്യ
ഭാര്യാസോദരി
സോദരന്റെ ഭാര്യ
ഭാര്യാസോദരഭാര്യ
പിതൃസോദരപുത്രന്റെ ഭാര്യ
പിതൃസോദരീ പുത്രന്റെ ഭാര്യ
മാതൃസോദരീപുത്രന്റെ ഭാര്യ
മാതൃസോദരപുത്രന്റെ ഭാര്യ

ഈ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ പത്തിയിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ ആളുകളേയും കുറിക്കുന്നതിന് ഒരു പദം മാത്രവും അതുപോലെ തന്നെ രണ്ടാമത്തവയ്ക്കും ഒരു പദം മാത്രവും ആവശ്യമുള്ള ഈ സാൻഡ്വിച്ചുകാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന വിവാഹാചാര സംബന്ധമായ സാമുദായികപ്രമാണം എത്രയും അവ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കപ്പെടാവുന്നതാണല്ലോ. ഒരു സ്ത്രീക്കു ഭർത്താക്കന്മാരും ജ്യേഷ്ഠത്തി അനുജത്തിമാരും ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും ഭർത്തൃസോദരസ്ഥാനത്തിൽ ഒരുവൻ ഉണ്ടായി എന്നു വരികയില്ല. അതുപോലെ തന്നെ പുരുഷന്മാർക്കും ഭാര്യമാരും അളിയന്മാരും ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും ഭാര്യാസോദരിപദത്തിൽ ഒരുവൾ ശേഷിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. ഒരു വംശത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിൽ, സൃഷ്ടിയാൽത്തന്നെ ഭാര്യാഭർത്തൃസംബന്ധം ഉള്ളതായിട്ടാണ് ഇവരുടെ സങ്കല്പം എന്നു തോന്നിപ്പോകും.

ഈ അവസ്ഥയിൽനിന്നു സമുദായം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട്, പുരുഷന്മാർ ഏകഭാര്യാവ്രതന്മാരായും സ്ത്രീകൾ ഏകപുരുഷപ്രേമകളായും ഇരിക്കുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കൃതാചാരം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നാണ് ഇവിടെ സ്വാഭാവികമായി ജനിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യം. ഇതിനു മറുപടിയെന്താണെന്നു ഇനിയും ചിന്തിക്കാം.

നീചസമുദായങ്ങളിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന അനിശ്ചിതവിവാഹാവസ്ഥ, സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും ഒരുപോലെ അനിഷ്ടകരമായിരിക്കുമെന്നു ന്യായമായി വിചാരിക്കപ്പെടാം. എല്ലാവരുടേയും ദാസ്യവൃത്തിയോടുകൂടെയും സംരക്ഷണത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകപുരുഷൻ ഇല്ലാതെയും, ആ കാലങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയിരുന്നിരിക്കണം. അതുപോലെ തന്നെ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത ദേഹരക്ഷയ്ക്കും ശുശ്രൂഷയ്ക്കും പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു സ്ത്രീയല്ലായ്കയാൽ പുരുഷന്മാർക്കും നേരിട്ടിരുന്ന അസ്വാസ്ഥ്യം ചില്ലറയായി ഇരുന്നിരിക്കുകയില്ല. ഈ പ്രയാ

സങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായി, ഒരു സ്ത്രീയും പുരുഷനും അന്യോന്യം അനുരാഗത്തോടുകൂടെ താമസിച്ചു തുടങ്ങുന്നതായാൽ ആ ജാതിക്കാർ മുഴുവനും അവൎക്കെതിരായി ശണ്ഠയ്ക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ കുഴങ്ങുന്ന സന്ദൎഭത്തിൽ ഒരുവൻ സമീപത്തിലുള്ള വേറൊരു വൎഗ്ഗക്കാരിൽ നിന്ന് ഒരു സ്ത്രീയെ അടിമയായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതിനു സംഗതിയായി എന്നിരിക്കട്ടെ. അടിമയെ കൊല്ലുന്നതിനുകൂടെയും അക്കാലങ്ങളിലെ നിയമപ്രകാരം ജേതാവിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതിനാൽ ആ സ്ത്രീ സമുദായത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണെന്നോ സമുദായത്തിലേയ്ക്കു വിടപ്പെടണമെന്നോ ആരെങ്കിലും വാദിച്ചു തുടങ്ങുകയില്ല. അവൾ ജേതാവിന്റെ സ്വന്തം ഭാൎയ്യയായി താമസിക്കുന്നതിൽ വൈമുഖ്യം നടിക്കുന്നതിന് ആൎക്കും അവകാശമില്ലാത്തതാണല്ലൊ. ആ സ്ത്രീ അടിമയാണെന്ന് ഒരു ആക്ഷേപം ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേകപുരുഷനെ രക്ഷകനായിട്ടും, ഭൎത്താവ് ഒന്നു മാത്രം ആയിരിക്കുകയാൽ ദാസ്യവൃത്തി ലഘുവായിട്ടും ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഇവൾ, സ്വതന്ത്രകളായ അന്യസ്ത്രീകളെക്കാൾ വാസ്തവത്തിൽ ഭാഗ്യവതിയായിട്ടാണ് പരിണമിക്കുന്നതു്. തന്നെമാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സ്ത്രീയോടു സമുദായസ്വത്തുക്കളായ അന്യസ്ത്രീകളോടുള്ളതിനേക്കാൾ പുരുഷനു കൂറു വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതും സ്വാഭാവികമാണ്. ഈ സൌകൎയ്യത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹമുള്ള പുരുഷന്മാർ കാലക്രമേണ പലരുണ്ടാവുകയും, അവർ അന്യവംശങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്ത്രീകളെ മോഷ്ടിച്ചോ ബലാൽക്കാരമായോ കൊണ്ടുപോരുന്നതിന് ഉത്സാഹിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളെ അന്യവംശക്കാർ അടിമകളായി കൊണ്ടുപോകുന്നതു തങ്ങൾക്കു മാനഹാനിയാണെന്നുള്ള അഭിമാനംമൂലം, സ്ത്രീപക്ഷക്കാർ നിശ്ചയമായും ശണ്ഠയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നതാകയാൽ, ഭാൎയ്യാപഹരണം സംബന്ധിച്ച് യുദ്ധങ്ങളും മത്സരങ്ങളും അവശ്യം ഉണ്ടാകുന്നതായിരിക്കുമെന്നും അനുമാനിക്കാം.

ഇങ്ങനെ പുരുഷന്മാർ കൂട്ടംകൂട്ടമായി അന്യസമുദായങ്ങളോടു മത്സരിക്കുകയും സ്ത്രീകളെ അപഹരിച്ചു ഓരോരുത്തനും സ്വന്തഭാൎയ്യമാരായി രക്ഷിക്കുകയും കുറേ കാലമായി നടന്നുവന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇങ്ങനെ അടിമകളായി പിടിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകൾ വാസ്തവത്തിൽ സൌഭാഗ്യവതികളാകുന്നു എന്നുള്ളതു വേഗത്തിൽ നാടൊക്കെയും പ്രസിദ്ധമാകാതിരിക്കുകയില്ല. എല്ലാവൎക്കും ദാസ്യവൃത്തിയോടു കൂടിയിരിക്കേണ്ടാത്ത സ്വതന്ത്രകളായ സ്ത്രീകൾ കൂടെയും അന്യവംശജന്മാരായ പുരുഷന്മാരാൽ അടിമകളായി പിടിക്കപ്പെടുന്നതിന് ആഗ്രഹിച്ചുതുടങ്ങി എന്നും വരാം. ഒരു സ്ത്രീയെ ഹരിക്കുന്നതിന് അന്യഗോത്രത്തിൽ പെട്ടവനായ ഒരു യുവാവു തരംനോക്കി വരുന്ന അവസരത്തിൽ അവളെ മനസ്സോടെ വിട്ടുകൊടുപ്പാൻ ചാൎച്ചക്കാർ സന്തോഷമുള്ളവരായിട്ടുതന്നെ ഇരുന്നേയ്ക്കാവുന്നതുമാണ്. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ വംശത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയെ അന്യവംശത്തിലേയ്ക്കു അടിമയായി അയച്ചുകളഞ്ഞു എന്ന ആക്ഷേപം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ എന്തു മാൎഗ്ഗമാണ് ഉള്ളതെന്നായിരിക്കും സ്ത്രീപക്ഷക്കാരുടെ പിന്നത്തെ നോട്ടം. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെ പുരുഷപക്ഷക്കാൎക്കെതിരായി ആയുധങ്ങ

ളുമായി എതിൎത്തു പോരിനു ഒരു യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടി വരുത്തി തോൽവി ഭവിച്ചു എന്ന വ്യാജേന സ്ത്രീകളെ വിട്ടുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ പലസ്ഥലങ്ങളിലും നടന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ, സ്ത്രീകൾ അന്യവംശങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകുവാൻ സംഗതിയാകുന്നതു ചാൎച്ചക്കാരുടെ അറിവോടും മനസ്സോടും കൂടി ആണെന്നുള്ള വാസ്തവം എല്ലാവൎക്കും അറിവുള്ള ഒരു രഹസ്യമായി ഭവിച്ചു. ചുരുക്കിപ്പറയാമല്ലൊ. മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ നിശ്ചിതസമയത്തു സ്ത്രീയെ കൊണ്ടുപോവാനായി വരികയും, അപ്പോൾ സ്ത്രീപക്ഷക്കാർ മത്സരത്തിന്റെ ചില നാട്യങ്ങൾ ഒക്കെയും കാണിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതു് കാലക്രമേണ വിവാഹകൎമ്മത്തിൽ ചെയ്യപ്പെടേണ്ട ഒരു ആചാരമായി പരിണമിച്ചു.

വിവാഹകൎമ്മസംബന്ധമായി സ്ത്രീപക്ഷക്കാരും പുരുഷപക്ഷക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു ആയോധനാഭിനയം നടക്കേണ്ടതാണെന്നു് മിക്ക അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലും ഒരു പ്രമാണമുണ്ടായതിനുമേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട കാരണമാകുന്നു ഇപ്പോൾ മിക്ക സാമുദായിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സമ്മതിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നതു്. പേരിനു മാത്രം വരൻ കന്യകയുടെ അച്ഛനമ്മമാരെ കമ്പുകൊണ്ടടിക്കുക, കന്യകയെ എടുത്തുകൊണ്ടോടുക, ഓടിപ്പിടിക്കുക എന്നിതുകളെല്ലാം കാണപ്പെടുന്നതു മുമ്പൊരു കാലത്തിൽ വാസ്തവത്തിൽ നടക്കേണ്ടതായിരുന്ന യുദ്ധം വേഷമാത്രമായി ഭവിച്ചതിന്റെശേഷം വിവിധപ്രകാരങ്ങളിൽ വികസിച്ചതിന്റെ ഫലങ്ങളായിട്ടാണു് എന്നുള്ള വിദ്വജ്ജനമതം സയുക്തികമായിരിക്കുന്നു എന്നും സമ്മതിക്കപ്പെടേണ്ടതു തന്നെ. വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ വധൂവരന്മാർ ബന്ധുജനങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു് ഒന്നുരണ്ടുമാസക്കാലത്തേയ്ക്കു ദൂരെയുള്ള വല്ല പട്ടണങ്ങളിലും പോയി താമസിക്കുകയും ഇതിനായി പുറപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽ അവരെ ഭവനത്തിൽ ഉള്ള മററാളുകൾ ചേൎന്നു് പഴയ ചെരിപ്പുകൾ കൊണ്ടു എറിയുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പതിവു് ഇന്നും സായ്പന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടു്. വരൻ സാക്ഷാൽ ഏറും തല്ലുംകൊണ്ടു കന്യകയെ ബന്ധുജനങ്ങളിൽ നിന്നു ബലാൽക്കാരമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകേണ്ടതായിരുന്ന ഒരു കാലം ആംഗലസമുദായത്തിന്റെ പരിണാമപദ്ധതിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണു് ഈ ആചാരത്തിൽ നിന്നു പല വിദ്വാന്മാരും അനുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മലയാളത്തുള്ള നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ ഇടയിൽ വധൂവരന്മാരെ പഴത്തൊലികൊണ്ടും മററും എറിയുന്നതായ ഒരു സന്ദൎഭം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഞായറാഴ്ച ആരംഭിക്കുന്ന വിവാഹോത്സവം അവസാനിച്ചു് വധു ഭൎത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു് പുറപ്പെടേണ്ടതായ വ്യാഴാഴ്ചദിവസത്തിനു തലേരാത്രിയിൽ ആളുകൾ ഉറക്കമൊഴിഞ്ഞിരുന്നു ചെയ്യുന്ന അനുഷ്ഠാനങ്ങളും പാട്ടും കരവും ഏറും ബഹളവും എല്ലാം അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിൽ വാസ്തവത്തിൽ നടക്കേണ്ടതായ യുദ്ധത്തിന്റെ സ്മാരകങ്ങളായിരിക്കുന്ന നിൎദ്ദോഷശകലങ്ങൾ ആകുന്നു എന്നു അഭിപ്രായപ്പെടാമെന്നുകൂടെയും ഈ അവസരത്തിൽ ഒരുവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രബലമായി ദ്യോതിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

ഭാഷാപോഷിണി. ഒ. എം. ചെറിയാൻ ബി. എ. എൽ. ററി.

:0:

സുഖസ്വപ്നമാൎഗ്ഗം

നമ്മുടെ ജീവകാലത്തിലെ പ്രധാനഭാഗം ഉറക്കമായിക്കഴിയുന്നു. ഉറക്കത്തിൽ ചിലപ്പോൾ രസകരവും, ചിലപ്പോൾ നീരസം ജനിപ്പിക്കുന്നതും, എന്നുമാത്രമല്ല, ഭയങ്കരവും വ്യസനകരവുമായ സ്വപ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. സ്വപ്നത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്നത് ഒരു തോന്നൽ മാത്രമാണെങ്കിലും, ജാഗ്രൽ സ്വപ്നങ്ങളിൽ അനുഭവിക്കുന്ന സന്തോഷം സന്തോഷവും, സന്താപം സന്താപവും തന്നെ. അതുകൊണ്ടു സുഖസ്വപ്നത്തെ അംഗീകരിപ്പാനും ദുഃഖജനകമായതിനെ നിരാകരിപ്പാനുമുള്ള മാൎഗ്ഗം ആലോചിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കയില്ല. സ്വപ്നം കാണാതെ ഉറങ്ങുന്നതു് ഉത്തമപക്ഷംതന്നെ. സ്വപ്നം ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ സുഖസ്വപ്നമായിരിക്കുന്നതാണ് ഭേദം. സന്തോഷപ്രിയന്മാരായ മനുഷ്യജീവികൾക്കു സുഖസ്വപ്നപരമാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതും ഒരു സന്തോഷം തന്നെയാണല്ലൊ.

സുഖസ്വപ്നത്തിലുള്ള ഒന്നാമത്തെ വഴി ക്രമമായ വ്യായാമംകൊണ്ടും മിതമായ ഭക്ഷണംകൊണ്ടും കായബലത്തെ പരിപാലിക്കുകയാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ബലഹീനന്മാരുടെ വിചാരശക്തി ഇടറിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ട് ചിലപ്പോൾ നിന്ദ്യങ്ങളും പലപ്പോഴും ഭയങ്കരങ്ങളുമായ ദുസ്സ്വപ്നങ്ങൾ അവൎക്കു കാണുവാനിടയുണ്ട്. ശരീരായാസം ചെയ്യുന്നതു ഭക്ഷണത്തിനു മുമ്പായിരിക്കണം. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഒരിക്കലും വ്യായാമം ചെയ്യരുതു്. ഊണിനുമുമ്പു ചെയ്യുന്ന വ്യായാമം ദഹനശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയും മറുവിധം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വിപരീതഫലത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്താഴം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അതിയായി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതു് ആൎക്കും നല്ലതല്ല. 'അരവയറത്താഴം' എന്ന പഴമൊഴി വളരെ സാരത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. ആയമിട്ട് അത്താഴം കഴിക്കുന്നവൎക്കു വേണ്ട മാതിരിയിലുള്ള ദഹനശക്തി ക്ഷണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നു; ദേഹത്തിനു ലഘുത്വവും സ്വഭാവത്തിനു പ്രസന്നതയും തോന്നുന്നു; ജീവിതസാരസൎവ്വസ്വമായ ശരീരത്തിലെ സകല യന്ത്രപ്പണിത്തരങ്ങളും യഥാക്രമം ചേഷ്ടിക്കുന്നു; ഇതാണ് ആ ചൊല്ലുകൊണ്ടു വന്നുകൂടുന്ന അൎത്ഥം. ക്രമമായ വ്യായാമം ചെയ്തതിനു ശേഷം മിതഭോജനം കഴിക്കുന്നവനു നിദ്രാദേവി താനെ പ്രത്യക്ഷമായി വന്നു രാത്രിസമയം നിൎബാധമാക്കിത്തീൎക്കാതിരിക്കയില്ല. നേരമറിച്ചു് ചാക്യാർ പറയുന്നതുപോലെ ആകണ്ഠം മാത്രമല്ല, രണ്ടുമൂന്നു പത്തനങ്ങളും കൂടി കയറി നിൽക്കുന്നതുവരെ തീൻപണ്ടങ്ങളെ ഉള്ളിൽ കുത്തിനിറച്ച് ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്ന ഒരു ബുഭുക്ഷുവിനുണ്ടാകുന്ന ദുസ്സ്വപ്നങ്ങളുടെ ഭയങ്കരത്വം അവാച്യമാകുന്നു. അയാൾ കുത്തനെഉള്ള കൊടുമുടിയിൽനിന്ന് ഉരുണ്ടുവീഴുന്നുവെന്നോ, കാട്ടുമൃഗങ്ങളോ, കൊലപാതകികളോ, പിശാചുക്കളൊ നേരിട്ടുവരുന്നുവെന്നോ വിചാരിച്ചു പ്രാണവേദനകൊണ്ടു നിലവിളികൂട്ടുന്നു. അദ്ധ്വാനവും ആഹാരവും തമ്മിൽ സംബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട് ഒന്നിന്റെ ഏററ

കുറവുപോലെ മറേറതും വേണ്ടതാണെന്നല്ലാതെ അധികം അധ്വാനിക്കുന്നവക്ക് അല്പമായ ആഹാരം ഒരിക്കലും മതിയാകുന്നതല്ല. ആയാസക്കുറവും അത്താഴനിറവും പാടില്ലെന്ന സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതേയുള്ളു. പാചകവൃത്തി പരിഷ്കൃതരീതിയിലെത്തിയതിന്നുശേഷം ജനസമുദായത്തിന്ന രണ്ടു നേരം ആഹാരമുണ്ടായാൽ മതി. എന്നാൽ അമിതമായ അത്താഴം പലപ്പോഴും ദുസ്സ്വപ്നങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായി കണ്ടിരിക്കുന്നു. കായബലം കൂടിയവർ ഇതിൽ നിന്ന ഒഴിവാകുന്നില്ലെന്നില്ല. ബലഹീനന്മാരായ പെരുവയറന്മാർ മൂക്കോളം ചെലുത്തി വൎദ്ധിയും താങ്ങി വിരിപ്പിൽ ചെന്ന മലൎന്നതിന്ന ശേഷം ചിലർ കല്പാന്തകാലംവരെ ഉണരാതുള്ള ദീർഘനിദ്ര ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി വത്തമാനപ്പത്രത്തിൽ ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നുള്ള കാരണം ഭിഷഗ്വരന്മാർ പറയുന്നതു ഭയങ്കരമായ സ്വപ്നംകൊണ്ടാണെന്നാകുന്നു.

തടിമിടുക്കുണ്ടാകുവാനുള്ള മറെറാരു മാൎഗ്ഗം ശയ്യാഗൃഹത്തിൽ ശുദ്ധവായുവിന്റെ ഒഴിയാതെയുള്ള പ്രചാരമാണ്. ഉറക്കത്തിന്ന ഭംഗം വരാതിരിപ്പാനായി വാതിലുകളെല്ലാം കെട്ടി അടച്ചു കട്ടിലിന്ന ചുററും മറശ്ശീലയിട്ടു് ഒരു കുടുസ്സായ മുറിയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നതു വളരെ അപകടമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഉറക്കത്തിൽ പുറത്തുനിന്നുവരുന്ന കാററു തട്ടുന്നതു സുഖക്കേടാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം ശ്വാസോച്ഛ്വാസംകൊണ്ടു മലിനമാക്കിത്തീൎത്ത ഒരു ചെറിയ മുറിയിലെ വായുവിനെത്തന്നെ വീണ്ടും ശ്വസിക്കുന്നതു് അധികം ഉപദ്രവകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. തിളച്ചുമറിയുന്ന വെള്ളം ആവിയായി പോകുവാൻ തരമില്ലാത്തപക്ഷം വീണ്ടും തിളപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതിലധികം ചൂടുപിടിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. മനുഷ്യദേഹത്തിൽ നിന്നു് മലിനദ്രവ്യങ്ങളെ ഉടനുടൻ കളയുന്നതായാൽ ദേഹത്തിന്നു് ഒരിക്കലും കേടു തട്ടുന്നതല്ല. ശ്വാസകോശംവഴിക്കും രോമക്കൂപങ്ങളിൽക്കൂടിയും ദുഷിച്ചസാധനങ്ങളെ പുറത്തുകളയുന്നതിന്നും ശുദ്ധവായു സഞ്ചരിച്ചു് അവയെ ദൂരത്താക്കുന്നതിന്നും പ്രകൃതിതന്നെ വേണ്ടുന്ന ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വിസ്താരം കുറഞ്ഞ മുറിയിലെ വായു മനുഷ്യശരീരത്തിൽ നിന്ന പൊടിയുന്ന മലിനസാധനങ്ങളോടുകൂടി കലൎന്നു ക്രമേണ ദുഷിച്ചുപോകയും ആ വായുവിനെത്തന്നെ വീണ്ടും ഉച്ഛ്വസിക്കേണ്ടി വരുന്നതുകൊണ്ടു് മുമ്പു ദേഹത്തിൽനിന്ന വിസർജ്ജനംചെയ്ത ദ്രവ്യങ്ങൾ പിന്നീടു് ആ ദേഹത്തിൽത്തന്നെ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അധികം ജനങ്ങളുള്ള ഒരു ചെറിയ മുറിയിലെ വായു ക്ഷണത്തിൽ ദുഷിച്ചു്, കൽക്കട്ടയിലെ ഇരുട്ടറപോലെ ജീവനാശം വരുത്തുകയും ചെയ്യും. ഒരാൾക്കു് ഒരു മിനിട്ടുനേരംകൊണ്ടു് ഒരു ഗാലൻതുക്കം വായുവിനെ അശുദ്ധീകരിക്കുവാൻ കഴിയും. ആ തോതനുസരിച്ചു് ഒരു മുറിയിലെ വായു ദുഷിച്ചുപോകുന്നതിന്ന കുറെ മണിക്കൂർ നേരത്തെ താമസം വേണ്ടിവരും. എന്നാലും വായു ക്രമേണ മലിനമായിത്തീൎന്നു പല ഉപദ്രവങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ശരീരത്തിൽ നിന്ന പൊഴിയുന്ന മാലിന്യങ്ങളോടു് കലൎന്നിട്ടുള്ള വായുവിനെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുകൊണ്ടു ദീനമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള മുന്നറിവു് അതു നമുക്കു തരാതെ ഇരിക്കുന്നില്ല. ശ്വാസം കഴിക്കുന്നതിന്ന സ്വല്പം

തടവോ, രോമകൂപങ്ങളിൽ ഒരു കിരുകിരുപ്പോ, (ഇന്നതാണെന്ന വിവരപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു സുഖക്കേട്) ഇതിൻെറ സൂചനയാണ്. ഈ സുഖക്കേട് പലരും അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കാരണം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുങ്ങും. നഖശിഖാപൎയ്യന്തം പുതച്ചു മൂടിക്കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ പെട്ടെന്നുണരുകയും പിന്നീട ഉറക്കം വരാതെ കുഴങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്ന നോക്കും. എങ്ങിനെയായാലും സുഖം തോന്നുകയില്ല. ഈ അസ്വാസ്ഥ്യം ഉണ്ടാകുന്നതു രോമകൂപങ്ങളിൽ കൂടി പുറത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്ന ദുഷിച്ച പദാൎത്ഥങ്ങളെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന വിട്ടുവിക്കുന്നതിന്ന വായുവിന്ന ശക്തിയില്ലാതെ അവ ആ ദ്വാരങ്ങളിൽത്തന്നെ പററിക്കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. പുറത്തുപോയി കുറെ ലാത്തിവന്ന വിരിപ്പു തട്ടിക്കുടഞ്ഞു വിരിച്ചു വാതിൽ തുറന്നിട്ട കിടക്കുമ്പോൾ സുഖസ്വപ്നപരമാനന്ദമോ അഥവാ ഗാഢനിദ്രയോ പിന്നീട് അനുഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ച് ഇനിയും പല പ്രകാരത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുത്താമെങ്കിലും ശാസ്ത്രരീതി പിടിച്ചു പോകുന്നവൎക്ക് ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട മതിയാകുന്നതാണ്. ശുദ്ധവായുവിൻെറ പ്രചാരം സുഖസ്വപ്നമോ സുഷുപ്തിയോ മാത്രമല്ല, ദീൎഘായുസ്സും നൽകുന്നതാണെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ട് അനുമാനിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവർ ഈ പുരാണ ശ്ലോകത്തെ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

അഞ്ഞൂറുകാലം ഇടവിടാതെയുള്ള അഭ്യാസംകൊണ്ട സിദ്ധിവരുന്നതായ ഒരു യോഗമുറ 'സുശ്രാവ്യൻ' എന്ന ഋഷീശ്വരൻ നിൎമ്മാണ കാലത്തു തൻെറ ശിഷ്യനെ ഉപദേശിച്ചു. ശിഷ്യൻ ഉപദേശപ്രകാരം അഭ്യാസം തുടങ്ങുന്നതിന്ന മുമ്പു പ്രാണായാമം സ്വാധീനപ്പെടുത്തി ആയുസ്സ സമ്പാദിക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ച് വായുഭഗവാനെക്കുറിച്ചു തപസ്സചെയ്തു. ശുദ്ധവായു ധാരാളം സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു വിജനപ്രദേശത്തിൽ വളരെക്കാലം തപസ്സചെയ്തതിൻെറ ശേഷം വായുഭഗവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്ന പ്രത്യക്ഷമായിട്ട് 'എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമായി, എന്തുകാൎയ്യമാണ് ഞാൻ സാധിപ്പിച്ചുതരേണ്ടത്' എന്ന ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ ശിഷ്യൻ 'അഞ്ഞൂറുകാലം ആയുസ്സ നിലനിൎത്തുവാനായി പ്രാണായാമം സ്വാധീനപ്പെടുത്തിത്തരണം' എന്നാണ് വരമപേക്ഷിച്ചത്.

അതിന്ന പ്രതിവചനമായി വായുഭഗവാൻ പറഞ്ഞു: 'അത്രേയുള്ളു? ഇത്ര കുറച്ചുകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുവാനായിട്ട പ്രാണായാമം സ്വാധീനപ്പെടേണമെന്നില്ല. എൻെറ ഗതാഗതത്തിന്ന തടസ്ഥം നേരിടാത്ത സ്ഥലത്തു പതിവായി കിടന്നുറങ്ങിയാൽ മതി'

രസികരഞ്ജിനി. എടന്തടവിൽ ഒമ്പതാംകൂറ്.

—:൦:—

അഞ്ചാം പ്രകരണം

പുരുഷാൎത്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള

പ്രാചീന ഭാരതീയന്മാരുടെ അഭിപ്രായം

പുരുഷാൎത്ഥം എന്ന ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരം പറവാൻ സകല മതങ്ങളും പരിശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. എങ്കിലും പുരുഷാൎത്ഥസാധകമാൎഗ്ഗങ്ങളുടെ പാൎത്ഥക്യം അനുസരിച്ചു മതങ്ങൾക്കു വളരെ ഭേദഗതികൾ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നതിനും വിവാദം ഇല്ല. ഈ ഭേദങ്ങൾ നിമിത്തം പുരുഷാൎത്ഥം ഉപേക്ഷിച്ചു് ആഗന്തുകങ്ങളായ ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രബലപ്പെടുത്തി ബാഹ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ മാത്രം ദൃഷ്ടിവച്ചു നടക്കുക ആകുന്നു. മതം എന്ന സാധാരണവിശ്വാസം പ്രതിദിനം വൎദ്ധിച്ചു വൎദ്ധിച്ചു വരുന്നു. ഈ വിശ്വാസാവലംബനം ഹേതുവായി ശ്രദ്ധ, ഭക്തി, ഗുരുസേവ, ധ്യാനം, തത്വചിന്തനം മുതലായ അദ്ധ്യാത്മവിഷയങ്ങളെ ത്യജിച്ചു മനുഷ്യർ ബാഹ്യകൎമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിങ്കൽ ദത്താവധാനവന്മാരായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. താന്താങ്ങളുടെ മതം മാത്രം യഥാൎത്ഥമായിട്ടുള്ളതു എന്നും ഇതരന്മാരുടെ മതം വിശ്വാസാദരയോഗ്യമല്ലെന്നും മനുഷ്യർ ഘോരമായി തൎക്കിക്കുന്നതും എല്ലാവരുടേയും അനുഭവം തന്നെ. എന്നാൽ ഹിന്തുക്കളുടെ പൂൎവ്വന്മാർ പുരുഷാൎത്ഥം എന്തെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു എന്നും അവരുടെ സന്തതികളായവർ ഈ ഗൌരവമേറിയ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു എന്തു ഭാവിക്കുന്നു എന്നും സ്വല്പം ആലോചിക്കുന്നതു മാന്യരായ വായനക്കാൎക്കു സന്തോഷം ഉണ്ടാക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു് ഈ ഉപന്യാസം തുടങ്ങുന്നു.

ബ്രാഹ്മണാദ്യുത്തമവൎണ്ണങ്ങളുടെ ഗോത്രപിതാക്കന്മാരായ ആൎയ്യന്മാർ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു നിന്നു് ഈ ഭാരതവൎഷത്തിൽ വന്നു സിന്ധുനദിയുടേയും അതിന്റെ പോഷകനദികളുടേയും തീരങ്ങളിൽ ആദ്യം നിവസിച്ചു. സിന്ധുവിന്റെ പടിഞ്ഞാറു കബൂലിസ്ഥാൻ എന്നു് ഇപ്പോൾ പേർ വിളിച്ചുവരുന്ന ദേശത്തിലും അവർ പാൎത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഋഗ്വേദത്തിൽ (൧. ൧൨൬. ൭.) ഗാന്ധാരന്മാരെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ ഇപ്പോൾ ഖണ്ഡഹാർ എന്നു പറയുന്ന ദേശത്തെക്കുറിച്ചും ഋഷികൾക്കു അറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കാമല്ലോ. ഗാന്ധാരദേശം മഹാഭാരതത്തിൽ ഗാന്ധാരമെന്നു പേരോടുകൂടിയതായും ധൃതരാഷ്ട്രരുടെ ധൎമ്മപത്നിയായ ഗാന്ധാരിയുടെ ജന്മഭൂമിയായും കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ആൎയ്യന്മാർ അധിവസിച്ച രാജ്യത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അതിരു ഗാന്ധാരം ആയിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു. ഹിമാലയപൎവ്വതത്തെക്കുറിച്ചു് ഋഗ്വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വിന്ധ്യാദ്രിയെക്കുറിച്ചു് ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് ആൎയ്യന്മാരുടെ ആവാസസ്ഥലങ്ങൾ വിന്ധ്യാദ്രിവരെ എത്തിയിരുന്നില്ല എന്നതു സ്പഷ്ടംതന്നെ. സപ്തസിന്ധുക്കളുടെ തീരത്തുനിന്നു് ആൎയ്യന്മാർ കിഴക്കോട്ടു ചെന്നു് സരസ്വതി, ദൃഷദ്വതി, യമുന, ഗംഗ മുതലായ നദീ

തീരങ്ങളിലും നിവസിച്ചു. സമുദ്രത്തെക്കുറിച്ചും, കപ്പൽ യാത്രയെക്കുറിച്ചും, കടൽവഴിയായി നടന്ന കച്ചവടത്തെക്കുറിച്ചും, ഋക്കുകളിൽ പല ഘട്ടങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് ആര്യന്മാർ സിന്ധുവിന്റെ തീരത്തിലൂടെ അതിന്റെ അഴിമുഖത്തു എത്തി സമുദ്രത്തിന്റെ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു എന്നു നിശ്ചയിക്കാം. എന്നാൽ സമുദ്രത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണാതെ ശ്രോത്രപരമ്പരയാ കേട്ട് സമുദ്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ജ്ഞാനം ഇവക്ക് സിദ്ധിച്ചു എന്നു പല പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ യഥാർത്ഥ്യം ഇവിടെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു പ്രകൃതവിഷയത്തിനു സംബന്ധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു വിട്ടിരിക്കുന്നു. ഋഗ്വേദം (൩൩-൫൩-൧൪) കീകടന്മാരെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇവർ അനാര്യരായ ഒരു ജാതിയെന്നും ഇവരുടെ വാസസ്ഥലം കോസലരാജ്യമോ മിഥിലരാജ്യമോ ആയിരുന്നു എന്നും അഭിപ്രായഭേദമുണ്ട്. എന്നാൽ ഋഗ്വേദത്തിന്റെ ഖിലത്തിൽ ഗംഗാ യമുനാനദികൾ വന്നുകൂടുന്ന സംഗമമായ പ്രയാഗത്തെ പറയുന്നതുകൊണ്ട് ആര്യന്മാരുടെ അധിവാസത്തിന്റെ കിഴക്കെ അതിർത്തി അല്ലഹാബാദ് എന്ന് ഇപ്പോൾ പേർവിളിക്കുന്ന പ്രയാഗം ആയിരിക്കാൻ സംഗതിയുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഋഗ്വേദത്തിൽ പറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളുടേയും നദികളുടേയും പേരുകളിൽ നിന്നു മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കളായ ഋഷികളുടെ കാലത്ത് ആര്യന്മാക്കു നമ്മുടെ രാജ്യമായ ഈ ദേശത്തിന്റെ എത്ര അറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവർ എന്തു ചെയ്തു എന്നു ആലോചിക്കാം. ഋഷികൾ നിവസിച്ചിരുന്ന ഈ പുണ്യഭൂമിക്കു മനുധർമ്മശാസ്ത്രത്തിൽ ബ്രഹ്മർഷിദേശം എന്നാകുന്നു പേർ. (ബ്രഹ്മാ അതായതു വേദമന്ത്രം. ആ വേദമന്ത്രങ്ങളെക്കണ്ടുപിടിച്ച ഋഷികൾ നിവസിക്കുന്ന സ്ഥലം ആകുന്നു ബ്രഹ്മർഷിദേശം.)

ഈ പുണ്യഭൂമിയിൽ നിവസിക്കുന്ന കാലത്തു് ഋഷികൾ മന്ത്രങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കയും സൃഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ആവിർഭാവ തിരോഭാവങ്ങളിൽ നിന്നു ജഗന്നശ്വരത്തെ നിശ്ചയിക്കയും ജഗന്നിയന്താവായി അഖണ്ഡാനന്ദസ്വരൂപിയായ അനാദ്യനന്തനായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരനെ സാക്ഷാൽകാരേണ അറിയുന്നതാകുന്നു അത്യുത്തമമായ ധർമ്മം എന്നു പ്രതിപാദിക്കയും ബാഹ്യവിഷയങ്ങളാൽ അത്യാസക്തിയോടുകൂടി ചെന്നുചാടുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യാവർത്തിപ്പിച്ചു അവയുടെ വൃത്തികളെ നിരോധിച്ചു ചിത്തത്തിനു സ്വാസ്ഥ്യവും ശാന്തിയും വരുത്തി വിരക്തനായി ശ്രവണം, മനനം, നിദിദ്ധ്യാസം എന്നിവയാൽ അന്തഃകരണത്തിന്റെ മാലിന്യം കളഞ്ഞു് അകർദ്ദമമായി നിശ്ചലമായിരിക്കുന്ന സലിലത്തിൽ സൂര്യൻ സംപൂർണ്ണമായി പ്രതിബിംബിക്കും പോലെ സ്വാത്മാവിങ്കൽ പരമാത്മാവു പ്രതിഫലിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ധ്യാനിച്ചു് ആത്മൈകജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു് ജീവന്മുക്തനാകുന്നതാകുന്നു പരമപുരുഷാർത്ഥം എന്നു സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തു. ഇതാകുന്നു വേദശാസ്ത്രങ്ങളുടെ മുഖ്യതത്വം. ഈ പരമശ്രേയസ്സത്തെ പ്രാപിപ്പാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാകുന്നു വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾ.

പ്രാചീനാൎയ്യന്മാർ ബ്രഹ്മർഷിദേശത്തു നിവസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ജാത്യാചാരങ്ങളും ധൎമ്മകൎമ്മങ്ങളും നീതിന്യായങ്ങളും നിശ്ചയിച്ചു വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തി എല്ലാവരും ഐകമത്യേന അന്യോന്യം സഹായിച്ചു ശ്രേയഃപ്രേയഃസാധനങ്ങളെ സമ്പാദിപ്പാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തുപോന്നു.

ഋഗ്വേദത്തിലെ പുരുഷസൂക്തത്തിൽ ചാതുൎവൎണ്ണ്യത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സൂക്താന്തരങ്ങളിൽ വൎണ്ണങ്ങളേയും വൎണ്ണവ്യക്തികളേയും അവരുടെ വൃത്തിഭേദങ്ങളേയും നിൎദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവാഹം, ആചാരഭേദം, അഭിമാനം, ശത്രുജയം മുതലായ സംഗതികളാൽ കാലക്രമേണ ഈ നാലുവൎണ്ണങ്ങൾ ബഹുവിധമായി തമ്മിൽ ഭേദിച്ച് ഇപ്പോൾ അസംഖ്യങ്ങളായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മന്വാദി ധൎമ്മശാസ്ത്രകൎത്താക്കന്മാർ നാലു വൎണ്ണങ്ങളേയും അവയുടെ അവാന്തരഭേദങ്ങളേയും പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും വൎണ്ണധൎമ്മങ്ങളെ വിധിക്കുമ്പോൾ ഈ നാലു വൎണ്ണങ്ങളെ മാത്രം അധികരിച്ചു പറയുന്നു. ധൎമ്മശാസ്ത്രപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൎമ്മങ്ങൾ, അദ്ധ്യയനം, അദ്ധ്യാപനം, യജനം, യാജനം, ദാനം, പ്രതിഗ്രഹം ഇവ ആറാകുന്നു. ഈ ഷൾകൎമ്മങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാപനം (വേദങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുക) യാജനം (ആചാൎയ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു ദ്വിജനെക്കൊണ്ടു യാഗം കഴിപ്പിക്കുക) പ്രതിഗ്രഹം (അന്യന്മാരിൽ നിന്നു ദാനം സ്വീകരിക്കുക) ഈ മൂന്നുകൎമ്മങ്ങൾക്കു ബ്രാഹ്മണന്നു മാത്രമേ അധികാരം ഉള്ളു. അദ്ധ്യയനം (വേദാഭ്യാസം) യജനം (യാഗംചെയ്ക) ദാനം (ദാനംചെയ്ക) ഈ മൂന്നു കൎമ്മങ്ങൾക്കും ബ്രാഹ്മണന്നുള്ളപോലെ ക്ഷത്രിയന്നും വൈശ്യന്നും അധികാരമുണ്ട്. ഈ ആറുകൎമ്മങ്ങൾക്കും പുറമേ ബ്രാഹ്മണന്നു ജീവസന്ധാരണത്തിന്നായി വേറെ യാതൊരു വൃത്തിയും വിധിച്ചിട്ടും ഇല്ല. ദാനദക്ഷിണകളെക്കൊണ്ടു മാത്രം അവർ ഉപജീവിക്കണം എന്നായിരുന്നു പൂൎവ്വകാലത്തേ വ്യവസ്ഥ. വേദം പഠിപ്പിക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരിൽ നിന്നു പ്രതിഫലമായി യാതൊരു ദ്രവ്യവും അദ്ധ്യാപകന്റെ നിലയിൽ സ്വീകരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ശിഷ്യന്മാർ ഭിക്ഷാടനം ചെയ്തു കിട്ടുന്നതെല്ലാം കൊണ്ടുവന്നു ഗുരുവിന്നു സമൎപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹം തരുന്നതിനെ സന്തോഷപൂൎവ്വം കൈക്കൊണ്ടു് അനുഭവിക്കയും വേണം എന്നു് ഒരു നിബന്ധനയും ഉണ്ടായിരുന്നു. വേദാഭ്യാസം തീൎന്നശേഷം ശിഷ്യന്നു് ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ ഗുരുവിന്നു യഥാശക്തി ഒരു ദക്ഷിണചെയ്യുന്നതിന്നു വിരോധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പുരാതന കാലങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണൎക്കു യാഗത്തിങ്കൽ കിട്ടുന്ന ദക്ഷിണയും മററുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ കിട്ടുന്ന ദാനവും മാത്രം ഉപജീവനത്തിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗമായിരുന്നു. ഇതരബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ പൌരോഹിത്യംകൊണ്ടു ഉപജീവനംചെയ്തുവരുന്ന വൈദികന്മാർ ഒഴികെയുള്ള എല്ലാവരും നാനാപ്രകാരമായ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു ഉപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തുംകൂടി പൂൎവ്വസമ്പ്രദായങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ അവയെ അത്യന്തം ആദരിച്ചു അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രം ആകുന്നു. ഈ നമ്പൂരിമാരെക്കുറിച്ച് ഇനി ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാം.

നമ്പൂതിരിമാർ ഒഴികെയുള്ള ബ്രാഹ്മണർ സ്വസ്വവൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു് അന്യധൎമ്മങ്ങളെ സ്വീകരിപ്പാനുള്ള കാരണങ്ങൾ എന്തായിരുന്നു എന്നു നാം ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ബാൎഹസ്പത്യം, ചാൎവ്വാകം, ബൌദ്ധം, ജൈനം മുതലായ നവീനമതങ്ങളുടെ ആവിൎഭാവത്തിങ്കൽ വൈദികധൎമ്മകൎമ്മങ്ങൾക്കു ശൈഥില്യവും ക്ഷീണവും ബാധിച്ചുതുടങ്ങി. യാഗങ്ങളിൽ അനിവാൎയ്യമായ പശ്വാലംഭനം നിമിത്തം യാതൊരു ഗുണവും സിദ്ധിക്കയില്ല. ശ്രാദ്ധാദികൎമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു പിതൃക്കൾക്കു തൃപ്തിവരാൻ പാടുള്ളതല്ല. മരണാനന്തരം ദേഹാതീതനായ ആത്മാവു് എന്ന ഒരു തത്വം തന്നേ ഇല്ല. പുനൎജ്ജന്മവും, കൎമ്മഫലവും, സ്വൎഗ്ഗസുഖവും, നരകപീഡയും ഇല്ല. വേദങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള പല വാദങ്ങളേയും അവർ യുക്തിയുക്തമായി ഘോഷിക്കയും, ജനങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി സ്വമതങ്ങളെ പ്രചാരമാക്കുകയും ചെയ്കപ്പോൾ യാഗാദിശ്രൌതസ്മാൎത്തകൎമ്മങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്കു് അനാദരം ഉണ്ടായി; ഭൌമബ്രഹ്മമായ ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടിയ രാജാക്കന്മാരും ഈ നവീനമതങ്ങളിൽ ചേൎന്നുപോയതുകൊണ്ടും പ്രജകൾക്കും അവയെ ആദരിപ്പാൻ ഉത്സാഹം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടും ഹവ്യകവ്യങ്ങളുടെ ദൌൎഭിക്ഷത്താൽ ബ്രാഹ്മണൎക്കു് ഉപജീവനമാൎഗ്ഗങ്ങളില്ലാതായി. യാഗങ്ങൾ നാമാവശേഷമായതുകൊണ്ടു ദക്ഷിണ മുടങ്ങി. നവീനമതങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹനത്താൽ ദാനധൎമ്മങ്ങളും കുറഞ്ഞുപോയി. ഇങ്ങനെ ജീവസന്ധാരണം അത്യായാസസാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് അനാവൃഷ്ടി, ദുൎഭിക്ഷം, മഹാവ്യാധി മുതലായ ഉപദ്രവപരമ്പരകൾ തുടരെ വന്നു ആക്രമിച്ചതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണർ സ്വദേശം വിട്ടു നാനാദിഗ്ദേശങ്ങളിൽ ശരണം പ്രാപിക്കേണ്ടിവന്നു. അവിടെയും ജീവനമാൎഗ്ഗങ്ങൾ ദുസ്സാധമായതുകൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങളുടെ പൂൎവ്വവൃത്തികളെ വിട്ടു നവീനപ്രവൃത്തി ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ വൈദികവിദ്യകളേയും വൈദികധൎമ്മങ്ങളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതു തങ്ങളുടെ ഉത്തമധൎമ്മമെന്ന ബോധം അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവയുടെ സംരക്ഷണാൎത്ഥം ബ്രാഹ്മണർ രണ്ടു വിധമായി പിരിഞ്ഞു. അദ്ധ്യയനാദി ഷൾകൎമ്മങ്ങളിൽ നിരതന്മാരായി വൈദികധൎമ്മങ്ങളെ സംരക്ഷിപ്പാനായി പൌരോഹിത്യം വഹിക്കുന്ന വൈദികന്മാരും കായക്ലേശംകൊണ്ടു ധനം സമ്പാദിച്ചു യഥാവസരം ധൎമ്മമനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന ലൌകികന്മാരും എന്നു രണ്ടു വിഭാഗത്തിനു ആസ്പദം ഉണ്ടായി. മന്വാദി സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഇന്നിന്ന വ്യാപാരങ്ങൾ ചെയ്യരുതു് എന്നു പ്രതിഷേധവും, ചെയ്താൽ ഇന്നിന്ന പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യണമെന്നു വിധിയും ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ധൎമ്മശാസ്ത്രകൎത്താക്കന്മാരുടെ കാലത്തുതന്നെ ജീവനോപായങ്ങൾ ക്ലേശാവഹങ്ങളായതിനാൽ സ്വസ്വധൎമ്മങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു്, ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അന്യധൎമ്മങ്ങളെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നതു ബ്രാഹ്മണരുടെ ശോച്യാവസ്ഥയെ പ്രദൎശിപ്പിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു.

അന്യകൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്തുകൂടാ എന്നു പ്രതിഷേധം ഉള്ളതുകൊണ്ടും ഋഷികളുടെ സമ്പാദ്യമായ വൈദികവിദ്യകളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതു തങ്ങളു

ടെ മുഖ്യധർമ്മമെന്നു ബ്രാഹ്മണർ വിചാരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെ അനുഭവിക്കുംകാലത്തും കൂടി വൈദികധർമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നു താല്പര്യം ബ്രാഹ്മണർക്ക് എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും ശ്രോത്രിയന്മാർ അദ്ധ്യയനം ചെയ്തു വേദങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കയും വൈദികന്മാർ ശ്രൌതസ്മാർത്തകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്തു വൈദികധർമ്മം സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നത് ആശ്ചര്യം തന്നെ. സ്വാർത്ഥം പ്രബലപ്പെടുത്തി തങ്ങളുടെ ഉന്നതിയെ മാത്രം അഭികാംക്ഷിച്ച് തങ്ങളുടെ അനിർവ്വചനീയമായ അധികാരം ജനങ്ങളുടെമേൽ നടത്തണം എന്നു ഏകതൃഷ്ണയോടുകൂടി സ്മൃതിപുരാണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിച്ച് അവയിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ മാഹാത്മ്യം വർണ്ണിച്ച്, തങ്ങൾ "ഭൂദേവന്മാർ" ആകകൊണ്ടു മററു വർണ്ണങ്ങളെല്ലാം തങ്ങളുടെ അധികാരത്തിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുക ആകുന്നു അവരുടെ പ്രധാനധർമ്മം എന്നതിനെ കഥകളെക്കൊണ്ടു പ്രതിപാദിച്ച്, ജാതിയും, ആചാരവും, എന്ന രാക്ഷസദമ്പതിമാരുടെ കൈവശത്തു സർവ്വവർണ്ണങ്ങളേയും ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു തങ്ങൾ പരമാനന്ദം അനുഭവിച്ചു വരണമെന്നുള്ള അഭിലാഷത്താൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന ക്രൂരരാകുന്നു ബ്രാഹ്മണർ എന്നത്രെ ആധുനികന്മാരായ പല ഇതിഹാസകർത്താക്കന്മാരുടേയും അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായം എത്രത്തോളം യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണ് എന്നതിനെ ഉപപാദിപ്പാൻ മേൽകാണിച്ച സംഗതികൾ സഹായിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ മററുള്ളവരെ അടിമപ്പെടുത്തുവാനുള്ള പാശങ്ങൾ തന്നേയാകുന്നു ബ്രാഹ്മണർ സ്വവിഷയത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്നു നിശ്ചയിക്കാം.

ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ സാമാന്യേന കണ്ടുവരുന്ന എല്ലാ ദോഷങ്ങളുടേയും അധോഗതികളുടേയും കാരണം ബ്രാഹ്മണർ ആകുന്നുപോൽ! നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ കഷ്ടാനുഭവത്തിന്റേയും ശ്രേയോനാശത്തിന്റേയും അധഃപതനത്തിന്റേയും കാരണം പുരോഹിതൻ ആകുന്നു എന്നു ജനസമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്കാരത്തെ അഭിലഷിച്ചു പരിശ്രമിച്ചു വരുന്നവരിൽ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പുരോഹിതൻ എന്നുള്ളതന്നെ ഒരു പ്രത്യേക ജാതിയാണെന്നും ബ്രാഹ്മണരുടെ സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തി മുഴുത്ത കാലത്തു പുരോഹിതന്മാർ ആവിർഭവിച്ചു എന്നും അതിനു മുമ്പു ഇല്ലെന്നും ആകുന്നു ഇവരുടെ അഭിപ്രായം എന്നു തോന്നുന്നു. ഋഗ്വേദത്തിലെ ആദ്യസൂക്തത്തിലെ പ്രഥമ ഋക്കിൽത്തന്നെ അഗ്നിഭഗവാനെ പുരോഹിതനായി സ്തുതിച്ചിരിക്കയാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമങ്ങളെ നശിപ്പിച്ച്, അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ തടസ്ഥംചെയ്യണം എന്ന പ്രതിജ്ഞയോടുകൂടി പുരോഹിതൻ യദൃച്ഛയാ ആകാശത്തിൽ നിന്നു അവതരിച്ചവനല്ലെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. ശ്രൌതസൂത്രങ്ങൾ ഗൃഹ്യസൂത്രങ്ങൾ, ധർമ്മസൂത്രങ്ങൾ, സ്മൃതികൾ, പ്രയോഗഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പദ്ധതികൾ മുതലായി കർമ്മകാണ്ഡത്തെ സംബന്ധിച്ച പുസ്തകങ്ങളെ പര്യാലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ബ്രാഹ്മണർക്ക് എല്ലാവർക്കും പൌരോഹിത്യം നടത്തുവാനുള്ള അധികാരമുണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷമായി കാണും. എന്നാൽ മററുള്ള വർണ്ണ

ങ്ങൾക്കു സ്വധമ്മങ്ങളെ നിവ്വഹിപ്പാൻ ബ്രാഹ്മണാപേക്ഷ എന്തിന് എ ന്നുള്ളതിനെപ്പററി ബ്രാഹ്മണ്യത്തിൻെറ വൃത്തിതന്നെ ഇതു് ആകകൊണ്ടും മററുള്ളവക്കു കമ്മകാണ്ഡവിഷയമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാൻ തക്ക അവ സരവും സൌകൎയ്യവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ആകുന്നു എന്നു് ഉപരി സ്പഷ്ട മായി വിവരിക്കും. അതാതുസമുദായത്തിലെ വൈദികന്മാക്കും ലൌകികന്മാ ക്കും പംക്തിഭോജനത്തിന്നും കന്യാപാണിഗ്രഹത്തിന്നും യാതൊരു വി രോധവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ രണ്ടു പരിഷകളും രണ്ടു വിഭിന്ന ജാതികള ല്ലെന്നും ഒരേ ജാതിയുടെ തന്നെ കമ്മവിഭാഗാനുസാരമുള്ള രണ്ടു വൎഗ്ഗങ്ങളെ ന്നേയുള്ളു എന്നും സിദ്ധിക്കും.

വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടിവന്ന ആവശ്യത്താൽ ബ്രാഹ്മണ രുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങനെ രണ്ടു ശാഖകളായി എന്നു കാണിച്ചതിൻെറ ശേഷം വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചാൽ മേൽ പറയാനുള്ള സംഗതികളെല്ലാം സുഗമമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകയാൽ നമ്മുടെ പ്രാചീനഗ്ര ന്ഥങ്ങളെപ്പററി പറയുന്നു.

ഋഗ്വേദം, യജുവ്വേദം, സാമവേദം, അഥവ്വണവേദം എന്നീ നാലുവേ ദങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യവും ശ്രേഷ്ഠ്യവും ഋഗ്വേദത്തിനാകയാൽ പാശ്ചാത്യപണ്ഡി തന്മാർ ഋഗ്വേദം തന്നേയാണു് സാക്ഷാൽവേദം എന്നും ഇതരവേദങ്ങളെ ല്ലാം ഋഗ്വേദത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കയാൽ ഉപജീവികളെന്നും പറയുന്ന ന്യായ ത്തിൽ വേദഭാഷ്യകാരനായ സായണാചാൎയ്യരും യോജിക്കുന്നു. സോമയാഗം മുതലായ ഹവിൎയ്യജ്ഞങ്ങളിൽ യജ്ഞാംഗങ്ങളെ വഹിപ്പാനായിട്ടു പതിനാറു ഋത്വിക്കുകൾ വേണം. ഇവരിൽ ഹോതാവു്, അദ്ധ്വൎയ്യു, ഉദ്ഗാതാവു്, ബ്ര ഹ്മാവു് ഇങ്ങനെ നാലുപേർ പ്രധാനന്മാരും നാലു വേദങ്ങളുടെ പ്രതിനി ധികളും ആകുന്നു. ശേഷം പന്ത്രണ്ടുപേരിൽ ഓരോ പ്രധാനനായ ഋത്വി ക്കിന്നു സഹായികളായിട്ടു മുമ്മൂന്നുപേർ ആവശ്യമാകയാൽ ഓരോ വേദ ത്തിന്നു നന്നാലു ഋത്വിക്കുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ പന്ത്രണ്ടുപേക്കു പുരുഷ ന്മാർ എന്നായിരുന്നു സംജ്ഞ. യാഗത്തിന്നു അതാതു കാലത്തു ആവശ്യമുള്ള മന്ത്രങ്ങളെ (ഋഗ്വേദത്തിലെ ഋക്കുകളെ) ചൊല്ലേണ്ടതു ഹോതാവാകുന്നു. എ ന്നാൽ ഋക്സംഹിതയിൽ ഋക്കുകളെ ഹോതാവിൻെറ ആവശ്യങ്ങളേയോ യ ജ്ഞക്രമങ്ങളേയൊ പ്രമാണിച്ചു സംഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാൽ ഹോതാവു തൻെറ ഹോത്രികമ്മം നിവ്വഹിപ്പാനായിട്ടു് ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിലൊ കൌഷീ തകബ്രാഹ്മണത്തിലൊ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന വിധികളേയും ആശ്വലായന ശ്രൌ തസൂത്രങ്ങളേയും ശാംഖായനശ്രൌതസൂത്രങ്ങളേയും ഒത്തു പ്രവൎത്തിക്കേണ്ട താണു്. അദ്ധ്വൎയ്യു എന്ന ഋത്വിക്കു് ഹോമിക്കുന്നതും ഹവിൎഭാഗങ്ങളെ അഗ്നി കുണ്ഡത്തിൽ ഇടുന്നതും യജ്ഞാംഗങ്ങളായ സകല കൈക്രിയകളേയും ചെ യ്യേണ്ടുന്നതുമാണു്. അദ്ധ്വൎയ്യുവിൻെറ കമ്മം ആദ്ധ്വൎയ്യവം. ആദ്ധ്വൎയ്യു ഉപ യോഗിക്കേണ്ടതു യജുവ്വേദത്തിലെ ഗദ്യരൂപങ്ങളായ വാക്യങ്ങളാകുന്നു. ഈ വാക്യങ്ങൾക്കു യജുസ് എന്നു പേർ. യജുസ് ഒഴികെയുള്ള യജുസ്സംഹിതയി

ലെ ഭാഗങ്ങൾ പദ്യങ്ങളായ ഋക്കുകളാകുന്നു. ഇവയിൽ മിക്കവയും ഋഗ്വേദത്തിൽ നിന്നു എടുത്തതാകുന്നു. സാമവേദത്തിലെ പദങ്ങൾക്കു സാമങ്ങളെന്നു പേർ. ഈ സാമങ്ങൾ പാടുന്ന രീതിയിൽ മാററിയ ഋക്കുകൾ തന്നെ. ഇവയെ ഋഗ്വേദത്തിൽ നിന്നു സംഹരിച്ചതാകുന്നു. സാമങ്ങളെ പാടുന്ന ഋത്വിക്കാകുന്നു ഉദ്ഗാതാവ്.. ഹോതാവ്, അദ്ധ്വര്യു, ഉദ്ഗാതാവ് എന്നീ ഋത്വിക്കുകൾ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽ ന്യൂനാതിരിക്തദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിവന്നാൽ അവയ്ക്കു ശാന്തിയും പരിഹാരവും പ്രായശ്ചിത്തവും വിധിക്കുന്ന ഋത്വിക്കാകുന്നു ബ്രഹ്മാവ്. ഇദ്ദേഹം പ്രയോഗിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ അഥർവണവേദത്തിൽ നിന്നാണ്. അഥർവണവേദത്തിലെ മന്ത്രങ്ങൾ പ്രായേണ ഋഗ്വേദത്തിൽ നിന്നു എടുത്തവയാകുന്നു. ഈ സംഗതികൾ കൊണ്ടത്രെ ഋഗ്വേദത്തിനു പ്രാധാന്യം.

ഋഗ്വേദം	യജുർവേദം	സാമവേദം	അഥർവണവേദം
ഹോതാവ്	അദ്ധ്വര്യു	ഉദ്ഗാതാവ്	ബ്രഹ്മാവ്
മൈത്രാവരുണൻ	പ്രതിപ്രസ്ഥാതാവ്	പ്രസ്തോതാ	ബ്രാഹ്മണാച്ഛംസി
അച്ഛാവാകൻ	നേഷ്ടാവ്	സുബ്രഹ്മണ്യൻ	പോതാവ്
ഗ്രാവസ്തുത്ത്	ഉന്നേതാവ്	പ്രതിഹർത്താവ്	അഗ്നീധ്രൻ

ഈ ഋഗ്വേദം ബ്രാഹ്മണാദി വർണ്ണങ്ങൾ മാത്രമല്ല ലോകത്തിലെ സകല ജനങ്ങൾക്കും അവകാശമുള്ള പുസ്തകമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും ഒരുപോലെ മാനിക്കേണ്ടിയ ഒരു ഗ്രന്ഥവുമാണ്.

നാഗരികത്വം പ്രാപിച്ച ആധുനികജനങ്ങൾക്കും അവരുടെ പൂർവന്മാർക്കും തമ്മിൽ ഉള്ള മഹത്തായ ഭേദം ആധുനികന്മാരുടെ ദുർന്നിവാര്യമായ ജ്ഞാനതൃഷ്ണയാകുന്നു. ഈ ജ്ഞാനതൃഷ്ണ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി ശമപ്പിപ്പാനായിട്ടു് ഈ മഹാന്മാർ ലൌകികവിഷയങ്ങളെ പല വർഗ്ഗങ്ങളാക്കി വിഭജിച്ചു് ഓരോ വർഗ്ഗത്തെ സംപൂർണ്ണമായി പഠിക്കാനായിട്ടു ജാഗരൂകന്മാരായ അനവധി വിദ്വാന്മാർ സദാ പരിശ്രമിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ഈ അതിമഹനീയമായ ഉത്സാഹത്തിന്റെ ഫലം ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയും തദ്വാരാ സുഖാനുഭവസൌകര്യങ്ങളും ആണെന്നു പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സൃഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളിൽ വച്ചു മനുഷ്യനേക്കാൾ ഉത്തമമായതു ഒന്നും ഇല്ല. മനുഷ്യരിൽ അവന്റെ ആത്മാവിനേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമായതും ഒന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇത്ര മഹിമയേറിയ ഈ മനുഷ്യൻ തന്റെ സൃഷ്ടി മുതല്ക്കു് ഏതെല്ലാം മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടെയാണ് ഈ പരമോന്നതിയെ പ്രാപിച്ചതു് എന്ന പ്രശ്നത്തിനു ന്യായമായ ഉത്തരം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമെന്നു പറയേണം എന്നതുതന്നെ പുനരുക്തമാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ രണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടു്. മനുഷ്യൻ സകലവിധജ്ഞാനവൈഭവങ്ങളോടുകൂടിത്തന്നെ ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചു എങ്കിലും, ഭോഗതൃഷ്ണയാൽ വിഷയാസക്തനായി തന്റെ ദിവ്യജ്ഞാനത്തെ കളഞ്ഞു കഷ്ടപ്പെട്ടു ദുഃഖേന ജീവി

ക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതു ഒരു പക്ഷം; മററെ പക്ഷക്കാരുടെ അഭിപ്രായമോ സൃഷ്ടികാലത്തു മനുഷ്യൻ മൃഗപ്രായത്തിൽത്തന്നെ ഇരുന്നു എങ്കിലും കാലക്രമേണ അവനിൽ നിഗൂഢമായ ആത്മശക്തിയെ അവൻ പരിഷ്കരിച്ചു സംസിദ്ധി വരുത്തി ഇപ്പോഴത്തെ ഈ ഔന്നത്യാം പ്രാപിച്ചു എന്നാകുന്നു. ഈ രണ്ടാം അഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ സർവമാന്യവും അനുഭവസിദ്ധവും നമ്മുടെ മഹിമ സ്വായത്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ബഹുഹൃദ്യവും ആകയാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ആകുന്നു ഇപ്പോൾ ഞാൻ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യൻ ഭൂലോകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച കാലംമുതൽക്കുള്ള അവന്റെ ചരിത്രത്തെ വിവരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം മനുഷ്യശാസ്ത്രം (Anthropology) ആകുന്നു. മനുഷ്യകുടുംബം വളൎന്നു വലിയ വംശങ്ങളായിത്തീൎന്നതിന്റെ ശേഷം ഉണ്ടായ ചരിത്രത്തെ വൎണ്ണശാസ്ത്രം ജനപദശാസ്ത്രം (Ethnology)എന്നു പറയുന്നു. മനുഷ്യർ അതിപൂർവകാലങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ നിർവഹിപ്പാൻ ഉണ്ടാക്കിയ ഓരോരോ സാധനങ്ങളെ എടുത്തു സൂക്ഷിച്ചു് അവയിൽനിന്നു ഇപ്പോഴത്തെ കലാവിദ്യകൾ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായിവന്നു എന്നു കാണിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം പ്രാചീനശാസ്ത്രം (Archeology) ആകുന്നു.

ഈ ശാസ്ത്രങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ പ്രപഞ്ചാവസ്ഥയെ വിവരിക്കയും നിസ്സാരമായ കൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്തു ഇപ്പോഴത്തെ ശ്ലാഘനീയമായ നാഗരികതപത്തെ എങ്ങനെ പ്രാപിച്ചു എന്നു കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ജഡമായ ഭൌതിക ശരീരത്തെ ബന്ധിച്ചു്, അതിന്റെ ഘടകങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളുടെ നിൎമ്മാണവും സ്ഥിതിയും രചനയും വിവരിപ്പാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതു കങ്കാലശാസ്ത്രം(Anatomy)ആകുന്നു; ആരോഗ്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തു ശരീരത്തിലെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും അവയുടെ വൃത്തികളുടേയും വിവരിക്കുന്നതു ശരീരശാസ്ത്രം (Physiology). അന്തഃകരണം എന്തെന്നും അതു വളൎന്നു തന്റെ വൃത്തികളെ എങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നു എന്നും വിവരിക്കുന്നതു അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രം (Psychology) ആകുന്നു. അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രത്തിന്റേയും ശരീരശാസ്ത്രത്തിന്റേയും സഹായത്തോടുകൂടി ഭാഷയുടെ പവിത്രഗാത്രത്തെ ഛേദിച്ചു ഭാഷയുടെ ഘടനത്തേയും ഉല്പത്തിയേയും അഭിവൃദ്ധിയേയും ഉപപാദിക്കുന്നതു ഭാഷാശാസ്ത്രം ആകുന്നു. പരിണാമവാദികളുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഒരു പദാൎത്ഥത്തിന്റെ അംശങ്ങളുടെ സംയോഗവിയോഗങ്ങൾ നിമിത്തം നാനാവിധങ്ങളായ ജീവജാലങ്ങളുണ്ടായതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ കപികളിൽനിന്നു പരിണമിച്ചുണ്ടായ ഒരു മൃഗവിശേഷം ആകുന്നുവോൽ! കങ്കാലശാസ്ത്രം, ശാരീരശാസ്ത്രം, അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രം ഇവ മൂന്നും മനുഷ്യൎക്കും വാനരന്മാൎക്കും സാമാന്യേനയുള്ള സാധൎമ്മ്യങ്ങളെ കാണിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഭാഷ മനുഷ്യനുമാത്രം പ്രത്യേകിച്ചുള്ള ഒരു സ്വത്താകയാൽ ഇതിനെ ഒരു തിൎയ്യഗ്ജീവിയും ഇതുവരെ സമ്പാദിച്ചതായി അറിയുന്നില്ല. ഭാഷ എന്ന വൈധൎമ്മ്യം നരന്മാരുടെ വാനരന്മാരിൽ നിന്നുള്ള ഭേദത്തെ നിദർശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഗോത്രപ്രവൎത്ത

കന്മാർ കപീശ്വരന്മാരല്ലെന്ന ആശ്വാസം ഉണ്ടാക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സകല വിദ്യോന്നതിക്കും കാരണം ഭാഷയാകുന്നു. ജ്ഞാനവിഷയങ്ങളായ രണ്ടു പദാൎത്ഥങ്ങളെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തി അവ തമ്മിലുള്ള സാമ്യാസാമ്യങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതാകുന്നു വിചാരം; പല വസ്തുക്കൾക്കു ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഷയത്തിൽ സാമ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ആ സാമ്യഹേതുവായി ആ വസ്തുക്കളെല്ലാം ഒരു വൎഗ്ഗത്തിൽ ചേരും. ഈ വൎഗ്ഗത്തിന്ന് ജാതി എന്നു പേർ. ഒരു വസ്തു ഒരു ജാതിയിൽ ചേൎന്നതോ അല്ലയോ എന്നതിനെ കാണിക്കുന്ന മാനസികവ്യാപാരം വിചാരം ആകുന്നു. ഈ വിചാരത്തെ ഭാഷയിൽ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതു വാചകമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു വിചാരത്തിന്നും വാക്കിന്നും തമ്മിൽ അന്യോന്യാശ്രയഭാവമുണ്ട്. വാക്കുകൂടാതെ വിചാരവും വിചാരം കൂടാതെ വാക്കും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഒരു മരം നില്ക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മരത്തിന്നും സംയോഗം ഉണ്ടായി ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മൂലമായി നമുക്കു പ്രത്യക്ഷാനുഭവം അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അനേകം വൃക്ഷങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം പലപ്രാവശ്യവും പല സമയത്തും ഉണ്ടായി വരുന്നതായാൽ നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽപ്പെട്ട എല്ലാ വൃക്ഷങ്ങൾക്കും സാമ്യവും ഭേദവും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഭേദങ്ങളെ വിട്ടു നാം സാമ്യവിഷയങ്ങളിൽ മാത്രം മനസ്സിരുത്തുന്നതുകൊണ്ട് വൃക്ഷത്തിന്റെ സാമാന്യജ്ഞാനം നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. ഈ ജ്ഞാനം വ്യക്തികളെ ആശ്രയിക്കാതെ ജാതിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ഈ സാമാന്യജ്ഞാനം അല്ലെങ്കിൽ ജാതിജ്ഞാനം മനുഷ്യന്നു മാത്രമേയുള്ളു. തിൎയ്യഗ്ജീവികൾക്കു പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനമല്ലാതെ ജാതിജ്ഞാനമില്ല. ഭാഷയുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം നമുക്ക് ഈ ജാതിജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്ത വസ്തുവിനെ അന്തഃകരണത്തിൽ സ്ഫുരിപ്പിക്കുന്ന ശക്തി വാക്കിന്നു മാത്രമേയുള്ളു. മൃഗങ്ങൾക്കു വാക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ടു സാമാന്യജ്ഞാനവും ഇല്ലെന്നു തെളിയുന്നു. രാമായണം മുതലായ ഗദ്യപദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിക്കുമ്പോൾ നായകന്റെ സന്തോഷകാരണങ്ങളിൽ നാം സന്തോഷിക്കയും വ്യസനകാരണങ്ങളിൽ ഖേദിക്കയും മററും ചെയ്യുന്നതു വാക്കുകളുടെ ശക്തിയല്ലയോ? അതുകൊണ്ടു ഭാഷയിലെ പദങ്ങൾ എല്ലാം സമാന്യവാചകങ്ങൾ ആകുന്നു എന്നതു സ്പഷ്ടംതന്നെ. ഈ സംഗതിയാലത്രെ മരം എന്ന പദം ആൽ, പിലാവ്, മാവു മുതലായ അസംഖ്യവ്യക്തികൾക്കും പേരാകുന്നത്. ഈ വിധമായ സാമാന്യജ്ഞാനവും സാമാന്യജ്ഞാനത്തെ സ്ഫുരിപ്പിപ്പാനുള്ള വാക്കുകളും യാതൊരു മൃഗവും ഇതുവരെയും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതായി നമ്മുടെ അറിവിൽപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടു നാം കപികളിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ചവരല്ലെന്നും മനനസമൎത്ഥനായ മനുവിൽ നിന്നും ഉണ്ടായവർ എന്നും തെളിയുന്നു.

ജ്ഞാനോദ്ദീപിതചിത്തന്മാരും അതിപൂജ്യന്മാരുമായ പാശ്ചാത്യന്മാർ വേദത്തെ എത്ര ബഹുമാനിക്കുന്നു എന്നും എന്തെല്ലാം കാൎയ്യസാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു എന്നും ഇതിന്നുമുമ്പു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. നാം അ

തിനെ അപൌരുഷേയവാക്യം എന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. കാളിദാസാദി കവികളെപ്പോലെയുള്ള കവികൾ സ്വസാമത്ഥ്യത്താൽ നിൎമ്മിച്ചതല്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ അതിനെ അപൌരുഷേയമെന്നു പറയുന്നു. വേദം അനാദിയെന്നും നിത്യമെന്നും പ്രതിപാദിപ്പാൻ നമ്മുടെ ദശനങ്ങളെല്ലാം ഒരുപോലെ പരിശ്രമിക്കുന്നു എങ്കിലും ജൈമിനിമഹഷിയുടെ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിൽ ആകുന്നു ഈ ന്യായങ്ങളെ എല്ലാം സാകല്യേന ഉപപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മീമാംസാശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനമായ തന്ത്രവാൎത്തികമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കുമാരിലഭട്ടാചാൎയ്യരും ഋഗ്ഭാഷ്യത്തിൽ സായണാചാൎയ്യരും ഈ വിഷയത്തെ വിശേഷമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സിദ്ധാന്തത്തിനു വിരോധമായി പറയുന്ന ബൌദ്ധന്മാരുടെ പൂൎവ്വപക്ഷങ്ങളും നമ്മുടെ ആചാൎയ്യന്മാരുടെ സമാധാനങ്ങളും താൎക്കികരീതിയേയും നൈയായിക സാമത്ഥ്യത്തേയും വിശദമായി പ്രദശിപ്പിക്കുന്നു എങ്കിലും നമ്മുടെ ആചാൎയ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ കേസു ജയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് ഇപ്പോഴത്തെ ജഡ്ജിമാർ ഗുണമായി വിധിക്കുമെന്നു പറവാൻ ധൈൎയ്യം തോന്നാത്തതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥപ്രധാനമതക്കാർ തങ്ങളുടെ മതഗ്രന്ഥം ഈശ്വരപ്രേരണയാൽ ഉണ്ടായതെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നതുപോലെ ഹിന്തുക്കളും വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം സമത്ഥിക്കുന്നതു നല്ലതു എന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ധ്യാനസമാധിയിൽ ഇരിക്കുന്ന സമയം ഋഷികളുടെ ചേതോദപ്പണത്തിൽ ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ പ്രാദുർഭവിച്ച മന്ത്രങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചതുകൊണ്ടു് ഋഷികളെ മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കന്മാർ എന്നു പറയും. പാശ്ചാത്യന്മാർ ഋഷികൾ തന്നേയാകുന്നു മന്ത്രങ്ങളെ നിൎമ്മിച്ചവർ എന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വേദത്തിലെ പദ്യങ്ങളെ മന്ത്രങ്ങളെന്നു പറയും; ഋഗ്വേദത്തിലെ മന്ത്രങ്ങൾക്കു് ഋക്കുകൾ എന്നുപേർ. ചില ഋക്കുകൾ കൂടിയതിനു ഒരു സൂക്തമെന്നു പേർ. സൂക്തസമൂഹത്തിനു മണ്ഡലമെന്നു പേർ. ഋഗ്വേദത്തിൽ പത്തു മണ്ഡലങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഋക്സംഹിതയിലെ മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കന്മാരായ ഋഷികളെ ശതഷികൾ, മാദ്ധ്യമന്മാർ, ക്ഷുദ്രസൂക്തമഹാസൂക്ത ഋഷികൾ, എന്നു മൂന്നു വിധമായി വിഭജിക്കുന്നു. പ്രഥമമണ്ഡലത്തിലെ സൂക്തങ്ങളുടെ ഋഷികൾ ശതഷികളാകുന്നു. ഇവരിൽ ഓരോരുത്തൻ കണ്ടുപിടിച്ച സൂക്തങ്ങളിലെ ഋക്കുകൾ ഉദ്ദേശം നൂറാകകൊണ്ടു് ഇവൎക്കു ഈ പേർ സിദ്ധിച്ചു. ദശമമണ്ഡലത്തിലെ സൂക്തങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ച ഋഷികളെ ക്ഷുദ്രസൂക്തന്മാരെന്നും മഹാസൂക്തന്മാരെന്നും പറയും. ദ്വിതീയമണ്ഡലം മുതൽക്കുള്ള അവശിഷ്ട മണ്ഡലങ്ങളിലെ മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കന്മാർ, ഗൃത്സമദൻ, വിശ്വാമിത്രൻ, വാമദേവൻ, അത്രി, ഭരദ്വാജൻ, പ്രഗാഥന്മാർ, പാവമാനന്മാർ, അനുക്രമം ഋഷികളാകുന്നു. അഷ്ടമമണ്ഡലത്തിലെ ഋക്കുകൾ പ്രായേണ പ്രഗാഥഛന്ദസ്സിൽ ആകയാൽ ഋഷികളേയും പ്രഗാഥന്മാരെന്നു പറയും. നവമമണ്ഡലം പവമാനസോമദേവതയെ സംബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടു ഋഷികളെ പാവമാനന്മാർ എന്നും ഋക്കുകളെ പാവമാനിയെന്നും പറയും. ഈ ഋഷികളെ ഋഷിതപ്പണത്തിങ്കൽ ഋഗ്വേദികൾ തപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. വേദമന്ത്രങ്ങളെ കൎമ്മാംഗമായി വിനിയോഗിക്കുമ്പോഴും മന്ത്ര

ദ്രഷ്ടാക്കന്മാരുടെ അഭിധാനത്തെ സ്മരിക്കണം എന്നു വിധിയുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണരെല്ലാവരും ഈ ഋഷികളുടെ സന്തതികളാകുന്നു. ഈ സംബന്ധത്തെ സദാ സ്മരിപ്പാനായിട്ടു നിത്യനൈമിത്തികകർമ്മാവസാനത്തിങ്കൽ ബ്രാഹ്മണർ സ്വസഗോത്രോച്ചാരണം ചെയ്തു ഗുരുജനങ്ങളെ അഭിവാദിക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥ വെച്ചിരിക്കുന്നു. സഗോത്രന്മാർക്കും സമാനപ്രവരന്മാർക്കും തമ്മിൽ സോദരഭാവം ഉള്ളതുകൊണ്ടു വിവാഹം പാടില്ല. ബ്രാഹ്മണർ സ്വമഹിമയേയും സ്വാർത്ഥത്തേയും സമ്പാദിപ്പാനായിട്ട് ഈ ബ്രാഹ്മണമതമെന്ന ഹിന്ദുമതം ഉണ്ടാക്കി എന്നാകുന്നു പല പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം. ഈ സിദ്ധാന്തം യഥാർത്ഥമാകുന്നു എങ്കിൽ ഗോത്രവ്യവസ്ഥ എത്രയോ അർവാചീനമായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഗോത്രത്തെക്കുറിച്ചു ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലും ഉപനിഷത്തുകളിലും കല്പസൂത്രങ്ങളിലും ഉപപാദിച്ചിരിക്കയാൽ ഗോത്രം ആധുനികനിർമ്മാണമല്ലെന്നു തെളിയുന്നു. വാസിഷ്ഠൻ, വൈശ്വാമിത്രൻ, ഭാർഗ്ഗവൻ ഇവരിൽ ഒരാൾ ബ്രഹ്മാവ് എന്ന ഋത്വിക്കായിരിക്കണമെന്നു ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലും കല്പസൂത്രങ്ങളിലും വിവാദം ഉണ്ട്. തന്നെ ഉപനയിച്ചു ബ്രഹ്മോപദേശം ചെയ്യണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുന്ന ജാബാലനോടു ഗൌതമൻ ജാബാലൻെറ ഗോത്രമെന്തെന്നു ചോദിക്കുന്നു. (ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തു ചതുർത്ഥാദ്ധ്യായം ചതുർത്ഥഖണ്ഡം) ആശ്വലായനശ്രൌതസൂത്രത്തിലും കാത്യായനശ്രൌതസൂത്രത്തിലും ഗോത്രങ്ങളേയും പ്രവരങ്ങളേയും കുറിച്ചു ഉപപാദിക്കുന്ന ഒരദ്ധ്യായം തന്നെ ഉണ്ട്. പാണിനിമഹർഷിയുടെ കാലത്തു സംസ്കൃതം സാർവ്വജനീനയായ ഭാഷയായിരുന്നു എന്നു പാശ്ചാത്യന്മാരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നു. ഓരോ ഗോത്രങ്ങളിൽ ജനിച്ച പുത്രപൌത്രപ്രഭൃതികളെ പേർവിളിക്കുന്ന വിധങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന തദ്ധിതപ്രകരണം പാണിനിമഹർഷിയുടെ കാലത്തു ജനങ്ങൾക്കു ഗോത്രവിഷയങ്ങളിൽ എത്ര ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു എന്നും തെളിയിക്കുന്നു. . ആശ്വലായനൻ, കാത്യായനൻ, പാണിനി ഇവരുടെ കാലനിർണ്ണയം ഇന്നും വ്യവസ്ഥിതവിഭാഷയിലുംകൂടി എത്തീട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇവർ ബുദ്ധാവതാരത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിൽ ഭൂരിപക്ഷസമ്മതമുള്ളതുകൊണ്ട് ഗോത്രവ്യവസ്ഥ ഇവരുടെ കാലത്തിന്നു മുമ്പുതന്നെ നടപ്പായിരുന്നു എന്നതു് പ്രത്യക്ഷമാകയാൽ അതു ഉദ്ദേശം മുവ്വായിരംകൊല്ലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ബ്രാഹ്മണാചാരത്തിൻെറ ഒരു പ്രധാനാംഗം ആയിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു സ്വാഭിമാനത്തേയും സ്വൌൽകൃഷ്ട്യത്തേയും പരിപോഷിപ്പിപ്പാനും ഋഷിപുത്രന്മാരാകയാൽ തങ്ങൾ ഭൂമിദേവന്മാർ എന്ന നാട്യത്തോടുകൂടി മററുള്ള ജാതിക്കാരെ ദാസന്മാരാക്കി സ്വാർത്ഥത്തെ സാധിപ്പാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ ദൃഢീകരിപ്പാനും ആകുന്നു ഗോത്രവ്യവസ്ഥ വെച്ചതു എന്നുള്ള പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ വാദം നിരാധാരമാകുന്നു എന്നതു മേൽകാണിച്ച ന്യായങ്ങളിൽ നിന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഈ ഋഷികളുടെ തത്വോപദേശങ്ങൾ ഈ ഭാരതവർഷത്തിൽ സർവ്വത്ര നിബിഡമായി നിവസിച്ചുവരുന്ന ഹിന്ദുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ചിരരൂഢ

മൂലങ്ങളായി ഭവിച്ചതിനെക്കണ്ടു പാശ്ചാത്യന്മാർ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മതപ്രതിപാദകന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാതെ കണ്ടുതന്നെ കീഴ്ജാതിക്കാർ താന്താങ്ങളുടെ കർമ്മാചാരങ്ങളെ പ്രമാണമാക്കി അസഭ്യത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കാതെ ഭയഭക്തിയോടുകൂടി ഉപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്നു. നരജന്മം, ആത്മാവ്, അന്തഃകരണം മുതലായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ജഗദ്ഗുരുക്കന്മാരായ ഗുരുവര്യന്മാരുടെ വിചാരങ്ങൾ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ആദരത്തിന്നും പ്രശംസയ്ക്കും ആസ്പദമായിരിക്കുന്നു. പശ്ചിമരാജ്യങ്ങളിൽ മതവും തത്വദർശനങ്ങളും വിഭിന്നവിഷയങ്ങളായി ഗണിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു മതപ്രതിപാദകന്മാർക്കും ദാർശനികന്മാർക്കും തമ്മിൽ വിദ്വേഷമുണ്ടായി വിപരീതമാർഗ്ഗങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പോകേണ്ടിവരുന്നു. ഋഷികളുടെ മതങ്ങളും ദർശനങ്ങളും ഭേദിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത വിധം ഒന്നായിരിക്കയാൽ മതപ്രതിപാദകന്മാരും ദാർശനികന്മാരും ധർമ്മവിഷയത്തിൽ ബദ്ധകങ്കണന്മാരായിരിക്കുന്നു. ഈദൃശമായ ഇവരുടെ തത്വശാസ്ത്രം എല്ലാ അവസ്ഥയിലും എല്ലാ ജാതിയിലും ഉള്ള ഹിന്തുക്കൾക്കു ആശ്വാസം ഉണ്ടാക്കി, താന്താങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടതു താന്താങ്ങൾ ആകകൊണ്ട് മററുള്ളവരെ ഒരു പ്രകാരത്തിലും കുററപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ല എന്ന ബോധം ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതിനാൽ രാജദ്രോഹികൾ, അരാജകന്മാർ, സമുദായദ്രോഹികൾ മുതലായവർ നിമിത്തം രാജ്യതന്ത്രത്തിന്നു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ എന്നപോലെയുള്ള അപകടങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതി ഉണ്ടായില്ല. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും കൂടെ ഋഷികളുടെ ദർശനങ്ങളേയും മററു ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളേയും മാനിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു ഋഷികളുടെ സന്തതികളായ ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങളുടെ ആഭിജാത്യത്തെക്കുറിച്ചു അഭിമാനമുള്ളവരായിരിക്കുന്നതു ഉചിതംതന്നെ. എന്നാൽ ഈ അഭിമാനത്തിന്നു യോഗ്യന്മാരായിരിക്കണമെങ്കിൽ ഈ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളെ സമ്പ്രദായാനുസാരം പഠിച്ച്, ഋഷികൾ ഉപദേശിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളെ അനുഷ്ഠിച്ച് അവരുടെ ദിവ്യനാമധേയത്തിന്നു തങ്ങൾ സർവ്വഥാ അർഹന്മാരെന്നു തങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇത്ര മഹിമയുള്ള വേദങ്ങളെ ബ്രാഹ്മണർ അത്ഭുതകരമാംവിധത്തിൽ സംരക്ഷിച്ചുപോന്നു. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ എഴുത്തും അച്ചടിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അശോകചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തുമാത്രം എഴുത്ത് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി എന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയാം. ഈ ചക്രവർത്തി തന്റെ ശാസനങ്ങളെ രണ്ടുവിധം ലിപികളിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കപർദ്ദിഗിരി എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ശാസനം വലത്തുനിന്ന് ഇടത്തോട്ടു എഴുതുന്ന ഖരോഷ്ഠി എന്ന ലിപിയിലും ഖൽസാജ്ഞനാഗാദ് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ ശാസനകൾ ഇടത്തുനിന്നു വലത്തോട്ടു എഴുതിവരുന്ന ബ്രാഹ്മി എന്ന ലിപിയിലും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മിലിപി ബുദ്ധമുനി നവീനമായി നിർമ്മിച്ചതെന്നു ക്ഷേമേന്ദ്രമഹാകവി തന്റെ ബുദ്ധജന്മമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. ഈ ബ്രാഹ്മിലിപിയിൽനിന്നു ആകുന്നു ഇപ്പോൾ ഇ

ന്ത്യയിൽ നടപ്പുള്ള നാഗരി, ശാരദ, ബങ്കാളി, ഗുജറാത്തി, ഉറിയ, തെലുംഗ്, കർണ്ണാടകം, തമിഴ്, മലയാളം, തുളു, ഗ്രന്ഥം എന്നീ ലിപികൾ ഉണ്ടായി വന്നതു്. ക്രിസ്തുവിനു ൩൦൦- കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ എഴുത്തു നടപ്പായിരുന്നു എന്നു ഭട്ടബ്യൂലർ എന്ന ജർമ്മന്യപണ്ഡിതർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും ഇതു നിർമ്മൂലമെന്നു ഭട്ടമോക്ഷമൂല്യർ ഭാരതീയഷഡ്ദർശനമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിശദമായി ഉപപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. സംഹിതയിലും, ബ്രാഹ്മണത്തിലും, സൂത്രങ്ങളിലും, എഴുത്തിനെക്കുറിച്ചു ഒന്നുംതന്നെ പ്രസ്താവിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് ലിപിജ്ഞാനം പൂർവകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തെളിയുന്നു. ലിപി നടപ്പില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഗുരുമുഖേന കേട്ടു ശിഷ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ സ്മൃതിയിൽ സമ്പാദനംചെയ്തു തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം വെച്ചതുകൊണ്ടു വേദങ്ങൾ ശിഷ്യപരമ്പരയായി ഇതുവരെ യാതൊരു ഭേദങ്ങളുംകൂടാതെ യഥാസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതു അത്യാശ്ചര്യമാണല്ലോ. മന്ത്രങ്ങളെ സംഹിതാപാഠമെന്നും പദപാഠമെന്നും രണ്ടായി വിഭജിക്കുന്നു. മന്ത്രസ്ഥപദങ്ങളെ സന്ധിചേർക്കാതെ പറയുന്നതാകുന്നു പദപാഠം. ഈ പദപാഠത്തിൽനിന്നു സംഹിതാപാഠങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രാതിശാഖ്യഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ പദപാഠങ്ങളിലെ പദങ്ങളെ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്ന വിധങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടു്. ക്രമം, ജട, ഘനം മുതലായവ സാധാരണമായി നടപ്പുള്ളവയാകുന്നു. ഈവിധമായ എട്ടുമാതിരികളെക്കൊണ്ടു മന്ത്രങ്ങളിലെ ഒരു അക്ഷരത്തിന്നും സ്വരത്തിന്നും വ്യത്യാസം വരാതെകണ്ടു വേദത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അദ്ധ്യയനക്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടും അനുക്രമണികളെക്കൊണ്ടും പൂർവന്മാർ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ ദേവഋണം, പിതൃഋണം, ഋഷിഋണം എന്നീ മൂന്നു കടങ്ങളോടുകൂടി ദ്വിജൻ ജന്മത്തിൽ വരുന്നു എന്ന സിദ്ധാന്തത്താലും പൂർവന്മാർ വേദസംരക്ഷണത്തിന്നു മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ മൂന്നു കടങ്ങളിൽ നിന്നു വിമുക്തനാകാതെ മനുഷ്യനു മോക്ഷമില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ദേവന്മാർക്കുള്ള ഋണം യാഗാദികർമ്മാനുഷ്ഠാനത്താൽ മാത്രം വീട്ടാൻ പാടുള്ളതുകൊണ്ടു് ദ്വിജൻ യാഗാദികർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിൽ നിബദ്ധനായിത്തീരുന്നു. ഈ യാഗാദികർമ്മങ്ങളെ യഥാവിധി അനുസരിക്കണമെങ്കിൽ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിശ്ചയമായും പഠിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ധർമ്മത്തിന്നും അദ്ധ്യയനത്തിന്നും അന്യോന്യാശ്രയം വന്നുകൂടി. പിതൃയജ്ഞത്തിൽ പിതൃക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്ന പിണ്ഡത്തിനു വിച്ഛിത്തി വരാതിരിപ്പാനായിട്ടു ദ്വിജൻ ദാരകർമ്മം ചെയ്തു ഗൃഹസ്ഥനായി ദേവയജ്ഞം, - ഭൂതയജ്ഞം, ബ്രഹ്മയജ്ഞം, പിതൃയജ്ഞം, മനുഷ്യയജ്ഞം എന്ന പഞ്ചമഹായജ്ഞങ്ങളെ നിത്യം കഴിച്ചു്, ശിഷ്യന്മാരെ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു്, തന്റെ പുത്രനു ഗൃഹഭാരം വഹിപ്പാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം വന്ന ഉടനെ കർമ്മഭാരവാഹിത്വം അവനിൽ സമർപ്പിച്ചു്, താൻ ആരണ്യത്തിൽ ചെന്നു് ആരണ്യകങ്ങളേയും ഉപനിഷത്തുകളേയും പഠിച്ചു വാനപ്രസ്ഥവൃത്തിയോടുകൂടി ഇരുന്നു വൈരാഗ്യോദയത്താൽ ബ്രഹ്മാത്മജ്ഞാനം അനുഭവിച്ചതിന്റെ ശേഷം സർവകർമ്മങ്ങളേയും ത്യജിച്ചു

സന്ന്യസിച്ച ദേഹപാതം ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ അവധൂതന്റെ നിലയിൽ നടന്നു മോക്ഷത്തെ സമ്പാദിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഇവരുടെ ഉദ്ദേശം. ഈ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിപ്പാനായി ബ്രഹ്മചാരി, ഗൃഹസ്ഥൻ, വാനപ്രസ്ഥൻ, പരിവ്രാജകൻ എന്നു നാലു ആശ്രമങ്ങളെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി. ബ്രഹ്മചൎയ്യാശ്രമത്തിങ്കൽ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം പഠിക്കയും ഗാർഹസ്ഥ്യത്തിങ്കൽ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ കൎമ്മകാണ്ഡത്തെ അനുഷ്ഠിക്കയും കൎമ്മാനുഷ്ഠാനത്താൽ സത്വശുദ്ധി ഉണ്ടായ ഉടനെ ഗൃഹഭാരം പുത്രപൌത്രാദികൾക്കു ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു വനത്തിൽ ചെന്നു ജ്ഞാനകാണ്ഡമായ ആരണ്യകങ്ങളുടേയും ഉപനിഷത്തുകളുടേയും അദ്ധ്യയനത്തിലും തന്നിർദ്ദിഷ്ടമീശാജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിലും ദത്താവധാനനായി ഐഹികസുഖാദികളുടെ മിഥ്യാത്വപ്രബോധത്താൽ സംജാതവൈരാഗ്യനായി മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കായി സൎവകൎമ്മങ്ങളേയും സന്ന്യസിച്ചു പരിവ്രാജകനായിത്തീരണമെന്ന വ്യവസ്ഥയാൽ വേദസംരക്ഷണവും വേദോപദിഷ്ടങ്ങളായ കൎമ്മങ്ങളുടേയും, ജ്ഞാനമാൎഗ്ഗങ്ങളുടേയും അനുഷ്ഠാനത്താൽ ധൎമ്മസംരക്ഷണവും അവ്യാഹതമായി നടന്നുവന്നു. ബ്രഹ്മചൎയ്യാശ്രമത്തിൽനിന്നു തന്നെ ചതുൎത്ഥാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ലൌകികവിഷയങ്ങളുടെ അനുഭവത്തിന്റെ ശേഷം മാത്രമെ അവയിൽ അനപത്ഥമായ വിരക്തിയുണ്ടാകു എന്നതു സ്വാനുഭവസിദ്ധമാകയാൽ ഗാർഹസ്ഥ്യാനന്തരം മാത്രം സന്ന്യാസത്തിൽ പ്രവേശം നടപ്പായിവന്നു. ഗൃഹസ്ഥനും വാനപ്രസ്ഥാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ തന്നെ സന്ന്യസിക്കുന്നതിനും യാതൊരു വിരോധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ഋണത്രയങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തനായിരിക്കണമെന്നും വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നു. വേദവിദ്യകളെ സംരക്ഷിപ്പാനായിട്ടും അനുഷ്ഠിപ്പാനായിട്ടും ആകുന്നു ആശ്രമങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥ എന്നു മേൽക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങളിൽ നിന്നു സ്പഷ്ടമാകയാൽ പ്രാചീനർ ഇവയെ എത്ര ബഹുമാനിച്ചു എന്നു നമുക്കു നിശ്ചയിക്കാമല്ലോ. അവരുടെ അനുയായികളായ നാമും യഥാവസരം ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഠിച്ച് അവയിലെ ഉപദേശങ്ങളെ ഇതരന്മാരുടെ ഗുണത്തിനായിട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതുമാണ്. ജരജ്ജീൎണ്ണമായ കലിയുഗധൎമ്മങ്ങളുടെ ദുൎന്നിവാൎയ്യമായ ആക്രമത്താൽ പരവശന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ ബഹുക്ലേശസാദ്ധ്യങ്ങളായ ജീവനോപായങ്ങളെ സമ്പാദിപ്പാനായിട്ടു ബഹുകഷ്ടങ്ങളേയും പ്രയാസങ്ങളേയും അനുഭവിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടീട്ടു വ്യാകുലന്മാരായിരിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ ബ്രാഹ്മണ്യത്താൽ മുക്തിശുദ്ധി ഇല്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണമതം മുഴുവനും ജനങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി അടിമകളാക്കി സ്വാൎത്ഥങ്ങളെ സൌകൎയ്യേണ സാധിപ്പിപ്പാനുള്ള ഒരു കപടപ്രബന്ധമെന്നും, ഈ കൂടനാടകത്തിലെ മായാവിയായ സൂത്രധാരൻ പുരോഹിതനെന്നും അജ്ഞന്മാരായ പാത്രങ്ങൾക്കു നാടകാഭിനയത്തിങ്കൽ സിദ്ധിച്ച കായക്ലേശവും പീഡാദികളും മാത്രം പ്രതിഫലവും നാടകാവസാനത്തിൽ അയ്യോ ഈ വിധം ധൎമ്മോപഹവാഗുരയിൽ അകപ്പെട്ട ധൂൎത്തന്മാരാൽ നാം വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടുവല്ലോ എന്ന അനുതാപവും മാത്രം ജന്മഫലം എന്നും മററും ആലോചിക്കുന്നു. ഇതരമതങ്ങൾ ജന്മം സ്വായത്തമല്ലായ്കയാൽ

ജനനകാലത്തുള്ള മതം ഗുണദോഷനിരൂപണം കൂടാതെതന്നെ സഹവാസ സാഹചര്യത്താൽ അപരിപക്വബുദ്ധിയും നിഷ്കളങ്കചിത്തനുമായ ബാലകൻ അംഗീകരിച്ച്, അതു യഥാർത്ഥമെന്നു വിശ്വസിച്ച്, തന്നിർദ്ദിഷ്ടധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിച്ചു വരുംകാലത്ത് 'നിന്റെ മതം അവിശ്വാസമാകയാൽ അതിനെ നീ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്റെ മതത്തിൽ വന്നു ചേരണ'മെന്നു ഉപദേശിക്കയും ആ ഉപദേശത്തെ പ്രതിപാദിപ്പാനായിട്ടു യുക്തിയുക്തന്യായങ്ങളേയും പറഞ്ഞു അവനിൽ സംശയം ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അന്യായം എന്നു മാത്രം പറയാം. എന്നാൽ ഈ വിധങ്ങളായ ഇതരമതങ്ങളുടെ ആഘോഷങ്ങളെ ഒന്നുംതന്നെ ഗണിക്കാതെ ക്രമാഗതങ്ങളായ പൂർവസംപ്രദായങ്ങളെ ദേശകാലാനുരൂപം ഇപ്പോഴും ബ്രാഹ്മണർ ബഹുമാനിച്ചുവരുന്നു എന്നതു മഹാഭാഗ്യംതന്നെ. ഋഷിപുത്രന്മാരാകയാൽ ഋഷിമതം ത്യജിക്കുന്നതിൽ നമുക്കു എത്ര വേദനയോ അത്രതന്നെ വേദന അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറിയാതിരിക്കുന്നതിലും ഉണ്ടായാൽ അത്യുത്തമഭാഗ്യോദയം ആയിരിക്കും. എന്നാൽ ജീവനമാർഗ്ഗം സമ്പാദിപ്പാനുള്ള പ്രയാസങ്ങളാൽ അതു കേവലം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നതു സർവസമ്മതം തന്നെ എങ്കിലും യഥാവസരം അവയെ പര്യാലോചനംചെയ്തു ബാലന്മാരെ ഉപദേശിക്കുന്നതിൽ ജാഗരൂകന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നു പറയുന്നതും പുനരുക്തം തന്നെ.

ഭാഷാപോഷിണിയുടെ മാന്യവായനക്കാർക്ക് ഈ വിധം വിഷയങ്ങളിൽ താല്പര്യം ഉണ്ടാകുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ഞാൻ ആശ്വലായനസൂത്രാനുയായി ആകയാൽ ആശ്വലായനാചാര്യരെക്കുറിച്ചും ആശ്വലായനന്മാരുടെ ഉപനയനത്തേയും വിവാഹത്തേയും കുറിച്ചും വിവരിക്കുകയും അവയുടെ ശ്രദ്ധാർത്ഥത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കയും ചെയ്യാമെന്ന എന്റെ അഭിലാഷത്തെ ജഗദീശ്വരൻ പരിപൂർണ്ണമാക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ടു പ്രകൃതവിഷയം തൽക്കാലം മതിയാക്കുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. എം. ശേഷഗിരി പ്രഭു എം. എ.

———:o:———

നളൻ

പണ്ടു നിഷധരാജ്യത്ത് വീരസേനപുത്രനായിട്ടു നളൻ എന്നൊരു രാജാവുണ്ടായി. അദ്ദേഹം വീര്യത്തിലെന്നപോലെ രൂപസൌന്ദര്യത്തിലും അദ്വിതീയനായിത്തീർന്നു. അക്കാലത്തു വിദർഭരാജ്യത്തിന്റെ അധിപതിയായ ഭീമരാജാവിന് ദമൻ എന്ന മഹർഷിയുടെ വരപ്രസാദത്താൽ ലഭിച്ച ദമൻ, ദാന്തൻ, ദമനൻ, ദമയന്തി എന്ന പുത്രരിൽ, ദമയന്തി എന്ന പുത്രി നളൻ പുരുഷരിൽ എന്നപോലെ സ്ത്രീകളിൽ, രൂപലാവണ്യാദികൊണ്ടു ലോകപ്രസിദ്ധയായി ചമഞ്ഞു. ദമയന്തീനളന്മാർക്ക് അന്യോന്യഗുണശ്രവണത്താൽ ബാ

ല്യത്തിൽത്തന്നെ പരോക്ഷാനുരാഗമുളവായി. അഭിലാഷവിപ്രലംഭദശയിൽ നളൻ വിരഹാസഹനായിട്ട് ഒരു ദിവസം ഉദ്യാനത്തിൽ വിജനവാസം ചെയ്യു മ്പോൾ ക്രീഡാതടാകത്തിന്റെ കരയിൽ ക്രീഡിക്കുന്ന സുവർണ്ണഹംസങ്ങളെക്ക ണ്ടു് കൌതുകം തോന്നീട്ട് അതിൽ ഒന്നിനെ ഉറങ്ങുന്ന സമയം കടന്നുപിടി ച്ചു. അരയന്നം ഉടൻ ഉണർന്നു വിലപിച്ചപ്പോൾ വിട്ടുകയും ചെയ്തു. രാജാ വിന്റെ ദയാശീലത കണ്ടു് ഹംസം താൻ ഒരു പ്രത്യുപകാരമായി ദമയന്തി യോടു ദൂതുപറയാം എന്നു ഏററു; ഉടൻ കുണ്ഡിനപുരിയിൽ ചെന്നു ദമയന്തി യുടെ അടുക്കൽ നളനെ വർണ്ണിച്ചു. അവൾ മനസ്സുകൊണ്ടു നളനെ വരിച്ചി രിക്കുന്ന വിവരം മടങ്ങിവന്ന് പറകയും ചെയ്തു.

താമസിയാതെ കന്യകയുടെ യൌവനാരംഭംകണ്ടു ഭീമരാജാവ് ദമയ ന്തിക്കു സ്വയംവരം നിശ്ചയിച്ചു. രാജാക്കന്മാരെ ക്ഷണിക്കാൻ ദൂതന്മാരെ അ യച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ പർവതമുനിയോടുകൂടി ശ്രീനാരദൻ സ്വർഗ്ഗത്തു ചെന്ന പ്പോൾ പ്രസംഗവശാൽ പ്രസ്താവിച്ച ദമയന്തിയുടെ അസാധാരണഗുണഗണ ങ്ങളേ കേട്ടു് കൌതുകംപൂണ്ടു് ഇന്ദ്രാഗ്നിയമവരുണന്മാരാകുന്ന ദിക്പാലകന്മാ രും സ്വയംവരത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. അവർ വഴിയിൽവച്ചു നളനെ കണ്ടെ ത്തി. ദമയന്തീകാമുകനായ ആ രാജാവിനെത്തന്നെ ദമയന്തിയുടെ അടുക്കൽ ദൂതിനയച്ചു. അർത്ഥികളുടെ വാസ്തവവും അർത്ഥനയുടെ സ്വഭാവവും അറിയും മുമ്പെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തുപോകയാൽ ധർമ്മപാശബദ്ധനായ നളൻ ഇന്ദ്രാദിക ളുടെ പ്രഭാവത്താൽ അദൃശ്യമൂർത്തിയായിട്ട് യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ കന്യാന്തഃപുരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അവളോട് ഇന്ദ്രാദികളുടെ പ്രാർത്ഥനയെ അ റിയിച്ചു. തന്റെ വരനായ നളൻ അന്യന്റെ ദൂതനായി വന്നതിനാൽ ദമയ ന്തി വ്യസനിക്കയും നളൻ എല്ലാത്തിനും സമാധാനം പറകയും ചെയ്തു. ഒടു വിൽ ദമയന്തി 'എന്നാൽ ഇന്ദ്രാദികളും സ്വയംവരസമയത്തിൽ വരട്ടേ; അവ രുടെ സമക്ഷംതന്നെ ഞാൻ അങ്ങയെ വരിച്ചുകൊള്ളാം' എന്ന് ഒരു തീരുമാ നം പറഞ്ഞു. ഈ വിവരമെല്ലാം നളൻ മടങ്ങിവന്ന് ഇന്ദ്രാദികളെ ഗ്രഹി പ്പിക്കയും ചെയ്തു.

അനന്തരം നാനാദേശാധിപതികളായ രാജാക്കന്മാരാൽ അലംകൃത മായ സ്വയംവരമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ദമയന്തി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ട ഓരോരോ രാജാക്കന്മാരേയും ഉപേക്ഷിച്ചു നളസവിധത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ നളന്റെ ആകൃതിയിൽ അഞ്ചുപേർ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു കുഴങ്ങി വശ മായി. ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢയായ ദമയന്തി ദേവന്മാരെ മനസ്സുകൊണ്ടു ശരണം പ്രാപിച്ച്, താൻ ഹൃദയംകൊണ്ടു വരിച്ചുപോയ വരനെ തനിക്കു കാണിച്ചു തരാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചതനുസരിച്ച് അവർ തങ്ങളുടെ ദേഹചിഹ്നങ്ങളെ പ്രകാ ശിപ്പിച്ചു; ദമയന്തി നളനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു മാലയിട്ടു വരിക്കയും ചെയ്തു. ദേവ ന്മാർ പ്രസാദിച്ചു നളന് ഓരോരുത്തനും ഈരണ്ടു വരംവീതം കൊടുത്തു് അ ന്തർദ്ധാനംചെയ്തു. ഇതെല്ലാം കണ്ടു വിസ്മയിച്ച രാജാക്കന്മാർ കലഹിക്കാതെ

പിരികയുംചെയ്തു. നാളൻ വിവാഹംകഴിഞ്ഞു സ്വന്തരാജ്യത്തുചെന്നു ദമയന്തിയുമൊരുമിച്ചു ചിരപ്രാൎത്ഥിതങ്ങളായ സുഖങ്ങളേ യഥേഷ്ടം അനുഭവിച്ചു സുഖിച്ചു വാണു. അനേകം യാഗാദികൎമ്മങ്ങളും ചെയ്തു ദമയന്തിയും ഒരുമിച്ചു വാഴുമ്പോൾ നളന് ഇന്ദ്രസേനൻ എന്നൊരു പുത്രനും ഇന്ദ്രസേന എന്നൊരു പുത്രിയും ഉളവായി.

ഇന്ദ്രാദികൾ സ്വയംവരം കഴിഞ്ഞു സ്വൎഗ്ഗത്തേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ വഴിമദ്ധ്യേ ദ്വാപരനോടുകൂടി കലി വരുന്നതു കണ്ടു് 'എവിടേയ്ക്കായി പുറപ്പെട്ടു' വെന്നു ദേവന്മാർ ചോദിച്ചതിന് കലി 'സ്വയംവരത്തിൽ ദമയന്തിയെ വരിക്കാൻ' എന്നുത്തരം പറഞ്ഞപ്പോൾ ദേവന്മാർ നടന്ന വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു. ധാൎമ്മികനായ നളനെ ദ്രോഹിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നവൎക്ക് അധഃപതനം വരുമെന്നു കലിയെ വിലക്കീട്ടുപോകയുംചെയ്തു. കലി കോപം സഹിയാതെ ദ്വാപരനുമായി ആലോചിച്ചു നളനെ ദമയന്തിയുടെ അടുക്കൽനിന്നു പിരിക്കാമെന്നു സത്യവും ചെയ്തു നിഷധരാജ്യത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. പന്ത്രണ്ടു വൎഷം അവിടെ കാത്തിരുന്നതിന്റെ ശേഷം അവസരം നോക്കി കലി അവനെ ആവേശിച്ചു. അനന്തരം നളന്റെ അനുജനായ പുഷ്കരൻ കലിപ്രേരിതനായിട്ടു നളനെ ചൂതുപൊരുതാൻ വന്നു വിളിച്ചു. ദ്യൂതത്തിൽ വൃഷഭവേഷനായ കലിയായിരുന്നു പുഷ്കരനു പണയമായിട്ടു; ദ്വാപരൻ അക്ഷങ്ങളിലും അധിവാസംചെയ്തു. നളൻ തന്റെ നാടും നഗരവുമെല്ലാം മുറയ്ക്കു പണയംവച്ചു തോറ്റുകൊണ്ടുവന്നു. ഈ വിധം അഞ്ചാറു മാസം അവൎക്കു ദ്യൂതം നടന്നു. വിവരമറിഞ്ഞു മന്ത്രിമാരും നഗരവാസികളും ബന്ധുക്കളുമെല്ലാവരും രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം ഉപദേശം ചെയ്യാൻ വന്നിട്ടും നളൻ ഒന്നും കൂട്ടാക്കാതെ ചൂതുകളിതന്നെ തുടൎന്നു സൎവ്വസ്വവും നശിപ്പിച്ചു് ഏകവസ്ത്രശേഷനായിട്ടു കലാശിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ ദമയന്തി നളന്റെ പരാജയം കണ്ടു കരുതലോടുകൂടി പുത്രനേയും പുത്രിയേയും വാൎഷ്ണേയനെന്ന നളസാരഥിയെ ഏല്പിച്ചു കുണ്ഡിനപുരത്തിലേയ്ക്കയച്ചു. വാൎഷ്ണേയൻ അവരെ അവിടെ കൊണ്ടുചെന്നു വിട്ടിട്ടു്, വ്യസനിച്ചു നടന്നു്, ഒടുവിൽ അയോദ്ധ്യാധിപതിയായ ഋതുപൎണ്ണരാജാവിന്റെ സൂതനായി വാഴുകയും ചെയ്തു.

സൎവ്വസ്വവും തട്ടിപ്പറിച്ചിട്ടു് ഇനി ഭൈമിയല്ലാതെ തനിക്കു പണയത്തിനെന്തുണ്ടെന്നു പുഷ്കരൻ പരിഹാസമായി ചോദിച്ചപ്പോൾ നളൻ വ്യസനാക്രാന്തനായിട്ടു ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആഭരണങ്ങളും അഴിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു് ഏകവസ്ത്രനായി കാട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. വഴിയിൽവെച്ചു ദുഷ്ടനായ കലി കപടംചെയ്തു നളന്റെ വസ്ത്രവുംകൂടി അപഹരിച്ചു ഒരേ വസ്ത്രംകൊണ്ടു രണ്ടുപേരും ദേഹം മറച്ചു് അവർ രാത്രിയിൽ ഒരു വനമണ്ഡപത്തിൽ ചെന്നു കിടന്നു. ഭൈമി തളൎന്നുകൊണ്ടുറങ്ങി. നളൻ വിചാരമഗ്നനായിട്ടു് ആലോചന തുടങ്ങി: 'കൂടെ കൊണ്ടു നടന്നാൽ ഇവൾ വലയും; വിട്ടേച്ചുപോയാൽ പിതൃഗേഹത്തിലോ മറേറാ ചെന്നു രക്ഷപ്പെട്ടെന്നു വരാം; ധൎമ്മരക്ഷിതയായ ഇവൾക്കു വഴിയിൽ അപായം ഒന്നും വരാനും ഇടയില്ല' ഇങ്ങനെ ഉറച്ചു് ആദിത്യാദി ദേ

വന്മാരോട് അവളെ രക്ഷിപ്പാൻ പ്രാൎത്ഥിച്ചിട്ട് വസ്ത്രം മുറിച്ചുകൊണ്ടു വിട്ടു പോകയും ചെയ്തു.

ദമയന്തി ഉണൎന്നു നോക്കുമ്പോൾ നളനെ കാണ്മാനില്ല. ആ വൻകാട്ടിൽ അവൾ വിലപിച്ചുകൊണ്ടും, ഭൎത്താവിനെ ആവേശിച്ച ഭൂതത്തിനെ ശപിച്ചുകൊണ്ടും തേടി നടന്നു. അപ്പോൾ ഒരു പെരുമ്പാമ്പു കാലിൽ പിടിയും കൂടി. എന്നിട്ടും അവൾ നളനെത്തന്നെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു. അതുകേട്ട് ഒരു കാട്ടാളൻ വന്നു കണ്ടു പാമ്പിനെ കൊന്ന് അവളെ രക്ഷപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അവൻ അവളിൽ ബലാൽക്കാരമായി അധൎമ്മം പ്രവൎത്തിക്കാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവനെ അവൾക്കു ശപിക്കേണ്ടതായും വന്നുകൂടി. 'നളനൊഴികെ ഒരു പുരുഷനെ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ടുപോലും സ്പൎശിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇവൻ മരിച്ചുവീഴട്ടെ' എന്നു പതിവ്രത പറകയും ആ ദുഷ്ടൻ ശവമായി വീഴുകയും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഈ വക പലേ അനൎത്ഥങ്ങളും സംഭവിച്ചു എങ്കിലും ചാരിത്രരക്ഷിതയായ അവൾ അപായമൊന്നും കൂടാതെ ഒരു ധാൎമ്മികനായ സാൎത്ഥവാഹന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ചേദിരാജ്യത്തു ചെന്നെത്തി. അവിടെ നഗരവീഥിയിൽ കല്ലുവകകാരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ച ദമയന്തിയെ അങ്ങാടിപ്പിള്ളേർ ചുററിക്കൂടി പരിഹസിക്കയും ശല്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു് ആ രാജ്യത്തെ രാജാവായ സുബാഹുവിന്റെ മാതാവു മാളികയിൽ നിന്നു നോക്കിക്കണ്ടിട്ട് അവളെ ആളയച്ചു വരുത്തി സൈരന്ധ്രിയുടെ നിലയിൽ സ്വപുത്രിയായ സുനന്ദയുടെ സഖിയാക്കി താമസിപ്പിച്ചു. രാജമാതാവിനോടു ഭൈമി എല്ലാം സാമാന്യരീത്യാ അല്ലാതെ താൻ ഭീമപുത്രി എന്നും, നളമഹിഷിയെന്നും കുറിപ്പെടുത്തി പറകയുണ്ടായില്ല.

നളനാകട്ടെ ഭൈമിയെയും ഉപേക്ഷിച്ചു കാട്ടിൽ ചുററിനടക്കുമ്പോൾ കാട്ടുതീയുടെ നടുക്കുനിന്നും ഒരാൾ തന്റെ പേരുവിളിച്ചു നിലവിളിക്കുന്നതു കേട്ട് അടുത്തു ചെന്ന് വിളിച്ചതു കാൎക്കോടകനായ നാഗരാജാവെന്നറിഞ്ഞു് അവനെ കാട്ടുതീയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തി. കൃതജ്ഞനായ കാൎക്കോടകൻ നളനെ കടിക്കയാണു ചെയ്തതു്. സൎപ്പദംശത്താൽ നളൻ വിരൂപനായിത്തീൎന്നു. നാഗരാജൻ പിന്നീടു തന്റെ ദംശം നളനെ ആവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ദുഷ്ടഭൂതത്തെ ബാധിക്കാനാണെന്നും, വൈരൂപ്യം തൽക്കാലം ജനങ്ങൾ കണ്ടറിയാതിരിപ്പാൻ ഉപകരിക്കുമെന്നും, തന്നെ സ്മരിച്ചുംകൊണ്ടു താൻ കൊടുത്ത വസ്ത്രയുഗ്മത്തിൽ ഒന്നുടുത്താൽ സ്വന്തരൂപം വീണ്ടും പ്രാപിക്കാമെന്നും നളനെ ആശ്വസിപ്പിച്ച്, വരങ്ങളും കൊടുത്തു് ബാഹുകസംജ്ഞനായ സൂതനെന്നു പറഞ്ഞു് ഋതുപൎണ്ണനെ പോയി സേവിച്ചാൽ അക്ഷഹൃദയവിദ്യ അറിവാനും അതു നിമിത്തം ഭൂതാവേശം നീങ്ങി ദമയന്തീസംഗമം ലഭിക്കാനും ഇടയാകുമെന്ന് ഉപദേശിക്കയും ചെയ്തിട്ട് അന്തൎദ്ധാനം ചെയ്തു. അതുപ്രകാരം നളൻ കോസലത്തിലെത്തി ഋതുപൎണ്ണസൂതനായി വാഴുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ദമയന്തിയും നളനും വേഷം മാറി ചേദിപുരിയിലും കോസലത്തിലും വസിക്കവേ നളന്റെ രാജ്യഭ്രംശം കേട്ട് ഭീമരാജാവ് ഭൈമീനള

ന്മാരെ തിരയാനായി അയച്ച ബ്രാഹ്മണരിൽ സുദേവനെന്ന പേരായ ഒരുവൻ ചേദിപുരിയിൽ ഭൈമിയെ കണ്ടെത്തി. പിന്നീട് സൈരന്ധ്രി തന്റെ സ്വപുത്രിയായ ഭൈമിയാണെന്നറിഞ്ഞു അനുശോചിച്ച് രാജമാതാവിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി ദമയന്തി രഥമേറി കുണ്ഡിനത്തിൽ പിതൃസമീപത്തിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു. അവിടെനിന്നു സകലദിക്കുകളിലും നളനെ അന്വേഷിക്കാൻ ബ്രാഹ്മണരെ നിയോഗിച്ചു. ഇങ്ങനെ അന്വേഷണം നടത്തിയതിൽ പർണ്ണാദൻ എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണൻ മുഖേന നളൻ ഋതുപർണ്ണസാരഥിയായി താമസിക്കുന്നതായി ഒരു തുമ്പുകിട്ടി.

ഈ വിധം അങ്കുരിച്ച പ്രത്യാശയോടെ ഭൈമി അച്ഛനെ വിവരമറിയിക്കാതെ സുദേവനെ വരുത്തി മാതൃസന്നിധിയിൽ വെച്ച് ഇപ്രകാരം സന്ദേശിച്ചു:—'അങ്ങ് ഒരു വഴിയാത്രക്കാരന്റെ നിലയിൽ അയോദ്ധ്യയിൽച്ചെന്ന് 'നളൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോ ഇല്ലയോ എന്നറിഞ്ഞില്ല: ദമയന്തിക്കു പുനർവിവാഹം നടക്കുന്നു; നാളെയാണു സ്വയംവരം; അതിലേയ്ക്കു രാജാക്കന്മാരെല്ലാം പോകുന്നു എന്നു പറയണം.' സുദേവൻ അതുപ്രകാരം ആചരിക്കയും ചെയ്തു.

പണ്ടുതന്നെ ഭൈമീകാമുകനായിരുന്ന ഋതുപർണ്ണൻ ഉടൻതന്നെ ബാഹുകനെക്കൊണ്ടു തേർ തെളിപ്പിച്ചു നിർദ്ദിഷ്ടസമയത്തിനുമുമ്പ് കുണ്ഡിനത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. വഴിയിൽവെച്ചു നളന്റെ അശ്വഹൃദയവിദ്യാപ്രയോഗംകണ്ടു സന്തോഷിച്ച് അയോദ്ധ്യാധിപതി സൂതന്ന് അക്ഷഹൃദയം ഉപദേശിക്കയുണ്ടായി. ഇതോടുകൂടി കലിബാധ ഒഴിഞ്ഞു എങ്കിലും നളൻ വേഷഭേദം ചെയ്യാതെ തന്നെ തേർ തെളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

അയോദ്ധ്യാധിപതി വന്നിരിക്കുന്ന വിവരം കേട്ടു ഭീമരാജാവു ചെന്ന് എതിരേററു അതിഥിയെ സൽക്കരിച്ചു. എന്നാൽ സ്വയംവരത്തിന്റെ വട്ടമൊന്നും കാണാഞ്ഞു ഭഗ്നാശയനായ ഋതുപർണ്ണന്ന് ഇത്ര ദൂരത്തു നിന്നും ഇത്ര ബദ്ധപ്പെട്ടു വന്നതിന്റെ കാരണം ഭീമരാജാവു ചോദിച്ചതിന്ന് സൗഹാർദ്ദംകൊണ്ടു സന്ദർശിപ്പാൻ വന്നതേയുള്ളു എന്നല്ലാതെ ഉത്തരമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഭൈമിയാകട്ടെ പരിചിതമായ നളന്റെ രഥഘോഷം കേട്ട് ഭർത്താവിന്റെ ആഗമനം കാത്തുകൊണ്ടും നിന്നു. രഥം അടുത്തു വന്നപ്പോഠ അഭിജ്ഞാതന്മാരായ ഋതുപർണ്ണനും വാർഷ്ണേയനും കൂടാതെ വിരൂപനായ ബാഹുകനേ അതിലുള്ളു. ഭൈമി നിരാശപ്പെട്ട്, ഒരുവേള സ്വസാരഥിയായിരുന്ന വാർഷ്ണേയനേയും നളൻ അശ്വഹൃദയം അഭ്യസിപ്പിച്ചിരിക്കാമോ? എന്നും മററം പല ആലോചനകളും തുടങ്ങി. ഏതായാലും ബാഹുകനെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുറച്ച്, കേശിനി എന്നൊരു ദൂതിയെ അവന്റെ അടുക്കൽ അയച്ച്, പർണ്ണാദൻ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി. അതിനുപുറമെ അവൻ ചെയ്ത പാകവിദ്യ പരിശോധിച്ചു; പുത്രനേയും പുത്രിയേയും അടുക്കൽ അയച്ചു നോക്കി; അവൻ മർദ്ദിച്ചാൽ പുഷ്പങ്ങഠ വാടുന്നില്ലെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞു; എന്നുവേണ്ട സകല പരീക്ഷകളും കഴിച്ചു. ഒടുവിൽ ഭൈമി അമ്മയുടെ അ

നമതിയോടുകൂടെ ബാഹുകനെ ആളയച്ചുവരുത്തി സ്വയമേ ചോദ്യങ്ങൾ ചെയ്തു നളന്റെ വാസ്തവം വെളിപ്പെടുത്തി. അനന്തരം ബാഷ്പാകുലയായ ഭൈമി തന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെല്ലാം നളനെ ബോധപ്പെടുത്തി. പാതിവ്രത്യനിഷ്ഠയെപ്പററി ലോകസാക്ഷികളായ ദേവന്മാരെക്കൊണ്ട് ആണയിട്ടപ്പോൾ വായുഭഗവാൻ:—

'രാജൻ ശീലനിധിഃ സ്ഫീതോ ദമയന്ത്യാ സുരക്ഷിതഃ
സാക്ഷിണോ രക്ഷിണശ്ചാസ്യാ വയം ത്രീൻ പരിവത്സരാൻ'

എന്ന അശരീരിവാക്കുകൊണ്ട് അവളുടെ വാക്കിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. ആകാശത്തിൽ പുഷ്പവൃഷ്ടി മുതലായതുണ്ടായി. സന്തുഷ്ടനായ നളൻ കാർക്കോടകനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു ദത്തമായ വസ്ത്രം ധരിച്ച് സ്വന്തരൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടു തപസ്വിനിയായ ഭൈമിയെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

സാഹിത്യസംഘം.

ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ
എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്.

—(൦)—

ഒരു തുള്ളി മഷി

പ്രകൃതിയേയും, പ്രകൃതിവ്യാപാരത്തേയും സംബന്ധിച്ച് ലേശമെങ്കിലും പരിജ്ഞാനമുള്ള ഒരുവന്ന് യാതൊന്നും നിസ്സാരമായോ, നികൃഷ്ടമായോ തോന്നുന്നതല്ല. കാററു അടിച്ച് പറപ്പിക്കുന്നതായ ധൂളിക്കൂടി സ്രഷ്ടാവിന്റെ മഹത്വത്തേയും ശില്പിവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തേയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ സർവ്വാംശങ്ങളും ഒരുപോലെ മനോഹരമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവയുടെ താരതമ്യ വിവേചനം സാദ്ധ്യമാണെന്നു വരികിൽ എത്രയും സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളത് അത്യന്തം സ്ഥൂലമായിട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ ആശ്ചര്യകരമായി തോന്നുന്നതാണ്. ശാസ്ത്രത്തേയും അതിന്റെ പരമാത്മതത്വത്തേയും ഒട്ടുംതന്നെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരുവൻ മിക്ക വസ്തുക്കളും അപ്രധാനമായും ഗണനായോഗ്യമല്ലാത്തതായും വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിശാലബുദ്ധിമാനും സൂക്ഷ്മദർശിയും ആയ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്ന് ഏററവും ചെറിയ സാധനംപോലും ദിവ്യമാഹാത്മ്യമുള്ളതായിത്തീരുന്നു. എഴുതുന്ന സമയം ഓർക്കാതെ തൂവലിൽനിന്ന് കടലാസ്സിലേയ്ക്കു വീഴുന്ന ഒരുതുള്ളി കറുത്തമഷി അവലക്ഷണവും അസുഖകരവുമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട് നാം വെടിപ്പും വൃത്തിയും ദീക്ഷിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ അതിനെ ക്ഷണത്തിൽ ഒരു ഒപ്പുകടലാസ്സുകൊണ്ട് തുടച്ചുകളയുന്നു. എങ്കിലും അതിന്റെ ഉല്പത്തിയേയും ചരിത്രത്തേയും പററി എന്തെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുവാനുണ്ട്? അതിന്റെ ക്രൂട്ട് എന്താണ്? അത് ഉരുണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ഒപ്പുകടലാസ്സ് അതിനെ എങ്ങിനെ വലിച്ചെടുക്കുന്നു? അതിനെ ഒപ്പാതെ ഉണങ്ങുവാൻ സമ്മതിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ഒടുവിൽ മാച്ചുകളയുവാൻ വയ്യാത്തതായ ഒരു കറുത്ത

പാട്ട മാത്രം ശേഷിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? ഈ സംഗതികൾ എല്ലാം ഒരു ചെറിയ ലേഖനംകൊണ്ടു് വിവരിപ്പാൻ കഴിയുന്നേടത്തോളം, ശാസ്ത്രസാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളെ പാടുള്ളതും ഒഴിവാക്കി, പൊതുജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാവത്തക്കവണ്ണം സമാധാനം പറയാം.

മഷി ഉണ്ടാക്കുന്നതെങ്ങിനെ?

മഷി രണ്ടുതരമുണ്ടു്. (൧) തൂവലിന്നും തൂലികയ്ക്കും ഉപയുക്തമായ മഷി. (൨) അച്ചടി മഷി. ഇതു സ്നിഗ്ദ്ധമായും, ഇഴക്കവുമുള്ളതും അച്ചടിക്കുവാനും കൊത്തുപണികളിന്റെ പതിപ്പെടുക്കുവാനും ഉപയോഗിക്കുന്നതും ആകുന്നു. നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന കറുത്ത മഷി ഇടവിടാതെ തൂവലിൽകൂടി ഒരുപോലെ ഒഴുകത്തക്കവണ്ണം കരടില്ലാത്തതായിരിക്കണം. മഷിക്കുപ്പി തുറന്നുവച്ചാൽ അടിയിൽ കട്ട ഊറുകയും അരുതു്. എന്നു മാത്രമല്ല, എഴുതുമ്പോൾ മഷി ശ്യാമാവദാതവർണ്ണമായും, കാലപ്പഴക്കത്താൽ മാഞ്ഞുപോകാത്തതായും, കടലാസ്സിൽ പരക്കാതെ പതിയുന്നതായും, പേനയുടെ മുനയെ ദ്രവിപ്പിക്കാത്തതായും ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. മിക്ക മഷികളും അമ്ലകമാണ്, അതിനാലാണ് സ്റ്റീൽപേനയുടെ മുനകളിൽ കറ പിടിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ ദോഷം ഒരു വിധത്തിൽ ഗുണപ്രദമായിത്തീരുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ മഷി അമ്ലകമായതുകൊണ്ടാണ് ആധാരങ്ങളിലേയും മററും എഴുത്തുകൾക്കു കാലപ്പഴക്കത്താൽ നിറപ്പകർച്ച വരാതിരിക്കുന്നതു്.

ഷാപ്പുകളിൽനിന്നും വാങ്ങിപ്പാൻ കിട്ടുന്ന കറുത്ത മഷി ആലപ്പോഗാൾ (Aleppo Gael) എന്ന കായ്കളിൽനിന്നു് എടുക്കുന്നതായ ടാനിൻ, (Tanin) അന്നഭേദി, തുരിശു മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. മെല്ലരഞ്ഞ കായ് പൊടിച്ചു് ഒരു പാത്രത്തിലാക്കി കുറെ ചൂടു വെള്ളമൊഴിച്ചാൽ അതിലെ ടാനിൻ വെള്ളത്തിലേയ്ക്കു ചേരും. എന്നാൽ പൊടിയിൽ വെള്ളം ചേർക്കുമ്പോൾ ഉടനെ കട്ട പിടിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കുറെ വയ്ക്കോൽ അരിഞ്ഞുചേർക്കുന്നു. ഈ കൂട്ടിനോടു് അന്നഭേദിയും തുരിശും ചേർക്കുന്നതിനാൽ മഷി ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ മഷികൊണ്ടു് എഴുതിയാൽ വളരെ നേരം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമേ എഴുത്തിനു നിറം വരുന്നുള്ളൂ. നിറം ഉടനെ ഉണ്ടാവുന്നതിനുവേണ്ടി നീലച്ചെടിയുടേയോ, ലാഗ്‌വുഡ് (Log wood) എന്ന മരത്തിന്റെയോ നീരു് ചേർക്കുന്നു. മഷി അധികനേരം തുറന്നുവച്ചാൽ കട്ടപിടിക്കുകയും അടിയിൽ കരടു് ഉറയുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അപ്രകാരം വരാതിരിപ്പാൻ മഷിക്കുപ്പി എല്ലായ്പോഴും തുറന്നുവയ്ക്കാതെയിരിക്കയും വേണം. കാർബോളിക്കാസിഡ് (Corbolic acid) കുറച്ചു ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ടു മഷി കട്ടപിടിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്.

മഷിത്തുള്ളിയിലെ വെള്ളം.

നമ്മുടെ മഷിത്തുള്ളിയിൽ അധികഭാഗം വെള്ളമാണ് എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഇനി നമുക്ക് അതിവിസ്തീർണ്ണമായ സമുദ്രത്തേയും

അതിന്മേൽ സൂര്യരശ്മികളുള്ള ചേഷ്ടിതങ്ങളേയും, തന്നിമിത്തം ജലകണങ്ങൾ അന്യോന്യം വേർതിരിഞ്ഞു് ആകാശത്തിൽ ഉയൎന്നു് അദൃശ്യമായ ആവിരൂപമായി പരിണമിക്കുന്നതിനേയും, ഈ ആവിയുടെ മററു മാററങ്ങളേയും പററി കുറഞ്ഞൊന്നു് ആലോചിക്കുക. ഈ അദൃശ്യമായ ആവി മേല്പോട്ടു പൊങ്ങിപ്പൊങ്ങി ഒടുവിൽ ശീതത്താൽ ഉറച്ചു മേഘരൂപമായിത്തീരുന്നു. വാതവേഗത്തെ അനുസരിച്ചു മേഘങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ചില സമയം അവ അതിശൈത്യപ്രദേശങ്ങളിൽ എത്തുകയും തന്നിമിത്തം ആവിയിലെ അണുക്കൾ ഏകോപിച്ചു ജലകണങ്ങളായിത്തീരുകയും ഈ കണങ്ങൾക്കു് ആകാശത്തിൽ തങ്ങി നിൽക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം ഘനമുണ്ടാകുന്നതിനാൽ ഇവ ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തിക്കു് അധീനപ്പെട്ടു മഴയായി കീഴ്പോട്ടു വീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം പെയ്യുന്ന മഴയുടെ ഒരംശം ഭൂമിക്കു തണുപ്പുവരുത്തുകയും മററൊരുഭാഗം ഭൂമിയുടെ രന്ധ്രങ്ങളിൽക്കൂടി ഇറങ്ങി അതിനെ പിന്നെയും സ്രവിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതായ കളിമണ്ണു മുതലായ മൺതട്ടുകളിൽ എത്തി അവിടെ കൂപാദികൾക്കു് ഉല്പത്തിസ്ഥാനമായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ചാഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളിൽ പെയ്യുന്ന മഴ കീഴ്പോട്ടൊലിച്ചു താണസ്ഥലങ്ങളിൽ കെട്ടിനിന്നു് ഏരികളായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ മലഞ്ചെരിവുകളിലും താഴ്വരകളിലും വീഴുന്ന മഴ ചെറിയ തോടുകളുടേയും അരുവിയാറുകളുടേയും ഉത്ഭവകാരണമായിത്തീരുന്നു. ഇവ നദികളിലേയ്ക്കു് ഒഴുകുകയും നദീജലത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സദാ വെള്ളം ഒഴുകുന്നതിനാൽ സ്ഥലജലങ്ങൾക്കു ക്രമേണ സ്ഥാനഭേദം വരുവാനിടയാകുന്നു. കാലാന്തരം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ഭൂമിയുടെ ബാഹ്യപടലത്തിലെ പൊടി മഴവെള്ളത്തിൽ ഒലിച്ചു നദീമാൎഗ്ഗേണ കടലിൽ ചെന്നുചേരുന്നു. ഭൂമിയിലെ എല്ലാ നദികളാലും ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ഇപ്രകാരം കൊണ്ടുപോകപ്പെടുന്ന മണ്ണു് സഞ്ചയിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അതു മുപ്പതുനാഴിക നീളവും അടിയിൽ ഒരുനാഴികവീതിയും ഓരായിരം അടി ഉയരവുമുള്ളതായ ഒരു പൎവ്വതമായിത്തീരുന്നതാണു്. നമ്മുടെ ചെറിയ മഷിത്തുള്ളിയിലെ വെള്ളം എവിടെ നിന്നുണ്ടായി എന്നും അതു പ്രകൃതിയിൽ എന്തെല്ലാം ക്രിയകൾ ചെയ്യുന്നു എന്നും നമുക്കിപ്പോൾ അറിയാറായി.

രസതന്ത്രവാദികൾ ശുദ്ധജലത്തെ പ്രാണവായു (Oxygen) അബ്ജനകം (Hydrogen) എന്നീ രണ്ടു വായുക്കളായി വേർതിരിക്കാമെന്നും അതിൽ പ്രാണവായു അബ്ജനകത്തേക്കാൾ എട്ടിരട്ടി ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ഈ വായുക്കളെ മേല്പറഞ്ഞ വീതപ്രകാരം ചേൎക്കുമ്പോൾ ജലം ഉണ്ടാകുമെന്നും കാണിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. ലോകത്തിൽ എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും വെച്ചു് അബ്ജനകം ഏററവും ഘനം കുറഞ്ഞതും വേഗത്തിൽ തീ പിടിക്കുന്നതുമാകുന്നു. പ്രാണവായു തീകത്തുവാൻ ആവശ്യമുള്ള വസ്തുക്കളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അഗ്നിബന്ധുക്കളായ ഈ രണ്ടു വായുക്കളുടെ സംയോഗംകൊണ്ടു് അഗ്നിയുടെ ശത്രുവായ ജലമുണ്ടാകുന്നു എന്നതു് എത്ര ആശ്ചൎയ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്!

മഷിത്തുള്ളി ഉരുണ്ടിരിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്?

മഷിത്തുള്ളി നമ്മുടെ തൂവലിൽനിന്നു കടലാസ്സിലേയ്ക്കു വീണാൽ ഉടനെ ഉരുണ്ട വടിവായിത്തീരുന്നു. ഇതിന്റെ കാരണം പറയുന്നതിൽ ഭൂമിയിലുള്ള സകല വസ്തുക്കളും ഘനം, ദ്രവ്യം, വായവ്യം എന്നീ മൂന്നവസ്ഥകളായിട്ടാണു് നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് ഗോചരമാകുന്നതു് എന്നു പ്രഥമമായി ഗണിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ മൂന്നു തരം വസ്തുക്കളും പരമാണുക്കൾ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയും ഈ അണുക്കൾ അത്യന്തം സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളവയും ആകുന്നു. അവയുടെ. സംഖ്യ ഒരു ക്യൂബിക്കു് ഇഞ്ചു് വെള്ളത്തിൽ ൪൦ കോടി മുതൽ ൪൦൦ കോടി വരെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണെന്നു് സർ വില്യം താംസൺ (Sir William Thomson) എന്ന മഹാൻ കണക്കാക്കി പറയുന്നു. പരമാണുക്കൾക്കു സ്വതേ ചലനശക്തിയുണ്ടെന്നും അവ മററു ശക്തിയാൽ ആകൎഷിക്കപ്പെടുകയോ തടയപ്പെടുകയോ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ സദാ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പല പരീക്ഷകൊണ്ടും സൂക്ഷ്മദൎശനംകൊണ്ടും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ ശക്തിയാകുന്നു വസ്തുക്കളുടെ ജീവനെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. ചലനശക്തിക്കുപുറമെ പരമാണുക്കൾക്കു് അന്യോന്യം ആകൎഷിക്കാൻ ഒരു ശക്തിയും കൂടിയുണ്ടു്. ഈ ശക്തികളുടെ ഏററക്കുറച്ചിൽ കൊണ്ടാകുന്നു വസ്തുക്കൾ മേല്പറഞ്ഞ ത്രിവിധാവസ്ഥയുണ്ടാകുന്നതു്. ഒരു ഘനവസ്തുവിലെ പരമാണുക്കൾക്കു ചലനശക്തിയേക്കാൾ അന്യോന്യമുള്ള ആകൎഷണശക്തിയാണു് വളരെ അധികമുള്ളതു്. എന്നാൽ ദ്രവവസ്തുവിൽ പരമാണുക്കളുടെ ആകൎഷണശക്തി ചലനശക്തിയെ സ്വല്പം അധികരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അണുക്കൾക്കു് അന്യോന്യം വേർതിരിഞ്ഞുപോവാൻ കഴിയാതെ അവ രണ്ടു ശക്തികൾക്കും അധീനപ്പെട്ടു ചലിച്ചുവരുന്നു. വായുവിൽ പരമാണുക്കൾ പരസ്പരം ആകൎഷിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അവ സംയോജിക്കാതെ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ മഷിത്തുള്ളി സംയോഗശക്തികൊണ്ടു ചേൎന്നിരിക്കുന്നതായ അനേകം ജലകണങ്ങൾ കൂടി ചേൎന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ ശക്തി എല്ലാ പരമാണുക്കളേയും ഒരുപോലെ നടുവിലേയ്ക്കാകൎഷിക്കുന്നതിനാൽ തുള്ളി ഗോളാകാരമായിത്തീരുവാൻ ഇടയായതാകുന്നു. ദ്രവവസ്തുക്കൾക്കു ചിലപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതായ ഗോളാകൃതി റവകൾ (തോക്കുകൊണ്ടു വെടിവെയ്ക്കുന്നതിൽ ഉപയോഗിക്കാറുള്ള ചെറിയ ഉണ്ടകൾ) ഉണ്ടാക്കുന്ന സമ്പ്രദായംകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്താവുന്നതാകുന്നു. ഇതു് ഇപ്രകാരമാണു്. വളരെ പൊക്കത്തിൽ ഒരു സ്തംഭം തീൎത്തു് അതിന്റെ മുകളിൽ നിന്നു് ഒരു അരിപ്പപാത്രത്തിൽക്കൂടി ഉരുക്കിയ ലോഹം ഒഴിക്കുന്നു. ഈ ദ്രവവസ്തു കീഴ്പോട്ടു വീഴുന്ന സമയം ഗോളാകാരമായ ചെറിയ തുള്ളികളായിത്തീരുകയും അവ തണുക്കുമ്പോൾ ഘനമുള്ള ചെറിയ റവകളാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

മഷിത്തുള്ളി കടലാസ്സിൽ നിന്നുണങ്ങുമ്പോൾ അതിലെ ജലാംശം ആവിയായിപ്പോവുകയും ഘനാംശം കടലാസ്സിലെ രന്ധ്രങ്ങളിൽ അമരുകയും

ചെയ്യുന്നു. പരമാർത്ഥമായ ഒരു ഘനവസ്തു സൃഷ്ടിയിലെങ്ങും കാണുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ ഘനവസ്തുക്കളുടെ പരമാണുക്കളുടെ ഇടയിൽ നയനങ്ങൾക്കു ഗോചരമല്ലാത്ത സൂക്ഷ്മരന്ധ്രങ്ങൾ ഉള്ളതായി പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ തത്വം തെളിയിക്കുന്നതിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള പരീക്ഷകളിൽ ഏററവും രസകരമായ ഒന്നു ഫ്ലോറൻസ് (Florence) നഗരത്തിലെ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ക്രിസ്ത്വാബ്ദം ൧൬൬൧-ൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഒരു കനകകുംഭത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ച് അതിന്റെ വായ് വായു കടക്കാത്തവിധം നല്ലവണ്ണം അടച്ചു കുംഭത്തിന്റെ പുറത്തു എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും ഒരുപോലെ ബാധിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു ശക്തി പ്രയോഗിച്ചമർത്തിയപ്പോൾ അകത്തുള്ള വെള്ളം കുംഭത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതമരന്ധ്രങ്ങളിൽ കൂടി പുറത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു ഹിമകണങ്ങൾപോലെ ചുററും കാണപ്പെട്ടു. ഇതിനാൽ ഘനവസ്തുവായ സ്വർണ്ണത്തിന്റെ പരമാണുക്കളുടെ ഇടയിൽ സൂക്ഷ്മരന്ധ്രങ്ങളുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു.

ഒപ്പുകടലാസ്സു മഷിയെ വലിച്ചെടുക്കുന്നതെങ്ങിനെ? മഷിയിൽ ജലാംശം അധികമാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ദ്രവവസ്തുക്കൾക്കു ഘനവസ്തുവിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ വിശേഷവിധിയായ ഒരു ശക്തിയുണ്ട്. അതിന്നു 'കേശാകർഷണശക്തി' (Capillary attraction) എന്നും പറയും കടലാസ്സിൽ മഷി പരക്കുന്നതും, ചുവരിന്മേൽ ഓതം ബാധിക്കുന്നതും, ഒരു തിരിയിൽ എണ്ണ കയറുന്നതും, വസ്ത്രങ്ങൾ വെള്ളത്തിൽ ഇടുമ്പോൾ വേഗത്തിൽ നനയുന്നതും എല്ലാം ദ്രവവസ്തുവിന്റെ ഈ ശക്തിയാലാണ്. ഒപ്പുകടലാസ്സിന്നു രന്ധ്രങ്ങൾ മററു കടലാസ്സുകളെക്കാൾ വളരെ അധികമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് മഷി അധികം എളുപ്പത്തിൽ അതിൽ കയറുന്നത്.

മഷിയുടെ നിറം

മഷിയിൽ നിറം കൊടുക്കുന്ന വസ്തു വളരെ കുറച്ചേ ഉള്ളൂ. എങ്കിലും ഈ വസ്തുവിലെ ക്ഷുദ്രാംശങ്ങൾ തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ചു ദ്രവവസ്തു മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ അതു ശ്യാമാവദാതവർണ്ണമായി കാണപ്പെടുന്നു. ഈ വിഭാഗശക്തി പ്രകൃതിക്കുള്ള അസാധാരണഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. നമുക്കു വിസ്മയം ജനിപ്പിക്കത്തക്കവിധം വസ്തുക്കൾക്കു അതിസൂക്ഷ്മാണുക്കളായി വേർതിരിയുവാൻ കഴിയുമെന്നാണ് ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം. ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെ ഗന്ധം നമ്മുടെ ഘ്രാണേന്ദ്രിയത്തിന്നു ഗോചരമാവുന്നതും അതിലെ ഗന്ധദ്രവ്യത്തിന്റെ പരമാണുക്കൾ നമ്മുടെ നാസാരന്ധ്രങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോളാകുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ഒരു തിരി കസ്തൂരി ഒരു മുറി മുഴുവൻ അനേകസംവത്സരം സുരഭിലമാക്കി ചെയ്യുന്നത് അതിന്റെ അണുക്കളുടെ വിഭാഗശക്തികൊണ്ടാണ്. കാപ്പിയിൽ പഞ്ചസാര ചേക്കുമ്പോൾ പഞ്ചസാരയിലെ അണുക്കൾ വേർതിരിഞ്ഞു വേർതിരിഞ്ഞു് കാപ്പിയിലെ അണുക്കളോടു ചേരുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു കാപ്പിക്കു മുഴുവൻ ഒരുപോലെ മധുരമുണ്ടായിത്തീരുന്നത്. മഷിക്ക് നിറം വരുത്തുവാനായി ചേക്കുന്ന വസ്തു നീലച്ചെടിയുടേയോ ലാഗ്ഉഡ് എന്ന വൃ

ക്ഷത്തിന്റെയോ ഛായാകുന്നു. ഈ വസ്ത്ര വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞുപോകാതിരിപ്പാൻ സെനിഗൽ (Senegal) പശക്കൂടി സാധാരണയായി ചേക്കാറുണ്ട്.

മഷി ഉണ്ടാക്കുവാൻ മുഖ്യമായി ആവശ്യമുള്ള ആലപ്പോഗാൾ (Aleppo-gall) എന്ന കായ് ഉണ്ടാകുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ വളർച്ചയെപ്പററിയും ആശ്ചര്യസംഗതികൾ പലതും അറിവാനുണ്ട്. വൃക്ഷത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു അതിന്റെ സൂക്ഷ്മാംഗങ്ങളുടെ അംശനവിധാനം എങ്ങിനെ കാരണമാവുന്നു എന്നും അതു ഭക്ഷിക്കുന്നതും ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതും എങ്ങിനെ എന്നും കൊല്ലംതോറും അതിന്റെ സചേതനാംശങ്ങൾ വിചേതനങ്ങളായിത്തീർന്നു ഉണങ്ങുന്നതോടുകൂടി പുതിയ അംശങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതും ആകാശത്തിലെ വിഷകരവായുവായ അംഗാരാമ്ലത്തെ അതിന്റെ പർണ്ണമുഖേന സ്വീകരിച്ചു് അംഗാരം, ജീവവായു എന്നീ രണ്ടായി വേർതിരിക്കുന്നതും അതിന്റെ പോഷണത്തിന്നാവശ്യമായ അംഗാരത്തെ എടുത്ത് മനുഷ്യജാതിക്കാവശ്യമുള്ളതും അതിന്നുപകാരമില്ലാത്തതുമായ ജീവവായുവിനെ പുറത്തേയ്ക്കു ഉച്ഛ്വസിക്കുന്നതും എല്ലാം ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടു ക്ഷമയോടെ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ വിഷയങ്ങളെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതായാൽ ലേഖനം വല്ലാതെ ദീർഘിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നുതന്നെ ഒരു തുള്ളി മഷിയെപ്പററി ശാസ്ത്രസംബന്ധമായി എന്തെല്ലാം അത്ഭുതസംഗതികൾ അറിയാനുണ്ടെന്നു വായനക്കാർക്ക് ഏകദേശം മനസ്സിലായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു് ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നു.

(തർജ്ജിമ)

രസികരഞ്ജിനി. എ. ശങ്കരപ്പുതുവാൾ ബി. എ. ബി. എൽ.

(0)

സർപ്പം

മലയാളത്തിൽ എന്നുവേണ്ട ഇൻഡ്യ ഒട്ടുക്കും കണ്ടുവരുന്ന സർപ്പങ്ങൾ വിഷമുള്ള ജന്തുക്കളിൽവെച്ചു് ഉഗ്രതയേറുന്നവയാണെന്നു അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽത്തന്നെ പ്രതിവർഷം അമ്പതിനായിരം ജനങ്ങളോളം വിഷംതീണ്ടി മരിക്കുന്നതായി കണക്കെടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ തെളിയുന്നുണ്ട്. വിഷമുള്ള പാമ്പുകൾ വേറെ ചില വകകളും ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ അധിവാസമുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും, സർപ്പങ്ങളെപ്പോലെ മനുഷ്യരെ അപായം വരുത്തുന്ന വേറെ ഒരു പാമ്പും ഇവിടെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ ഖണ്ഡിച്ചു പറയാം.

സർപ്പങ്ങളെ കണ്ടുതിരിപ്പാനുള്ള പ്രത്യേക അടയാളം അതിന്റെ തലയ്ക്കു നേരെ താഴെ ഇരിക്കുന്ന ഫണമാകുന്നു. ക്രോധമുണ്ടാകുമ്പോൾ സർപ്പം പെട്ടെന്നു തല വളരെ ഉയർത്തുകയും ഫണം വിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. നാലടി

നീളമുള്ള ഒരു സപ്പത്തിന്ന ഫണവും വിരുത്തി ഏകദേശം രണ്ടര അടിയോ ളം തല ഉയൎത്തിനിൽക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസര ത്തിൽ സർപ്പത്തിനെ മററു പാമ്പുകളിൽനിന്ന തിരിച്ചറിവാൻ പ്രയാസമില്ല. പക്ഷെ മിക്ക അവസരങ്ങളിലും നമുക്ക് ഈ സ്ഥിതിയിൽ സപ്പങ്ങളെ കണ്ടു കിട്ടുമെന്ന നിശ്ചയിച്ചുക്രുടാ. സാധാരണ ഇഴഞ്ഞു ഒരു പാമ്പു പോകുമ്പോൾ ഒരു നോട്ടത്തിന്ന അതു സപ്പമൊ അല്ലയൊ എന്ന കുറെ പരിചയിച്ച ഒരുവന്ന മാത്രമേ പറവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഇങ്ങനെ തിരിച്ചറിയുന്നതു വലിയ പ്രയാ സമായ ഒരു സംഗതിയും അല്ല. വിചിത്രങ്ങളായ പുള്ളികളും മററും സപ്പത്തി ൻെറ ശരീരത്തിൽ കാണുകയില്ല. തലയ്ക്കു ഒരുമാതി വൎണ്ണം കുറെ ജാസ്തിയാ യി കാണും. നീൎക്കോലി ചേര മുതലായ പാമ്പുകൾക്കു ശരീരത്തിൻെറ തടി യോടനുകരിച്ചു തലയ്ക്കു വൎണ്ണം കാണുകയില്ല. പക്ഷെ ഈവിധമായ കുറവു സ പ്പത്തിന്ന അശേഷം ഉണ്ടാവുകയില്ല. വേറൊരു കാൎയ്യവും കൂടെ ഈ അവസര ത്തിൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചില മണ്ഡലികൾക്കു തല നല്ല വൎണ്ണമുള്ള തായി കാണും. എന്നാൽ അവററയുടെ തലയ്ക്കു ഒരു വിശേഷ വിധിയുണ്ട്. തല വളരെ തടിയുള്ളതായിരിക്കുമെങ്കിലും തലയുടെ നേരെ ചുവട്ടിലുള്ള കഴ ത്തു കുറെ നേരിയതായിരിക്കും. ഇവററയുടെ തലയും കഴുത്തും ഏതുപ്രകാരമാ യിരിക്കും എന്ന മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ ശീട്ടിൽ കാണുന്ന സ്പെയിഡ് പു ള്ളിയുടെ ആകൃതി ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ മതി. അതുകൊണ്ട് ഇവറേറ കണ്ടാൽ സപ്പമായിരിക്കയില്ലെന്ന നമുക്ക് ക്ഷണം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകു ന്നു. സർപ്പത്തെ കണ്ട മാത്രേണ തിരിച്ചറിവാൻ വേറെയും ചില അടയാളങ്ങ ളുണ്ട്. തലയുടെ രണ്ടുമൂന്നംഗുലം താഴെ ഒരു കറുത്ത വര കാണാം. സപ്പത്തി ന്റെ ഗതിക്കും മനസ്സിലാകത്തക്ക ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവമുണ്ട്. മററുള്ള പാമ്പു കളേക്കാൾ ശരീരം വളരെ വക്രമാക്കീട്ടാണ് ഇതിൻെറ സാധാരണയുള്ള സ ഞ്ചാരം. ഇതിലും മുഖ്യമായ വേറെ ഒരു സംഗതികൂടെയുണ്ട്. മററു പാമ്പുക ളൊക്കെ മനുഷ്യരെ കാണുമ്പോൾ ശീഘ്രതരമായി ഓടിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ സപ്പം അത്ര വേഗതയോടുകൂടെ ഓടുന്നില്ല. തൻെറ കൈവശം മനുഷ്യനേ ഭയപ്പെടുത്തുന്ന ഒരായുധം ഉണ്ടെന്നു താൻതന്നെ അറിയുന്നപോലെ, അതു മനുഷ്യരേ കാണുമ്പോൾ അത്ര പരിഭ്രമം കാട്ടുന്നില്ല.

ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, പാമ്പുകളേയും, ആമകളേയും, മുതലകളേയും, പല്ലികളേയും ഒരു വംശമായിട്ടാണു വകതിരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ ഈ നാലുതരം ജന്തുക്കളും അന്യോന്യം വല്ല സാമ്യവുമുണ്ടെന്ന പ്രത്യക്ഷമാവു കയില്ലെങ്കിലും ഇവററയുടെ നിൎമ്മാണവിശേഷങ്ങൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ആ ലോചിക്കുന്ന ഒരുവന്നു സൂക്ഷ്മക്ഷണം മനസ്സിലാവുന്നതാകുന്നു. ആമയുടെ കാൎയ്യംതന്നെ എടുത്തുനോക്കാം; വൃത്താകാരമായ ഒരു ആകൃതിയുടെ ഒററ ത്തിൽനിന്നും അല്പം ഉന്തിനിൽക്കുന്ന തലയും, അതിൻെറ നേരെ പിൻഭാഗ ത്തിൽ നിന്ന തുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ വാലും ആലോചിച്ചാൽ നമുക്ക് ഒരു ആമയുടെ ആകൃതി വെളിവാകുന്നു. എന്നാൽ കാലുകൾ അല്പം ഉയൎന്നി ട്ടും തല നീണ്ട് ഉള്ളോട്ടു വലിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമാകത്തക്ക വിധത്തിലായിട്ടും

വാലു വലിപ്പം ജാസ്തിയായിട്ടും വൃത്താകാരമായ പുറം അണ്ഡാകൃതി അവലംബി ച്ചിട്ടും ഒരു വർഗ്ഗം ആമയെ ഒരു രാജ്യത്തിൽ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. ഈ ആ മയ്ക്കു് ഈഷൽഭേദങ്ങൾ വരുത്തിയാൽ അതു് ആകൃതിയിൽ ഒരു ശുദ്ധ മുതലക്കു ട്ടിയെപ്പോലെ തോന്നാതിരിക്കയില്ല. ചെറിയ മുതലക്കുട്ടികൾ ഉടുമ്പിന്റെ ത ത്സ്വരൂപമാണ്. ഉടുമ്പു് ഒരുതരം വലിയ പല്ലിയാണ്. ഇനി പല്ലിയും പാമ്പും ആയിട്ടു മേൽപ്രകാരം അടുത്ത സംബന്ധമുണ്ടോ എന്നാണു നോക്കേണ്ടതു്. നമ്മുടെ വീടുകളിൽ കാണുന്ന പല്ലിയും പറമ്പുകളിൽ കാണുന്ന പാമ്പും ആയി ട്ടു വളരെ അന്തരമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു വാദമില്ല. പക്ഷെ നാം സാധാരണ കാണു ന്ന പല്ലികളെ കൂടാതെ പല്ലികളുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ വേറെയും പലമാതിരി പ ല്ലികൾ ഉണ്ടു്. ഒരുതരം പല്ലിക്കു ശരീരം സാധാരണ പാമ്പിന്റേതുപോലെ വളരെ നീണ്ടിട്ടും രണ്ടുഭാഗത്തുമുള്ള കാലുകൾ വളരെ ചുരുങ്ങിപ്പോയിട്ടും കാ ണുന്നുണ്ടു്. വേറെ ഒരുതരം പല്ലിയുടെ, പാമ്പിന്റേതുപോലെ നീണ്ട ശ രീരത്തിൽ, ഏററവും ചുരുങ്ങിപ്പോയ കാലുകൾ കാണ്മാൻതന്നെ ഇല്ല. ഇവ ററയേ കണ്ടാൽ പാമ്പുകളല്ലെന്നു തീർച്ച പറവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു മാത്ര മേ സാധിക്കയുള്ളു. ഇതൊക്കെ ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ പാമ്പും പല്ലി യും അധികഭേദമില്ലെന്നു നമുക്കുതന്നെ തോന്നുന്നു. ഇവയുടെ അന്യോന്യ സംബന്ധം പിന്നെയും അടുപ്പിക്കുന്ന വേറെ സംഗതികളും കാണുന്നുണ്ടു്. അ ണലി എന്നു പറയുന്ന പാമ്പിന്നു് എത്രയോ ചെറുതായ രണ്ടു കാലുകൾ ഉദ രാന്തത്തിന്റെ സമീപം കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. മദിരാശി കാഴ്ചബംഗ്ലാവിൽ അ ണലിയുടെ ഈ കാലുകൾ വ്യക്തമായി കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടി ആ ഭാഗം മുറി ച്ചു വിടുർത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മുൻചൊന്ന നാലുതരം ജന്തുക്കളും ഒ രേവംശക്കാരെന്നു സ്ഥാപിച്ച ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭ്രാന്തന്മാരല്ലെന്നു നമുക്കു ഇ പ്പോൾ മനസ്സിലാവുന്നതാകുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ വംശത്തിൽ അടങ്ങിയ പാമ്പുകളെത്തന്നെ വളരെ വർഗ്ഗ ങ്ങളായി വിഭജിക്കാം. ഫണമുള്ള സർപ്പങ്ങളെ ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗമായി തിരി ക്കാം. സർപ്പങ്ങളിൽത്തന്നെ വളരെ ജാതികളുണ്ടു്. ചുരുങ്ങാതെ മൂന്നു ജാ തി സർപ്പങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ നാം സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. സർപ്പ ങ്ങളെ ഓരോ ജാതി ആക്കി വകതിരിക്കുന്നതു് അതിന്റെ ശിരസ്സിന്റെ മീതേ യുള്ള ചർമ്മത്തിന്റെ ഇഷ്ടികപോലെ പടത്തിവെച്ച പൊളികളെക്കൊ ണ്ടാണ്. നിറത്തിലും വലിപ്പത്തിലും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ട സർപ്പങ്ങളെ ഒരേ ജാതിയിൽ ഞാൻ പലപ്പൊഴും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ശുദ്ധവെള്ളിപോലെ വെ ളുത്തതും സ്വർണ്ണംപോലെ മഞ്ഞനിറമായതും വളരെ കറുത്തതും ആയ ഒരേ ജാതി സർപ്പങ്ങളെ ഞാൻ കോഴിക്കോട്ടിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പാലക്കാട്ടും കോ ഴിക്കോട്ടും സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന സർപ്പങ്ങൾ ഒരേജാതിയാണ്. ഇതിൽ ചിലതു നാലടിയിൽ അധികം വളരുകയില്ലെങ്കിലും ചിലതു് എട്ടടിവരെ വളർന്നു കാണുന്നു. വടക്കേ മലയാളത്തിൽ സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന സർപ്പങ്ങൾ സ്വർണ്ണ മായ ചാഞ്ഞു കറുത്ത വർണ്ണങ്ങളാണ്. ഇതിന്റെ തല ഏകദേശം പ്രാവലിന്റെ

തലപോലെയിരിക്കും. ഇതിന്റെ അകത്തുഭാഗത്തു ഫണം സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ വര വളരേ കറുത്തിരിക്കുന്നതാണ്. മൂന്നാമത്തെ ജാതി കാട്ടുസപ്പങ്ങളാണ്. ഈ വക ചിലപ്പോൾ പതിനാലടിയോളം നീളത്തിൽ വളരുന്നു. ഇതിന്റെ ശരീരം കറുപ്പുവൎണ്ണമാണെങ്കിലും ഇടയ്ക്കിടെ തടിച്ച വെള്ളവൎണ്ണങ്ങൾകൊണ്ടു ഭാഗിക്കപ്പെട്ടപോലെ തോന്നുന്നതാകുന്നു. വാളയാറു കാട്ടിൽ ഒരു ദിവസം ഒരു കാട്ടുസപ്പത്തിന്റെ കുട്ടിയെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ മിക്ക കാടുകളിലും കാട്ടുസപ്പങ്ങൾ ഇല്ലാതിരിക്കയില്ല. നാട്ടുകാർ ഇതിന്നു കരനീലി എന്നും കരുംകുറിഞ്ഞി എന്നും പലേ പേരുകൾ വിളിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഫണത്തിന്നു വളർച്ചയ്ക്കനുസരിച്ചു വിസ്താരമുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല ഫണവും ഉയത്തി ആറേഴടിയോളം തല പൊന്തിച്ചുനിൽക്കുവാനുള്ള ശക്തിയും ഈ ജന്തുവിന്നുണ്ട്. ഈ നിലയിൽ ഇതിന്നു ഒരു മനുഷ്യന്റെ മൂർദ്ധാവിൽ കൊത്തുവാൻ വളരെ എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതും ആണ്.

മലയാളജില്ലയിൽ സപ്പങ്ങൾ കടിച്ചിട്ടു കൊല്ലംതോറും വളരെ ജനങ്ങൾ മരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇസ്ഥിതി മുക്കാലപായങ്ങളും സപ്പങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവമറിഞ്ഞവക്കു ഇല്ലായ്മചെയ്വാൻ സാധിക്കാവുന്നതായിരിക്കകൊണ്ടു എനിക്കു പരിചയമുള്ളേടത്തോളം വിശദമായി ഞാൻ ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

സാധാരണ അവസ്ഥയിൽ യാതൊരു സപ്പവും മനുഷ്യനെ എതിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയില്ല. പക്ഷെ മുട്ടയിടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ഈ ജന്തുക്കൾ കേവലം അന്ധന്മാരെപ്പോലെ, വളരെ കേവലമായി പോകുന്നവരെത്തന്നെ പാഞ്ഞുകടിക്കാറുണ്ട്. മനുഷ്യരെ മാത്രമല്ല ആട്, പശു മുതലായ മൃഗങ്ങളെക്കൂടെ ഈ ദുഷ്ടജന്തുക്കൾ ഒഴിച്ചുവിടാറില്ല. അതുകൊണ്ടു വൃശ്ചികം ധനുമാസങ്ങളിൽ വഴി പോകുവാൻ ജനങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ മാസങ്ങളിൽ ഭ്രാന്തന്മാരായിത്തീരുന്ന സപ്പങ്ങൾ ഒരു ജന്തുവിനെ പാഞ്ഞു കടിക്കുംമുമ്പെ വളരെ നേരം ഫണവും പൊന്തിച്ചു ഉച്ചത്തിൽ ഊതുന്നു. ഈ ഊതൽ യാതൊരു ദിക്കിൽനിന്നും കേൾക്കുന്നുവോ ആ ദിക്കിൽ നിന്നും ക്ഷണം ഒഴിഞ്ഞുകളയേണ്ടതാണ്. അല്ലാഞ്ഞാൽ അപായകരമായ ഭവിഷ്യത്തുകൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. ഈററുപാമ്പ് പാലക്കാട്ട് ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു പതിനാലു വഴിയാത്രക്കാരെ കടിച്ചു കൊന്നിരിക്കുന്നുപോലും. കോഴിക്കോട്ടു പതിയറയിൽ ഉള്ള ഒരു ഇടവഴിയിൽക്കൂടെ കുറച്ചുദൂരത്തോളം പോയിരുന്ന ഒരു വണ്ടിയുടെ കിടക്കിക്ക് കഠിനമായി ഊതിക്കൊണ്ടു പാഞ്ഞുവന്ന് ഒരു ഈററുപാമ്പു കടിക്കയുണ്ടായി. മണവാളനെ കടിച്ചുകൊന്ന സപ്പത്തിന്റെ ശ്രുതി വടക്കേ മലയാളത്തിലെ ഒരു ദേശത്തിൽ ഇന്നും തണുത്തുപോയിട്ടില്ല. ഈററുസപ്പങ്ങളുടെ അവ്യാകൃതങ്ങളെപ്പററി കേൾക്കാതെ മലയാളത്തിൽ ഒരൊററ സംവത്സരം കഴിയുന്നില്ലെന്നു പറയുന്നതു അതിശയോക്തിയല്ല.

ഒന്നിൽ അധികം മനുഷ്യരേ കാണുമ്പോൾ ഈററുപാമ്പിന്നും ധൈയ്യക്ഷയം നേരിടാറുണ്ട്. കുറേ കൊല്ലം മുമ്പെ കോഴിക്കോട്ടു ഒരു പറമ്പിന്റെ

മുക്കിൽ മുട്ടയിട്ട ഈററപാമ്പ്, ഇടയിൽക്കൂടി പോയിരുന്ന സവ്വരേയും ഊതി ക്കൊണ്ടു പിൻതുടരുകയുണ്ടായി. രണ്ടുമൂന്നാളുകൾ ഇതിനെ കൊല്ലുവാൻ സ ന്നദ്ധന്മാരായടുത്തുവന്നപ്പോൾ അതുവരെ പുറത്തുനിന്ന ഫണവും ഉയത്തി ഊ തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്ന സപ്പം മടയിൽ കടന്നു രക്ഷ പ്രാപിച്ചു. മട കൊ ത്തിത്തുറക്കുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അതു ഫണവും ഉയത്തി തുള്ളി വെളിയിൽ വീണു. തത്സമയത്തിൽ അതിൽ ഒരുവൻ അതിനെ അടിച്ചു കൊന്നില്ലായിരു ന്നെങ്കിൽ ഒരുത്തന്റെ കഥ അതു കഴിക്കുമായിരുന്നു. ഈററപാമ്പ് ഒരാളെ ത്തന്നെ രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം കടിച്ചതായിട്ടും കേൾവിയുണ്ട്. ആ കാലങ്ങ ളിൽ സപ്പങ്ങൾക്കു വന്നുകൂട്ടന്ന ശൌയ്യം ഇത്രയാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസമാണു്.

ഇര വഴതിപ്പോകുന്ന അവസരങ്ങളിലും ഇണ ചേരുമ്പോഴും സപ്പ ങ്ങൾ അത്യുഗ്രകോപികളാകുന്നു. ഇണചേരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ സപ്പങ്ങളു ടെ പാത്തുവാര അക്കലെക്കൂടി കടന്നുപോയാൽക്കൂടി അവ ഓടിവരാതിരിക്കില്ല. പകലും സാധാരണയായി സപ്പങ്ങൾ ഇണചേരുവാൻ മടിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യർ ഈ സ്ഥിതിയിൽ സപ്പങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടാതിരിക്കില്ല. വിനോദകരമായ കാഴ്ചയാണെന്നുവെച്ചു അതിന്റെ അടുത്തു തന്നെത്താനറിയാതെ ചെല്ലുന്ന മ നുഷ്യൻ പിന്നത്തെ കഥയൊന്നും ആലോചിക്കുന്നില്ല. ചിലക്കു ഓട്ടത്തിൽ സപ്പങ്ങൾ തങ്ങളോടു കിടയില്ലെന്നു തെററായ വിശ്വാസവും ഉണ്ടു്. സപ്പ ങ്ങൾ പിന്നാലെ കടിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഓടിവരുമ്പോൾ രണ്ടുമൂന്നു കാൎയ്യങ്ങൾ നിശ്ചയമായി സൂക്ഷിക്കുവാനുണ്ടു്. ഗതിവേഗതയിൽ സപ്പം മനുഷ്യനെ കട ത്തിവയ്ക്കും എന്നതിനാക്ഷേപമില്ല. ആനകൾ പിന്നാലെ ഓടിവരുമ്പോൾ ഇടത്തും വലത്തും തിരിഞ്ഞു പായുന്നതു ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കാമെങ്കിലും അ തേ ഉപായം സപ്പം പിൻതുടരുമ്പോൾ ഉതകുന്നതല്ല. പായുന്ന പാച്ചിലിൽ സപ്പത്തിനു ഇടത്തും വലത്തും ക്ഷണം തിരിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. മ നുഷ്യനു് അത്ര ക്ഷണം സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് നാം തിരിഞ്ഞു തി രിഞ്ഞു ഓടുന്തോറും സപ്പം നമുക്കു അടുത്തെത്തിപ്പോകുന്നു. സപ്പം പിൻതു ടരുന്നെന്നു തോന്നിയാൽ നേരെ അല്ലാതെ ഒരു കാലത്തും വളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു പോകരുതു്. കല്ലും മുള്ളും ഉള്ള വഴികളിൽ കൂടെ സപ്പത്തിനു് ഇഴഞ്ഞുവരു വാൻ അദ്ധ്വാനമുണ്ടാകും എന്നു തെററായി ധരിച്ചു് ആവക വഴികളിൽ കൂ ടെയും ആരും ഓടരുതു്. സപ്പത്തിനു് വല്ല വഴിയിൽ കൂടെയും നിഷ്പ്രയാ സമായി അതിവേഗതയോടുകൂടേ ഓടുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതു കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ വഴികളിൽ കൂടെ അതിനു അന്യ പോകുമ്പോലെ കുതിക്കുവാൻ അ തിസൌകയ്യമാണെന്നു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കണം. ഇതൊക്കെ വാസ്തവമാ ണെങ്കിലും മിനുസമായ മാഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടെ യാതൊരു പാമ്പിനും സുഖകരമാ യി സഞ്ചരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. പൂഴിയിൽ കൂടെ ഒരുമാതിരി സഞ്ചരിക്കു മെങ്കിലും നിരത്തുവഴിയിൽ കൂടെ ഇഴയുവാൻ ഒരു പാമ്പിനു അത്യദ്ധ്വാനം വേണ്ടിവരുന്നു. പാതയിൽ പാമ്പു പോയ പാടുകൾ സാമാന്യത്തിലധികം ത ടിച്ചുകാണുന്നതു്, അതിലെ കടന്നുപോവാൻ പാമ്പിനു വേണ്ടിവരുന്ന അതി

സാഹസം വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പാതകളിൽക്കൂടെയോ അതുപോലെ ഉറപ്പും മിനുസവും ഉള്ള വേറെ വല്ല വഴികളിൽക്കൂടെയൊ ഓടുന്നതായാൽ എത്ര ഗതിവേഗമുള്ള പാമ്പിനും ഒരു മനുഷ്യനെ കടന്നുവെപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ഇര വഴുതിയാലുള്ള ഇച്ഛാഭംഗംകൊണ്ടു കടിക്കുന്നതുകൂടാതെ മനസ്സിനു വെറുപ്പു പിടിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ഒരുമാതിരി മുഷിച്ചിലുള്ളതുപോലെ ഏററവും സ്പർദ്ധയോടെ സർപ്പങ്ങൾ വന്നു കടിക്കുന്നതും നൂതനസംഭവമല്ല. ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഒരു ഓവിന്റെ അന്തർഭാഗവും നോക്കി ഒരു ശ്വാവു കുരയ്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് പാലക്കാട്ടിലെ തന്റെ ഭവനത്തിൽ നിന്നു ഒരു കുട്ടി വല്ല കീരിയൊ മററൊ ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നു ധരിച്ച് ശ്വാവിനെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ച്, ഓവിന്റെ മുഖഭാഗത്തു മീതെ കാലുംവെച്ചു നിൽക്കയായിരുന്നു. ശ്വാവിന്റെ തടസ്ഥംകൊണ്ട് സ്വേച്ഛാപ്രകാരം പോവാൻ കഴിയാതെ ഓവിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയ ഒരു വലിയ സർപ്പം വല്ലാതെ മുഷിഞ്ഞു്, അതിന്റെ മീതെ നിൽക്കുന്ന കുട്ടിയെ കണ്ടിട്ട് കുതിച്ചു പുറത്തേയ്ക്കു ചാടി കുട്ടിയുടെ കാലിന്റെ ചെനിക്കു കടിക്കുകയും ആ സാധുക്കുട്ടി മൂന്നുമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ തീർന്നു പോകയും ചെയ്തു. കോഴിക്കോട്ടിൽ നിന്നു ഈയിടെ ഒരു സ്ത്രീ ചപ്പടിച്ചു കൂട്ടുമ്പോൾ സമീപമുണ്ടായിരുന്ന മടയിൽനിന്നു ഒരു പാമ്പു തല പുറത്തേയ്ക്കിടുന്നതും ക്ഷണം വലിഞ്ഞുകളയുന്നതും കണ്ടു. ദോഷമൊന്നും ഇല്ലെന്നു കരുതി ആ സ്ത്രീ മടയുടെ സമീപത്തു അടിച്ചുകൂട്ടീട്ടുണ്ടായിരുന്ന ചപ്പെടുക്കാൻ ചെന്നപ്പോൾ മുൻപ് അതിന്റെ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന സർപ്പം മടയിൽനിന്നും കുതിച്ചുചാടി, സ്ത്രീയുടെ നേരെ ഓടിച്ചെന്നു കൈയുടെ ഒരു വിരലിനുകൊത്തി. ഒരു സമയം ചപ്പടിച്ചു കൂട്ടുന്ന ശബ്ദം സർപ്പത്തിനു അസഹ്യമായി തോന്നിയതിനാലായിരിക്കാം ആ ജന്തു ഇങ്ങനെ ചെയ്തതു്.

ക്രുദ്ധിച്ച സർപ്പം ഇതിലും വലിയ സാഹസങ്ങളും ചെയ്തതായിട്ടറിവുണ്ട്. ഒരു ദിവസം ഒരു തമിഴൻ വഴിപോകുമ്പോൾ അനാവശ്യമായി വലിയ ഒരു സർപ്പത്തെ ഭയപ്പെടുത്തുകയും ഉപദ്രവിക്കയും ചെയ്തു. കുറെ നേരത്തോളം ഈ ജന്തു തമിഴന്റെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞുകളവാൻ ഓടിനോക്കി. എങ്കിലും തമിഴൻ പിന്നെയും പിന്നാലെ വരുന്നതുകണ്ടു സഹിക്കവയ്യാതെ ആയ തിരിഞ്ഞുനിന്നു ഫണാവുംപൊക്കി തമിഴന്റെ നേരെ കഠിനമായി ഊതിക്കൊണ്ടു ചാടി. പിന്നത്തേതിൽ പായുന്ന ഭാരം തമിഴനെടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഭീരുവായ തമിഴൻ വളരെ നേരത്തോളം മരണപ്പാച്ചിൽ പാഞ്ഞു നോക്കിയെങ്കിലും ഈർഷ്യ പൂണ്ട സർപ്പം അവനെ വിട്ടില്ല. സർവ്വ തടസ്ഥങ്ങളും ഗണ്യമാക്കാതെ തമിഴനെ കടിപ്പാനായി തീർച്ചപ്പെടുത്തിയപോലെ യാതൊന്നുകൊണ്ടും തളരാതെ സർപ്പം തമിഴന്റെ പിന്നാലെതന്നെ ഓടി. മരണഭയംകൊണ്ട് വയ്യാതായിത്തീർന്ന തമിഴൻ അവസാനം ഒരു വലിയ പുഴ കണ്ടു യാതൊരു ചാഞ്ചല്യവും കൂടാതെ നീർനായെപ്പോലെ അതിൽ ചാടി വല്ലവിധത്തിലും സർപ്പത്തിന്റെ ദ്രോഹത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞു കിട്ടേണമെന്നു വിചാരിച്ചു മറുകരയിലേയ്ക്കു നീ

ന്തിത്തുടങ്ങി. വെള്ളത്തിൽ സാധാരണ പ്രവേശിക്കുവാൻ മടിക്കുന്ന സർപ്പം ഈ അവസരത്തിൽ പുഴ ഒരു പ്രതിബന്ധമായി വിചാരിക്കാതെ തമിഴന്റെ പിന്നാലെ തന്നെ പുഴയിൽ ചാടി. ഒരുവിധേന, തലപ്പാവു പുഴയിൽ വീണു പോയ തമിഴൻ മറുകരയിൽ എത്തി ദീർഘശ്വാസമിട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ വെള്ളത്തിൽ ഒഴുകിക്കൊണ്ടു പോവുന്ന തലപ്പാവു് മൂന്നുനാലു പ്രാവശ്യം ചുറഞ്ഞു കടിച്ചു്, ക്രോധിയായ സർപ്പം മടങ്ങി നീന്തിപ്പോകുന്നതു കണ്ടു പോലും.

സർപ്പങ്ങൾ ഇരതേണ്ടാൻ പുറപ്പെടുന്നതു സാധാരണ സന്ധ്യാസമയത്താണു്. സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചെന്നു കാണുമ്പോൾ മെല്ലെ മടകളിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നു് സർപ്പങ്ങൾ അതാതിന്നിഷ്ടമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു കടന്നുകൂടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പോകുന്ന വഴിക്കു ചില നിരത്തുകളും ഇടകളും കടന്നുകൂടേണ്ടിവരും. ഈ സമയത്തു് ആളുകളൊക്കെ വീട്ടിൽ അടങ്ങാൻ കാലമായിരിക്കായ്കകൊണ്ടു സർപ്പങ്ങളും ആളുകളും അന്യോന്യം വന്നുമുട്ടാതിരിക്കയില്ല. ആളുകൾ അറിയാതെ ഇവററയെ ചവിട്ടുമ്പോൾ കടിക്കാതിരിക്കയുമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് മിക്ക അവസരങ്ങളിലും വിഷംതീണ്ടൽ സന്ധ്യമയങ്ങുമ്പോൾ സംഭവിച്ചുകാണുന്നതു്. സന്ധ്യാസമയത്തു മനുഷ്യർ കുറേക്കൂടെ സൂക്ഷിച്ചു നടന്നെന്നു വരികിൽ സർപ്പത്താലുണ്ടാവുന്ന വളരെ അപായങ്ങൾ വിട്ടൊഴിയുവാൻ സാധിക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

സർപ്പങ്ങളുടെ പ്രധാന ആഹാരങ്ങൾ മുട്ടകളും പല്ലികളും ഓന്തുകളും എലികളും തവളകളും ആകുന്നു. ചില അവസരങ്ങളിൽ പാമ്പുകളെത്തന്നെയും എന്നുവേണ്ട സ്വന്തംജാതി സർപ്പങ്ങളെത്തന്നെയും വിഴുങ്ങുവാൻ ഈ ദുഷ്ടജന്തുക്കൾ മടിക്കുന്നില്ല. ചെറുപക്ഷികളെ പിടിക്കുവാൻ യതിക്കുന്നതും എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പത്മാനമണ്ഡലി എന്നും കതിരമണ്ഡലി എന്നും പറയുന്ന വിഷവാഹിയായ ഒരു വലിയ പാമ്പിനെ തന്നെക്കാൾ തടിയുള്ളതായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു സർപ്പം വിഴുങ്ങുന്നതു് ഒരു യൂറോപ്യൻ കണ്ടതായി പറയുന്നു. സർപ്പം മുഴവൻ വിഴുങ്ങുന്നതിന്നു മുൻപേതന്നെ അദ്ദേഹം അതിനേ കൊന്നു മദിരാശി കാഴ്ചബംഗ്ലാവിൽ അയച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ധർമ്മരാജ്യത്തിൽ കടപ്പുറത്തു ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കന്നിമ്മേൽ വളത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിന്നായി മത്തി ഉണക്കുമ്പോൾ, ഏകദേശം ഉച്ചസമയത്തു് ഒരു വലിയ മൂർഖൻ വന്നു രണ്ടു മത്തികൾ വിഴുങ്ങുന്നതായി കണ്ടിരിക്കുന്നു.

സർപ്പങ്ങളെ ഇന്ന സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ കാണും എന്നു നമുക്കു ഉറപ്പാക്കിക്കൂട. നാം സ്വപ്നത്തിലും സ്മരിക്കാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടെ ഇവററയെ കണ്ടതായറിവുണ്ടു്. കാടുകളിലും, കുന്നുകളിലും, കുളങ്ങളുടെ തീരങ്ങളിലും, ഇടകളിലും, പുററുകളിലും, ഒഴിഞ്ഞ ഭവനങ്ങളിലും, മരങ്ങളുടെ വേടുകളിലും, പൊത്തുകളിലും, ഓവുകളിലും എന്നുവേണ്ട അല്പം പഴുതുകാണുന്ന മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും ഈ ജന്തുക്കൾ കടന്നുകൂടാതിരിക്കയില്ല. പൂഴിപ്രദേശങ്ങളോടു ഇവ

ററയ്ക്കൊരു പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിയുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയണം. പാലയാട്ട അങ്ങല്ലൂർ മുതലായ വലിയ പൂഴിപ്രദേശങ്ങൾ സർപ്പങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ച പാടുകളെക്കൊണ്ട നിറയപ്പെട്ടവയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് വെളിവായ സ്ഥലങ്ങൾ സർപ്പങ്ങളുടെ നിവാസഹിതമല്ലെന്നു വരുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. മനുഷ്യസഞ്ചാരം അധികമുള്ള തെരുവുകളിലും പീടികകളിലും കൂടെ ഈ ജന്തു നിസ്സംശയം പ്രവേശിക്കാറുണ്ട്. മനുഷ്യർ പാക്കുന്ന ഭവനങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടുവാനും ഇവററയ്ക്കു വലുതായ വാസന കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുമൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അപകടങ്ങളുടെ സംഖ്യയ്ക്കും സീമയില്ല. ഇരുട്ടമുറികളിലും വീട്ടിൻെറ പെട്ടികളുടെ ചുവട്ടിലും വളകളിലും തോൽച്ചെരിപ്പുകളിലും കിടക്കകളിലും ഉത്തരങ്ങളിലും ഇവററയെ എത്രയോ പ്രാവശ്യം കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ട്. മഞ്ചേരിയിൽ നിന്നും ഒരാൾ രാത്രി കുറെ വൈകിട്ട വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി തൻെറ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ഭാര്യ കട്ടിലിന്മേൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നതും അവളുടെ സമീപം തന്നെ വളച്ചുവെച്ച ഒരു സപ്പം കിടക്കുന്നതും കണ്ടു. ഭാര്യയെ കട്ടിലിന്മേൽ നിന്നെടുത്തു സപ്പത്തിനെ കൊല്ലാനായി അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ അദ്ധ്വാനം വേണ്ടിവന്നു എന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടവാനില്ല.

സപ്പങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ അടുക്കെ വന്നു കിടക്കുന്നതു് അസാധാരണ സംഭവങ്ങളല്ല. ഉറങ്ങുന്നവർ അറിയാതെ സമീപം കിടക്കുന്ന ഈ ജന്തുക്കളെ തട്ടിപ്പോയാൽ പിന്നെ അവർ ഉണരുകയുണ്ടാകയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള അപായങ്ങളും മലയാളരാജ്യത്തിൽ അനവധി കേട്ടുവരുന്നുണ്ട്. ചില വീടുകളിൽ മുട്ടയിട്ട കുട്ടികളെ വിരിച്ചതായിട്ടുകൂടി കേൾവിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട വീട്ടിൻെറ സമീപം കാണുന്ന സപ്പങ്ങളെ കൊല്ലാതെ വിട്ടുകളയരുതു്.

ഉഷ്ണകാലത്തു കുളുർമ്മയുള്ള സ്ഥലങ്ങളേയും ഈ ജന്തുക്കൾ ആശിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. 'മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ ചരിച്ചിടും വിപ്രസപ്പങ്ങളൊക്കെയും' എന്ന ജ്യോത്സ്നികയിലെ പ്രമാണം സവ സപ്പങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും സാധുവാണ്. മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ പുറത്തുവരുമ്പോൾ തരമുണ്ടെങ്കിൽ ഭക്ഷണം സമ്പാദിപ്പാനും ഇവററ നോക്കാതിരിക്കയില്ല. ഒരുദിവസം, തലേദിവസം കൊത്തിയിട്ട കെട്ടിവെച്ച പ്ലാവിൻചുള്ളികൾ (ചപ്പുകളുള്ളവ) പിറെറന്നു രാവിലെ വിൽക്കാനായി ഒരു വിദ്വാൻ തലയിൽവച്ചു കോഴിക്കോട്ടങ്ങാടിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് അവിടെ നിന്ന് അഞ്ചാറു കെട്ടുകൾ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ ഒരു പീടികക്കാരന്, കെട്ടുകൾ നിലത്തിട്ട എണ്ണിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ, അതിൻെറ ഉള്ളിൽ നിന്നൊരു സപ്പം പുറത്തേയ്ക്കു ചാടി നേരെ പീടികയുടെ ഉള്ളിൽ കതിച്ച ശരണംപ്രാപിച്ചു. ഈ സപ്പത്തെ പിന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു കൊല്ലുവാൻ വേണ്ടതിലധികം സാഹസം വേണ്ടിവന്നു. ഒരു ദിവസം കാളവണ്ടിയിൽ കൂടെ വയനാട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു സാധു വഴിയാത്രക്കാരൻ തൻെറ കോട്ടിൻെറ കയ്യുടെ ഉള്ള കുളുക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നീട്ട കടഞ്ഞപ്പോൾ അതിൻെറ ഉള്ളിൽനിന്നു ഒരു സപ്പം പുറത്തേയ്ക്കുചാടി. വേറെ, ഒരു വലയുടെ മുകളിലിരുന്നു ഓല മടഞ്ഞിരുന്ന സ്ത്രീ ആ വല കുറച്ചു നീക്കിയപ്പോൾ അതിൻെറ ഉള്ളിൽ നിന്നൊ

രു സർപ്പം ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നതു കണ്ടു. പുകയിലയ്ക്കു ഉത്തരം തപ്പുന്ന അവസരങ്ങളിലും ഇരുട്ടത്തു വെററില വെച്ച കരിയേലിൽ കൈ ഇടുന്ന സമയത്തും സർപ്പങ്ങളെ തൊട്ടുപോയിട്ടു ജനങ്ങൾ പല സമയത്തും പരിഭ്രമിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഈ ജന്തുക്കളെ കാണ്മാൻ പാടില്ലാത്ത സ്ഥലം ഒന്നുംതന്നെയില്ല.

മലയാളരാജ്യത്തിൽ സപ്പങ്ങളുടെ സംഖ്യയ്ക്കും യാതൊരു കുറവില്ല. ൧൮൮൨-ൽ കോഴിക്കോട്ടു് അതിയായ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ വെള്ളമൊക്കെ വാൎന്നുപോയതിൻെറ ശേഷം ഒരു കണ്ടത്തിൽ പത്തഞ്ഞൂറു സർപ്പങ്ങളുടെ ശവങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിരുന്നുപോലും. വെള്ളം ഒരൊററ ദിവസംകൊണ്ടു പൊങ്ങിവന്നതായിരിക്കകൊണ്ടു സപ്പങ്ങൾക്കു മിക്കതിനും ആ അത്യാപത്തിൽ നിന്നൊഴിയുവാൻ സാദ്ധ്യമായില്ല. മററുകാലങ്ങളിൽ വെള്ളത്തിൻെറ ഉപദ്രവം നേരിടുമ്പോൾ വേലികളുടെ മുകളിലും മരങ്ങളുടെ മുകളിലും വല്ലവിധത്തിലും പാഞ്ഞു കയറി ഈ ജന്തുക്കൾ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. വലിയ മഴയും മററും പെയ്തു പെട്ടെന്നു വെള്ളം വർദ്ധിച്ച അവസരങ്ങളിൽ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ചുവടെ പോകുവാൻ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്.

മലയാളത്തിൽ സപ്പങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതിന്നു പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടു്. ഒന്നാമതു് ജനങ്ങൾ ഇവററയെ ഒരു കൂട്ടം ദിവ്യസൃഷ്ടികളാണെന്നു വിചാരിച്ചു കൊല്ലാതെ വിടുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. സപ്പങ്ങൾ ശ്രീപരമേശ്വരൻെറ ആഭരണങ്ങളാണെന്നു വിചാരിച്ചോ, അല്ല, മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ മെത്തയാണെന്നു വിചാരിച്ചോ, മററോ ജനങ്ങൾ ഇവററയെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനു പകരം വള്ളികളും മററും വലിയ വൃക്ഷങ്ങളുടെ മേലെ പടൎത്തി സ്വന്തം പറമ്പുകളിൽത്തന്നെ ഓരോ നാഗത്താൻ കോട്ടയുണ്ടാക്കി അവററയ്ക്കു അതിവാസഹിതമായ ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ ജനസഞ്ചാരം മുടക്കി മുട്ടകളും മററും വെച്ചുകൊടുത്തു പരിരക്ഷിച്ചു പൂജിച്ചുവരുന്ന സമ്പ്രദായം ഇവററയുടെ അമിതമായ വർദ്ധനയ്ക്കു ഒരു വിശേഷകാരണമായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ചിറയ്ക്കൽ താലൂക്കിലെ ഈശ്വേശികാവിൽ സർപ്പങ്ങളേ കൂടി ആരാധിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ആ കാവിൽ നേർച്ചയായി പ്രതിവർഷം വളരെ പണം പിരിയുന്നതുകൊണ്ടു്, സപ്പങ്ങൾ ദിവ്യജന്തുക്കളാണെന്ന വിശ്വാസം എത്ര പ്രബലമായി മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പരന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാകുന്നു.

എണ്ണത്തിൽ വർദ്ധിക്കുവാൻ വേറേ ഒരു കാരണം ഈ ജന്തുക്കളുടെ സംഖ്യ ചുരുക്കുന്ന ശത്രുക്കൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു്. മയിൽ, പരുന്തു്, കീരി, പൂച്ച മുതലായ ജന്തുക്കൾ സർപ്പങ്ങളെ കൊല്ലുന്നവയാണു്. ചകോരം തന്നെ സർപ്പങ്ങളെ കൊത്തിക്കൊല്ലുന്നതായി കണ്ട ജനങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ചില അവസരങ്ങളിൽ പൂച്ചകൾ സപ്പങ്ങളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു മുഴുവൻ കൊല്ലാതെ വീടുകളിൽ പ്രവേശിച്ചു കൈവിടുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ ആപത്തു

കാംക്കിടവന്നിട്ടുണ്ട്. മയിൽ സർപ്പത്തെ മിക്ക അവസരങ്ങളിലും തിറ അണ
ഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തി വിടുന്നതല്ലാതെ കൊല്ലുന്നില്ല. പരുന്തുകാം ചെറിയ സപ്പ
ങ്ങളെ അല്ലാതെ വലിയവയോടു അടുക്കുമെന്ന എനിക്ക തോന്നുന്നില്ല. ആക
പ്പാടെ വിചാരിച്ചാൽ മയിൽ, പരുന്ത്, ചകോരം, പൂച്ച മുതലായ ജന്തുക്കാം
ക്ക സപ്പങ്ങളെ അധികമായി കണ്ടുകിട്ടുവാനോ, കൊല്ലുവാനോ, സാധിക്കുമെ
ന്ന എനിക്ക വിശ്വാസം വരുന്നില്ല. കാട്ടുപന്നി അലക്ഷ്യമായി സപ്പങ്ങളെ
വിഴുങ്ങാറുണ്ടെന്ന ചിലയാളുകാം എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ ശക്തിയുള്ള
മൃഗങ്ങാം സപ്പങ്ങളെ മൂക്കിലൂടെ വലിച്ചു കയററുകയാണുപോലും പതിവ്.
ഇതിൽ വാസ്തവമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന പറവാൻ എനിക്ക സാധിക്കയില്ല.

കീരിയെപ്പററി പലേ കഥകളും മലയാളത്തിൽ നടപ്പുണ്ട്. സാധാര
ണ കീരിയെ കണ്ടാൽ സപ്പം ഇളകവയ്യാതെ അമ്പരന്ന നിന്നുപോകുമെന്നും
അപ്പോാം ആ കീരി സപ്പത്തിൻെറ നാലു പുറവും മൂത്രിച്ച്, പെൺകീരിയെ
കൊണ്ടുവരാൻ പോകുമെന്നും, അതു പെൺകീരിയെ പുറത്തുകേററിക്കൊണ്ടു
വരുന്നതുവരെ സപ്പം ആ സ്ഥലം വിട്ടുപോകാതെ നിൽക്കുമെന്നും, പെൺകീരി
വന്ന ഉടനെതന്നെ സർപ്പത്തെ കഷണമാക്കുമെന്നും വളരെ ജനങ്ങാം എ
ന്നോടു സത്യംചെയ്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കാഴ്ച എനി
ക്ക കാണ്മാൻ ഭാഗ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രം ആ കഥകളൊക്കെ അസത്യ
മാണെന്ന പറയുവാൻ എനിക്ക ധൈയ്യവുമില്ല. കണ്ണൂരിൽനിന്ന സാധാര
ണ ഒരു കീരി ഒരു സപ്പത്തെ പിടിക്കുന്നതു താൻ കണ്ടിരിക്കുന്ന എന്ന് ഈ
യിടെ അവിടെയുള്ള ഒരു യോഗ്യനായ പാർസി എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായി.
ഇതൊക്കെ വാസ്തവം തന്നെയാണെങ്കിൽ കീരി സപ്പങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ ശ
ത്രുവാണെന്നും, കീരിയെ കണ്ടാൽ സർപ്പങ്ങാം ഭയംകൊണ്ട് ഇളകാൻ പാ
ടില്ലാത്തവിധത്തിൽ നിന്നുപോകുമെന്നും വരുന്നുണ്ട്. ഉണർച്ചയോടുകൂടിയ
കീരിയെ സർപ്പങ്ങാംക്ക ഭയമാണെന്നുള്ളതു വാസ്തവമായിരിക്കാമെങ്കിലും ഉറ
ങ്ങുന്ന കീരിയെ സർപ്പങ്ങാം പുല്ലുപോലും ബഹുമാനിക്കയില്ലെന്ന് ഇയ്യിടെ
പരിശോധനാപൂവം തീർച്ചപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ഡോക്ടർ ഹെന്റേർസൻ മദി
രാശിയിൽ താൻ പാക്കുന്ന ബംഗ്ലാവിൻെറ മുറിയിൽ ഒരു കീരിയെ വിട്ടു വാ
തിൽ അടച്ചു. അതിൽപ്പിന്നെ ആ മുറിയിൽത്തന്നെ ഒരു വലിയ സപ്പത്തേ
യും വിട്ടു. സപ്പത്തെ വിട്ടപ്പോാം കീരി ഒരു മൂക്കിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്നു.
സപ്പം വിട്ടയുടനെതന്നെ ഓടിച്ചെന്ന ഫണവും വിരുത്തി കീരിയെ ഒന്ന കൊ
ത്തുകയും കീരി ആ ഉറക്കത്തിൽനിന്ന പിന്നെ എഴുനേൽക്കാത്ത അവസ്ഥയിൽ
പ്രാപിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ കാൎയ്യം ഓക്കുമ്പോാം കീരിയെ സപ്പങ്ങാംക്ക് അത്ര
അധികരിച്ച ഒരു ഭയമുണ്ടായ്യരുന്നതാണോ എന്ന സംശയിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കു
ന്നു. അതുകൊണ്ട് കാൎയ്യത്തിൻെറ വാസ്തവം എന്താണെന്ന മനസ്സിലാക്കാൻ
നമുക്ക വേറെയും പരിശോധനകാം ആവശ്യമാണെന്ന തോന്നുന്നു.

ചില അവസരങ്ങളിൽ സപ്പം ആലയിൽ പ്രവേശിച്ച് പശുക്കളുടെ കാലിൽ ചുറഞ്ഞു മുല വായിലാക്കി പാലു കുടിക്കാറുണ്ടെന്നു ചില നാടന്മാർ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നീക്കോലിയെ അല്പംദൂരെ, തിരിച്ചറിവാൻ ലേശം പ്രയാസമുള്ള ദൂരത്ത്, കണ്ടപ്പോൾ, അത് ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഫണമുള്ള വേന്ദ്രൻ എന്നൊരുവക സപ്പമാണെന്നു എന്നെ ഒരിക്കൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും ഈ രസികന്മാർ തന്നെ ആയിരിക്കകൊണ്ട്, ഇവർ കണ്ണുകൊണ്ടുകണ്ടു എന്നു പറയുന്ന യാതൊരു കാൎയ്യവും നാം മനസ്സുകൊണ്ടു തീൎച്ചപ്പെടുത്തരുതെന്ന് അപ്പോൾ തന്നെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ കാൎയ്യത്തിൻേറയും വാസ്തവാവാസ്തവങ്ങളേ സൂക്ഷ്മദശികൾ പരിശോധിച്ചു വിധി പറയേണ്ടതാകുന്നു.

പാമ്പിൻെറ പകവയ്ക്കലിനെ പററി വിചിത്രങ്ങളായ പലേ കഥകളും മലയാളത്തിൽ നടപ്പുണ്ട്. തന്നെ ദ്രോഹിച്ചവനെ കടിക്കുവാൻ ഒരു സപ്പം പതിനഞ്ചുകൊല്ലംവരെ ശ്രമിച്ചു. അവസാനം ഒരുവിധേന നിവൎത്തിച്ചു എന്നുകൂടെ വിശ്വസിക്കുന്നവർ ചില്ലറയല്ല. എന്നാൽ ഈ ജന്തുക്കൾക്കു കേവലം പകയില്ലെന്നു പറവാനും നിവൃത്തിയില്ല. ധമ്മടത്തിൽനിന്നു ഒരുവൻ ഏകദേശം സന്ധ്യയായപ്പോൾ ഒരു വൈദ്യനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ തന്റെ പറമ്പിൽ കിഴക്കുഭാഗത്തിൽ ഉള്ള ഇടയിൽ ഇറങ്ങി. അപ്പോൾ ഇടയിൽ ഉള്ള ഒരു പാമ്പു ചേരയാണെന്നു വിചാരിച്ച് അവൻ ഒരു വലിയ കല്ലെടുത്തു അതിൻെറ മേലെ ഇട്ടു. അപ്പോൾ അതു ചുറഞ്ഞു പുളഞ്ഞ് ഒരു വിധേന കോണിയുടെ നാലുവാര അകലെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മടയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇതൊക്കെ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന വേറെ ചിലർ കണ്ടുനിന്നിരുന്നു. ഈ സാധു ഏകദേശം അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞ് അതിലേതന്നെ മടങ്ങിവരുമ്പോൾ കോണിയുടെ ഒരു കൊതകേറുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഒരു വലിയ പാമ്പു വന്ന് കഠിനമായി കടിച്ചു. ആ കടിയിൽ പാമ്പിൻെറ പല്ല് ഈ സാധുവിൻെറ മാംസത്തിൽ കോൎത്തുപോയപോലെ പാമ്പ്, കടി വിട്ടില്ല. 'അയ്യോ എന്നെ ഒരു ചേര കടിച്ചു' എന്നു നിലവിളിച്ചു പാമ്പിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇവൻ മുററത്തെത്തി, അവിടെത്തന്നെ വീഴുകയും ചെയ്തു. മുററത്തു ആളുകൾ വന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, അവനെ കടിച്ച പാമ്പ് ചേരയല്ലെന്നും വലിയ സപ്പമാണെന്നും ഭയങ്കരമാകുംവണ്ണം മനസ്സിലായി. ഈ സപ്പത്തേ തന്നെയാണ് ആ സാധു എറിഞ്ഞത് എന്ന് അതിൻെറ പുറത്തു കണ്ട കലയും വെളിപ്പെടുത്തി. അതുകൊണ്ട് സപ്പങ്ങൾ പകവയ്ക്കുന്ന ഒരുവക ജന്തുക്കളല്ലെന്നു പറയുന്നതും അബദ്ധംതന്നെയാണ്.

സപ്പങ്ങൾക്കു മനുഷ്യരെ, പുരുഷന്മാരേയും, സ്ത്രീകളേയും, കുട്ടികളേയും തിരിച്ചറിവാനുള്ള വൈഭവമുണ്ടെന്നും കുട്ടികളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ സാധാരണ മടിയാണെന്നും ഏതാണ്ട് ഒരുകൂട്ടം ജനങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. കുതിരവട്ടത്തിൽ ഉള്ള ഒരു ഭവനത്തിന്റെ മുററത്തിൽ കിഴക്കെ അതിൎത്തിയായ തിണ്ടിന്മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മടയിൽനിന്ന് ഒരു സപ്പം പുറത്തിറങ്ങിപ്പോവാൻ

തക്കവണ്ണം തലതാഴ്ത്തി എന്നും അപ്പോൾ അടുക്കെ നിന്നു കളിച്ചിരുന്ന ഒരു ചെറിയ കുട്ടി അതിനെ പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെന്നും കുട്ടിയുടെ കൈ അടുക്കെ എത്തുമ്പോൾ ഉടനെ തല മടയിൽ വലിച്ചുകളഞ്ഞെന്നും ആ ക്രൂരർ പറഞ്ഞു. ഇത്രത്തോളം ഞാനും വിശ്വസിച്ചു. പക്ഷെ സൎപ്പം ഇങ്ങിനെ കൂടെക്കൂടെ തല പുറത്തേയ്ക്കിടുകയും, കുട്ടി പിടിക്കാൻ നോക്കുമ്പോളൊക്കെ തല ഉള്ളോട്ടു തന്നെ വലിക്കയും ചെയ്തിരുന്നുംകൊണ്ട് കുട്ടിയോടുകൂടെ ഏകദേശം ഒരു നാഴികയോളം നേരംപോക്കിനു യോജിച്ചു കളിച്ചു എന്നു പറയുമ്പോൾ എനിക്കു അല്പം ഒരു ശങ്കയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ വരാൻ പാടില്ല, ഇത് അസംഭാവ്യമാണ് എന്നു ഖണ്ഡിച്ചുപറവാൻ തക്കവണ്ണം സൎപ്പങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ പററിയുള്ള അറിവ് എനിക്ക് ഉണ്ടായിട്ടും ഇല്ല. ഈ മാതിരി സംഭവങ്ങൾ, ക്ഷണപരിശോധന വിഷയങ്ങളായി തീരുവാൻ തക്കവണ്ണം അതു കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടായെന്നും വരില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ കാൎയ്യത്തിൻെറ സത്യാസത്യം വകതിരിച്ചെടുപ്പാൻ നമുക്ക് ഇനിയും കാലതാമസം വേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു.

സൎപ്പങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങളിൽ ഇനി ഒന്നുകൂടെ നമുക്കു പറവാനുള്ളത് അവയുടെ മെരുങ്ങുവാനുള്ള വൈഭവമാണ്. മനുഷ്യരുമായി പരിചയം വർദ്ധിച്ചാൽ ഈ ജന്തുക്കൾ മെരുങ്ങുമെന്നതിനു കുറവന്മാരുടെ കൊട്ടയിൽ ചുരുണ്ടുകിടക്കുന്ന സൎപ്പങ്ങൾ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. അപായനിവാരണത്തിനായി കുറവന്മാർ ഈ ജന്തുക്കളുടെ വിഷപ്പല്ലു നശിപ്പിക്കാറുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ എങ്കിലും ആ ക്രിയകൊണ്ടു മാത്രം ഇവററയ്ക്കു മെരുക്കമുണ്ടാകാനിടയില്ലെന്നു നമുക്കു വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. കുറവന്മാർ കുഴൽ വിളിക്കുമ്പോൾ സൎപ്പങ്ങൾ ഫണവും വിരിച്ചു ലയിച്ചപോലെ ആടുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ വംശത്തിൽപ്പെട്ട പല്ലികൾക്കുംകൂടെ സംഗീതത്തിൽ ലയമുണ്ടെന്നു ഇംഗ്ലീഷ്പണ്ഡിതന്മാർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൎപ്പങ്ങളെ മെരുക്കീട്ടു കുറവന്മാർ ചിലപ്പോഴൊക്കെ വേറെ ചില അസംബന്ധങ്ങളും കാട്ടിവരാറുണ്ട്. നിർദ്ദോഷികളായ ചില ശുദ്ധന്മാരുടെ പറമ്പിൽ അവർ ഒരു മെരുങ്ങിയ സൎപ്പത്തെ നേരം പുലച്ചയ്ക്കു ഇളക്കുകയും, നല്ലവണ്ണം പുലരുമ്പോൾ ആ ശുദ്ധൻെറ വീട്ടിൽ പ്രവേശിച്ച് ഈ വകക്കാർ കുറേനേരം ശങ്കയോടെ ആലോചിച്ച്, "പിന്നെ ഇവിടെ ഒരു ഭയങ്കരനായ സൎപ്പമുണ്ട്" എന്നു ഗൌരവഭാവത്തോടെ പറയുകയും ചെയ്യും. ആ ശുദ്ധാത്മാവു വളരെ ഭയപ്പെട്ട്, വല്ലവിധത്തിലെങ്കിലും ഈ ദുഷ്ടജന്തുവെ പിടിച്ച്, ദൂരെയെവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടു വിടുവാൻ തക്കവണ്ണം ഇവരോടു ചില ഏൎപ്പാടുചെയ്കയും, അതിനായിക്കൊണ്ട് ഇവൎക്കു ധാരാളം പണം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ഉപായം ഫലിച്ചു എന്നു കാണുമ്പോൾ കുറവന്മാർ അവിടെയും ഇവിടെയും ചെന്നു കുഴൽ ഊതുകയും, ആ സമയത്ത് പരിചയമുള്ള പാമ്പ് പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ചില സമയത്ത് ഇവർ വിരലിനു മൊട്ടുസൂചി തറപ്പിച്ചു രക്തം വരുത്തി സൎപ്പം കടിച്ചതാണെന്നു നടിക്കയും, അതിൻെറ പ്രത്യൌഷധമായി

അവരുടെ ഒരു വെള്ളക്കല്ലെടുത്തു വെയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവരുടെ ഈ വ്യാപാരം അടിതൊട്ടു മുടിയോളം വെറും ധൂർത്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ വലിയ സാമർത്ഥ്യമൊന്നും വേണ്ടതാനും. വേറെ അവസരങ്ങളിൽ ഇവർ ഇവരുടെ വലിയ കരിമ്പടങ്ങളിൽ ഒരു സർപ്പത്തെ ഒളിപ്പിച്ച്, അതും ചുമലിലാക്കി പറമ്പിൽ കൂടെ നടന്ന് പൊത്തുകളുടേയും മടകളുടേയും അരികെ ചെന്നു കുഴൽ ഊതുകയും, ഒടുവിൽ ഇതാ പാമ്പ് എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് കരിമ്പടം അവിടെ എറിയുകയും, എവിടെ എവിടെ എന്നു ചോദിച്ച് അന്ധാളിച്ചു ജനങ്ങൾ അടുത്തു വരുമ്പോൾ മെല്ലെ ഭയത്തോടുകൂടെ കരിമ്പടം പൊന്തിച്ച് അതിന്റെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സർപ്പത്തെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ധൂർത്തന്മാരുടെ അന്യായകൃത്യങ്ങളാൽ എത്ര ജനങ്ങൾ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു പോകുന്നു എന്നതിനു കണക്കില്ല.

തെക്കെ മലയാളത്തിൽ പാമ്പിൻമേക്കാട്ടു മനയ്ക്കൽ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ഇല്ലത്ത് അനേക സർപ്പങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മനയുടെ മുറികളിൽ കൂടെ ഇവ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിക്കുന്നതും വളകളിൽ ചുറഞ്ഞു തല കീഴാക്കി ആടുന്നതും വളരെ ജനങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടുപോലും. നമ്പൂതിരിപ്പാട് യാതൊരു ലക്ഷ്യവും ഇല്ലാതെ, അവിടെ വരുന്നവർ ഭയപ്പെട്ടുപോകുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ 'ഛീ! ഛീ! ഭയപ്പെടുവാനില്ല. ഉണ്ണികൾ ഒന്നും ചെയ്യില്ല' എന്നു പറഞ്ഞ് അവയൊക്കെ ശാന്തപ്പെടുത്താറുണ്ടുപോലും. ഇതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ സർപ്പങ്ങൾ മെരുങ്ങും എന്നുള്ളതിനു വേറെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി വിചാരിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

സർപ്പങ്ങളെപ്പറ്റി വിശ്വസിക്കവയ്യാത്ത പലേ അത്ഭുതകരമായ വിശ്വാസങ്ങൾ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ വേദവാക്യങ്ങൾപോലെ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത് ഉയർന്ന ജാതി സർപ്പത്തിന്റെ കവിളിൽ മാണിക്കരത്നം ഉണ്ടെന്നും, രാത്രികാലങ്ങളിൽ ഇവ ആ രത്നത്തോടുകൂടെ ആകാശത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും പറക്കുമ്പോൾ ചെറിയ വാൽനക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ തോന്നും എന്നും മററുമാണ്. ശവംതീനി തവളയുടെ തലയിൽ രത്നമുണ്ടെന്ന് പണ്ട് ഇംഗ്ലീഷുകാരും വിശ്വസിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ അവരുടെ അപ്രകാരമായ വിശ്വാസം തെററാണെന്നു കണ്ടു തള്ളി. പക്ഷെ മലയാളികൾ അവരുടെ പൂർവന്മാർ പറഞ്ഞതിൽ തെററുവരാൻ പാടില്ലെന്നു പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടെ മുൻപറഞ്ഞ കാര്യം ഇന്നും പ്രബലമായി സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യർ ഞെട്ടിപ്പോകുന്ന വേറെ കഥകൾക്കും മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ വളരെ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർപ്പങ്ങൾ മനുഷ്യസ്ത്രീകളെ കണ്ടു മോഹബാധിതരായി അവരെ പരിഗ്രഹിക്ക അസാധാരണ ചെയ്തുവരാറുണ്ടെന്നും, തന്നിമിത്തം ചില സ്ത്രീകൾ സർപ്പങ്ങളുടെ മുട്ടകൾ പ്രസവിക്കാറുണ്ടെന്നും മററും ഗണ്യമില്ലാതെ മലയാളികൾ, പരിഷ്കൃതന്മാരെന്നു നാം വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നവർ തന്നെ, വളരെ പ്രാവശ്യം കാര്യമായി പ്രസ്താവിച്ചുപോ

രുന്നതു കേരളക്കാരുടെ നിർഭാഗ്യം എനിക്കുതന്നെ വളരെ സമയങ്ങളിൽ പി ണഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുവാൻ അവർ പറ ഞ്ഞുനടക്കുന്ന പല കഥകളും പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളല്ലെങ്കിലും ജനസമുദായ ത്തിന്റെ അറിവിന്നുവേണ്ടി ഒന്നുരണ്ടു പറയാതെ വിടുവാൻ എനിക്കു മനസ്സു വരുന്നില്ല. കുണ്ടുകുളത്തിൽനിന്ന് ഒരു യുവതി കുളിച്ചു വസ്ത്രം മാററുന്നേടത്ത് അ ടുക്കെയുള്ള തിണ്ടിന്മേൽ നിന്നിരുന്ന സർപ്പം കണ്ട്, അവളുടെ ദേഹത്തിൽ തുള്ളിവീണ് ഫണംകൊണ്ടു മൂക്കും വായും പൊത്തി ക്രീഡിച്ചു എന്നാണ് ഒരു കഥ. മൂക്കും വായും പൊത്തിയ ഫണം അത്യന്തം ശക്തിയോടെ വെ ച്ചതാകകൊണ്ട് എത്രതന്നെ പറിച്ചു വിടുത്തുവാൻ നോക്കിയാലും അതൊന്നും സാ ധിക്കയില്ലെന്നു ഈ കൂട്ടർ പറയുന്നു. സ്ത്രീ ഏകദേശം മരിക്കാറായിട്ടേപ്പായെ ന്നുകൂടെ കണ്ടതും കേട്ടതും വേദവാക്യംപോലെ വിശ്വസിക്കുന്ന പ്രകൃതിയോടു കൂടിയവരായ ഈ സാധുക്കൾ തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു യുവാവും യുവതിയും നാഗത്താൻകോട്ടയിൽ പകൽ സമയത്തു പോയെന്നും, ഇവരുടെ സല്ലാപവും മററും മീതെയുള്ള കൊമ്പിന്മേൽ തൂങ്ങി യിരുന്ന ഒരു സർപ്പം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നിരുന്നു എന്നും, യുവാവ് അവിടംവിട്ടു പോയ ഉടനെതന്നെ സർപ്പം സ്ത്രീയുടെ ദേഹത്തിൽ തുള്ളിവീണു എന്നും, മ ററും ആണ് മറെറാരുകഥ. ഈ കഥകളൊക്കെ പരമാർത്ഥരൂപേണ സ്വീ കരിക്കുന്നവർ ഇപ്പോഴത്തെ കാലങ്ങളിലും ഉള്ളതാണാശ്ചര്യം. കൈലാസപ ർവ്വതം നീലനിറമായാലും, മുയലിന്റെ കൊമ്പു കണ്ടെ‌ത്തിപ്പിടിച്ചാലും ഈ കഥക ളൊക്കെ സത്യമാണെന്നു ഇപ്പോഴത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിശ്വസിച്ചു എന്നു വരില്ല.

ഈയിടെ 'അമൃതബൈസാർ' പത്രികയിൽ വേറെ ഒരു കഥയും കണ്ടു. ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോകുന്ന വഴിക്കു ഒരു സർപ്പം കടിക്കുകയും, ബ്രാഹ്മണൻ ബോധം കെട്ടു വീഴുകയും ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണനെ തന്റെ ഗൃഹ ത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തിയപ്പോൾ, സർപ്പം ബ്രാഹ്മണനെ ബാധിച്ച്, ഇ പ്രകാരം പറയിച്ചു. 'ഞാൻ കടിക്കണം എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. എ ന്നെ ചവിട്ടിയപ്പോൾ കടിച്ചുപോയതാണ്. എയ്യായാലും ഇവനെ ഞാൻ കൊല്ലുകയില്ല. ഞാൻ മുന്നൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപെ, ഇന്ന തെരുവിൽ ഇ പ്പോൾ പാക്കുന്ന ഇന്ന ജനങ്ങളുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരിൽ ഇന്ന ഒരുവനായി രുന്നു. ഇത്രാമത്തെ കൊല്ലമാണു ഞാൻ മരിച്ചതു്. ഞാൻ സർപ്പമായി ജ നിച്ചിട്ട് ഇത്ര കാലമായി. ഇന്ന സ്ഥലത്തു ഇന്ന സമയത്തു് എനിക്കു കുടി ക്കാൻ കുറെ പാലുകൊണ്ടു വച്ചുതന്നാൽ കാൎയ്യമൊക്കെ ശുഭമായി കലാശിക്കു ന്നതാകുന്നു.' ഇതൊക്കെ അന്വേഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ വാസ്തവമായി ക ണ്ടു എന്നു മാത്രമല്ല, പാലുംകൊണ്ട് പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തു ചെന്നു നോക്കിയ പ്പോൾ അവിടെ കാത്തുകൊണ്ടിരുന്ന സർപ്പത്തെ തന്നേയും കണ്ടുപോലും. ഇതൊക്കെ നേരുതന്നെയാണെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ഏതൊന്നാണ് നേരല്ലാതെ വരുന്നതു്? രാവണന്നു പത്തു തലയുണ്ടെന്നും, കുംഭകർണ്ണന്റെ ചെകിട്ടിൽ അ

വനെ ഉണൎത്തുവാൻ ആയിരം പാത്രം വെള്ളം പകൎന്നെന്നും, അഗസ്ത്യമഹ
ൎഷി കടലിലെ വെള്ളം ആകപ്പാടെ കുടിച്ചു വററിച്ചു എന്നും വിവരിക്കുന്ന
പുരാണങ്ങൾ ഇതിലും അസംഭാവ്യങ്ങളല്ലെന്നു ആൎക്കാണു് തോന്നിപ്പോകാ
ത്തതു്?

സൎപ്പത്തിന്നു അമാനുഷമായ ഒരു ശക്തി ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസം മലയാ
ളികളുടെ ഇടയിൽ പണ്ടുപണ്ടെ നടപ്പുണ്ടു്. അപായകരമായ ജന്തുക്കൾക്കും
ഒരു വിധം ദിവ്യത്വം ആരോപിച്ചു് അവയെ ആരാധനയ്ക്കു വിഷയങ്ങളാക്കി
ത്തീൎക്കുന്ന സംപ്രദായം പ്രാചീനമനുഷ്യൎക്കു സഹജമായ ഒരു വാസനയാണു്.
ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കും സൎപ്പത്തെ കൊന്നാൽ, ആ ജന്തു മരിപ്പാൻ പോകുന്ന സ
മയത്തു പൊഴിക്കുന്ന ശാപംകൊണ്ടു്, അതിനെ കൊന്നവൻ എന്നും മാറാത്ത
ഒരുവക കുഷ്ഠരോഗം പിടിപെട്ടു് അത്യന്തം കഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു മരിക്കും
എന്നു് ഇന്നും മലയാളികൾ സധൈൎയ്യം പറഞ്ഞു നടക്കുന്നതു്. ഈ വിശ്വാ
സം നിലനിന്നുപോയ അവസ്ഥയിൽ മലയാളക്കാർ സൎപ്പങ്ങളെ കൊല്ലാതിരി
ക്കുന്നതിൽ അത്ര ആശ്ചൎയ്യമുണ്ടോ?

സൎപ്പം ഭയങ്കരനായിരിക്കുന്നതു് അതിന്നു ജീവികളെ അപായപ്പെടു
ത്തുവാൻ സാധിക്കുന്ന വിഷം ഉണ്ടായിരിക്കകൊണ്ടാകുന്നു. സൎപ്പത്തിന്റെ വി
ഷം അതിന്റെ രണ്ടു കവിളുകളിലും ഉള്ള ഓരോ ചെറുസഞ്ചികളിലാണു് നിറ
ച്ചുവച്ചുകാണുന്നതു്. ഈ സഞ്ചി ഏകദേശം ഒരിഞ്ചു നീളമുണ്ടാകുമെങ്കിലും
അതിന്റെ ഏററവും തടിച്ച ഭാഗത്തിൽ ചുററളവു അരയിഞ്ചു മാത്രമേയുണ്ടാ
കയുള്ളു. വിഷസഞ്ചിയുടെ ഒരററം വിഷപ്പല്ലിന്റെ മേലെ അററത്തോടു യോ
ജിച്ചിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. വിഷപ്പല്ലുകൾ മേലേ അണ്ണിയുടെ ഇടത്തും വലത്തു
മായിട്ടാണു നില്ക്കുന്നതു്. ഓരോ പല്ലു പുറത്തോട്ടും പിന്നോട്ടും ആയി വള
ഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതു കൊണ്ടു് സൎപ്പം വായ് പൂട്ടിയാൽ ആ പല്ലുകളുടെ അഗ്ര
ങ്ങൾ ഉള്ളിൽ തട്ടാതെ പുറത്തുനില്ക്കുന്നു. വിഷപ്പല്ലുകൾ നെന്മണിയുടെ മീ
തേയുള്ള കൂൎത്ത മുനയുടെ വലിപ്പം മാത്രമേയുണ്ടാവു. ഇത്ര ചെറുതാണെങ്കി
ലും വിഷപ്പല്ലുകൾ ഓടപോലെ ഉള്ളു തുളഞ്ഞു ഒരു കുഴലിന്റെ സംപ്രദായമു
ള്ളതാകുന്നു. ഈ കുഴലിന്റെ താഴേയററം തുറക്കുന്നതു് വിഷപ്പല്ലിന്റെ അഗ്ര
ത്തിലല്ല വിഷപ്പല്ലിന്റെ അഗ്രത്തിൽനിന്നു അല്പം മീതേയാണു്. വിഷപ്പ
ല്ലിന്റെ അഗ്രം സൂചിപോലെ വളരെ കൂൎത്തുമൂൎത്തുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു്
കടിക്കുമ്പോൾ വിഷപ്പല്ലു ക്ഷണം ദേഹത്തിൽ തറയ്ക്കുകയും ശരിയാകുംവണ്ണം
ദേഹത്തിൽ ആണ്ടുപോയാൽ വിഷം ഏല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സൎപ്പങ്ങൾക്കു
വിഷം ഏല്പിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം കടിക്കണമെങ്കിൽ ഓരോ ഭാഗത്തിൽ ചരി
യേണ്ടിവരുന്നതു്, വിഷപ്പല്ലിന്റെ സ്ഥിതി മേലെ വിവരിച്ചപോലെ ഓരോ
ഭാഗത്തിൽ, പുറമേയും, പിന്നോട്ടുമായിട്ടുള്ള നില്പുകൊണ്ടാകുന്നു. വിഷസ
ഞ്ചിയുടെ അകവും വിഷപ്പല്ലിന്റെ മീതേ ഭാഗവും യോജിപ്പുണ്ടെങ്കിലും, ആ ഭാ
ഗം സാധാരണ അവസരങ്ങളിൽ അവിടെയുള്ള മാംസപേശികളുടെ നിൎമ്മാണ
വിശേഷതകൊണ്ടു സദാ അടച്ചുകിടക്കുന്നതാണു്. പക്ഷെ സൎപ്പം ഒരു ഭാഗം

തിരിഞ്ഞുകൊത്തുവാൻ നോക്കുമ്പോൾ ആ മാംസപേശികൾ വേറെ ഭാഗത്തു വലിയുകയും ഇതുവരെ അടഞ്ഞിരുന്ന ദ്വാരം തുറക്കുകയും വിഷസഞ്ചിയിൽനിന്നു ചെറിയ ഒരുതുള്ളി വിഷം പല്ലിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു ഒഴുകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് സർപ്പം കടിക്കുന്ന മാത്രയിൽത്തന്നെ മുറിവിൽ വിഷം വന്നു വീഴുന്നതു്.

ചില സർപ്പങ്ങളുടെ പല്ലുകൾ ഓടക്കുഴൽപോലെ ഇങ്ങനെ ഓട്ടയുള്ളതല്ല. ഇവററയുടെ പല്ലുകളുടെ ഒരു ഭാഗത്തിൽ ഒരു ചെറിയ ചാലാണു് കണ്ടുവരുന്നതു്. എല്ലാ ഭാഗവും പല്ലുകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ടതല്ലെങ്കിലും ഈ ചാലിൽക്കൂടെ നിഷ്പ്രയാസം വിഷത്തിന്നു പല്ലിന്റെ അഗ്രത്തിൽ എത്താനും മുറിവിൽ പ്രവേശിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ തരം സർപ്പങ്ങൾ കടിച്ച മുറി എത്ര തോൽ പുറമേയുള്ളതായാലും ശരി, അതിൽ വിഷമില്ലാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷേ നാം ആദ്യം വിവരിച്ച പല്ലുള്ള സർപ്പങ്ങളുടെ വിഷപ്പല്ലിന്റെ മൂന്നിൽ ഒരംശത്തോളം നീളമുള്ള അഗ്രഭാഗം വെറും സൂചിപോലെ കൂർത്തതും, അതിന്മീതെ മാത്രം വിഷവാഹിയായ ദ്വാരം നില്ക്കുന്നതും ആയിരിക്കകൊണ്ടു് അതിന്റെ പല്ലുകൊണ്ടു എല്ലാനിടയുള്ള ആഴമില്ലാത്ത മുറിവുകളിൽ വിഷം കേവലം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ലോകത്തിൽ ഉള്ള അനേക ജീവികളുടെയും നാശഹേതുവായിത്തീന്നിട്ടുള്ളതും മേലാൽ തീരാവുന്നതുമായ വിഷം എങ്ങിനെയുള്ള പദാത്ഥമാണെന്നു അല്പം അറിയേണ്ടതാകുന്നു. സാധാരണ ഒരു വിശ്വാസം ഉള്ളതുപോലെ വിഷം നീലനിറമല്ല. അതു നമ്മുടെ തുപ്പൽപോലെയൊ മണ്ണെണ്ണപോലെയൊ ഇരിക്കും. പക്ഷെ വിഷം ഏററ മരിക്കുന്ന ജന്തുക്കളുടെ ദേഹത്തിൽ ഒരു വക കറപ്പുഛായ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടുള്ളതാകുന്നു. ഒരു സമയം ഈ മാററം കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം ജനങ്ങൾ വിഷം നീലനിറമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നതു്.

വിഷവീര്യത്തെ പ്രതിഹരിക്കുന്ന യാതൊരു മരുന്നും ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതു വാസ്തവമാകുന്നു. കടിച്ചിട്ടു് അധികനേരം കഴിയാതെയിരിക്കുമവസ്ഥയിൽ പൊള്ളിക്കുന്ന മരുന്നുകൊണ്ടോ യൂഡീരിസ് എന്നു പറയുന്ന മരുന്നുകൊണ്ടോ അല്പം സുഖം കാണ്മാൻ മതിയെങ്കിലും താമസം നേരിട്ടുപോയാൽ ഒരു മരുന്നുംതന്നെ ഫലിക്കുന്നതല്ലെന്നു സവ്വരും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. കുറവന്മാർ ഒരു വക വെള്ളക്കല്ലുകൊണ്ടു കടിച്ച മുറിവിൽനിന്നു വിഷം വലിച്ചെടുത്തു കളയാറുണ്ടെന്നു നടിക്കുന്നതു് അവരുടെ പിരടിക്കടി കൊട്ടപ്പാൻ ആളുകളില്ലാഞ്ഞിട്ടാകുന്നു. വിഷം ഇറക്കുന്ന ചില പച്ചമരുന്നുകളുണ്ടെന്നു ചില വൈരാഗികൾ ഘോഷിക്കുന്നതു് മൂഢജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ താന്താങ്ങൾക്കു അഭിമാനവും ശ്രേയസ്സും ഉണ്ടാകുവാനുള്ള ഒരു വിദ്യയാണെന്നു കരുതി മാത്രമാകുന്നു. വിഷം മന്ത്രവാദം കൊണ്ടിറക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതും വിശ്വസനീയമായി ഭവിക്കുന്നില്ല. കടിച്ച സർപ്പ

ത്തെ മന്ത്രവാദംകൊണ്ടു വിഷം തീണ്ടിയതിന്റെ സമീപം വരുത്തി, അവിടെ ത്തന്നെ പിന്നെയും കടിപ്പിക്കുമെന്നും, അങ്ങിനെ കടിച്ചാൽ സർവ്വവിഷവും സർപ്പത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു സർപ്പം മരിച്ചുപോകുമെന്നും, വിഷം തീണ്ടിയവൻ ജീവിക്കുമെന്നും ചില കഥകൾ പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ സത്യമുണ്ടാവാനിടയില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. വിഷമേററത്തിൽ ചൊറുക്ക പകന്നാൽ വിഷവീര്യം കുറഞ്ഞുവന്ന്, ഒരു സമയം രോഗി ജീവിക്കാൻ മതി എന്നു വേറെ ചിലർ പരിശോധിച്ചു കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ പരിശോധനകൾ സാക്ഷാൽ വിഷം തട്ടിയതിന്റെ മേൽതന്നെയോ നടത്തിയിരിക്കുന്നതു് എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ സർപ്പങ്ങളുടെ വിഷത്തിനു ഒരു പ്രത്യൗഷധം ഇതുവരേയ്ക്കും കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു ഖണ്ഡിച്ചുതന്നെ പറയാവുന്നതാകുന്നു.

മദിരാശിയിൽ ഡോക്ടർ എലിയട്ട് സായ്പ് സർപ്പവിഷംകൊണ്ടു പലേ പരീക്ഷകളും നടത്തിവന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം സർപ്പവിഷത്തെ നന്ന ച്ചെറിയ കണ്ണാടിക്കുഴലുകളിൽ ആക്കി ഓരോ ഡിഗ്രിയായി അളവെടുത്തു കുരങ്ങുകളുടെ ദേഹത്തിൽ കുത്തിവെച്ചു നോക്കിയിരുന്നു.

സർപ്പവിഷം വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ ദേഹത്തിൽ ഏററിട്ടുള്ളു എങ്കിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ബോധംകെട്ടു വീണുപോകുമെങ്കിൽ ക്രമേണ ആ വിഷശക്തിയിൽ നിന്നു വിട്ടുപോകുവാൻ തക്കവണ്ണം ചൈതന്യമുള്ളവനായിത്തീരുമെന്ന് എലിയട്ട് സായ്പിന്റെ പരിശോധനകളിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സർപ്പം കടിച്ചിട്ടുള്ള ചില ജനങ്ങളെ നാട്ടുവൈദ്യന്മാർ ജീവിപ്പിക്കുന്നതു്, കടിച്ച മുറിവിൽ വിഷം കേവലം ഏൽക്കാഞ്ഞിട്ടോ അല്ല ദേഹത്തിനു അപായകരമാകുംവണ്ണം അധികരിച്ചു ഏൽക്കാത്തതുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കാം എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. സർപ്പം ഇത്ര ഡിഗ്രി ശരീരത്തിൽ ഏററുപോയാൽ ശരീരം നശിക്കാതിരിക്കയില്ല എന്നതിന്റെ കണക്കും മേല്പറഞ്ഞ സായ്പ് ശരിയായി കണ്ടു പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നന്നായ് ഒരു സർപ്പത്തിന്റെ കടി പററിയാൽ ആ കടിയിൽ സാധാരണ ഒരു മനുഷ്യനെ കൊല്ലുവാൻ മതിയായ വിഷത്തേക്കാൾ പത്തിരട്ടി അധികം വിഷം മുറിവിൽ വീഴാനിടയുണ്ടെന്നും ഈ സായ്പ് കണക്കെട്ടത്തിട്ടുണ്ടു്. കാര്യത്തിന്റെ വാസ്തവം ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ സർപ്പവിഷത്തെ ക്ഷയിപ്പിക്കത്തക്ക വല്ല ഔഷധവും വല്ലവക്കും അറിവുണ്ടായിരിക്കാൻ പാടുണ്ടോ എന്നു നമുക്കു് വളരെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രക്തത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ വിഷം യാതൊരു ഭേദഗതിയും പ്രാപിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും രക്തത്തിനു വലുതായ മാററങ്ങൾ നേരിട്ടുപോകുന്നു. രക്തത്തിനു ചുകപ്പുവണ്ണം കൊടുക്കുന്ന ജീവവായുവാഹികളായിരിക്കുന്ന അണുക്കളിൽ ഉള്ള ജീവവായു നശിച്ചുപോകയും അണുക്കൾ കറുപ്പുവണ്ണങ്ങളായി നി

ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിമിത്തം ചോരയോട്ടം നിന്നുപോകുകയും ശരീരത്തിന്ന് അപായം വന്നുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ വിഷത്തിൻെറ ബാധ ശരീരമൊട്ടുക്കും വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽതന്നെ കടിച്ച മുറിവിൽ കിടപ്പുള്ള വിഷത്തിൻെറ വീര്യത്തിന് അണുപോലും കുറവു സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. ആ ഭാഗം നമ്മുടെ ചോരയോടു ചേന്നാൽ സർപ്പം കടിച്ച ഫലംതന്നെ നമുക്കും സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ പരമാത്ഥം മനസ്സിലാക്കാത്ത ചിലരെ നാട്ടുവൈദ്യന്മാർ വേറെ പ്രകാരത്തിൽ മിരട്ടുന്നതും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സർപ്പം കടിച്ചു ബോധംകെട്ട് ഏകദേശം മരിക്കാറായ ഒരുവനെ മയ്യഴിയിലുള്ള ഒരു ബാലവൈദ്യൻെറ അടുക്കെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. ഈ ബാലവൈദ്യൻ മന്ത്രവാദവും മററും ശീലമുള്ളവനാണെന്നു നടിച്ചുവരുന്ന ഒരു ദുരഭിമാനിയായിരുന്നതുകൊണ്ട്, പലേ വിധമായ മന്ത്രങ്ങളും ജപിച്ച് കാണികളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതൊന്നും പോരാഞ്ഞിട്ട് ഒരു സാധുക്കോഴിയെ പിടിച്ച് അതിൻെറ നെഞ്ഞ് അല്പം കീറി, കടിവായിൽ പിടിച്ചുവച്ചു. മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം കടിവായിൽ കിടന്ന വിഷം ഏററു കോഴി ചത്തു. ഇങ്ങിനെ രണ്ടു മൂന്നു കോഴികളേയും ആ നിഷ്ഠുരൻ കൊന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയ ഗന്ധമില്ലാത്ത ചില നാട്ടുകാർ 'വൈദ്യേര് രണ്ടു മൂന്നു കോഴികളുടെ ശരീരത്തിൽ വിഷം ഇറക്കീട്ടു കൂടി ആ സാധു ജീവിച്ചില്ലല്ലൊ. ഇതവൻെറ കമ്മദോഷംതന്നെയാണ്' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് അവിടുന്നു പിരിയുന്നതും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. വിഷം ഏററിട്ട് ഏതായാലും ആ സാധുവോ മരിച്ചു. അതു പോരാഞ്ഞിട്ട് വൈദ്യരു വെറുതെ നിർദ്ദോഷികളായ രണ്ടു മൂന്നു കോഴികളേയും, ഒരാൾക്കും ഉപകാരത്തിനെത്താത്തവിധം കൊന്നു എന്നല്ലാതെ അദ്ദേഹം യാതൊന്നും പ്രവത്തിച്ചിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ മാതിരിതന്നെയാണ് മിക്ക നാട്ടുവൈദ്യന്മാരുടേയും ഉദ്യമങ്ങളും എന്നു പറയുമ്പോൾ എന്നോടു വളരെ ജനങ്ങൾ മുഷിയുവാനിടയുണ്ടാകും. എന്തുചെയ്യും! പരമാത്ഥം എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരിക്കൽ പുറത്തു വരാതിരിക്കുമോ?

സർപ്പവിഷം ശരീരത്തിൽ ഏററുപോയാൽ ഒരു മനുഷ്യന്ന് എന്തൊക്കെ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുകൂടെ ശരിയായി അറിവാൻ നമുക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണ്ടു ഡോക്ടർ ബക്ലണ്ട് എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതൻ ഒരു സർപ്പത്തെക്കൊണ്ട് എലിയെ കടിപ്പിക്കുകയും എലി തൽക്ഷണം ചത്തുപോകയുംചെയ്തു. ചത്തുപോയ എലിയെ എടുത്ത്, കടിച്ച മുറി ഇദ്ദേഹം അല്പം നഖം കൊണ്ട് മാന്തിനോക്കിയപ്പോൾ, നഖം മുറിക്കുമ്പോൾ അല്പം തോലുകൂടെ മുറിഞ്ഞുപോയ തൻെറ നഖത്തിൻെറ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന മാംസത്തിൽക്കൂടെ ലേശമായി ആ വിഷം രക്തത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുപോയി. ഇതൊന്നും അറിയാതെ കണ്ട് സായ്പു തൻെറ പരിശോധനയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തൻെറ തലയുടെ താഴെ ഭാഗത്ത് പെട്ടെന്ന് ഒരു അടി കിട്ടിയപോലെ തോന്നി ക്രമേണ ബോധംകെട്ടുപോകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശാൽ തനിക്കേററ വിഷം വളരെ അല്പംമാത്രമായിരിക്കകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. അതുകൊണ്ട്

മേൽപ്രകാരമുള്ള ചിഹ്നങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ സർപ്പവിഷം രക്തത്തിൽചേൎന്നു പോയിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു. ജ്യോൽസ്നികയിലും സർപ്പവിഷത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ ഏകദേശം ഇതുപോലെ തന്നെയാണു വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് അതിൻെറ തർജ്ജിമയിൽ കാണുന്ന 'നെഞ്ഞുനൊന്തുകനത്തീടും' എന്ന പാഠംകൊണ്ടു തെളിയുന്നതാകുന്നു.

ഒരു ദിവസം അണ്ടല്ലൂരിൽനിന്നു ഒരു ജീവനുള്ള ഒരു ചെറിയ സർപ്പത്തെ എൻെറ സ്നേഹിതൻ കുപ്പിയിലാക്കി എനിക്ക് അയച്ചുതന്നു. കുപ്പി വലുതായിരുന്നതുകൊണ്ട് എൻെറ വശം തൽക്കാലമുണ്ടായിരുന്ന Mythilatr-ed spirit (റാക്കുപോലെയിരിക്കുന്ന ഒരുവക ദ്രാവകം) കുപ്പിയുടെ കാലോഹരി മാത്രമേ നിറഞ്ഞുള്ളു. ഈ വക ദ്രാവകം കുപ്പിയിൽ പകൎന്നപ്പോൾ സർപ്പം തല ഉയൎത്തിപ്പിടിച്ച് അപകടം ഒഴിയുന്നതുകണ്ടു. വല്ലവിധത്തിലും ഇതിനെ കൊല്ലണമെന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ കുപ്പി പലേപ്രകാരത്തിലും തിരിച്ചും ചരിച്ചും അതിൻെറ തല ദ്രാവകത്തിൽ മുങ്ങുവാൻ തക്കവണ്ണം പിടിച്ചു. അവസാനം യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും ഇല്ലാതെ അപായം പിടിപെട്ടു എന്നു മനസ്സിലായ സൎപ്പം ക്രുദ്ധിച്ചു ഫണം വിരിച്ചു കുപ്പിയിലും ദ്രാവകത്തിലും ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യം കൊത്തി. തൽക്ഷണം അതുവരെയ്ക്കും സ്ഫടികംപോലെ ഉണ്ടായിരുന്ന ദ്രാവകം കറുത്ത മഷിപോലെ കറുത്തുപോയി. അതുകൊണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ ദ്രാവകത്തിൽ സൎപ്പവിഷം ഏററുപോയാൽ ആ ദ്രാവകം കറുത്തുപോകും എന്ന് ഒരു പരമാൎത്ഥം എനിക്കു പ്രത്യക്ഷമായി. എന്നാൽ ആ കറുത്ത ദ്രാവകത്തിൽ വിഷത്തിൻ്റെ വീൎയ്യം കിടപ്പുണ്ടാകുമോ എന്നു പരിശോധിക്കുവാൻ വല്ല ജന്തുവിൻ്റേയും രക്തത്തിൽ ഈ ദ്രാവകം ഒരു തുള്ളി കടത്തിനോക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നതിനുമുമ്പേതന്നെ ആ ദ്രാവകം പൊയ്പോയതുകൊണ്ട് വളരെ ഇഷ്ടഭംഗത്തിന്നിടയായിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ഇനി ഒരവസരം അതേപ്രകാരത്തിൽ സിദ്ധിച്ചു എന്നുവരുകിൽ ആ പരീക്ഷ കഴിക്കുവാൻ യാതൊരു ഉപേക്ഷയും വരുത്തുകയില്ലെന്നു പറകയല്ലാതെ ഇപ്പോൾ വേറെ നിവൃത്തികളൊന്നും ഇല്ല.

ലോകത്തിൽ ഏതു ഗുണങ്ങളുള്ള സാധനങ്ങൾക്കും, അതിൻെറ വിരോധഗുണങ്ങൾ ഉള്ള സാധനങ്ങൾ കിടപ്പുണ്ടാകുമെന്ന വിശ്വാസം എനിക്കു കലശലായിട്ടുണ്ട്. ഈ ന്യായപ്രകാരം സർപ്പവിഷത്തിന്നും വല്ലതും ഒരു പ്രത്യൌഷധം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള വലിയ കാൎയ്യങ്ങൾ ഒന്നാമതായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതു് പരിശോധനകൾകൊണ്ടും യദൃച്ഛാ സംഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പരിശോധനകൾകൊണ്ടും മാത്രമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് കഴിയുമെങ്കിൽ, സൎപ്പവിഷത്തിൻെറ നിൎമ്മൂലനാശം ചെയ്യാൻ തക്കവണ്ണം വല്ല മരുന്നും നമുക്കു അറിയാറായിവരേണമെങ്കിൽ, ആ വിഷംകൊണ്ടു വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടെ പലേ പരീക്ഷകളും നാം നടത്തി വരേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഓരോരുത്തർ ഓരോ മൂലയിൽ നിന്നും നടത്തിവരുന്ന പരീക്ഷാക്രമങ്ങ

ളിൽ, ഏതെങ്കിലും ഒരുവനു യദൃച്ഛയാ ഒരു പുതിയ അറിവു് സാധിപ്പാനിടയായി ആ വഴിയിൽ കൂടെ പ്രവേശിച്ചു പിന്നെയും പലതരം പരിശോധനകൾ ചെയ്തുവരുന്ന വേറെ ഒരുവനു അവസാനം ഒരു പ്രത്യൗഷധം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ സാധിച്ചു എന്നു വരുവാനും പാടുള്ളതാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു പ്രത്യൗഷധം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ തക്ക ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ഒരുവൻ മലമ്പനിയുടെ നിവാരണം കണ്ടുപിടിച്ച പണ്ഡിതനേക്കാളും, വസൂരിയുടെ നിവാരണം കണ്ടുപിടിച്ച പണ്ഡിതനേക്കാളും മഹത്തായ ഒരു ഉപകാരം ലോകം ഒട്ടുക്കും ചെയ്തു എന്നു വരാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ മഹാത്മാവിൻെറ ഒരു ഉദ്യമംകൊണ്ടു് ഈ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽത്തന്നെ ഏറെക്കുറയാതെ പ്രതിവർഷം അമ്പതിനായിരം ജനങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്നതാകുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. കെ. സുകുമാരൻ. ബി. ഏ.

വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം

വ്യവസായം ഉല്പാദകമെന്നും പ്രസാരകമെന്നും രണ്ടുവിധമാകുന്നു. ഉല്പാദകമെന്നാൽ ഇഷ്ടസാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുക. പ്രസാരകമെന്നാൽ ആ സാധനങ്ങളെ ആവശ്യക്കാൎക്കു കഴിയുന്നതും എളുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിക്കത്തക്ക നിലയിൽ വ്യാപാരം ചെയ്യുക. ഉദാഹരണത്തിനുവേണ്ടി ഘടനിൎമ്മാണവ്യവസായത്തെ എടുക്കാം. വ്യവസായത്തിൻെറ സാമാന്യഗുണങ്ങളായ ഉല്പാദകത്വവും പ്രസാരകത്വവും ഘടനിൎമ്മാണത്തിലുണ്ടു്. മണ്ണിന്മേൽ കുശവൻ എടുക്കുന്ന വേലയുടെ ഫലമായി ഇഷ്ടസാധനങ്ങളായ കുടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ആ കുടങ്ങളുടെ ക്രയവിക്രയങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അവയുടെ പ്രചാരവും ഉണ്ടാകുന്നു. ആയതു കൊണ്ടു് വ്യവസായക വിദ്യാഭ്യാസം എന്നുവെച്ചാൽ നിൎമ്മാണത്തിനും വ്യാപാരത്തിനും ഉപയുക്തമായ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നാണു് ധരിക്കേണ്ടതു്.

നിൎമ്മാണവ്യാപാരങ്ങൾക്കു ഉപയുക്തമായ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു വെച്ചാൽ എന്തു്? മേല്പറഞ്ഞ കുശവൻെറ ഉദാഹരണത്തെ തന്നെയെടുക്കാം. വയലുകളിൽ ആരും വകവയ്ക്കാതെ കിടക്കുന്ന മണ്ണിനെ കുടമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിനു് അതിന്മേൽ എന്തെല്ലാം പണികൾ ചെയ്യുന്നുവോ ആ പണികളെ ശീലിക്കുകയാകുന്നു നിൎമ്മാണവിദ്യാഭ്യാസം. അപ്രകാരം തന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന കുടങ്ങളെ പ്രയത്നക്കൂലി മുതലായവയേയും കാലദേശാവസ്ഥാദികൾക്കനുസരിച്ചതായ ലാഭത്തേയും മററും കണക്കാക്കി, ആവശ്യക്കാരെ അറിഞ്ഞു വില്ക്കുവാൻ ശീലിക്കുകയാകുന്നു വ്യാപാരവിദ്യാഭ്യാസം. ഈ രണ്ടുതരം വിദ്യാഭ്യാ

സവും നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രായേണ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനി
ന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ്. ഭൂമിശാസ്ത്രവും ചരിത്രവും വ്യാകരണവും ഓട്ടൻതുള്ള
ലും മററും പഠിക്കുന്നതു് നിർമ്മാണവിദ്യാഭ്യാസമാവുന്നതല്ല. ഏഷ്യാഭൂഖണ്ഡത്തി
ന്റെ പരമോത്തരഭാഗത്തെ മുനമ്പു് ഏതെന്നോ, പാനിപ്പട്ടിലെ മൂന്നാംയുദ്ധ
ത്തിൽ ആകെ എത്രപേർ ഹതരായിയെന്നോ കർമ്മണിപ്രയോഗത്തെ കർത്ത
രിപ്രയോഗമാക്കുന്നതിനുള്ള നിബന്ധനകൾ ഏതെല്ലാമെന്നോ, 'മക്കടനല്ലിവ
നയ്യോ നമ്മുടെ മക്കൾടെമാതുലനിങ്ങനെസംഗതി' എന്നതു് ആരു് എപ്പോൾ
ആരോടു് ഏവിടേയ്ക്കുനോക്കി പറഞ്ഞതു് എന്നൊ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഒരു
കുടം ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു വായനക്കാർക്കു് അറിയാമല്ലോ. നിർമ്മാണ
വിദ്യാഭ്യാസവും വ്യാപാരവിദ്യാഭ്യാസവും ഒരുതരം പ്രത്യേകവിദ്യാഭ്യാസങ്ങളാണ്.
ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തിനും പ്രത്യേകിച്ചു കേരളത്തിന്റെ യോഗ
ക്ഷേമത്തിനും വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ കാ
ലത്തു് കേരളീയരായ നാം ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ വിഷയത്തെപ്പററി പര്യാ
ലോചന ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

വ്യവസായത്തിൽ എന്നുവേണ്ട, മനുഷ്യർ ഏർപ്പെടുന്നതായ സകല
പ്രവൃത്തികളിലും അതാതിനനുരൂപമായ ഒരു പ്രത്യേക പരിശീലനം ഉണ്ടെ
ങ്കിൽ മാത്രമേ ആ വക പ്രവൃത്തികൾ വെടിപ്പായി നടത്താൻ സാധിക്കയുള്ളൂ
എന്നതു പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ കാലാവസ്ഥകൊണ്ടും വ്യവസായവി
ഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേക പരിശീലനം അത്യാവശ്യമായിട്ടാണു കാണുന്നതു്.

ആയതുകൊണ്ടു് സകല വ്യവസായങ്ങളിലും സുശിക്ഷിതപടുത്വവും
ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനവും കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ആ വക പാടവ
വും ജ്ഞാനവും വർദ്ധിക്കുന്തോറും വ്യവസായങ്ങൾ പൂർണ്ണഫലപ്രദങ്ങളായി
ത്തീരുകയും ചെയ്യും. വ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രധാനത്വം ഇതാണ്. ഈ തത്വം
യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു് ആ രാ
ജ്യങ്ങളിൽ വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുവേണ്ട സകല ഏർപ്പാടുകളും ആ നാ
ട്ടുകാർ തന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും അവയെ അതാതു ഗവർമ്മെണ്ടു് സഹായിക്കുന്നു
ണ്ടെന്നും ഉള്ള സംഗതികൾ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. സ്വീഡനിലെ 'സ്ലോജൽ' എ
ന്നു പറയുന്ന പ്രസിദ്ധ കരകൌശല വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നും, അപ്രകാരം ത
ന്നെ ബെൽജിയമിലെ 'അപ്രെൻററിസേജ്' എന്ന വിദ്യാശാലയിൽ നിന്നും,
കൊളംബിയയിലെ ലോഹകര വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നും, ഫ്രാൻസിലേയും ജർമ്മ
നിലേയും കലാശാലകളിൽനിന്നും അവകളിലേയ്ക്കു വ്യവസായ വിദ്യാർത്ഥികളെ
ഓക്സ്ഫോർഡ് ദക്ഷിണ കെൻസിങ്ങ്ടൺ ഈ നഗരങ്ങളിലെ കരകൌ
ശലപള്ളിക്കൂടത്തിൽനിന്നും പ്രതിവത്സരം എത്ര വിദ്യാർത്ഥികളെയാണ് ഓ
രോ കലാവിദ്യകളിൽ പരിശീലിപ്പിച്ചയയ്ക്കുന്നതു്! ഈ വിദ്യാർത്ഥികൾ പല
തരക്കാരാണ്. ഈ നാട്ടിലെപ്പോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പണി ഒരു ജാതിക്കാ
രനേ പഠിക്കാവൂ എന്നോ കലാവിദ്യകൾ അഭ്യസിക്കുന്നതു് നിന്ദ്യമാണെന്നോ

ഒരു അഭിപ്രായം ആ നാട്ടുകളിൽ ഇല്ല. ഒരുവൻ ഏതൊരു തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുവോ അവന് ആ തൊഴിലിൽ ഉപയുക്തമായ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും തന്നിമിത്തം തനിക്കു താൻ പോന്നവനാണെന്നുള്ള ഒരു വിശ്വാസവും ധൈൎയ്യവും അവനിൽ ജനിപ്പിക്കുകയും ആകുന്നു മേല്പറഞ്ഞ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ പഠിപ്പുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലം. എവിടെയെങ്കിലും വേലചെയ്തു ദിവസം അര ഉറുപ്പിക സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു ധൈൎയ്യമുള്ള വേലക്കാരൻ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു നൂറിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ! യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും നേരെ മറിച്ച്, അങ്ങിനെ ധൈൎയ്യമില്ലാത്തവർ നൂറിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ! കച്ചവടക്കാരൻ, ഹുണ്ടികക്കാരൻ, എൻജിനീയർ, ശില്പി എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ വകക്കാരേയും അതാതുകളുടെ തൊഴിലുകളിൽ പരിചയിപ്പിക്കുക എന്നു വേണ്ട, ഓരോ തൊഴിലിന്റേയും തത്വങ്ങളേയും തന്ത്രങ്ങളേയും നിശ്ശേഷം അവരെ പഠിപ്പിച്ചു വിടുകയാകുന്നു മേല്പറഞ്ഞ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ധൎമ്മം. ഇതുകൊണ്ടാണ് യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും എവിടെ നോക്കിയാലും വ്യവസായിയെ രാജ്യക്ഷേമപദ്ധതിയിൽ പുരോഗാമിയായും അവിടെയുള്ള കച്ചവടക്കാരനെ വാണിജ്യലോകനിയന്താവായും കാണുന്നത്.

വ്യവസായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലും പ്രത്യേകിച്ചു കേരളത്തിലും ചില അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഇയ്യിടയിൽ കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു ശുഭസൂചകം തന്നെ. അങ്ങാടികളിൽ പൊതി കെട്ടിക്കളയാറുള്ള ഉണക്ക വാഴപ്പോളകൾകൊണ്ട് മുണ്ടുകളും കുളങ്ങളുടെ വക്കുകളിൽ പാറാവുകാരായി നിത്താനുള്ള സംഭാരപ്പുല്ലുകളെക്കൊണ്ട് ഒരുതരം തൈലവും ഉണ്ടാക്കുന്നതു നന്നെന്ന് എപ്പോൾ നമ്മുടെ നാട്ടുകാരിൽ ഒരാൾക്കെങ്കിലും തോന്നിയോ അപ്പോൾ തന്നെ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനു നല്ല കാലം വന്നുവെന്നു പറയാം. ഇപ്പോൾ കേവലം വെള്ളത്തേടന്മാരും നാട്ടുവൈദ്യന്മാരും മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്ന 'അമരി'യെന്ന ചെടിയിൽനിന്നു നീലം ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങാത്തതും അപ്രകാരം തന്നെ. ഈ കേരളത്തിൽ പല ദിക്കുകളിലും അന്തൎഭവിച്ചുകിടക്കുന്ന 'അഭ്രം', 'അലൂമിനീയം' എന്നീ ലോഹങ്ങളെ ആരും എടുക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്തതും എന്തോരു കഷ്ടമാണ്. ഇപ്പോളെങ്കിലും ഈ വക വിഷയങ്ങളിൽ ബഹുജനങ്ങൾക്ക് ഒരു താല്പൎയ്യം ജനിച്ചിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി സന്തോഷിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാലും ജാപ്പാൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോ വ്യവസായങ്ങൾ എത്രയോ ചുരുക്കകാലംകൊണ്ടുണ്ടാവുകയും പരിപൂൎത്തിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണുമ്പോൾ ദേശാഭിമാനം നിമിത്തം മനസ്സമാധാനം ഉണ്ടാവുന്നില്ല.

ഇയ്യിടയിൽ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ട ഏൎപ്പാടുകളിൽ ചിലതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും ചെയ്തുവരുന്നും ഉണ്ട്. യന്ത്രകലാവിദ്യാലയങ്ങൾക്കും അശ്വവൈദ്യാലയങ്ങൾക്കും കാൎഷി

കവിദ്യാശാലകൾക്കും ശില്പവിദ്യാലയങ്ങൾക്കും പുറമെ കരകൌശലവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായിത്തന്നെ വന്ന പള്ളിക്കൂടങ്ങളും അവയിൽ ൪,൫൦൦ വിദ്യാൎത്ഥികളും ഈ ഇന്ത്യാരാജ്യത്ത് ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്. ഇവകളിൽ പ്രധാനമായി, പഞ്ചാബിൽ അഞ്ചു പള്ളിക്കൂടങ്ങളും മുന്നൂററിഅറുപത്തിരണ്ടു വിദ്യാൎത്ഥികളും, യുണൈററഡ് പ്രാവിൻസുകളിൽ നാലു സ്കൂളുകളും ൧൩൨ വിദ്യാൎത്ഥികളും, ബെങ്കാളത്തു നാലു സ്കൂളുകളും ൩൮൦ വിദ്യാൎത്ഥികളും ഉണ്ടെന്നാണു കാണുന്നത്. ബെങ്കാളത്തു മിക്ക കാളേജുകളിലും ആലേഖ്യവിദ്യ പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ഉണ്ട്. അപ്രകാരംതന്നെ സെൻട്രൽ പ്രോവിൻസുകളിലും; പക്ഷെ അവിടെ വ്യവസായവിദ്യാലയങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിന്നു പകരം മിക്ക സ്കൂളുകളിലും ആശാരിപ്പണി പഠിപ്പിക്കുവാനായി ക്ലാസുകൾ ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തിൽ വ്യവസായം തനിച്ചും ഇതരവിഷയങ്ങളോടു വ്യവസായം ചേൎത്തും പഠിപ്പിച്ചുപോരുന്ന സ്കൂളുകൾ അനവധിയുണ്ട്. എങ്കിലും അവയിൽ പ്രധാനങ്ങളായി ആൺകുട്ടികൾക്ക് ൨൦-ം പെൺകുട്ടികൾക്ക് ൧൩-ം സ്കൂളുകൾ ഉണ്ട്. ഇതിനുംപുറമെ ആശാരിപ്പണി മൂശാരിപ്പണി മുതലായവ പഠിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട ഏൎപ്പാടുകൾ ചില ഹൈസ്കൂളുകളിൽ ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ട്. ബോംബായിൽ 'വിക്ടോറിയാ ടെക്നിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ട്'ന്ന മഹാ പ്രസിദ്ധമായ വിദ്യാലയത്തിനു പുറമെ വേറെയും അനേക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വ്യവസായ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ മുപ്പതുകോടിയിൽപ്പരം ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഇത്ര ചുരുക്കം പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ മതിയാവുകയില്ല. ആയതുകൊണ്ട് വ്യവസായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പാട്ടുള്ളേടത്തോളം പ്രചാരം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു ദേശാഭിമാനികളുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മമാണ്.

പ്രസാരകവ്യവസായത്തിന് ആവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം ഇതുവരെയായിട്ടും മതിയായിട്ടില്ല. ഈ കാൎയ്യത്തിന് മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ കഥ വളരെ ഭേദമാണ്. പഞ്ചാബിന്റെ കഥയും ദോഷമില്ല. പ്രസാരകവ്യവസായം അല്ലെങ്കിൽ വാണിജ്യവിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ തിട്ടക്കമായ ആവശ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നുള്ളതിന് ആക്ഷേപമില്ല. രസതന്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കാലത്ത് മററുള്ളവരോടു കിടപിടിക്കുവാൻ സകല വ്യാപാരങ്ങളിലും ശാസ്ത്രജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമായിട്ടാണ് തീൎന്നിരിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ അപേക്ഷയല്ലാതെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വണിക്കുകൾക്കും ശില്പികൾക്കും ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു മറെറന്താണു ഗതി? വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം തനിച്ച്, പകുതിവഴി മാത്രമേ പോകയുള്ളു. എന്നുതന്നെയല്ല വാണിജ്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ചിലപ്പോൾ വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം നിഷ്ഫലമായും തീരും. ശിക്ഷിതപടുത്വമുള്ള ശില്പികളും വണിക്കുകളും ഇവർ രണ്ടുപേരും നൂലും സൂചിയുംപോലെ ഇരിക്കണം. നൂലിനെ വേണ്ടവഴിക്കു സൂചി എങ്ങനെ കൊണ്ടുപോകുന്നുവോ അപ്രകാരംതന്നെ ശില്പവിദ്യയെ വേണ്ട വഴിക്കു കൊണ്ടുപോ

കുന്നതു വാണിജ്യമാണ്. വണിക്കിനു ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനു പുറമേ വാണിജ്യത്തിലുള്ള ആധുനികസംപ്രദായങ്ങളിൽ പരിചയവും ബുദ്ധിവൈഭവവും കാര്യസ്ഥതയും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അവിടവിടെ പെട്ടുകിടക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കാനും തന്നിമിത്തം വിവിധങ്ങളായ കച്ചവടങ്ങളെ സംയോഗിപ്പിക്കുവാനും ആകപ്പാടെ നാട്ടിന്നു ക്ഷേമത്തെ ഉണ്ടാക്കാനും സാധിക്കയുള്ളു. ഈ വിഷയത്തിൽ മററുള്ള തൊഴിൽക്കാർ വക്കീലന്മാരാകട്ടെ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാകട്ടെ, എത്രതന്നെ മിടുക്കന്മാരായാലും, പ്രവേശിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. അവർ അവരുടെ കുട്ടികളെ ഈ വിഷയം അഭ്യസിപ്പിക്കുകയോ അല്ലാത്തപക്ഷം ഈ വിഷയം അഭ്യസിക്കുന്നതിന്നായി പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയോ ആ വക പള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കു ധനസഹായം ചെയ്കയോ ആകുന്നു വേണ്ടതു്. വ്യവസായങ്ങളുടെ അപേക്ഷയുള്ള സ്ഥലങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതും അവിടെ അതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ കാലതാമസംകൂടാതെ ചെയ്യുന്നതും തന്റെ പരിശ്രമശീലംകൊണ്ടു ക്രമേണ അതിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു തനിക്കും മററുള്ളവർക്കും പൂർണ്ണോപകാരപ്രദമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും നമ്മുടെ വ്യവസായം തന്നെയാണു്.

രസികരഞ്ജിനി. പുത്തേഴത്തു ഗോവിന്ദമേനോൻ ബി. ഏ.

———(൦)———

എന്റെ മൃഗയാസ്മരണകൾ

ഒരുത്തനു വയസ്സു അതിക്രമിക്കയാൽ തനിക്കെത്രയും പ്രിയതമങ്ങളായ കാര്യങ്ങളിൽ യഥാപൂർവം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതായിത്തീരുമ്പോൾ അങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കയും എഴുതുകയും മററും ചെയ്യുന്നതു് അവശ്യം സന്തോഷാവഹമായിരിക്കുമെന്നുള്ള വാസ്തവം പ്രായേണ വയോധികന്മാരായ എല്ലാവർക്കും അനുഭവഗോചരമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ യൌവനകാലത്തിൽ എനിക്കു മൃഗയാവിനോദം സാമാന്യത്തിലധികം പ്രേമാസ്പദമായിരിക്കയും അതിനുവേണ്ടി ഞാൻ അനേകപ്രകാരത്തിലുള്ള ക്ലേശങ്ങളെ സഹിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ അതിനു ഞാൻ പല സംഗതികളാലും അശക്തനായി തീന്നിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ തദ്വിഷയങ്ങളായ പൂർവവൃത്താന്തങ്ങളെ അനുസ്മരിക്കുന്നതു് മനസ്സിനു ബഹുധാ വിനോദകാരണമായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനാലത്രേ പലർക്കും രസാവഹമായിരിക്കാവുന്നതല്ലാത്ത ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഈ ലേഖനം എഴുതാൻ ഞാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതു്.

മൃഗവധത്തിൽ എനിക്കു് ഉത്സാഹം ജനിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം ഞാൻ ഏഴെട്ടുവയസ്സു പ്രായമുള്ള ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ അമ്മാവന്റെ അമ്മാവനായ ഒരു ദേഹം എന്റെ കുടുംബഗൃഹത്തിനു സമീപമായ ഒരു കുളത്തിൽ വന്നുകൂടി പലക്കും ഭയഹേതുവായിത്തീന്ന ഒരു വലിയ ചീങ്കണ്ണിയെ (ചെറു

മ്പനെ) ഞാൻ ദൃക്സാക്ഷിയായിരിക്കേ ഒരു വെടിയാൽ നിഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു വന്നു് എല്ലാവരേയും കാണിച്ചതാകുന്നു. കുടുംബവാസികൾക്കു വളരെ ഭയാവഹമായ 'കുത്തിച്ചൂട്' എന്ന ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന "കാലൻ കോഴി" എന്നൊരു പക്ഷിയേയും അദ്ദേഹംതന്നെ ഒരിക്കൽ വെടിവച്ചുകൊണ്ടുവന്നപ്പോഴും ആ വിധം ലക്ഷ്യവേധത്തിൽ എനിക്കു ഉത്സാഹം ജനിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ എനിക്ക് ഏകദേശം ൧൫ വയസ്സു പ്രായമായതുവരെ ഒരു തോക്കു കയ്യിലെടുക്കുന്നതിനു സംഗതിയായില്ല. അതിനുള്ളിൽ പടക്കം പൊട്ടിക്കുന്നതിൽ അസാമാന്യമായ ഉത്സാഹം ഉണ്ടായിരിക്കയും അതു കൊളുത്തിയെറിഞ്ഞു ചില ക്ഷുദ്രജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് പടക്കം പൊട്ടിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യത്തെ അറിഞ്ഞു് അക്കാലത്തു മൂന്നാംമുറ രാജകുമാരനായിരുന്ന വിശാഖംതിരുനാൾ പലപ്പോഴും പലവിധത്തിലുള്ള വിചിത്രങ്ങളായ പടക്കങ്ങളെ എനിക്ക് അയച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ വളരെ പഴക്കം ചെന്നു തുരുമ്പു പിടിച്ചതായി ഒരു പിസ്റ്റോൾ (കൈത്തോക്ക്) അന്നു് ഒന്നാംമുറ രാജകുമാരനും എന്നെ അശ്വാരോഹണാദിവിനോദങ്ങളിൽ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു ശ്രേഷ്ഠസുഹൃത്തും ആയ ആയില്യംതിരുനാൾ എനിക്കു സമ്മാനിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. ആ ചെറുതായ ആയുധത്തെ തേച്ചു തുടച്ചു് സ്വച്ഛത വരുത്തി ഉപയോഗയോഗ്യമാക്കി ഭജനപ്പുരയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു ഒരു ദിവസം ആയില്യംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ കാണിച്ചപ്പോൾ അവിടുന്നു് വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഒന്നു വെടിവച്ചുകാണിക്കാമെന്നറിയിച്ചപ്പോൾ, ഭയപ്പെട്ടിട്ടായിരിക്കാം, സമ്മതിച്ചില്ല. ആ കൈത്തോക്കുകൊണ്ടു് ഏതെങ്കിലും ഒരു പറവകയേയോ മററു പ്രാണിയേയോ വെടിവയ്ക്കണമെന്നു വെച്ചു് ഞാൻ ബഹുധാ പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടും ഫലിച്ചില്ല.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ശ്രീപാദം വകയായി ചില തോക്കുകൾ ഒരു പുറമുറിയിൽ ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്ന വിവരം അറിഞ്ഞു് ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്തു് അതിലൊരു വൃത്തികെട്ടതായ വലിയ കോട്ടപ്പിടിത്തോക്കിനെ ഞാൻ കൈക്കലാക്കി. ബഹുശ്രമം ചെയ്തു് അതിനെ ഉപയോഗിക്കത്തക്കതാക്കിത്തീർത്തു് പക്ഷികളുടെ നേർക്കു യുദ്ധത്തിനാരംഭിച്ചു. അത്യുന്നതങ്ങളായ വൃക്ഷങ്ങളുടെ മുകളിലിരുന്ന ഏത്രയും ചെറിയ പക്ഷികൾപോലും എൻെറ ലക്ഷ്യവേധത്തിനു വിഷയമാകാതിരുന്നില്ല.

അക്കാലത്തു് എൻെറ മാതുലപ്രായന്മാരായ രണ്ടു കിളിമാന്തൂർ കോയിത്തമ്പുരാക്കന്മാർ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾ യന്ത്രവേലകളിൽ അതിസമർത്ഥനും മണിക്കാരൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനും ആയ കോതോമ്മൻ അമ്മാവനും, മറെറാരാൾ അക്കാലത്തു് മഹാ പ്രസിദ്ധനായ ചിത്രകാരനും ഇപ്പോൾ ലോകമാസകലം പ്രഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്രമെഴുത്തു രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻെറ ഗുരുവും ആയ കുഞ്ഞുണ്ണിഅമ്മാവനും ആയിരുന്നു. ഇവരുടെ രണ്ടുപേരുടെ അടുക്കലും ഞാൻ പലവിഷയങ്ങ

ളിലും ശിഷ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രണ്ടുപേരും നളികപ്രയോഗവിദ്യയിൽ പല രഹസ്യങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരായിരുന്ന വിവരം ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ആ വിഷയത്തിൽ വിശിഷ്യ അവരുടെ ശിഷ്യത്വത്തെ ക്രമേണ സമ്പാദിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ ഉപദേശങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കീട്ടുള്ളത് എത്രയും അപൂർവ്വമായിട്ടു മാത്രമേ ഉള്ളു. ഉണ്ടയിട്ട് ഒരുത്തൻെറ നെഞ്ചിൽ വെടിവെച്ചാൽ ആ ഉണ്ട അവൻെറ നെഞ്ചിൽ തട്ടി താഴെ വീഴുന്ന സമ്പ്രദായം ആ വിധത്തിൽ പരീക്ഷിക്കാൻ എനിക്കു ധൈര്യമില്ലാതെ ഒരു മുണ്ടു മടക്കി ചുവരിൽ ഇട്ടു വെടിവെച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഉണ്ട ആ മുണ്ടിനു യാതൊരു കേടുതലും ചെയ്യാതെ അതിൽ തട്ടി താഴത്തു വീണു. ഇതുപോലെ തോക്കിൻെറ വാകെട്ടുക എന്നൊരു വിദ്യയും എനിക്കുപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനെ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാൻ അചിരേണ ഒരു സന്ദർഭമുണ്ടായി. അന്നത്തെ കേരളവർമ്മ കൊച്ചുകോയിത്തമ്പുരാൻ ഒരുദിവസം ഞാൻ കുളിച്ചു കഴിഞ്ഞ് ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സമീപത്തുവെച്ച് ഒരു കൈത്തോക്കിൽ തെരുതെരെ വെടിവച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അത് എനിക്കു ജപത്തിനു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നതിനാൽ തോക്കിന്റെ മുഖബന്ധംചെയ്യുന്ന പ്രയോഗം ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാമെന്നുവെച്ച് ഗുരുനാഥന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം കൈത്തോക്കിൽ വെയ്ക്കുന്ന കേപ്പുകൾ പൊട്ടുന്നതല്ലാതെ വെടി തീരാതെയില്ല. അതിൽവെച്ചു പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൊച്ചുകോയിത്തമ്പുരാനോടു 'വെടി തീരാത്തത് മുൻപിലത്തെ അനവരതമായ വെടി എന്റെ ജപത്തിനു പ്രതിബന്ധമായതിനാൽ ഞാൻ ചെയ്ത പ്രയോഗത്താലാണ്. ഇനി കൈത്തോക്ക് ഇങ്ങോട്ടു തരികതന്നെ, ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെശേഷം പിന്നെയും രണ്ടുമൂന്നു കേപ്പു വെച്ചു പൊട്ടിച്ചതു വിഫലമായതിൻെറശേഷം കൈത്തോക്ക് കേപ്പുവെച്ചു എൻെറ കയ്യിൽതന്നു. തോക്കിൻെറ മുഖബന്ധം അഴിക്കാനുള്ള പ്രയോഗം ഞാൻ ഗുരൂപദേശപ്രകാരം അനുസന്ധാനംചെയ്തു കാഞ്ചി വലിച്ചപ്പോൾ വെടി തീരുകയും അവിടെ കൂടിയിരുന്നവർക്കൊക്കെയും ഉള്ളുകവിഞ്ഞ ആശ്ചര്യം ഉണ്ടാകയുംചെയ്തു. കിളിമാനൂർ കോതോമ്മൻ അമ്മാവൻ എനിക്കുപദേശിച്ച മറെറാരു വിദ്യ മൃഗങ്ങളെ വരുത്തി വെടിവെയ്ക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. അവിടുന്ന് ഈ പ്രയോഗം ൧൦൨൨–ാമാണ്ടു നാടുനീങ്ങിയ തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽ ഒരിക്കൽ കാണിച്ചതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അവിടത്തേയ്ക്കു വളരെ ഇഷ്ടനായിരുന്ന ആ അമ്മാവൻെറ അടുക്കൽ വരുത്തിവെടിവെയ്ക്കുന്ന പ്രയോഗം ഒന്നു കാണിക്കണം എന്ന് ഒരിക്കൽ നിർബന്ധിച്ചു. എത്രയും വൈമനസ്യത്തോടെ സമ്മതിച്ച് ഒരു അപരാഹ്നത്തിൽ തെക്കേത്തെരുവു മാളികയുടെ താഴെ തോക്കുനിറച്ചു വെച്ചുംകൊണ്ട് മഹാരാജാവു ഒരുമിച്ചു നിൽക്കവെ കാൽ മണിക്കൂറുനേരം ധ്യാനനിഷ്ഠനായി സ്ഥിതിചെയ്തു. അപ്പോൾ ഒരു സൃഗാലം (കുറുക്കൻ) അത്യന്തം അവശമായി നാക്കു തള്ളിക്കൊണ്ടു നളികഹസ്തനായ അമ്മാവൻെറ അഭിമുഖമായി വരുന്നതു കണ്ടിട്ട് എല്ലാവരും വിസ്മയഭരിതന്മാരായി. "സാധു പ്രാണി

യെ വധിക്കരുതു്" എന്നു മഹാരാജാവു കല്പിച്ചതിനോടു സമകാലമായിത്തന്നെ അതു വെടികൊണ്ടു താഴെ വീണു് അല്പം തിരുവുള്ളക്കേടായി. ഈ 'പ്രാണിഹിംസ ചെയ്തതെന്തിനാണു്?' എന്നു ചോദിച്ചതിനു് 'ഇതിനെ വധിച്ചില്ലെങ്കിൽ എന്റെ പ്രാണൻ പോകും' എന്നു് അവിടുന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

അവിടത്തെ അടുക്കൽനിന്നു ഞാൻ പല ഉപദേശങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെന്നു ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കേരളവർമ്മ കൊച്ചുകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായ എന്റെ വയസ്യന്മാർ ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ പക്ഷിനായാട്ടുകഴിഞ്ഞു് ശ്രീപാദത്തു വടക്കേത്തോപ്പിൽ ഞാൻ വന്നപ്പോൾ 'വരുത്തി വെടിവെയ്ക്കുന്ന വിദ്യ ഇന്നു് ഒന്നു കാണിച്ചേതീരു' എന്നു വലിയ നിർബന്ധമായി എന്നെ പിടികൂടി. അതുവരെ ആ വിദ്യ ഞാൻ പരീക്ഷിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാലും വയസ്യന്മാരുടെ നിർബന്ധം ഒഴിക്കത്തക്കതല്ലായിരുന്നതിനാലും ഗുരൂപദേശപ്രകാരം ഒരിക്കൽ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ഗുരുപാദങ്ങളെ അനുസന്ധാനംചെയ്തു് ഗുരുവാക്യപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചു. അതിനിടയ്ക്കു് എന്റെ വയസ്യന്മാർ വേറെ വിനോദങ്ങളിൽ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏകദേശം പത്തു മിനിട്ടിനുള്ളിൽ ഒരു തടിയൻ മരപ്പട്ടി തോപ്പിന്റെ കിഴക്കെ മതിലിൽ കൂടി തെക്കോട്ടായി അത്യന്തം പാരവശ്യത്തോടെ വരുന്നതു കണ്ടയുടനേ ഉണ്ടയിട്ടു നിറച്ചു സന്നദ്ധമാക്കിയിരുന്ന തോക്കുകൊണ്ടു് ഞാൻ അതിനെ വെടിവയ്ക്കുയും അതു മതിലിന്റെ അപ്പുറത്തേയ്ക്കു മറിഞ്ഞു വീഴുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഇരുട്ടായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ പിറേറദിവസം രാവിലെയാണു് എല്ലാവരും ആ ചത്ത മരപ്പട്ടിയെ ചെന്നു കണ്ടതു്. തോക്കിന്റെ മുഖം ബന്ധിക്കുകയും മൃഗങ്ങളെ വരുത്തി വെടിവെയ്ക്കുയും ചെയ്യുന്ന പ്രയോഗം അതിൽപ്പിന്നെ ഇതുവരെയും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇനി ഒരിക്കലും ചെയ്യാൻ എനിക്കു ശക്തിയുമില്ല.

ഇതുവരെ എനിക്കു സാമാന്യം നല്ലതായ ഒരു തോക്കു കിട്ടീട്ടില്ലായിരുന്നു. ൧൦൩൭–ാമാണ്ടു നാടുനീങ്ങിയ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എന്റെ വെടിഭ്രമവും ഞാൻ ഒരു വങ്കൻകോട്ടപ്പിടിതോക്കാണു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ള വിവരവും അറിഞ്ഞു് ഒരിക്കൽ എന്നോടു് ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു:—'ഞാൻ ഒരു നല്ല തോക്കു തരാം. എന്നാൽ വെടിവയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു എന്നുവെച്ചു തുമ്പില്ലാതെ ഒന്നും കാട്ടരുതു്. ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിൽ വെടിവയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നെ ആ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ചതു് അച്ഛൻ തന്നെയായിരുന്നു.' എന്നിൽ അത്യന്ത വാത്സല്യം ഉണ്ടായിരുന്ന ആ മഹാരാജാവിനാൽ പ്രതിശ്രുതമായ കാര്യത്തെ നിറവേററിയതു് തദനന്തരം സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവായിരുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തിനു സമീപമായ വഞ്ചിയൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു് കുഞ്ഞൻ എന്നു പേരായി അതിസമർത്ഥനായ ഒരു കൊല്ലൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും അവന്റെ ശേഷക്കാരനായി ഒരു നല്ല വേലക്കാരൻ ഉണ്ടു്. സാക്ഷാൽ

മണിമാളികയിലെ മണി ആദ്യം തീർത്തതും ഇപ്പോൾ അററകുററം തീർക്കുന്നതും ഈ വഞ്ചിയൂർകൊല്ലന്മാർ തന്നെയാണ്. ഇവരുടെ പൂർവന്മാരിൽ ഒരുത്തൻ ദേശാന്തരത്തിൽ പോയി, തങ്ങളുടെ തൊഴിലിൻെറ രഹസ്യത്തെ ആർക്കും കാണിച്ചുകൊടുക്കയില്ലെന്നു നിർബന്ധമുള്ളവരായ ചില അയസ്കാരന്മാരുടെ അടുക്കൽച്ചെന്ന് അന്ധനാണെന്നുള്ള ഭാവത്തോടെ അവരോടുകൂടി താമസിച്ചാണ് ഗൂഢങ്ങളായ പല തത്വങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചതെന്നും, ഒരിക്കൽ അവൻെറ ആന്ധ്യം യഥാർത്ഥം തന്നെയോ എന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നതിനായി അമേധ്യമായ ചില സാധനമെല്ലാം അവൻെറ മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ നിസ്സംശയമായി അവൻ അതു ഭക്ഷിക്കാൻ ഭാവിച്ചതുകണ്ടു് അവർക്കു ദയയും വിശ്വാസവും ജനിച്ചു് അവനെ അമേധ്യഭക്ഷണത്തിൽ നിന്നു നിവാരണം ചെയ്തു് അവരുടെ ആപ്തപരിചാരകനാക്കി എന്നും ഉള്ള കഥ വഞ്ചിയൂർ കുഞ്ഞൻ തന്നെ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആ വഞ്ചിയൂർ കുഞ്ഞനെക്കൊണ്ടായിരുന്നു അപ്പോൾ മഹാരാജസ്ഥാനാരൂഢനായ ആയില്യംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ബഹുരസികനായ ഒരു കേപ്പു് വെയ്ക്കുന്ന ഒററക്കുഴൽതോക്കു ഉണ്ടാക്കിച്ചു എനിക്കു തന്നതു്. മുപ്പത്താറാമാണ്ടു നാടുനീങ്ങിയ തിരുമനസ്സിലെ മക്കളായ തമ്പിമാരും മററു ചിലരും ആ തോക്കിൽ വളരെ താല്പര്യപ്പെട്ടു എന്നും എനിക്കായിട്ടുണ്ടാക്കിച്ചതാകകൊണ്ടു് അവർക്കു കൊടുത്തില്ലെന്നും ആയില്യംതിരുനാൾ എന്നോടു കല്പിച്ചു. ആ തോക്കു കണ്ടു് പല യൂറോപ്യന്മാരും വളരെ വിസ്മയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അത്യന്തരമണീയമായ ആ തോക്കു കിട്ടിയപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ സന്തോഷം അനിർവാച്യമായിരുന്നു. ഇതിൻെറ ഉപയോഗം അചിരേണ ഞാൻ തിരുമുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കാമെന്നു് ആയില്യംതിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽ അറിയിച്ചിരുന്നു. തോക്കു കിട്ടിയതിൻെറ അടുത്തദിവസം തന്നെ അപരാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ കടപ്പുറത്തു സവാരി പോയി രണ്ടുമൂന്നു കഴുവൻപക്ഷികളെ വെടിവെച്ചു താഴെ വീഴിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മഹാരാജാവു സായാഹ്നത്തിൽ സവാരി എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ വെടികൊണ്ടു ചത്തുകിടക്കുന്ന ആ ഗൃദ്ധ്രങ്ങളെ മാർഗ്ഗസമീപത്തിൽ കണ്ടു് എൻെറ ആദ്യമായ നാളികപ്രയോഗം സഫലമായതിനെക്കുറിച്ചു സന്തോഷിച്ചു് എനിക്കൊരു തിരുവെഴുത്തയച്ചു. അതിൽപിന്നീടു് ആ തോക്കുകൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു അനേകം മൃഗങ്ങളേയും പക്ഷികളേയും ഞാൻ വെടിവെച്ചു കൊന്നതു്. കല്ലാലക്കടവിൽനിന്നും വള്ളത്തിൽ കയറി വേളിക്കായൽവരെ സവാരിയായി പോകുന്നതിനിടയ്ക്കു് അനവധി ചീങ്കണ്ണികളേയും മൂന്നുനാലു നീർനായ്ക്കളേയും നാളികപ്രയോഗത്താൽ ഞാൻ നിഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നീർനായെ വെടിവെച്ചപ്പോൾ ചില വയോധികന്മാരായ ഭൃത്യന്മാർ ആ ജലജന്തു വളരെ പകയുള്ളതാണെന്നും എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു സമയം തദ്വർഗ്ഗത്തെ ദ്രോഹിച്ച ആളിൽ വൈരനിര്യാതനം ചെയ്യുമെന്നും എന്നെ പറഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തി. എൻെറ മൃഗയാസംരംഭത്തിൽ അവരുടെ വാക്കിനെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

ഇപ്രകാരം ജനവാസസ്ഥലങ്ങളിൽ കുറെ ദിവസം മൃഗയാവിനോദം കഴിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷം കാട്ടിൽ പോയി ഏതെങ്കിലും വന്യമൃഗങ്ങളെ നാ

യാടണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം എന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചുതുടങ്ങി. തിരുവനന്തപുരത്തിനു സമീപമായ ഉള്ളൂർ, കുളത്തൂർ, കഴക്കൂട്ടം, പാങ്ങപ്പാറ എന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ചിലർ നായാട്ടു ചെയ്യാറുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം അറിഞ്ഞു് അവരിൽ ഒന്നുരണ്ടു പ്രധാനികളെ വരുത്തി ആ ദിക്കുകളിൽ എവിടെയെങ്കിലും നായാട്ടിനു പോവാൻ എനിക്കു താല്പൎയ്യമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൎക്കു വളരെ സന്തോഷമായി. താമസിയാതെ അവർ നിശ്ചയിച്ചുവെച്ച ഒരു ദിവസം തന്നെ ഇദംപ്രഥമമായ എന്റെ വന്യമൃഗനായാട്ടിനായി ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു. എന്റെ ഗുരുഭൂതനായ കിളിമാനൂരെ അമ്മാവന്റെ അനുമതിക്കു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അവിടുത്തെ അനുചരനും നായാട്ടിൽ നല്ലവണ്ണം പരിചിതനും ആയ ഒരു ബ്രാഹ്മണനേ കൂടി എന്റെ ഒരുമിച്ചു പോരുന്നതിന്നു ശിഷ്യവത്സലനായ അവിടുന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. ഉള്ളൂർ ചെന്നു് സ്നാനം, സ്വാമിദൎശനം മുതലായതു കഴിച്ചു് അന്നു സുഗമമല്ലാതിരുന്ന മാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂടി മൂന്നു നാലു നാഴിക പോയപ്പോൾ അവിടെ ഏകദേശം, ഇരുപത്തഞ്ചു നായാട്ടുകാർ സന്നദ്ധന്മാരായി നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ തോക്കുകളെല്ലാം പ്രായേണ പഴയരീതിയിൽ തീക്കല്ലു വെച്ചിട്ടുള്ളവയായിരുന്നു. അല്പം ഉപപത്തിയുള്ളവരായ മൂന്നുനാലുപേരുടെ തോക്കുകൾ മാത്രമേ കേപ്പുവച്ചവ ആയിരുന്നുള്ളൂ. അവരിൽ മിക്കവരുടേയും അരയിൽ ഒരു തോൽസഞ്ചി കെട്ടിയിരുന്നതിൽ ഒരു ചിരട്ടക്കുടുക്കയിൽ കുറെ വെടിമരുന്നും തോക്കിന്റെ കുറുഞ്ഞി തെളിക്കാനും മററുമുള്ള ചില സാധനങ്ങളും അവരുടെ വിശപ്പിനെ ശമിപ്പിക്കാനുള്ള ചില ഭക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വെടിമരുന്നു പ്രായേണ നാട്ടിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതു് ആയിരുന്നതിനാൽ പലപ്പോഴും തോക്കിന്റെ കുറുഞ്ഞി കത്താതെ വെടി തീരാതിരിക്കാറുള്ളതു നിമിത്തം അവരിൽ മിക്കവരും കുറുഞ്ഞിക്കുമാത്രം എന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന ശീമമരുന്നിന്നു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ഞാൻ അതു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു നായാട്ടിനായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരിൽ തൽക്കാലം വന്നുചേരാത്തവരായ ചിലരെ സങ്കേതം അറിയിക്കുന്നതിനായി അവരിൽ പ്രധാനിയുടെ ആജ്ഞാപ്രകാരം ഒരു വെടി വയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഏതോ ഒരു മൃഗം വധിക്കപ്പെട്ടു എന്നു് എനിക്കുണ്ടായ ഭ്രമത്തെ വാസ്തവം ധരിച്ചു് അവർ നിരാകരിച്ചു. അവരുടെ വകയായി മൂന്നുനാലു നായാട്ടുപട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവയിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ ആയിരുന്നതു 'മണിയൻ' എന്ന വിദേശീയവൎഗ്ഗ്യനായ വിശ്വാകദ്രുവത്രേ. അതിന്റെ മൃഗയാകുശലത്വത്തെക്കുറിച്ചു് ഞാൻ പല സന്ദൎഭങ്ങളിലും അത്യന്തം വിസ്മയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മററുള്ള ശ്വാക്കളിൽ ചിലതു പ്രാണനെ തൃണീകരിച്ചും വന്യമൃഗങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്നതിൽ ധൈൎയ്യാതിരേകം കാണിച്ചിരുന്നെങ്കിലും നാട്ടുകാരുടെ ഹിതാനുസരണത്തിൽ മണിയനെ അതിശയിച്ച ഒരു മൃഗയാകുശലനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. മൃഗയാപ്രവൎത്തകന്മാരാൽ ജിഘാംസിതമായ മൃഗത്തെ കണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ മണിയൻ ഒരിക്കലും കുരയ്ക്കയില്ല. മററുള്ള ശ്വാക്കൾ ചെവിയൻ, ക്രൂരൻ മുതലാ

യ ചെറിയ ജന്തുക്കളേ കണ്ടാലും കുരച്ചുംകൊണ്ട് പിന്നാലെ പായുകയും, യദൃച്ഛയാ ഒരു പുലിയെ കണ്ടുകൂടിയാൽ അതിനെ സധൈര്യം അനുധാവനം ചെയ്തു ചിലപ്പോൾ അതിൻെറ ചപേടികാസമ്മാനം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പിൻവാങ്ങി കഥാശേഷി ഭവിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു.

എൻെറ താല്പര്യപ്രകാരം വന്നുചേൎന്നിരുന്ന ആ നായാട്ടുകാർ അന്നത്തെ നായാട്ടിനായി പൎയ്യവേക്ഷണം ചെയ്തു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കാട് നിമ്നോന്നതങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളോടും ഇടയ്ക്കിടെ ചെറിയ കുന്നുകളോടും കൂടിയതും, മദ്ധ്യേ മദ്ധ്യേ വിസ്താരം കുറഞ്ഞ കേദാരങ്ങളാലും ചില പലപലങ്ങളാലും സങ്കീൎണ്ണവും അവിടവിടെ ഏതാനും പറങ്കിമാവുകളും പുന്നമരങ്ങളും മാത്രമൊഴിച്ചു മററു യാതൊരു ഛായാവൃക്ഷവും ഇല്ലാത്തതും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഏകദേശം ഒരാൾപ്പൊക്കമുള്ള ചെടികളാൽ നിബിഡമായ ആ കാട്ടിൽ ഇടയ്ക്കിടെ ചില തുറന്ന സ്ഥലങ്ങളും ഉണ്ട്. അതിൽ സാധാരണമായി പന്നികളെ ധാരാളം കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. അപൂൎവമായി മാൻ, കേഴ, മുള്ളൻപന്നി ഇവയേയും കാണാറുള്ളതായി നായാട്ടുകാർ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഇതുകൂടാതെ ആ കാട്ടിൽ പുലികളും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഏറ്റവും അപൂൎവമായിട്ടേ അവയെ നായാട്ടിനിടയ്ക്കു കണ്ടുകൂടാനിടയായിട്ടുള്ളൂ. ആ പ്രദേശത്തെ നായാട്ടുകാർ കൂടുകൾ തീൎപ്പിച്ചുവെച്ചു പുലികളെ ബന്ധനത്തിലാക്കി വധിക്കയാണു പതിവ്. അവർ നായാട്ടിൽ ഒരിക്കലും അവയെ എതിൎക്കയില്ല. യദൃച്ഛയാ വെടിക്കു തരമായി സമീപത്തിൽ കണ്ടാലും ഒഴിഞ്ഞു പോരികയേയുള്ളൂ.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം അന്നു നായാട്ടിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സ്ഥലത്തിൻെറ സ്വഭാവവും അതിൽ പുലികൾകൂടി ഉണ്ടെന്നുള്ള വിവരവും അറിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷം ഒരു പുലിയെ കാണാൻ തരമുള്ള സ്ഥലത്ത് എന്നെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കണമെന്നു ഞാൻ താല്പൎയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു വയോധികനായ നായാട്ടുകാരൻ 'അതൊക്കെ അടിയങ്ങൾക്കറിയാം. അടിയങ്ങൾ എഴുന്നെള്ളിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരുത്തുന്ന സ്ഥലത്തിരുന്ന് അവിടെ വന്നുകേറുന്ന മൃഗത്തെ വിട്ടുകളയാതെ സൂക്ഷിച്ചു വെടിവെച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി' എന്ന് എന്നോടു നിൎദ്ദാക്ഷിണ്യമായി ശാസനാരൂപേണ പറഞ്ഞു. ആ മനുഷ്യൻതന്നെയാണ് എന്നെ ലലാടന്തപമായ സമയത്തു ദുൎഗ്ഗമമായ മാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂടി അന്നു നായാട്ടിനു നിൎദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വനത്തിൽനിന്നു പന്നി ഇളകിവരുന്നതായ മാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഇരുത്തിയത്. അങ്ങനെയുള്ള കടവിനു നായാട്ടുകാർ ചെറുപ്പ് എന്നാണ് വ്യവഹരിക്കുന്നത്. എന്നേ കൊണ്ടുപോയി ചെറുപ്പിൽ ഇരുത്തിയുംവെച്ച് ആ വൃദ്ധൻ അല്പം അകലെയായി ഒരു ദിക്കിൽ ചെന്നിരുന്നു. കിളിമാനൂർ അമ്മാവൻ എൻെറകൂടെ അയച്ച 'കുഞ്ചിക്കിട്ടൻ' എന്ന പട്ടർ അടുത്തു മറെറാരു ദിക്കിൽ എൻെറ കോട്ടപ്പിടിത്തോക്കു നിറച്ചു വെച്ചുംകൊണ്ടു ചെന്നുനിന്നു. ഞങ്ങൾക്കു പരസ്പരം കാണാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. നായാട്ടുകാർ അന്ന് ആ വനത്തെ പൎയ്യവേക്ഷണംചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു വലിയ

പന്നിയുടേയും രണ്ടോ മൂന്നോ ചെറിയ പന്നികളുടേയും സദ്യോജാതകളായ, നനവോടുകൂടി ചെളിപുരണ്ട പാദപംക്തികളെ കണ്ടതായി എന്നോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ദശരഥമഹാരാജാവിൻെറ മൃഗയാപ്രസ്താവത്തിൽ മഹാകവി കാളിദാസൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള അധോലിഖിതമായ പദ്യം എന്റെ സ്മൃതിപദത്തെ ആരോഹണം ചെയ്തു:—

> ഉത്തസ്ഥുഷസ്സപദി പല്വലപങ്കമദ്ധ്യാ-
> ന്മുസ്താപ്രരോഹകബളാവയവാനുകീർണ്ണം
> ജഗ്രാഹ സദ്രുതവരാഹകുലസ്യ മാർഗ്ഗം
> സുവ്യക്തമാർദ്രപദപങ്ക്തിഭിരായതാഭിഃ.

ഈ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ കാട്ടിൽ പന്നികൾ ധാരാളമുണ്ടെന്നു നിശ്ചയം വന്നപ്പോൾ അന്നത്തെ ഉദ്യമത്തിനു വൈഫല്യം വരാനിടയില്ലെന്നു സമാധാനത്തോടുകൂടി ഏകദേശം രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂറുനേരം ഞാൻ ആ സ്ഥലത്തുനിന്നു. അതിനിടയ്ക്കു ഒരിക്കൽ ആ വൃദ്ധൻെറ അടുക്കൽചെന്ന് 'എന്താണ് ഒരൊച്ചയും ഒശയും ഒന്നും കേൾക്കാത്തതു്?' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ 'ചെറുപ്പിൽ ചെന്നിരിക്കണം, അനങ്ങരുതു്, മിണ്ടരുതു്' എന്നു ഊർജ്ജിതമായി പറഞ്ഞതുകേട്ട് ഞാൻ പൂർവസ്ഥലത്തിൽ വന്നു പത്തുപതിനഞ്ചു മിനിട്ട് കഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ മദ്ധ്യേയുള്ള ചെറിയ വയലിൻെറ അക്കരയിൽ അകലെയായി ഒരു കോലാഹലം കേട്ടുതുടങ്ങി. അതിനു മുമ്പിൽ നായാട്ടുകാരുടെ 'മണിയാ! വിടല്ലേടാ! അന്നട വിടാതെടാ!' എന്നും പന്നിയുടെ നടകണ്ടു പട്ടി പോകുന്ന ദിക്കിനെ നിർദ്ദേശിച്ചു് 'ആണ്ട വടക്കെടാ–, ആണ്ട വടക്ക പറിഞ്ഞാറെടാ–, ആണ്ട തെക്കെടാ–, ആണ്ട കിഴക്കെടാ–' എന്നിത്യാദിയായും ഉള്ള ഉൽഘോഷങ്ങൾ സ്പഷ്ടീഭവിച്ചു കേട്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ഈ വിളികൾ അടുത്തടുത്തുവന്ന് ആ വയലിൻെറ അക്കരയിലുള്ള കാട്ടിനു സമീപത്തിലെത്തിത്തുടങ്ങിയ സമയം പട്ടികളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്ന മണികളുടെ ഘണഘണാശബ്ദവും, നായാട്ടുകാരുടെ അത്യുൽകണ്ഠയോടുകൂടിയ 'വിടല്ലേടാ വിടല്ലേടാ' എന്ന് ഉച്ചത്തിൽ മുറകീട്ടുള്ള വിളിയും, പട്ടികളിൽ ചിലതിൻെറ ഉദ്വേഗസൂചകമായ കരച്ചിലും, ഇതിനെല്ലാം ലക്ഷ്യഭൂതമായ ഒരു വലിയ പന്നിയുടെ ഗംഭീരമായ ഗർജ്ജിതവും, ചെറിയ പന്നികളുടെ ഘോരണകളും ശ്രവണഗോചരീഭവിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു അസാമാന്യമായി സംഭ്രമോത്സാഹങ്ങളാൽ മനസ്സ് ഡോളായമാനമായിത്തീർന്നു. അതിനിടയ്ക്കു വയലിന്റെ അക്കരയിൽനിന്നും ഒരു ജന്തു ഒരു ചാട്ടം ചാടുന്ന ശബ്ദംകേട്ട് ഞാൻ നിന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു വയലിൻെറ ഇക്കരയിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അത്യന്തം ജാഗരൂകനായി എന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന ആ വാർദ്ധിയനായ നായാട്ടുകാരൻ അല്പം എന്റെ സമീപത്തേയ്ക്കു ബദ്ധപ്പെട്ടുവന്ന് ഞാൻ നിന്നിരുന്ന ദിക്കിൽത്തന്നെ നിന്നാൽ മതി, പന്നി അവിടെത്തന്നെ വന്നുകേറും, എന്നു ഹസ്തസങ്കേതംകൊണ്ട് എന്നെ മനസ്സിലാക്കി. വയലിൻെറ അക്കര

യിലെ വലിയ കളകളവും ഒരു ജന്തു വയലിൽ ചാടി കേറിവരുന്ന ശബ്ദ വും കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ ജാനുക്കളിൽ അല്പം വേപഥു ഉണ്ടായില്ലെന്നില്ല. എ ന്നാൽ അത്യന്തസംഭ്രാന്തമായി ഒരു പന്നി ഞാൻ നിൽക്കുന്നേടത്തേയ്ക്കു പാ ഞ്ഞുവരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു അശേഷമധൈര്യമുണ്ടായില്ല. ആദ്യം എന്റെ നേക്കായിത്തന്നെ പാഞ്ഞുവന്ന ആ ജന്തു എന്റെ സ്ഥിരമായ നില കണ്ടയുടനെ അല്പം ഒഴിഞ്ഞോടിത്തുടങ്ങി. അതു് എനിക്കു അനുകൂലമായിട്ടാ ണു തീന്നതു്. അതിന്റെ ഗതിയെ അനുസരിച്ചു ഞാൻ അല്പം തിരിഞ്ഞു് തോക്കിനെ കളിയിരുത്തി സജ്ജീകരിച്ചപ്പോൾ അതു് എനിക്കു സുഖവേദ്യ മായ ലക്ഷ്യമായിത്തീരുകയും ഞാൻ അതിന്റെ തോളെല്ലിനെ ലക്ഷീകരിച്ചു് ഉണ്ടയും തറയ്ക്കാലും ഇട്ടു നിറച്ചിരുന്ന തോക്കിനെ ഒഴിക്കയും ചെയ്തു.

ആ വലിയ പന്നി ക്ഷണനേരം എന്റെ അഭിമുഖമായി പാഞ്ഞു വ ന്നപ്പോൾ തപസ്സു ചെയ്യുന്ന അജ്ജ്ജുനന്റെ നേക്കു സൂകരരൂപധാരിയായ അ സുരൻ ചെന്നസമയം ആ വീരന്റെ വിചാരത്തെ പ്രൌഢകവിയായ ഭാരവി വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്റെ സ്മരണയിൽ വന്നു. അതെന്തെന്നാൽ—

ഘനപത്രവിദീണ്ണസാലമൂലോ
നിബിഡസ്കന്ധനികാഷതീർണവപ്രഃ
അയമേകചരോഭിവത്തതേ മാം
സമരായേവ സമാജ്ജുഹൂഷമാണഃ.

വെടി തീന്നയുടനെ ആ പന്നി മുട്ടുകുത്തി വീഴുകയും അനന്തരം ക്ഷ ണത്തിൽ ഒരു ദീനമായ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുംകൊണ്ടു് എഴുന്നേററു മുമ്പോ ട്ടു ഏകദേശം പതിനഞ്ചടി ഓടിപ്പോയി ഒരു ചെറിയ കയ്യാലയ്ക്കപ്പുറമുള്ള നി മ്നസ്ഥലത്തു സാഷ്ടാംഗപാതം മൃതപ്രായമായി നിപതിക്കുകയും ചെയ്തു. പി ന്നാലെ ഞാനും ഓടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ തോക്കു് ഒരു ഇരട്ടക്കുഴലായി രുന്നെങ്കിൽ എനിക്കു് ഒരു വെടികൂടെ വെച്ചു് ആ പ്രാണിയുടെ പ്രാണവേദ നയെ അവസാനിപ്പിക്കാമായിരുന്നു. എന്റെ സമീപത്തു നിന്നിരുന്ന ആ വൃദ്ധവ്യാധൻ പന്നിയെ ഞാൻ വെടിവെച്ച ഉടനെ ഓടിച്ചെന്നു് ആ നിമ്ന സ്ഥലത്തു അനങ്ങാൻ വയ്യാതെ വീണുകിടക്കുന്ന ആ ജന്തുവിന്റെ ചെവിക്കു റരിയിൽ ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കവേ തോക്കു തൊടീച്ചുവെച്ചുംകൊ ണ്ടു് ഒരു വെടിവെച്ചു് അതിന്റെ പ്രാണസങ്കടത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചതു എ നിക്കു് ഒരാശ്വാസമായി തോന്നി. വലിയ പന്നി കടന്നുപോയതിന്റെ പി ന്നാലെ മൂന്നു ചെറിയ പന്നികൾ ഭിന്ന മാൎഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ പരിഭ്രമിച്ചു് ഓടിവ ന്നെത്തിയപ്പോൾ കുഞ്ചിക്കിട്ടനും തൽക്കാലം വെടികേട്ടു ബദ്ധപ്പെട്ടു അവിടെ വന്നുചേന്ന നാലഞ്ചു നായാട്ടുകാരും അവയെ ലക്ഷീകരിച്ചു വെടിവയ്ക്കുയു ണ്ടായി. എന്നാൽ ആ ചെറിയ പന്നികളിൽ ഒന്നിനെങ്കിലും അതിലൊരു വെടിപോലും കൊണ്ടില്ല. അതു് അവയുടെ ആയുർബലം തന്നെയായിരിക്കാം. അപ്പോൾ ചടപടായമാനമായി ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു തീൻകൊണ്ടിരുന്ന വെ

ടികളിൽ ഒന്നും നായാട്ടുകാരിൽ ചിലൎക്ക തന്നെയും കൊള്ളാതിരുന്നതിനെക്കു
റിച്ചാണ് എനിക്കു ആശ്ചൎയ്യം തോന്നിയതു്. ചെറിയ പന്നികളെല്ലാം മറു
വശത്തെ കാട്ടിലേയ്ക്കു കടന്നുപോയിക്കഴിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷം അന്നത്തെ നാ
യാട്ടിനെ മതിയാക്കി എല്ലാവരും ആ ചത്തുകിടന്ന വലിയ പന്നിയുടെ സമീ
പത്തു വന്നുകൂടി. അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം തങ്ങൾക്കു അതിപ്രിയമായ അതിന്റെ
ഇറച്ചിയുടെ ഒരു പങ്കു പററണമെന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ അധികമാംത്തി

വെടിവെച്ചു കൊള്ളിച്ച ആൾ തന്നെയാണ്
അത്യന്തമാംസളമായ 'കുറങ്ങ്' എന്നു നായാ
ദ്ധത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ആയാളിൻെറ അവകാ
പ്പോൾ എൻെറ അവകാശത്തെ ആ വൃദ്ധ
ിക്കുന്നതായി ഞാൻ അവരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു.
ല്ലാത്ത അതിൻെറ ഇറച്ചി കൂടാതെ ഏതെ
ുന്നതിനു് അവൎക്ക സമ്മതമുണ്ടെങ്കിൽ അതി
തെയൽമായൽ ഒന്നുണ്ടായിരുന്നതിനെ കിട്ടി
പേക്ഷിച്ചതിൻവണ്ണം പത്തു ദിവസത്തിനകം
യെ അവർ കൊണ്ടുവന്നു തരികയും ഞാൻ
ട് പിടി ഉണ്ടാക്കിച്ചു വളരെ നാൾ ഉപയോ
ആ വൃദ്ധ വ്യാധനു് അധികപ്പെട്ട വരാഹത്തി
കിട്ടിയതിനെക്കുറിച്ചുള്ള സന്തോഷം അനിർവ്വ
നു് എഴുപതിനുമേൽ വയസ്സായിരുന്നു എങ്കി
മനസ്സിനു് അശേഷം ഉത്സാഹക്കുറവും ഉണ്ടാ
മയത്തു എന്നെ ചെറുപ്പു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു കൂട്ടി
വിയത്തോലിച്ചു പരവശനായി കാട്ടിൽ കണ്ട
മററും പറിച്ചു വായിലിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ
സ്വേദകണികപോലും പൊടിക്കയാകട്ടെ കുടി
യാൾ സ്വീകരിക്കയാകട്ടെ ചെയ്തില്ല. അപ്പോൾ
ലശൈൎഭിന്നം' എന്ന മഹാകവിവാക്യത്തെ
ിന്നെയും പതിനഞ്ചു സംവത്സരത്തിനുമേൽ
ുണ്ടു്.
യ കാട്ടിൽ കടന്നുള്ള നായാട്ട് അചിന്തിതമാ
തിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കു വളരെ കൃതാൎത്ഥതയു
ത്തിൽ ഒരുത്തൎക്കും ഇപ്രകാരം ജയം സിദ്ധി
ം വൈകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഷം ഞാൻ ആറേഴു നാഴിക നടന്നു ഉള്ളൂരി
യിൽ കയറി അത്യന്തം ശ്രാന്തനായി കോട്ടയ്ക്കു
യാസ്മരണകളിൽ ഒന്നാമതായി സംഭവിച്ച
പ്പോൾ ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചു. ഇനിയും രോമ

നു ഒന്നാമതായി ആ പന്നിയെ
അവകാശി എന്നും അതിൻെറ
ട്ടുകാർ വ്യവഹരിക്കുന്ന പാശ്ചാൎ
ശമാണെന്നും അവർ പറഞ്ഞപ്പോ
നായാട്ടുകാരനു വിട്ടുകൊടുത്തിരി
എനിക്കു് ഉപയോഗം ലേശമില്ല
ങ്കിലും ഒരു അവയവം വിട്ടുതര
ൻെറ തേററകളിൽ അധികം
യാൽ കൊള്ളാമെന്നു അവരോട
സാമാന്യം വലുതായ ആ തേററ
ഒരു പിശാത്തിക്കു അതുകൊണ്
ഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്തു. അ
ൻെറ ഇറച്ചിയുടെ സിംഹഭാഗം
ചനീയമായിരുന്നു. ആ മനുഷ്യ
ലും ദേഹത്തിനു തീരെ ഗ്ലാനിയും
യിരുന്നില്ല. അന്നു മദ്ധ്യാഹ്നസ
ച്ചുകൊണ്ടുവന്ന സമയം ഞാൻ
കുരണ്ടിപ്പഴവും ചെത്തിപ്പഴവും
ആ വൃദ്ധൻെറ ദേഹത്തിൽ ഒരു
ക്കാൻ കൊടുത്ത കരിക്കിനെ അ
'രവികിരണസഹിഷ്ണു സ്വേദ
ഞാൻ ഓൎത്തു. ആ ജരഠൻ പി
ജീവിച്ചിരുന്നതായി എനിക്കറിവു
എൻെറ ഇദംപ്രഥമമാ
യ വിജയത്തിൽ പൎയ്യവസാനിച്ച
ണ്ടായി. ആദ്യമായ മൃഗയോദ്യമ
ച്ചിട്ടില്ലെന്നു നായാട്ടുകാരെല്ലാവരു

അന്നു് അതിൻെറ ശേ
ലെത്തി. അവിടെ നിന്നും കുതിര
ത്തു വന്നുചേൎന്നു. എൻെറ മൃഗ
ഈ വൃത്താന്തത്തെ മാത്രം ഇപ്പോ

ഹർഷണങ്ങളായ പല സംഭവങ്ങളും എന്റെ നായാട്ടിൽ ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയെ ഇപ്പോൾ പ്രസ്താവിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കാത്തതിനാൽ തൽക്കാലം ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

ഭാഷാപോഷിണി. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സി. എസ്സ്. ഐ.

—— (o) ——

ആത്മനിരൂപണം *

മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ഏറ്റവും പ്രാചീനവും സാമാന്യവുമായ സങ്കല്പം, മനുഷ്യനിൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാകുന്നു. ആത്മാവും ശരീരവും; ആത്മാവു താൻ തന്നെ; ശരീരം, തന്നെ സംബന്ധിച്ചതു്. ആത്മാവിന്റെ നിലയിൽ താൻ സ്വതന്ത്രനാകുന്നു. ശരീരത്തിൽ വസിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ നിലയിൽ താൻ ബദ്ധനാകുന്നു. ശരീരം ആത്മാവിനെ പരിചരിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആത്മാവ് പരലോകത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് ശരീരബന്ധം വിട്ടുപോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ശരീരം അതിനെ ഇഹലോകത്തിലേത്തയ്ക്കു ആകർഷിക്കുന്നു. ഇതാണ് ചീനക്കാർ, പാരസീകന്മാർ, ഹിന്തുക്കൾ, റോമക്കാർ, യവനന്മാർ ഇവരുടെ എല്ലാവരുടേയും സാധാരണയായ വിശ്വാസം.

മനുഷ്യനിൽ അഭൂതാത്മകമായ ഒരു ഭാഗമുണ്ടെന്നു മിക്ക ജനങ്ങളും പ്രകൃത്യാതന്നെ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. ആ ഭാഗം കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും സ്പർശിക്കുവാനും മററും വയ്യാത്തതും ജ്ഞാനത്തിന്നു മാത്രം പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുള്ളതും ഭൂതാത്മകമായ ആവരണം നശിച്ചു വേർപെട്ടുപോകുമ്പോൾ ശേഷിക്കുന്നതുമായ എന്തോ ഒന്നാകുന്നു. ഈ സർവ്വസമ്മതമായ അഭിപ്രായത്തിനു ലക്ഷ്യം, ഭൂതപ്രേതങ്ങളെക്കുറിച്ചു കാലദേശവ്യത്യാസംകൂടാതെ പൊതുജനങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന വിശ്വാസംതന്നെ. മനുഷ്യനിൽ ശരീരമല്ലാതെ മറെറാന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ശരീരം നശിച്ചാൽ മറെറാന്നും ശേഷിക്കുവാൻ തരമുള്ളതല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഭൂതപ്രേതങ്ങളിൽ ഒരുവനു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ അവന്ന് ആത്മാവിലും വിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കണം. പഴയ തത്വജ്ഞാനികളിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായ ഹിന്ദുക്കളും മററു മതക്കാരും ആത്മാവു ശരീരത്തിൽ നിന്നു വിഭിന്നമായും ശരീരത്തിന്നു കാരണമായും ഉള്ളതാണെന്നാണ് ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആത്മാവിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു പല അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ഒരുവിധത്തിൽ അതിനെ എല്ലാവരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശരീരംതന്നെ സ്ഥൂലവസ്തുക്കളിൽനിന്ന് അതിക്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാകുന്നു. അതിന്റെ അംശങ്ങൾ എങ്ങിനെതന്നെ യോജിച്ചാലും തന്നെത്താൻ

* Materialsim and Antheism refuted by Tames Freeman Blarke.

ഒരു ജീവനുള്ള ശരീരമായിത്തീരുന്നില്ല. ചേതനയുള്ള ശരീരത്തിന്നു ബീജമായിട്ടുള്ള ജീവൻ ഉള്ളേടത്തൊക്കെ ശരീരാംശങ്ങൾക്കു സംയോഗത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായ ആത്മാവും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള സ്ഥൂലവസ്തുവിന്റെ പരമാണുക്കൾ വന്നുകൊണ്ടും പോയിക്കൊണ്ടും ഇരിക്കും. മുമ്പു ശരീരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പരമാണുക്കളൊന്നും ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ശരീരാംശങ്ങൾക്ക് എങ്ങിനെയാണ് സംയോഗം ഉള്ളതായിക്കാണുന്നത്? അതിനുള്ള കാരണം പ്രത്യക്ഷമല്ല, ശസ്ത്രവൈദ്യന്റെ കത്തികൊണ്ടും പരിശോധിച്ചാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുമല്ല; രസതന്ത്രപ്രകാരമുള്ള അതിസൂക്ഷ്മമായ പരിശോധനയ്ക്കു വിഷയമായിട്ടുള്ളതുമല്ല. ശരീരത്തിന്റെ പരമാണുരൂപങ്ങളായ അംശങ്ങളെ സംഭരിച്ചുകൊണ്ടും കരുപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടും മാററിക്കൊണ്ടും എന്തോ ഒരു ശക്തി അവിടെ ഉണ്ടെന്നുമാത്രം നമ്മൾക്കറിയാം.

ആത്മാവിന്റെ സത്സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ഏററവും പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവ് ആത്മാവിൽ സർവ്വവ്യാപ്തമായ വിശ്വാസത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതുവും ജീവികളുടെ ശരീരാംശങ്ങൾക്കുള്ള യോജിപ്പുംതന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ അംശങ്ങൾ വന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ആകൃതിക്കു മാററം വരാത്തതുമായ ചില വസ്തുക്കളുമുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള വസ്തുക്കളിൽ ആത്മാവുണ്ടെന്നു നമ്മൾ ശങ്കിക്കാറില്ല. മലയുടെ കൊടുമുടിയിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന മേഘരൂപമായ നീരാവിയുടെ അംശങ്ങൾ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു പോയിക്കൊണ്ടും മററുഭാഗത്തു വന്നുകൂടികൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്; ആകൃതിക്കു വ്യത്യാസം വരുന്നതുമല്ല. മേഘത്തിന്റെ ആകൃതിക്കു മാററം വരാത്തതു പ്രത്യക്ഷങ്ങളും ബാഹ്യങ്ങളുമായ കാരണങ്ങളാലാകകൊണ്ട് ഇവിടെ ആത്മാവുണ്ടെന്നു ശങ്കിക്കരുത്. നീരാവി മലയുടെ ഒരുവശത്തുകൂടി ഉയൎന്നു കൊടുമുടിക്കെട്ടത്തെത്തുമ്പോൾ അപ്രത്യക്ഷമായ ആവി തണുപ്പു തട്ടി പ്രത്യക്ഷങ്ങളായ ജലകണങ്ങളായിത്തീൎന്നു മേഘരൂപത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മറുവശത്തുള്ള ജലകണങ്ങൾ സാനുക്കളിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ച് ചൂടുതട്ടുമ്പോൾ വീണ്ടും ആവിയായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരുവശത്തു നീരാവി വെള്ളമായി ശിഖരങ്ങളിൽ തങ്ങുകയും മറുവശത്തു ജലകണങ്ങൾ നീരാവിയായി അതിൽനിന്നു വേർതിരികയും ചെയ്തുകൊണ്ട് മേഘരൂപത്തിന്നു ഭേദം വരാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശരീരാംശങ്ങളുടെ സംയോഗത്തിനുള്ള കാരണം ആന്തരവും അപ്രത്യക്ഷവുമാകുന്നു.

പ്രത്യക്ഷം പ്രമാണമെന്നു വാദിക്കുന്ന ലോകായതികന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ ചാർവാകമതക്കാർ ആത്മാവ് എന്നൊന്നിനെ അംഗീകരിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയഗോചരങ്ങളായ സ്ഥൂലവസ്തുക്കളുടെ കാൎയ്യകാരണഭാവത്താൽ നിന്നു മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച സകല സംഗതികളും സാധിക്കാമെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. ശരീരം നമ്മൾ കാണുന്നുണ്ട്; ആത്മാവിനെ നമ്മൾ കാണുന്നില്ല; അതുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു് അനാവശ്യവുമാകുന്നു. രക്തത്തിൽനിന്ന് അസ്ഥിയും മാംസവുമുണ്ടാകാമെ

ങ്കിൽ അതിന്നുതന്നെ വികാരത്തെയും വിചാരത്തെയും ജനിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടാകരുതേ? യകൃത്തിന്നു പിത്തത്തെ ഉത്സർജ്ജിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടെങ്കിൽ തലച്ചോറിന്നു സങ്കല്പങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തിയുണ്ടാകരുതേ? ശരീരത്തിന്നു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതു മുഴുവനും അറിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് ശരീരത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമായിട്ടൊന്നു ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ അവകാശമെന്താകുന്നു?

ഈ ചാർവാകമതത്തെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നതായ ചില കാരണങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല. ശരീരത്തിന്ന് അസ്വാസ്ഥ്യം സംഭവിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്നും ക്ഷീണം തട്ടുന്നുണ്ട്. ഒരു കല്ലു തലയിൽ വീണ് തലയോടിന്ന് ചതവുതട്ടി ആ ചതവു തലച്ചോറിനെ ബാധിക്കുമ്പോൾ വിചാരശക്തി നശിക്കുന്നുണ്ട്. ആ അമച്ച് മാറുമ്പോൾ വിചാരങ്ങളും പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാം ശരീരത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണെന്നല്ലേ തെളിയുന്നത്? 'ഒരിക്കലുമല്ല' എന്നാകുന്നു വിരോധപക്ഷക്കാർ പറയുന്നത്. ആയുധങ്ങൾ കൂടാതെ ആശാരിക്കു പണിയെടുപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുവെച്ച് ആശാരി ആയുധങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്ന് ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കാറുണ്ടോ? ശിരസ്സിൽ രക്തം അധികമാകയാൽ വിചാരം മങ്ങുന്നില്ലേ? ശരി, ഒരു ജ്യോതിഷി ചീനക്കണ്ണാടിയിൽ കൂടി നക്ഷത്രങ്ങളെ പരിശോധിക്കയാണെന്നിരിക്കട്ടെ; കണ്ണാടിക്കു മൂടൽ തട്ടിയാൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ കാണാതാകുന്നുണ്ട് എന്നു വിചാരിച്ച് ജ്യോതിഷി ചീനക്കണ്ണാടിയുടെ ഫലമാണെന്നു പറയാറുണ്ടോ? ആശാരിക്കും ജ്യോതിഷിക്കും പ്രവൃത്തിപ്പാൻ ആയുധങ്ങളുടെ സഹായം വേണ്ടിവരും. അതുപോലെതന്നെ ആത്മാവിന്നും ശരീരത്തിന്റെ സഹായം വേണമെന്നേയുള്ളൂ. ആശാരിയും ജ്യോതിഷിയും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഉള്ളവരും ആത്മാവു അപ്രത്യക്ഷവും അല്ലേ? എന്നാണെങ്കിൽ ഈ ഉദാഹരണം ആത്മാവുണ്ടെന്നു സാധിപ്പാൻ വേണ്ടി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതല്ല. ഒരു വസ്തുവിന്നു മറെറാരു വസ്തുവിന്റെ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നുവെച്ച് ഒന്നു മറെറാന്നിന്റെ ഫലമായി വരുന്നില്ലെന്നു കാണിപ്പാൻവേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു.

വീണവായിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗവതരെപ്പോലെയാണ് ആത്മാവ്. യന്ത്രത്തിന്നു ശുദ്ധിയുള്ള കാലത്തോളം അതിൽനിന്നു ഭാഗവതർ അതിമധുരങ്ങളായ നാദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കമ്പികൾക്കു പഴക്കം ചെല്ലുന്തോറും നാദത്തിന്നു കുറവുവരുന്നു. ഒടുവിൽ യന്ത്രം ജീർണ്ണപ്പെടുന്നതോടുകൂടി നാദവും നശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നാദം നശിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഭാഗവതർ നശിച്ചുവെന്ന് ആരെങ്കിലും അനുമാനിക്കാറുണ്ടോ? ഒരു പുതിയ വീണ ഭാഗവതർക്കു കൊടുത്തുനോക്കുക. ഭാഗവതരുടെ പാടവത്തിന്ന് ഒരു കുറവും വന്നിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. അതുപോലെതന്നെ ശരീരത്തിന്നു വാർദ്ധക്യം ചെല്ലുന്തോറും തലച്ചോറിന്നു ക്ഷീണം ബാധിക്കുന്നു. ഓർമ്മ നിൽക്കാതാകുന്നു. വിചാരശക്തി കുറയുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിചാരാദികളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെ

ട്ടുന്ന ആ ഉപകരണം നശിക്കുന്നു; അത്രമാത്രമേയുള്ളൂ. അവയുടെ ഉല്പാദകൻ നശിച്ചിട്ടില്ല.

ശരീരമുണ്ടെന്ന അനുഭവമുണ്ട്; ആത്മാവിനെക്കുറിച്ച് അനുഭവമില്ല; എന്നു പറയുന്നതുതന്നെ ശരിയല്ല. ആത്മാവിനെപ്പറ്റി നമുക്ക് എത്രത്തോളം അറിവുണ്ടോ അതിലധികം ശരീരത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞുകൂടാ.

നമുക്കു ശരീരത്തെപ്പറ്റി അറിവുള്ളതെല്ലാം അതിൻെറ ഗുണങ്ങളാണ്. അതു് കറുത്തതോ, വെളുത്തതോ, നീണ്ടതോ, പുളിയുള്ളതോ, മധുരമായുള്ളതോ, കൈപ്പുള്ളതോ, കറുത്തതോ, വെളുത്തതോ, സുഗന്ധിയോ, ദുർഗ്ഗന്ധിയോ, രുചിയുള്ളതോ, ഇല്ലാത്തതോ എന്നൊക്കെയാണ് നമുക്കതിനെക്കുറിച്ചറിയാവുന്നതു്. ഇത്രത്തോളമൊക്കെ ആത്മാവിനെപ്പറ്റിയും നമുക്കറിവുണ്ട്. ഓർമ്മ, വിചാരം, ആഗ്രഹം, സ്നേഹം, വൈരം മുതലായ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതാകുന്നു ആത്മാവ്. സ്പർശിക്കുന്നു, രുചിക്കുന്നു, എന്നറിയുന്നതുപോലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു, വിചാരിക്കുന്നു, എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളതും നമ്മൾ അറിയുന്നുണ്ട്. നമുക്ക് ഉപലബ്ധി എത്രമാത്രം അനുഭവമാകുന്നുവോ അത്രമാത്രം ചിന്തയും അനുഭവമാകുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ട് അനുഭവപ്പെടാവുന്നതു യാതൊന്നോ അതാകുന്നു സ്ഥൂലവസ്തു. എന്നാൽ വിചാരം മുതലായതു് പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗോചരമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതു സ്ഥൂലവസ്തുവാകുന്നില്ല. അതിക്രമിച്ചിട്ട് എന്തോ ഒന്നാകുന്നു. സ്ഥൂലവസ്തുവിനെപ്പറ്റി നമുക്കു അറിവുള്ളേടത്തോളം അതിനെപ്പറ്റിയും നമുക്കറിവുണ്ട്.

അത്രമാത്രംകൊണ്ടു പോര, ആത്മാവ് ദേഹത്തേക്കാൾ അധികം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. നമ്മുടെ കണ്ണിനുനേരെ ഒരു മാമ്പഴമിരിപ്പുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. അതു നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയാണ് വിഷയമാകുന്നതു്? ഉരുണ്ടും, നിറമുള്ളതും, സുഗന്ധിയും, രുചിയുള്ളതും ആയ ഒരു വസ്തുവാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നതു് എന്നു പറയുമായിരിക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ അതല്ല. രൂപരസഗന്ധാദികളുടെ ഉപലബ്ധിയാണ് നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. ഉപലബ്ധി വസ്തുവാകുന്നില്ല. ഉപലബ്ധിയിൽ നിന്നും വസ്തുവിനെ നാം ഊഹിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള അഭ്രാന്തമായ ഉപലബ്ധി ഉപലബ്ധിയിൽ നിന്ന് ഊഹ്യമായ വസ്തുവിനേക്കാൾ അധികം വിശ്വസിക്കത്തക്കതാകുന്നു. ഉപലബ്ധി അനുഭവവും വസ്തുസൽഭാവം ഊഹ്യവുമാണെന്നു വരുമ്പോൾ പ്രകൃതോദാഹരണത്തിൽ മാമ്പഴം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു എന്നല്ലാതെ വാസ്തവത്തിലുണ്ടെന്നു പറവാനാണ് സംശയിക്കേണ്ടതു്. രൂപസ്പർശാദികളെക്കൊണ്ടു ശരീരത്തെ ഊഹിക്കുന്നതുപോലെ മനസ്സിലുള്ള വികാരാദികളിൽ നിന്ന് ആത്മാവിനേയും ഊഹിക്കാം.

ആത്മാവ് ശരീരസ്ഥിതിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ശരീരസ്ഥിതി ആത്മാവിനേയും അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരുവൻ ശരീരസൌഖ്യ

ന്തോട്ടടുത്തിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവനു് ഒരു എഴുത്തുകിട്ടുന്നു. അവൻ അ തു് പൊട്ടിച്ചു വായിക്കുന്നു. ഉടനെ ചത്ത ശവംപോലെ തന്റേടമില്ലാതെ ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നു. മനസ്സിച്ചുരിച്ച വിചാരം നിമിത്തം ശിരസ്സിൽനിന്നു് ര ക്തം ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു വലിയുന്നു. ഇതിൽനിന്നു ശരീരം ആത്മാവിനെ ബാ ധിക്കുന്നതുപോലെ ആത്മാവു് ശരീരത്തേയും ബാധിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നു പ്രത്യ ക്ഷമാകുന്നില്ലേ? ഭൂതാത്മകമായ ശരീരം ആത്മാവിനെ ബാധിക്കുന്നതുകൊ ണ്ടു ആത്മാവു് 'ഭൂതാത്മകം' എന്നു പറയുന്നു. എങ്കിൽ അഭൂതാത്മകമായ ആ ത്മാവു് ശരീരത്തേയും ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ശരീരം 'അഭൂതാത്മകം' എന്നു തക്കിക്കാവുന്നതാണു്.

സ്ഥൂലവസ്തുവിന്റെ മുഖ്യഗുണങ്ങൾ വ്യാപനവും, വിഭാജ്യതയുമാകു ന്നു. 'ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു', 'ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നു', 'ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നു', 'ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു' എന്നു പറയുമ്പോൾ 'ഞാൻ' എന്നതിൽ അന്തർഭവി ച്ചിരിക്കുന്ന അതിനു് വിഭാജ്യതയും വ്യാപനവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. അതുകൊ ണ്ടു് അതു് സ്ഥൂലവസ്തുവാകുവാൻ പാടുള്ളതുമല്ല. ഇങ്ങിനെ അഭൂതാത്മകവും 'ഞാൻ', 'നീ' ഇവകളിൽ അന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്നതും ആയ ഒന്നിനെയാണു് 'ആത്മാവു്' എന്നു പറയുന്നതു്.

ആത്മാവുണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും തക്കിച്ചിട്ടു് എന്തു ഫലമാണുള്ളതു്? മനുഷ്യന്റെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റി എന്തുതന്നെ വാദമുണ്ടായിരുന്നാലും 'മനുഷ്യൻ' മനുഷ്യനല്ലാതാകുമോ? എന്നാണെങ്കിൽ ഈ വാദം ഒരിക്കലും 'വ്യ ർത്ഥ കണ്ഠക്ഷോഭം' ആകുന്നതല്ല. നമ്മെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസം ഏതുപ്രകാരമാ കുന്നുവോ അതിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയും. മനുഷ്യൻ മൃ ഗങ്ങളെക്കാൾ അല്പം ഉൽകൃഷ്ടതയേറിയ ജീവിവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെ ന്നോ സസ്യാദികൾ വളരുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ നമ്മളും വ ളരുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നോ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു നാം ഉ ത്തരവാദികൾ അല്ലെന്നോ മറ്റൊ വിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിശേഷബുദ്ധി യില്ലാത്ത പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പോലെ തന്നെയിരിക്കും നമ്മുടെ കാലക്ഷേപം. അതല്ല, കാമക്രോധലോഭമോഹാദികളെ ജയിക്കുവാനും മനസ്സാക്ഷിക്കും യു ക്തിക്കും യോജിച്ച പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിന്നും പാരത്രികവിഷയങ്ങളിൽ നമ്മു ടെ ബുദ്ധിയെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിന്നും തക്കതായ ഒരു ശക്തി നമുക്കുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി ആ വിശ്വാസത്തെ അനുസരി ച്ചിരിക്കുന്നതും, മനുഷ്യന്നു് എത്രത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടനിലയിൽ എത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണോ, ആ നിലയിൽ എത്തുവാൻ നമുക്കു് ഇടയുള്ളതും ആ കുന്നു.

രസികരഞ്ജിനി. ആർ. വി.

ഞങ്ങളുടെ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ.

	ക.	ണ.	പൈ.
മല്ലിക	൦	൯	൦
ഭാസ്കരമേനോൻ	൦	൮	൦
മാലതീമാല	൧	൦	൦
സ്വൎണ്ണലത	൨	൦	൦
കഥാകലിക	൧	൦	൦
നാലു വീരപത്നിമാർ	൦	൮	൦
കഥാമാലിക	൦	൧൪	൦
കഥാസൗധം ഒന്നാം ഭാഗം	൦	൧൩	൦
ടി രണ്ടാം ഭാഗം	൦	൧൨	൦
പാരിജാതഹരണം (പ്രബന്ധം)	൦	൮	൦
കൊടിയവിരഹം	൧	൦	൦
ശ്രീദേവീഭാഗവതം (കിളിപ്പാട്ട്)	൨	൮	൦
വാമനമഹാപുരാണം	൪	൦	൦
ലഘുരാമായണം	൦	൪	൦
ലഘുഭാഗവതം	൦	൪	൦
അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം (വള്ളത്തോൾ)	൦	൧൨	൦
ഭദ്രാവതാരം (പാന) ടി	൦	൧൨	൦
സുയോധനൻ	൦	൮	൦
കഥകളിപ്രകാശിക	൦	൪	൦
കാദംബരീകഥാസാരം	൦	൬	൦
ചിന്താസന്താനം	൦	൧൦	൦
വീരനൃത്തം	൦	൧൨	൦
ജ്യോതിഷ്മതി	൧	൧൨	൦
ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം	൧	൦	൦
കവികഥ (പരിഷ്കരിച്ചപതിപ്പ്)	൦	൮	൦
ചാരുദത്തൻ	൦	൧൨	൦
കഥാരത്നമാല ൧-ാം ഭാഗം	൦	൮	൦
ടി ൨-ാം ഭാഗം	൦	൮	൦
മീനാക്ഷി	൧	൮	൦
സ്നേഹലത	൧	൪	൦
രാമരാജബഹദൂർ ൧-ാം ഭാഗം	൧	൨	൦
ടി ൨-ാം ഭാഗം	൧	൨	൦
ടി മുഴുവൻ	൨	൦	൦

ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ,
തിരുവനന്തപുരം.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി